



## **Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online**

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalthistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### **Støt vores arbejde – Bliv sponsor**

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### **Ophavsret**

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### **Links**

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

# Højesteretstidende

udgiven af

**Højesterets Protokolsekretærer.**

---

Højesteretsaaret 1912.

---

**56. Aargang.**

---

**København.**

**G. E. C. Gads Forlag.**

**Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).**

1913.



## NAVNEREGISTER.

### Civile Sager.

	Pag.		Pag.
<b>Aarøe, Christian Larsen, fhv. Forpagter, Inspektør</b> . . . . .	856	<b>Baad, Petersen, Tømmermester</b> .	432
<b>Aktieselskabet til Bebyggelse af Matr. Nr. 218 og 219 i Nørre Kvarter</b> . . . . .	113	<b>Bache, G. H., Overlæge ved Gardehusarregimentet</b> . . . . .	823
<b>Almind.</b> . . . . .	449	<b>Barfod, Frederik Birkedal, Sognepræst</b> . . . . .	110
<b>Ambt, G. C. C., Generaldirektør</b>	828	<b>Bech, A., Fabrikant</b> . . . . .	839
<b>Amtmanden over Aarhus Amt 389,</b>	888	<b>Bendix &amp; Steen, Julius, Vekselererfirma</b> . . . . .	169
<b>Amtmanden over Københavns Amt</b> . . . . .	443	<b>Berendt, Vilhelm, Restauratør</b> . .	483
<b>Andersen, Anders, Proprietær</b> . .	911	<b>Berg, Anton Olsen, Købmand, af Kristiania, hans Dødsbo</b> . . .	529
<b>Andersen, Eleonora Caroline, Enkefru</b> . . . . .	753	<b>Berntsen, Klaus, Forsvarsminister</b>	833
<b>Andersen, F. V., Sagfører</b> . . 112,	759	<b>Bierfreund, F., Grosserer</b> . . . . .	334
<b>Andersen, Holger Christian, Grosserer</b> . . . . .	486	<b>Bierfreund, F., Grosserer, hans Konkursbo</b> . . . . .	334
<b>Andersen, Ludvig, Arkitekt</b> . . . .	91	<b>Bing, Otto, Overretssagfører</b> . . .	683
<b>Andersen, M. N., Direktør</b> . . . . .	168	<b>Bjarnarson, P. M. &amp; Co., Firma</b>	822
<b>Andersen, Niels, Proprietær</b> . . . .	911	<b>Bjarnarson, Pjetur M., Fabrikant</b>	822
<b>Andersen, R., Sagfører</b> . . . . .	688	<b>Boas, Alex., Grosserer</b> . . . . .	850
<b>Andersen, Rasmus, Folketingsmand, i Bestyrelsen for den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling</b> . . . . .	772	<b>Borrebæk, Joh. Henr., Overretssagfører</b> . . . . .	529
<b>Andersson, Herman, Skibsmægler</b>	68	<b>Bracker, Tømmermester</b> . . . . .	795
<b>Anlægene af nye Statsbaner</b> . . .	563	<b>Brandt, Emil, Vinhandler</b> . . . . .	429
<b>Arntzen, L., Højesteretsagfører, i Bestyrelsen for den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling</b>	772	<b>Bredsten Sogneraad</b> . . . . .	525
		<b>Brems, I., Fabrikant</b> . . . . .	904
		<b>Brorsen, A. Chr., Maskininspektør</b> . . . . .	810
		<b>Brostrøm, C. A., Fabrikant</b> . . . .	149
		<b>Bruun, Ludvig Theobald, entlediget Sognepræst</b> . . . . .	608
		<b>Brünnich, Joh., Bogbindermester</b>	99

	Pag.		Pag.
Brørup-Lindknud Sogneraad . . . . .	217	Det danske Koloniallotteri, Aktieselskab . . . . .	587
Bundgaard, P., Proprietær, Formand for Bestyrelsen for »Christens Hospital« i Haasum . . . . .	737	Det danske Kolonial-(Klasse-) Lotteri . . . . .	653
Bülow, F., fhv. Højesteretssagfører . . . . .	142	Det forenede Dampskibs-Selskab, Aktieselskab . . . . .	927
Bülow, Justitsminister . . . . .	759	Det gensidige Selskab Mejerierenes og Landbrugets Ulykkesforsikring . . . . .	157
Bærentzen, Julius, Forretningsfører . . . . .	169	Det mosaiske Trossamfund i København . . . . .	328
Carlsen, J., Guide . . . . .	452	Det store nordiske Telegraf-selskabs Pensions- og Understøttelsesforening . . . . .	600
»Christens Hospital« i Haasum, dets Bestyrelse . . . . .	737	Det østasiatiske Kompagni . . . . .	603
Christensen, Alfred, Overretssagfører . . . . .	266, 490	Dietrichson, H., Højesteretssagfører . . . . .	911
Christensen, Christen, fhv. Hus-ejer . . . . .	679	Dolberg, Karsten, Gaardbestyrer	185
Christensen, H., Fabrikant . . . . .	75	Drewsen, Georg Martin Collin, Cigarmager . . . . .	86
Christensen, J. P., Murmester . . . . .	187	Dreyer, Axel, Direktør, . . . . .	596
Christensen, J. P., Murmester . . . . .	263	<b>Eggebrecht, J. W., Forsikringsinspektør . . . . .</b>	<b>220</b>
Clausen, F. F., Sadelmagermester	185	Eigaard, A. F., Postmester . . . . .	632
Clausen, H. M., Partikulier . . . . .	837	Elvstrøm, A. N., fhv. Telegrafist	600
Cohn & Sohn, Handelsfirma Berlin . . . . .	637	Ernst Enna & Co., Firma . . . . .	309
<b>Dalsgaard, Jørgen, Guldsmedemester, hans Dødsbo . . . . .</b>	<b>266, 490</b>	Erritzøe, P., Bagermester . . . . .	417, 420
Danske Mejeriers Andels Smør Export Forening . . . . .	452	Esbjerg Byraad . . . . .	147
D'Auchamp, E., Læge . . . . .	667	Espensen . . . . .	449
D'Auchamp, F. L., fhv. Kontorchef . . . . .	667	Ewald, C., By- og Herredsfuldmægtig, Justitsraad . . . . .	923
Davidson, Oscar, Etatsraad, Vekselerer . . . . .	683	<b>Finansministeriet . . . . .</b>	<b>99, 110, 573, 606</b>
Debrassinne, G., . . . . .	474	Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkurs-Afdeling . . . . .	338
De danske Kartoffelmelsfabriker, Aktieselskab . . . . .	714	Fortuna, Spritfabrik, Aktieselskab	198
De danske Spritfabrikker, Aktieselskab . . . . .	198	Foss, Annette, født Gulbrandsen Enkefru . . . . .	529
De danske Statsbaner . . . . .	828	Frederiksberg Kommunalbestyrelse . . . . .	795
Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling . . . . .	772	Frisch, F. C. G., fhv. Toldintendant paa St. Thomas, Kæmner . . . . .	573
Desinfector, Aktieselskab . . . . .	166	Frohme, N. Chr., Mejerist . . . . .	682
Detailhandlerbanken i Likvidation, Aktieselskab . . . . .	850	Fuglse-Krønge Andelsbageri, Be-	

Pag.	Pag.
styrelse og Likvidationsudvalg.....	457, 462, 468
Fønix, Forsikringsaktieselskab..	319
Generaltolddirektoratet.....	714
Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet.....	632
Geschwendtner, Murmester.....	172
Gevninge, Tærskeselskab.....	625
Gran, Carl, Snedker.....	191
Gregersen, J. C., Grosserer.....	529
Guthmann, Axel, Overretssagfører	710
Haas, Peter, Grosserer.....	152
Halberstadt, Gustav, Grosserer, og Hustrus Fællesbo.....	683
Hansen, Ane Marie, født Petersen, Enke.....	185
Hansen, C. K., Firma.....	68, 871
Hansen, C. M., Portør.....	389
Hansen, F., Murmester.....	710
Hansen, Jens Kristian, Gaardejer.....	327
Hansen, Johan, fhv. Minister for Handel og Søfart.....	134
Hansen, Julius, Auktionsholder.	863
Hansen, Mads, Læge.....	327
Hansen, Niels, Gaardejer, i Bestyrelsen for A/S Vejen og Omegns Svineslagteri.....	788
Hansen, Olaf, fhv. Direktør....	814
Hansen, P., Konsul, hans og efterlevende Enkes Fællesbo....	152
Hansen, P. Nissen, Garver og Læderhandler.....	220
Hansen, S., Murmester.....	432
Henius, L.,.....	184
Henriksen, J. C., Husejer.....	185
Henrichsen, M. P., Speditør....	429
Hergaard, N. J., Handlende og Fabrikant, hans Dødsbo....	748
Hermansen, C., Kaptajn, Arkitekt.....	186, 197
Hermansen, T., S., Fotograf....	904
Hey, F. L., Landstingsmand, Konsul, i Bestyrelsen for den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling.....	772
Hjordtal Sogneraad.....	378
Holm, Jens, Gaardejer, i Bestyrelsen for A/S Vejen og Omegns Svineslagteri.....	788
Holm, Theod., Repræsentant....	57
Holmen, Gerl., Møllejejer.....	596
Hvedstrup, Hannes, Sagfører....	180
Hybschmann, Kr. J., i Bestyrelsen for A/S Vejen og Omegns Svineslagteri.....	788
Høst, G., Partikulier.....	911
Høst, H. G., Proprietær.....	911
Høyer, Fr., Sagfører.....	897
Illustreret Tidendes Forlag....	184
Jacobsen, B. H., Direktør....	185, 326
Jacobsen, Helene, født Lübschitz, Justitsraadinde.....	529
Jacobsen, Waldemar.....	166
Jans, P., Husmægler.....	837
Jensen, Anders, Direktør.....	873
Jensen, Chr., Direktør.....	920
Jensen, Chr. P., Boelsmand og Murer.....	679
Jensen, Christian, Tømrer.....	378
Jensen, Emil, Gaardejer.....	57
Jensen, J. P., Ejendomsægler..	523
Jensen, Jens Jørgen, Husejer...	462
Jensen, Michael, Mælkeforpagter	167
Jensen, Nikolaj, Urmager og Handlende.....	184
Jensen, Rasmus Peter, Forpagter	468
Jessen, Maria, Frk.....	203
Jessen, P. Th., Postbud.....	203
Johansen, Carl, Tømmerhandler	523
Johansen, Eduard, Marius, Mechaniker og Maskinarbejder.	309
Johansen, J. P. G., praktiserende Læge.....	175
Johansen, Johan Peter Georg, prakt. Læge.....	725
Johansen, Kirstine Marie, ugift.	252
Johansen, Mette Cathrine født Thygesen, Enke, hendes Dødsbo.....	252
Jonsson, Pjetur & Søn, Fabrikkerne.....	822

	Pag.		Pag.
Juhl, Jens Emil, Grosserer, hans		Larsen & Olsen, K�bmandsfirma	268
Dødsbo .....	920	Larsen, Fr., Tømmermester .....	432
Juhl, Emma Albertine, født		Larsen, Niels, Gartner .....	319
Fischer .....	920	Lauridsen, Joh., Nationalbank-	
Just, Hans, Firma .....	198	direktør, i Bestyrelsen for	
Justitsministeriet .....	725	A/S Vejen og Omegns Svine-	
J�ger, Manius Henrik Christian-		slagteri .....	788
sen, Kleinsmed .....	888	Lauritzen, D., Konsul .....	147, 180
Jørgensen, Frederik, Husejer ...	457	Laursen, Michael, Husmand ...	733
Jørgensen, J. Houmaa, Proprietær	890	Laursen, Søren, Gaardejer .....	737
Jørgensen, M�lany Anna Fanny		Lem, M. F., Lagerchef .....	529
født Olsen, med �gtef�lle		Lembrecht, J. C., Grosserer ...	682
Malermester C. L. Jørgensen	167	Lemvig Byraads Fattigudvalg ..	540
K�llundborg Købstads Skifteret.	186	Lemvigh-M�ller V., Grosserer ...	873
Kettinge Teglværk, Konsortium.	432	Lewenstein, T., Dr. phil. ....	328
Kiersgaard, H. E., Tandlæge	202, 502	Liliput, Skrifmaskin-Depot i	
Kjær, H. Jensen, Forpagter ...	167	Stockholm, Handelsfirma ..	187
Knudsen, M., Restavrat�r .....	897	Lind, Volmer, Sagfører .....	180
Knudsen, S. P., Gaardejer, i Be-		Lippstadt, Heymann, af Hamborg	653
styrelsen for A/S Vejen og		Lublin, Murmester .....	432
Omegns Svineslagteri .....	788	Lustrup, Andreas Petersen, fhv.	
Knudsgaard, Jens E., Gaardejer	202	Lærer og Kirkesanger .....	217
Knutzen, C. H., Sagfører, hans		Lübschitz, John Leopold, Kunst-	
Konkursbo .....	180	maler .....	529
KoldingAndels-Svineslagteri, dets		Løgstrup, Amalie, Enkefru .	266, 490
Bestyrelse .....	788	Maagaard, L. J., Underretssag-	
Koopmanns Svineslagteri, I. D.,		fører .....	240
Aktieselskab .....	168	Madsen, Christian Wilhelm, �l-	
Kragh, William, Grosserer .....	168	handler .....	770
Krigsministeriet .....	833	Madsen, Kr., fhv. Gaardejer, i	
Kristjansen, A., Overretssagfører	91	Bestyrelsen for A/S Vejen og	
Kronemann, Carl V. A. ....	672	Omegns Svineslagteri .....	788
Kronemann, Johanne Sophie,		Madsen, Lars, Opdagelsesbetjent	863
kaldet Nanny Kronemann .	672	Madsen, P. Chr., Smedemester ..	272
K�benhavnns Grundejerbank, Ak-		Malling, G., Overretssagfører ...	152
tieselskab 20, 237, 617, 814,	893	Mandahl, O. C., Maskinmester ..	301
K�benhavnns Kommune .....	140, 783	Mather, Aage, Møbelhandler 797,	798
K�benhavnns Magistrat .....	603, 696	Meyring, Hans .....	449
K�benhavnns Oplysnings-, In-		Ministeriet for Kirke- og Under-	
casso- og Laanebureau, Ak-		visningsv�senet .....	110, 608
tieselskab .....	481	Mogensen, N. Th., Veksellerer ..	184
K�nig, Carl, Aktieselskab, Kol-		M�llerups, C., Maskinfabrik, Ak-	
lekt�rfirma .....	587	tieselskab .....	73
Langhoff, Em., Forlagsboghandler	667	Mottlau, Emil, Tømmerhandler .	798
Langreuters Eftfl. W., Handels-		Mülertz, Andr�, Ingeniør .....	168
firma .....	625	M�ller, Max Richardt, Bundt-	
		mager .....	97

Pag.		Pag.
	Mørck, Eyvind, Tømmermester, hans Konkursbo.....	186
	»National«, Forsikringsaktiesel- skabet.....	493
	Neubert, Anna Elisabeth Helene, f. Hansen, Enkefru.....	361
	Nielsen, Ingeniør.....	585
	Nielsen, C., fhv. Bankdirektør ..	923
	Nielsen, Chr., Hjulmager og Hus- ejer.....	753
	Nielsen, I. K., Mejeriforpagter ..	772
	Nielsen, Johs., Teaterdirektør ..	740
	Nielsen, Lauritz, Prokurist.....	683
	Nielsen, M., Tømmerhandler ..	172
	Nielsen, Martinius, Professor ...	873
	Nielsen, N. N., Maskinfabrikant og Montør.....	73
	Nielsen, N. P. fhv. Gas- og Vandmestermehjælper ....	493
	Nielsen, Niels Emil, Husejer....	733
	Nielsen, O. P., Isenkræmmer ...	563
	Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktie- selskab af 1898.....	706
	Nygaard, E., Konsul.....	617
	Nørager Hesteavlsforening.....	203
	<b>Olesen, Johs. V. M., Detailhandler</b> 266, 490	
	Olsen, H. V., Smedemester.....	167
	Olsen, Niels, fhv. Gaardejer ...	268
	Olsen, Sofie, Enkefru.....	240
	Overformynderiet.....	31
	<b>Pedersen, A. J.</b> .....	884
	<b>Pedersen, Chr., Murmester</b> .....	710
	<b>Pedersen, Jens Peder, Husejer</b> ..	31
	<b>Pedersen, Johannes, Snedker- mester</b> .....	112, 759
	<b>Pedersen, NielsPeter, Restavrator</b>	863
	<b>Pedersen, Vilhelmine Marie, født Nielsen</b> .....	31
	<b>Petersen &amp; Søn, Herman N., Firma</b> .....	184
	<b>Petersen, A. W., Blikkenslager- mester</b> .....	168
	<b>Petersen, Anders, fhv. Førstelærer</b>	525
	<b>Petersen, C., Konsul</b> .....	263
	<b>Petersen, Emil, Hattemager</b> ....	260
	<b>Petersen, Emilie, Frue</b> .....	186
	<b>Petersen, H. C. &amp; Co., Firma</b> ..	75
	<b>Petersen, H. N.</b> .....	184
	<b>Petersen, Holger, Grosserer</b> ....	361
	<b>Petersen, I. Laugesen, Manufak- turhandler</b> .....	203
	<b>Petersen, N., Forstander, i Be- styrelsen for A/S Vejen og Omegns Svineslagteri</b> .....	788
	<b>Petersen, P., Slagtermester</b> ....	793
	<b>Petersen, Sophie Frederikke, Enke, født Jensen</b> .....	86
	<b>Peuchert, Agnes, Frederikke, Frøken, hendes Konkursbo</b>	338
	<b>Poulsen, P. A., Sagfører</b> .....	567
	<b>Raaberg, N., Grosserer, hans Konkursbo</b> .....	113
	<b>Randers Byraads Fattigudvalg</b> .	49
	<b>Randers Købstads Vægeraad</b> ..	49
	<b>Rasmussen, Chr., Aktieselskab, dets Konkursbo</b> .....	260
	<b>Rasmussen, Chr., Direktør</b> ....	260
	<b>Rasmussen, Julius, Gaardejer</b> ..	432
	<b>Reumert, Elith, Forfatter</b> .....	740
	<b>Ringsted Andelssvineslagteri</b> ...	884
	<b>Rostrup, Egill, Skuespiller</b> ....	873
	<b>Sabroe, P., Folketingsmand</b> 175, 417, 420, 519, 672	
	<b>Saltbækvig, Andelsselskab</b> ....	900
	<b>Sander, Overretsassessor</b> .....	152
	<b>Schallemose, N., Tømmerhandler</b>	884
	<b>Scharling, Rudolph, fhv. Farver</b>	140
	<b>Scheel von Lüders, C.</b> .....	483
	<b>Schimmelmann, C., Lensgreve</b> ..	185
	<b>Schimmelmann, C., Lensgreve</b> ..	326
	<b>Schmidt, Hugo, cand. jur.</b> . 266, 490	
	<b>Schmidt, Lauritz, Fouragehandler</b>	474
	<b>Schultz, Magnus A., Handelsfirma</b>	187
	<b>Simonsen, Jørgen R., Gaardejer, i Bestyrelsen for A/S Vejen og Omegns Svineslagteri</b> ... 788	
	<b>Skandinavisk Comp., Aktieselskab</b>	168
	<b>Slagelse Andels-Svineslagteri</b> ... 334	
	<b>Slagelse Byraad</b> .....	519
	<b>Slangerupbanen, Aktieselskab</b> ..	783
	<b>Sloth, Poul, Mejeriejer</b> .....	237

	Pag.		Pag.
Snedkerforbundet i Danmark...	191	Thygesen, Rasmus, Skibstøm-	
Sogneraadet for Øls-Hørby-Dø-		rer .....	252
strup Kommune .....	920	Tiedemann, Edvardine, Marie,	
Spørring, Jens Poulsen, Sogne-		f. Houggaard, Værtshusbe-	
foged .....	203	styrrer H. C. J. Tiedemanns	
Steenberg, Erik, Fabrikant....	856	fraskilte Hustru .....	770
Steffensen, H. C., fhv. General-		Timm, E. H, Husejer .....	186
auditor .....	606	Troensegaard, N., Dampmøller..	585
Stein, Hendrik, Redaktør, cand.		Træskofabrikernes Salgskontor,	
jur.....	134	Fællesforening .....	889
Stern, J., Direktør.....	653	Tølløse Møbelfabrik, Aktieselskab,	
Stormgaard, E. J., Slagtermester	688	dets Konkursbo .....	191
Straarup, Erik, Tjenestekarl....	890		
Strøm, Gustav Henrik Vilhelm,		Uhre, Carl, Gaardejer .....	157
Skrædermester .....	481	Umrath, Theodor, Kommandit-	
Svendsen, P. T., Toldkontrollør.	20	selskab i Prag.....	748
Svendsen, Svend,, Baadebygger	810		
Svitzers, Em. Z., Bjergningsen-		Valby Svineslagteriers Udsalg	
treprise, Aktieselskab ..	871, 927	Nr. 1, Aktieselskab.....	793
Sylow, N., Birkedommer, Dr.jur.		Vandborg-Ferring Sogneraad ...	540
	112, 759	Vejen og Omegns Svineslagteri,	
Sørensen, Chr., Entreprenør ...	9 00	Aktieselskab .....	788
Sørensen, Vilh., fhv. Manufak-		Vesterbros Trælasthandel, Firma	797
turhandler .....	637		
		Wandel & Søn, Carl, Firma. ..	198
Tandskov, C. C., Fabrikant ....	149	Wedel, C. P., Cand. jur.....	486
Thaarup, V. Kiersgaard, Tand-		Weiss, Caroline Cathrine, f. Pforr	443
læge .....	202, 502	Wesche, Ingeniør .....	585
The Mutual Life Insurance Com-		Windfeld, T. N., Købmand .....	828
pany of New York....	301, 567	Winstedt, J., Overretssagfører... 272	
Therkildsen. Th. P. Dyrslæge ...	202	Winther, Carl, Højesteretssagfører	361
Thiele, Herredsfoged.....	252	Wistoft, I. A., Postekspedient... 898	
Thomsen, Anna Louise Margrethe,		With, Svend, Assurandør ..	301, 567
født Larsen, Arbejderske,			
Enke .....	97	Øls-Hørby-Døstrup, Kommune,	
Thomsen, Mette, født Sandal, Enke	706	Sogneraadet for.....	920
Thorsen, M., Overretssagfører,		Østasiatisk Kompagni, Aktieselsk.	696
hans Dødsbo .....	91		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Agerup, Max Leonard .....	831	Elleboe, Gustav, Sadelmager og Snedker .....	719
Almü, Georg Vilhelm .....	349	Ejlsborg, Aage William Gerhard	4
Andersen, Anders .....	640	Ejlsborg, Willy Anton .....	4
Andersen, Anna, født Johannes- sen .....	395	Fossum, Ejvind .....	555
Andersen, Bjørnbak Rix .....	495	Frandsen, Alfred .....	294
Andersen, Christian Stephan ...	58	Frederiksen, Hans Adolph .....	34
Andersen, Edvard Karl Kristian	581	Frisch, Wilhelm Theodor .....	825
Andersen, Ejnar .....	853	Fuglsang, Carl Hansen .....	104
Andersen, Ejnar Sigurd Alfred .	321	Futtrup, Jens .....	46
Andersen, Georg Valdemar .....	247	Gebauer, Jacob Saxtorph .....	543
Andersen, Hans, Vinhandler ...	226	Guldmann, Alfred Victor Eu- genius .....	798
Andersen, Jens Christian .....	655	Hansen, Frederik Harald .....	767
Andersen, Lars Peter .....	212	Hansen, Hans Christian Ludvig William .....	590
Andersen, Lauritz Marius Oluf .	321	Hansen, Jens Peder .....	591
Andersen, Niels Christoph .....	403	Hansen, Lars .....	743
Andersen, Sigfred Constantin ...	440	Hansen, Rasmus .....	138
Andersen, Valdemar, Sagfører ..	642	Hansen, Rasmus Peder Marius .	427
Andreasen, Anders Peter .....	40	Hansen, Sofus Christian .....	699
Andresen, Richard .....	22	Harthimmer, Sofus Magnus ....	415
Arntzen, August Emil Kristian Harald Henrik .....	804	Hauge, Jakob Laursen .....	716
Baltzersen, Baltzer Henrik .....	65	Hildebrandt, Johan Christian ..	597
Beck, Niels Peter Christian ....	454	Hjorth, Charles Emilius Vil- helm .....	195
Berthelsen, Harald Edvard .....	547	Hofverberg, Johan Gustav ....	536
Bjørnbak, Andersen Rix .....	495	Holm, Franz Joseph .....	662
Borchsenius, Johan Ernst Heil- mann .....	478	Holmberg, Carl Enevold Clemens	386
Buchtin, Friedrich .....	83	Iversen, Frederik Ludvig .....	145
Byskow, Jens Lauritz .....	34	Jacobsen, Christian Peter .....	37
Christensen, Carl Alfred Hans Mathies .....	305	Jacobsen, Mads .....	62
Christensen, Magnus .....	662	Jacobsen, Otto Frederik, Agent .	639
Christiansen, Anton Carsten Marius, Detailhandler .....	284	Jacobsen, Sofus Nikolaj .....	215
Christiansen, Jørgen Schmidt ..	786	Jakobsen, Anders Peder Kristian	441
Christiansen, Knud Hans Kristian	612	Jakobsen, Nielsine Marie, født Nielsen .....	1
Clausen, Hans Peter .....	44	Jensen, Carl Christian .....	882
Dejn, Kristian Hansen .....	341	Jensen, Hans Christian .....	511
Dohrn, Felix Cæsar Michael ...	658	Jensen, Hans Christian .....	868
Dræger, Christoph .....	648	Jensen, Hjalmar Karl .....	279
Dupont, Jacobine, født Rasmus- sen, Enke .....	244	Jensen, Jens .....	691
		Jensen, Jens Christian .....	178
		Jensen, Jørgen .....	550

	Pag.		Pag.
Jensen, Niels .....	80	Mortensen, Vilhelm Frederik ...	672
Jensen, Niels, Grosserer .....	611	Mull, Gustav Adolf, Direktør ...	615
Jensen, Sofus Peter .....	804	Munk, Erik Andreas .....	66
Jensen, Valdemar Marius .....	303	Mägerlig, Karl .....	411
Jeppesen, Jeppe Christian .....	230	Møller, Johannes Emilius .....	812
Johansen, Christian Valdemar ..	480	Møller, Villiam Theodor .....	764
Johansen, Johannes Kristian ...	371	Nielsen, Anton Carl, Mejeriejer .	835
Jørgensen, Christian Stinius ...	232	Nielsen, Augustinus .....	561
Jørgensen, Hans Jørgen .....	232	Nielsen, Carl Martin .....	775
Jørgensen, Niels Holme .....	380	Nielsen, Christian .....	324
Jørgensen, Reinhold Adolph Sa- muel .....	46	Nielsen, Christian, kaldet Rorup	875
Jørsensen, Thorvald Albert Jør- gen .....	454	Nielsen, Hans Ferdinand .....	87
Karlsen, Oluf Karl Mortensen ..	436	Nielsen, Herman Charles .....	116
Kjeltoft, Carl Rudolf Hugo .....	498	Nielsen, Jacob Niels .....	106
Knudsen, Elvine Kirstine Marie, født Jensen .....	1	Nielsen, Jens Eriksen .....	745
Koch, Emil Vilhelm .....	345	Nielsen, Johannes Marinus .....	775
Krogh, Andreas Carl Vilhelm ..	782	Nielsen, Kristian Alfred .....	275
Larsen, Frederik Georg Valdemar	51	Nielsen, Louis Charles .....	393
Larsen, Gustav Bernhard .....	290	Nielsen, Ludvig Emil .....	364
Larsen, Herman .....	565	Nielsen, Martinus .....	879
Larsen, Hilda, født Carlquist ...	93	Nielsen, Niels Christian .....	627
Larsen, Niels Christian .....	356	Nielsen, Thomas Bartholin .....	551
Lauritsen, Thomas Christian ...	500	Nilsson, Gustav Adolf .....	25
Lauritzen, Eli .....	825	Nilsson, Johan Peter, kaldet Roos	919
Lorenzen, Lorenz Jørgen .....	695	Nørgaard, Lauritz Christensen ..	227
Ludvigsen, Hans Harald Con- stantin .....	204	Olsen, Axel Julius .....	660
Lund, Ditlef Pedersen .....	292	Olsen, Jørgen Christian .....	761
Lund, Richard Villiam Reinhardt	842	Olsen, Ole Marinus .....	313
Lundberg, Sven Arvid .....	553	Olsen, Otto Emanuel .....	358
Madsen, Jens Bierman .....	720	Ormslev, Niels Viggo, Direktør .	635
Madsen, Mads Jørgen .....	164	Pedersen, Hans .....	160
Madsen, Nissine Kathrine, født Jensen .....	650	Pedersen, Herman Niels .....	722
Meyer, Jacob .....	376	Pedersen, Jens Andreas .....	620
Meyring, Hans Sofus Conrad ...	119	Pedersen, Karl Axel Vilhelm ...	915
Michaelsen, Villads Christian ..	282	Pedersen, Karl Emil .....	39
Mikkelsen, Holger Kristian Au- gust .....	403	Pedersen, Mikkel .....	930
Mikkelsen, Mathias Emil Vilhelm	882	Pedersen, Peder .....	575
Mogensen, Niels Thomsen, Vek- sellerer .....	549	Pedersen, Peter Christian .....	915
Mortensen, August Christian ...	11	Pedersen, Viggo Emil .....	399
Mortensen, Jens Rasmus .....	720	Peters, August .....	648
		Poulsen, Ane Sofie, kaldet Wentzel	344
		Poulsen, Hans Kristian .....	578
		Prahl, Axel Frederik Johannes Christian .....	138
		Rasmussen, Aage Johan .....	410
		Rasmussen, Rasmus .....	286



	Pag.		Pag.
Rasmussen, Valdemar Christian		Stelling, Johanna Sophie Chri-	
Vilhelm .....	447	stine, født Sieck .....	422
Rasmussen, Viggo Holger .....	757	Svane, Osvald Edmund Leon ..	672
Rettig, Christoph August .....	694	Sørensen, Ejnar .....	866
Rothmann, Niels Frederik .....	508	Sørensen, Frode Volmer .....	819
Rydberg, Carl Vilhelm Valdemar	646		
Rye, Olga Anna Johanne Jensen	554	Thalbitzer, Viggo Alexander, Ar-	
Rødnæs, Friederich Christian...	100	kitekt .....	569
		Thomsen, Thomas Peder Chri-	
Schlichting, Kristian Adolf .....	627	stian .....	255
Schnoor, Friedrich Heinrich eller		Thorlund, Anders Peter Vilhelm	413
Henrik Johann .....	422		
Skeel-Gerhardt, Carl Christian..	383	Willadsen, Marie Frederikke Dor-	
Staal, Jakob Emil Peter .....	505	thea, født Ibsen, fraskilt Hustru	513



# Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

---

Afpresning, se Trusler.  
Afvisning.  
Aktier.  
Aktieselskaber.  
Aktionsordre.  
Almenfarlige Forbrydelser.  
Auktion.  
Automobilloven.  
Banker.  
Bedrageri.  
Betaling.  
Betleri.  
Bevis.  
Bilbrev, se Søfartsforhold.  
Bjergning, se Søfartsforhold.  
Brandstiftelse.  
Bygningslovgivningen.  
Børneloven.  
Drab.  
Dyrplageri.  
Ed.  
Ejendomshandel.  
Embeds- og Bestillingsmænd.  
Erstatning (i Kontraktsforhold).  
Erstatning (udenfor Kontraktsforh.)  
Falsk.  
Falskmøntneri.  
Fattigvæsen.  
Fogedforretninger (umiddelbare).  
Forbud.

Forfatter- og Kunstnerret.  
Forligsmægling.  
Forsikring.  
Forældelse.  
Fremmede.  
Fuldmagt.  
Færdselsret.  
Gader.  
Gejstligheden.  
Generalforsamlinger.  
Gift Kvinde (se Ægtefæller).  
Helligdagsloven.  
Hjemvisning.  
Hæleri.  
Indiciebevis.  
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.  
Interessentskab.  
Island.  
Jagt.  
Jernbaner.  
Kaution.  
Kommissionsforhold.  
Konkurs.  
Konnossementer.  
Kontrakt.  
Kost og Tæring.  
Kystfredningsloven.  
Køb og Salg.  
Lejeforhold.  
Levnedsmidler.

- Lotteri.  
 Lukkeloven.  
 Læger.  
 Mandatarfuldmagt.  
 Meddelagtighed.  
 Medicinalvæsen.  
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.  
 Militæretaten.  
 Misligholdelse.  
 Modregning.  
 Mortifikation.  
 Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).  
 Nova.  
 Næringsbrug (ulovligt).  
 Næringsvæsen.  
 Nødværge.  
 Omløben med Varer (ulovlig).  
 Opholdspaalæg.  
 Opsigelse.  
 Overformynderiet.  
 Pant.  
 Patent.  
 Pension.  
 Politiforseelser.  
 Polititilhold.  
 Politivedtægter.  
 Privatlivets Fred.  
 Procesomkostninger.  
 Processuelle Mulkter, se Sagførere samt unødig Trætte.  
 Provision.  
 Præmieobligationer.  
 Realbyrder.  
 Regreskrav.  
 Rettens Pleje.  
 Røveri.  
 Sagførere.  
 Salær.  
 Sameje.
- Sammenstød (af Forbrydelser).  
 Skatter og Afgifter.  
 Skolelærere.  
 Stadfæstelsesdomme.  
 Standsningsret.  
 Stiftelser.  
 Straffens Bortfald.  
 Straffens Nedsættelse.  
 Straffens Udmaaling.  
 Strafferetsforhold i Almindelighed.  
 Stævning.  
 Sundhedsvedtægter.  
 Sædeligheden (Forbrydelse imod).  
 Søfartsforhold.  
 Terminshandel.  
 Testamente.  
 Tilregnelighed.  
 Tinglæsning.  
 Totalisatorspil.  
 Transport.  
 Trosesamfund.  
 Trusler.  
 Tyendeforhold.  
 Tyveri.  
 Udbringelse af Riget.  
 Udeblivelsesdomme.  
 Udlæg.  
 Ulovlig Tvang.  
 Ulykkesforsikring.  
 Underholdsbidrag.  
 Unødig Trætte.  
 Varemærker.  
 Varetægtsfængsel (Erstatning for).  
 Vold.  
 Voldgift.  
 Værgeraad.  
 Værnepligtsloven.  
 Ægtefæller.  
 Ærefornærmelser.  
 Ødelæggelse af fremmed Ejendom.

## SAGREGISTER.

Pag.

**Afprøsing**, se Trusler.

### **Afvisning.**

En Paternitetssag afvist fra Politiretten, da der var Mulighed for, at Barnet var avlet af Klagerindens Ægtefælle, se Underholdsbidrag .....	97
Afvisning af en Betlerisag i Medfør af Lov 1 April 1911 § 8, sidste Stk., fordi Justitsministeriets Samtykke til Sagens Indankning ikke forelaa .....	415
En Ordenssag, hvor Indstævnte ikke var mødt, afvist, fordi Varslet ikke var udløbet, før Højesteretsaaret begyndte .....	672
En Paastand om en Sags Afvisning fra Sø- og Handelsretten, fordi Sagen formentes at henhøre under Skifteretten, forkastet, da Sagen drejede sig om, hvorvidt der tilkom en Person Separatistrettighed i det af Sagsøgerne behandlede Bo, og der ikke forelaa nogen Anmeldelse i Boet af det nævnte Separatistkrav .....	683
En af en Snedkermester til Højesteret appelleret Sag afvist, da Appellantens Paastand gik ud paa Udlevering af et for en Auktionsret deponeret Beløb, til hvilket en Sagfører ved Rettens Dom af 30 Januar 1912 i en Sag mellem ham og Appellanten var kendt berettiget .....	759

### **Aktier.**

Statueret, at en stedfunden Baandlæggelse i Overformynderiet af en Del Aktier ogsaa omfatter et Beløb indvundet ved Overdragelse af en til disse Aktier knyttet Ret til Tegning af nye Aktier .....	31
Statueret, at en Ordre til et Veksellererfirma om at købe visse Aktier paa Børsen i Dag under Noteringen maatte forstaas efter Ordlyden som gaaende ud paa, at Aktierne skulde købes effektivt under selve Noteringen .....	169
En Mejeriejer, for hvis Regning der efter en gennem en Agent truffen Aftale af en Bankforretning i Spekulationsøjemed blev købt et Parti Aktier paa Københavns Børs, men som nægtede at betale Kursdifferencen, da Aktiernes Kurs faldt, dømt til at be-	

tale det ved Realisationen af Aktierne fremkomne Tab med Tillæg af Renter og Kommissionssalær .....	237
---	-----

**Aktieselskaber.**

Antaget, at nogle som Bestyrelse for et Aktieselskab optrædende Personer ikke havde Bemyndigelse til under paagældende Rets- sag at optræde paa Selskabets Vegne. Nogle af Personerne kendtes berettigede til paa egne Vegne at deltage i Fordelingen af den i et Andels-Svineslagteri opsparede Formue, idet de som Aktionærer i det paagældende Aktieselskab i sin Tid var ind- traadte som og var vedblevne at være Andelshavere i Svine- slagteriet.....	788
--	-----

**Aktionsordre.**

En Aktionsordre, der oprindelig alene angik ulovlig Omgang med Hittegods, udvidedes senere til at omfatte Tyveri eller Hæleri, uden at der dog skete ny Indstævning i Sagen. Udtalt, at der ikke kunde tages Hensyn til den skete Udvidelse af Aktionsordren, men at dette dog ikke var til Hinder for at dømme Tiltalte for Hæleri.....	646
En for bedrageligt Forhold tiltalt Mejeriejer, som til Kunder, der var vante til at modtage Børnemælk, leverede pasteuriseret Mælk uden at gøre dem opmærksom paa Forandringen, dømt for Over- trædelse af § 5 i det under 7. April 1908 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Slagelse Købstad.....	836

**Almenfarlige Forbrydelser.**

En Person, der som Repræsentant for et tysk Firma forhandlede svovlede Byggryn, tiltaltes for Overtrædelse af Straffelovens § 290 og § 278, jfr. L. 18. April 1910 § 6. Tiltalte frifandtes i det hele	798
--	-----

**Auktion.**

En paa et Købebevis støttet Indsigelse mod, at et Auktionsproveneru udbetaltes Auktionsrekvirenten, forkastet, da det maatte antages, at Formaalet med den indgaaede Retshandel var, at de i Købe- beviset ommeldte Effekter skulde tjene til Sikkerhed for et Rekvir- situs i sin Tid ydet Laan, og Lovgivningens Regler om Stiftelse af saadan Ret ikke var iagttagne .....	481
---	-----

**Automobillove.**

Statueret, at den i Automobilloven af 27. Maj 1908 § 33 i. f. om- handlede Ret til for Erstatning for Skade foraarsaget ved et Automobil at holde sig til dette kan gøres gældende overfor en godtroende Erhverver .....	57
En Tiltalt, der undlod strax at lade sit Automobil standse, uagtet han saa Hestene for et mødende Køretøj vise Tegn til Ængstelse, dømt for Overtrædelse af Lov 27. Maj 1908 § 24. Erstatning til-	

kendt for de den Vedkommende derved, at Køretøjet væltede, paaførte Udgifter, Legemsbeskadigelse samt Svie og Smerte . . . . .	104
En tiltalt Chauffør, der med sit Automobil paakørte en Mand, som fra Fortovet pludselig løb ud paa Gaden for at naa en Omnibus, frifunden. Erstatning for den stedfundne Legemsbeskadigelse tilkendtes ikke den Tilskadekomne . . . . .	247
En oftere straffet Tiltalt, der med et Automobil forsøgte at passere forbi en foran paa Landevejen kørende Vogn paa dennes højre Side, og som undlod at formindske Farten tilstrækkeligt, da han nærmede sig Vognen, hvorved et Sammenstød bevirkedes mellem de to Køretøjer, anset efter § 32, jfr. §§ 23 og 24 i Lov 18. April 1910 . . . . .	508

**Banker.**

Statueret, at en Aktietegning, der fandt Sted i Henhold til et af en Bank udstedt Prospektus, der indeholdt væsentlige Urigtigheder, burde gaa tilbage, uanset at det udstedte Interimsbevis blev ombyttet med gamle Aktier . . . . .	20
Udtalt, at en Bank, hvis Direktører imod bedre Vidende, var fremkomne med Urigtigheder i Indbydelsen til Aktietegning i Banken, var pligtig til imod Tilbagelevering af paagældende Interimsbeviser eller Aktier at lægge fra sig alle de Indskud, der indgik i Bankens Kasse fra Personer, der vare blevne vildledede Aktieindbydelsen . . . . .	617
Udtalt, at for Tab, tilføjet forskellige Personer, der havde tegnet Aktier i en Bank i Henhold til en af dennes Direktører udstedt svigagtig Indbydelse, maatte de Personer, fra hvem Svigen var udgaaet, i første Række hæfte, hvorfor Banken havde Krav paa hos dem at faa erstattet, hvad den til Dækning af de forurettedes Fordringer havde maattet udrede . . . . .	814
En Postexpedient anmodede en Vexellerer om at tegne nye Aktier for ham i en Bank, hvorefter Vexellereren tilstillede Postexpedienten et Interimsbevis, der var udstedt for nye Aktier, Vexellereren forinden havde tegnet i Banken. Statueret, at Banken, hvis Direktører imod bedre Vidende var fremkomne med Urigtigheder i Indbydelsen til den paagældende Aktietegning i Banken, var pligtig til mod Interimsbevisets Tilbagelevering at betale Postexpedienten det af ham for dette erlagte Beløb . . . . .	893

**Bedrageri.**

## Frifindende Domme.

En Person, der for egen Regning solgte en Del af de Varer, han havde i Konsignation som Prøvelager, frifunden, da det fandtes betænkeligt at antage, at han havde gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold . . . . .	441
En Person, der var sigtet for svigagtig at have tilegnet sig en Gris, han havde købt paa Kvægtorvet, ved at undlade at erlægge den aftalte Betaling, frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis . . . . .	581
En Smed, der som Medlem af en Landboforening i sin Tid med	

sin Underskrift havde tiltraadt de for Foreningens Aktioner gældende Vilkaar, derunder at de til Salg stillede Effekter ikke bleve Køberens Ejendom, inden Betaling fandt Sted, købte paa en af Foreningens Auktioner en Hest og bortbyttede senere uden at have berigtiget Auktionsbeløbet Hesten mod en anden Hest og et kontant Beløb, som han forbrugte. Den Paagældende frifandtes, da det fandtes betænkeligt mod hans Benægtelse at statuere, at han, da han afhændede Hesten, var bekendt med Forbeholdet i Konditionerne . . . . . 691

## (§ 251).

- En Inkassationsbank, der til en anden Bank pantsatte de Vexler, som udstedtes for Laanene til dem, der gav Banken deres Fordringer til Inkassation, uden at meddele Vexeludstederne dette, naar de afbetalte paa eller indfrie deres Skyld, forbrugte de ved Pantsætningen indvundne Beløb bl. a. til Bankens Drift. Bankens Direktør dømt efter § 251 . . . . . 119
- En — tidligere for Bedrageri i Hestehandeler straffet — Person, der i to Tilfælde havde købt Heste paa Kredit og forbrugt de indkomne Beløb, men som ikke kunde antages at have haft rimelig Udsigt til at betale de krediterede Købesummer, dømt efter § 251 . . . . . 255
- En Tiltalt, der gjorde sig skyldig i forskellige Plattenslagerier m. v., anset efter § 251 og § 257 . . . . . 286
- En Tiltalt, der forvanskede de aarlige Regnskabsopgørelser i den Forretning, hvori han var ansat som Bestyrer, og derved skaffede sig udbetalt Tantiemebeløb, som han ikke havde Krav paa, anset efter § 251 . . . . . 313
- En tiltalt Kvinde mod sin Benægtelse af at have haft til Hensigt at bedrage dømt for forskellige Plattenslagerier efter § 251 . . . . . 395
- En Tiltalt, der uanset, at han havde paataget sig at levere et Firma Sludstrup og Lille Taarøje Barres avlet i Sydsjælland, til Handelsens Opfyldelse leverede en mindre værdifuld Frøart af fremmed Avl, og bestræbte sig for at give det Udseende af, at Frøet var af indenlandsk Avl, anset efter § 251 . . . . . 543

## (§§ 251 og 253).

- En Tiltalt, der gjorde sig skyldig i Ægteskabssvindlerier, anset efter §§ 251 og 253 . . . . . 383

## (§ 252).

- En Tiltalt, der af en Medinteressent fik Kvittering for at have betalt al Gæld stammende fra et tidligere bestaaende Interessentskab, og som derefter, skønt Gælden i Virkeligheden ikke var betalt, nægtede at skyldte Medinteressenten noget, mod sin Benægtelse dømt efter § 252 . . . . . 106

## (§ 252 og § 253).

- En exam. juris, der svigagtig tilvendte sig en Del af en Fordring,

	Pag.
han inkasserede for et tysk Firma, idet han fragik Modtagelsen af nogle af de indgaaede Poster, anset efter § 252 og § 253 . . . .	699
(§ 253).	
En Tiltalt, der afhændede et Gravmonument, hvorover han havde fraskrevet sig Dispositionsretten, anset efter § 253 . . . . .	496
En Tiltalt, der afhændede en Slaamaskine m. v., han havde købt paa Vilkaar, at Ejendomsretten forblev hos Sælgeren, indtil Købesummen var berigtiget, anset efter § 253 . . . . .	655
(§ 255).	
En tidligere for Bedrageri i Spil straffet Person mod sin Benægtelse dømt efter § 255 . . . . .	275
En Bondefanger mod sin Benægtelse dømt for Bedrageri i Spil overfor en Nordmand . . . . .	597
(§ 256).	
En Tiltalt, der havde lejet en Cykle for at foretage en Rejse, pantsatte Cyklen, da den undervejs blev beskadiget, for at skaffe sig Penge til Rejsens Fortsættelse, men undlod senere at indløse den. Tiltalte anset efter § 256, jfr. § 253 . . . . .	930
(§ 257).	
To Tiltalte, der uden at have erhvervet Dyrlægeattest, solgte Kødet af en syg Ko som sundt og friskt, ansete efter Straffelovens § 257, jfr. § 4 i Lov Nr. 245 af 27. Maj 1908 . . . . .	34
En Tiltalt, der hemmelig rejste bort uden at betale for sit Logi, dømt efter § 257 . . . . .	46
En Tiltalt, der solgte en Hest, der led af Dødkuller, med Garanti for at være fejlfri, hvilket af Køberen opfattedes som Garanti for, at Hesten var fejlfri, anset efter § 257 . . . . .	51
En — tidligere for Bedrageri i Hestehandler straffet — Person, der solgte en Hoppe med Garanti for, at den var ærlig og redelig i et og alt, skønt han, da han selv erhvervede den, var gjort opmærksom paa, at den ikke var fuldtud reel, anset efter § 257 . .	255
En Tiltalt, som efter i en Beværtning at have laant et Beløb, der strax paa Stedet skulde tilbagebetales, fjærnede sig med Beløbet, dømt efter § 257 . . . . .	294
En Tiltalt, der til Sikkerhed for en Gæld tiltransporterede Kreditor en Fordring, han angav at have, men som efter at være kommen i Besiddelse af Beløbet, selv forbrugte dette, anset efter § 257 . .	498
En Tiltalt, der solgte nogle ham tilhørende Svin, for hvilke Betalingen delvis blev erlagt, og derefter afhændede Svinene til en anden Person, idet han overfor den første Køber løgnagtig foregav, at det var blevet ham umuligt at levere Svinene, anset efter § 257	547
En Gaardejer og Slagter, der solgte en Del Kreaturer, han havde købt paa Auktion, skønt han vidste, at Ejendomsretten til det købte efter Auktionskonditionerne ikke gik over til ham, forinden Købesummen var erlagt, anset efter § 257 . . . . .	551
En for bedrageligt Forhold tidligere straffet Tiltalt, der i Egenskab	



	Pag.
af Agent skaffede sig Bestillinger paa Kunstgødning ved usandfærdige Opgivender, mod sin Benægtelse anset efter § 257 . . . . .	620
En Tiltalt anset efter § 257, idet der maatte gaas ud fra, at han, der fungerede som Distriktsforstander i en Brandassuranceforening, havde været paa det rene med, at de af ham til Foreningen indsendte Indbetalingslister ikke omfattede samtlige de af ham paa Foreningens Vegne oppebaarne Beløb . . . . .	761

(§ 258).

En Postexpedient, der satte sig i Besiddelse af et forsegleet Pengebrev, førte det med sig, brød det og raadede over Indholdet, dømt efter § 258, idet der ikke kunde tages Hensyn til hans Foregivende om ikke at have haft til Hensigt at tilvende sig Pengene	842
--	-----

### Betaling.

En Læderhandler og en Forsikringsinspektør havde samvirket ved Driften af en Skotøjsfabrik. Den Førstnævnte krævede efter Forholdets Ophør Hnsleje af en Medkontrahenten overladt Beboelseslejlighed, medens denne krævede Dækning af en Række Tilgodehavender i Anledning af det tidligere bestaaende Forretningsmellemværende. Lejebeløbet tilkendtes ikke Læderhandleren, hvorimod der tilkendtes Medkontrahenten Andel i Overskuddet for en vis Periode samt i Henhold til en derom truffen Overenskomst et Beløb forlods af Overskuddet, medens de øvrige Krav ikke toges til Følge . . . . .	220
En Vinhandler, mod hvem der var rejst Krav i Henhold til en afgiven Garantierklæring, frifunden, da det i Erklæringen ommeldte Tilfælde ikke havde foreligget . . . . .	429
Statueret, at en Fabrikant for nogle af ham til en Spekulationsforretning ydede Pengeforstrækninger, hvorfor udstedtes Modtagelsesbeviser, havde efter det i Sagen foreliggende Krav paa at faa udbetalt af Forretningen dels de indskudte Penge og dels Halvdelen af Fortjenesten . . . . .	483
Statueret, at forskellige Beløb, som en Mindreaarig havde modtaget af sin Onkel, var ydede ham som Laan, for at han kunde ud-danne sig som Tandlæge, og at hans Kurator kort efter, at Laanene havde taget deres Begyndelse, havde givet sit Samtykke til, at den mindreaarige laante Penge af Onklen i det angivne Øjemed . . . . .	502
Antaget, at Betingelserne for at faa et Salær for en Ejendomshandel udbetalt, var tilstede, uagtet den indgaaede Ejendomshandel ikke blev fuldbyrdet . . . . .	523
Antaget, at et Ingeniørfirma, der uden Anmodning og uden anden tilstrækkelig Anledning havde udarbejdet et skitseret Projekt til et Dieselmotoranlæg i en Mølle, ikke havde Krav paa Honorar herfor . . . . .	585
Antaget at en Telegrafist, der paa Grund af en efter hans Formening utilstrækkelig Hjælp til Flytning søgte og fik sin Afsked af det store nordiske Telegrafselskabs Tjeneste, ikke havde ifølge	

de for Selskabets Pensionskasse gældende Regler Krav paa af faa tilbagebetalt de til nævnte Kasse indbetalte Beløb, som under hans Tjeneste vare indeholdte i hans maanedlige Gage . . . . .	600
Et Aktieselskab, der af en Slagtermester sagsøgte til Betaling af et vist Beløb for 9 Svin, frifunden imod at betale et af Selskabet tilbudt mindre Beløb, da det godtgjordes, at Svinene var identiske med 9 tuberkuløse af Selskabet kasserede Svin. . . . .	793
Antaget, at en Baadebygger, der havde leveret en Baad, ikke var bunden ved den oprindelige Pris, idet Baaden efter Aftale fik en betydelig kostbarere Udstyrelse end først paatænkt. En Indsigelse gaaende ud paa, at Baadebyggeren havde udstedt et Bilbrev, der endte med en (trykt) Udtalelse om, at den betingede Købesum var betalt, fandtes efter Omstændighederne ikke at kunne afskære Baadebyggeren fra at gøre det yderligere Krav gældende . . . . .	810
En Person, der sammen med 2 andre havde udstedt en Obligation med Pant i deres fælles Ejendom, men som, da Obligationen blev opsagt, intet præsterede til dens Indfrielse. dømt til at betale sin Andel af Gælden efter Obligationen . . . . .	863
Antaget, at to Personer, der var tiltraadte som Medbestyrere af et Theater for i egen og andre Kreditors Interesse at føre Tilsyn med dets økonomiske Drift, ikke havde noget personligt Ansvar m. H. t. Udredelse af Gage til en med deres Billigelse engageret Skuespiller . . . . .	873
Antaget, at der ikke paahvilede en Panthaver, der havde ladet en Ejendom udlægge til brugelig Pant for sig, nogen personlig Forpligtelse til at udrede Honorar til en Person, der inden Udlægsforretningens Foretagelse af Ejendommens Administratorer var ansat som Driftsleder af denne. . . . .	911

**Betleri.**

Straf herfor idømt . . . . .	4,	565
En Tiltalt, der ifølge afgiven Lægeerklæring led af en Sindssygdøm, der ikke var hævet, men var i Remission, dømt for Betleri under Hensyntagen til Straffelovens § 39 . . . . .		195
Afvisning af en Betlerisag i Medfør af Lov $\frac{1}{4}$ 1911 § 8, sidste St., fordi Justitsministeriets Samtykke til Sagens Indankning ikke forelaa . . . . .		415

**Bevis.**

En Person, der var sigtet for svingagtig at have tilegnet sig en Gris, han havde købt paa Kvægtorvet, ved at undlade at erlægge den aftalte Betaling, frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis . . . . .	581
Et Ulykkesforsikringssselskab dømt til at betale Erstatning, da der ved Lægeerklæringer og paa anden Maade var fremkommet en saadan Formodning for, at det paagældende Ulykkestilfælde havde foraarsaget den Lungebetændelse, der bevirkede Døden, at Bevisbyrden for, at Døden ikke destomindre skyldtes Omstændigheder, der faldt udenfor Selskabets Risiko, ifølge vedkommende Bestemmelse i Policen maatte paahvile Selskabet . . . . .	706

**Bilbrev**, se Søfartsforhold.

### Brandstiftelse.

- En Tiltalt anset efter § 281, 1. St. .... 341
- En Tjenestekarl, der i Vrede over, at hans Madmoder havde tømt hans Brændevinsflaske, stak Ild paa nogle i Gaardens Lo henliggende Avner og Halmbaand og derved foranledigede en Ildsvaade, hvorved Størstedelen af Udbygningerne nedbrændte, anset efter § 281, 1. St. .... 722

### Bygningslovgivningen.

- I et Tilfælde, hvor Københavns Magistrat overfor en Grundejer, hvis Grund havde Facade ud til den under Frederiksberg hørende Del af Gl. Kongevej, betingede Byggetilladelsen af, at Grundejeren som krævet af Frederiksberg Kommune, rykkede Forhuset tilbage, udtaltes det, at da Frederiksberg Kommunalbestyrelse i Henhold til § 13 i Bygningsloven for Frederiksberg maatte anses at have haft Ret til at kræve Tilbagerykningen, havde Københavns Magistrat handlet retmæssigt ved at betinge Byggetilladelsen af, at Grundejeren hos Frederiksberg Kommunalbestyrelse indhentede Approbation paa Byggelinien. Magistraten derfor fri-funden i en af Grundejeren anlagt Erstatningssag ..... 140
- En Arkitekt, der i Kvistetagen i sine Ejendomme havde indrettet selvstændige Beboelseslejligheder, skønt han ikke kunde antages at have erholdt Dispensation fra § 15 i den ved Justitsministeriets Bkg. af 19 April 1890 bekendtgjorte Bygningslov for Frederiksberg Kommune, idømt Bøde efter Lovens § 73, jfr. § 15. .... 569

### Børneloven.

- Statueret, at Bekostningen ved Forsørgelse af Børn, der af et Værgeraad er fratagne Forældre, der nyde vedvarende Fattigunderstøttelse, vil være at udrede i Henhold til Børnelovens § 45. .... 49

### Drab.

- En Tiltalt, der affyrede tre Revolverskud mod sin Hustru, mod sin Benægtelse dømt for at have handlet i Drabshensigt ..... 11
- En Tiltalt, der under en Spøg sigtede paa en Medtjenende med en Bøsse, som han fejlagtig troede var uladt, og derved kom til at affyre Bøssen, hvorved den Medtjenende dræbtes, anset efter § 198 66
- En Kusk, der undlod at standse, skønt han saa en forbipasserende Dame blive nervøs, hvilket medførte, at hun af Hesten eller Vognstangen blev reven omkuld og ved Faldet paadrog sig en dødbringende Læsion, dømt efter § 198. .... 87
- En Tiltalt, der rettede en ladt Revolver mod en Mand i den Hensigt at dræbe ham og derved hævne sig for en ham som ung tilføjet formentlig Forurettelse, hvilken Handling Tiltalte efter Retslægeraadets Erklæring havde begaaet under en alkoholisk Sindsygdом, dømt efter § 186, jfv. §§ 46 og § 39. .... 227

	Pag.
En Tiltalt, hvis Heste under hans Fraværelse blev sky for et Jernbanetog, hvilket bl. a. foranledigede, at et Barn overkørtes og dræbtes, anset efter § 198. ....	292
En Tiltalt, der overfaldt en Kvinde for at voldtage hende, og da han ikke kunde fuldføre sit Forsæt, forsøgte at dræbe hende, anset efter § 168, jfr. § 46, og § 186, jfr. § 46 .....	399
<b>Dyrplageri.</b>	
En Gaardejer, der efter sin egen, senere tilbagekaldte Tilstaaelse for at faa sin Hest, der havde en Saxmile i Munden, til at rykke tilbage ved at rykke i Tømmerne filede den i Munden og, da det ikke hjalp, huggede Saxmilen ind i Munden paa den, frifunden, da det ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at Tilhavde udvist noget Forhold, der kunde henføres under Straffelovens § 297 .....	160
<b>Ed.</b>	
Paternitetssag gjort afhængig af Indklagedes Ed .....	86
<b>Ejendomshandel.</b>	
Et Konsortium, der ved Kontrakt af 11 Juli 1908 købte en fast Ejendom af en Gaardejer bl. a. paa Betingelse af, at denne gav rent Skøde paa Ejendommen, naar Købesummen i December Termin 1908 var berigtiget, og som ved ny Kontrakt af 18 December 1908 forlængede Fristen for Afgivelsen af frit og ubehæftet Skøde til 1 Februar 1909, anset berettiget til at hæve Handelen, da det endnu ikke den 9. Marts 1909 havde faaet Skøde paa Ejendommen. ....	432
Statueret, at i Følge en imellem en fhv. Bankdirektør og en Hotel-ejer stedfunden Handel angaaende en fast Ejendom, hvorpaa hvilede et Kreditforeningslaan, som Hotelejereren overtog, kom de paa Laanet skete Afdrag, da intet andet var vedtaget i Handelen, Sælgeren til Gode .....	928
<b>Embeds- og Bestillingsmænd.</b>	
Statueret, at der ikke tilkommer en Sognepræst Krav paa Erstatning for Forringelse af Embedsindtægt fremkaldt ved de i Lov af 15. Maj 1903 om Tiendens Afløsning givne Bestemmelser . . .	110
En Toldintendant paa St. Thomas fik af Finansministeriet Tilbud om Embedet som Toldforvalter i Frederikssted, idet det samtidig tilkendegaves ham, at han, saafremt han ikke ønskede at modtage dette Embede, vilde blive indstillet til Afsked fra Toldintendantembedet, som i Følge Lov skulde nedlægges. Antaget, at Toldintendanten, som afslog Tilbudet, ikke havde Krav paa Ventepenge .....	573
Antaget, at de Forhandlinger, der vare førte mellem Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet og en Postmester i Anledning af Ydelsen af et Laan af Statskassen med Pant i en af Postmesteren opført Bygning, ikke gav Generaldirektoratet tilstræk-	

kelig Føje til at betragte den af Postmesteren benyttede Bolig i hans egen Ejendom som en ham anvist Tjenestebolig, hvorfor Generaldirektoratet fandtes ikke at have haft Hjemmel til at bringe Bestemmelsen i Lønningsloven af 27. Maj 1908 § 8 til Anvendelse overfor Postmesteren.....	632
Antaget, at der hverken i Lov Nr. 40 af 22. Marts 1907 eller i Lov Nr. 213 af 30. September 1909 haves Hjemmel til, at en Overlæge ved Beregningen af de ham tilkommende Alderstillæg kan medregne noget Tidsrum, i hvilket han kun har tjent som Korpslæge.....	833
En Postexpedient, der foretog en urigtig Tilførsel i Posthusets Kontrolbog, anset efter Straffelovens § 144, jfr. § 134.....	842

**Erstatning (i Kontraktsforhold).**

I et Tilfælde, hvor der ved et Aktieselskabs Udvidelse var givet urigtige Oplysninger om Aktiekapitalen til Handelsregistret, og hvor en Indbydelse til Tegning af Partialobligationer gav et ikke senere opfyldt Tilsagn om Panteret i Inventar, frifandtes Selskabets Bestyrelses Formand i en af en Partialobligationstegner anlagt Erstatningssag.....	152
En Sagfører, der havde glemt at betale Husleje for en Enke, hvilket gav Anledning til, at Huslejen blev forhøjet, og at en indrømmet Uopsigelighed gik tabt, paatog sig ved en skriftlig Erklæring i et vist Omfang at erstatte Enken Følgerne. I Henhold hertil dømtes Sagføreren til at betale Erstatning. Et af ham rejst Modkrav om Erstatning, fordi Enken havde ladet det paa-gældende Dokument tinglyse, blev ikke taget til Følge, hvorimod Enken dømtes til at lade Dokumentet aflæse og udslette.....	240
Et Sogneraad kendt berettiget til at tilbageholde Dagmulkter m. v. i en vedtagen Entreprisesum.....	378
Antaget, at en Grosserer, der havde paataget sig at inkassere forskellige Beløb, men som derefter hævdede den af ham til Gældens Inddrivelse anlagte Retssag, var pligtig at tilsvare det ved Sagens Hævning opstaaede Tab.....	486
Et udenlandsk Firma dømt til at betale Godtgørelse til Dødsboet efter én Handlende og Fabrikant, dels for de af denne afholdte Udgifter ved Omdannelse af en Del af Firmaet leverede ukontraktmæssige Saaemaskiner, dels for den mindre Værdi, de ikke omdannede Maskiner havde paa Grund af Manglerne.....	748
En Restauratør, der misligholdt en i paa-gældende Lejekontrakt indeholdt Bestemmelse om Afholdelse af Koncerter i de lejede Restaurationslokaler, for hvilke Lejeafgiften var fastsat til visse Procent af Bruttoindtægten, dømt til at betale Erstatning.....	897
En Erstatning, der krævedes af et Andelsselskab, fordi der ikke til fastsat Tid var stillet det en omkontraheret Vindmotor til Raa-dighed, nægtedes, da det lidte Tab ikke kunde antages foraarsaget af Motorens Sælger.....	900
En Fotograf, der havde lejet Lokaler til et Biograftheater, men i Strid med Kontrakten undlod at tiltræde Lejemaalet, idømt Erstatning.....	904

**Erstatning** (udenfor Kontraktsforhold).

Statueret, at den i Automobilloven af 27 Maj 1908, § 33 i. f. omhandlede Ret til for Erstatning for Skade forårsaget ved et Automobil at holde sig til dette kan gøres gældende overfor en godtroende Erhverver .....	57
Et Forbud mod Forsyning af en vis Art Petroleumsmotorer med Anordning, hvorved der ad mekanisk Vej indsprøjtes Vand i Motorens Tændhoved samtidig med Petroleumsindsprøjtningen, hævet og Erstatning for Tab ved Forbudet tilkendt .....	73
Erstatning for positive Udgifter, Legemsbeskadigelse samt Svie og Smerte tilkendt en Teglværksejer, der som Følge af hans Hestes Ængstelse for et Automobil væltede med sin Vogn .....	104
En Folketingsmand, der i et Dagblad sigtede en Læge for Fosterfordrivelse, idømt en Erstatning af 1000 Kr. . . . .	175
Erstatning tilkendt en Fabrik, paa hvilken Arbejdet var nedlagt, for Tab forvoldt ved Artikler, indrykkede i et Dagblad af Snedkerforbundet og dettes Formand og bl. a. indeholdende Meddelelser om de slette Pengeforhold for Fabrikken... ..	191
En Folketingsmand, der i en Række Bladartikler havde givet Offentligheden Meddelelse om en Bagermester og dennes Hustrus Behandling af deres 8-aarige Datter og deres Tjenestefolk, idømt Erstatning .....	417
En Folketingsmand, der i en Bladartikel gav Offentligheden Meddelelse om en Bagermesters Behandling af en Lærling og rettede Beskyldning mod ham for uforsvarlig Behandling af Lærlingen, idømt Erstatning .....	420
En Tiltalt, der efter en Strid med en anden Person, bibragte denne nogle Skaller og slog ham med knyttede Næver i Hovedet, hvorved det ene Øje beskadigedes, idømt en Erstatning af 200 Kr.	427
En frasepareret Kone, der ved Under- og Overret var dømt for Hæleri men frikendtes ved Højesteret, nægtet Erstatning, da der ikke under Sagen var tilvejebragt saadanne Oplysninger angaaende Omstændighederne ved det hende paasigtede Hæleri, at det herefter maatte antages, at hun var uskyldig deri.....	443
En Tiltalt, der ved forskellige Overtrædelser af Automobilloven af 18. April 1910 blev Skyld i de nogle Vejfarende tilføjede Legemsbeskadigelser, tilpligtet at udrede Erstatning, derunder ogsaa for Svie og Smerte .....	508
En Husejer, der under en Strid med en Nabo om en over deres Ejendomme førende Vej ved et Slag med et Hypejern tilføjede Naboen en betydelig Beskadigelse af højre Haand, tilpligtet at udrede Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab ....	679
En Sagfører, der ikke udførte det ham i denne Egenskab paahvilende Hverv med tilstrækkelig Omhu, tilpligtet at godtgøre Vedkommende det ham paaførte Tab.....	685
Statsbanerne tilpligtede i Medfør af Lov 26. Marts 1898 at betale Erstatning til en Købmand, der under et Togsammenstød paadrog sig en Læsion, som medførte Amputation af højre Haands Pegefinger .....	828

**Falsk.**

En Tiltalt, der i Overpræsidentens Forhandlingsprotokol for Alimentationssager underskrev med falsk Navn, dømt efter § 268 samt for Undladelse af at melde Flytning efter § 16 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 .....	80
En Tiltalt, der til Sikkerhed for Betalingen af en Hotelregning og for at skaffe sig Laan, gav falske Kautionsdokumenter i Sikkerhed, anset efter §§ 268 og 270. Samme Tiltalt for Forfalskning af en Bikubebog, af hvilken han ikke gjorde Brug, anset efter § 274, jfr. § 268 og 46 .....	383
En Tiltalt, der bl. a. udfærdigede en falsk Veksel, paa hvilken Trassaternes Navne var anbragt paa Bagsiden og falskelig kasserede Stempelmærket paa Vekslen, anset efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., jfr. § 271 og tildels § 275, samt efter § 268 og § 270 .....	386
En Tiltalt, der havde udfærdiget en falsk Attest, underskrevet med opdigtet Navn, og forevist den for en Politibetjent for at sandsynliggøre, at han var den i Attesten omhandlede Person, anset efter § 275, jfr. § 270 .....	575

**Falskmøntneri.**

Tvende Tiltalte, der havde udgivet falske Mønter, og i hvis Logi der fandtes en Del Falskmøntnerredskaber, mod deres Benægtelse dømt for Falskmøntneri i Medfør af § 264 .....	429
--	-----

**Fattigvæsen.**

Statueret, at Bekostningen ved Forsørgelse af Børn, der af et Værgeraad er fratagne Forældre, der nyde vedvarende Fattigunderstøttelse, vil være at udrede i Henhold til Børnelovens § 45... ..	49
I Anledning af, at Vandborg-Ferring Sogneraad havde paataget sig at yde fuld Refusion til Lemvig Kommune af de Udgifter, der foranledigedes ved et Barns Ophold paa Døvstummeinstitutet under Forudsætning af, at disse Udgifter ikke afholdtes af Amtet, krævede Lemvig Byraad Dækning for afholdte Udgifter. Sogneraadet frifandtes .....	540

**Fogedforretning (umiddelbar).**

En Udsættelsesforretning, hvorved en Forpagter paa Grund af Misligholdelse af Kontrakten udsattes af Forpagtningen, ophævet, idet Spørgsmaalet, om Misligholdelse forelaa, efter Forpagtningskontrakten burde være afgjort ved Voldgift, og idet Misligholdelse, forsaavidt Spørgsmaalet for et enkelt Punkts Vedkommende kunde afgøres af Retten, ikke var bevist.....	856
---	-----

**Forbud.**

Et Forbud mod Forsyning af en vis Art Petroleumsmotorer med Anordning, hvorved der ad mekanisk Vej indsprøjtes Vand i Motorens Tændhoved samtidig med Petroleumssindsprøjtningen, hævet og Erstatning for Tab ved Forbudet tilkendt.....	73
--	----

**Forfatter- og Kunstnerret.**

- Antaget, at et dramatisk Arbejde, om hvilket der afsluttedes Kontrakt mellem Forfatteren og en Teaterdirektør, blev erhvervet for det Aktieselskab, der ejede Teatret. . . . . 740

**Forligsmægling.**

- Antaget, at en Fuldmagt, der gav vedkommende Bemyndigelse til at forlange Sagen afvist og paagældende Krav erklæret for ubeføjet, var behørig. . . . . 217

**Forsikring.**

- Et gensidigt Selskab, Mejeriejernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, ændrede efter sket Vedtagelse paa en Generalforsamling sine Vedtægter saaledes, at Husbond og Hustru, der tidligere havde kunnet forsikres paa samme Vilkaar som Ejendommens øvrige Beboere, henførtes til en særlig Forsikringsafdeling med Fordeling af Præmiebidraget efter nye Regler. Statueret, at der ikke kunde tilkomme Generalforsamlingen Myndighed til uden paagældende Medlems Indvilligelse at foretage en saa væsentlig Ændring som anført. . . . . 157
- Statueret, at en Repræsentant for et Livsforsikringsselskab maatte være bunden ved en af ham til den Forsikrede opgiven Tilbagekøbsværdi for Policen, uanset at det senere af Repræsentanten blev gjort gældende, at Tilbagekøbsværdien som Følge af en Fejlregning var for højt opgiven. . . . . 301
- En Gartner, der var sygeforsikret i et Forsikringsselskab, sagsøgte dette til Betaling for et vist Antal Sygedage. Statueret, at Gartneren ved Besvarelsen af et i Forsikringsandragendet stillet Spørgsmaal om hans Helbredstilstand havde gjort sig skyldig i en saadan Urigtighed, at Forsikringskontrakten ikke kunde være bindende for Selskabet. . . . . 319
- En Gas- og Vandmesterhjælper, der havde mistet sit højre Øje, tegnede en Forsikring, hvorefter han i Tilfælde af en ved Ulykkestilfælde foraarsaget fuldstændig Erhvervsudygtighed for Livstid hos vedkommende Selskab skulde oppebære en Erstatning af 6000 Kr. Da han ved et nyt Ulykkestilfælde havde mistet Synet paa det venstre Øje, krævede han det omtalte Beløb betalt af Selskabet, som dog nægtede at udbetale det fulde Beløb. Antaget, at den Forsikrede havde Krav paa hele Beløbet, idet det havde været Selskabets Sag, da det med Kendskab til den Forsikredes Legemsmangel indgik paa at forsikre ham, at tage Forbehold om, at en af et eventuelt Tab af venstre Øje resulterende Blindhed ikke skulde medføre Krav paa Erstatning for fuld Invaliditet. . . . . 493
- Antaget, at et Bonusbeløb i Henhold til tvende Livsforsikringspolicer var indbefattet under en stedfunden Haandpantssætning af Policerne, bl. a. fordi den paagældende Bonus i det foreliggende Tilfælde udgjorde en saa væsentlig Del af Policernes Værdi, at den maatte anses som Del af deres Substans. . . . . 567



**Forældelse.**

Antaget, at en Panteobligation i en fast Ejendom, given til Sikkerhed for en — i Henhold til D. L. 5—14—4 forældet — Gæld, ikke var bevaret, idet der navnlig ikke var oplyst noget, paa Grundlag af hvilket Panteretten kunde anses særligt opretholdt uafhængigt af Fordringens Forældelse .....	920
--	-----

**Fremmede.**

En Person, der var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Fremmedlovens § 2, jfr. § 22, blev, da han efter Udstaaelsen af en ved en tidligere Dom ikendt Straf ikke saas at være bleven udvist af Riget i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 16, 2. og 3. St., for Overtrædelse af det ham i Henhold til Fremmedloven meddelte Tilhold, anset efter bemeldte Lovs § 22 .....	658
En Svensker anset efter Lov 15. Maj 1875 § 22, jfr. § 2 .....	919

**Fuldmagt.**

Statueret, at en Ordre til et Vexellererfirma om at købe visse Aktier paa Børsen i Dag under Noteringen maatte forstaas efter Ordlyden som gaaende ud paa, at Aktierne skulde købes effektivt under selve Noteringen .....	169
En cand. jur., der ikke tidligere var optraadt i paagældende Sag, mødte for Højesteret som Mandatarius for en Enkefrue i Henhold til en Fuldmagt, der først var udstedt, efter at Sagen i forrige Instans var afgjort. Udtalt, at Fuldmagten maatte anses givet alene for at sætte den paagældende i Stand til at give Møde for Enkefruen for Højesteret, hvorfor denne maatte anses som udebleven	266
Antaget, at et Dokument ikke indeholdt Bemyndigelse for Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling til at indgive Konkursbegæring for Vedkommende, hvorfor de derfra hidrørende Udlæg ikke kunde forlanges godtgjorte..	338
Antaget, at en Grosserer, der havde paataget sig at inkassere forskellige Beløb, men som derefter hævdede den af ham til Gældens Inddrivelse anlagte Retssag, var pligtig at tilsvare det ved Sagens Hævning opstaaede Tab .....	486
Antaget, at nogle som Bestyrelse for et Aktieselskab optrædende Personer ikke havde Bemyndigelse til under paagældende Retssag at optræde paa Selskabets Vegne .....	788

**Færdselsret.**

Antaget, at et Tilsagn om Ret til indenfor en vis Tidsgrænse at passere ad en Vej ikke medførte, at den Færdselsberettigede kunde fordrø de over Vejen anbragte Laager fjernede, idet Retten paa anden Maade maatte kunne fyldestgøres. Erstatning tilkendt for det Paagældende ved den stedfundne Afspærring af Vejstykket tilføjede Tab .....	753
---	-----

**Gader.**

Antaget, at Indenrigsministeriet i Lov Nr. 69 af 7 April 1899 § 2 smh. med § 21 i Købstadkommunalloven af 26 Maj 1868 har haft Hjemmel til at stadfæste en i en Vejvedtægt for Frederiksberg Kommune indeholdt Bestemmelse gaaende ud paa, at Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at naar en af det Offentlige allerede overtaget, men hidtil enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej forsynes med fuldstændig Brolægning, skal indtil Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter godtgøres Kommunen af de tilstødende Grundes Ejere.....	795
---	-----

**Gæstlighed.**

Statueret, at der ikke tilkommer en Sognepræst Krav paa Erstatning for Forringelse af Embedsindtægt, fremkaldt ved de i Lov af 15. Maj 1903 om Tiendens Afløsning givne Bestemmelser ....	110
En Erstatning af 80,000 Kr. tilkendt Førstepræsten ved det mosaiske Trossamfund i København i Anledning af hans Afskedigelse fra denne Stilling .....	328
Antaget, at den Præsterne tilkommende Pensionsret ifølge 2. midlertidige Bestemmelse i Grundloven af 5. Juni 1849 og § 12 i Pensionsloven af 5. Januar 1851 ikke strækker sig videre end til at fordrø en saadan Pension, som efter de før Grundloven fulgte Regler kunde tilstaa dem .....	608

**Generalforsamlinger.**

Et gensidigt Selskab, Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, ændrede efter sket Vedtagelse paa en Generalforsamling sine Vedtægter saaledes, at Husbond og Hustru, der tidligere havde kunnet forsikres paa samme Vilkaar som Ejendommens øvrige Beboere, henførtes til en særlig Forsikringsafdeling med Fordeling af Præmiebidraget efter nye Regler. Statueret, at der ikke kunde tilkomme Generalforsamlingen Myndighed til uden paagældende Medlems Indvilligelse at foretage en saa væsentlig Ændring som anført.....	157
--	-----

<b>Gift Kvinde</b> (se Ægtefæller).....	452
---	-----

**Helligdagsloven.**

En Urtekræmmer, der om Søndagen og efter Lukketid solgte Varer af forskellig Slags fra en Automat, der kunde fyldes inde fra Butiken, anset for Overtrædelse af Helligdagslovens § 2 og Lukkelovens § 1.....	65
Antaget, at Bestemmelsen i Tillæget til Politivedtægten for København af 1/8 1904 om, at Salg af fersk Fisk maa finde Sted indtil Kl. 9 Form. paa Folkekirkens Helligdage, medfører, at Sælgerne ved Gadesalg have Ret til at udraabe Varerne.....	480

**Hjemvisning.**

Antaget, at en Part, der for den islandske Landsoverret havde indanket en Dom til Stadfæstelse, havde savnet Føje til at modsætte	
---	--

sig en Begæring fra Appelindstævnte om Anstand for at bringe nævnte Appelsag og den af Appelindstævnte til Forandring af Dommen anlagte Appelsag i Forbindelse med hinanden, hvorfor de paagældende Sager hjemvistes til Landsoverretten i den Stand, hvori de befandt sig ved Optagelsen . . . . .	822
---	-----

**Hæleri.**

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til en Kobberkedel og et Anker . . . . .	40
En Tiltalt, der bistod en Medtiltalt, som han traf i Færd med at trække en Vogn med stjaalne Koster, med Transporten af Vognen, mod sin Benægtelse dømt for Hæleri . . . . .	58
En Tiltalt, der pantsatte, solgte eller beholdt en Del Genstande, han efter sin Forklaring havde modtaget af en anden, dømt for Hæleri, ogsaa forsaa vidt han ikke havde villet erkende at have været paa det rene med, at Genstandene var stjaalne . . . . .	204
En Tiltalt, der af en Kammerat, med hvem han ved Nattetid drev om, opfordredes til at vente paa et Gadehjørne, og kort derefter modtog en af hans Kammerat stjaalen Muffe m. v., dømt for Hæleri . . . . .	324
En tidligere straffet Tiltalt dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Hælerbevis med Hensyn til en Herrepels . . . . .	393
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til to Sæt Tøj . . . . .	410
En tidligere straffet Tiltalt, der bl. a. afhændede flere Partier stjaalne Frimærker for nogle Kammerater, og selv beholdt en uforholdsmæssig Del af Udbyttet, mod sin Benægtelse dømt for Hæleri . . . . .	555
En Hørkræmmer, der drev Handel med Cykler, som han købte af en Bekendt, der havde stjaalet dem, frifunden, idet det ikke var uden Betænkelighed at forkaste Tiltaltes Forklaring om at have været i god Tro . . . . .	591
En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri . . . . .	612
En Tiltalt dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis som Hæler med Hensyn til en Cykle, han efter sin Forklaring havde tilgnet sig, fordi han ansaa den for derelinqveret . . . . .	646
En tidligere straffet Tiltalt dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Hælerbevis med Hensyn til en Klædedragt, han erkendte at have pantsat . . . . .	757
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Hælerbevis med Hensyn til en Skjorte . . . . .	761
En Tiltalt dømt for hælerisk Virksomhed med Hensyn til Metalaffald stjaalet fra en Maskinfabrik . . . . .	782
En Tiltalt straffet for Hæleri med Hensyn til en Sæk med Aal . . . . .	882
Straf herfor idømt . . . . .	321, 349, 436, 775

**Indiciebevis.**

En tidligere for Bedrageri i Spil straffet Person imod sin Benægtelse dømt efter § 255 . . . . .	275
En for Tyveri tidligere straffet Person, der var iagttagen tidlig om	

	Pag.
Morgenen i Nærheden af den Villa, hvori Indbrud samme Morgen var begaaet, og hvis Halstørklæde og Snørestøvler, fundne i Villaens Have, identificeredes af flere Vidner som Klædningsstykker, Tilt. tidligere havde baaret, dømt for Indbrudstyveri . . . . .	380
En tidligere for Tyveri straffet Kvinde dømt som Medgerningsmand i Tyveri bl. a. under Hensyn til en af en Medtalt afgiven Forklaring . . . . .	650
En tidligere bl. a. for groft Tyveri straffet Person, der erkendte, at han havde været behjælpelig med at transportere forskellige Tyvekoster og at have pantsat en stjaalen Frakke, uden at han dog har villet vide noget om, at Kosterne var stjaalne, dømt som Medgerningsmand i groft Tyveri . . . . .	660
Tvende for Tyveri tidligere straffede Personer, af hvilke den ene kort efter Tyveriets Begaaelse havde været i Besiddelse af de stjaalne Koster i Nærheden af Gerningsstedet, mod deres Benægtelse dømte for groft Tyveri bl. a. paa Grundlag af en Del Vidnesbyrd af straffede Personer . . . . .	804

### Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Tovværk, som han blev set stoppende i en Sæk samt for Hæleri med Hensyn til en Kobberkedel og et Anker . . . . .	40
En Tiltalt dømt som Hæler . . . . .	393
En Tiltalt dømt som Hæler . . . . .	411
En Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til en Cykle, han efter sin Forklaring havde tilegnet sig, fordi; han ansaa den for dereliqueret . . . . .	646
En tidligere straffet Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til en Klædedragt, han erkendte at have pantsat . . . . .	757
En for Tyveri tidligere straffet tiltalt dømt som Hæler . . . . .	761

### Interessentskab.

Af to Personer, der i Forening havde erhvervet en fast Ejendom i Spekulationsøjemed, gik den ene fallit. Antaget, at Fallentens Medejer havde Ret til at erholde forlods Fyldelstgørelse for sine fra Fællesskabet hidrørende Tilgodehavender i Fællesskabets Aktiver . . . . .	180
Statueret, at en Person som Medlem af et Andelsbageri var i Henhold til dettes Vedtægter forpligtet til at deltage i Dækningen af dets Underskud, at Underskuddet skulde fordeles lige mellem Medlemmerne og var behørigt dokumenteret, og at der ikke ved Fordelingen af Underskuddet var forbigaaet Medlemmer, som burde være medtagne. . . . .	457—462—468
En Forening af Træskofabriker havde mod Protest af en Fabrikant, der var Medlem af Foreningen, indkøbt og nedlagt to konkurrerende Fabrikker. Antaget, at den paagældende Fabrikejer var berettiget til at blive løst fra sin Stilling som Medlem af Foreningen . . . . .	839

**Island.**

Antaget, at en Part, der for den islandske Landsoverret havde ind- anket en Dom til Stadfæstelse, havde savnet Føje til at modsætte sig en Begæring fra Appelindstævnte om Anstand for at bringe nævnte Appelsag og den af Appelindstævnte til Forandring af Dommen anlagte Appelsag i Forbindelse med hinanden, hvorfor de paagældende Sager hjemvistes til Landsoverretten i den Stand, hvori de befandt sig ved Optagelsen .....	822
---	-----

**Jagt.**

Antaget, at Forbudet i Jagtlovens § 18 mod Forhandling og For- sendelse af fredet Vildt ikke har Udstrækning til Arter, der let kan skelnes fra de her i Landet fredede .....	611
---	-----

**Jernbaner.**

Statsbanerne tilpligtede i Medfør af Lov af 26. Marts 1898 at be- tale Erstatning til en Købmand, der under et Togsammenstød paadrog sig en Læsion, som medførte Amputation af højre Haands Pegefinger .....	828
---	-----

**Kaution.**

En Arkitekt, der som Kompagnon med en Murmester overfor to Sag- førere havde indgaaet Kontrakaution med Hensyn til Tabet paa et Byggeforetagende, dømt til at bære sin Andel af Tabet, uanset at de af Sagførerne administrerede Pengemidler ikke var anvendte ganske som fastsat i Fordelingsplanen, da det maatte antages, at i alt Fald de væsenligste Afvigelser var skete med Vidende og Billigelse af Murmesteren, og Billigelsen af Afvigelserne maatte anses at være sket paa begge Kompagnoners Vegne og med bin- dende Virkning for dem begge .....	91
Antaget, at en til en Bank stedfunden Indbetaling af forskellige Be- løb fra en Mand, der sammen med en anden kaverede som Selv- skyldnerkautionist for et en Trediemand af Banken ydet Laan, var sket til Indfrielse af Kautionsforpligtelsen. Det mod Med- kautionisten rejste Regreskrav toges derfor til Følge .....	263
En fhv. Gaardejer, der laante en Kroejer 16000 Kr. mod Pant i Kroen, søgte et Købmandsfirmas tilpligtet at forsyne den af Kroe- ejerens for Laanet udstedte Panteobligation med Selvskyldnerkauti- onspaategning overensstemmende med et derom i sin Tid af Firmaet givet skriftligt Tilsagn. Firmaet frifandtes .....	268
En Overretssagfører, der var finansiel Leder af et Byggeforetagende, havde ved et Kautionsbevis garanteret Entreprenørerne, at Byg- herren udbetalte dem de i Entrepriskontrakten stipulerede Sum- mer. Antaget, at Kautionen ogsaa omfattede et i Kontrakten op- ført Beløb, der skulde afgøres ved Udstedelse af (en Panteobligati- on .....	710
En Mejeriforpagter tilpligtet at betale et Beløb, han som Tillids- mand i den sjællandske Bondestands Sparekasse i Henhold til dennes Love og i Henhold til Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 var Sparekassens Likvidationsafdeling skyldig .....	772

En Selvskyldnerkautionist frifunden for at betale Hoveddebitors Gæld, da Gældens Afviklingsvilkaar var blevne forandrede derved, at Kreditor, uanset at Gælden var forfalden til Betaling, og uanset den i Skylddokumentet stipulerede Opsigelighed, havde forpligtet sig overfor Debitor til ikke at kræve Gælden betalt i 3 Aar. . . . . 850

### Kommissionsforhold.

En Fouragehandler dømt til at betale en Agent i Belgien Kommission 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> pCt. af alle cif Handler med Belgien, da Agenten maatte være berettiget til at gaa ud fra, at det var Fouragehandlerens Mening at yde Kommission ogsaa i de Tilfælde, hvor Agenten ikke havde været Mellemand. Udtalt, at Agentvirksomhed maatte i Mangel af anden Aftale kunne opsiges uden nogetsomhelst Varsel. . . . . 474

### Konkurs.

Af to Personer, der i Forening havde erhvervet en fast Ejendom i Spekulationsøjemed, gik den ene fallit. Antaget, at Fallentens Medejere havde Ret til at erholde forlods Fyldestgørelse for sine fra Fællesskabet hidrørende Tilgodehavender i Fællesskabets Aktiver . . . . . 180

### Konnossement.

Efter at et finsk Firma havde erhvervet Dom i England for, at et engelsk Selskab skulde dels betale et Beløb for en Del af et Parti Varer, der samtidig af Firmaet skulde leveres, dels deponere et Beløb for Resten af Partiet, lod det finske Firma, efter at det førstnævnte Parti samtidig med Beløbets Betaling var indskibet, i Henhold til et i Finland erhvervet Eksekutionsfundament foretage Udlæg i det udstedte Konnossement, der lød paa, at Varerne skulde afleveres i Norge, hvorefter Konnossementet blev solgt ved Tvangsauktion for en lav Pris. Da Ladningen i Henhold til en mellem det engelske Selskab og paagældende Rederi truffen Aftale imidlertid var ført til England, krævede Køberen Ladningens Værdi udbetalt af Rederiet. Udtalt, at Firmaet var bundet ved den engelske Rets Afgørelse, og at Køberen af Konnossementet ikke kunde have større Ret end Firmaet og i Henhold hertil statureret, at Selskabet var dispositionsberettiget over Ladningen og at Rederiet var berettiget til at efterkomme Selskabets Ordre om at føre Ladningen til England . . . . . 68

### Kontrakt.

En Fabrikant dømt til at betale for leverede Varer, idet den af ham som Modkrav paaberaabte Fordring paa Provision ikke toges til Følge . . . . . 75

Tvende Handelsfirmaer dømte til overensstemmende med en derom udstedt Erklæring at tilstaa tvende andre Firmaer Andel i Provenuet af to Panteobligationer . . . . . 198

En Læderhandler og en Forsikringsinspektør havde samvirket ved Driften af en Skotøjsfabrik. Den Førstnævnte krævede efter Forholdets Ophør Husleje af en Medkontrahenten overladt Beboelses-

lejlighed, medens denne krævede Dækning af en Række Tilgodehavender i Anledning af det tidligere bestaaende Forretningsmedlemværende. Lejebeløbet tilkendtes ikke Læderhandleren, hvori- mod der tilkendtes Medkontrahenten Andel i Overskuddet for en vis Periode samt i Henhold til en derom truffen Overenskomst et Beløb forlods af Overskuddet, medens de øvrige Krav ikke toges til Følge . . . . .	220
Antaget, at der ikke ved Landbrugsministeriets Godkendelse af, at et inddæmmed Strandareal er henlagt under et vist Matr. Nr., er tilvejebragt den i en Købekontrakt udtrykkelig tilsagte »betingelsesfri Adkomst« paa paagældende Ejendom . . . . .	361
Et Sogneraad kendt berettiget til at tilbageholde Dagmulkter m. v. i en vedtaget Entreprisesum . . . . .	378
En Mejerist dømt til at tilbagelevere to ham overdragne Aktier, da han ikke havde opfyldt det for Aktiernes endelige Overdragelse stillede Vilkaar . . . . .	682
Antaget, at et dramatisk Arbejde, om hvilket der afsluttedes Kontrakt mellem Forfatteren og en Teaterdirektør, blev erhvervet for det Aktieselskab, der ejede Teatret . . . . .	740

**Kost og Tæring.**

Kost og Tæring tillagt en mødende Indstævnt 167, 186, 202, 203, 266, 326, . . . . .	759
---	-----

**Kystfredningsloven.**

En Skipper mulkteret for at have optaget en Ladning Grus indenfor Kystfredningsgrænsen uden Hensyn til hans Forklaring om at have været uvidende om, at Kysten var fredet . . . . .	786
---	-----

**Køb og Salg.**

En Murmester dømt til Betaling for et Parti Brædder, som han paastod delvis var ukontraktmæssige, idet han maatte anses som havende reklameret for sent . . . . .	172
Statueret, at et Handelsfirma, der havde forpligtet sig til inden Aarets Udgang at aftage 1000 Skrivemaskiner med et vist Antal maanedlig, ikke under Paaberaabelse af Købelovens § 46, 2. Pkt., kunde unddrage sig Betalingen for de 3 sidste maanedlige Leveringer, idet de i Henhold til Kontrakten leverede Maskiner ikke antoges at have været behæftede med andre eller større Mangler end saadanne, som Firmaet efter de af dette forud for Kontrakten købte Exemplarer af Maskinerne samt disses ringe Pris, maatte vente . . . . .	187
En Overretssagfører, der havde købt og delvis betalt en Motorcykle med Sidevogn, fandt den leverede Maskine ukontraktmæssig, og da nogle af Sælgeren foretagne Ændringer ikke medførte et for Køberen tilfredsstillende Resultat, stillede han Maskinen til Sælgerens Raadighed og krævede et erlagt Beløb tilbage. Sælgeren frifandtes . . . . .	272

Køberne af et med Mangler behæftet Tærskværk kendt uberettigede til at træde tilbage fra Handelen, da Reklamation ikke fandt Sted i betimelig Tid .....	626
---	-----

**Lejeforhold.**

En Lejer anset berettiget til at flytte uden Opsigelse paa Grund af en Kælders Fugtighed .....	113
En Overretssagfører bevægede en Lejer af en Lejlighed til at betale Lejen, der omfattedes af et sket Udlæg, til ham, idet han hævdede, at han baade ifølge en Forpagtningskontrakt og ifølge sin Stilling som Panthaver var den eneste Berettigede til Lejen. Overretssagføreren dømtes til at betale Udlægshaveren Lejebeløbet, idet det udtaltes, at Kontrakten ikke kunde anses som en virkelig Forpagtningskontrakt men kun som et Forsøg paa at sætte Skødehaveren istand til ved en Tredjemand at inkassere de forfaldne Lejeafgifter paa en saadan Maade, at disse blev uangribelige for Skødehaverens Kreditorer .....	449
Et indtalt Beløb for Leje m. v. nedsat .....	519
En Restauratør, der misligholdt en i paagældende Lejekontrakt indeholdt Bestemmelse om Afholdelse af Koncerter i de lejede Restaurationslokaler, for hvilke Lejeafgiften var fastsat til visse Procent af Bruttoindtægten, dømt til at betale Erstatning .....	897
En Fotograf, der havde lejet Lokaler til et Biografteater, men i Strid med Kontrakten undlod at tiltræde Lejemaalet, idømt Erstatning .....	904

**Levnedsmidler.**

To Tiltalte, der uden at have erhvervet Dyrlægeattest solgte Kødet af en syg Ko som sundt og friskt, ansete efter Straffelovens § 257, jfr. § 4 i Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908 .....	34
--	----

**Lotteri.**

En Tiltalt, der drev Handelsforretning i København med Andelslodder i svenske Lotterier, idet han udstykkede Lodderne og solgte Andelsbeviser til Kunder i Sverrig og Norge, frifunden .....	553
En tiltalt Kvinde, der drev Forretning i København med Lodsedler i svenske Lotterier, idet hun indkøbte Sedler i Sverrig og fra Danmark solgte Andelsbeviser til Købere i Sverrig, frifunden .....	554
Antaget, at en Afgørelse af en Tvist mellem en Lotterikollektør og en Spiller, truffen af et i Henhold til § 15 i Planen for Koloniallotteriet nedsat Nævn, ikke var endelig og bindende for Kollektøren i Forhold til Lotteriet .....	587
Antaget, at Koloniallotteriet som Følge af en i Reglementet for Forretningsførelsen i Lotteriets Ekspeditionskontorer indeholdt Bestemmelse var berettiget til at fordre, at et Aktieselskab, der havde et Ekspeditionskontor for Lotteriet, skulde udbetale forskellige Spillere de dem hos Lotteriet tilkommende Gevinster, som	



Pag.

de ikke havde faaet udbetalt af det af Selskabet oprettede Under-  
ekspeditionskontor.....

653

En Tiltalt, der drev Handelsforretning i København med Lodsedler  
i et svensk Lotteri, idet han indkøbte Originallodder i Sverrig, og  
fra Danmark solgte Andelsbeviser til Kunder i Sverrig, frifunden

695

### Lukkeloven.

En Urtekræmmer, der om Søndagen og efter Lukketid solgte Varer  
af forskellig Slags fra en Automat, der kunde fyldes inde fra  
Butiken, anset for Overtrædelse af Helligdagslovens § 2 og Lukke-  
lovens § 1.....

65

### Læger.

Mod en praktiserende Læge blev der i Medfør af Lov om Sundheds-  
væsenets Centralstyrelse af 30 April 1909 § 7 anlagt Sag, hvor-  
under der nedlagdes Paastand om, at det forbødes ham indtil  
videre at udøve sin Kaldsvirksomhed. Paastanden toges ikke til  
Følge .....

726

### Mandatarfuldmagt.

En cand. jur., der ikke tidligere var optraadt i paagældende Sag,  
mødte for Højesteret som Mandatarius for en Enkefrue i Henhold  
til en Fuldmagt, der først var udstedt, efter at Sagen i forrige  
Instans var afgjort. Udtalt, at Fuldmagten maatte anses givet  
alene for at sætte den paagældende i Stand til at give Møde for  
Enkefruen for Højesteret, hvorfor denne maatte anses for ude-  
bleven .....

266

### Meddelagtighed.

En Tiltalt, der bevægede en anden til at overfalde en Person, hvad  
denne ogsaa gjorde, idet han tilføjede den paagældende forskel-  
lige Læsioner, anset efter Strl. § 203, jfr. § 52.....

743

### Medicinalvæsen.

En Tiltalt, der havde forhandlet et af ham fremstillet Præparat og  
reklameret derfor paa en saadan Maade, at han fandtes at have  
falholdt det som Lægemedel, anset for ulovlig Medikamenthandel

478

### Møned og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der under en Vidneførsel i en Injuriesag mod bedre Vi-  
dende afgav den — ubeedigede — Forklaring, at han ikke havde  
hørt de paagældende Injurier, dømt efter § 146.....

212

En Tiltalt, der af Hensyn til en af ham begaaet Overtrædelse af  
Værnepligtsloven mundtlig opgav urigtigt Navn og Bopæl for den  
Læge, der behandlede ham for Syfilis, anset i Medfør af § 8,  
2 St. i Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 efter Straffelovens § 155..

413

### Militæretaten.

Antaget, at det Vederlag, der er tillagt Generalauditøren for hans  
Virksomhed som Medlem af Overkrigsretten i Henhold til Lov

Nr. 140 af 27. Maj 1908, ikke er tillagt ham som en Forhøjelse af hans Lønning, men derimod kun som et Honorar, der ikke vil være at tage i Betragtning ved Beregningen af hans Pension....	606
Antaget, at der hverken i Lov Nr. 40 af 22 Marts 1907 eller i Lov Nr. 213 af 30. September 1909 haves Hjemmel til, at en Overlæge ved Beregningen af de ham tilkommende Alderstillæg kan medregne noget Tidsrum, i hvilket han kun har tjent som Korpslæge.....	833

**Misligholdelse.**

Et udenlandsk Firma dømt til at betale Godtgørelse til Dødsboet efter en Handlende og Fabrikant dels for de af denne afholdte Udgifter ved Omdannelsen af en Del af Firmaet leverede ukontraktmæssige Saamaskiner dels for den mindre Værdi, de ikke omdannede Maskiner havde paa Grund af Manglerne.....	748
En Udsættelsesforretning, hvorved en Forpagter paa Grund af Misligholdelse af Kontrakten udsattes af Forpagtningen, ophævet, idet Spørgsmaalet, om Misligholdelse forelaa, efter Forpagtningskontrakten burde være afgjort ved Voldgift, og idet Misligholdelse, forsaavidt Spørgsmaalet for et enkelt Punkts Vedkommende kunde afgøres af Retten, ikke var bevist.....	856

**Modregning.**

En Fabrikant dømt til at betale for leverede Varer, idet den af ham som Modkrav paaberaabte Fordring paa Provision ikke toges til Følge.....	76
Antaget, at den en Tillidsmand i den sjællandske Bondestands Sparekasse tilkommende Fordring ifølge Kontrabog med Sparekassen ikke kunde benyttes af ham til Modregning mod Krav, der havde mod ham i Egenskab af Garant mod Tab overfor dem, der som Sparere havde indskudt Penge i Sparekassen.....	772

**Mortifikation.**

Nogle i et Indlæg indeholdte, for vedkommende Part ærefornærende Udladelser mortificerede.....	856
--	-----

**Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).**

En Anholdt, der under sin Transport til Politistationen udskældte Betjenten, anset efter § 101.....	25
En Tiltalt, der i beruset Tilstand med knyttet Næve tilføjede en Natvægter et Slag paa Overkæben, anset efter Str.l.s § 100, jfr. 98, og § 203.....	561
En Sagfører, der rettede haanlige og ærekrænkende Udladelser mod en Herredsfoged, hvorved bl. a. antydes, at denne under Udøvelse af Retsplejen havde udvist Partiskhed, dømt efter § 101. — Tiltaltets Forhold overfor en kst. Herredsfuldmægtig fandtes ikke at have paadraget ham Strafansvar efter nævnte Paragraf.....	642

**Nova.**

Statueret, at der ikke kunde tages Hensyn til nogle af en Appellant ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte nye Oplysninger, nemlig et Tingsvidne og en Skønsforretning, skønt Indstævnte lod møde under samme, idet der ikke saas at være forholdt dermed efter Pl. 12 Maj 1784 .....	172
--	-----

**Næringsbrug** (ulovligt).

En Skræddermester, der var tiltalt for Forhandling af Manchetskjorter, Kraver, Flipper, Manchetter, Slips og Humbug, der ikke var forfærdigede af ham selv, frifunden .....	44
En Detailhandler i Egenskab af Vært for en saakaldet Forening anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Udskænkning .....	284
En Person, der havde Borgerskab som Sadelmager og Snedker, tiltaltes for at have solgt en Kurvelænestol, som han havde købt af et Firma, uden at den af ham var undergivet nogen Bearbejdelse. Den paagældende frifandtes .....	719

**Næringsvæsen.**

En Murmester, der paa Grund af, at han havde udført Kalkning og Hvidtning paa en Del Udstillingsbygninger af Træ, var tiltalt for Overtrædelse af Næringslovens § 75, jfr. § 19, frifunden ....	178
En Person, der uden Borgerskab drev Forretning ved Optagelse af Ordrer for udenlandske Manufakturfirmaer til de af vedkommende Firma bestemte Priser og fastsatte Vilkaar, saaledes at det beroede paa Firmaet i hvert Tilfælde, om det vilde akceptere Ordren, tiltaltes for Overtrædelse af Næringsloven. Tiltalte frifandtes, da hans Virksomhed ikke kunde anses som Kommissionshandel i den Betydning, hvori Ordret er brugt i Næringslovens § 36 .....	639

**Nødværge.**

En Tysker, der var tiltalt for Vold mod en Dansk, der paa forskellig Vis udæskede ham, frifunden, idet han antoges at have handlet i berettiget Nødværge .....	83
--	----

**Omløben med Varer** (ulovlig).

Straf herfor idømt .....	4
--------------------------	---

**Opholdspaalæg.**

Straf idømt for Overtrædelse af Opholdspaalæg .....	275
---	-----

**Opsigelse.**

Udtalt, at Agentvirksomhed maatte i Mangel af anden Aftale kunne opsiges uden nogetsomhelst Varsel .....	474
--	-----

**Overformynderiet.**

Statueret, at en stedfunden Baandlæggelse i Overformynderiet af en Del Aktier ogsaa omfatter et Beløb indvundet ved Overdragelse af en til disse Aktier knyttet Ret til Tegning af nye Aktier .....	31
---	----

**Pant.**

Statueret, at den i Automobilloven af 27/6 1908 § 33 i. f. omhandlede Ret til for Erstatning for Skade forårsaget ved et Automobil at holde sig til dette kan gøres gældende overfor en godtroende Erhverver .....	57
Tvende Handelsfirmaer dømte til overensstemmende med en derom udstedt Erklæring at tilstaa tvende andre Firmaer Andel i Provenuet af to Panteobligationer .....	198
En Overretssagfører bevægede en Lejer af en Lejlighed til at betale Lejen, der omfattedes af et sket Udlæg, til ham, idet han hævdede, at han baade ifølge en Forpagtningskontrakt og ifølge sin Stilling som Panthaver var den eneste Berettigede til Lejen. Overretssagføreren dømtes til at betale Udlægshaveren Lejebeløbet .....	449
En paa et Købebevis støttet Indsigelse mod, at et Auktionsprovenu udbetaltes Auktionsrekvirenten, forkastet, da det maatte antages, at Formaålet med den indgaaede Retshandel var, at de i Købebeviset ommeldte Effekter skulde tjene til Sikkerhed for et Rekviritus i sin Tid ydet Laan, og Lovgivningens Regler om Stiftelse af saadan Ret ikke var iagttagne .....	481
Antaget, at et Bonusbeløb i Henhold til tvende Livsforsikringspolicer var indbefattet under en stedfunden Haandpantssætning af Policerne, bl. a. fordi den paagældende Bonus i det foreliggende Tilfælde udgjorde en saa væsentlig Del af Policernes Værdi, at den maatte anses som Del af deres Substans .....	567
En Haandpantssætning af et Varelager, der henlaa i Lokaler, hvortil Panthaveren i Almindelighed kun om Natten havde Nøglerne, medens de eller var i Pantsetterens Besiddelse, anset ugyldig ...	683
Antaget, at en Husmægler ikke var indtraadt i nogen Retsstilling med Hensyn til en fast Ejendom, som kunde medføre, at han personlig skulde hæfte for Renterne af en Panteobligation i Ejendommen .....	837
Antaget, at der ikke paahvilede en Panthaver, der havde ladet en Ejendom udlægge til brugelig Pant for sig, nogen personlig Forpligtelse til at udrede Honorar til en Person, der inden Udlægsforretningens Foretagelse af Ejendommens Administratorer var ansat som Driftsleder af denne .....	911
Antaget, at en Panteret i en fast Ejendom, given til Sikkerhed for en — i Henhold til D. L. 5—14—4 forældet — Gæld, ikke var bevaret, i det der navnlig ikke var oplyst noget, paa Grundlag af hvilket Panteretten kunde anses særligt opretholdt uafhængigt af Fordringens Forældelse .....	920

**Patent.**

Et Forbud mod Forsyning af en vis Art Petroleumsmotorer med Anordning, hvorved der ad mekanisk Vej indsprøjtes Vand i Motorens Tændhoved samtidig med Petroleumssindsprøjtningen, hævet og Erstatning for Tab ved Forbudet tilkendt .....	73
En Patenthaver nedlagde Forbud mod, at der af en Fabrikant gjordes Indgreb i hans Patentrettighed og paastod sig tilkendt	

Erstatning for tilføjet Tab. Statueret, at den paagældende Opfindelse, allerede da Ansøgningen om Patentet indleveredes, var bragt til Anvendelse paa en saadan Maade, at Patentet efter Patentlovens § 1, Nr. 3 ikke burde have været meddelt . . . . .	149
Statueret, at en Opfindelse frembød saa væsentlige Forskelligheder fra et andre Personer tidligere meddelt Patent, at Patentkommissionens Afgørelse, hvorefter Patent var bleven meddelt m. H. t. den omtalte Opfindelse, ikke kunde tilsidesættes . . . . .	309

**Pension.**

Antaget, at det Vederlag, der er tillagt Generalauditøren for hans Virksomhed som Medlem af Overkrigsretten i Henhold til Lov Nr. 140 af 27 Maj 1908, ikke er tillagt ham som en Forhøjelse af hans Lønning, men derimod kun som et Honorar, der ikke vil være at tage i Betragtning ved Beregningen af hans Pension . . .	606
Antaget, at den Præsterne tilkommende Pensionsret ifølge 2. midlertidige Bestemmelse i Grundloven af 5 Juni 1849 og § 12 i Pensionsloven af 5 Januar 1851 ikke strækker sig videre end til at fordre en saadan Pension, som efter de før Grundloven fulgte Regler kunde tilstaa dem . . . . .	608

**Politiforøeelser.**

En Tiltalt dømt efter § 16 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 for Undladelse af at melde Flytning . . . . .	80
En Tiltalt, der havde fremstillet og forhandlet et Sødepulver, beregnet til Anvendelse i Husholdningen som Sødestof, men ikke til at nydes alene, frifunden, da Pulveret ikke med Sikkerhed kunde antages at omfattes af § 1 i Lov 14 April 1905 om Forbud mod Anvendelse af kunstige Sødestoffer . . . . .	550

**Polititilhold.**

En Tiltalt, der overtraadte et ham givet Tilhold om til Politiprotokollen at anmelde Bopælsforandring ved at give usandfærdig Forklaring om sin Bopæl, anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 . . . . .	324
---	-----

**Politivedtægter.**

En Enke, der i Strid med vedkommende Politivedtægt benyttede to Piger til Opvartning af Gæsterne i den af hende drevne Beværtning, anset med Bøde . . . . .	244
Antaget, at Bestemmelsen i Tillæget til Politivedtægten for København af 1 August 1904 om, at Salg af fersk Fisk maa finde Sted indtil Kl. 9 Form. paa Folkekirskens Helligdage, medfører, at Sælgerne ved Gadesalg have Ret til at udraabe Varerne . . . . .	480

**Privatlivets Fred.**

Statueret, at forskellige Artikler, indrykkede i et Dagblad af Snedkerforbundet og dettes Formand og bl. a. indeholdende Meddelelser om de slette Pengeforhold for en Fabrik, paa hvilken Arbejdet var nedlagt, ikke indeholdt Udtalelser, som krænkede Privatlivets

	Pag.
Fred paa en efter § 220 strafbar Maade. Erstatning tilkendt Fabrikken for det ved Artiklerne paaførte Tab.....	191
En Folketingsmand, der i en Række Bladartikler havde givet Offentligheden Meddelelse om en Bagermester og dennes Hustrus Behandling af deres 8aarige Datter og deres Tjenestefolk, anset efter Strfl.s § 220 .....	417
En Folketingsmand, der i en Bladartikel havde givet Offentligheden Meddelelse om en Bagermesters Behandling af en Lærling, anset efter Strfl.s § 220 .....	420
<b>Procesomkostninger.</b>	
Statueret, at den i Automobilloven af 27 Maj 1908 § 33 i. f. omhandlede Panteret for et Erstatningskrav ogsaa omfatter de med Erstatningens Indfordring forbundne Procesomkostninger .....	57
<b>Processuelle Mulkter.</b>	
Se Sagførere og unødige Trætte.	
<b>Provision.</b>	
En Fabrikant dømt til at betale for leverede Varer, idet den af ham som Modkrav paaberaabte Fordring paa Provision ikke toges til Følge .....	75
<b>Præmieobligationer.</b>	
En Tiltalt, der som Forretningsfører for et Aktieselskab havde dannet et Selskab, hvis Medlemmer, der alle var norske eller svenske, erhvervede Ret til Deltagelse i enkelte Præmieobligationsudtrækninger, anset efter § 2 i Lov 14 Marts 1911 .....	549
En Tiltalt, der efter en Bødevedtagelse for Overtrædelse af Lov 14 Marts 1911 som Direktør for tvende Aktieselskaber fortsatte den af Selskaberne tidligere drevne Virksomhed med Salg af Andele i Præmieobligationer til Kunder bl. a. i Preussen, idet han fornyede Spilletiden for en Del af Deltagerne, dømt for Overtrædelse af § 2 i Lov 14 Marts 1911.....	615
En Tiltalt, der for et Firma, der oprettedes som hjemmehørende i Malmø, men lededes af Tiltalte fra København, erhvervede Kunder i Tyskland, navnlig i Preussen, til Deltagelse i Spil paa Præmieobligationsandele, dømt for Overtrædelse af § 2 i Lov 14 Marts 1911 .....	615
En Tiltalt, der som Bestyrer og Aktionær i et Aktieselskab fra København drev Forretning i Sydtykland med Salg gennem Agenter af tyrkiske Præmieobligationer paa den Maade, at Købesummen krediteredes den Paagældende mod Haandpantssætning af Obligationen til Tiltalte, medens Køberen hver Maaned betalte Afdrag, anset efter Lov 14 Marts 1911 § 1.....	694
<b>Realbyrder.</b>	
En Paastand om Ret til Tørveskær i en Mose toges ikke til Følge.	733
En af en Hovedgaardsejer i 1757 oprettet Fundats for en Stiftelse	

tillagde Stiftelsens Lemmer et vist Antal Læs Tørv, som Hovedgaardens Bønder åarlig paa samme Sted som Gaardens Tørv forsvarlig og godt grave, røgte og i rette Tid hjemføre. Antaget, at Forpligtelsen ikke alene gik ud paa at levere Tørv, gravede med Spade, men ogsaa omfattede Tørv, producerede ved, at den af Mosen opgravede Jord sammenælttes, forinden den formes til Tørv.....	737
--	-----

**Regreskrav.**

Antaget, at en til en Bank stedefunden Indbetaling af forskellige Beløb fra en Mand, der sammen med en anden kaverede som Selvskynerkautionsist for et en Trediemand af Banken ydet Laan, var sket til Indfrielse af Kautionsforpligtelsen. Det mod Medkautionsisten rejste Regreskrav toges derfor til Følge.....	263
--	-----

**Retts Pleje.**

Misbilliget, at en Politiretssag ikke blev fremmet med tilstrækkelig Hurtighed .....	104
Anstand nægtet i en for Højesteret procederet skriftlig Sag .....	262

**Røveri.**

En Tiltalt, der tilstod at have øvet Vold mod en Person og umiddelbart derefter at have tilegnet sig en denne tilhørende paa Jorden liggende Tegnebog med Indhold, anset efter § 243.....	294
Tvende Tiltalte mod deres Benægtelse dømt for efter en med flere andre stiltiende truften Aftale at have frarøvet en Person hans Ur og Pung med Indhold .....	403
En oftere straffet berygtet Kvinde, i hvis Værelse en Mand, der var fulgt hjem med hende, af Kvindens Kæreste blev slaaet til Jorden og derefter blev berøvet sine Penge, mod sin Benægtelse dømt for Røveri .....	513
Tvende Tiltalte, der efter at være truffet sammen med en Mandsperson, af hvem de blev trakterede med Brændevin, tilegnede sig dennes Ur med Kæde, idet den ene rev det fra Manden, medens den anden bagfra holdt paa ham, mod deres Benægtelse dømte for Røveri .....	627
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter § 243 for under Anvendelse af Vold i Tilegneshensigt at have taget et Ur fra en Person, han traf paa Gaden .....	875
Tvende for Tyveri tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse dømte efter § 243 for i Forening ved personlig Vold at have frataget en Mand hans Portemonnæ med Indhold .....	915

**Sagførere.**

En Højesteretssagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen i første Instans.....	152
En Underretssagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen ...	237

	Pag.
En Overretssagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen.....	449
En Sagfører, der ikke udførte det ham i denne Egenskab paahvilende Hverv med tilstrækkelig Omhu, tilpligtet at godtgøre Vedkommende det ham paaførte Tab .....	688
En Overretssagfører mulkteret for Krænkelser af Rettens Værdighed	856
En Højesteretssagfører idømt Mulkt for usømmelig Procedure for Underretten .....	911
<b>Salær.</b>	
Antaget, at Betingelserne for at faa et Salær for en Ejendomshandel udbetalt var tilstede, uagtet den indgaaede Ejendomshandel ikke blev fuldbyrdet .....	523
<b>Sameje.</b>	
Af to Personer, der i Forening havde erhvervet en fast Ejendom i Spekulationsøjemed, gik den ene fallit. Antaget, at Fallentens Medejere havde Ret til at erholde forlods Fyldestgørelse for sine fra Fællesskabet hidrørende Tilgodehavender i Fællesskabets Aktiver	180
<b>Sammenstød (af Forbrydelser).</b>	
To Personer, der var tiltalte for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Lov 27 Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m., ansete efter Straffelovens § 257 jfr. § 4 i nævnte Lov .....	34
<b>Skatter og Afgifter.</b>	
Statueret, at § 41 i Toldlov af 5 Maj 1908 ikke medfører, at den i Lovens § 34 fastsatte Tarif for Pakhusleje kan anvendes ved Beregningen heraf for Tidsperioder, der ligge forud for Lovens Ikrafttræden .....	99
En Skatteyder, der efter Klage til Skatteraadet i Esbjerg Skattekreds havde faaet Indkomstansættelsen nedsat, og hvis Statsskat blev beregnet i Overensstemmelse hermed, søgte derefter en Del af den af ham erlagte Kommuneskat tilbagebetalt uden foregaaende Klage til Overligningskommission. Statueret, at den i § 7, 2. Stk., i Lov om den kommunale Beskatning af 15. Maj 1903 indeholdte Bestemmelse om, at den Indkomst, der lægges til Grund for Statskatteansættelsen, ogsaa skal lægges til Grund for Ligningen af den kommunale Indkomstskat, maa anses bindende for alle kommunale Ligningsmyndigheder .....	147
Antaget, at den ved § 171 i Planen for Fattigvæsenet i København af 1. Juli 1799 hjemlede Kvantprocentafgift vil være at svare i alle Tilfælde, hvor Køb og Salg af Skibe, hjemmehørende i København, finder Sted, men at Kommunen ikkun er berettiget til at kræve den halve Afgift betalt af Sælgeren .....	603
Antaget, at Udtrykket »Bruttoindtægt« i § 16 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 om Ændringer i den kommunale Beskatning maa forstaaes som sigtende til Bruttoavancen .....	696
Antaget, at den i § 2 i Lov Nr. 137 af 27. Maj 1908 omhandlede Afgiftsbegunstigelse for »bestaaende« Raffinaderier ikke kunde til-	



komme et Raffinaderi, som først blev indrettet efter Lovens Kundgørelse og saaledes ikke med den ældre Toldlovgivning for Øje..	714
Antaget, at de af et Jernbaneselskab indvundne virkelige Værdier, der indgik i Henhold til Deklarationer, der var udstedte af Grundejere i den Egn, hvorigennem Banen gik, og hvis Hensigt efter deres Lydende var at sikre Selskabet Andel i, hvad de paagældende Arealer indenfor et vist Tidsrum steg i Værdi paa Grund af Banen, maatte anses som Indkomster, der i Medfør af Lov Nr. 104 af 15. Maj 1903 § 2 <sup>o</sup> , jfr. § 4, og Lov Nr. 85 af s. D. § 16 vare skattepligtige til Stat og Kommune.....	783

**Skolelærere.**

En fhv. Lærer og Kirkesanger krævede af vedkommende Sogneraad, hvad han havde oppebaaret for lidet i Løn som Følge af, at hans Lønning ikke i Medfør af § 15 i Lov af 8. Marts 1856 var bleven forhøjet med det for Offer og Akcidenser i Skoleplanen beregnede Beløb. Sogneraadet dømtes til at betale det paagældende Beløb	217
Ved en Skrivelse fra Kultusmin. af 16. Juli 1857 tillodes det et Sogneraad i den aarlige Lærerløn at afkorte for Offer og Akcidenser et nærmere bestemt Maal Byg for det første i 10 Aar, og ved Skrivelse fra samme Ministerium af 2. Juli 1883 tillodes Afkortningen fortsat indtil videre som hidtil paa visse Vilkaar. Antaget, at Ministeriet ved førstnævnte Skrivelse havde forbeholdt sig nærmere Afgørelse af, hvorledes der skulde forholdes med Afkortningen efter de 10 Aars Forløb, og at saadan Afgørelse derefter lovlig var truffen ved nævnte Skrivelse af 2. Juli 1883..	525

<b>Stadfæstelsesdomme</b> .....	596
---------------------------------	-----

**Standsningsret.**

Statueret, at Standsningsret tilkom Sælgerne i et Tilfælde, hvor paagældende Varer blev oplagte paa Tolbodens Pakhus uden Henvendelse fra eller Aftale med Køberen, og Køberen under Varernes langvarige Henliggen paa Tolboden forholdt sig passiv.	637
--	-----

**Stiftelser.**

En ny — med kgl. Konfirmation forsynet — Fundats for en Stiftelse, der antoges at være undergivet sædvanligt Tilsyn af det offentlige, anerkendt som gyldig, da der ikke ved den nye Fundats var gjort nogen Forandring i den ældre Fundatses Hovedbestemmelser og kun gaves saadanne nye Forskrifter, som til Sikring af en forsvarlig Bestyrelse af Stiftelsens Midler maatte anses paakrævede eller nødvendige .....	667
En af en Hovedgaardsejer i 1757 oprettet Fundats for en Stiftelse tillagde Stiftelsens Lemmer et vist Antal Læs Tørv, som Hovedgaardens Bønder aarlig paa samme Sted som Gaardens Tørv forsvarlig og godt grave, røgte og i rette Tid hjemføre. Antaget, at Forpligtelsen alene gik ud paa at levere Tørv, gravede med Spade, men ogsaa omfattede Tørv, producerede ved, at den af	

Mosen opgravede Jord sammenæltes, forinden den formes til Tørv .....	737
--	-----

**Straffens Bortfald.**

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt dømtes for Tyveri af gammelt Jern, bortfaldt Straffen, der ikke skønnedes at burde have overstegit Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, i Henhold til § 58	868
---	-----

**Straffens Nedsættelse.**

En i Henhold til § 268 og § 16 i Lov Nr. 180 af 27. Maj 1908 idømt Straf nedsat under Hensyn til § 58.....	80
--	----

**Straffens Udmaalning.**

En 45-aarig ofte straffet Kvinde idømt 8 Maaneders Forbedringshusarbejde efter § 228.....	93
---	----

**Strafferetsforhold i Almindelighed.**

En Tiltalt for Tyveri idømt Tugthusarbejde i 2 Aar (Spørgsmaal om, hvorvidt Tugthusarbejde kun kan idømmes i hele Aar).....	290
Straf fastsat af Højesteret under Hensyntagen til Straffelovens § 64	720
Tillægsstraf idømt.....	819

**Stævning.**

En Ordenssag afvist, fordi Varslet ikke var udløbet før Højesteretsaarets Begyndelse.....	672
Antaget, at en Part, der for den islandske Landsoverret havde indanket en Dom til Stadfæstelse, savnede Føje til at modsætte sig en Begæring fra Appelindstævnte om Anstand for at bringe nævnte Appelsag og den af Appelindstævnte til Forandring af Dommen anlagte Appelsag i Forbindelse med hinanden .....	822

**Sundhedsvedtægter.**

En Direktør for en Spritfabrik, der var tiltalt for Overtrædelse af et ham paa vedkommende Aktieselskabs Vegne givet Tilhold om at fjerne den fra en Fabriksskorsten hidrørende Røg-Ulempe, idømt Bøde og tilpligtet under Dagmulkt at efterkomme Paalæget	635
En Mejeriejer, der til Kunder, som var vante til at modtage Børnemælk, leverede pasteuriseret Mælk uden at gøre dem opmærksom paa Forandringen, dømt for Overtrædelse af § 5 i det under 7. April 1908 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Slagelse Købstad. Samme Tiltalt dømt for Overtrædelse af Tillæggets § 6	835
En Kleinsmed, der havde overtraadt et ham af en Sundhedskommission givet Paalæg bl. a. om ikke at udføre larmende Arbejde under aaben Himmel i Ejendommens Gaard, anset efter Lov 12. Januar 1858 § 2, jvf. Lov 28. Marts 1868 § 1 .....	888

**Sædeligheden (Forbrydelse imod).**

En Tiltalt, der havde haft Samleje med en 13-aarig Pige, frifundet, da han ikke kunde antages at have forført hende, og da hans Forhold ej heller kunde henføres under nogen anden Bestemmelse i Straffelovens 16de Kapitel.....	37
--	----

	Pag.
En Tiltalt for Blodskam samt uterligt Forhold overfor sine to udenfor Ægteskab fødte Døtre anset efter § 161, jfr. tildels § 174, og efter § 176, jfr. § 161 og sammenholdt tildels med § 173 og § 174	62
En 60-aarig Tiltalt dømt efter § 185 for uterlig Behandling af sin Datters Tjenestepige, idet han ikke kunde antages at have haft Føje til at gaa ud fra, at hun indvilgede i hans uterlige Forhold	100
En beværtningssdrivende Enke, i hvis private Værelser nogle Gæster havde Samleje med to Piger, der som Enkens Bekendte undertiden var tilstede og hjalp til med Opvarningen i Beværtningen, tiltaltes for Overtrædelse af Lov af 30. Marts 1906 § 3, 2. Stk. Enken blev frifunden	244
En Tiltalt, der havde været under Lægebehandling for Syphilis, og som havde Samleje med en Kvinde, skønt han indsaa, at det var uforsigtigt, anset efter § 181	303
En Tiltalt, der overfaldt en Kvinde for at voldtage hende, og da han ikke kunde fuldføre sit Forsæt, forsøgte at dræbe hende, anset efter § 168, jfr. § 46, og § 186, jfr. § 46	399
En Tiltalt, der for en væsentlig Del lod sig underholde af en Kvinde, som ham bekendt drev Utugt som Erhverv, anset efter midlertidig Straffelovs § 4	418
En Person, der forhandlede Præservativer fra en i paagældende Ejendoms Port anbragt Automat, som ikke bar anden Inskription end en Anvisning til dens Benyttelse, anset i Medfør af Lov 30 Marts 1906 § 3, 3dje Stk., efter Politivedtægtens § 92, idet der maatte gaas ud fra, at det var kendeligt for Publikum, at der fra Automaten til alle og enhver falbødes Præservativer	745
En Person, der drev Forretning med Sygeplejeartikler og Gummivarer, indrykkede i et Blad en Annonce, hvori bl. a. indeholdtes et Mærke, der formentes at være indarbejdet som Reklame, særlig for Præservativer. Den Paagældende tiltaltes for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 3dje Stk., men frifandtes, da Bekendtgørelsen ikke fandtes utvetydigt eller nærmest at fremtræde som et Tilbud af Genstande, tjenlige til at forebygge Følger af Samleje	745
En Restauratør, der for Vindings Skyld tillod, at løsagtige Kvinder, der havde tilhuse hos ham, drev Utugt med Gæsterne i Restaurationens »Vinstue«, dømt efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke	831
En Tjenestekarl, der en Aften fulgte en Pige hjem fra den Gaard, hvor hun havde været i Besøg, behandlede hende undervejs uterligt og forsøgte at opnaa Samleje med hende. Den Paagældende, der efter sin Forklaring ikke vilde tiltvinge sig Samleje mod Pigens Villie, dømt efter §§ 185 og 210	865

### Søfartsforhold.

Statueret, at en Køber paa Tvangsauktion af et Konnossement ikke kunde kræve Erstatning i Anledning af, at Ladningen i Henhold til en Aftale mellem den til Ladningen berettigede og Rederen bragtes til et andet Sted end i Konnossementet anført

Antaget, at en Baadebygger, der havde leveret en Baad, ikke var bunden ved den oprindelige Pris, idet Baaden efter Aftale fik en betydelig kostbarere Udstyrelse end først paatænkt. En Indsigelse gaaende ud paa, at Baadebyggeren havde udstedt et Bilbrev, der endte med en (trykt) Udtalelse om, at den betingede Købesum var betalt, fandtes efter Omstændighederne ikke at kunne afskære Baadebyggeren fra at gøre det yderligere Krav gældende.....	810
Spørgsmaal om Størrelsen af Bjergelønnen for en grundstødt Damper.....	871
En af Sø- og Handelsretten fastsat Bjergeløn nedsat.....	927

**Terminshandel.**

En Hattemager, der med et dansk Aktieselskab som Mellemand havde afsluttet forskellige Terminsforretninger paa udenlandske Børser og som undlod til Selskabet at indbetale skyldige Marginsbeløb, dømt til at betale den ved Likvidationen, af de bestaaende Engagementer i hans Disfavør fremkomne Saldo.....	260
--	-----

**Testamente.**

En Enke, der i Henhold til et med sin Ægtefælle oprettet gensidigt Testamente efter sin Mands Død havde tiltraadt Boet, tilkaldte en Herredsfuldmægtig og for ham og nogle Slægtninge tilkendegav hun, hvorledes der skulde forholdes med hendes Ejendele. Fuldmægtigen nedskrev med Blyant de trufne Bestemmelser i Hovedtrækkene og oprettede paa dette Grundlag et Testamente, som han, da Enken døde i Nattens Løb, forsynede med en Paategning om, at Blyantskonceptet til Testamentet af afdøde var anerkendt som hendes sidste Villie. Dispositionen kendtes ugyldig, bl. a. fordi der hverken var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at afdøde paa det paagældende Tidspunkt havde været habil til at oprette Testamente, eller for, at de i Testamentet indeholdte Bestemmelser var stemmende med hendes Villie.....	252
En Række Indsigelser mod et Testamentes Gyldighed forkastede...	490
Et Testamente fastsatte bl. a., at Testators efterladte Formue skulde deles i lige store Dele mellem hans Broderbørn, men saaledes at Parterne indsattes til Forrentning i Overformynderiet, at ved et Broderbarns Død den afdødes Part tilfaldt dettes Børn til lige Deling, og at, naar et Broderbarn døde uden Livsarvinger, Parten skulde deles lige mellem de tilbagelevende Broderbørn og indsattes i Overformynderiet. Det antoges at have været Testators Mening og Villie, at ogsaa, naar det sidste Broderbarn afgik ved Døden uden Livsarvinger, skulde den Lod, hvorover den paagældende havde haft Rentenydelse, gaa i Arv til Livsarvingerne efter de andre Broderbørn.....	529

**Tilregnelighed.**

En Tiltalt, hvis Handlinger ifølge Lægeerklæring »var Udslag af en syg Hjærnes Virksomhed«, anset for tilregnelig.....	11
En Tiltalt, der ifølge afgiven Lægeerklæring led af en Sindssygdom,	

	Pag.
der ikke var hævet, men var i Remission, dømt efter § 296 samt for Betleri under Hensyntagen til Straffelovens § 39.....	195
En Tiltalt, der rettede en ladt Revolver mod en Mand i den Hensigt at dræbe ham og derved hævne sig for en ham som ung tilføjet formentlig Forurettelse, hvilken Handling Tiltalte efter Retslægeraadets Erklæring havde begaaet under en alkoholisk Sindsygdning, dømt efter § 186, jfr. §§ 46 og 39.....	227
En for Forsøg paa Drab og Voldtægt m. v. tiltalt Person, der ifølge vedkommende Overlæges Erklæring led af Aandssvaghed i en saadan Grad, at hans Modstandsevne overfor forbrøderiske Impulser maatte siges at være nedsat, dømt uden Anvendelse af § 39....	399

### Tinglæsning.

En Sagfører, der havde glemt at betale Husleje for en Enke, hvilket gav Anledning til, at Huslejen blev forhøjet og at en indrømmet Uopsigelighed gik tabt, paatog sig ved en skriftlig Erklæring i et vist Omfang at erstatte Enken Følgerne. I Henhold hertil dømtes Sagføreren til at betale Erstatning. Et af ham rejst Modkrav om Erstatning, fordi Enken havde ladet det paagældende Dokument tinglæse, blev ikke taget til Følge, hvorimod Enken dømtes til at lade Dokumentet aflæse og udslette .....	240
--	-----

### Totalisatorspil.

En Tiltalt, der drev et Væddeløbsbureau paa den Maade, at han af Kunderne modtog Indskud i Kommission til Indsættelse i Totalisatoren paa Væddeløbsbanerne, anset efter § 4 i Lov om Beskatning af Spil ved Væddeløb m. m. af 30. Marts 1895.....	505
---	-----

### Transport.

Antaget, at en Anmeldelse til Statsbanerne om en stedfunden Transport af en Del af et Tilgodehavende for et Entreprisearbejde samt Paategning om Anmeldelsens Modtagelse ikke havde den Virkning, at en derefter til Entreprenøren sket Udbetaling kom i Strid med Cessionarens Ret.....	563
En Grosserer borttransporterede en Del af sine udestaaende Fordringer, udskrevne efter hans Hovedbøger, uden at Debitorerne fik Underretning om det passerede. Antaget, at en Sikkerhedsret ikke var behørig stiftet .....	683
Antaget, at nogle af et Svineslagteri bl. a. til Entreprenørerne ved dettes Ombygning foretagne Udbetalinger, som havde fundet Sted inden Byggeforetagendets Fuldførelse, ikke var i Strid med den nogle Personer som Transporthavere med Hensyn til en Del af Entreprisensummen tilkommende Ret .....	884

### Trossamfund.

En Erstatning af 80,000 Kr. tilkendt Førstepræsten ved det mosaiske Trossamfund i København i Anledning af hans Afskedigelse fra denne Stilling.....	328
--	-----

**Trusler.**

En Tiltalt, der i sin Beværtning øvede Vold mod en Gæst for at fremtvinge Betaling for en serveret Flaske Champagne, som han efter sin Forklaring ansaa Gæsten pligtig til at betale, anset efter Strl. § 245 .....	879
---	-----

**Tyendeforhold.**

En som Forkarl fæstet Tjenestekar, for hvem Husbonden ved Tjenesteforholdets Indgaaelse havde opgivet større Folkebesætning, end den viste sig at være, anset berettiget til at hæve Tjenesteforholdet i Utide .....	890
--	-----

**Tyveri.**

(frifindende Domme).

En for Tyveri eller Meddelagtighed deri tiltalt Person, der tilligemed en Kammerat og to løsagtige Fruentimmer havde sviret i Selskab med en beruset svensk Skipper, som i Nattens Løb af Pigerne blev bestjaalet for en Del Pengesedler, deltog den følgende Dag i Forbruget af en halv Snæs Kroner, for hvilke hans Kammerat trakterede. Tiltalte frifandtes, da det ikke ansaas aldeles tilstrækkelig godtgjort, at han havde vidst eller haft bestemt Formodning om, at Beløbet hidrørte fra Tyveri fra Svenskeren, og der heller ikke var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han paa anden Maade havde gjort sig skyldig i Delagtighed i Tyveriet .....	371
---	-----

En for Tyveri tidligere straffet Person, der tiltaltes bl. a. for at have fra en Butik stjaalet Spise- og Drikkevarer samt et kontant Beløb, frifunden, da Sigtelsen væsenligst støttedes paa en Medgerningsmands Forklaring .....	380
--	-----

(simpelt).

To løsagtige Kvinder straffet for Tyveri af Penge fra en beruset Mand. Den ene Tiltalte dømt væsentlig paa Grundlag af den Medtiltaltes Forklaring .....	1
To Tiltalte ansete for under deres fælles Omflakken i Forening at have begaaet forskellige simple Tyverier fra en Butik, Pige-kamre m. v. ....	4
En Tiltalt, mod sin Benægtelse dømt for natlig Udplyndring af sovende Personer samt for Forsøg derpaa .....	25
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Tovværk, som han blev set stoppende i en Sæk .....	40
En Tiltalt for 10 simple Tyverier, deriblandt enkelte Automattyverier, dømt efter § 228. En Medtiltalt for Automattyverier dømt efter § 230, 1ste Stk. ....	46
En tiltalt Kvinde dømt for Tyveri af tre Hundredekronesedler, uanset at hun paastod at have modtaget dem i Betaling af en Mand, der i utugtigt Øjemed opholdt sig i hendes Logi .....	93
En Tiltalt, der i et Pige-kammer fra en Kommodeskuffe tilegnede sig et Pengebeløb, anset efter § 232 .....	146

En Tiltalt for 23 Tyverier, hovedsagelig fra Lejligheder, hvis Entréer var uafloaset, dømt efter § 228 .....	230
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Par Strømper	283
En ofte straffet Tiltalt dømt for Tyveri af Klædningsstykker fra en Fattiggaard, hvor han havde været indlagt .....	286
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der tilegnede sig en Cykle fra en Grøft ved en Mark, hvor Cyklens Ejer arbejdede, dømt for Tyveri .....	341
En tidligere for Ejendomsindgreb tiltalt Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet et — ved hans Anholdelse paa en Trappegang fundet — Ur fra en Person, med hvem han om Natten paa Gaden gav sig i Snak .....	358
En for Ejendomsindgreb ofte straffet Person, der erkendte at have taget 3 Skeer af uægte Metal og 19 indbundne Bøger fra en Kasse, hvortil han havde Adgang, men nægtede at have haft til Hensigt at stjæle dem, dømt efter § 228 .....	376
En tidligere ofte straffet Tiltalt dømt for Tyveri af Bøger fra et paa et Loft staaende uafloaset Skrin .....	386
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Ur fra en beruset Person, hvem han sammen med flere andre Personer slæbte henad Gaden ved Nattetid .....	403
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt dømt for Tyveri af Klædningsstykker m. v. fra et uafloaset Lukaf paa et Skib .....	410
En ofte straffet Tiltalt dømt for Tyveri bl. a. af en Kirkebøsse....	440
Tvende Tiltalte, der efter de afgivne Vidneforklaringer maatte antages at have tilegnet sig Sten fra Stranden ovenfor den Linie, som i Almindelighed overskyldes af Vandet, ansete efter § 228 ..	454
Tyverier af Planter fra Kolonihaver .....	500
En Vagabond dømt for Rapsier .....	565
En ofte straffet Tiltalt dømt for Cykletyveri .....	576
En tidligere for Tyveri straffet Person, der erkendte at have været i Besiddelse af det stjaalne, men gav en usandsynlig Forklaring om Grunden hertil, mod sin Benægtelse dømt for Tyveri .....	578
En oftere straffet Tiltalt dømt for Butikstyverier .....	590
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle .....	640
En tidligere for Tyveri straffet Kvinde dømt som Medgerningsmand i Tyveri bl. a. under Hensyn til en af en Medtiltalt afgiven Forklaring .....	650
Tvende for Tyveri tidligere straffede Tiltalte, der i en Beværtning svirede sammen med en Murmester, de der traf, dømte — den ene mod sin Benægtelse — for at have tilegnet sig en Del af Murmesterens Penge .....	662
En for Tyveri tidligere straffet Tiltalt, der erkendte at have været sammen med nogle Medtiltalte baade umiddelbart før og efter, at disse begik et Gasautomattyveri, og ved sidstnævnte Lejlighed var i Besiddelse af et Par Kroner i Ti-Ørestykker, dømt for Delagtighed i Tyveriet .....	672

Tvende Tiltalte, der under Opsamlingen af Sten tilegnede sig Kugleflint indenfor daglig Vandstandslinie, mod deres Benægtelse dømt efter § 228 .....	720
En tidligere straffet Tiltalt anset efter § 228 for at have tilegnet sig en Pung med Indhold, som Ejeren under sit Ophold i en Banaardsforhal et Øjeblik havde lagt fra sig dér, uanset sin Forklaring om, at han havde til Hensigt at aflevere Pungen til Politiet som Hittegods.....	764
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for at have stjaalet et Par Damesko i en Butik.....	812
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Cykletyverier .....	853
En Tiltalt dømt for Tyveri af gammelt Jern. Straffen, der ikke skønnedes at burde have oversteget Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, bortfalden i Henhold til § 58.....	868
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Sæk med Aal.....	882
Straf herfor idømt..... 399, 454, 720, 775,	819
(groft).	
En Tiltalt uanset Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse dømt efter § 232 for 44 Indbrudstyverier .....	116
En Tiltalt dømt bl. a. for en Række Kvistkammertyverier.....	204
En tidligere straffet Tiltalt dømt for Tyveri af et Guldlommeur fra et Kvistkammer .....	215
En tidligere for Tyveri straffet Person, der under mistænkelige Omstændigheder paagrebes i en Gaard, hvor han tidligere havde begaaet Indbrudstyveri, dømt for Forsøg paa Indbrud .....	279
En tidligere for groft Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrud i et Køkken, hvor han stjal Penge fra en Gasautomat.....	290
En tidligere for groft Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af forskellige Pretiosa, af hvilke han havde været i Besiddelse, fra en Lejlighed, i hvis Nærhed han var set .....	305
En tidligere straffet Tiltalt dømt for Indbrud i en Præstegaard, hvor han navnlig stjal Beklædningsgenstande .....	321
En tidligere for Tyveri straffet Kvinde dømt for Tyveri af Varer fra en Tobaksforretning .....	344
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for en Række Indbrudstyverier forøvede under hans Omflakken med en Kammerat .. .. .	345
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Deltagelse i Indbrud i en Slagterbutik .....	349
En for Tyveri tidligere straffet Tiltalt, der befandt sig i stor Nærhed af det Sted, hvorfra nogle Klædningsstykker ved et Indbrud blev stjaalne. og som kort efter fandtes i Besiddelse af disse, dømt for Indbrudstyveri .....	356
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri .....	380
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der laante sine Kammerater	



	Pag
nogle Nøgler til Brug ved Udførelsen af et Tyveri, idet han betingede sig Andel i det eventuelle Udbytte deraf, anset efter § 232, jfr. § 54	436
En tidligere for Tyveri straffet Tiltalt, der befandt sig i umiddelbar Nærhed af en Butiksdør, der efter hans Forklaring blev sprængt af en Person, med hvem han var i Følge, og som efter sin egen Erkendelse havde haft en Tang i Hænde, dømt for Forsøg paa groft Tyveri	447
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for forskellige Indbrud	536
En tidligere for Tyveri straffet Person, der var set i Nærheden af Gerningsstedet med en Bylt og umiddelbart derefter søgte at pantsætte det stjaalne, mod sin Benægtelse dømt for groft Tyveri	578
En Tiltalt dømt for Indbrud i et Kontor	648
En tidligere bl. a. for groft Tyveri straffet Person, der erkendte, at han havde været behjælpelig med at transportere forskellige Tyvekoster og at have pantsat en stjaalen Frakke, uden at han dog havde villet vide noget om, at Kosterne var stjaalne, dømt som Medgerningsmand i groft Tyveri	660
En for Tyveri tidligere straffet Tiltalt dømt for Indbrud i en Skomagerforretning	767
Tvende for Tyveri tidligere straffede Personer, af hvilke den ene kort efter Tyveriets Begaaelse havde været i Besiddelse af de stjaalne Koster i Nærheden af Gerningsstedet, mod deres Benægtelse dømte for groft Tyveri bl. a. paa Grundlag af en Del Vidnesbyrd af straffede Personer	804
Tvende for Tyveri tidligere straffede Tiltalte mod deres Benægtelse dømt for Indbrudstyveri	825
Straf herfor idømt	386, 440, 565, 672, 775, 819

(§ 235).

En Tiltalt, der for at hævne sig paa sin tidligere Husbond havde tilegnet sig Hakkelse og valset Havre for dermed at fodre sin nye Husbonds Heste, anset efter § 235	39
--	----

(Grænsetilfælde til § 235).

Tvende Tiltalte, der under Opsamlingen af Sten tilegnede sig Kugleflint indenfor daglige Vandstandslinie, mod deres Benægtelse dømt efter § 228	720
Tvende Tiltalte, der efter de afgivne Vidneforklaringer maatte antages at have tilegnet sig Sten fra Stranden ovenfor den Linie, som i Almindelighed overskylles af Vandet, anset efter § 228	454

### Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt	422, 648
En Person, der var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Fremmedlovens § 2, jfr. § 22, blev, da han ved Udstaaelsen af en ved en tidligere Dom ikendt Straf ikke saas at være bleven	

udvist af Riget, i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 16, 2det og 3dje Stk., for Overtrædelse af det ham i Henhold til Fremmedloven meddelte Tilhold anset efter bemeldte Lovs § 22. 658

### Udeblivelsesdomme.

En Citant dømt til at have tabt Sagen, da han, efterat have betalt de ham tidligere for Udeblivelse idømte 80 Lod Sølv, anden Gang udeblev ..... 326

— med mødende ubeneficeret Indstævnt.. 112, 166, 167, 168, 184, 185, 186, 187, 202, 203, 266, 326, 797, 798

— med mødende beneficeret Indstævnt ..... 327

### Udlæg.

En Overretssagfører bevægede en Lejer af en Lejlighed til at betale Lejen, der omfattedes af et sket Udlæg, til ham, idet han hævdede, at han baade ifølge en Forpagtningskontrakt og ifølge sin Stilling som Panthaver var den eneste Berettigede til Lejen. Overretssagføreren dømtes til at betale Udlægshaveren Lejebeløbet, idet det udtaltes, at Kontrakten ikke kunde anses som en virkelig Forpagtningskontrakt, men kun som et Forsøg paa at sætte Skødehaveren istand til ved en Tredjemand at inkassere de forfaldne Lejeafgifter paa en saadan Maade, at disse bleve uan- gribelige for Skødehaverens Kreditorer ..... 449

### Ulovlig Tvang.

To strejkende Sporvejsfunktionærer, der en Aften fulgte efter nogle ved paagældende Sporvejselskab foreløbig ansatte Personer og øvede Vold mod dem, ansete efter Strfl.s § 210, jfr. § 46, og efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1, 2det og 3dje Stk..... 138

Tvende Tiltalte, der under Bortbringelsen af en dræbt Buk fra en Skov in continenti forfulgtes af en Skovløber, hindrede ved Trusler denne i at undersøge Bukken. De Tiltalte ansete efter § 210 ..... 232

### Ulykkesforsikring.

En Gas- og Vandmestermedhjælper, der havde mistet sit højre Øje, tegnede en Forsikring, hvorefter han, i Tilfælde af en ved Ulykkes- tilfælde forarsaget fuldstændig Erhvervsudygtighed for Livstid, hos vedkommende Selskab skulde oppebære en Erstatning af 6000 Kr. Da han ved et nyt Ulykkestilfælde havde mistet Synet paa det venstre Øje, krævede han det nævnte Beløb betalt af Selskabet, som dog nægtede at udbetale det fulde Beløb. Antaget at den forsikrede havde Krav paa hele Beløbet, idet det havde været Selskabets Sag, da det med Kendskab til den Forsikredes Legemsmangel indgik paa at forsikre ham, at tage Forbehold om, at en af et eventuelt Tab af venstre Øje resulterende Blind- hed ikke skulde medføre Krav paa Erstatning som for fuld In- validitet ..... 493

Et Ulykkesforsikringselskab dømt til at betale Erstatning, da der

ved Lægeerklæringer og paa anden Maade var fremkommet en saadan Formodning for, at det paagældende Ulykkestilfælde havde forarsaget den Lungebetændelse, der bevirkede Døden, at Bevisbyrden for, at Døden ikke destomindre skyldtes Omstændigheder, der faldt udenfor Selskabets Risiko, ifølge vedkommende Bestemmelse i Policen maatte paahvile Selskabet .....	706
--	-----

**Underholdsbidrag.**

En Paternitetssag gjort afhængig af Indklagedes Ed .....	86
Under en af en Enke anlagt Paternitetssag var det oplyst, at det ægteskabelige Samliv mellem hende og hendes afdøde Mand ikke var ophørt i den første Del af det Tidsrum, i Løbet af hvilket Barnet efter Retslægeraadets Erklæring kunde være avlet. Sagen afvist fra Politiretten, da der herefter ikke havde været Hjemmel for politiretlig Behandling, jfr. Lov 130 af 27 Maj 1908 § 14 i Slutningen .....	97
En Ølhandler, som af en gift Kone, med hvem han nægtede at have haft Samleje i det kritiske Tidsrum, sagsøgte til at betale Underholdsbidrag til et af hende født Barn, frifunden, da der ikke var oplyst Omstændigheder som udelukkede Muligheden af, at Klagerindens Ægtefælle kunde være Fader til det omhandlede Barn ...	770

**Unødig Trætte.**

En Enkefrue, der fremsatte en Række ganske ubegrundede Indsigelser mod et Testamentes Gyldighed, idømt 400 Kr. i Mulkt for unødig Trætte .....	490
En Folketingsmand idømt Mulkt for unødig Trætte paa Grund af Udeblivelse fra Forligsmæglingen .....	519
Mulkt ved en Stadfæstelsesdom idømt den udeblivende Hovedappellant	596
En Part idømt Mulkt for unødig Trætte efter Sagens Beskaffenhed og den stedfundne Procedure .....	810
To Parter, der for Overretten havde forhalet Sagen ved kendelige Udflugter, idømt Mulkt .....	863

**Varemærker.**

En Mineralvandsfabrikant, der til sine Mineralvande benyttede en anden Fabriks Sifoner og Flasker, paa hvilke paagældende Fabriks Navn og indregistrerede Varemærke var indtøst, dømt efter Varemærkelovens § 12, 2. Stk. ....	164
En Vinhandler, indkøbte hos det franske Firma Martell & Co.s Repræsentant her i Landet nogle Flasker Cognak med Firmaets Etikette, J. & F. Martell, hvilken er indregistreret som Varemærke her i Landet, fremstillede heraf Cognak ved Tilsætning af Sprit og forhandlede denne Vare under Etikette med Navnet »Martell Cognak«. Tiltalte anset med Bøde efter Varemærkeloven .....	226
En Tiltalt, der var sat under Tiltale for at have forhandlet et af ham fremstillet Præparat under Navnet »Kinol«, uagtet Ordet »Kihlol« var indregistreret for et lignende Præparat, frifunden, da	

det ikke var godtgjort, at han oprindeligt havde været vidende om den stedfundne Indregistrering.....	478
---	-----

**Varetægtsfængsel (Erstatning for).**

En Portør, der havde været arresteret som mistænkt for Tyveri af nogle Jernbanebilletter, men mod hvem Tiltale ikke rejstes, ikke tilkendt Erstatning, da den mod ham fremkomne Mistanke ikke fandtes tilstrækkelig afkræftet.....	389
En frasepareret Kone, der ved Under- og Overret var dømt for Hæleri, men frikendtes ved Højesteret, nægtet Erstatning, da der ikke under Sagen var tilvejebragt saadanne Oplysninger angaaende Omstændighederne ved det hende paasigtede Hæleri, at det her-efter maatte antages, at hun var uskyldig deri.....	443

**Vold.**

(§ 188).

En Tiltalt, der i beruset Tilstand kom i Skænderi med en ligeledes beruset Person, som han traf paa Gaden, og som under et derpaa følgende Slagsmaal med en Skedekniv tilføjede denne en Mængde Snit- og Stiksaar i Hovedet, hvad der havde hans Død til Følge, anset efter § 188, idet der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om ikke at have villet skille sin Modstander ved Livet....	364
---	-----

(§ 203).

En Tiltalt, om hvem det maatte anses godtgjort, at han havde tilføjet en Person et Slag, hvorved denne faldt om paa Stenbroen og derved bibragtes et Saar i Hovedet, anset efter § 203.....	22
En Tysker, der var tiltalt for Vold mod en Dansk, der paa forskellig Vis udæskede ham, frifunden, idet han antoges at have handlet i berettiget Nødværge.....	88
En Gaardejer, der efter en foregaaende Strid med sin 17aarige Tjenestekarl slog ham i Øjet og sparkede ham, dømt efter § 203 under Hensyntagen til § 206.....	160
En Tiltalt, der efter en Strid med en anden Person, bibragte denne nogle Skaller og slog ham med knyttede Næver i Hovedet, hvorved det ene Øje beskadigedes, anset efter Strfl.s § 203.....	427
En Tiltalt, der med sin Haand, hvori han havde en Cyklenøgle, slog en Person, paa hvem han var skinsyg, i Ansigtet, og derefter med en Dolk saarede en anden Person, der ilede til Hjælp, anset efter § 203.....	511
En Tiltalt, der i beruset Tilstand med knyttet Næve, tilføjede en Natvægter et Slag paa Overkæben, anset efter Strfl.s § 100, jfr. § 98, 1 St. og § 203.....	561
En Tiltalt, der bevægede en anden til at overfalde en Person, hvad denne ogsaa gjorde, idet han ved Overfaldet tilføjede den paa-gældende forskellige Læsioner, anset efter Strfl.s § 203, jfr. § 52	743

(§ 207).

En tiltalt Chauffør, der med sit Automobil paakørte en Mand, som fra Fortovet pludselig løb ud paa Gaden for at naa en Omnibus,	
---	--

frifunden. Erstatning for den stedfundne Legemsbeskadigelse tilkendtes ikke den tilskadekomne.....	247
--	-----

(midlertidig Straffelov § 1).

To strejkende Sporvejsfunktionærer, der en Aften fulgte efter nogle ved paagældende Sporvejssekskab foreløbig ansatte Personer og øvede Vold mod dem, ansete efter Strfl.s § 210 og efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1, 2 og 3 St.....	138
---	-----

### Voldgift.

Antaget, at et mellem et Andels-Svineslagteri og en Grosserer indgaaet Kontraktforhold om Levering af Svin til Slagteriet i saa væsentlige Henseender faldt udenfor den Ramme, som i Andelssekskabets Love forudsattes for Andelshavernes Retsstilling, at den i Lovene foreskrevne Voldgiftspligt med Hensyn til Tvistigheder mellem Slagteriet og Andelshaverne ikke kunde anses anvendelig paa Forholdet .....	334
En Udsættelsesforretning, hvorved en Forpagter paa Grund af Misligholdelse af Kontrakten udsattes af Forpagtningen, ophævet, idet Spørgsmaalet, om Misligholdelse forelaa, efter Forpagtningskontrakten burde være afgjort ved Voldgift, og idet Misligholdelse, forsaavidt Spørgsmaalet for et enkelt Punkts Vedkommende kunde afgøres af Retten, ikke var bevist.....	856

### Værgeraad.

Statueret, at Bekostningen ved Forsørgelse af Børn, der af et Værgeraad er fratagne Forældre, der nyde vedvarende Fattigunderstøttelse, vil være at udræde i Henhold til Børnelovens § 45.....	49
--	----

### Værnepligtsloven.

En Tiltalt, der uden lovligt Forfald udeblev fra Session, anset efter Lov 6 Marts 1869 § 13 II .....	413
--	-----

### Ægtefæller.

En Mand sagsøgte til Betaling af et Beløb for Varer, leverede hans Hustru til Brug i et Pensionat, som hun under Ægteskabet havde drevet for egen Regning i en af hende dertil lejet særlig Lejlighed. Manden, mellem hvem og hans Hustru der ifølge en inden Ægteskabet oprettet og tinglæst Ægtepagt ikke bestod nogetstørst Formuefællesskab, frifandtes.....	452
--	-----

### Ærefornærmelser.

Udtalt, at en Redaktør ved de i nogle Dagbladsartikler indeholdte Udladelser mod en fhv. Minister var gaaet udenfor det Tilladeliges Grænser. Udladelserne mortificeredes, hvorimod der ikke idømtes Redaktøren Straf .....	134
---	-----

En Folketingsmand, der i et Dagblad sigtede en Læge for Fosterfordrivelse, dømt efter § 217 samt idømt en Erstatning paa 1000 Kroner.....	175
En Folketingsmand, der i en Bladartikel rettede Beskyldning mod en Bagermester for uforsvarlig Behandling af en Lærling, anset efter Strfl.s § 217 .....	420

**Ødelæggelse af fremmed Ejendom.**

En Tiltalt, der ifølge afgiven Lægeerklæring led af en Sindssygdом, der ikke var hævet, men var i Remission, dømt efter § 296 under Hensyntagen til Straffelovens § 39 .....	195
--	-----



# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 1.

---

---

## Første ordinære Session.

Torsdag den 7 Marts.

Nr. 213. Højesteretssagfører Bagger  
mod

Nielsine Marie Jakobsen, født Nielsen, og Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 16 November 1911: Arrestantinderne Nielsine Marie Nielsen og Elvine Kirstine Marie Jensen, gift Knudsen, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og Sidstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos de ville have in solidum at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Januar 1912: Tiltalte Nielsine Marie Jakobsen, født Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udrede de Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det paagældende Tyveri blev udført den 5 Oktober f. A., og iøvrigt i det Væsenlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Nielsine

Marie Jakobsen, født Nielsen, og Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Nielsine Marie Jakobsen, født Nielsen, og Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, for Tyveri.

Medens Tiltalte, der er født den 25 December 1874, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Arrestantinden, der er født den 30 December 1876, foruden at hun syv Gange har været anset efter Straffelovens § 180, tildels sammenholdt med Lov 10 April 1874 §§ 4 og 6 og Lov 3 Marts 1860 § 1, været straffet ifølge Skads Herreds Ekstrarets Dom af 12 August 1897 efter Straffelovens §§ 180 og 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1900 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og dens § 180 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt senest ifølge Højesterets Dom af 7 April 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Om Aftenen den 6 Oktober f. A. antraf to Politibetjente i et Loftsværelse i Gæstgiveriet »Vestjylland« i Holstebro, hvor de havde indfundet sig for at undersøge, om løsagtige Kvindfolk holdt til der for at bedrive Utugt, to Kvinder og et Mandfolk, og hvilke navnlig Manden og den ene Kvinde var omtrent nøgne. De antrufne Personer var Tiltalte og Arrestantinden samt en 63-aarig Kreaturtrækker Mads Peter Madsen af Balling, der var i en meget beruset Tilstand. Ved Afhøringen viste det sig, at to Tikronesedler, som Madsen erklærede at have haft i sin i Vestens Inderlomme beroende Tegnebog, var bleven borte, og at Tiltalte havde to Tikronesedler skjult i sin højre Strømpe ved Ankelen, og Sigtelsen mod de Tiltalte gaar nu ud paa, at de i Forening have frastjaalet Madsen det nævnte Pengebeløb.

Det fremgaar af det Oplyste, at Madsen først havde været i Selskab med de Tiltalte i nævnte Gæstgiveris Beværtningslokaler, hvor han havde trakteret dem med Drikkevarer, og at han derefter, medens Arrestantinden midlertidig havde fjernet sig, gik med Tiltalte op paa det nævnte Værelse, hvor Arrestantinden kort Tid efter ligeledes indfandt sig. Ifølge Tiltaltes Forklaring havde han lovet hende 5 Kr. for at gaa med op paa Værelset, men da de kom derop, gav han hende kun 2 Kr., og da hun derefter vilde fjerne sig, forlangte han Pengene tilbage. Arrestantinden var da kommen tilstede og havde sagt, at det ikke var værd at staa og skændes der om den Ting, »skidt, giv mig ogsaa 2 Kr., saa smider vi Tøjet«. Madsen havde derefter givet Arrestantinden 2 Kr., og efter at Tiltalte paa hans Opfordring havde hentet en halv Flaske Portvin, havde de alle tre klædt



sig næsten fuldstændig af. Tiltalte har dernæst forklaret, at medens de afklædte sad paa Sengekanten og drak noget Portvin, sagde Arrestantinden, der sad mellem hende og Madsen, til hende, at hun skulde se efter, om der ikke var en Tegnebog i hans Tøj, der laa rundt omkring paa Gulvet; Værelset var kun ganske svagt oplyst af en lille Lampe, hvis Glas var i Stykker, saa at Vægen ikke kunde skrues ret højt op. Tiltalte havde derefter taget Madsens Vest, der laa ved Servanten, og satte sig atter paa Sengekanten, medens hun undersøgte Vesten; imidlertid laa Arrestantinden hen over Madsen, hvem hun holdt nede i Sengen. Tiltalte fandt to Tikronesedler i en i Vesten værende Tegnebog og sagde dette til Arrestantinden, idet hun tilføjede, at hun kun turde tage den ene, men da Arrestantinden sagde, at hun ligesaa godt kunde tage dem begge to, tog hun dem og gemte dem i sin Strømpe, hvorefter hun kastede Vesten hen til Servanten. Derefter rejste de sig og begyndte at klæde sig paa, hvorunder en Politibetjent kom tilstede. Tiltalte blev derved forhindret i at dele de stjaalne Penge med Arrestantinden, hvilket hun havde forstaaet var Meningen med Arrestantindens Opfordring til at tage dem. Endelig har Tiltalte forklaret, at Arrestantinden under deres Transport til Raadhuset, medens de to Betjente, der ledsagede dem, var optagne af at holde Folk tilbage, havde Arrestantinden blandt Andet set Lejlighed til at hviske til hende, at hvis der blev noget Vrøvl med de Penge, hun havde i sine Strømper, kendte hun ikke noget til det, og hvis der blev spurgt om, hvad Arrestantinden vilde oppe paa Værelset, skulde de sige, at hun vilde op at hente sine Handsker, som Tiltalte havde i sin Taske.

Arrestantinden har vedholdende benægtet at have haft nogetsomhelst at gøre med Tyveriet af de to Pengesedler, at have set Tiltalte tage dem eller overhovedet at have tænkt sig, at Madsen kunde være i Besiddelse af saa mange Penge. Hun har endvidere forklaret, at hun gik op paa Værelset for at faa sine Handsker, hvorimod hun har erkendt, at det »godt kan være«, at det er hende, der har givet Anledning til, at de klædte sig af paa den af Tiltalte omforklarede Maade. Endvidere har Arrestantinden benægtet at have trykket Madsen tilbage i Sengen, hvorimod hun efter først at have forklaret, at hun ikke vidste noget derom, har indrømmet, at han en Gang kom til at ligge i Sengen. Endelig har Arrestantinden først paastaaet, at hun ikke under Transporten kunde faa Lejlighed til at hviske noget til Tiltalte, men har senere indrømmet, at dette ikke er rigtigt, idet hun dog har ment, at der ikke var Lejlighed til, at hun kunde faa hvisket saa meget som af Tiltalte forklaret.

Mads Peter Madsen har forklaret, at hans Erindring om det Passerede paa Grund af hans Beruselse er noget uklar, og at han intet har mærket til Tyveriet. Han tror, at han laa nogen Tid i Sengen, men kan ikke forklare, hvorledes det gik til. Endelig ved han, at han havde de to Pengesedler i sin Tegnebog samme Dags Morgen, hvorhos han i Dagens Løb ikke havde haft Brug for Tegnebogen, i hvis inderste Rum han plejede at have sine Seddelpenge.

Politibetjent Guldborg har forklaret, at Tiltalte og Arrestantinden under deres Transport en Gang fik et lille Forspring, medens han og en anden Betjent var optagne af at holde Folk tilbage.

De i Tiltaltes Besiddelse fundne 20 Kroner ere tilbageleverede Bestjaalne.

Ligesom det efter selve den foreliggende Situation maa have Formodningen for sig, at de Tiltalte have været i Ledtog med hinanden om Iværksættelsen af Tyveriet, saaledes bestyrkes dette for Arrestantindens Vedkommende i væsenlig Grad saavel ved det om hendes Fortid og øvrige Forhold oplyste, særlig ogsaa Beskaffenheden af de Lovovertrædelser, for hvilke hun tidligere er straffet, som ved hendes Forhold ved den paagældende Lejlighed, derunder, at det maa antages at have været paa hendes Forslag, at Bestjaalne afførte sig sine Klæder, hvorved Adgangen til at bestjæle ham lettedes, ligesom ogsaa hendes i flere Henseender vaklende Forklaringer maa tale imod hende, og der findes herefter ogsaa for Arrestantindens Vedkommende tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tyveriet er begaaet efter fælles Aftale mellem de Tiltalte.

For deres ovenanførte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Nielsine Marie Jakobsen efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, og Arrestantinden for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes henholdsvis til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

---

Fredag den 8 Marts.

Nr. 204. Højesteretssagfører Bache

mod

**Willy Anton Ejlsborg og Aage Villiam Gerhard Ejlsborg (Def. Hindenburg),**

der tiltales for Tyveri, Betleri og ulovlig Omløben med Varer.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1911: Arrestanterne Aage William Gerhard Ejlsborg og Willy Anton Ejlsborg bør hver straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og hver bøde 20 Kroner til Horsens Købstads Politikasse samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Mortensen, 35 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kroner. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 December 1911: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salæret til Defensor for Underretten, Prokurator Bjerregaard, bestemmes til 25 Kroner. I Salær

til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betale Arrestanterne, En for Begge og Begge for En, 40 Kroner til hver. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Willy Anton Ejlsborg og Aage Villiam Gerhard Ejlsborg, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Bache og Advokat Hindenburg 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horsens Købstads Ekstraret hertil indankede Sag-ere Arrestanterne, Metalsliber Willy Anton Ejlsborg og Maskinsnedker Aage Villiam Gerhard Ejlsborg, der ere fødte henholdsvis den 29 Maj 1889 og den 5 December 1892, satte under Tiltale for Tyveri, Betleri og ulovlig Omløben med Varer.

Medens Arrestanten Willy ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Arrestanten Aage været anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 Juni 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46 og i det Hele §§ 54 og 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 20 April d. A. efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 4 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Den 14 Juni d. A. rejste Arrestanterne, der ere Brødre, med Dampskib fra København til Odense, hvor de forblev 1 à 2 Dage. Derfra gik de ad Landevejen til Strib, og efter at være satte over til Fredericia, opholdt de sig nogle Dage i denne By og i Kolding, hvorpaa de gik fra Fredericia Nord paa til Vejle, som de naaede den 21 Juni. Næste Dag gik de fra Vejle til Horsens, som de naaede den 23 s. M.

Den 24 Juni om Morgenen anmeldte Bagermester P. U. Christensen, Amaliegade Nr. 18 B i Horsens, til Politiet, at der den foregaaende Aften mellem Kl. 9 og 11 var forøvet Indbrud i hans Butik og fra Butiksskuffen, der var opbrudt, stjaalet en Del Byttepenge, nemlig nogle 25 Øre og 10 Øre samt ca. 2 Kr. i Kobberpenge, hvoriblandt mange Enørestykker. Endvidere savnede Anmelderen en Smørkrans til 40 Øre. Han forklarede nærmere til Anmeldelsesrapporten, at Tyven var gaaet ind i en Gang, der fører gennem Huset, og at han fra denne havde banet sig Vej ind i Anmelderens Køkken ved at opdirke Døren eller ved at benytte Køkkendørsnøglen, der henlaa i en Fordybning i

Muren. Fra Køkkenet maatte Tyven være gaaet ind i Butikken, hvortil der fra Køkkenet er uhindret Adgang. Tyven havde med et eller andet Redskab frabrudt den ene af de Lister, hvori Pengeskuffen, der var anbragt i Fordisken og aflaaaset, glider, og paa den Maade aabnet den. Den følgende Morgen fandtes den tømt, staaende under Disken.

Da Mistanken straks henledtes paa 2 yngre Mandspersoner, hvis Signalement passede paa Arrestanterne, blev disse den 24 Juni om Formiddagen Kl. ca. 11 $\frac{1}{2}$  anholdte paa Torvet i Horsens, umiddelbart efter at de var komne ud fra Cigarhandler Zeebergs Butik sammeds, og førte til den paa Raadhuset værende Politistation. Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten Willy bl. a. i Besiddelse af en Dirk af Jertraad, et Sølvdameur med lang Sølvkæde, en Pung med 1 Kr. 48 Øre i Smaamønt, hvoriblandt 12 10-Ørestykker, og et 2-Pfennigstykke, samt endelig en Reklamebog fra Carlsberg Bryggerierne. Arrestanten Aage var ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Dolk i Læderskede og en Pung, indeholdende 25 Øre.

Straks efter, at Anholdelsen var foregaaet, indfandt Fiskehandler H. M. Jørgensen sig paa Politistationen i Horsens med 25 løse Enørestykker, som han opgav at have fundet paa Søndergade i Horsens — paa et Sted, som Arrestanterne under Transporten til Politistationen havde passeret —, og kort efter, at han havde forladt Stationen, vendte han tilbage med 2 Tutter, hver indeholdende 25 Enørestykker, som han efter sin Forklaring havde fundet paa Pladsen foran Raadhuset, og med en Sølvhalskæde med vedhængende Sølvkors, som han forklarede at have fundet nærved Hovedindgangen til Raadhuset. Medens Korset og Kæden var indpakkede i et Stykke Papir af samme Slags som det, hvori de løse Enørestykker havde været indsvøbte, nemlig gulligt Tapetpapir paa den ene Side grønligt mønstret, var de 2 Tutter Enørestykker indpakkede hver i et Blad af den i Arrestanten Aages \*) Besiddelse fundne Reklamebog, i hvilken disse Blade manglede.

Under den mod Arrestanterne indledede Undersøgelse har Frøken Elna Danielsen, Datter af Restauratør Danielsen i Horsens, edelig forklaret, at hun, da hun den 23 Juni d. A. om Aftenen henad Kl. 10 sad ved Vinduet i hendes Faders Restauration, der er beliggende i samme Gade som Anmelders Butik ligeoverfor denne, saa 2 yngre Mandspersoner færdes udenfor Bagerbutikken, ivrigt seende ind gennem Vinduet, hvorpaa de gik ind ad Gadedøren. Efter et Øjeblik Forløb kom de igen og gik ud paa Fortovet foran Vinduet, kiggede ind og gik saa atter ind i Gangen. Mere saa hun ikke til dem.

Efter i Retten at have taget Arrestanterne i Øjesyn har Frøken Danielsen udsagt, at hun ikke med Bestemthed tør sige, at de ere de 2 Personer, om hvis Færden hun har forklaret, om end hun synes, at Arrestanterne bl. a. paa Størrelsen og Haarets Farve ligne dem.

Anmelderen har, ligeledes edelig, nærmere forklaret, at hans Butik passes af hans Hustru og af hans Tjenestepige, der begge have Adgang til Pengeskuffen. Den 23 om Aftenen gik han, da Klokken var omtrent 20 Minutter over 8, hjemme fra for efter Indbydelse at besøge en Familie i Nærheden, og hans Hustru fulgte efter ved Lukketid Kl. 9. Pigen havde den nævnte Aften fri og var gaaet Kl. 8. Da

\*) Skal formentlig være Willy.

han og hans Hustru vendte hjem ved Ellevetiden samme Aften, fandtes Køkkendøren aaben, hvad han tilskrev en Forglemmelse fra hans Hustrus eller Pigens Side, og først næste Morgen mellem Kl. 3 og 3<sup>1/2</sup>, da han var staaet op for at arbejde, opdagede han Tyveriet. Han har derhos udsagt, at der efter hans Hustrus Formening var ca. 3 Kr. i Byttepenge i Skuffen, da hans Hustru den 23 om Aftenen gik hjemmefra.

Tjenestepige Alexandra Christensen hos Bagermester Christensen har, ligeledes edelig, forklaret, at hun, der histaar ved Ekspeditionen i Butikken, lagde Mærke til, at hun den 23 om Aftenen modtog i Betaling en 10-Øre, der var meget gul paa begge Sider, og at hun ligeledes lagde Mærke til, at der i Pengeskuffen laa et 2 Pfennigstykke. Forevist en i Arrestanten Willys Besiddelse forefundne gullig 10-Øre og det ligeledes hos ham forefundne 2 Pfennigstykke, har hun udsagt, at den gule 10 Øre kan ligne den, hun havde set i Skuffen; men at hun dog ikke er saa sikker paa, at det er den samme, at hun tør bekræfte dette med Ed, samt at hun ikke havde noget sikkert Mærke paa 2 Pfennigstykket.

Anmelderens Hustru, Henriette Christensen, har, ligeledes edelig, forklaret, at der efter hendes Formening den 23 Juni om Aftenen, da hun lukkede Butikken, laa 2 Smørkranse fremme paa en Bakke. Hun har fremdeles udsagt, at hun ikke aldeles bestemt tør paastaa, at Døren mellem Gangen og Køkkenet var bleven laaset, da hun den nævnte Aften gik hjemme fra, idet det ikke er utænkligt, at Laasegækken, da hun smækkede Døren, ikke gik ind i Laaseblikket. Medens hun derhos ikke vil have lagt Mærke til det i Alexandra Christensens Forklaring omhandlede gule Tiørestykke, har hun forklaret, at hun den nævnte Aften modtog et 2 Pfennigstykke istedetfor en 2 Øre.

Johanne Laursen, Ekspeditrice hos Tobakshandler Zeeberg, har, ligeledes edelig, forklaret, at Arrestanterne den 24 Juni d. A. om Formiddagen købte 2 Pakker Cigaretter i Tobaksbutikken, og at den ene af Arrestanterne betalte med 20 Enørestykker, der var rullede sammen i et Stykke gult Tapetpapir. Efter at hun i Retten havde taget Prøver af det Papir, hvori de af Fiskehandler Jørgensen fundne løse Enørestykker efter hans Fremstilling havde været indpakkede, saavelsom det Papir, hvori Halskæden og Korset havde været indpakkede, i Øjesyn, har hun udsagt, at disse Stykker Papir ere af ganske samme Slags som det, hvori de af hende ommeldte Enørestykker var indpakkede.

Fiskehandler H. M. Jørgensen har edelig bekræftet sin Fremstilling med Hensyn til de Kobberpenge m. m., som han den 24 Juni dette Aar om Formiddagen vil have fundet paa Søndergade og Torvet i Horsens.

Politibetjent Nr. 7, C. Lindenstrøm, har, ligeledes edelig, forklaret, at der den Dag, han anholdt Arrestanterne, var Dyrskue i Horsens og derfor mange Folk paa Gaden, og at det som Følge heraf nogle Gange, medens han fulgte med Arrestanterne, skete, at fremmede Mennesker kom mellem ham og Arrestanterne. Han har derhos udsagt, at han var optaget af at passe paa, at Arrestanterne ikke skulde forsøge at undløbe, hvorfor han ikke havde Opmærksomheden særlig henvendt paa deres Hænder.

Politibetjent Nr. 8, A. Rasmussen, har, ligeledes edelig, forklaret, at han var tilstede paa Politistationen, da Politibetjent Lindenstrøm bragte Arrestanterne dertil, saavel som, da Fiskehandler Jørgensen afleverede de af ham fundne Penge m. m., i hvilken Henseende han har anført, at Arrestanterne, da Jørgensen anden Gang kom ind paa Stationen med Sølvkæden og de 2 Tutter med Enøre, blev urolige, idet der ligesom gik en Trækning over deres Ansigter, og at de vekslede Blikke med hinanden.

Arrestanterne have erkendt, at de den 23 om Aftenen ved Nitiden var inde i en Gaard paa Hjørnet af Slotsgade og Gersdorffsgade for at lade deres Vand, og at de kort efter var inde i Anmelderens Gaard, men de have nægtet at have været inde i denne mere end én Gang og at have kigget ind gennem Vinduerne. Medens Arrestanten Aage har forklaret, at han for sit Vedkommende gik ind i Christensens Gaard i den Hensigt at lade sit Vand, hvad han ogsaa vil have gjort, har Arrestanten Willy forklaret, at han, inden han gik ind i Anmelderens Gaard, sagde til Broderen, at de skulde derind for at finde en Drik Vand, og han vil ikke have set Broderen lade sit Vand i Gaarden. Begge Arrestanter nægte bestemt at have forøvet Tyveri i Ejendommen. Arrestanten Willy har særlig forklaret, at han den 24 Juni om Formiddagen i en Cigarbutik i Horsens betalte 2 Pakker Cigaretter med 20 Enørestykker, som han samme Dags Morgen havde rullet sammen i en Tut Avispapir. Enørene havde han og hans Broder samlet paa fra det Øjeblik, de rejste fra København, af Penge, de i forskellige Butikker havde faaet tilbage, naar de købte Varer. Arrestanten Aage har derimod udsagt, at han aldrig har samlet paa Enøre, at han ej heller ved noget om, at hans Broder har gjort det, og at han ikke ved, hvorfra Broderen havde de Enørestykker, hvormed han betalte Cigaretterne. Han vil ikke have lagt Mærke til, om de Penge, hvormed Broderen betalte i Cigarbutikken, var indpakkede i Papir. Arrestanten Willy forklarer derhos oprindeligt, at han og Broderen ved deres Ankomst til Horsens var i Besiddelse af henholdsvis 2 Kr. 50 Øre og ca. 50 Øre, og at han ikke havde brugt Penge i Horsens den 23 og ej heller troede, at Broderen havde gjort det; men efter at det var oplyst, at han i Horsens havde haft Udgifter til et samlet Beløb af 3 Kr. 23 Øre, udsagde han, at han, da han afgav sin fornævnte Forklaring, ikke huskede, at han havde brugt Penge i Horsens den 23. Begge Arrestanter have nægtet at have bortkastet Noget, da de under Ledsagelse af Betjenten førtes til Politistationen i Horsens.

Politiet i Horsens har i de stedlige Blade ladet indrykke en Bekendtgørelse om Fundet af de ovennævnte 75 Enørestykker, indsvøbte i 3 Papirstykker, samt af den ligeledes ovennævnte Sølvhalskæde med vedhængende Kors med Anmodning til dem, der maatte have tabt Genstandene, eller som kunne give Oplysninger om, hvorfra de hidrøre, om at melde sig til Politiet; men Ingen har meldt sig efter Bekendtgørelsen.

Med Hensyn til det i Arrestanten Willys Besiddelse fundne Sølv-dameur med Kæde foregav han til Anholdelsesrapporten, at det tilhørte hans Moder. I Retten forklarede han derimod, at han den 23 Juni om Formiddagen havde købt det af en ubekendt Mandsperson, der kom gaaende paa Landevejen i Retningen fra Vejle til Horsens.

I Modsætning hertil forklarede Arrestanten Aage oprindelig, at Broderen havde været i Besiddelse af dette Ur, da de rejste fra København, og at de ikke paa Vejen mellem Vejle og Horsens havde talt med Nogensomhelst. Senere har han imidlertid erkendt, at Forklaringen om, at Broderen havde været i Besiddelse af Uret, da de forlod København, er usandfærdig og kun afgiven for at hjælpe Broderen.

Medens Undersøgelsen stod paa, oplystes det, at Tjenestepige Agnes Hansen hos Enkefru Ulrich i Vejle den 23 Juni d. A. havde anmeldt til Politiet, at et Dameur med Sølvkæde var frastjaalet hende den 22 s. M. om Formiddagen mellem Kl. 8 og 10, og efter at have taget det herommeldte i Arrestanten Willys Besiddelse forefundne Ur med Kæde i Øjesyn har hun edelig forklaret, at det er hende tilhørende og frakommen hende mod hendes Vidende og Villie. Efter hendes Fremstilling har hendes Moder, Enke Kathrine Hansen af Sallerup, købt Uret til hende hos Urmager E. Kallerup i Vejle. Agnes Hansen har nærmere udsagt, at hun, der sover i et Loftsværelse, den 22 om Morgenen forlod dette, efterladende Uret i et Urstativ, at det var forsvundet, da hun Kl. 10 samme Formiddag vendte tilbage til Værelset, og at dette ikke havde været aflaaet, medens hun var borte.

Nævnte Urmager Kallerup har, ligeledes edelig, bekræftet, at det ommeldte Ur er solgt i hans Forretning til fornævnte Enke Kathrine Hansen, der, ligeledes edelig, har forklaret, at hun genkender Uret med Kæde som det, hun har købt hos Kallerup til sin Datter.

Arrestanterne have erkendt, at de have opholdt sig i Vejle den 22 Juni i det Tidsrum, i hvilket Uret efter Agnes Hansens Fremstilling er forsvundet; men de have nægtet at være komne i Besiddelse af det ved Tyveri. Uret med vedhængende Kæde er af Retsvidnerne vurderet til 15 Kr.

Den af Fiskehandler Jørgensen, som meldt, fundne Sølvkæde med vedhængende Kors er under Sagens Gang genkendt af Tjenestepige Andrea Sandahl i Horsens som hende tilhørende. Hun har nærmere edelig forklaret, at hun, der er i Tjeneste hos Tobaksfabrikant Christoffer Petersen i Borgergade Nr. 3 i Horsens, har sit Klædeskab staaende i et aflaaet Pulterkammer i Ejendommens Loftsetage. Til denne er der fri Adgang saavel ad Hovedtrappen som ad Bagtrappen. I Bunden af Klædeskabet, der ligeledes er aflaaet, og hvortil hun har Nøglen, havde hun staaende en lille Papæske, hvori den ommeldte Kæde med vedhængende Kors befandt sig. Den 13 Juli d. A. vilde hun fremtage Kæden og Korset, som hun da ikke havde haft fremme i en Maaned Tid, men Genstandene var da forsvundne. Der havde ikke været anvendt Vold ved Klædeskabslaasen, saa hun maa formode, at Skabet er bleven aabnet med en falsk Nøgle, ligesom hun maa formode, at Tyven med en falsk Nøgle har aabnet Døren til Pulterkammeret. Efter hendes videre Forklaring er Kæden med Kors købt faa Dage før den 4 Oktober 1908 for 5 Kroner hos Guldsmed Bottelet i Ribe.

Guldsmed Bottelets Hustru, Maren, født Olsen, har forklaret, at der i hendes Mands Forretning er solgt Varer som de omhandlede, der ere foreviste hende, at hendes Mands Bøger udvise, at der den 2 Oktober 1908 er solgt et Kors med Kæde for 5 Kroner, og at hun

mindes en Gang at have solgt et Smykke til Andrea Sandahl, men at hun ikke med Bestemthed tør udsige, at det netop er det hende foreviste.

Begge Arrestanterne erklære, at de ikke have været oppe i den omhandlede Ejendom, og at de ikke have været i Besiddelse af den heromhandlede Kæde med vedhængende Kors. Kæden og Korset ere af Retsvidnerne ansatte til en samlet Værdi af 3 Kr.

Fornævnte Tobaksfabrikant Petersens Hustru, Anna Petersen, har, ligeledes edelig, forklaret, at hun samtidig med, at Andrea Sandahl savnede sin Halskæde med Kors, savnede den ene af 2 brune Remme, der benyttes til at spænde om en brun Rejsekuffert, der henstod paa Pulterkammeret, og hun har genkendt en i Arrestanten Aages Besiddelse værende Bukserem, der har vist sig at være Magen til den paa Kufferten anbragte, som den hende frakomne.

Tobaksfabrikant Petersen har forklaret, at han og hans Hustru ere Ejere af en Kuffert, der plejer at staa paa deres Pulterkammer, og at der om denne Kuffert har været spændt 2 Remme, af hvilke hans Hustru savnede den ene i Juli Maaned d. A.

Ved en af Politiet anstillet Undersøgelse har det vist sig, at 2 i Arrestantens Besiddelse forefundne Nøgler aabne Døren til det omhandlede Pulterkammer, samt at den ene af Klædeskabets Døre let lader sig aabne uden Nøgle eller Dirk.

Begge Arrestanter nægte at have stjaalet Remmen, der er vurderet til 1 Kr.

Arrestanten Aage har nærmere forklaret, at han »formener«, at han havde Remmen med sig fra København, men at han ikke mindes, paa hvilken Maade han er kommen i Besiddelse af den. Arrestanten Willy har forklaret, at han kun én Gang har set Broderen i Besiddelse af denne Rem, og det var i Horsens den Dag, de blev anholdte, eller Dagen før.

Medens det nu ikke kan anses bevist, at Arrestanterne eller nogen af dem har tilegnet sig en Smørkage fra Bagermester Christensens Butik, maa det derimod efter Omstændighederne, idet det ikke kan betvivles, at Arrestanterne have været i Besiddelse af samtlige de af Fiskehandler Jørgensen, som meldt, fundne Pengestykker m. m., samt særlig henset til, at Arrestanterne den 23 Juni om Aftenen have været inde i den af Bagermester Christensen beboede Ejendom, og at deres Forklaringer have været i høj Grad tilbageholdende og usandfærdige, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tyveriet af Byttepenge fra Christensens Butik er forøvet af dem.

Det maa endvidere anses godtgjort, at Tyverierne af de øvrige under Sagen omhandlede Koster, nemlig det Agnes Hansen tilhørende Dameur med vedhængende Kæde, den Andrea Sandahl tilhørende Kæde med vedhængende Kors og den Tobakshandler Petersen tilhørende Rem, ere forøvede af Arrestanterne, hvorved bemærkes, at det Foreliggende ikke giver tilstrækkelige Holdepunkter for den Antagelse, at noget af disse Tyverier skulde være begaaet af en enkelt af Arrestanterne uden den andens Medvirkning.

For deres Forhold i de anførte Henseender ere Arrestanterne ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 228.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt



Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 21 Juni d. A. have betlet i Vejle, og Arrestanterne ere herfor ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Lov 3 Marts 1860 § 3.

Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i ulovlig Omløben med Varer, idet de under deres Omvandring have falbudt og afhændet uægte Smykker, hvoraf de fra København medførte en Beholdning, som de havde købt sammesteds. For deres Forhold i saa Henseende ere Arrestanterne ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Plakat 27 November 1839 § 1.

Der er under Sagen ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

Den Straf, som Arrestanterne i det Hele have forskyldt, er ved Underrettsdommen i Medfør af de fornævnte Lovbestemmelser, Straffelovsbestemmelserne sammenholdte med midlertidig Lov af 1 April dette Aar § 13, passende for hver især bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og en Bøde af 20 Kroner til Horsens Købstads Politikasse.

Nr. 214. Højesteretssagfører Asmussen

mod

**August Christian Mortensen** (Def. Bache),

der tiltales for Forsøg paa Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Januar 1912: Mod Arrestanten August Christian Mortensen bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Bing og Zeuthen, 50 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

August Christian Mortensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Asmussen og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Christian Mortensen, der tiltales for Forsøg paa Drab, er født den 7 Marts 1863 og ifølge Dom anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 20 Marts 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Januar 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved samme Rets Dom af 6 Maj 1911 efter Straffelovens § 203 med 3 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Arrestanten har derhos i Aaret 1899 inden et af Rettens Kriminalkamre vedtaget en Bøde af 200 Kr. for Vold mod sin Hustru.

Endvidere har der i 1898 og i 1902 ved to af Rettens Kriminalkamre været indledet Undersøgelse mod Arrestanten, sigtet for Vold dels mod sin Hustru, dels mod sin Svigerfader; men der blev ikke rejst Tiltale i disse Sager, efter at dels Hustruen i den ene Sag havde taget sin Anmeldelse tilbage, dels Arrestanten og Hustruen havde erklæret dem enige i at søge Skilsmisse, hvad dog ikke senere blev til noget.

Efter Udtaaelsen af den ham ved Rettens ovennævnte Dom af 6 Maj 1911 ikendte Straf blev Arrestanten løsladt den 6 August s. A.

Natten til den 14 August 1911 Kl. 1<sup>3</sup>/<sub>4</sub> hørte Politibetjentene 275, Jessen, og 658, Weflinge, medens de patrouillerede i Baggensgade, at der inde i Ejendommen Nr. 22 i denne Gade blev affyret et Skud, og at der samtidig lød høje Skrig om Hjælp. Da de kom ind paa Ejendommens Hovedtrappe, mødte de paa første Sal Arrestantens fraseparerede Hustru, Laura Frederikke Marie Mortensen, født Drøschel, der forklarede, at Arrestanten havde skudt paa hende og ramt hende i Armen, og medens de talte med hende, blev der fra Enden af den Gang, der i den nævnte Etage — saavel som i Ejendommens øvrige Etager — forbinder Hovedtrappen med Køkkentrappen, affyret endnu et Skud, uden at dog Nogen blev ramt. De afsøgte Ejendommen uden dog at finde Arrestanten.

Efter at Jessen imidlertid i Stueetagen havde telefoneret efter en Ambulancevogn, traf han paa Trappegangen Arrestanten, der sagde, at det var ham, der havde skudt, hvorpaa han blev anholdt.

Arrestanten viste sig at være i Besiddelse af en 5-løbet Baglade-Revolver med automatisk Udtræk og Kaliber ca. 8 mm; der fandtes i Revolveren to skarpladte Patroner — af hvilke den ene bar Mærke af, at Skuddet var forsøgt affyret, men at Revolveren havde klikket — samt tre afskudte Patroner. Efter det Oplyste maa Ammunitionen antages at have været kraftig nok til med Lethed at dræbe et Menneske, medens Vaabnet derimod kun har ringe Træfsikkerhed.

Efter Jessens Forklaring spurgte Arrestanten ham ved Anholdelsen straks, om hans Kone var død, og da Jessen svarede Nej og rettede det Spørgsmaal til Arrestanten, om denne gerne havde set, at det havde været Tilfældet, svarede Arrestanten hertil Ja og tilføjede, at dette havde været hans Mening, det var derfor han havde skudt paa hende, og saa kunde han faa Fred.

Under Transporten til Politistationen rettede Jessen endvidere ifølge sin Forklaring i Anledning af en Udtalelse fra Arrestanten det Spørgsmaal til denne, hvorfor Arrestanten ikke snarere havde

skudt sig selv, hvortil Arrestanten svarede, at det havde han ingen Grund til.

Weflinge har yderligere forklaret, at han næste Morgen paa Politistationen meddelte Arrestanten, at han havde været paa Hospitalet med Arrestantens Hustru, og at Arrestanten, da Weflinge paa Arrestantens Spørgsmaal, om hans Hustru var død, svarede benægtende, hertil ytrede, at dette var meget kedeligt, og at han, naar blot hun vilde dø, havde faaet sit Ønske opfyldt.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder ved det nævnte naturlige Optrin og det forudgaaende Forhold mellem Arrestanten og hans Hustru er der dels ved Arrestantens egne Forklaringer, dels ved de Forklaringer, der ere afgivne af forskellige Vidner, derunder navnlig Arrestantens Hustru og Ellen Andersen, Haagensens Enke, oplyst Følgende:

Arrestanten blev i Aaret 1887 gift med sin Hustru og har med hende haft 18 Børn, hvoraf 5 ere i Live og i en Alder af 24—6 Aar. Forholdet mellem Ægtefællerne havde i en Aarrække været daarligt, og Arrestanten, der maa antages selv allerede gennem lang Tid at have været ret fortrukken, havde navnlig sin Hustru mistænkt for Utroskab og viste i den Anledning oftere en Jalousi, hvortil hun synes i alt Fald ved visse Lejligheder at have givet ham nogen Grund.

Ifølge Oplysninger, der dels indeholdes i de tidligere Sager mod Arrestanten, dels for Tiden efter 1 Januar 1905 ere indhentede under nærværende Sag, har Arrestanten hyppig været indbragt til Politistationen bl. a. for Husspektakler, og ved flere Lejligheder er Arrestanten allerede for Aar tilbage gaaet til Haandgribeligheder overfor sin Hustru, der førte til saaledes som det fremgaar af de ovennævnte tre Sager, i hvilke der dog sluttelig ikke rejstes Tiltale mod Arrestanten.

I Henhold til Hustruens derom fremsatte Andragende blev der den 6 Oktober 1910 udfærdiget Bevilling for Ægtefællerne til at leve separerede i Henseende til Bord og Seng, men ogsaa efter den Tid havde Arrestanten til Tider — senest fra December 1910 til Begyndelsen af Marts 1911 — sit Ophold hos Hustruen og samlevede med denne. Den Arrestanten senest overgaaede Dom angik en Voldshandling, hvori han efter at være bortrejst fra Hustruens Bopæl havde gjort sig skyldig overfor en Person, der sammen med Ægtefællernes voksne Søn, Vilhelm Frederik Mortensen, havde været tilstede paa Hustruens Bopæl. Efter saavel denne Søns som ogsaa efter en voksen Datters Forklaring har Arrestanten iøvrigt i de senere Aar oftere udtalt sig om at ville skyde sin Hustru, og i samme Retning har denne selv udtalt sig.

Overfor disse Forklaringer har Arrestanten efter nogen Nægten udtalt, at han ikke tør benægte, at han ved forskellige Lejligheder har fremsat Trusler om at ville skyde sin Hustru, men hermed vil han ikke have ment noget.

Arrestanten, der som ovenfor nævnt løslødes den 6 August 1911 efter Udtaaelsen af sin sidste Straf og i nogle Dage havde Tilhold hos sin Familie paa Tingvej, hvor han iøvrigt opførte sig roligt og ordentligt, indfandt sig Lørdagen den 12 August 1911 foran paa Eftermiddagen ved sin Hustrus Lejlighed paa 5te Sal i Ejendommen Baggesensgade Nr. 22 efter sin Forklaring for at hente noget Værktøj. Da der paa hans Banken ikke blev lukket op, og han kunde høre, at der

var en Mandsperson i Besøg hos Hustruen, sprængte han Døren, men forlod iøvrigt Lejligheden sammen med Mandspersonen — en tidligere Arbejdskammerat. Sammen med denne og endnu en Arbejdskammerat, som de traf paa Gaden, var Arrestanten derefter i førstnævnte Kammerats Hjem, hvor der blev drukket.

Arrestanten, der herunder havde sigtet den førstnævnte Kammerat for at staa i Forhold til Arrestantens Hustru, bestemte sig derefter til at købe en Revolver, efter sin Forklaring for at benytte den til at skyde sig selv i Hustruens Paasyn. Under Paaskud af at skulle bruge Pengene til Indkøb af Materialier til Malerarbejde laante han af sin Værtinde 12 Kr. og købte samme Aften for 8 Kr. den foranomtalte Revolver med tilhørende 20 skarpe Patroner, idet han spurgte Expedienten i den paagældende Butik, om Revolveren kunde dræbe, og foregav at vilde sende den til en Søn i Argentina.

Efter at have drukket en Del i flere Beværtninger gik han, medbringende Revolveren, der da var ladet med en skarp Patron, ved 10-Tiden samme Aften til Hustruens Lejlighed, som han fandt aflaaet, idet Arrestantens Hustru befandt sig hos Nabokonen, fornævnte Enke Haagensen, der nægtede ham Adgang, og kort efter kom Viceværten tilstede med en Politibetjent, der førte Arrestanten til Politistationen, hvor han maatte forblive til Søndag Eftermiddag Kl. 7<sup>1</sup>/<sub>4</sub>.

Samme Aften gik Arrestanten efter først at have besøgt nogle Beværtninger ud til Hustruen, der imidlertid forbød ham at opholde sig i hendes Lejlighed, hvor Arrestanten sagde, at han vilde sove, og søgte Tilflugt hos Enke Haagensen, med hvem hun gik ud.

Arrestanten, som imidlertid ude i hendes Køkken havde ladet Revolveren med endnu fire skarpe Patroner foruden den, der sad i fra den foregaaende Aften, fulgte imidlertid efter dem under hele Turen, som de søgte at trække ud for om muligt at blive af med ham. Han gik dels efter, dels ved Siden af dem, og ifølge Arrestantens Hustrus Forklaring sagde han en Gang til hende, at han skulde sove hos hende den Nat.

Da de kom tilbage ved 12<sup>1</sup>/<sub>2</sub>-Tiden, gik Arrestantens Hustru med Haagensens Enke ind i dennes Lejlighed, og Haagensens Enke sagde Arrestanten, at hvis han intet Logi havde, kunde han jo sove i sin Hustrus Lejlighed, men at hans Hustru blev hos hende. Arrestanten blev imidlertid gaaende paa Trappegangen, hvor han raabte op og skældte ud, idet han bl. a. sagde, at han vilde sprænge Døren til Haagensens Enkes Lejlighed, og forlangte, at hans Hustru skulde komme ud, samt truede med ellers at »svide Hytten af«.

Efter Anmodning af Haagensens Enke bestemte Arrestantens Hustru sig tilsidst til at forsøge at tilkalde Politi; men idet hun traadte ud fra Lejligheden, greb Arrestanten, der efter sin Forklaring gennem Døren havde hørt, at der var Tale om at tilkalde Politiet, fat i hende og vilde trække hende ind i hendes egen Lejlighed, men det lykkedes hende at rive sig løs, og hun løb nu hen ad Forbindelsesgangen mellem de to Trapper i Ejendommen. Hun var imidlertid kun kommen nogle Skridt hen ad Gangen, da Arrestanten bagfra affyrede et Skud, der ramte hende i Armen. Hun vilde løbe videre, men snublede og faldt, og inden hun endnu havde faaet rejst sig, affyrede Arrestanten endnu et Skud, der imidlertid ikke ramte hende. Hun rejste sig, løb videre

hen ad Gangen og ned ad Hovedtrappen, men da hun var kommen til Afsatsen paa 1ste Sal, affyrede Arrestanten omtrent fra den modsatte Ende af den derværende Forbindelsesgang et tredie Skud, der dog heller ikke ramte hende. Omtrent samtidig hermed var Betjentene komne til.

Arrestanten har gjort gældende, at det har alene været hans allerede ved Købet af Revolveren fattede og stadigt fastholdte Forsæt at skyde sig selv, og at han havde bestemt sig til at gøre dette i Overværelse af sin Hustru og dem af deres Børn, der var hos hende — to Sønner paa 8 og paa 6 Aar —, idet han mente, at dette vilde gøre Indtryk paa Hustruen for Livstid, og at Børnene ved at se hans Død vilde faa en anden Opfattelse af ham end den, de havde gennem hans Hustru.

Arrestanten har videre forklaret, at han ude i Køkkenet ladede Revolveren med yderligere fire Patroner, fordi han ved her at se, at den var forsynet med Tromle til at løbe rundt, fik den Tanke, at den kun kunde bruges, naar den var fuldt ladet, og at han, da hans Hustru imens var gaaet ind til Haagensens Enke, bestemte sig til at gaa med dem og først skyde sig, naar han med dem var kommen tilbage til Lejligheden.

Naar Arrestanten, efter at Hustruen ved Tilbagekomsten var gaaet ind til Haagensens Enke, forlangte, at hun skulde komme ud og gaa ind til Børnene, var det for at faa Lejlighed til at skyde sig i hendes og deres Paasyn; i dette Øjemed greb han ogsaa fat i Hustruen, da hun kom ud for at løbe efter Politiet, derimod var det ifølge en pludselig Indskydelse, at han, da hun sled sig løs, i et Fart tog Revolveren op af Lommen og affyrede det første Skud lige frem i Gangen, hvad han alene vil have gjort for at skræmme hende fra at hente Politiet og uden at sigte efter hende. Han vilde have skudt opad, men Skuddet gik for tidligt af og kom derved til at ramme hans Hustru i Armen.

Angaaende det andet straks derpaa affyrede Skud har han givet modstridende Forklaring, idet han i flere Forhør har anført, at han affyrede det for at se, om Revolveren fremdeles virkede, medens han derimod i et enkelt Forhør har anført, at han vilde dræbe sig selv med dette Skud, der imidlertid gik for tidligt af og derved tog Retning hen over hans Hustru, medens denne endnu laa i Gangen.

Med Hensyn til det tredie Skud — forud for hvilket Arrestanten, endnu staaende for Enden af Forbindelsesgangen paa 5te Sal, vil have forsøgt at affyre et Skud mod sig selv, hvorved Revolveren imidlertid klikkede, har Arrestanten forklaret, at han hørte sin Hustru løbe ned ad Hovedtrappen og selv løb ned ad Køkkentrappen for at skyde sig længere nede i Huset, idet der ved de forudgaaende Skud var kommen Folk til oppe paa 5te Sal, hvorhos han nu var bleven saa altereret, at han ikke længere tænkte paa at skyde sig i Hustruens og Børnernes Nærværelse. Han vil, da han paa 1ste Sal afgav dette tredie Skud, slet ikke have bemærket sin Hustru eller Betjentene, han afgav Skuddet rettet mod hans eget Hoved, lige idet han mente at befinde sig paa 1ste Sals Trappeafsats; han satte i det samme det ene Ben frem og kom først derved ud over det sidste Trappetrin, paa hvilket han i

Virkeligheden havde staaet, derved kom han til at snuble, og i det samme gik Skuddet af og slog Hatten af ham.

Vedrørende de to første paa 5te Sal afgivne Skud bemærkes, at der i den nævnte Forbindelsesgang omtrent paa det Sted, hvor Arrestantens Hustru efter sin Forklaring faldt, blev fundet to Kugler af det til Revolveren svarende Kaliber, hvorimod Kuglen fra det tredje paa 1ste Sal afgivne Skud ikke er funden, ligesom dette Skuds Retning heller ikke iøvrigt har kunnet oplyses.

Det skal dog herved anføres, at der ikke paa Arrestantens Hat, der har været tilstede under Sagen, findes noget Mærke, som der er Grund til at antage skulde hidrøre fra noget Skud.

Med Hensyn til det Skud, der ramte Arrestantens Hustru, viste det sig ved en endnu samme Nat paa Kommunehospitalets Skadestue foretagen Lægeundersøgelse, at hun paa Overgangen mellem mellemste og nederste Trediedel af højre Arms Udside havde et 3 Ctm. langt, rendeformet, ikke særlig dybt Saar, forløbende skraat ovenfra bagfra nedad og fortil, i sit bageste Parti var Saaret ca.  $\frac{1}{2}$  Ctm. bredt, fortil blev det noget smallere; Saaret havde ganske Karakter af et saakaldet »Strejfskud«, og det maatte efter Saarets Udseende antages, at Skuddet var affyret bagved hende.

I de følgende ca. 10 Dage fik Arrestantens Hustru et Par Gange om Ugen Saaret forbundet paa Kommunehospitalet, ifølge en den 30 August 1911 udstedt Lægeerklæring var Forløbet af Saarbehandlingen glat, og hun vilde ikke faa varig Men af Saaret.

Ved sit Møde i Retten den 31 s. M. forklarede hun, at Saaret nu var lægt, og at hun ikke havde bevaret anden Men af det Passerede, end at hendes Nerver var bleven rystede af Skrækken, saaledes at hun endnu ikke havde kunnet paatage sig sit sædvanlige Arbejde med Vask og Rengøring.

Arrestantens Hustru har iøvrigt forklaret, at hun den omtalte Aften og Nat frygtede for, at Arrestanten vilde skyde paa hende, idet hun havde lagt Mærke til, at han hele Tiden følte til sin Lomme, hvor hun tænkte sig, at han havde en Revolver — denne Frygt omtalte hun til Haagensens Enke, allerede før de gik ud at spasere —, og at hun derfor, da hun ude paa Gangen sled sig fra ham og gav sig til at løbe, bøjede Hovedet noget fremover og samtidig holdt højre Arm op for at dække Hovedet. Skudlinien maa herefter antages at have været i Højde omtrent med hendes Hals, naar hun er i oprejst Stilling, hvorved bemærkes, at Arrestanten er lidt højere end hans Hustru. Da dette — første — Skud faldt, befandt hun sig efter sin Forklaring ikke længere fra Arrestanten, der stod bagved hende, end at han kunde naa hende med Revolveren.

Ogsaa det andet Skud affyredes bag hende; hun hørte et Smæk og mener, at Projektilet ramte den foran omtalte Dør, ved hvilken hun

Færdig fra Trykkeriet den 21 Marts 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 2—3.

---

---

Fredag den 8 Marts.

var falden; denne Dør findes i en Afstand af ca. 5 Alen fra Køkken-trappereposen.

Da det tredie Skud faldt, havde hun slet ikke bemærket Arrestanten, selv befandt hun sig da ved Hovedtrappens Repose paa 1ste Sal for Enden af Forbindelsesgangen. Hun føler sig overbevist om, at Arrestanten tilsigtede at dræbe hende og aldeles ikke at skyde sig selv.

Haagensens Enke, der i det Hele har bekræftet sin Forklaring med Ed, har med Hensyn til det Optrin, hvorunder de første to Skud faldt, og som hun overværede i faa Skridts Afstand fra Arrestanten, staaende i den ud til Gangen vendende Dør fra hendes oplyste Lejlighed, udtalt, at Arrestanten, da hans Hustru rev sig løs og løb hen ad Gangen, hævede Revolveren og skød henimod sin Hustru, og at Vidnet bestemt mener, at han med det første Skud sigtede paa sin Hustru, samt at hun ved det andet Skud saa, at Arrestanten med Revolveren pegede fremefter, hvor Hustruen var faldet, uden at Vidnet tør sige, om han sigtede nedefter mod Hustruen. Ved den tidligere omtalte Dør fandt Vidnet senere 2 Kugler.

Efter begge de fornævnte Betjentes i det Hele beedigede Forklaring faldt det af dem omfoklarede — tredie — Skud fra den modsatte Ende af Gangen af den, hvor de og Arrestantens Hustru befandt sig, og Betjenten saa ogsaa Glimtet af Skuddet derhenne.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold, efter at han havde affyret de tre Skud, har han selv forklaret, at han løb op paa 5te Sal for at faa Lys til at lade Revolveren for at skyde sig selv, men han kunde ikke finde ud af Ladningen, og han gik saa ind til Børnene i Hustruens Lejlighed, hvortil Døren var aaben, og sagde til Børnene, at deres Moder var skudt, og at de ikke saa ham mere, derefter var det, at han gik ned ad Trappen, og da han indsaa ikke at kunne slippe bort, gik han selv hen til Betjentene.

Den af Arrestantens fornævnte 8- og 6-aarige Børn afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at de vaagnede ved Spektaklet ude paa Gangen, at Arrestanten kom ind til dem og sagde, at deres Moder var skudt, at de ikke maatte sige til Nogen, at han gemte sig under Sengen, at han derpaa gjorde dette, men lidt efter atter krøb ud, at han saaledes ialt tre Gange krøb ind under Sengen og ud igen, at han tilsidst sagde, at han viiede lade sig anholde, og at han derpaa gik sin Vej.

Saavel Haagensens Enke som de to Betjente have forklaret, at Arrestanten tilsyneladende ikke var beruset, idet Betjentene have tilføjet, at Arrestanten, hvem de kender fra tidligere Husspektakler, derimod sikkert som sædvanligt befandt sig i en Tilstand af kronisk Alkoholisme.

Brolægger Harry Christoffersen, hos hvem Arrestanten har haft Tilhold, har til en Rapport udtalt, at Arrestanten, naar han er beruset — hvad han er den meste Tid — er i en Tilstand, som Christoffersen vil betegne som sindssyg, og at han da aldeles umotiveret, naar han tror sig ubemærket, kan fare op og tale om sin Hustru, altid angaaende dennes formentlige Utroskab.

Angaaende Arrestantens mentale Tilstand har, efter at han under Sagen har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, dennes Overlæge i en den 3 November 1911 dateret Erklæring om Resultatet af Iagttagelsen udtalt Følgende:

Efter det Foreliggende er Arrestanten et vistnok fra Fødslen noget abnormt Individ, neuropatisk anlagt med tarvelig Intelligens, defekt etisk Følelse, labilt Følelsesliv, ret stærke Affekter og af skinsyg Natur. Han er desuden kronisk Alkoholist, hvorved baade hans intellektuelle og etiske Evner ere yderligere svækkede. Han har desuden frembudt andre Tegn paa Alkoholforgiftning paa det psykiske Omraade, nemlig Hallucinationer, en enkelt Gang i Hjemmet, og vistnok i Arresten, hvor der efter hans egen sandsynlige Forklaring har været en Tilstand, der maatte betegnes som en meget akut Alkoholpsykose. Det er altsaa sikkert, at hans Hjerne, inkl. de psykiske Funktioner, er sygeligt paa- virket af Alkohol.

Det er bekendt, at der hos kroniske Alkoholister hyppigt som Symptom paa Forgiftningen optræder Vrangforestillinger i Form af overdreven og meningsløs Skinsyge, undertiden af ganske barok Art og forbunden med Hallucinationer, og det ligger da nær at antage Arrestantens Skinsyge, der i alt Fald for en stor Del har motiveret hans Uvillie mod Hustruen, for en saadan sindssyg Vrangforestilling. Derimod taler 1) det, at han har været skinsyg allerede, inden han blev forfalden, 2) det, at hans Forestilling ikke kan kaldes barok, og at han tildels har Grundlag for sine Beskyldninger, samt 3) det, at han ikke samtidigt har frembudt andre mindre tvetydige Symptomer paa Sindsygdøm. Paa den anden Side karakteriseres hans Jalousi som sygelig ved sin Overdrivelse og mangelfulde Begrundelse, ligesom hans urokkelige Tro paa sine Anskuelsers Rigtighed og Utilgængelighed for Modgrunde viser en betydelig Forstyrrelse i hans intellektuelle Funktioner. Naar hertil føjes, at han nu er i Ro og uden Paavirkning af Alkohol, medens han, da han skød, var i en Tilstand, som Betjentene betegnede som hans kroniske Alkoholisme, og som Brolægger Christoffersen, som ovenfor anført, har beskrevet paa ret træffende Maade, kan man kun komme til den Slutning, at hans Handlinger var Udslag af en syg Hjernes Virksomhed.

Det bemærkes yderligere, at han, saalænge han ikke har korri- geret sine Vrangforestillinger og ogsaa seure, naar han begynder at drikke igen, meget vel atter kan blive farlig for Hustruen.



Efter alt det Foreliggende findes nu Arrestantens Forklaring om det af ham ved Skuddene tilsigtede Resultat at maatte forkastes, idet det tværtimod maa antages, at Skuddene af ham ere affyrede mod hans Hustru i den bestemte Hensigt at ramme hende. Der er ikke oplyst noget til Støtte for, at Arrestanten nogensinde har omgaaedes med eller ytret sig angaaende Selvmordsplaner. Derimod fremgaar det saavel af Oplysningerne i denne Sag som af, hvad der er fremkommet under de Undersøgelser, der som nævnt i Aarene 1898, 1899 og 1902 have været indledede mod Arrestanten, at han gennem lange Tider paa Grundlag af Jalousi har næret hadefulde Følelser overfor sin Hustru, at han ved tidligere Lejligheder er gaaet til alvorlige Haandgribeligheder overfor hende, og at han ofte har fremsat Trusler mod hende, bl. a. gaaende ud paa, at han vilde skyde hende, eller iøvrigt sigtende paa at ville berøve hende Livet. Men dernæst tyder ogsaa Arrestantens hele Optræden ved den omhandlede Lejlighed i samme Retning. Ligesom hans Forklaring om at ville begaa Selvmordet under den af ham nærmere angivne Situation i sig selv er urimelig og i Modstrid med de Udtalelser, hvormed han fremkom til de Betjente, der anholdt ham, saaledes tyder Arrestantens Færd heller ikke paa, at han har tilsigtet at fremme en saadan Plan. Selve de Omstændigheder, hvorunder han afgav Skuddene efter ved sin Færd at have fremkaldt, at Hustruen kom ud fra Nabokonens Lejlighed, tyde afgjort paa, at han tilsigtede at ramme Hustruen.

Det første Skud maa efter det Oplyste antages bestemt rettet mod hende, idet hun efter at have slidt sig løs fra ham var ved at løbe bort og saaledes komme udenfor hans Rækkevidde, og det andet Skud er umiddelbart derefter afgivet i samme Retning, hvor hans Hustru befandt sig i faa Alens Afstand. Endelig har Arrestantens Løben nedad Trapperne og hans Afgivelse af det tredje Skud for Enden af den Gang, ved hvis anden Ende hans Hustru befandt sig, Karakteren af en bevidst Forfølgelse og et Forsøg paa at ramme hende alvorligere, efter at det første Skud kun har bibragt hende et mindre betydeligt Saar. Hertil kommer, at hvad Arrestanten har anført til Forklaring af, hvad han vil have tilsigtet ved de enkelte Skud — endog bortset fra, at Forklaringen for det andet Skuds Vedkommende har været vakkende — er usandsynligt saavel i og for sig som ogsaa henset til de nærmere Omstændigheder, hvorunder Skuddene ere afgivne.

Men fremdeles findes det at maatte antages, at Arrestanten ved de af ham saaledes forsætlig mod Hustruen rettede Skud har tilsigtet at dræbe hende. Herfor taler allerede den Stemning, ud fra hvilken han maa antages at have bestemt sig til Voldshandlinger mod Hustruen, hans tidligere Trusler og Anskaffelsen af et saa farligt Vaaben som den ommeldte Revolver, ved hvis Køb han udtrykkelig søgte Forvisning om dens dræbende Virkning. Men fremdeles peger det afgjort i samme Retning, at Arrestanten har ladet Revolveren med al den Ammunition, som den overhovedet kunde indtage paa én Gang, at det første Skud er affyret i ganske kort Afstand og i en saadan Højde, at det ved at ramme meget let kunde have medført et dødbringende Resultat, at Arrestanten, skønt hans Hustru alt var ramt — hvad der maa antages at have været ham bevidst — har affyret endnu to Skud

mod hende, deraf det ene paa faa Alens Afstand, det andet under en fortsat Forfølgning af Hustruen, samt at han overhovedet først er hørt op med at skyde paa et Tidspunkt, hvor han ved Folks Tilstedekomst var afskaaren fra at fortsætte med Udsigt til at opnaa noget Resultat.

Arrestanten findes saaledes at have gjort sig skyldig i Forsøg paa at dræbe sin Hustru; men efter de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa hans Handling antages at være udøvet i en saadan sjælelig Tilstand, at den ikke vil kunne tilregnes ham som strafbar, og han vil saaledes i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for Aktors Tiltale.

Da imidlertid Arrestanten i denne Tilstand — der efter det Oplyste maa antages at være af en mere varig Karakter — maa anses for farlig, vil der i Medfør af den forannævnte Lovbestemmelses 2det Stykke være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham af Øvrigheden.

---

Mandag den 11 Marts.

Nr. 53. Toldkontrollør P. T. Svendsen (David)

mod

Aktieselskabet »Københavns Grundejerbank« (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at kræve Tilbagebetaling af et Beløb, hvorfor han har tegnet Aktier i Banken.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1911: De Indstævnte, Akt. »Københavns Grundejerbank«, bør for Tiltale af Citanten, Toldkontrollør P. T. Svendsen af Helsingør, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten betale til de Indstævnte med 60 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa det antages, at de i den indankede Dom omtalte, af Grundejerbankens Direktion svigagtig fremsatte vildledende Oplysninger have været i alt Fald medbestemmende for Appellanten ved Tegningen af de paagældende Aktier. Endvidere maa der gaas ud fra, at Appellanten, da han fik Interimsbeviset ombyttet med de i Dommen nævnte Aktier, ikke var bekendt med, at de ommeldte Oplysninger var urigtige. Herefter maa Appellanten have Krav paa Handlens Tilbagegang, og Indstævnte vil derfor efter hans Paastand være at dømme til mod Udlevering af de ovennævnte Aktier at betale ham 10,620 Kroner med Renter deraf som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Mod Udlevering af de ovennævnte Aktier bør Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, til Appellanten, Toldkontrollør P. T. Svendsen, betale 10,620 Kroner med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 1 Januar 1907 til den 19 December 1910 og 5 pCt. aarlig fra den sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 Oktober 1906 udstedte de Indstævnte, Akts. »Københavns Grundejerbank«, en Indbydelse til Tegning af nye Aktier i nævnte Bank. Tegningsprisen var 118 pCt. I Begyndelsen af Februar 1908 standsede Banken sine Betalinger, og i April s. A. paabegyndte en dertil nedsat Kommission en kriminel Undersøgelse om, hvem Ansvar for Udstedelsen af den ovennævnte Indbydelse til Aktietegning paahvilede. Ved Højesterets Dom af 29 November 1910 blev Grundejerbankens Direktion anset efter Straffelovens § 257 for imod bedre Vidende at have i den ovennævnte Aktietegningsindbydelse fremsat flere væsentlige Urigtigheder, og ved Højesteretsdom af 1 December f. A. i en civil Sag statueredes, at Appelindstævnte under Sagen, der havde tegnet sig for nye Aktier, og for hvem disse vildledende Oplysninger havde været i alt Fald medbestemmende ved Tegningen, havde Krav paa Handlens Tilbagegang og Tilbagebetaling af det Beløb, som han havde erlagt i Henhold til Tegningen.

Efter hvad der fremgaar af Proceduren og Oplysningerne i nærværende Sag, tegnede Citanten, Toldkontrollør P. T. Svendsen af Helsingør, efter at den ovennævnte Aktietegningsindbydelse var tilstillet ham af Akts. »Den danske Landmandsbank«, gennem denne Bank paa Grundlag af ham tilhørende gamle Grundejerbankaktier nye Aktier i Københavns Grundejerbank til Paalydende 9000 Kr., modtog Interimsbevis Nr. 1474 derfor og indbetalte Aktiernes Tegningsbeløb, hvorefter han, efter at en Henvendelse til de Indstævnte, om Interimsbeviset nu kunde blive ombyttet med nye Aktier, var bleven besvaret benægtende, i November 1907 modtog gamle Aktier i Grundejerbanken Litra A Nr. 2231, 2232, 2236 og 2237 og Litra B Nr. 1244 for Interimsbeviset. Under Anbringende af, at han i Henhold til ovennævnte Højesteretsdom af 1 December f. A., uanset at han har ombyttet Interimsbeviset med de ovennævnte gamle Aktier i Grundejerbanken, er berettiget til Handlens Tilbagegang, paastaar Citanten endelig de Indstævnte tilpligtede mod Tilbagelevering af bemeldte gamle Aktier i Grundejerbanken at betale ham Aktiernes Paalydende til Tegnings-

kursen 118 pCt. eller 10620 Kr., med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra 1 Januar 1907 til Forligsklagens Dato den 19 December 1910 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato samt Sagens Omkostninger skadeløst, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Der maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten — selv om de i fornævnte Indbydelse til Aktietegning indeholdte vildledende Oplysninger maatte have været medbestemmende for ham ved Aktietegningen — ved paa et Tidspunkt, da han efter Proceduren maa antages at have været bekendt med, at de ovennævnte Oplysninger var urigtige, og forinden Grundejerbanken havde standset sine Betalinger, at modtage gamle Aktier i Banken for Interimsbeviset har afskaaret sig fra nu at forlange den for Interimsbeviset erlagte Købesum tilbage, og de Indstævntes Paastand vil derfor være at tage til Følge saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.



Tirsdag den 12 Marts.

Nr. 207. Højesteretssagfører Asmussen

mod

**Richard Andresen** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1911: Tiltalte, Slagtersvend Richard Andresen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede alle de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nors, 14 Kr., og Defensor, Sagfører Therkildsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 December 1911: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Maaneder.

## Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Richard Andresen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ribe Købstads Ekstraret indankede Sag er Slagtersvend Richard Andresen sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte, der er født den 1 April 1881, har tidligere været anset ved Ribe Købstads Politiretsdom af 23 Oktober 1899 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov af 11 Maj 1897 § 1, med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., ved samme Rets Dom af 6 December s. A. efter de samme Lovbestemmelser samt efter § 2 i den af Ribe Stiftamt under 29 December 1871 udfærdigede Politivedtægt for Ribe Købstad med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og ved Overrettens Dom af 15 Februar 1904 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov af 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ifølge den af Arbejdsmand Niels Christensen i Ribe under Sagen afgivne edelige Forklaring kom han Søndagen den 3 September d. A. om Aftenen ved Midnatstid gaaende fra Grønnegade gennem Skomagerslippen paa Vej til sit Hjem i Fiskergade. Da han var naaet omtrent ud for den Ejendom i Skomagerslippen, i hvilken Tiltalte bor, saa han, at Ejendommens Port stod aaben, og at Tiltalte opholdt sig i Porten. Tiltalte spurgte nu Christensen om, hvorfor denne havde lukket hans Port op, og da Christensen hertil svarede, at det havde han ikke gjort, ytrede Tiltalte noget lignende som: »Nu kan Du have den«, eller: »Nu kan Du ligge der«, og bibragte i det samme Christensen et Slag i Hovedet, antagelig med en haard Genstand. Ved Slaget faldt Christensen om paa Stenbroen og tabte Bevidstheden og kom først til sig selv igen ud paa Natten, da han fandt sig liggende tilsengs i sit Hjem.

Christensens Hustru har forklaret, at hendes Mand den nævnte Aften ved 12-Tiden selv kom gaaende hjem, men at han, saa snart han var naaet indenfor Døren, faldt om, medens Blodet strømmede ud af et stort Saar i hans Hoved. Hun bragte ham tilsengs og forbandt Saaret, men først den næste Dag var han i Stand til at give Forklaring om, hvad der den foregaaende Aften var passeret.

Af Smed Hans Christensens Enke, Kirstine Christensen, der bor i Skomagerslippen omtrent ligeoverfor Porten til den af Tiltalte beboede Ejendom, er der afgivet en edelig Forklaring, som gaar ud paa Følgende: Den forommeldte Aften blev hun vækket ved at høre Ordet »Her« blive udtalt lige udenfor hendes Vindue. Hun stod da op og gik hen til Vinduet, hvorfra hun saa Tiltalte staa i Porten lige overfor og hørte ham sige til en Mandsperson, der stod midt i Gaden, men hvis Ansigt hun, da han vendte Ryggen til, ikke kunde se: »Hvad vil

Du her?« Da Mandspersonen hertil svarede, at han ikke havde været ved Porten, gav Tiltalte ham et stærkt Slag i venstre Side af Hovedet. Slaget, der lød som et tydeligt Klask, bevirkede, at Personen faldt om paa Stenbroen. Tiltalte sagde samtidig noget lignende som: »Der kan Du ligge«, og gik derpaa ind og lukkede Porten. Den Overfaldne laa en lille Tid paa Gaden, men kravlede derpaa hen til Husmuren og listede langs denne hen til Fiskergade, hvor han forsvandt om Hjørnet. Noget efter hørte hun, hvis Lejlighed stöder op til Christensens Lejlighed, til hvilken der er Indgang i Fiskergade, et Rabalder inde fra sidstnævnte Lejlighed, ligesom hun hørte Christensen sige til sin Hustru: »Blodet løber over hele Gulvet«.

Læge Vilandt, der den 4 September tilsaa Christensen, har afgivet en Erklæring af s. D., ifølge hvilken der hos Christensen, som angives at være 53 Aar gammel, forefandtes et temmelig stærkt buet gabende Saar af  $4\frac{1}{2}$  à 5 Tommers Længde gaaende gennem Hovedhuden over den venstre Tinding i den behaaede Del af Hovedet og ned over venstre Øje, hvilket Saar naaede ind til Hjerneskillen. I en yderligere Erklæring af 6 September har bemeldte Læge derhos udtalt, at Saaret kan være frembragt enten ved et Fald eller ved Slag med en stump Genstand ført skraat ovenfra nedad, at med Haanden alene har et saadant Saar ikke kunnet frembringes, og at Saarrandene ikke tydede paa Anvendelsen af et skarpt Redskab, hvorimod Saaret godt kunde være frembragt ved Fald mod en Lægen af Politiet forevist Brosten med en buet Kant af omtrent Saarets Længde. Det tilføjes derhos i sidstnævnte Erklæring, at der var nogen Betændelse i Saaret, men at Christensen, idet Betændelsen under Behandlingen rimeligvis vilde tabe sig, antagelig vilde kunne helbredes uden videre Følger. Endelig har Læge Vilandt i en den 13 September afgiven Erklæring udtalt, at der den nævnte Dag kun fandtes lidt Suppuration ved Naalestikkene ved Saaret i  $\frac{1}{2}$  Tommes Længde, saa at hele Saaret formentlig vilde være lægt uden Komplikation i Løbet af ca. 5 Dage.

Efter Christensens Forklaring i det den 7 September afholdte Forhør følte han sig da bedre og mærkede kun noget til Saaret om Natten. Christensen har under Sagen frafaldet en af ham oprindelig nedlagt Erstatningspaastand.

Tiltalte benægtede oprindelig at have slaet Christensen, idet han om det ved den ommeldte Lejlighed passerede gav en Fremstilling, der gaar ud paa Følgende: Den paagældende Aften kom Tiltalte gaaende fra Grønnegade ad Skomagerslippen, og da han naaede Porten til den af ham beboede Ejendom, traf han Christensen staaende midt i Slippen. Christensen spurgte nu Tiltalte, om denne skulde hjem og banke sin Kone, hvortil Tiltalte svarede, at det ikke kom ham ved, og spurgte, om Christensen nogensinde havde set ham banke sin Kone. Tiltalte gik derpaa ind i Porten, medens Christensen fulgte efter ham, og da Tiltalte efter at have været inde i et Pissoir paany kom ud i Porten, stod Christensen fremdeles i denne og vedblev at tale om Forholdet mellem Tiltalte og dennes Hustru. Tiltalte tog da fat i Christensen for at faa ham ud af Porten og for derefter at faa denne lukket. Christensen vilde imidlertid hindre ham i at lukke Porten og »kom herved i Konflikt« med denne, hvorved han faldt. Efter Tiltaltes For-

mening kan han da i Faldet have slaaet sig paa en skarp Sten og derved paadraget sig Saaret i Hovedet.

Under et senere Forhør har Tiltalte dog indrømmet, at han muligvis under det omfoklarede Optrin har slaaet til Christensen, men han vil ikke have slaaet »ved Magt«, og han vil ikke have brugt nogen Genstand til at slaa med.

Ved den af Politiet paa Stedet foretagne Undersøgelse blev der i den iøvrigt noget ujævne Stenbro forefundet en enkelt Brosten, som ragede op over de andre Sten med en buet Kant, der dog ikke var skarp, men stumpt afrundet. Omkring denne Sten, der af Politiet foranledigedes optaget, og som maa antages at være identisk med den i Lægeerklæringen af 6 September d. A. ommeldte Sten, fandtes der tydelige Blodspor, der fortsattes langs Muren hen til Fiskergade og videre om Hjørnet hen til Christensens Gadedør.

Efter det saaledes Foreliggende kan der ikke gaas ud fra, at det ommeldte Saar er bibragt Christensen umiddelbart ved et Slag af Tiltalte. Derimod maa det efter Omstændighederne anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved — som det maa antages med den bare Haand — at tilføje Christensen et Slag i Hovedet har bevirket, at denne faldt om paa Stenbroen og ved Faldet mod en Sten er bleven bibragt den tidtmeldte Læsion.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der den paagældende Aften maa antages at have drukket en Del, uden at dette dog har influeret paa hans Tilregnelighed, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

---

Nr. 215.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Gustav Adolf Nilsson** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Fornærmelse mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Januar 1912: Arrestanterne Oscar Emil Simonsen og Gustav Adolf Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Krabbe, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de for Gustav Adolf Nilssons Vedkommende foreliggende, i den indankede Dom anførte Oplysninger maa det

anses godtgjort, dels at han som Medgerningsmand har deltaget i det ham paasigtede Tyveri fra Matros Petersen, dels at han har forsøgt at begaa Lommetyveri fra Skræddersvend Johansson, dels endelig at han har udvist fornærmeligt Forhold mod Politibetjent Jacobsen. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, tildels jfr. § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 3die Gang forsøgt og begaaet Hæleri og efter samme Lovs § 101. Straffen vil kunne bestemmes som i Dommen sket til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og Dommen vil herefter kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

### Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gustav Adolf Nilsson til Højesteretsagførererne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Oscar Emil Simonsen og Gustav Adolf Nilsson tiltales for Tyveri, Nilsson tillige for Fornærmelse mod Politiet.

---

Arrestanten Nilsson er født den 20 Oktober 1886 og tidligere ifølge Dom anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 22 December 1908 efter Straffelovens § 237, jfr. § 228 og midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1909 efter Straffelovens § 238, jfr. Straffelovens § 64 og midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1910 efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1910 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

De mod Arrestanterne rettede Sigtelser have Hensyn til følgende Forhold:

Skræddersvend Emil Leonard Johansson har edelig forklaret, at han Natten mellem den 26 og 27 August 1911 sad paa en Bænk paa Kongens Nytorv for at hvile sig, da Arrestanten Nilsson kom hen og satte sig ved Siden af ham, der sad med Armen støttet paa en af Bænkearmene og hvilede Hovedet mod Haanden, saa at han antagelig har set ud, som om han sov.

Arrestanten begyndte med Fingrene at føle uden paa hans højre Bukselomme, hvori han havde nogle løse Penge. Lidt efter kom en Mand, der have vist sig at være Snedkersvend Valther Frithiof Hansen, og satte sig paa den anden Side af Arrestanten, der nu ophørte med



at føle paa Johanssons Lomme, hviskede et Par Ord med den Sidst-ankomne og tyssede paa denne.

Derpaa stak Arrestanten sin venstre Haand ind i Johanssons højre Bukselomme, saaledes at han akkurat fik Fingrene indenfor. Johansson, som indtil da havde siddet ganske ubevægelig for at se, hvad Arrestanten egentlig vilde, vendte sig nu raskt og sagde til ham, der i det samme trak Haanden til sig, hvad han skulde i hans Lomme.

Arrestanten blev nu grov og skældte ud, bl. a. for svensk Tyveknægt, og gik over mod Nyhavn, men vendte straks efter tilbage og satte sig paa en anden Bænk, hvor han efter Paavisning af Johansson blev anholdt af 2 Politibetjente, der førte ham til Stationen.

Politibetjent 805, Jacobsen, har forklaret, at Johansson den paagældende Nat paa Kongens Nytorv gjorde Anmeldelse til ham om, at Arrestanten havde forsøgt at bestjæle ham.

Ovennævnte Snedkersvend Hansen har forklaret, at han, der er en Bekendt af Arrestanten Nilsson, ved den af Johansson ommeldte Lejlighed, hvor han var til Stede, hørte Johansson sige til Arrestanten, at denne skulde holde sine Fingre fra hans Lommer. Yderligere har han ikke set eller hørt noget af Betydning for Sagen, men efter hele Situationen antog han, at Arrestanten havde forsøgt at bestjæle Johansson.

Arrestanten, der har erkendt at have den paagældende Nat siddet paa en Bænk paa Kongens Nytorv ved Siden af Johansson, har nægtet at have berørt dennes Lomme og nægtet at have forsøgt at bestjæle ham. Efter hans Forklaring spurgte Johansson ham pludselig, men ganske uden Grund, hvorfor han rørte ved hans Lommer, hvortil han svarede: »Tror De, jeg er en svensk Tyveknægt.« Straks efter blev han anholdt, men allerede næste Morgen blev han løsladt fra Stationen.

Efter det saaledes Foreliggende i Forbindelse med, hvad der i Sagen iøvrigt er oplyst om Arrestantens Forhold, hvorom nærmere nedenfor, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten Nilsson ved den her omhandlede Lejlighed har gjort Forsøg paa Lomme-tyveri overfor Skrædersvend Johansson.

Ved de af Politibetjent Jacobsen, Politibetjent 809, Larsen, og Skrædersvend Johansson afgivne beedigede Forklaringer maa Arrestanten Nilsson derhos mod sin Benægtelse anses overbevist om at have den paagældende Nat, da han af Betjentene, der vare i Uniform, blev ført til Stationen, udskældt Politibetjent Jacobsen, idet han raabte, at denne havde aflagt falsk Ed, ligesom han truede ham med Prygl, samt at have paa Stationen udskældt samme Betjent for en lang Idiot.

Den 3 September 1911 anmeldte Hattemager Carl Gustav Petersen til Politiet, at han den foregaaende Aften ca. Kl. 10 i Adelgade var bleven omringet af 3 Mandspersoner, der tiltalte ham, som om de kendte ham, men da han i det samme følte en Haand i sin Baglomme, rev han sig løs fra dem og skyndte sig op mod Gothersgade, hvor han bemærkede, at hans Ur var borte. Han var aldeles sikker paa, at det var bleven ham frastjaalet af en af de 3 Mandspersoner.

Denne Erklæring, som han i Retten under Ed har vedstaaet, har han yderligere suppleret med Følgende:

Han havde Uret i Vestelommen i en hvid, forøvrigt værdiløs

Kæde, der var fastgjort i et af Vestens Knaphuller, og som blev stjaalet samtidig med Uret. Han havde sin Opmærksomhed henvendt paa sin Baglomme, hvor han havde sine Penge, og mærkede ikke, at Ur og Kæde blev frastjaalet ham.

Arrestanterne blev anholdte samme Nat, Natten mellem den 2 og 3 September 1911 ved 2-Tiden, sigtede for Lommetyveri, hvorom nærmere nedenfor.

Ved Visitationen fandtes Arrestanten Simonsen i Besiddelse af et Lommeur, som Hattemager Petersen bestemt har genkendt som sig tilhørende og frakommet ham ved den ovenfor ommeldte Lejlighed, ligesom han i Arrestanten Simonsen med Bestemthed har genkendt en af de 3 Personer, der omringede ham.

Han har endvidere udtalt, at Arrestanten Nilssons hele Ydre kan passe paa den anden af de omforklarede Personer, men han er dog ikke sikker paa sin Genkendelse af denne.

Arrestanten Simonsen har angaaende det paagældende Ur forklaret, at han havde købt det af Hattemager Petersen, hvem han Aftenen før sin Anholdelse mødte i Gothersgade. Han, der aldrig tidligere havde set Petersen, antastede denne og spurgte, om han vilde købe en Lotteriseddel, og da Petersen sagde, at han vilde give Uret for den, byttede de. Han var alene ved den her omhandlede Lejlighed. Lotterisedlen var  $\frac{1}{8}$  Klasselotteriseddel, fornyet til 6te Klasse, den havde Nr. 62905 eller 62906 — paa dette Punkt paastaar han at være ganske sikker i sin Sag; han havde købt den af en ubekendt Kvinde.

Hattemager Petersen, der bestemt har benægtet Rigtigheden af Arrestanten Simonsens Forklaring, har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Uret og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme.

Efter det Oplyste er Klasselotterisedlerne Nr. 62905 og 62906 Kvartlodder, der ikke i Løbet af det i September 1911 afsluttede Lotteri kan antages at have skiftet Spillere.

Ved det Foreliggende findes der at være tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Simonsen har været i uhjemlet Besiddelse af Uret, hvorhos det efter Alt, hvad der i Sagen er oplyst — derunder Arrestantens Fortid — findes uden Betænkelighed ved Paadømmelsen at lægge til Grund den af Hattemager Petersen givne Fremstilling, ifølge hvilken Arrestanten Simonsen maa anses at have ved Lommetyveri frastjaalet ham Uret, der er vurderet til 10 Kr.

Som anført blev Arrestanterne sammen med Arrestanten Nilssons Broder, Carl Vilhelm Nilsson, for hvis Vedkommende Sagen er endt uden Tiltale, anholdte Natten mellem den 2 og 3 September 1911. Anholdelsen skete efter Paavisning af Matros Hans Christian Peter Sylvius Petersen. Den af Petersen med Ed bekræftede Forklaring gaar ud paa Følgende:

Den paagældende Nat ved 1-Tiden satte han sig paa en Bæk paa Kongens Nytorv. Paa samme Bæk sad 3 Mandspersoner.

Straks, da han havde sat sig, faldt han i Søvn, og da han vaagnede, han antager efter ca. 1 Kvarters Forløb, var et Ur, som han havde haft i Vestelommen, borte tilligemed Kæden, ligesom han endvidere savnede sin Portemonnæ, som havde ligget i hans højre Bukse-

lomme, og hvori var ca. 8 Kr., 2 Jernbane-Fripas og en Brystnaal. Da han straks var klar over, at det var de 3 Mandspersoner, som nu ogsaa var borte, der havde bestjaalet ham, anmeldte han det Passerede til Politibetjentene 826, Henrichsen, og 473, Karlisen, som stod ved Hjørnet af Bredgade, og da han nu saa de 3 Mandspersoner komme gaaende over Torvet, foranledigede han, at de, nemlig de 2 Arrestanter og Nilssons Broder, blev anholdte.

Arrestanterne, der begge nægtede at have bestjaalet Anmelderen, har om deres Færden forinden Anholdelsen afgivet indbyrdes modstridende Forklaringer.

Simonsen har nægtet den omhandlede Nat at have siddet paa Bænken paa Kongens Nytorv, og Gustav Nilsson har forklaret, at han, da han ved 1-Tiden traf sin Broder og Arrestanten Simonsen, sad der et Øjeblik, men kun medens han bandt sine Snørebaand.

Ingen af dem vil have set Anmelderen den omhandlede Nat forinden deres Anholdelse. Paa den anden Side er Anmelderen sikker i sin Genkendelse af Arrestanterne.

Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten Simonsen i Besiddelse af en Portemonnæ, indeholdende 1 Kr. 52 Øre.

Han har om sin Adkomst til denne forklaret, at han har købt den af en ubekendt Person ca. 14 Dage før sin Anholdelse.

Imidlertid har Anmelderen genkendt Portemonnæen som ham tilhørende og frakommen ham ved den omhandlede Lejlighed.

Han har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til Portemonnæen, der er vurderet til 50 Øre.

Politibetjent 826, Henrichsen, har edelig forklaret, at han, da han havde ført Arrestanterne ind i Stationens Vagtstue, lod Arrestanterne Gustav Nilsson og Simonsen sætte sig paa samme Bænk, der er ca. 3 Alen lang, saaledes at Nilsson sad paa den ene Ende af Bænken, Simonsen paa den anden. Nilsson begyndte nu at rykke sig hen ad Bænken og kom til at sidde ca. 1 Alen fra Simonsen. Vidnet opfordrede Nilsson, der sad med Hænderne i Lommerne, til at tage sin Hue af, og da Nilsson vægrede sig, tog Vidnet Kasketten af ham, der nu strakte den ene Haand frem efter Kasketten og samtidig skubbede sit Sæde tilbage. I det samme hørte Vidnet noget falde paa Gulvet og saa nu et Ur med vedhængende Kæde ligge lige nedenfor Nilssons Plads ved den Side, der vendte mod Simonsen. Da han tog Uret op fra Gulvet, viste han det til Arrestanten Nilsson og sagde: »Hvad er det?« hvortil Nilsson svarede: »Hvem Fanden siger, at jeg har stjaalet Uret?« Vidnet er ikke i Tvivl om, at det er Arrestanten Nilsson, der har ladet Uret falde.

Politibetjent 274, Hundkær Jensen, har edelig forklaret, at han, der var tilstede i Vagtstuen, hørte Uret falde.

Han vendte sig straks og saa det ligge lige under Arrestanten Gustav Nilssons Plads. Han er ikke i Tvivl om, at det er Gustav Nilsson, der har haft det i Besiddelse og har skilt sig af med det.

Arrestanten Simonsen har nægtet at have kastet Uret med Tilføjende, at det absolut maa være Gustav Nilsson, der har gjort det.

Arrestanten Gustav Nilsson har nægtet at have været i Besiddelse af det her omhandlede Ur med Kæde. Han har indrømmet, at hvis

Uret ikke har ligget i Vagtlokalet iforvejen, maa det enten være ham eller Simonsen, der har haft det.

Senere har han dog udtalt, at det kan tænkes, at det er en tredie, der har lagt Uret paa Bænken, idet det faldt ned, da han rykkede sig frem paa Bænken.

Trods denne Arrestanten Nilssons Benægtelse findes det ved alt det Oplyste at maatte anses godtgjort, at det er ham, der ved Anholdelsen har været i Besiddelse af det ommeldte Ur med Kæde.

Matros Petersen har i det nu ommeldte Ur genkendt et, som han den 2 September 1911 havde laant hos Urmager Johan Mads Johansen i Korsør, hvor han havde indleveret sit eget til Reparation, ligesom han i den vedhængende Kæde har genkendt en ham tilhørende. Saa vel Ur som Kæde er efter hans Forklaring frakommet ham ved den ovenommeldte Lejlighed.

Han har med Hensyn til Kæden aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme.

Om Uret har nævnte Urmager Johansen edelig forklaret, at han ikke er i den Grad sikker paa, at det er det samme, som han midlertidig havde laant Matros Petersen, at han tør bekræfte det med Ed. Dog kan han se, at han 2 Gange har haft Uret til Istandsættelse, og han mener, uden at han dog med Ed tør bekræfte det, at han har tilbyttet sig det.

Uret med Kæde er vurderet til ialt 5 Kr.

Om Arrestanten Nilsson har Politibetjentene 805, Jacobsen, og Nr. 809, Larsen, edelig forklaret, at det er Politiet bekendt, at Arrestanten til Stadighed om Natten opholder sig ved Bænkene paa Kongens Nytorv for at bestjæle berusede og sovende Personer. Samme Arrestants Moder har forklaret, at han, der intet bestiller, holder til hos hende, hvor han bor og faar Mad. Ellers turer han rundt og drikker, uden at hun ved, hvor han faar Penge fra.

Ligesom der ved det Foreliggende maa anses at være tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanterne have været i uhjemlet Besiddelse saavel af Portemonnæen som af Uret og Kæden, saaledes findes der efter det i Sagen Foreliggende i Forbindelse med Arrestanternes Fortid ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestanterne umiddelbart før Anholdelsen har i Forening ved Lommetyveri fra-stjaalet Matros Petersen de ommeldte Effekter.

Arrestanten Simonsen har under tidligere Sager i 1909 og i 1910 været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

I den af Overlægen senest den 7 Marts 1910 afgivne Erklæring udtaler han, at Arrestanten, der har angivet under Opholdet i Fængslet idelig at være bleven generet og forfulgt af flere Fængselsfunktionærer, stadig frembyder Billedet af en udpræget Degenereret med tarvelig Begavelse paa Grænsen af Imbecilitet og tillige en Del alkoholiseret.

Han bevæger sig saa at sige altid paa Grænsen af Sindssygdом og undertiden over den, og der er Mulighed for, at Sindssygdommen kan blive varig og mulig endog gøre ham farlig for dem, af hvem han tror sig forurettet. For Tiden er han i en Remissionsperiode og kan ikke anses for absolut uegnet for Straf, naar der under den tages

Hensyn til hans Sygelighed, men han vil uden Tvivl atter udføre Forbrydelser, naar han kommer ud.

I en den 21 December 1911 udstedt Erklæring har Fængselslægen udtalt, at Arrestanten Simonsen er ganske uforandret som beskrevet i Professor Friedenreichs Erklæring af 7 Marts 1910.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Simonsen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, de anførte Bestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, Nilsen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., tildels jfr. § 46 eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang forsøgt og begaaet Hæleri samt efter Straffelovens § 100 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder.

---

Onsdag den 13 Marts.

Nr. 72. **Overformynderiet (Trolle)**

mod

**Vilhelmine Marie Pedersen, født Nielsen, i Ægteskab med Husejer Jens Peder Pedersen (Asmussen efter Ordre),**

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at erholde udbetalt et ved Salg af Tegningsretten for baandlagte Aktier indvundet Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1911: De Indstævnte, Overformynderiet, bør til Citantinden, Vilhelmine Marie Pedersen, født Nielsen, i Ægteskab med Husejer Jens Peder Pedersen af Aasø, betale de paastævnte 2448 Kroner 60 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Juni 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom ommeldte Testamente er der kun tillagt Indstævnte Ret til at oppebære Udbyttet af de paa-gældende i Overformynderiet baandlagte Aktier. Det ved Salget af Tegningsretten indvundne Beløb kan imidlertid ikke betragtes som et Udbytte af Aktierne i den Forstand, hvori dette Udtryk maa forudsættes at være brugt i Testamentet, men maa derimod anses som en Værdi, der er traadt istedetfor en Del af det Kapitalbeløb, som de gamle Aktier repræsenterede. Som Følge heraf har Indstævnte ikke Ret til at erholde det ovennævnte Beløb udbetalt, og Appellanten vil derfor være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

## Thi kendes for Ret:

Appellanten, Overformynderiet, bør for Tiltale af Indstævnte, Vilhelmine Marie Pedersen, født Nielsen, i Ægteskab med Husejer Jens Peder Pedersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testamente af 25 Januar 1898, oprettet af nu afdøde Sognefoged Jørgen Nielsen, er i § 4 truffet følgende Bestemmelse:

»Jeg har skænket min Broders Datterdatter Vilhelmine Marie Nielsen, der er i mit Hus, en Del Aktier til samlet Paalydende 19,600 Kr. (Nitten Tusinde Seks Hundrede Kroner). Det er min bestemte Villie, at denne Gave skal staa ved Magt, og hvis den mod al Forventning ikke skulde kunne fastholdes som Livsgave, saa skænker og giver jeg hende herved bemeldte Aktier som Døds gave. Det er mit Ønske — ligesom hun har lovet mig dette; og jeg er forvisset om, at hun vil holde sit Løfte — at hun lader sin yngste Broder, Jørgen Nielsen, som ogsaa er i mit Hus, forsaavidt nyde Godt af denne Gave, som hun efter Evne sørger for hans Underhold og Opdragelse, til han har naaet den Alder, at han kan sørge for sig selv. Aktierne søges efter min Død indsatte i Overformynderiet, saaledes at hun kun oppebærer Udbyttet, men ikke kan disponere over selve Aktierne, der ogsaa ere udenfor eventuelt Formuefællesskab med hendes Mand og ikke kunne angribes af hendes eller Mandens Kreditorer under nogen Form — ligesaa lidt som Udbyttet — der kun udbetales mod hendes Kvittering. Hvis hun dør før mig, forbeholder jeg mig at tage Bestemmelse om, hvem disse Aktier da skulde tilfalde. Hvis hun overlever mig, skal hendes nævnte Broder Jørgen Nielsen have Aktier til Paalydende 10,000 Kr. (Ti Tusinde Kroner), medens Resten tilfalder hendes Børn, hvis hun efterlader saadanne, men ellers, saafremt hun ikke har bestemt Andet ved Testamente, hendes nærmeste Slægt efter de almindelige Arvregler«.

I Henhold hertil indsatte i Overformynderiet til Rentenydelse for Citantinden, Vilhelmine Marie Pedersen, født Nielsen, i Ægteskab med Husejer Jens Peder Pedersen af Aasø, de ovenomhandlede Aktier af samlet Paalydende 19,600 Kr. Blandt Aktierne var der 4400 Kroner Aktier i de danske Sukkerfabrikker. I Aaret 1909 blev der indbudt til Tegning af nye Aktier, og tidligere Aktionærer fik Fortrinsret til at tegne nye Aktier til pari. Med denne Tegningsret var der forbundet en ikke ringe Fordel paa Grund af den Kurs, til hvilken Sukkeraktier noteredes paa Børsen, og Overformynderiet indvandt ved

Salg af Tegningsretten for de nævnte 4400 Kr. Aktier ialt 2448 Kr. 60 Øre. I Anledning af en Henvendelse fra Citantinden om Udbetaling af dette Beløb svarede de Indstævnte, Overformynderiet, ved Skrivelse af 21 December 1909, at det paagældende Beløb ikke kunde udbetales hende, men at det vilde være at lægge til Kapitalen og sammen med denne være at bestyre under Overformynderiet, hvorhos de Indstævnte paa dertil af Citantindens Sagfører given Foranledning i en Skrivelse til denne af 19 Februar 1910 udtalte, at Overformynderiet maatte holde for, at det Beløb, der indvandt ved Realisation af Tegningsretten til nye Aktier, hvis Udstedelse formentlig forringede Værdien af de ældre Aktier, allerede af den Grund ikke vilde kunne udbetales Citantinden, at hun kun oppebar den aarlige Indtægt, men formentlig ikke kunde betragtes som Ejer af Kapitalen.

Citantinden har nu under Anbringende af, at kun Aktierne ere unddragne hendes Raadighed, og at det ved Realisationen af Tegningsretten indvundne Beløb maa anses for en Form for Aktieudbytte, der med Rette tilkommer hende, under nærværende Sag søgt de Indstævnte til at betale hende det fornævnte Beløb 2448 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Juni 1910, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De gøre i saa Henseende gældende, at det ved Benyttelsen af Tegningsretten drejede sig om en Realisation af en Værdi, der tidligere laa i Aktierne, at det Beløb, hvorom Sagen drejer sig, maa siges at være traadt istedetfor en Del af den Værdi, som før var knyttet til Aktierne, og at det derfor maa anses stemmende med Testators Villie og med Testamentets Ordlyd, at Baandlæggelsen omfatter saavel Aktierne som den omtalte akcessoriske Værdi, der ikke kan opfattes som et Udbytte.

Der findes imidlertid at maatte gives Citantinden Medhold i hendes Opfattelse.

At Aktieselskabet har kunnet tilbyde de ældre Aktionærer den betydelige Fordel, som efter Aktiernes Kurs paa Tegningstiden var forbundet med, at de kunde tegne nye Aktier til pari, maa — saaledes som Sagen foreligger oplyst — antages at skyldes, at Selskabet i det sidst forløbne Regnskabsaar og de frudgaaende Aar udover det udbetalte Udbytte har indvundet et tilsvarende Overskud. Men herefter maa det ved Tegningsrettens Salg fremkomne Beløb betragtes som et — ekstraordinært — Udbytte, og da Testamentet kun baandlægger selve Aktierne, men tillægger Citantinden Udbyttet af dem, findes hun at være berettiget til at oppebære det ommeldte Beløb.

Der vil derfor være at give Dom efter Citantindens Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 14 Marts.

Nr. 205.

Advokat Hindenburg

mod

**Jens Laurits Byskow og Hans Adolph Frederiksen**  
(Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Lov 27 Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m.

Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 25 September 1911: De Tiltalte Hans Adolph Frederiksen og Jens Laurits Byskow bør hensættes, Frederiksen i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Byskow i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør udrede til ovennævnte Aftægtsmand Madsen og Murer Madsens Hustru henholdsvis 10 Kr. og 2 Kr. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagførerne Jensen og Esmann henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 November 1911: De Tiltalte Jens Laurits Byskow og Hans Adolph Frederiksen bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 1 Maaned og Sidstnævnte i 14 Dage. I Henseende til de idømte Erstatninger og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagførerne Sørensen og Dahl, i Salær hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De tilkendte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremskillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 257, jfr. § 4 i Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Byskow i 30 Dage og for Frederiksen i 20 Dage. I Henseende til de fastsatte Erstatninger og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jens Laurits Byskow og Hans Adolph Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 30 Dage og Sidstnævnte i 20 Dage. I Henseendetil Erstatningerne og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I



Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Slagter Jens Laurits Byskow og Fiskehandler Hans Adolph Frederiksen satte under Tiltale for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Lov 27 Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m.

Tiltalte Byskow, der er født den 11 August 1845, har ved Overrettens Dom af 22 Maj d. A. været anset efter Straffelovens § 257 og Lov 27 Maj 1908 § 6 med simpelt Fængsel i 14 Dage, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med Lov 1 April d. A. § 20, hvorhos han for Overtrædelse af Lemvig Købstads Sundhedsvedtægt har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kroner og efter sin Forklaring gentagne Gange har erlagt Bøder for Polituorden.

Tiltalte Frederiksen, der er født den 9 August 1879, har — foruden at han efter sin Forklaring gentagne Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Polituorden — været anset ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1905 efter Straffelovens §§ 228, 252 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Efter at Gaardejer Søren Kristensen Bracht af N. Lem den 12 Juni dette Aar havde ladet slagte en ham tilhørende Ko, der havde kælvet i Begyndelsen af Maj Maaned samme Aar, men som efter Kælvningen havde vist Tegn paa Sygdom, idet den først en halv Snes Dage efter Kælvningen havde kastet Efterbyrden og derhos havde mistet Ædelysten, var bleven afmagret og daarlig i Benene, saa at den tilsidst ikke havde kunnet rejse sig, og efter at han derpaa havde truffet Aftale med Svineslagteriet i Lemvig om at købe den for 5 Kroner til Afkogning til Sæbe, traf han samme Dag paa en Beværtning i Lemvig sammen med Tiltalte Frederiksen, med hvem han kom i Handel om Koen, der endnu beroede i hans Hjem. Efter at Bracht og Tiltalte Frederiksen havde forladt Beværtningen, traf de paa Gaden sammen med Tiltalte Byskow, og efter at Bracht havde givet de Tiltalte Meddelelse om Koens Tilstand forinden Slagtningen, købte de Tiltalte i Forening Koen for en Købesum af 20 Kroner, som de betalte kontant. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at de, uden at de overensstemmende med ovennævnte Lovs § 4 forskaffede sig en autoriseret Dyrlægges Attest for, at Kødet var anvendeligt til Menneskeføde, har samme og den følgende Dag solgt dens Kød til forskellige Beboere i Omegnen af Lemvig for Priser, der varierede fra ca. 15 til 40 Øre pr. Pund, idet de ved Salget garanterede Køberne, at Kødet var friskt og sundt, og som Grund til de forholdsvis billige Priser — Detailprisen for Kød af almindelig god Kvalitet maa efter det Oplyste

antages paa Salgstiden at have været fra 40 til 60 Øre pr. Pund — angave, at Koen havde været lidt »stind« i Bagbenene før Slagtingen, og at Kødet ikke kunde holde sig i den stærke Varme. De have derhos forklaret, at de gik ud fra, at Køberne ikke vilde lægge nogen videre Vægt paa, at Koen før Slagtingen havde været lidt »stind« i Bagbenene, og at de var paa det Rene med, at Kunderne ikke vilde have købt Kødet, hvis de havde været bekendte med Koens virkelige Tilstand før Slagtingen.

I en af en Dyr læge paa Grundlag af nogle under Sagen fremlagte Rapporter afgivne Erklæring udtales, at det maa anses som tvivlsomt, at Koen har lidt af »Stindhed«, hvorved menes Stivsyge, der som oftest ikke gør Kødet utjenligt til Menneskeføde, med mindre Sygdommen har medført Almenliden og Afmagring, men at Sygdommen rimeligvis har staaet i Forbindelse med Kælvningen og været en Betændelsestilstand i Børen med deraf følgende Henkastning (Metastase), hvilken Sygdom, naar den medfører Afmagring og Mangel paa Ædelyst samt bevirker, at Dyret ikke kan rejse sig, gør Kødet utjenligt til Menneskeføde.

De Tiltalte have erklæret, at de ikke have noget mod Dyr lægens Erklæring at erindre.

Aftægtsmand Laust Madsen og Murer Mads Madsens Hustru, Kirstine, født Jensen, begge af Møborg, der afkøbte de Tiltalte Kød for henholdsvis 10 Kroner og 2 Kroner, have forklaret, at de og deres Husstand efter Nydelsen af Kødet have haft Mavesmerter i Forbindelse med Diarrhoe, uden at det dog har været nødvendigt at søge Læge. Iøvrigt kan det efter de foreliggende Oplysninger ikke antages, at det fra Koen hidrørende Kød har medført Ulemper af nogen Art for Forbrugerne.

Laust Madsen har under Sagen nedlagt Paastand om, at de Tiltalte tilpligtes at betale ham en Erstatning af 10 Kroner, og de Tiltalte, der have erklæret ikke at have noget herimod at erindre saa lidt som mod at betale Murer Madsens Hustru en Erstatning af 2 Kroner, ere ved Underrettsdommen tilpligtede in solidum at betale de nævnte Beløb. Ingen af de øvrige Købere har nedlagt Paastand om Erstatning.

For deres i de forommeldte Henseender udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 257, dels efter for nævnte Lov 27 Maj 1908 § 6 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes under Et for Tiltalte Byskow til simpelt Fængsel i 1 Maaned og for Tiltalte Frederiksen til samme Art Fængsel i 14 Dage.

Med Hensyn til de idømte Erstatninger — — — vil Underrettsdommen — — — være at stadfæste.

Nr. 201. Højesteretssagfører Møller  
 mod  
**Christian Peter Jacobsen** (Def. Møldrup),  
 der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1911: Tiltalte, Smedesvend Christian Peter Jacobsen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt betale samtlige med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nors, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører H. Jensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 November 1911: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter den af Pigen Florentine Møller ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed i det Hele udviste Adfærd findes det — navnlig ogsaa under Hensyn til Sagens mangelfulde Oplysning — betænkeligt at antage, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Forførelse overfor hende, og han vil derfor ikke kunne anses efter Straffelovens § 174. Da hans Forhold derhos ej heller kan henføres under nogen anden Bestemmelse i Straffelovens 16de Kapitel, vil han være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Christian Peter Jacobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Møller og Møldrup 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ribe Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Christian Peter Jacobsen, der er født den 14 November 1891, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: En Aften i indeværende Aars Sommer, antagelig i August Maaned, da der var Fest i den Nord for Ribe be-

liggende Plantage og dansedes i den derværende Pavillon af en Forening, traf Tiltalte foran Pavillonen Pigen Florentine Møller, der er født den 17 Oktober 1897, og spurgte hende, hvem han ikke kendte, om han end tidligere havde set hende, om hun vilde gaa med ham. De fulgtes derefter ad til Puggaardsminde, hvor der var Musik, og sad undervejs en Tid lang paa en Bænk; Klokken var dengang omkring 11. Fra Puggaardsminde gik de over Landevejen ind i den vestre Del af Plantagen og derfra over Diget, hvor de lagde sig ned i Græsset mellem Diget og Skovbetjenthuset. Efter at de havde lagt sig ned, befalte Tiltalte Pigen op ad Benene, hvad hun dog sagde, at han ikke maatte. Pigen faldt derefter i Søvn, og medens hun sov, kildrede han hende paa hendes Kønsele, hvorefter hun sagde, at han maatte godt, uden at han efter sin Forklaring ved, om hun sov eller var vaagen, da hun sagde det, hvorimod Pigens Forklaring gaar ud paa, at hun ikke erindrer at have sagt saaledes, men mulig har sagt det i Søvn. Efter at Pigen havde sagt dette, knappede Tiltalte hendes Benklæder ned og førte sit mandlige Lem ind i hendes Kønsele, men i det samme vaagnede hun og gav ham et Stød for Brystet, hvorved hans Lem gik ud af hendes Kønsele. Tiltalte vedblev at ligge ovenpaa hende og holdt hende nede, men da hun lagde Benene overkors, kunde han ikke atter faa sit Lem ind. Pigen skreg ikke. Sæden gik herunder for Tiltalte, dog udenfor Pigens Kønsele. Tiltalte fulgte derefter Pigen paa Vej til Byen indtil Enden af Plantagen, hvor de skiltes; Klokken var da ifølge Pigens Forklaring henad 1.

Ifølge Tiltaltes Forklaring har han ingen Tanke gjort sig om, hvor gammel Florentine Møller, der gik i halvlang Kjole, var. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge den 11 September d. A. afgivet Erklæring er hun høj af sin Alder — 170 Centimeter — og ret kraftig udviklet, ud over det Normale for hendes Alder. Iøvrigt gaar Erklæringen ud paa, at der ingen Hymen fandtes, hvoraf med overvejelde Sandsynlighed kan sluttes, at der har fundet et eller flere coitus Sted eller tidligere Masturbationer, alt mindst ca. 1 Maaned tilbage i Tiden.

Der foreligger intet om, at Florentine Møller forinden sit Samvær med Tiltalte har gjort sig skyldig i noget usædeligt Forhold, hvorimod hun efter det Oplyste senere flere Gange har plejet legemlig Omgang med Mandspersoner. Pigens Værge har begæret Tiltale rejst i Anledning af den skete Krænkelser af hans Myndling.

Idet Tiltalte efter det Foreliggende findes at have haft Føje til at antage, at Pigen var villig til at indlade sig med ham som sket, er han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 174 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Under Forundersøgelsen have flere Personer været fremstillede for Retten som anholdte, uden at det af Underretsakten fremgaar, til hvilket Klokkeslet de paagældende Anholdelser have fundet Sted, saaledes at det ikke kan ses, hvorvidt Bestemmelsen i Grundlovens § 80 er bleven overholdt, men iøvrigt har under Sagens Behandling for Underretten og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 211. Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Karl Emil Pedersen** (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 16 September 1911: Tiltalte, Tjenestekarl Karl Emil Pedersen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Pedersen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom [af 20 November 1911: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Emil Pedersen til Højesteretssagførerne Møldrup og Harboe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikshavns Købstads og Horns Herreds Ekstraret indankede Sag er Tjenestekarl Karl Emil Pedersen, der er født den 1 Marts 1893, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ifølge Sagens Oplysninger var Tiltalte fæstet til at tjene Gaardejer J. P. Kragsskov af Gødegård i Gærum Sogn for et Aar fra den 1 November 1910; men Tjenesteforholdet, under hvilket Tiltaltes ene Haand blev beskadiget i en Tærskemaskine, ophævedes i Utide, hvilket gav Anledning til en Retssag mellem Tiltalte og Kragsskov. Tiltalte har nu erkendt, at han, der senere kom i Tjeneste i umiddelbar Nærhed af Kragsskovs Ejendom, har i Tiden fra Marts Maaned d. A. indtil Undersøgelsens Paabegyndelse i Juli Maaned for at give sin Vrede overfor Kragsskov Udslag, forulempet ham ved i en Række Tilfælde at ødelægge og bortkaste hans Ejendele. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det derhos anses godtgjort, at han nogle Gange, efter sin Forklaring højst 5 à 6 Gange, naar han med sin Husbonds Heste kom til Gærum Mejeri, hvor Kragsskov, idet

dennes Gaard var brændt, havde opstaldet sine Heste, har, ligeledes fordi han var vred paa Kragsskov, taget Hakkelse og valset Havre af Kragsskovs paa Mejeriet værende Beholdning og dermed fodret sin Husbonds Heste. Efter Tiltaltes Fremstilling stod Havren i en Spand, og Tiltalte tømte da Spanden, der hver Gang var halvt fuld, over i sine Hestes Krybbe.

Tiltalte har inden Retten forpligtet sig til at yde Kragsskov en Erstatning af ialt 50 Kr. for den Skade, han efter det Anførte har tilføjet ham ved sine forskellige Retsbrud.

For sit i Henseende til den ommeldte Havre udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 10 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

---

Fredag den 15 Marts.

Nr. 212.

Højesteretssagfører Harboe

mod

**Anders Peter Andreasen** (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 5 December 1911: Arrestanten Anders Peter Andreasen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Buch, 15 Kr. Saa udreder og Arrestanten i Erstatning til Marskandiser Hjørdemaal i Fredericia 4 Kr. 80 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Januar 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Dommens Bestemmelse om Erstatningen bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

## kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Andreasen til Højesterets sagførerne Harboe og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Peter Andreasen sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten, dsr er født den 28 November 1859, har tidligere været anset ved Københavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 22 Februar 1886 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1889 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesteretsdomme af 25 April 1890 efter samme Lovs § 238 med samme Art Fængsel i 8 Dage, af 12 November 1891 efter samme Lovs § 100, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 5 Dage, af 9 November 1892 efter samme Lovs § 243, § 251, jfr. § 46, og efter § 101 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og af 3 Januar 1901 i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stykke, som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, eller i Medfør af samme Lovs § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Marts 1902 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Bjerre Herreds Politirets Dom af 20 Januar 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Horsens Købstads Politirets Dom af 13 Januar 1906 efter samme Lovbestemmelse og Lov 1 April 1905 § 8, 3die Stykke, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Bjerre Herreds Politirets Dom af 4 Februar 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 19 December s. A. i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han den 12 April 1904 inden Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Politiret for Overtrædelse af § 12 i Jagtlov af 8 Maj 1894 har vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. til vedkommende Kommunekasse. Endvidere har Arrestanten ved Aarhus Købstads Ekstraret været under Tiltale for Bedrageri, for hvilket Forhold han dog ved nævnte Rets Dom af 26 Januar 1891 blev frifunden af Mangel paa Bevis.

Efter at Avlsbruger Søren Ravn Mortensen af Fredericia Nørre-mark havde ladet anmelde for Politiet, at en ham tilhørende, i hans Gaard henstaaende Kobberkedel, af hvilken den ene Hank var afbrudt, formentlig omkring den 13 Oktober f. A. var bleven ham frastjaalen,

oplystes det, at Arrestanten den 13de i nævnte Maaned havde falbudt Kedlen til Købmand P. Broe i Fredericia, der dog nægtede at købe den, idet han formodede, at Arrestanten var i ulovlig Besiddelse af den, og at Arrestanten derefter samme Dag havde solgt den til Marskandiser Hjardemaal i Fredericia for 4 Kr. 80 Øre. Arrestanten, paa hvem Mistanken for Tyveriet blev henledet, har benægtet at have gjort sig skyldig i samme. Hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han, der havde givet 2 Mandspersoner, af hvilke den ene var en Arbejdsmand ved Navn Hansen, og den anden en Tinhandler, Anvisning paa, at der dels i Brædstrup, dels paa Fredericia Nørremark fandtes Kedler, der mulig kunde købes, nogle Dage efter i Fredericia traf Personerne, der da var i Besiddelse af en Kobberkedel, om hvilken de udtalte, at de havde købt den, og at det var den ene af de ovennævnte, og som han paatog sig at sælge for dem, i hvilken Anledning han først forgæves henvendte sig til fornævnte Broe og derefter solgte den til Hjardemaal for 4 Kr. 80 Øre, af hvilket Beløb han udbetalte Personerne 4 Kr., medens han selv overensstemmende med en forud truffen Aftale beholdt Resten.

Efter Broes Forklaring til en Politirapport opgav Arrestanten overfor ham, at han havde faaet Kedlen af en Familie paa Søbjerg i Fredericia, medens han efter Hjardemaals Forklaring overfor ham opgav, at han havde købt den af sin Kusines Mand paa Søbjerg, og mod disse Forklaringers Rigtighed har Arrestanten Intet haft at erindre. Avlsbruger Mortensen og dennes Sønner, Alfred og Valdemar Mortensen, have edelig bekræftet, at Kedlen tilhører Avlsbruger Mortensen, der derhos edelig har bekræftet, at Kedlen er ham frakommen uden hans Vidende og Villie, og naar henses dels til, at Arrestantens Forklaringer om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Kedlen, ere i høj Grad modstridende, dels til, at Arrestanten, saaledes som det fremgaar af Sagens ældre Akter, er en Person, der oftere har gjort sig skyldig i Ejendomsindgreb, findes det ikke betænkeligt at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af Kedlen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Kedlen er under Sagen vurderet til 15 Kr. og tilbageleveret Avlsbruger Mortensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning, medens Marskandiser Hjardemaal har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 4 Kr. 80 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten Intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Den 30 Oktober f. A. anmeldte Skibstørnersvend Einar Christensen i Kolding paa Firmaet Gunnerson & Elzelings Vegne til Politiet, at der hos Firmaet var stjaalet dels noget Tovværk, dels et Skibsanker. Ifølge den af Christensen derefter afgivne edelige Forklaring saa han den 28 i nævnte Maaned en Mandsperson, hvem han senere har genkendt som Arrestanten, stoppe Tovværket, der henlaa paa Firmaets Oplagsplads ved Kolding Havn, i en Sæk, og paa hans Tilspørgsel udtalte Arrestanten, at han havde købt Tovværket af »Hansen«, hvorved Arrestanten efter Christensens Formening sigtede til en hos Firmaet ansat Smedemester ved Navn Bernhard Hansen. Den 30 s. M. indfandt Arrestanten sig i Følge med en anden Person i Firmaets Værksted under Foregivende af at ville købe gammelt Jern og blev da foranlediget anholdt.

Arrestanten, der har benægtet at have stjaalet Tovværket, har



med Hensyn til den Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af samme, forklaret, at han ved Middagstid den Dag, da han blev antruffen i Færd med at stoppe Tovværket i Sækken, udenfor Gasværksbestyrerens Bopæl i Kolding traf 3 ham ubekendte Mandspersoner, som nogle Dage iforvejen havde paavist ham noget Tovværk, som de nu tilbød at sælge ham, og efter at han havde trakteret Personerne med  $1\frac{1}{2}$  Pægl Brændevin, afkøbte han dem en Sæk af Tovværket for 1 Kr. Om Eftermiddagen ved 4—5-Tiden hentede han Sækken med Indhold, som han derefter solgte til Købmand Grau i Kolding for 1 Kr. 40 Øre.

Fornævnte Smedemester Bernhard Hansen, der efter sin Forklaring er bemyndiget til under denne Sag at optræde paa sit Firmaets Vegne, og Smedesvendene Jens Hansen og Jochum Jensen have afgivet edelige og i det Væsentlige overensstemmende Forklaringer, gaaende ud paa, at Arrestanten, da han den 30 Oktober f. A. indfandt sig i Firmaets Værksted, og af fornævnte Christensen var bleven genkendt som den Person, som han den 28 s. M. havde set fyldte Tovværk i en Sæk, i Anledning af, at det kom paa Tale at hente Politiet, fremkom med en Udtalelse om, at det ikke var værd at lave en saadan Historie ud af det, idet han hellere vilde bringe Tovværket tilbage igen. Denne Udtalelse opfattedes af Vidnerne som en Erkendelse fra Arrestantens Side af, at han havde været i ulovlig Besiddelse af Tovværket, medens Arrestanten, der har erkendt at være fremkommen med Udtalelsen, kun vil have udtalt sig saaledes, fordi han var bleven klar over, at han havde handlet med Folk, der ikke havde Raadighed over Tovværket. Efter Vidnernes videre Forklaringer er Tovværket Firmaet tilhørende og bortfjernet mod dettes Villie.

Efter det saaledes Foreliggende og Sagens øvrige Oplysninger findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdgn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har sat sig i Besiddelse af Tovværket ved Tyveri.

Med Hensyn til Skibsankeret har Arrestanten forklaret, at han en Dag i Ugen mellem den 22 og 29 Oktober f. A. i Nærheden af Bane-gaarden i Kolding traf 2 ham ubekendte Mandspersoner, der kørte med en Trækvogn, hvorpaa der var et Skibsanker. Han spurgte da Personerne, hvad Ankeret skulde koste, og efter at den ene af Personerne, der udgav sig for Styrmand, havde forlangt ca. 1 Kr. 50 Øre for det, betalte Arrestanten ham nævnte Beløb kontant. Arrestanten og Styrmanden begav sig derefter med Ankeret hen til Købmand Stein i Losbygade, men da Stein udtalte, at han ikke vilde købe Ankeret, forinden han havde konfereret med Politiet, fjernede Styrmanden sig med Trækvognen og Ankeret i Retning af Torvet. Arrestanten indhentede imidlertid Styrmanden, der var kommen i Selskab med et Par Kammerater, og da Arrestanten nu vilde have nærmere Besked af Styrmanden om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Ankeret, kastede Styrmanden dette i Rendestenen og fjernede sig, medens Arrestanten bar Ankeret over i Købmand Borchs Gaard, hvor det blev liggende til den følgende Dag, da han solgte det til en Mand fra Seest for 1 Kr. 75 Øre.

Ifølge Sagens Oplysninger er det fra Firmaet Gunnerson & Elze-lingen stjaalne Anker, der manglede den ene Arm eller Flig, og som

ligesom Tovværket havde været beroende paa Firmaets Oplagsplads, den 27 Oktober f. A. af Handelsmand Søren Christensen af Seest solgt til Købmand Grau i Losbygade for 2 Kr. 43 Øre. Søren Christensen har forklaret, at han samme Dag har købt Ankeret af en Person, der overfor ham opgav at have købt det af en Skibskaptajn for 2 Kr. Medens Christensen efter sin Forklaring ikke har kunnet genkende Arrestanten, har denne forklaret, at han ikke tvivler om, at Christensen er den Person, til hvem han har solgt Ankeret.

Efter det Foreliggende findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at det Anker, hvoraf Arrestanten efter sin Forklaring har været i Besiddelse, er identisk med det oftnævnte Firma frastjaalne. Da fornævnte Smedemester Hansen og Smedesvendene Hansen og Jensen derhos edelig har bekræftet, at Ankeret er Firmaet tilhørende og bortfjernet mod dettes Villie, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Ankeret, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Tovværket og Ankeret ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til henholdsvis 1 Kr. 40 Øre og 1 Kr. 60 Øre tilbageleverede Smedemester Hansen, der paa Firmaets Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 231, 1ste Led, som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Bemeldte Dom — — — vil saaledes forsaavidt være at stadfæste, hvorimod den i Underrettsdommen indeholdte Bestemmelse om Erstatningen findes at burde bortfalde.

Nr. 196. Højesteretsadvokat Henriques

mod

**Hans Peter Clausen** (Def. Møller),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Ebeltoft Købstads, Mols og en Del af Søndre Herreds Politirets Dom af 25 Juni 1910: Tiltalte, Skrædermester Hans Peter Clausen af Ebeltoft, bør til Ebeltoft Kæmnerkasse bøde 20 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1910: Tiltalte Hans Peter Clausen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og De-

fensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl i Salær hver 20 Kr., udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Møller hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Skrædermester Hans Peter Clausen, der er født i Aaret 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for uberettiget Næringsbrug.

Med Hensyn til det ham paasigtede Forhold har Tiltalte, der den 3 September 1907 løste Borgerskab som Skræder i Ebeltoft, erkendt, at han siden den 22 April d. A. fra sin Butik i nævnte Købstad har forhandlet Manchetskorter, Kraver, Flipper, Manchetter, Manchetknapper, Slips og Humbug, som han har forskrevet fra København, men han — der efter sin Forklaring er i Stand til at forfærdige de ommeldte Varer med Undtagelse af Manchetknapper, har gjort gældende, at Forfærdigelse af Varerne henhører til hans Fag, og at han derfor er berettiget til at drive Handel hermed.

Det fremgaar af Sagens tildels i Henhold til Overrettens Kendelser tilvejebragte Oplysninger, derunder tvende Erklæringer henholdsvis fra Centralforeningen for Skrædermestre i Jylland og Fyen og fra Skræderlavet i København, at Maaltagning og Tilskæring af Manchetlinned udgør et Led i Skrædernes tekniske Uddannelse, at det vel ikke er sædvanligt, at Manchetlinned føres i almindelige Skræderforretninger, men at der dog i en Del Købstæder her i Landet findes Skræderforretninger, der drive saadan Handel, at der i disse Forretninger forhandles Manchetknapper som Tilbehør til Manchetlinned og at Slips og Humbug vel ikke høre under Skrædernes faglige Arbejde, men at Skræderne efter Skik og Brug forhandle disse Ting.

Efter det saaledes Foreliggende maa det nu antages, at Forfærdigelse af Manchetlinned ikke ligger udenfor Skrædernes Fag, og Tiltalte maa derfor anses i Medfør af Næringslovens § 23 at have været berettiget til den af ham drevne Handel med Manchetskjorter, Kraver, Flipper og Manchetter saavel som med almindelige Manchetknapper som nødvendigt Tilbehør hertil. Da det derhos maa antages i en længere Aarrække at have været almindelig Brug for Skrædere at forhandle Slips og Humbug, maa Tiltalte endvidere i Medfør af Analogien af

Næringslovens § 19 i den nævnte Sædvane have haft Hjemmel til at drive Handel hermed, og han vil derfor i det Hele være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

---

Mandag den 18 Marts.

Nr. 216. Advokat Hindenburg

mod

1) **Jens Futtrup** og 2) **Reinhald Adolph Samuel Jørgensen**  
(Def. Bagger),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Meddelagtighed heri samt for Bedrageri og Nr. 2 for Tyveri.

Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 12 September 1911: Tiltalte Jens Futtrup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen efter Udløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Tiltalte Reinhald Adolph Samuel Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagførerne Jensen og Esmann henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., udredes af Tiltalte Futtrup med  $\frac{7}{8}$  og af det Offentlige med  $\frac{1}{8}$ . At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 December 1911: De Tiltalte Jens Futtrup og Reinhald Adolph Samuel Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, den Første i 30 Dage og den Sidste i 60 Dage. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge [og Begge for En, Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Jørgensen findes at kunne forkortes til 30 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Reinhald Adolph Samuel Jør-

gensen bestemmes til 30 Dage. I Salarium for Højesteret betaler den nævnte Tiltalte og Tiltalte Jens Futtrup, En for Begge og Begge for En, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Jens Futtrup og Reinhald Adolph Samuel Jørgensen satte under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri og Meddelagtighed heri samt for Bedrageri og Sidstnævnte for Tyveri.

Medens Tiltalte Futtrup, der er født den 8 Juli 1893, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Jørgensen, der er født den 8 Januar 1891, været anset ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 20 December f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 47, begge Paragraffer sammenholdte med midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage, hvorhos det af bemeldte Dom fremgaar, at han ved Justitsministeriets Skrivelse af 1 Februar 1907 er fritaget for at sættes under Tiltale for Tyveri paa Vilkaar, at han blev undergivet vedkommende Værgeraads Forsorg.

Ved Tiltalte Futtrups egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Da han en Dag i Badesæsonen f. A. sammen med en Hotelkarl, hvis Navn efter hans Forklaring er Hans Pedersen, var ude at bade fra et ved Lemvig beliggende Badehus, udtog han, medens Pedersen endnu opholdt sig i Vandet, fra en Portemonnæ i dennes Benklæder, der var ophængte i det fælles Afklædningsrum, et udelukkende af Femogtyveørestykker bestaaende Beløb af 2 Kroner 50 Øre, som han samme Aften tabte i Kortspil. Pedersen har ikke bestemt kunnet erindre, om der under de anførte Omstændigheder er frastjaalet ham Penge.

2. I Tiden fra Juli Maaned f. A. til afvigte Jul har han formentlig i en halv Snes Gange frastjaalet Cyklehandler Andreas Jepsen i Lemvig Penge, efter hvad han antager til Beløb ialt ca. 10 Kroner. Pengene var beroende i en uafaaet Kasse i et uafaaet Skab i Bestjaalnes Værksted, hvor Tiltalte havde indfundet sig for at besøge en yngre Broder, der var i Lære hos Jepsen, og Tyverierne udførtes, naar hans Broder og det øvrige Personale havde forladt Værkstedet for at spise til Middag eller Aften. De stjaalne Penge ere for den væsentligste Dels Vedkommende anvendte til Indkøb af Cigaretter.

3. Da han en Søndag Eftermiddag i afvigte Efteraar\*) var i Besøg hos Enkemadame Lauritsen i Holstebro og herunder var bleven alene i Køkkenet med Enkens ca. 2 Aar gamle Søn, benyttede han Lejligheden til fra en Portemonnæ, hvormed Sønnen sad og legede, at

\*) Skal være: Efteraaret 1910.

tilvende sig et Kronestykke. Bestjaalne har erklæret, at hun ikke har haft noget Kendskab til Tyveriet.

4. Medens han i Tiden fra midt i September f. A. til den 24 December s. A. var i Lære hos Snedkermester Poulsen Lund i Holstebro, tilvendte han sig en Søgnedag en Lund tilhørende, i et Vindue i Værkstedet henstaaende Flaske, der var halvt fyldt med Politur. Polituren, der havde en Værdi af 1 Krone, tog han med til sit Hjem i Lemvig og anvendte den til dermed at polere en Søjle, som han havde foræret sin Fader.

5. Indenfor samme Tidsrum og efter Udøvelsen af fornævnte Tyveri frastjal han en hos fornævnte Snedkermester Lund arbejdende Svend ved Navn Carl Johannes Petersen Maabjerg en Portemonnæ med et Indhold af ca. 2 Kr. 50 Øre. Portemonnæen, der af Bestjaalne er ansat til en Værdi af ca. 1 Kr., henlaa paa Servanten i Bestjaalnes Værelse, der ved en uafaaet Dør stod i Forbindelse med et af Tiltalte beboet Værelse, som han havde lejet af Ejendommens Vicevært, Barber C. P. Clausen i Holstebro. Det stjaalne Beløb har Tiltalte anvendt til en Rejse, medens han har bortkastet Portemonnæen.

6. Den 7 eller 8 Januar d. A. forlod han hemmeligt sit Logi hos fornævnte Barber Clausen og rejste til Randers uden at betale et Beløb af 4 eller 6 Kr., som han skyldte Clausen for Logi. Efter hans Forklaring var det hans Hensigt, naar han kom til Randers, at sende Clausen Beløbet, men han har dog ikke siden realiseret denne Hensigt.

7. Formentlig i Slutningen af Februar og i Løbet af Marts Maaned d. A., paa hvilket Tidspunkt han havde Arbejde hos Firmaet Holst og Nielsen af Strømmen ved Randers, har han i 6 à 7 Gange frastjaalet Firmaets Indehavere, Snedkermestrene Holst og Nielsen, et Beløb af ialt ca. 20 Kroner. Pengene beroede i en uafaaet Skuffe i en Pult, der henstod i et til Værkstedet stødende Kontor, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret.

8. En Fredag Eftermiddag i Midten af Marts Maaned d. A. frastjal han sin Principal, fornævnte Snedkermester Holst, en Portemonnæ, der indeholdt en Tikroneseddel og nogle faa Øre. Portemonnæen, der er vurderet til 1 Kr., beroede i Bestjaalnes Benklæder, der hang i et i Kontoret staaende uafaaet Skab. Efter Tiltaltes Forklaring var det hans Hensigt at anvende de stjaalne Penge til Indløsning af et af ham pantsat Lommeur, men da Bestjaalne samme Dag opdagede Tyveriet, maatte han tilbagelevere Portemonnæen med Indhold.

9. Den 17 Juni d. A. om Aftenen ved Halvtolvtiden har han fra en Ostehandler Niels Christian Kirkegaard i Lemvig tilhørende, udenfor hans Butik anbragt Vareautomat, der var indrettet til at aabnes ved, at et Femogtyveørestykke gennem en Rille indførtes i samme, tilegnet sig en Pakke Chokolade af Værdi 25 Øre. Tyveriet udførtes paa den Maade, at Tiltalte samtidig med, at han trak ned i et paa Automatens Forside anbragt Haandtag, løftede en foran paa

---

Færdig fra Trykkeriet den 28 Marts 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 4.

---

---

Mandag den 18 Marts.

Automaten siddende Rude og ved at stikke Haanden ind gennem den saaledes frembragte Aabning naaede ind til Automatens Mekanisme, i hvilken han derefter rykkede paa forskellig Maade, indtil Chokoladepakken kunde udtages.

Ved begge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste maa det endvidere anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 3 og 10 Juni d. A. om Aftenen ved Ellevetiden have indfundet sig ved fornævnte Automat, hvor Tiltalte Jørgensen i Overværelse af Tiltalte Futtrup — sidste Gang tillige efter Aftale med denne — og ved at benytte den foran beskrevne Fremgangsmaade tilegnede sig første Gang 3 Pakker og sidste Gang 1 Pakke Chokolade til en Værdi af 25 Øre pr. Pakke. De delte straks den stjaalne Chokolade mellem sig og forærede den med det samme.

Under Sagen er der ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

For det af de Tiltalte i de foranførte Henseender udviste Forhold ville de være at anse Tiltalte Futtrup efter Straffelovens §§ 228 og 257, begge §§ sammenholdte med dens § 37, og Tiltalte Jørgensen efter samme Lovs § 230, 1ste Stykke, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 30 og 60 Dage.

---

---

Tirsdag den 19 Marts.

Nr. 56. **Randers Købstads Værgeraad** (Henriques efter Ordre)  
mod

**Randers Byraads Fattigudvalg** (I. Kondrup efter Ordre),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at refundere et Beløb, udlagt til et fra Hjemmet fjernet Barn.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 14 Juni 1909:  
Indstævnte, Randers Byraads Fattigudvalg ved dets Formand, Borg-

mester Swane, bør til Citanten, Randers Købstads Værgeraad ved dets Formand, Amsforvalter Wilde, betale de paastævnte 386 Kr. 19 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Juni 1908, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Det Offentlige udreder til Overretssagfører Buhl i Salær 40 Kroner.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1911: Appellanterne, Randers Byraads Fattigudvalg, bør for Tiltale af de Indstævnte, Randers Købstads Værgeraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten, Overretssagfører Buhl, i Salær 40 Kr., og den for dem beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 80 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagførererne Henriques og Kondrup hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Randers Byting indankede Sag have i 1ste Instans de Indstævnte, Randers Købstads Værgeraad, søgt Appellanterne, Randers Byraads Fattigudvalg, til Betaling af ialt 386 Kr. 19 Øre, som ere udlagte dels af de Indstævnte, dels af Overværgeraadet i Anledning af, at det i 1894 fødte Pigebarn Ane Margrethe Andersen i Henhold til de Indstævntes af Overværgeraadet under 31 Oktober 1906 godkendte Beslutning i Medfør af § 11 i Lov af 14 April 1905 om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Mennesker er fjernet fra Hjemmet og anbragt i Pleje andetsteds, tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra Underretsstævningens Dato, den 4 Juni 1908, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, hvorimod disse have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Medens Appellanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand have gjort gældende, at det ovennævnte Beløb i Medfør af den anførte Lovs



§ 45 vil være at udrede med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af det paagældende Barns Forsørgelseskommune, Vitten-Haldum-Hadsten Kommune, der forskudsvis vil have at udlægge hele Beløbet, har de Indstævnte hævdet, at Beløbet, da Barnets Fader nyder vedvarende Fattigunderstøttelse i Randers Kommune, maa betragtes som en ham ydet Fattighjælp, hvorfor sidstnævnte Kommune som Faderens Opholdskommune i Medfør af Reglerne i 5te Kapitel i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 er pligtig forskudsvis at udrede Beløbet mod Godtgørelse af hans Forsørgelseskommune, Vitten-Haldum-Hadsten Kommune. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives de Indstævnte Medhold. Ligesom nemlig Bestemmelserne i ovennævnte Lov af 1905 § 45 efter deres Ordlyd ogsaa gælde i Tilfælde af, at Forældrene til de paagældende Børn nyde vedvarende Fattighjælp, saaledes ses Loven iøvrigt ikke at indeholde Hjemmel til at nægte deres Anvendelighed i saadanne Tilfælde, idet navnlig den Omstændighed, at Lovens § 50 udtrykkelig har opretholdt den Fattigvæsenet ifølge ovennævnte Lov af 1891 § 40 under visse Betingelser tilkommende Beføjelse til med Overøvrighedens Bemyndigelse at fratage Forældre, som nyde vedvarende Fattighjælp, deres Børn, ved hvilken Foranstaltning Omkostningerne blive at behandle som en Forældrene ydet Fattighjælp, ikke findes at have Betydning i saa Henseende.

Idet det i Henhold til det Anførte maa antages, at der med det ovenomhandlede Beløb bliver at forholde overensstemmende med § 45 i ovennævnte Lov af 1905, kunne Appellanterne ikke anses pligtige at udrede samme, hvorfor de vil være at frifinde for de Indstævnets Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge de Indstævnets beskikkede Sagfører for Underretten i Salær 40 Kr. og den for dem beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 80 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 206.

Højesteretssagfører Liebe

mod

**Frederik Georg Valdemar Larsen** (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 December 1911:  
Tiltalte Frederik Georg Valdemar Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger,

derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Kaae, 30 Kr. til hver. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Detailhandler J. P. Bendtsen betale 388 Kr. 90 Øre mod Tilbagelevering af den ovenomhandlede Hest. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at burde henføres under Straffelovens § 257. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Da Tiltalte efter Dommens Afsigelse har betalt et Afdrag af 200 Kr. paa den tilkendte Erstatning, vil denne være at nedsætte til 188 Kr. 90 Øre.

Thi kendes for Ret:

Frederik Georg Valdemar Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og i Erstatning til Detailhandler Bendtsen betale 188 Kr. 90 Øre. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Frederik Georg Valdemar Larsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 11 Januar 1877 og ikke funden straffet.

I Begyndelsen af Aaret 1911 var der ved Frederiksberg Birks Politiret indledet Undersøgelse mod Tiltalte, der sigtedes for Bedrageri i en Hestehandel, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Under nærværende Sag, under hvilken har været behandlet et Forhold, hvorved Tiltalte sigtedes for Bedrageri i en anden Hestehandel, men som ligeledes er sluttet uden Tiltale, har Sigtelsen mod Tiltalte — der af Livsstilling er Kartoffelhandler, men som maa antages i betydeligt Omfang at give sig af med at handle med Heste — Hensyn til en af ham den 8 Juli 1911 med Detailhandler Jens Peter Bendtsen indgaaet Handel, ved hvilken han til Bendtsen for 340 Kr., der blev betalt kontant, solgte en brun Vallak, som han selv Dagen forud havde købt paa en her i Staden afholdt Hesteauktion.

Ved Salget afgav Tiltalte til Bendtsen følgende af Grønthandler Carl Oscar Olsen efter Tiltaltes Anvisning paa et Tidspunkt, da Bendtsen maa antages ikke at have været tilstede, nedskrevne og af Tiltalte — forøvrigt ogsaa af den ligeledes tilstedeværende Grønthandler Wilhelm Herman Olsen — underskrevne Garantierklæring:

Dags Dato solgt til Hr. Bendtsen, Amagergade; 1 Brun Vallak, ca. 10 Kvt. 2 Tm., ca. 7 Aar. Hesten garanteres Føjelig, trækker saavel En som Tospænder, lægger og rejser sig.

For en Pris af 340 Kroner

hvorfor herved kvitteres.

Hesten, der straks overleveredes Bendtsen, blev af denne samme Dag trukket til en Smed, men her gjorde den sig ustyrlig, og senere stod den i Stalden og døde med Hovedet under Krybben. Bendtsen telefonerede i denne Anledning straks til Tiltalte, men denne kom først tilstede den 10 s. M., og efter at der forgæves havde været forhandlet om Handelens Tilbagegang, indgav Bendtsen den 12 s. M. til Københavns Politi Anmeldelse om, at han maatte anse sig bedragen af Tiltalte med Hensyn til Handelen.

Den 11 var Hesten af Tiltalte bleven bragt til den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, hvor den opstaldedes, og efter at den her ansatte Professor G. Sand nærmere havde undersøgt Hesten, afgav han den 12 s. M. en motiveret Erklæring, der efter en Beskrivelse af Hestens Tilstand og Adfærd som Konklusion udtalte, at Hesten led af Dødkuller i saa høj Grad, at den var ganske ubrugelig, at Lidelsen var uhelbredelig, og at Værdien af Hesten indskrænkede sig til, hvad der kunde faas for den til Slagtning.

Han tilføjede derhos i Erklæringen, at under Hensyn til Sygdommens høje Udviklingsgrad og de meget iøjnefaldende Sygdomstegn, tog han ikke i Betænkning at udtale, at Lidelsens Tilstedeværelse ikke ret længe kunde undgaa en blot nogenlunde opmærksom Iagttagelse, selv om Vedkommende kendte mindre til Heste, end Tiltalte gjorde efter de Erfaringer, Professor Sand havde indhentet, særlig som Voldgiftsmand i Frederiksberg Birk i Henhold til Loven af 19 April 1907 om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr.

I en supplerende Erklæring af 28 September 1911 har Professor Sand derhos udtalt, at den i hans Erklæring af 12 Juli beskrevne Tilstand maatte antages at have været tilstede inden Handelen den 8 Juli, og at den Omstændighed, at Hesten kort før Handelen havde kunnet bruges for Vogn, ikke medførte nogen Forandring i hans Erklæring af 12 Juli, samt at Dødkuller vel er en uhelbredelig Lidelse, men ikke sjældent optræder med et svingende Forløb, saaledes at Perioder af mere eller mindre akut Forværrelse kan afløses af en kortere eller længere Tid varende Bedring.

I Kataloget til den Auktion, paa hvilken Tiltalte købte den omhandlede Hest — for 235 Kroner — var det om Hesten udtrykkelig anført, at den var »tung i Hovedet«, og Tiltalte har under Sagen erkendt, at han ved Salget til Bendtsen vidste, at Hesten havde Dødkuller; han har derhos selv anført, at Symptomerne herpaa ikke var fremtrædende, da han solgte den; han vil endvidere være gaet ud fra, at den nævnte Sygdom ikke kan helbredes, men at en passende Behandling ikke vil lade den fremtræde saa stærkt.

Med Hensyn til de Forhold, hvorunder Handelen mellem Tiltalte og Bendtsen blev indgaaet, er følgende oplyst ved de dels af Tiltalte, dels af Bendtsen, dennes Hustru, Marie, født Gregersen, Fru Olivia Sabroe, de fornævnte Grønhandlere V. H. Olsen og Carl Oscar Olsen

samt forhenværende Smedemester Carl Christian Ravensberg afgivne Forklaringer, der for de seks Vidners Vedkommende ere bekræftede med Ed.

Den 8 Juli — Dagen efter Auktionen — var Tiltalte kørende med Hesten til Grønttorvet, hvor han traf sammen saavel med V. H. Olsen som med C. O. Olsen, og hvor der var Tale om, at Førstnævnte skulde købe Hesten. Dette blev ikke til Noget, men senere paa Dagen traf Tiltalte paany C. O. Olsen, og de kørte Begge med Hesten ud til V. H. Olsen paa dennes Bopæl i Prinsessegade, hvor de paany forhandlede om, at V. H. Olsen skulde købe Hesten, men fremdeles uden at kunne blive enige. V. H. Olsen gik derefter hen til Bendtsen, der bor i Amagergade, og fik ham med sig tilbage, efter V. H. Olsens oprindelige Forklaring under Paaskud af, at Bendtsen skulde hjælpe ham at handle med Tiltalte, medens den virkelige Grund var, at Hesten om muligt skulde prakkes Bendtsen paa.

Det bemærkes herved, at V. H. Olsen — der for sin Medvirken til Handelens Istandbringen af Tiltalte har modtaget 10 Kr. kontant, foruden at han har faaet eftergivet en Fordring paa 15 Kr. — senere har ændret sin Forklaring til, at det i Virkeligheden kun var hans Mening, at Bendtsen skulde hjælpe ved Handelen.

Efter Bendtsens Tilstedekomst drejede Forhandlingerne sig imidlertid kun om, at Bendtsen skulde købe Hesten.

Bendtsen forlangte selv at prøve denne, men det vilde Tiltalte ikke lade ham gøre, hvorimod Tiltalte selv kørte en Tur med Hesten til Bendtsens Bopæl, ledsaget af Bendtsen og C. O. Olsen. De blev der enige om, at Bendtsen skulde købe Hesten for 340 Kr., hvorhos Tiltalte skulde give Bendtsen en af denne forlangt Garantierklæring for Hesten.

Medens Bendtsen gik for at hente Penge, nedskrev C. O. Olsen efter Tiltaltes Diktat den ovennævnte Erklæring, som derefter blev underskrevet af Tiltalte.

Efter at Bendtsen var kommen tilbage sammen med den ovennævnte forhenværende Smedemester Ravensberg, bad han, da han ikke kunde læse Skrift uden Brillen og netop ikke kunde finde disse, Ravensberg om at læse Erklæringen, hvad denne, der ejheller havde Brillen med, havde vanskeligt ved.

Efter Bendtsens og Ravensbergs samstemmende Forklaring kunde Sidstnævnte, da han læste Erklæringen op, ikke rigtig læse Ordet »føjelig«, som han læste som »farlig«, hvortil Bendtsen bemærkede, at der skulde staa »fejlfri«, hvad derefter Ravensberg for sit Vedkommende maa antages at være gaet ud fra.

Hverken V. H. Olsen eller C. O. Olsen vil have hørt dette Replikskifte, medens V. H. Olsen dog har hørt, at Ravensberg standsede ved Læsningen af Ordet føjelig eller farlig, og Tiltalte, som har erkendt at have paahørt Ravensberg oplæse og Bendtsen godkende Erklæringen, har benægtet, at der overhovedet var Tale om, hvorvidt der stod »føjelig« eller »fejlfri«.

Efter at Erklæringen — som det maa antages efter Bendtsens Opfordring — var medunderskrevet af V. H. Olsen, der en Tid havde været borte, men atter var kommet tilstede, blev den aftalte Købesum udbetalt til Tiltalte.

Bendtsens Forklaring gaar ud paa, at han udtrykkelig forlangte, at Hesten skulde være fejlfri — eller som han ogsaa har sagt, reel og fri for skjulte Fejl —, og at Tiltalte udtrykkelig garanterede ham, at Hesten var fejlfri, idet Tiltalte i saa Henseende alene anførte, at Hesten var »lidt« — eller som Bendtsen ogsaa har forklaret — »noget« »tung«, hvad Tiltalte imidlertid forklarede at hidrøre fra, at det var en Græshest, der lige var kommen ind fra Landet, samt at Tiltalte ikke har sagt noget om, at Hesten var død og tung i Hovedet.

I Overensstemmelse hermed har Bendtsens Hustru og Fru Sabroe forklaret, at Tiltalte under Forhandlingerne paa Bendtsens Bopæl udtalte, at Hesten var fejlfri.

Tiltalte har endvidere benægtet at have lovet Bendtsen, at Hesten var fejlfri, eller overhovedet at have paataget sig nogen Garanti for Hesten udover den i Erklæringen indeholdte, der er affattet i Overensstemmelse med deres forudgaaende Forhandlinger. I Forbindelse hermed har dog Tiltalte forklaret, at han mange Gange sagde til Bendtsen, at Hesten var tung og død i Hovedet, hvad Bendtsen ikke tillagde nogen Betydning, men hvortil han svarede, at det ikke gjorde noget, hvilken sidste Udtalelse derimod ifølge Bendtsens og V. H. Olsens Forklaringer er afgivet i Anledning af en Bemærkning om, at Hesten ikke vilde staa stille.

Tiltalte har erkendt, at han tillige har talt om, at Hesten kom lige fra Græs, og efter Bendtsens og V. H. Olsens Forklaring fremkom denne Udtalelse i Forbindelse med Udtalelsen om, at Hesten var tung eller tung i Hovedet, saa at Olsen forstod hele Udtalelsen derhen, at Hesten var ængstelig, fordi den endnu ikke var vant til København.

Medens V. H. Olsen og C. O. Olsen, som dog hver for sig var fraværende under en længere eller kortere Tid af Forhandlingerne, efter deres Forklaring ikke vil have hørt, at Bendtsen forlangte Hesten fejlfri, har V. H. Olsen forklaret, at han ikke er vis paa, om Tiltalte talte om, at Hesten var »død« — foruden »tung« — i Hovedet, samt at han ikke har forstaaet Tiltaltes Udtalelser i denne Retning som Udtryk for, at Hesten havde Dødkuller, eller overhovedet tillagt den nogen Betydning udover, at Hesten var nervøs og ikke vilde staa stille, hvad Vidnet ogsaa gjorde Bendtsen opmærksom paa.

Han har derhos udtalt som sin Opfattelse, at Bendtsen ej heller har forstaaet, at Hesten havde Dødkuller, men at dennes Mening med at forlange en skriftlig Erklæring maatte være at forlange Garanti for, at Hesten var fejlfri. I Forbindelse hermed bemærkes, at Bendtsen har forklaret, at han, da Hesten stod og huggede mod Krybben, spurgte V. H. Olsen, der da var alene tilstede, om Hesten ikke var død i Hovedet, hvortil Olsen sagde, at det kunde han ikke tænke sig, da det saa vilde vise sig i den Varme, hvilken Samtale Olsen vel ikke har erindret, men om hvis Rigtighed han ikke har tvivlet.

Efter C. O. Olsens Forklaring udtalte Tiltalte, baade at Hesten var »tung« og »død« i Hovedet, hvilket Tiltalte allerede iforvejen havde sagt til ham og V. H. Olsen, saaledes at det ikke kunde misforstaas, at Hesten havde Dødkuller; men Vidnet har erklæret, at han ikke vidste, om Bendtsen havde forstaaet Udtalelsen.

Dette Vidne har endvidere forklaret, at da Bendtsen enten i samme Anledning eller i Anledning af en Bemærkning om, at Hesten ikke

vilde staa stille, udtalte, at det gjorde ikke noget, da han næsten altid kørte i Skridtgang eller ganske smaat, svarede Tiltalte hertil, at saa kunde Bendtsen ogsaa bruge den Hest, og at der ikke blev noget ivejen med den. Tiltalte, der oprindeligt under Sagen erkendte Rigtigheden af denne Forklaring, har i et senere Retsmøde erklæret, at han ikke tror at have brugt den sidste Udtalelse.

Med Hensyn til Tiltaltes Optræden under hans Tilstedeværelse hos Bendtsen den 10 Juli har Bendtsen, hans Hustru, hans Datter, Fru Gudrun Jørgensen, Garveriarbejder Frederik Madsen og Rengøringskone Ane Marie Nielsen, født Hansen, samstemmende og under Ed forklaret, at Fru Gudrun Jørgensen under den da stedfundne Samtale bebrejdede Tiltalte, at denne havde narret hendes Fader, idet Tiltalte havde lovet Hesten fejlfri, men i Erklæringen skrevet »føjelig« istedetfor »fejlfri«, og at Tiltalte hertil svarede: »Det ved jeg sgu nok«, hvorhos han under Anvendelse af et plumpt Udtryk henskød sig under, at han ikke selv havde skrevet Erklæringen.

Efter det saaledes Foreliggende og navnlig den af Bendtsen, der er skildret som en absolut paalidelig Mand, afgivne bestemte og stadig fastholdte Forklaring, der er i høj Grad bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og som ikke afkræftes ved de af Vidnerne Olsen afgivne Forklaringer om, at de ikke have hørt enkelte af Udtalelserne, og om de af Tiltalte benyttede Udtryk om Dødkulleren, som Bendtsen efter den Forbindelse, hvori de maatte være fremkomne, maa antages ikke at have tillagt nogen Betydning, findes det at maatte antages, at Bendtsen har købt Hesten i Tillid til, at Tiltalte havde garanteret dens Fejlfrihed.

Det maatte endvidere efter alt det Foreliggende, hvorved bemærkes, at Tiltalte paa enkelte Punkter har afgivet vitterlig urigtige Forklaringer, staa Tiltalte klart, at de Udtalelser, hvormed han fremkom om Hestens »Tunghed« eller »Dødhed«, som han iøvrigt selv søgte at forklare som et af en tilfældig Stedforandring foranlediget forbigeaaende Fænomen, i hvert Fald paa ingen Maade af Bendtsen blev opfattede som sigtende til et Forhold af nogen alvorligere Karakter, samt at den af Tiltalte udstedte Erklæring under alle Omstændigheder ydermere maatte bestyrke Bendtsen i, at der ikke hos Hesten fandtes nogen blot tilnærmelsesvis saa værdiforringende Egenskab, som den fornævnte Sygdom betegner. Idet Tiltalte herefter har bibragt Bendtsen Forestilling om, at den af ham købte Hest var i en meget væsentlig Grad værdifuldere, end Tilfældet i Virkeligheden var, og derved formaet ham til at købe Hesten, i hvert Fald for en væsentlig højere Pris end den, Tiltalte havde kunnet paaregne, saafremt Køberen var bleven bekendt med det sande Forhold, findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et svingagtigt efter Straffelovens § 251 strafbart Forhold.

Bendtsen har nedlagt Paastand om, at Tiltalte mod den ommeldte Hests Tilbagelevering tilpligtes at betale ham en Erstatning af 388 Kr. 90 Øre, nemlig foruden den fornævnte Købesum, 340 Kr., endvidere forskellige af Bendtsen i Anledning af Hesten hafte Udlæg til ialt 48 Kr. 90 Øre. Mod det saaledes paastaaede Beløbs Størrelse har Tiltalte erklæret ikke at finde noget at erindre, forsaavidt han overhovedet anses erstatningspligtig overfor Bendtsen, Erstatningspaastanden findes herefter i sin Helhed at kunne tages til Følge.

Den af Tiltalte efter fornævnte Lovbestemmelse forskyldte Straf findes under Hensyn til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

---

Onsdag den 20 Marts.

Nr. 149. Repræsentant **Theod. Holm** (Harboe)

mod

Gaardejer **Emil Jensen** (Bache),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til for en Skadeserstatning at erholde Udlæg i et Appellanten tilhørende Automobil.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1911: Citanten, Gaardejer Emil Jensen af Hulby, bør være berettiget til for et Beløb af 615 Kr. 44 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Maj 1911 samt denne Sags Omkostninger 80 Kr. at gøre Udlæg til Forauktionering i det Indstævnte, Repræsentant Theod. Holm for Tiden tilhørende Automobil K. 711.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Repræsentant Theod. Holm, til Indstævnte, Gaardejer Emil Jensen, med 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved nærværende Rets Dom af 13 Februar 1911 blev Grosserer Axel Malm tilpligtet at betale i Erstatning til Citanten, Gaardejer Emil Jensen af Hulby, i Anledning af, at der den 30 September 1909 er tilføjet Citanten personlig og et ham tilhørende Køretøj Skade ved, at hans Heste paa Landevejen et Stykke udenfor Korsør blev sky for et af Malm benyttet

Automobil og løb løbsk, 500 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 10 December 1909 og Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Under Anbringende af, at Grosserer Malm er rejst til Udlandet, og at det paagældende Automobil, registreret som K. 711, nu tilhører Indstævnte, Repræsentant Theod. Holm, paastaar under nærværende Sag Citanten sig i Henhold til § 33 in fine i Lov om Kørsel med Automobiler af 27 Maj 1908 kendt berettiget til at erholde Udlæg til Forauktionering i bemeldte Automobil for:

	Kr. Ø.
Hovedstolen efter ovennævnte Dom . . . . .	500 00
Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 10 December 1909 til Datoen for Forligsklagen i nærværende Sag den 11 Maj 1911 .	35 44
og Omkostninger ifølge Dommen . . . . .	80 00
	<hr/>
Ialt . . . . .	615 44

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens ovennævnte Dato og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte har til Støtte for sin Paastand anbragt, at han i god Tro efter Ulykkestilfældet har erhvervet Automobilet af en Trediemand, der da ejede det, og at den omhandlede Bestemmelse i Automobiloven efter hans Formening ikke har en saadan Rækkevidde, som Citanten vil tillægge den, men kun indeholder Hjemmel for, at man kan holde sig til Automobilet, selv om den, der under Ulykkestilfældet benyttede det, ikke var Ejer af det, men ikke, naar det har skiftet Ejer, og denne ved Erhvervelsen har været uvidende om, at det hæftede for en Skadeserstatning.

Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, idet den i Loven givne Regel, som ikke indeholder nogen Begrænsning overfor Overdragelser til godtroende Erhververe af Automobilet, maa antages at hjemle den Skadelidte en lovbestemt Panteret i Automobilet for Erstatningen. Der vil derfor være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger ville være at bestemme til 80 Kroner.

Nr. 218. Højesteretssagfører Møller

mod

**Christian Stephan Andersen** (Def. Winther),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1912: Arrestanterne Artur Halvor Jesper Dahl og Christian Stephan Andersen bør straffes Dahl med Tugthusarbejde i 3 Aar, Andersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør Arrestanterne og, En for Begge og Begge



for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Godskesen og Amdrup, 40 Kroner til hver, dog at Arrestanten Dahl ikke udreder udover  $\frac{2}{3}$ , Arrestanten Andersen ikke udover Halvdelen af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Stephan Andersen til Højesteretssagførerne Møller og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Artur Halvor Jesper Dahl og Christian Stephan Andersen tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Dahl . . .

Arrestanten Andersen er født den 22 Oktober 1884 og er — foruden at han inden sit fyldte 18de Aar har været straffet 4 Gange for Tyveri — endvidere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 7 Marts 1903 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, tildels jfr. § 46, og efter dens § 228, tildels jfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 1 April 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 9 Maj 1908 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 46, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, samt senest ved nærværende Rets Dom af 21 November 1908 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste og 2det Stykke, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 225, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter Udtaaelsen af de ham ved de to sidstnævnte Domme ikendte Straffe løslodes Arrestanten den 8 Juli 1911; han blev ved Løsladelsen anset for upaavirket, og Inspektionen for Vridsløselille Strafanstalt, hvor han afsonede en Del af Straffen, nemlig fra den 12 Maj 1908, indtil han den 11 Januar 1909 paa Grund af Pladsmangel overførtes til Horsens Strafanstalt, har karakteriseret ham som en fræk og ganske ligeglad Person. Under Opholdet i Horsens Strafanstalt straffedes han to Gange disciplinært, bl. a. for Overfald paa Medfange.

I. Ved Arrestanten Andersens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at det den 12 Maj 1908 forinden hans Hensættelse til

Afsoning af den ham ved Rettens Dom af 9 s. M. idømte Straf til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel blev ham tilkendegivet, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved nævnte Protokol, og at han har overtraadt dette Tilhold, idet han efter som nævnt den 8 Juli 1911 at være løsladt fra Strafanstalten den 9 eller 10 s. M. tog Ophold her i Staden, hvor han derefter uden at foretage den befalede Melding opholdt sig, indtil han anholdtes her under Sagen den 13 Oktober samme Aar.

II. Ved Arrestanten Dahls Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestanten den 12 Oktober 1911 om Aftenen havde været sammen med Arrestanten Andersen — og, som det maa antages, tilligemed flere andre løse Eksistenser — hos en oftere straffet Person paa Christianshavn, begav han sig, efter sin Forklaring alene, ud paa Amager og indfandt sig ved 10-Tiden ved en ved Krudttaarnsvej liggende, op til Søen stødende Losseplads, der . . .

Fra Skuret stjal han derefter 1 Kr. 32 Øre i rede Penge, nogle Flasker Brændevin, 1 Kaffekande, 1 Tepotte og 1 Daase med Kaffe . . .

Endvidere . . . 1 paa Pladsen udenfor Skuret staaende Mælke-spand . . .

. . . oprød et andet . . . Skur, fra hvilket han derpaa stjal nogle Beklædningsgenstande, 1 Kikkert, 3 Geværer, et Sejldug med en Del gammelt Metal, en Del Knive, Skeer, en Pibe, et Snapseglass m. m. . . .

. . . oprød . . . sluttelig et paa Pladsen værende Hønsehus . . . og stjal derefter inde i Huset 4 Høns, som han straks dræbte og derpaa lagde i en Pose, som han stjal i Opholdsskuret.

. . . og stjal en paa Pladsen frit fremme beroende Trækvogn . . . det Stjaalne med Undtagelse af en enkelt Ting . . . læssede han derefter paa Trækvognen og kørte med denne ad Krudttaarnsvej og Kløvermarksvej, indtil han — om Natten ved 3-Tiden — kom til en Mark ved denne, hvorpaa der dels ligger en større Svinestald, dels et Lysthus.

Efter . . . at have opbrudt Lysthusets . . . Dør, stjal han en Stortrøje, en Bordkniv og en Hammer . . . Derpaa skaffede han sig Adgang til Svinestalden . . .

. . . hvorpaa han fra en af Svinestierne i Bygningen stjal en Gris, som han straks slagtede . . . fra det fornævnte Lysthus stjal han derefter syv frit fremme beroende Sække, af hvilke han benyttede den ene til at lægge Grisen i og dækkede de andre over de stjaalne Koster, hvorpaa han trak Vognen med alt det Stjaalne videre.

Samme Morgen godt ved 4-Tiden blev begge Arrestanterne anholdte af Politibetjentene 405, Tybjerg, og 778, Dalsgaard, der under deres Patrouiljetjeneste paa Amagerbrogade bemærkede, at Arrestanterne kom med en Trækvogn paa Kløvermarksvej og kørte et Stykke ad Amagerbrogade ind mod Christianshavn, men derpaa under Fremskyn-delse af deres Gang drejede om ad Amager Fælledvej.

Efter Dahls Forklaring traf han den paagældende Morgen Andersen gaaende paa Kløvermarksvej og bad Andersen være ham behjælpelig med at trække Vognen ind til Byen, hvad Andersen derefter gjorde uden at spørge om Andet end, hvor Dahl skulde hen, hvortil Dahl svarede, at han skulde ind til Peter Hvitfeldtsstræde. Dahl omtalte ikke udtrykkeligt, at det var Tyvekoster, men Andersen, der vidste, at Trækvognen ikke tilhørte Dahl, maatte efter Dahls Mening være paa det Rene med, at den, og hvad der var læsset paa den, var stjaalet, hvorved Dahl har tilføjet, at han nok ejer en Trækvogn — der da henstod paa Grundtvigsvej —, som han bruger til Transport af de Materialier m. m., som han bruger til Tagdækning, hvormed han tildeels ernærer sig, nemlig Koste, Spande, Tagpap, Tjære, Arbejdstøj og almindeligt Værktøj, men at en med disse Genstande belæsset Trækvogn ser helt anderledes ud, end den med Tyvekosterne belæssede Trækvogn gjorde.

Den stjaalne Trækvogn var nemlig en flad Vogn, paa hvilken de stjaalne Koster var henlagte tæt sammen og tildækkede, idet dog Transportspanden stod for sig utildækket, medens den Vogn, Arrestanten bruger, naar han drager ud til Tagdækning, var en Kassevogn, hvor hans Materialier fylde ganske anderledes, idet de ogsaa rage ud over Vognen.

I Overensstemmelse hermed have ogsaa begge de fornævnte Bøtjente forklaret, at de straks kunde se, at det ikke var nogen Vogn med Arbejdsredskaber, Arrestanterne kom trækkende med, og at Mælketransportspanden stod frit og utildækket paa Vognen.

Arrestanten Andersens Forklaring gaar ud paa, at han, der var uden Logi, laa og sov paa en Mark ved Kløvermarksvej, da han blev vækket af Dahl, der bad ham om at være ham behjælpelig med at trække Vognen ind til Byen, hvad han derefter, skønt Vognen ikke var tung, gjorde saaledes, at han trak Vognen, og Dahl skød paa, hvorved de hele Tiden kørte i rask Fart, men uden at fremskynde denne før Anholdelsen.

Senere har Andersen efter at være bleven bekendt med Dahls Forklaring rettet sin Forklaring derhen, at det godt er muligt, at han gik paa Kløvermarksvej, da Dahl kom med Trækvognen og bad om Hjælp. Andersen har gjort gældende, at han trak Vognen for derved at tjene sig en Snaps, og at han gik ud fra, at Dahl var i lovlig Besiddelse af Vognen og paa denne havde Noget, han skulde bruge til sit Arbejde, hvorhos han overfor Dahls Forklaring om det ganske forskellige Udseende af hans egen Trækvogn, læsset med hans Materialier, har indskrænket sig til at erklære, at »det kender han ikke noget til«.

Han har erkendt, at han Aftenen før Anholdelsen har været sammen med Dahl paa den ovenfor omtalte straffede Persons Bopæl, og han har overfor en samstemmende Forklaring af Dahl og to Vidner om, at han Kl. 5 $\frac{1}{2}$  om Eftermiddagen før Anholdelsen har færdedes paa Krudttaarnsvej sammen med Dahl, udtalt: »At dette godt kan være«, medens han i et senere Forhør har betegnet Forklaringerne i saa Henseende som Løgn.

Naar imidlertid henses til, at saavel Dahl som Andersen ere Personer, der ofte ere straffede for Tyveri eller andre Ejendomsindgreb, til, at Andersen efter det Oplyste er godt kendt med Dahls Forhold

og har været sammen med ham om Aftenen forud for og straks efter Tyverierne, til, at den belæssede Trækvogn maa antages at have haft et Udseende, der ikke kunde forveksles med en med Dahls Arbejds-materialier belæsset Trækvogn, til det Tidspunkt af Døgnet, paa hvilket Dahls Henvendelse til ham og hans Transport af Vognen fandt Sted, samt til, at Andersens Fortid og hele Forhold kendetegner ham som en forhærdet Ejendomsforbryder, og til, at hans Forklaringer under Sagen bære Præg dels af Tilbageholdenhed, dels af Vaklen og Usandfærdighed, findes der ikke at kunne rejses begrundet Tvivl om, at Arrestanten Andersen har været paa det Rene med, at Trækvognen og de derpaa værende Ting var Tyvekoster, som han hjalp Dahl med at bringe i Sikkerhed.

Med Hensyn til Værdien af de stjaalne Koster bemærkes, at de ved Tyverierne fra Lossepladsen stjaalne Koster — fraregnet de rede Penge — ere vurderede til ialt 78 Kr., deraf Mælkespanden, Pakken med Cigarer og Kakao samt Trækvognen til ialt 16 Kr., medens den stjaalne Gris er vurderet til 25 Kr. og de fra Lysthuset stjaalne Koster til ialt 12 Kr.

Efter den af de ovenfor nævnte Betjente afgivne Forklaring maa det antages, at ingen af Arrestanterne ved Anholdelsen var i næneværdig Grad berusede.

Med Hensyn til Arrestanten Andersen er det af Fængselslægen i Erklæring af 21 December 1911 udtalt, at han er et degenereret, let imbecilt Individ, der forstaar Gerningens og Straffens Betydning, og som ved Alkohol faar en udover det Normale gaående Impuls til at begaa Forbrydelser.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Dahl efter Straffelovens § 232 . . .

Arrestanten Andersen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og for Arrestanten Andersens Vedkommende under Et . . . Andersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

---

Torsdag den 21 Marts.

Nr. 217. Højesteretssagfører Winther

mod

**Mads Jacobsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, § 161 og § 176, jfr. § 161.

Bjerger-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1911: Arrestanten Mads Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og skal betale alle af hans Arrest og denne Sag iøvrigt lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører C. Hagen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Juul-Pedersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Sinding og Axel Damm, betaler Arrestanten Mads Jacobsen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Jacobsen til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerger-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Mads Jacobsen, der er født den 2 September 1876 og ikke er funden forhen straffet, tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens §§ 202, 161 og 176, jfr. § 161.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelsen af Straffelovens § 202, foreligger Sagen ikke nærværende Ret til Paakendelse, eftersom Sagen kun er appelleret efter Arrestantens Begæring, og der ved Underretsdommen er tillagt ham Frifindelse med Hensyn til den nævnte Sigtelse.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, ere Sagens Omstændigheder iøvrigt følgende:

Arrestanten, der den 15 Maj 1897 blev gift med Ane Johanne Rasmine Rasmussen, med hvem han lever i sædvanligt ægteskabeligt Samliv, har ifølge sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse udvist følgende Forhold overfor sin den 19 Januar 1894 udenfor Ægteskab fødte Datter, Karen Marie Jacobsen, der maa antages at have været sædelig uberørt, da Forholdet begyndte. I det Mindste en Gang i det sidste Halvaar af 1905, altsaa inden Datteren fyldte det 12te Aar, har han i uterligt Øjemed befølt hende, der da delte Seng med ham, paa hendes Kønsdel og nøgne Legeme. I Tiden efter, at Datteren er fyldt det 12te Aar, og indtil Arrestantens Anholdelse under nærværende

Sag den 21 Juli 1911, har han ialt henimod 20 Gange søgt kønslig Tilfredsstillelse med hende paa den Maade, at han indførte sit Lem, som han holdt paa med Haanden, i hendes Kønsskel og bevægede det frem og tilbage der, indtil han mærkede, at det kom til Sædafgang, hvorpaa han udtog Lemmet af Kønssdelen og lod Sædafgangen foregaa udenfor den.

Det sidstomhandlede Forhold, der maa anses som fuldbyrdet legemlig Omgang, har fundet Sted baade før og efter Datterens fyldte 16de Aar.

Endvidere har Arrestanten, som det maa antages i Tiden mellem Datterens 12te og 16de Aar, nogle Gange befølt hende paa uterlig Maade eller skaffet sig Sædafgang ved at bevæge Lemmet frem og tilbage mellem Datterens Laar.

Arrestantens udenfor Ægteskab den 15 August 1895 fødte Datter, Martha Marie Jensen, har dernæst forklaret, at Arrestanten nogle Gange i Sommeren 1907, bl. a. ogsaa inden hendes fyldte 12te Aar, har befølt hende — der iøvrigt allerede forinden dette havde haft utugtigt Forhold til andre Mandspersoner, navnlig halvvoxne Dreng — paa uterlig Maade og gnedet sit Lem mellem hendes Laar, og at han i Tiden fra 2 Marts 1908 indtil Juni 1911 mindst en halv Snes Gange har haft legemlig Omgang med hende, i enkelte Tilfælde paa samme Maade som med Søsteren, men i de fleste Tilfælde paa normal Maade.

Arrestanten, der efter sin Forklaring har været uvidende om Datterens Forhold til andre Mandspersoner, har udtalt, at han er temmelig sikker paa, at den første uterlige Behandling foregik, efter at Datteren i August 1907 havde fyldt 12 Aar, og denne Forklaring findes det paa det Foreliggende betænkeligt at forkaste.

Iøvrigt har han forklaret som Datteren, dog at han har fastholdt, at den legemlige Omgang, der efter hans Fremstilling har fundet Sted i ca. 10 Tilfælde, altid er foregaaet paa samme Maade som overfor Søsteren.

Medens Datteren Martha Marie som oftest selv har været villig til at indlade sig paa Forholdet med Arrestanten, maa derimod Datteren Karen Marie kun antages at have fundet sig deri af Frygt for Arrestanten, men det kan ikke anses godtgjort, at Arrestanten har anvendt Vold eller Trusler om Vold overfor hende eller Søsteren.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der ifølge en Erklæring af Stadsråden i Odense maa anses fuldt tilregnelig, være at anse efter Straffelovens § 161, jfr. tildels § 174, og efter Straffelovens § 176, jfr. § 161 og sammenholdt tildels med § 173 og § 174, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Da Underretsdømmen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 161, tildels sammenholdt med § 46 og § 176, jfr. § 161, har samme Straf, — — — vil denne Dom være at stadfæste.

---

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 5.

---

---

Torsdag den 21 Marts.

Nr. 209.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Baltzer Henrik Baltzersen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 § 2 og Lov Nr. 163 af 19 Juni 1908 § 1.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 December 1911: Tiltalte, Urtekræmmer Baltzer Henrik Baltzersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 20 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Baltzer Henrik Baltzersen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Urtekræmmer Baltzer Henrik Baltzersen tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt Grundlovsdagen § 2 og Lov Nr. 163 af 19 Juni 1908 om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere § 1.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der har Borgerskab paa Detailhandel med anmeldt Brændevinshandel og driver Forretning Rigensgade Nr. 22, Stuen, har i den sidste Tid haft en Salgsautomat, ca. 2 Alen bred og ca. 1½ Alen høj, anbragt istedetfor den nederste Halvdel af Ruden i et af sine Butiksvinduer. Fra Automaten, der er indrettet til at fyldes fra oven inde

fra Butikken, og som er delt i 60 forskellige Rum, har Tiltalte dels for 25 Øre, dels for 10 Øre solgt mange forskellige Varer, saasom Æbler, Cyklelys, Kakao, Sukker, Te, Kaffe, Chokolade, Sild, Sardiner, Cigarer, Cigaretter, Tobak og Tændstikker.

Automaten, der vender ud til Gaden, har staaet aaben til Benyttelse for Købere hele Døgnet rundt, Søndag og Hverdag, og er saaledes indrettet, at Kunderne ved at trække i et Haandtag kunne købe, hvilken af de udstillede Varer de ønsker.

Tiltalte fylder den i Almindelighed om Morgenen og desuden i Løbet af Søndagen, naar Varer udsælges, navnlig Cigaretter. Om Søndagen har Tiltalte endvidere fra Automaten solgt Akvavit, Kognak og svensk Punch. Hovedsalget er foregaaet om Søndagen, hvor der er solgt for 7—8 Kroner om Dagen, nemlig omtrent Halvdelen af Automaten Indhold, samt Morgenen og Aften, før og efter at Butikken er aaben.

Den saaledes skete Forhandling fra Automaten maa anses som en Overtrædelse af fornævnte Lov af 22 April 1904 § 2. Skønt Loven af 19 Juni 1908 § 1 efter Lovens Titel og Formaal ikke med Sikkerhed kan antages at omfatte Salg fra Automater i Almindelighed, maa den af Tiltalte drevne Forhandling efter den Maade og det Omfang, hvori den er sket, tillige anses for en Overtrædelse af sidstnævnte Lov.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Lov 22 April 1904 § 12 og Lov 19 Juni 1908 § 5 efter Omstændighederne under Et med en Bøde af 20 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

---

Nr. 219. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Erik Andreas Munk** (Def. Halkier),

der tiltales for uagtsomt Manddrab.

Bornholms vestre Herreds Ekstrarets Dom af 13 Januar 1912: Tiltalte Erik Andreas Munk bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Janus Olsen og M. P. Hjorth, 14 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 198. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger.



## Thi kendes for Ret:

Erik Andreas Munk bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen bestemte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Henriques og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Bornholms Amts Ordre af 14 f. M. anlagte Sag er Tiltalte Erik Andreas Munk, der er født den 18 Maj 1892 og ikke er fundet tidligere kriminaliter tiltalt, aktioneret for uagtsomt Manddrab. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Tiltalte, som den 1 November f. A. var kommen i Tjeneste som Andenkarl paa Hyssergaard i Nylarsker Sogn, hvor samtidig den med ham ganske jævnaldrende Albert Hansen havde faaet Plads som Forkarl, Søndagen den 19 November f. A. Klokker mellem 7 og 8 om Morgenen sammen med nævnte Forkarl og en Pige, der var beskæftiget med at rede Forkarlens Seng, opholdt sig i Karlekammeret paa Hyssergaard, tog Forkarlen for Kommers en i et Hjørne i Kammeret staaende uladt Bøsse, som han anbragte i Færdigstilling, og idet han sigtede paa Tiltalte, raabte han spøgende til denne: »Pengene eller Livet«. Tiltalte gik straks ind paa Spøgen, og som Svar paa denne nedtog han fra Væggen i Kammeret en der hængende, Fodermesteren paa Gaarden tilhørende Bøsse, og idet ogsaa han anbragte sit Gevær i Færdigstilling, sigtede han paa sin Kammerat. Straks derefter, idet dog forinden Pigen, som stod og redte Seng, havde hørt Forkarlen sige: »Saa tag Livet, for Penge har jeg ingen af«, lød der et Skud, og hidrørte dette Skud fra Tiltalte. Bøssen, hvormed denne stod, havde nemlig, Tiltalte uafvidende, været ladt, og Hanen paa den havde, som det maa antages, været spændt, og øjeblikkelig, Tiltalte rørte ved Afrækkeren, gik Skuddet, der bestod af Andehagl, af og ramte Forkarlen i Hjertet. Den ramte Karl, der stod i en Afstand fra Tiltalte af ikkun 5 Alen, styrtede straks om paa Gulvet, og faa Minutter efter udaandede han, idet Skuddet ifølge den foretagne Obduktionsforretning havde været absolut og øjeblikkeligt dræbende.

Under Sagen er det nu vel oplyst, at det er ret almindeligt, at der her paa Øen ude paa Gaardene hænge Bøsser fremme i ladt Tilstand, og Tiltalte har erkendt, at han har hørt Tale om dette Forhold. Ikke destomindre skønnes Tiltalte dog ikke ved den heromhandlede Lejlighed, da han nedtog Bøssen, at kunne have haft nogen Formodning om, at den var ladt. Tværtimod havde han al rimelig Grund til at antage, at han uden Fare kunde benytte den til at gøre Kommers med. Han havde nemlig nogle Dage efter, at han var kommen til Hyssergaard, formentlig Søndagen den 5 November f. A., haft fat i Bøssen, og baade han og Afdøde havde dengang prøvet paa at skyde

den af, hvad imidlertid ikke vilde lykkes dem, og fremgik det da af hele Situationen, at Bøssen ikke var ladt, idet Fodermesteren, som ejede Bøssen, og som var tilstede, ikke var fremkommen med nogen Advarsel mod at tage den ned fra Væggen eller mod at staa og pille ved den. Geværret var da ogsaa først Dagen forinden Ulykkestilfældet blevet ladet af Fodermesteren; men denne havde ikke dertil haft nogen bestemt ydre Foranledning, og han havde ikke heller underrettet sine Medtjenere derom og specielt navnlig ikke Tiltalte, og denne, der tjente og følgelig ogsaa arbejdede, spiste, tilbragte sin Fritid samt delte Værelse sammen med Fodermesteren, med hvem han ogsaa var jævnaldrende, var derfor berettiget til at gaa ud fra, at Bøssen fremdeles ikke var ladt. Saa meget mere maatte han gaa ud herfra, som Fodermesteren, saaledes som nys anført, ikke længe i Forvejen havde set Tiltalte manøvrere med Bøssen og derfor under Hensyn hertil ikke vel kunde antages at ville lade den i ladt Tilstand hænge frit fremme i det for ham, Tiltalte og Afdøde fælles Karlekammer uden at underrette sine Kammerater derom. Hertil kommer, at Bøssen Ulykkesdagen maa antages at have hængt paa samme Plads som i Dagene forinden, samt at den var af en ejendommelig Konstruktion, saa at man, naar man da ikke var særlig fortrolig med den — hvilket Tiltalte ikke var, idet han, der kun er 19 Aar gammel, overhovedet ikke har nogen Forstand paa Geværer og end ikke nogensinde før har skudt et Gevær af — ikke kunde se, naar Hanen paa den var spændt. For en med Bøssens særlige Konstruktion ukendt maatte Hanen, selv om den var spændt — den kunde overhovedet ikke stilles i Ro — endog tage sig ud, som om den var nedladt, idet den paa Geværer af den heromhandlede Art — Bøssen var et gammelt militært Mausergvær, der var omdannet til Jagtgevær — kun kan bevæge sig knapt en halv Tomme frem og tilbage, men derimod ikke som paa almindelige Geværer op og ned.

Efter det saaledes Anførte findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Uagtsomhed, og han vil derfor være at finde for Aktors Tiltale.

---

Tirsdag den 26 Marts.

Nr. 39. Skibsmægler **Herman Andersson** (Asmussen)

mod

Firmaet **C. K. Hansen** (Stein),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til som Reder at omdestinere en Ladning, for hvilken Appellanten købte Konnossementet ved Tvangsauktion.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Oktober 1911: De Indstævnte, **C. K. Hansen**, bør for Tiltale af Citanten, Skibsmægler **Herman**

Andersson i Uleåborg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 300 Kr., der erlægges inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom, imod hvis Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder intet Væsenligt findes at erindre, havde Firmaet Hägg & Co. selv søgt sit Mellemværende med Ladoga-Selskabet afgjort ved de engelske Domstole, og modtaget den Fyldestgørelse, som Selskabet til Opfyldelse af de afsagte Kendelser havde erlagt, bl. a. fuld Betaling for den til Dampskibet »Klampenborg« bestemte Ladning. Som Følge heraf maa Firmaet anses bundet ved de i England truffne Retsafgørelser. Ligesom Hägg & Co. under Hensyn hertil ikke ved Eksekutionen i og den senere Tvangsauktion over det for Ladningen udstedte Konnossement har kunnet forrykke det mellem Firmaet og Selskabet med Hensyn til Ladningen stiftede Retsforhold, saaledes kan heller ikke Appellanten, der efter det Foreliggende maa antages at have været vel kendt med Firmaets heromhandlede Mellemværende med Selskabet, som Ihændeher af Konnossementet anses at have erhvervet nogen anden eller større Ret end Firmaet. Idet Selskabet efter det Foranførte overfor Appellanten maatte anses for rette Ejer af Ladningen og dispositionsberettiget over samme, har Indstævnte som Reder været berettiget til at efterkomme den af Selskabet givne Ordre til at føre Ladningen til Barrow istedetfor til Mellos. Indstævnte vil heretter være at frifinde, og da Dommen har samme Resultat, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skibsmægler Herman Andersson, til Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en i Marts Maaned 1909 afsluttet Kontrakt solgte Firmaet Gustav Hägg & Co. af Uleåborg i Finland til Firmaet Ladoga Ltd. i London hele deres Produktion af Aargangen 1909 af visse Trævarer, saaledes at Varerne skulde være fældede i Løbet af Vinteren 1908—1909, og saaledes at Ladoga-Selskabet skulde sende Skibe til at modtage Varerne i Uleåborg, hvor Hägg & Co. skulde levere Varerne frit langs Siden af Skibene.

Der opstod senere mellem Parterne en Tvist, som af Parterne henvistes til Afgørelse ved Voldgift. Voldgiftsdommeren afsagde den 20 December 1909 en Kendelse, hvori han statuerede, at Citanterne\*) endnu skulde betale dels et Beløb af Pd. Sterl. 1468 mod Udlevering af 734 Kubikfavne »Pulpwood«, og dels Pd. Sterl. 1392.14.0 mod Udlevering af 733 Kubikfavne »Pitprops«. Voldgiftsdommeren gik ud fra, at disse Partier laa paa Lager hos Sælgerne. Da Ladoga-Selskabet forment, at Hägg & Co. i Virkeligheden kun havde en Del af de omtalte Varer paa Lager, og at en Del af de Varer, de havde til Hensigt at levere, ikke opfyldte Kontraktens Fordringer, afslog de at efterkomme Voldgiftskendelsen, og Hägg & Co. anlagde i den Anledning Sag imod dem i London.

Den 27 Juli 1910 blev der ved den engelske Ret afsagt en Dom, hvorefter Ladoga-Selskabet blev dømt til at betale det ved Voldgiftskendelsen fastsatte Beløb, dog saaledes at Dommens Opfyldelse blev stillet i Bero indtil den 1 September 1910, og at i Mellemtiden en af den engelske Dommer udnævnt Mand skulde rejse til Finland for at konstatere, om Hägg & Co. havde det ved Voldgiftskendelsen omtalte Parti liggende til Købernes Disposition. Efter at den paagældende Person havde været i Finland og havde bekræftet, at et Parti som det omtalte af kontraktmæssig Beskaffenhed var rede til Levering, kom Sagen paany for Retten i London i September 1910. Ladoga-Selskabet fremlagde nu forskellige Erklæringer, der skulde bevise, at den Beretning, der var afgivet af den udsendte Person, i Virkeligheden ikke var rigtig, idet der kun var et mindre Restparti tilbage, og opnaaede en ny Kendelse, hvorefter Ladoga-Selskabet foreløbig kun skulde udbetale til Hägg & Co. et Beløb af Pd. Sterl. 1500 for den Del af Partiet, som efter Ladoga-Selskabets Oplysninger var rede til Afskibning, medens Resten af det ved Voldgiftskendelsen Hägg & Co. tilkendte Beløb skulde deponeres, hvorhos Hägg & Co. skulde levere de Varer, som de havde erklæret sig i Stand til at levere, og til hvilke Ladoga-Selskabet allerede havde befragtet 2 Skibe, S. S. »Klampenborg« og S. S. »Capenor«. De Pd. Sterl. 1500 blev udbetalt til Hägg & Co., og Resten deponeret i en Bank. S. S. »Klampenborg«, der af Ladoga-Selskabet var befragtet til at føre Ladningen fra Uleåborg til Mellos i Norge (Ladoga-Selskabet havde solgt Partiet til et Firma, der baade drev Forretning i Mellos i Norge og i Barrow i England), ankom til Ladepladsen omkring den 21 September. Skønt Hägg & Co. erklærede, at de overhovedet ikke vilde udlevere nogen Del af Varerne, medmindre hele det dem ved Voldgiftskendelsen tilkendte Beløb blev betalt kontant uden Hensyn til den engelske Rets Kendelse, begyndte de dog den 24 September at laste S. S. »Klampenborg« med »Pulpwood«, og Lastningen af Skibet tilendbragtes den 4 Oktober 1910. Det af Skipperen udstedte og til Hägg & Co. overleverede Ordre-Konnossement, der lød paa, at Varerne (701 Kubikfavne »Pulpwood«) skulde afleveres i Mellos i Sydnorge, blev vel af Hägg & Co. overleveret til Ladoga-Selskabets Repræsentant i Uleåborg, men efter at Hägg & Co. havde faaet den afsagte Voldgiftskendelse forsynet med Eksekutionsordre til Dækning af

\*) Skal være Ladoga-Selskabet.

det Restbeløb, der var deponeret i London, lod de atter\*) foretage Eksekution i Konnossementet. De lod den af Ladoga-Selskabet befragtede anden Damper, »Capenor«, vente uden at indlade Noget, og Ladoga-Selskabet maatte efter at have betalt et betydeligt Beløb i Liggedagsgodtgørelse sluttelig laste Damperen med andet Gods.

Ladoga-Selskabet havde imidlertid hos de engelske Retter faaet flere Kendelser, bl. a. gaaende ud paa, at der, saafremt Indehaveren af Hägg & Co. kom til England, vilde blive udstedt en Arrestordre imod ham for den Krænkelser af Rettens Værdighed, han havde udvist ved ikke at efterkomme Rettens Kendelse om at udlevere Varerne, og at hele »Klampenborg«s Ladning var Ladoga-Selskabets Ejendom, samt at de var berettigede til øjeblikkelig Udlevering af Varerne ved Skibets Ankomst til Mellos. Ladoga-Selskabet var derhos kommen overens med deres Køber om, at Ladningen ikke skulde leveres i Mellos, men føres til Barrow, og de henvendte sig i den Anledning til Indstævnte, C. K. Hansen, der var Reder for »Klampenborg«, og som efter nogle Forhandlinger indgik paa at lade »Klampenborg« gaa til Barrow. I Barrow nægtede de Indstævnte at udlevere Ladningen uden mod Konnossement, og Ladningen blev derefter oplagt.

Den 26 Oktober 1910 afsagde den engelske Ret en Kendelse om, at det Beløb, der var deponeret i Banken, straks skulde betales tilbage til Ladoga-Selskabet.

Hägg & Co. har senere erklæret sig villige til at forlige Sagen og hæve Beslaglæggelsen af Konnossementet mod, at Ladoga-Selskabet betalte et Beløb af Pd. Sterl. 550 til Dækning af de Omkostninger, Hägg & Co. havde haft ved Retssagerne i England, men dette Tilbud afslog Ladoga-Selskabet at acceptere.

Den 16 Januar d. A. blev Konnossementet over »Klampenborg«s Last sat til Tvangsauktion. Forinden Auktionens Afholdelse protesterede Ladoga-Selskabets finske Sagfører mod Auktionen og meddelte ved Auktionsforretningen, at Køberen af Konnossementet ikke vilde opnaa at komme i Besiddelse af Ladningen, da denne laa i England, og da de engelske Domstole havde tilkendt Ladoga-Selskabet den. Ved Auktionen blev Konnossementet tilslaaet Citanten, Skibsmægler Herman Andersson af Uleåborg, for en Købesum af kun 1100 finske Mark. Citanten henvendte sig senere til Indstævnte, hvem han tilbød at sælge Konnossementet. Indstævnte afslog at købe det, men syntes at have tilbudt Citanten at udlevere ham Varerne i Barrow, hvilket Tilbud Citanten dog ikke vilde modtage.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, under hvilken han har paastaet de Indstævnte dømt til at betale ham Værdien af »Klampenborg«s Ladning med 35,050 finske Mark foruden Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 6 Februar 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Mellemværendet mellem Hägg & Co. og Ladoga-Selskabet anser Citanten for sig ganske uvedkommende. Han mener, at han som Konnossements-Indehaver har Ret til kun at modtage Ladningen paa det i Konnossementet nævnte Sted, Mellos i Norge, og at han, da Indstævnte ikke har bragt Ladningen dertil, men

\*) Skal formentlig udgaa.

forlangt, at den skal modtages i England, maa være berettiget til at forlange Ladningens Værdi betalt.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. De gøre gældende, at Hägg & Co. i Virkeligheden have opnaaet Udlægget paa et ulovligt Grundlag, idet de hverken efter Voldgiftskendelsen eller efter den engelske Dom kunde modtage det dem tilkendte Beløb uden at udlevere Varerne, og idet Ladoga-Selskabet med de 1500 Pd. Stærk. havde betalt »Klampenborg«s Last mere end fuldt ud. Han gør derhos gældende, at Citanten, der har købt Konnossementet for en saa meningsløs ringe Betaling, i Virkeligheden kun er en Straamand for Hägg & Co., samt at han i hvert Tilfælde ikke er i god Tro, idet han paa det Tidspunkt, Tvangsauktionen fandt Sted, meget vel vidste, at »Klampenborg«s Ladning af rette Vedkommende var bleven omdestineret til Barrow, samt at han under alle Omstændigheder kun kan have Krav paa at faa Erstatning for det Tab, han maatte lide ved at skulle modtage Ladningen i Barrow, hvor den er tilbuddet ham, istedetfor i Mellos.

Det maa efter det Foreliggende antages, at de Indstævnte paa det Tidspunkt, da Omdestinationen fandt Sted, har maattet gaa ud fra, at Ladoga Selskabet baade formelt og reelt set var rette Ejer af Konnossementet, og at de\*) derfor paa dette Tidspunkt var fuldt dispositionsberettigede over dette.

At Citanten, da Tvangsauktionen fandt Sted, vidste, at Omdestinationen havde fundet Sted, og at Ladningen allerede var bleven oplagt i England, har han selv udtrykkelig erkendt.

Da nu Reglen i Sølovens § 144 om, at Konnossementet er Grundlaget for Retsforholdet mellem Skipperen og Ladningsmodtageren, saaledes at Aftaler, der ikke ere optagne i Konnossementet, ikke kunne gøres gældende mod den Sidstnævnte, maa have til Forudsætning, at Konnossements-Indehaveren ved Konnossementets Erhvervelse ikke har været vidende om, at der efter Konnossementets Udstedelse mellem Rederne og en tidligere Indehaver af Konnossementet er truffet Aftale om Forandringer i dette, har Citanten ikke paa Konnossementets formelle Ordlyd kunnet støtte nogen Ret til at forlange Ladningen leveret i Mellos og nægte at modtage den i Barrow.

Allerede som Følge af det Anførte ville de Indstævnte være at frifinde, hvorhos Citanten findes at maatte betale dem Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

\*) Ladoga-Selskabet.

Onsdag den 27 Marts.

Nr. 14. Aktieselskabet C. Mollerups Maskinfabrik (Harboe)

mod

Maskinfabrikant og Montør N. N. Nielsen (Møller),

betræffende Spørgsmaal om Krænkelse af en Patentret.

Esbjerg Købstads Fogedrets Forbud af 29 August 1907.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1910: Ovennævnte Forbud bør være ophævet. Hovedcitanterne, Aktieselskabet C. Mollerups Maskinfabrik, bør til Kontracitanten, Maskinfabrikant og Montør N. N. Nielsen af Esbjerg, betale 1500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Februar 1908, til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Appellantens Bo taget under Konkursbehandling og Boet indtraadt i Sagen.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantens Konkursbo at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet C. Mollerups Maskinfabriks Konkursbo, til Indstævnte, Maskinfabrikant og Montør N. N. Nielsen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved dansk Patent Nr. 9897 af 26 Juli 1907 meddeltes der Aktieselskabet C. Mollerups Maskinfabrik Patent paa en »Fremgangsmaade til Drift af selvtændende Firetaktpetroleumsmotorer, karakteriseret ved, at der ad mekanisk Vej indsprøjtes Vand i passende Mængde i Motorens Tændhovede, samtidig

med, at Petroleumindsprøjtningen sker, og i en fra denne adskilt Straale«. Under Anbringende af, at Maskinfabrikant og Montør N. N. Nielsen af Esbjerg i April og August 1907 havde omdannet Motorerne i 2 Kuttere af Esbjerg og end yderligere var i Færd med en lignende Omdannelse for en 3die Kutters Vedkommende paa en saadan Maade, at Motorernes Drift derved blev i Overensstemmelse med den ved fornævnte Patent beskyttede Fremgangsmaade, idet Nielsen har forsynet disse med en ekstra Pumpe, ved Hjælp af hvilken der ad mekanisk Vej indsprøjtes et passende Kvantum Vand i Motorens Tændhoved, hvilken Pumpe bevæges fra Petroleumspumpen, saaledes at begge samtidigt faar Slag fra en og samme Regulator, saa at Vandindsprøjtningen foregaar paa samme Tid som Petroleumindsprøjtningen, medens Nielsens Fremgangsmaade alene differerer deri, at han lader Petroleumspumpens og Vandpumpens Indsprøjtningrør løbe sammen i en fælles Spids, hvorigennem Indsprøjtningen i Tændhovedet foregaar — begærte fornævnte Aktieselskab i en til Byfogden i Esbjerg rettet Skrivelse af 23 August 1907 Forbud nedlagt mod, at fornævnte Nielsen selv eller ved Andre forsyner selvtændende firetakts Petroleumsmotorer med Anordninger, hvorved der ad mekanisk Vej indsprøjtes Vand i Motorens Tændhoved samtidig med, at Petroleumindsprøjtningen sker, idet han derved krænker den af Rekvirenterne ved dansk Patent Nr. 9897 erhvervede Ret«. Og saadant Forbud blev derefter den 29 August 1907 mod Sikkerhedsstilling nedlagt paa Nielsens Bopæl i hans Fraværelse for hans Hustru, der forbeholdt hans Ret til under Forfølgningssagen at fremsætte sine Indsigelser herimod.

Under nærværende, ved Hof- og Stadsretten som vedtaget Værneting anlagte, efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag have Hovedcitanterne, ovennævnte Aktieselskab, under Hovedsagen paastaet det nævnte Forbud stadfæstet som lovligt gjort og forfulgt og Kontracitanten, fornævnte Nielsen, tilpligtet at betale til dem i Erstatning for den fra hans Side skete Krænkelse af deres Patentret 1500 Kr. saavelsom Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Kontracitanten i Hovedsagen paastaar Forbudet underkendt som ulovligt og sig frifunden for Hovedcitanternes Tiltale, hvorhos han i Kontrasagen paastaar Hovedcitanterne tilpligtede i Erstatning for Tort, Tab og Kreditpilde ved nævnte Forbud at betale ham 10,000 Kroner eller et ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb med Renter af det Tilkendte 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato, den 6 Februar 1908, og Sagens Omkostninger skadesløst. I Kontrasagen have Hovedcitanterne paastaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand i Hovedsagen gør Kontracitanten bl. a. gældende, at der ikke i den af ham benyttede Fremgangsmaade ligger noget Indgreb i den Hovedcitanterne givne Patentret, idet denne udtrykkelig som et særligt Moment i den patenterede Anordning nævner, at den samtidige Indsprøjtning i Motorens Tændhoved af Petroleum og Vand skal ske i adskilte Straaler for hver af Vædskerne, medens den af ham benyttede Fremgangsmaade differerer herfra i det Punkt, at de 2 Vædsker ledes sammen i et fælles Rør, hvorfra de saa i en fælles Straale indsprøjtes i Tændhovedet.



Idet der maa gives Kontracitanten Medhold i, at der som Følge af den nævnte Forskel ikke ved den af ham anvendte Fremgangsmaade er gjort Indgreb i den Hovedcitanterne ifølge deres fornævnte Patent tilkommende Ret, vil overensstemmende med Kontracitantens Paastande det nedlagte Forbud være at ophæve og han at frifinde for Hovedcitanternes Tiltale. Medens der ikke ved Forbudet kan antages at være tilføjet Kontracitanten Tort og Kreditspilde, og Hovedcitanterne saaledes forsaavidt blive at frifinde for Kontracitantens Tiltale, vil der for det ham iøvrigt ved Forbudet paaførte Tab være at tilkende ham en Erstatning, som findes at burde bestemmes til 1500 Kr., hvoraf der bliver at tillægge ham Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve saavel for Hovedsagens som for Kontrasagens Vedkommende.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Torsdag den 28 Marts.

Nr. 51. Fabrikant **H. Christensen** (Møldrup)

mod

Firmaet **H. C. Petersen & Co.** (Henriques),

betræffende Indstævntes Krav paa Betaling for en paa Købekontrakt solgt Maskine og Appellantens Modkrav paa Provision.

Slagelse Købstads ordinære Rets Dom af 6 Juni 1910: Indstævnte, Fabrikant H. Christensen, Slagelse, bør for Tiltale af Citanterne, Firmaet H. C. Petersen & Co., København, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1911: Appelindstævnte, Fabrikant H. Christensen, bør til Appellanterne, Firmaet H. C. Petersen & Co., betale 1104 Kr. 70 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 1000 Kr., fra den 11 December 1908 og af Resten fra Forligsklagens Dato den 23 Februar 1909, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom anførte Skrivelse af 1 April 1908 findes efter dens Indhold og under Hensyn til det iøvrigt Foreliggende at maatte forstaas saaledes, at der ikke derved er gjort nogen Forandring i de tidligere mellem Parterne i Henhold til Skrivelsen af 23 Juni 1905 med Hensyn til Provisionsberegningen

fulgte Regler. Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale Kontraappellanten med 300 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Fabrikant H. Christensen, til Kontraappellanten, Firmaet H. C. Petersen & Co., med 300 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Slagelse Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Firmaet H. C. Petersen & Co., endelig Appelindstævnte, Fabrikant H. Christensen, tilpligtet at udrede for leverede Varer et Beløb af 1104 Kr. 70 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 1000 Kroner fra den 11 December 1908 og af Resten fra Forligsklagens Dato den 23 Februar 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 6 Juni 1910 blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Appellanterne indanket her for Retten, idet de have paastaet den forandret i Overensstemmelse med den af dem i 1ste Instans nedlagte Paastand samt paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Kontrakt af 25 August 1908 købte Appelindstævnte hos Appellanterne et brugt Lokomobil og en brugt Tærskemaskine med alt Tilbehør for en Pris af 1200 Kr., der skulde erlægges som følger:

Kr. 200	—	kontant,
— 500	—	11 Decbr. 1908,
— 500	—	11 — 1909,

hvorhos det i Kontrakten hedder:

»for de 1000 Kr. udsteder Køberen en 3 Mdrs. Akcept med Tillæg af Renter fra 11 December 1908 efter 5 pCt. pr. Aar.«

Yderligere hedder det:

»Indtil hele Købesummen er betalt, er saavel Maskinerne, som ovenomtalte Tilbehør, som jeg forpligter mig til at holde i komplet Stand, H. C. Petersen & Co.s Ejendom, og i Fald en af ovennævnte Terminer ikke punktlig bliver overholdt, og jeg ikke paa anden Maade har arrangeret mig med disse Herrer, ere disse berettigede til straks at fordre hele Restkøbesummen, der da skal være forfalden til skadesløs Betaling, udbetalt, eller til straks uden Regres fra min Side at sætte sig i Besiddelse af Maskinerne og lade dem bortsælge ved Auktion eller underhaanden for min Regning. Jeg er forpligtet til skadesløst at erstatte H. C. Petersen & Co. ethvert Tab, de derved maatte lide, navnlig hvad der maatte komme til at mangle i skadesløs Dækning af H. C. Petersen & Co.s Restfordring med Renter og skadesløse Omkostninger.«

Af Købesummen blev de 200 Kroner, som det maa antages efter forskellige Paakrav, først betalt i Slutningen af September Maaned 1908, og da de 500 Kr. pr. 11 December 1908 endnu i Februar 1909 ikke var betalte, anlagde Appellanterne nærværende Sag, idet de efter en i fremlagt Kontokurant indeholdt Opgørelse, hvori den hele Købesum af 1200 Kroner foruden en Række andre Skyldposter var optaget som Debetpost, indtalte det under Sagen paastævnte Beløb.

Mod Søgsmålet gjorde Appelindstævnte imidlertid gældende, at den pr. 11 December 1909 forfaldende Rate af 500 Kroner paa Købesummen for Lokomobilet og Tærskemaskinen endnu ikke ved Sagens Anlæg var forfalden, og at han ved som Agent for Appellanterne at medvirke til Salg af en Halmpresse til Ejeren af Ejendommen »Kathrineholm« og en Damptærskemaskine med tilhørende Halmpresse og Lokomobil til Damptærskværket »Gimlinge« havde erholdt Provisionskrav paa Appellanterne for henholdsvis 360 Kr. og 1280 Kr., saa at han ikke skyldte Appellanterne noget, men tvertimod havde Penge tilgode hos dem.

Appellanternes Katalogpris for de nævnte Maskiner var henholdsvis 3600 Kroner og 14,800\*) Kroner, men Købesummen blev med Appellanternes Billigelse af deres Repræsentant nedsat saaledes, at der for Halmpressen til »Kathrineholm« blev den 17 December 1908 betalt 3300 Kroner og givet i Bytte en gammel Staksætter, der, som det maa antages, blev udbragt til 125 Kroner, saa at det hele Vederlag blev 3425 Kroner, samt at der for Damptærskemaskinen til Gimlinge skulde betales 12,600 Kroner, hvoraf 11,600 Kroner blev betalt den 16 December 1908 og Resten først skal erlægges i 1912.

Efter Appelindstævntes Procedure for Underretten maa hans Provisionskrav antages at gaa ud paa 10 pCt. af de opnaaede Priser — altsaa, naar foreløbig bortses fra de endnu ikke betalte 1000 Kroner, 1502 Kroner 50 Øre.

I den fremlagte Kontokurantopgørelse havde Appellanterne som Provision af disse Salg kun godskrevet Appelindstævnte henholdsvis 100 Kroner og 150 Kroner, men under Sagens Procedure for Under-

\*) Skal være 14,600.

retten have de dog erklæret sig villige til for Salget af Halmpressen at kreditere Appellindstævnte en yderligere Provision af 85 Kroner.

Med Hensyn til den af Appellindstævnte udfoldede Virksomhed som Agent for Appellanterne, er der aldrig oprettet nogen egentlig Kontrakt, men de om Forholdene gældende Regler maa antages at hvile paa forskellige Skrivelser, som Appellanterne til forskellige Tidspunkter have tilskrevet Appellindstævnte.

I en under Sagen fremlagt Skrivelse af 23 Juni 1905, hvori Appellanterne, da de »havde erfaret, at Appellindstævnte vilde arbejde for Salget af deres Maskiner«, paa forskellig Maade instruerer ham angaaende deres Høstmaskiner, disses Katalogpris, Nettopris, Opstilling osv. samt give forskellige Oplysninger om deres Forretningsgang og Provisionsberegning, hedder det:

»Deres Fortjeneste bliver altsaa Forskellen mellem de Priser, Køberne skulle give og de foran nævnte Nettopriser, og bliver den Dem godskrevet hos os som Provision, der er forfalden til Betaling, naar Køberen har opfyldt sine Forpligtelser.

I saadanne Tilfælde, hvor Betalingen udstrækkes over to Sæsoner, vil De vel i Reglen kunne opnaa fuld Katalogpris, medens De i Tilfælde af Betaling i Efteraaret vil være nødt til at indrømme Køberen nogen Rabat, men i alle Tilfælde er altsaa Deres Fortjeneste Forskellen mellem de Priser, De opnaar, og de ovenfor angivne Nettopriser.

Medens Selvbindere, Mejemaskiner og Slaamaskiner samt ligeledes Lokomobiler og Damptærskværker altid leveres fragtfrit, vil De for vore øvrige mest gangbare Landbrugsmaskiners Vedkommende indlagt finde en Rabatliste, som er udarbejdet paa Grundlag af Levering frit paa Bane eller Dampskib i København, eller for Ploves og enkelte andre Tings Vedkommende frit af Fabrik her i Landet, saaledes at Køberen maa betale Fragten. Ligeledes er Grundlaget for Rabatlisten Betaling pr. 3 Maaneder. Indrømmer De derfor undtagelsesvis Deres Køber fragtfri Levering, maa De erindre, at denne Fragt vil blive fratrukket Deres Rabat, ligesom der ogsaa vil ske Reduktion af denne, dersom De sælger paa længere Kredit end 3 Mdr. Endvidere vil naturligvis ogsaa, hvad Rabat De selv maatte indrømme Køberen, blive fratrukket«.

Og i et senere Brev af 5 Januar 1907 skrive Appellanterne:

»Hvis der komme Købere til Halmpresser, med hvem vi ikke tidligere ere i Forbindelse, er der intet ivejen for, at De kan faa Provision paa Forretningen, men paa den anden Side vil De forstaa, at hvis det drejer sig om Steder, hvor vi allerede have givet Tilbud, kunne vi daarligt belaste os med ny Provision. I saadanne Tilfælde, hvor vi se, at De har arbejdet for os, er der intet ivejen for, at vi give Dem en mindre Ducør, men de maa overlade Sagen til vort Skøn«.

De herefter for Appellindstævntes Provisionskrav gældende Regler maa, efter hvad Appellanterne have hævdet og Appellindstævnte ikke modsagt, forstaaes saaledes, at hvad Appellindstævnte opnaaede udover Nettoprisen og indtil Katalogprisen, udgjorde hans Provision, der alt-

saa blev mindre eller større alt efter den Pris, han fik Køberne til at betale, men bortspildt, hvis Salg skete til Nettoprisen eller — efter Appellanternes specielle Tilladelse — under denne.

I et Brev til Appelindstævnte af 1 April 1908 angaaende den Halmpresse og Damptærskemaskine m. m., i Anledning af hvis Salg Appelindstævnte under nærværende Sag hævder sit Krav paa Provision, hedder det imidlertid:

»I Henhold til behagelig Telefonsamtale i Gaar tillade vi os hoslagt at fremsende vor Prisliste over Marshalls Tærskværker, og undlade vi ikke at meddele Dem, at vi paa Prisen kan indrømme Dem en Rabat af 10 pCt. for kontant Betaling.

Denne Rabat gælder ogsaa for de ligeledes i vedlagte Liste anførte Priser paa Welgers Halmpresser.

Prisen paa Marshalls 24 effektive H. K. Traction er Kroner 7800, og vil vi ogsaa paa denne Pris give Dem en Rabat af 10 pCt.

Vi imødesee gerne Deres ærede Meddelelse om, hvorvidt De maatte have Brug for en af vore Rejsende til Afslutning af eventuel Forretning«.

I Henhold til dette Brev har Appelindstævnte forment at kunne gøre Krav paa den ovennævnte Provision af 10 pCt. af Salgssummen i de her omhandlede Tilfælde, idet han gør gældende, at han, som hidtil kun havde solgt Selvbindere og andre af de mest gangbare Landbrugsmaskiner for Appellanterne, men nu tilfældigvis havde faaet Kunder i »Kathrineholm« og »Gimlinge« til Halmpressen og Damptærskemaskinen, derfor forespurgte hos Appellanterne, hvilken Provision han kunde gøre Regning paa ved Salg af disse Maskiner, og som Svar modtog den nævnte Skrivelse, hvorefter han kunde faa »10 pCt. Rabat«, som han har villet forstaa som 10 pCt. Provision af Katalogprisen eller — da Salgene in casu er sket under denne — af de Summer, hvorfor Maskinerne med Appellanternes Billigelse ere solgte.

Selv om det nu maatte antages, at Appelindstævnets Virksomhed med Hensyn til de heromhandlede Salg har været en saadan, at der overhovedet efter de mellem Parterne gældende Regler kunde tilkomme ham Provision, findes det i alt Fald at maatte paahvile Appelindstævnte mod Appellanternes Benægtelse at bevise, at der for de heromhandlede tvende Salg tilkommer ham en Provision beregnet efter andre fra de sædvanlige mellem Parterne gældende afvigende Regler, og da han ikke har ført saadant Bevis — som ikke indeholdes i den ovennævnte Skrivelse af 1 April 1908 — vil det af ham under Sagen rejste Provisionskrav, forsaavidt det overstiger, hvad Appellanterne i Kontokurantopgørelsen har godskrevet ham, ikke kunne anerkendes, og da der ej heller kan lægges nogen Vægt paa den af ham fremsatte Indsigelse mod, at den pr. 11 December 1909 forfaldende Rate af Købesummen paa de 1200 Kr. som endnu ikke forfalden ved nærværende Sags Anlæg — indtales under denne Sag, eftersom Undladelsen af punktlig at betale de den 11 December 1908 forfaldne 500 Kroner til nævnte Termin, efter Kontrakten af 25 August 1908 medfører, at hele Restkøbesummen straks forfalder til skadesløs Betaling,

vil der være at give Dom efter Appellanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

---

Fredag den 29 Marts.

Nr. 220. Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Niels Jensen** (Def. Overretssagf. Vilh. Kondrup),

der tiltales for i svigagtig Hensigt at have benyttet falsk Navn samt for i Overpræsidiets Forhandlingsprotokol for Alimentationssager at have underskrevet med falsk Navn saavel som for Overtrædelse af § 16 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 10 November 1911: Arrestanten Niels Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage samt udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Aug. Raaschou, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1912: Arrestanten Niels Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Nyholm og Repsdorph, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes under Hensyn til Straffelovens § 58 og til midlertidig Straffelovs § 13 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

---

Færdig fra Trykkeriet den 11 April 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 6.

---

---

Fredag den 29 Marts.

Thi kendes for Ret:

Niels Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Møldrups og Overretssagfører Kondrup 80 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Jensen for i svigagtig Hensigt at have benyttet falsk Navn samt for i Overpræsidiets Forhandlingsprotokol for Alimentationssager at have underskrevet med falsk Navn saavel som for Overtrædelse af § 16 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908.

Arrestanten er født den 7 April 1848 og anset ved Højesteretsdom af 23 November 1896 efter Straffelovens §§ 229, 1ste Stk., og 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; han har derhos i Sverige i 1882 og i 1892 for Tyveri været anset med Strafarbejde henholdsvis i 15 Maaneder og i 4 Aar.

Den 11 September f. A. blev Arrestanten, som da under Navnet Hans Brammer boede i et Hus paa Store Lyngby Mark, anholdt som sigtet for Delagtighed i nogle i Frederiksborg Birk begaaede Kvægtyerier. I det over ham den 12 s. M. afholdte første Forhør opgav Arrestanten, at hans Navn var som anført, og at han var født i Skel-skør 22 November 1858, hvorhos han forklarede, at han tidligere havde kaldt sig med det opdigtede Efternavn Brassel; men i et den 19 s. M. afholdt Forhør forklarede Arrestanten, der den 14 September s. A. var bleven belagt med Varetægtsarrest, at hans rette Navn var Niels Jensen og hans Fødested Danstrup By, Asminderød Sogn. Medens den mod Arrestanten rettede Tyvssigtelse ikke fandt Bestyrkelse ved den fortsatte Undersøgelse, viste det sig derimod, at der i 1909 af Overpræsidenten i København var blevet udfærdiget en til Arrestanten sigtende Alimentationsresolution, i hvilken Alimentantens Navn var an-

ført som Hans Peter Brassel, født i Danstrup den 22 November 1848, og med Hensyn til de nærmere Omstændigheder herved er der bl. a. ved et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, oplyst Følgende:

Ugift Kamma Jensigne Olsen har forklaret, at hun i Efteraaret 1905 blev Husholderske hos Arrestanten, der da kaldte sig Niels Jensen, og med hvem hun havde legemlig Omgang engang i November s. A.; den 22 August 1906 nedkom hun paa Fødselsstiftelsen med et Barn, der fik Navnet Viola Olivia Olsen. I Begyndelsen af 1909 traf hun tilfældig Arrestanten, hvem hun ikke havde haft Forbindelse med siden i Slutningen af December 1905, da han forlod hende under Opgivende af at skulle rejse til Sverige, og han, der nu kom til at bo hos hende i nogen Tid, og som sagde, at han havde faaet Navneforandring og nu hed Hans Peter Brassel, indvilgede i at møde med hende hos Overpræsidenten for at blive sat i Underholdningsbidrag til Barnet; ved det derefter stedfundne Møde i Overpræsidiat opgav Arrestanten udtrykkelig, at hans Navn var Hans Peter Brassel.

Ved en den 15 September f. A. stedfunden Husundersøgelse blev der paa Arrestantens Bopæl bl. a. forefundet en den 2 August 1906 dateret Daabsattest for Hans Peter Brassel, født i Danstrup den 22 November 1848, og er det oplyst, at der i sin Tid i Danstrup har levet en Person af Navn og Alder som anført, som imidlertid i Tyveaarsalderen udvandrede til Amerika. Ifølge en under Sagen i Afskrift fremlagt Udskrift af Københavns Overpræsidiats Forhandlingsprotokol for Alimentionssager mødte den 6 Marts 1909 i Sagen Nr. <sup>686</sup>/<sub>09</sub>: Kamma Jensigne Olsen ktr. Slagter Hans Peter Brassel — de paa-gældende Parter i Overpræsidiat; Indklagede turde ikke benægte Muligheden af at være Fader til det af Klagerinden den 22 August 1906 fødte Barn, og det vedtoges, at der fra den 1 April 1909 at regne fastsattes et Bidrag af 120 Kr. aarlig. Den Indklagede blev gjort bekendt med Alimentionsslovens § 16 og opgav at være født i Danstrup, Asminderød Sogn, den 22 November 1848 og formentlig at være forsørgelsesberettiget i Fødekommunen. Efter Udskriften er Protokoltilførslen underskrevet med Navnene H. P. Brassel og Kamma Olsen.

Arrestanten, der har forklaret, at han intet Væsenligt har mod den ovennævnte af Kamma Olsen afgivne Forklaring at erindre, har erkendt at have været i Besiddelse af den fornævnte paa Navnet Hans Peter Brassel lydende Daabsattest og i Mødet i Overpræsidiat at have navngivet sig saaledes; han har derhos forklaret, at han kaldte sig Brassel, fordi han ofte havde været straffet under sit rigtige Navn, og da han formente, at det ikke kunde gøre noget, da Hans P. Brassel var rejst til Amerika og mulig død der; men han har nægtet i Overpræsidentens Forhandlingsprotokol at have underskrevet sig H. P. Brassel, »da han altid vægrer sig ved at underskrive sit Navn«.

Naar henses til, at Sagens Oplysninger tale imod, at Arrestanten før Mødet i Overpræsidiat skulde have gaaet under Navnet H. P. Brassel, at han ikke har kunnet give nogen Oplysning om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af den paa-gældende Daabsattest, som han mener ved Mødet i Overpræsidiat at have overgivet til Kamma Olsen, og til, at Arrestanten har forklaret, at hvis Navnet H. P. Brassel er



underskrevet i Forhandlingsprotokollen, »er det sket af en Anden, muligt med hans Samtykke«, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanten i den Hensigt at unddrage sig Opfyldelsen af den ham paahvilende Alimentationspligt har udgivet sig for at være Hans Peter Brassel og med dette Navn har underskrevet den paagældende Tilførsel i Overpræsidiets Forhandlingsprotokol.

Den 23 Marts 1909 blev der af Overpræsidenten udfærdiget en Alimentationsresolution, ved hvilken det paalagdes Hans Peter Brassel at udrede et aarligt Bidrag af 120 Kr. til Kamma Jensine Olsens fornævnte Barn, og denne Resolution, der s. D. blev forkyndt for Arrestanten, indeholdt en Indskærpelse af den i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 16 omhandlede Forpligtelse til at give Anmeldelse om Flytninger.

Arrestanten har nu erkendt, at han, skønt han efter Resolutionens Forkyndelse jævnlig har skiftet Opholdssted, ingensinde har gjort nogen Anmeldelse om sine Flytninger; den af ham som Undskyldningsgrund paaberaabte Omstændighed, at han ikke vil have været opmærksom paa, at Resolutionen paalagde ham Forpligtelse til at anmelde Flytning, kan ikke diskulper ham, og henset til, at Arrestanten har forklaret, at han senere kaldte sig Hans Brammer for ikke at blive kendt, naar han eftersøgte til Bidrag under Navnet Hans Peter Brassel, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at han har undladt Anmeldelse for at unddrage sig Bidragspligten.

Idet det endnu bemærkes, at Arrestanten ikke har betalt noget Alimentationsbidrag for Tiden efter 1 April 1909, men at disse ere blevne udbetalte Kamma Olsen af Københavns Kommune, og at Asminderød-Grønholt Kommune som Fødekommune for H. P. Brassel har maattet tilsvare de paagældende Beløb, men ikke har søgt dem inddrevne, da Brassels Opholdssted var Kommunen ubekendt, vil Arrestanten, der ikke ved den omforklarede Benyttelse af Navnet Brammer findes at have paadraget sig noget selvstændigt Straffeanvar, som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 268 og efter Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 16, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, være at forandre.

---

Mandag den 1 April.

Nr. 222. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Friedrich Buchtin** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 14 December 1911: Tiltalte Ernst Otto Richard Müller bør for Aktors, Justitsraad Sagfører N. C. Olsens Tiltale i denne Sag fri at være, og bør for hans Vedkommende Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og til Defensor, Sagfører Hjorth, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. Tiltalte Friedrich Buchtin bør til Statskassen bøde 40 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og til Stenhugger Johan Boch i Erstatning for Sygehusophold og Dagløn betale ialt 37 Kr. 50 Øre samt endelig til det Offentlige udrede Halvdelen af Aktionens Omkostninger, derunder de ovenfor fastsatte Salærer. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, der i det Væsenlige ere fremstillede i den indankede Dom, maa det antages, at Tiltalte ved sin Optræden overfor Stenhugger Johan Boch har handlet i berettiget Nødværge, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. Herefter bortfalder Spørgsmaalet om i denne Sag at tilkende nævnte Boch Erstatning.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

### Thi kendes for Ret:

Friedrich Buchtin bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Birketingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretsagførerne Henriques og Dietrichson 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Bornholms Amts Ordre af 17 November d. A. sættes under nærværende Sag Ernst Otto Richard Müller og Friedrich Buchtin under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ifølge de Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse ere Sagens Omstændigheder følgende:

Søndag Aften den 29 Oktober d. A. opholdt de Tiltalte samt 2 andre Mandspersoner, hvilke alle var tyske, og 3 danske Piger sig i en af Stuerne paa Jernbanehotellet i Sandvig, medens der i en anden Stue opholdt sig nogle andre Gæster, deriblandt Stenhuggerne Per Nilsson og Johan Boch. Antagelig fornærmede over, at »Tyskerne« havde faaet et Værelse for sig selv, gik Nilsson ind til de Tiltaltes Selskab og forsøgte paa forskellig Maade at yppe Klammeri, idet han opfordrede Tyskerne til at komme an, hvis de vilde slaas, samt derhos bl. a. skældte en af Pigerne ud for »Lindgrenetøs« og væltede Øl over hende. Da Tyskerne, der ikke var berusede og hele Tiden

forholdt sig rolige, derpaa sammen med de 3 Piger forlod Hotellet, fulgte Nilsson og Boch, der ligeledes var gaaede ind til det tyske Selskab, efter dem ad Vejen til Allinge, og her vedblev de at fortrædige og genere dem bl. a. ved at skælde dem ud for »tyske Jævla«, ved at skubbe til dem og udfordre dem til at slaas samt ved uterlig Tiltale, indtil tilsidst Tiltalte Buchtin — efter sin Forklaring nærmest foranlediget ved, at Boch slog ham med en Cigar, saaledes at der var ved at gaa Ild i hans Tøj, med sin Stok, med sin bestod af en Staalstang, omviklet med smaa Læderringe, slog Boch over Ryggen og, idet Stokken herved gik itu, med Resten af Stokken oven i Hovedet, hvorefter Slagsmaalet mellem disse to endte med, at Boch faldt over en Mur langs Vejen. Sammen med Tiltalte Müller, der ved Slagsmaalets Begyndelse med sin Stok først slog efter Nilsson, der dog straks løb sin Vej, saaledes at Slaget ramte ham paa Ryggen, og derefter ligeledes med Stokken gav Boch et Slag over Ryggen, gik Buchtin derpaa sin Vej videre frem til Allinge uden at bekymre sig om Boch, der derefter af Forbipasserende blev funden liggende bevidstløs, blødende en Del af et aflangt Saar i Hovedet og efter at være bragt ind paa det nærliggende Gasværk ved Politiets Foranstaltning samme Dags Aften Kl. 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub> blev indlagt paa Allinge Sygehus, hvorpaa han paany blev udskreven den 6 November d. A. om Formiddagen.

I en af Distriktslæge Borch, Allinge, den 29 Oktober d. A. udstedt Lægeerklæring hedder det om Boch: »Han ryster stærkt over hele Legemet, er meget sløv og svarer ikke forstaaeligt paa Spørgsmaal. Hovedhaaret i stor Udstrækning sammenklæbet af friskt Blod, ligesom Ansigt og Hænder ere blodtilsøede. I venstre Isseregion findes et ca. 10 cm langt Y-formigt Saar løbende forfra bagtil. Randene ere uregelmæssige, Knoglerne ikke blottede eller paa anden Maade beskadigede. Paa venstre Arm findes enkelte Blodudtrædninger under Huden, men intet Saar«, hvorhos det endelig i Erklæringen udtales, at Læsionerne ikke ville have blivende Følger. I Kontinuations-Erklæring af 2 November udtaler Distriktslægen videre, at Beskaffenheden af det foran beskrevne Saar tyder paa, at det er bibragt ham med et stumpt, langagtigt Redskab, f. Eks. en Stok, og at den Sløvhedstilstand, hvori Boch befandt sig ved Indlæggelsen paa Sygehuset, og som tabte sig i Løbet af Natten, maa antages at hidrøre dels fra Paavirkning af Alkohol, dels fra en let Hjernerystelse, fremkaldt ved Slag paa Hovedet.

Det bemærkes, at Per Nilsson og Boch, der maa antages den paagældende Aften at have været en Del paavirkede af Spiritus, for de af dem begaaede, foran beskrevne Overtrædelser af Politivedtægten for Allinge-Sandvig under Forhørene have vedtaget at bøde henholdsvis 30 Kr. og 10 Kr. til Birkets Politikasse.

Medens det nu i Betragtning af Nilssons og Bochs hele udæskende Opræden ikke skønnes . . . har derimod Tiltalte Buchtin, der har opgivet at være født i Welsmach den 24 Februar 1888, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, ved at bibringe Boch de i Lægeerklæringen beskrevne Saar gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 203. Naar imidlertid henses dels til den stærke Udæskning, som Tiltalte og hans Selskab var Genstand for fra Bochs

og Nilssons Side, dels tll, at Tiltalte Buchtin efter det Foreliggende tidligere har vist sig at være i udpræget Grad lovlydig, findes der at være saadanne formildende Omstændigheder tilstede, at det i §'en foreskrevne Minimum bør bringes til Anvendelse, og i Overensstemmelse hermed fastsættes den af ham forskyldte Straf til en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage. Efter Bochs Paastand, som Buchtin intet har haft at erindre mod, vil han derhos have at erstatte bemeldte Boch dennes Tilsvær for Sygehusophold for 9 Dage med 13 Kr. 50 Øre samt Dagløn for 6 Dage à 4 Kr. pr. Dag med 24 Kr., eller ialt 37 Kr. 50 Øre.

---

Nr. 28. Enke **Sophie Frederikke Petersen**, født **Jensen**  
(Hansen efter Ordre)

mod

**Cigarmager Georg Martin Collin Drewsen**  
(Winther efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juli 1911: Naar Indklagede, Cigarmager Georg Martin Collin Drewsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Enke Sophie Frederikke Petersen, født Jensen, i Tiden fra den 14 Marts til den 17 Maj 1910, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 11 Januar 1911 fødte Barn, Børge Leo Frithiof Jensen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op hæve.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret op hæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden,

Enke Sophie Frederikke Petersen, født Jensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Winther hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Enke Sophie Frederikke Petersen, født Jensen, Indklagede, Cigarmager Georg Martin Collin Drewsen, der er født den 23 Januar 1886 paa Frederiksberg, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede den 11 Januar 1911 fødte Barn, Børge Leo Frithiof Jensen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun, meget muligt i Marts Maaned f. A. og i hvert Fald adskillige Gange i April og Maj Maaned f. A., har haft Samleje med Indklagede.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra Midten af Marts til Midten af Maj 1910.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har hævdet, at han første Gang havde Samleje med Klagerinden den 11 eller 12 Marts 1910 og næste Gang den 4 eller 5 Juli s. A.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det af Retslægeraadet anførte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 14 Marts til den 17 Maj 1910, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Tirsdag den 2 April.

Nr. 210.

Højesteretssagfører Møller

mod

**Hans Ferdinand Nielsen** (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Januar 1912: Tiltalte Hans Ferdinand Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Wolff, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Ferdinand Nielsen til Højesteretssagførerne Møller og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Ferdinand Nielsen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198, er født den 4 Maj 1871 og ikke fundet straffet ifølge Dom.

Tiltalte har siden 1898 haft Tilladelse til at køre Droske her i Staden og har siden da mangfoldige Gange været mulkteret for Overtrædelse af Kørselsreglementet og forskellige Bestemmelser i Politivedtægten vedrørende Kørselen paa Byens Gader. Ifølge Erklæring fra vedkommende Politiinspektør er Tiltalte i Politiets Veterinærafdeling kendt som en sjuget, sløj og i alle Retninger ligegyldig Person.

Søndagen den 10 September 1911 om Eftermiddagen ved 7-Tiden blev den 58-aarige Frøken Anna Sofie Toxværd paakørt af den af Tiltalte førte Hestedroske Nr. 760, da hun, kommende fra Fortovet paa Raadhuspladsen ud for Kiosken, langs Fliserækken paa Kørebanen vilde passere over til Fortovet paa Vesterbrogade ud for Centralhotellet. Hun blev stødt omkuld og kom med Benene ind under Vognen; dennes højre Forhjul gik over hende, og hun kom tildels ind under det højre Baghjul, saaledes at dette maatte løftes for at gøre hende fri. Hun blev i en tilkaldt Ambulancevogn kørt til Kommuneskolehospitalet, men ved Ankomsten hertil viste det sig, at hun var død. Ifølge den den følgende Dag efter det foretagne mediko-legale Ligsyn udstedte Dødsattest fandtes der et Brud af basis cranii (den benede Bund, hvorpaa Hjernemassen hviler), samt desuden et overfladisk Saar i Panden, Blødning fra Næsen og overfladiske Afkrabninger paa højre Skulder, højre Haand og venstre Knæ. Derimod fandtes der ikke Brud eller udvendig Læsion af den synlige Del af Hjerneskallen eller Brud af Knogler, og ifølge den af vedkommende Læge i Retten afgivne Forklaring maa man nærmest antage, at det nævnte dødbringende Brud af Kraniet er fremkommet paa den Maade, at Afdøde ved at falde har faaet Hvirvelsøjlen slaaet op mod Bunden af Kraniet.

Efter de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Frøken Toxværd var noget tunghør og ligeledes saa mindre godt,

samt at hun i de senere Aar havde været meget nervøs og derved havde let ved at blive konsterneret.

Angaaende de med Sammenstødet og Overkørselen forbundne nærmere Omstændigheder er der afgivet Forklaring dels af Tiltalte, dels af Vidnerne, Forstander Clemens Petersen, Forretningsbestyrer Ludvig Lethan, Chauffeur Nr. 412, Peter Knudsen, Sporrenser Hans Peter Ellentoft og Konditor Carl August Kortz.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar ud paa Følgende:

Ved den ommeldte Tid kom han med sin Droske, hvori der befandt sig tre Personer, kørende fra Vesterbrogade og svingede tilvenstre i stor Bue uden om den sidste elektriske Stander paa Vesterbrogade for at naa hen til Turisthotellet med sine Passagerer. Foran Sporvejsskinnerne maatte han bremse for en Sporvogn, der svingede ind paa Raadhuspladsen, og efter at have passeret Skinnerne maatte han bremse paany for et af Vidnet Knudsen ført Automobil, der bakkede ind paa Holdepladsen for disse Køretøjer. Han kørte derefter frem paany, som han oprindeligt forklarede, »næsten i Skridt« eller, som hans seneste Forklaring gaar ud paa, »i et lille Luntetrav eller rettere i saa godt som Skridtgang«. Ligesom han gentagne Gange raabte »Varsko«, saaledes saa han ogsaa hele Tiden lige ud og havde sin Opmærksomhed henvendt paa Hesten for at se, om der befandt sig Mennesker foran denne. Med Hensyn til, hvad der derefter passerede, har Tiltalte afgivet vaklende og tildels modsigende Forklaringer.

Hans Forklaring til den straks efter Ulykkens Indtræden optagne Rapport gik ud paa, at Frøken Toxværd uden at bemærke Køretøjet gik lige ind paa Hesten, som med Mulen kastede hende om, hvorefter Vognen, idet Hesten blev urolig og gjorde et Par Spring, gik frem, saaledes at det ene Forhjul gik over hende. Under en Continuation af Rapporten den 12 s. M. supplerede Tiltalte denne Forklaring derhen, at Frøken Toxværd pludselig gik ind mod Køretøjets Forende, hvorved hun blev revet om, og at han da straks drejede sin Hest tilvenstre, men at samtidig et Par Herrer greb fat i Hestens Hoved, hvorved Hesten blev urolig, og Vognens Forhjul gik over hende.

Medens Tiltalte derefter ved sit Møde i Retten den 29 samme Maaned forklarede, at han ikke bemærkede Frøken Toxværd, førend hun faldt omkuld, gaar den af ham i Retsmødet den 6 November 1911 afgivne sluttelige Forklaring ud paa, at han saa hende staa op lige i Nærheden af Hestens Hoved, og at han saa, at hun blev nervøs og i denne Situation ikke rigtig vidste, til hvilken Side hun skulde dreje for at undgaa Overkørsel.

Hvad nu angaar den Fart, hvormed Tiltalte kørte frem, er denne vel af Vidnet Petersen betegnet som »hurtig Droskekørseltrav« og af Vidnet Lethan som »temmelig stærkt Trav«, men paa den anden Side er det af Vidnet Knudsen forklaret, at Tiltalte kørte »saa langsomt som overhovedet muligt«, og af Vidnet Ellentoft forklaret, at Tiltalte paa ingen Maade kørte hurtigere, snarere langsommere end Andre paa det paagældende Sted, og begge disse Vidner have tilføjet, at Gangarten var mellem Trav og Skridt, nærmest Skridt, ligesom ogsaa Vidnet Kortz, der kørte langsomt paa Cykle foran Tiltaltes Vogn, mener, at dennes Fart maa have været ganske langsom, idet Vognen ellers maatte have indhentet ham.

Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om at være stoppet op for en Sporvogn og for det af Vidnet Knudsen førte Automobil og om gentagne Gange at have raabt Varsko er i det Hele bestyrket ved de afgivne Vidneforklaringer.

Med Hensyn til, hvorledes Frøken Toxværd blev revet omkuld, afvige Forklaringerne noget, idet Vidnet Lethan har forklaret, at hun blev revet om af Hesten, og Vidnet Petersens Forklaring gaar ud paa, at hun faldt ved Hestens Forben og blev revet om enten af Hestens Mule eller af den forreste Del af Hestens Skaglestang, ligesom ogsaa Vidnet Ellentoft mener, at hun blev stødt ned af den forreste Del af højre Vognstang, medens derimod Vidnet Knudsens Forklaring gaar ud paa, at hun gik lige hen imod Køretøjet og tørnede mod den højre Vognstang, omtrent  $\frac{1}{2}$  Alen fra det Sted, hvor denne er fastgjort til Vognens Fortøj.

Endelig maa det trods en enkelt modstaaende Forklaring fra Vidnet Knudsens Side ved de iøvrigt afgivne Vidneforklaringer anses bestyrket, at Frøken Toxværd formentlig af Nervøsitet ikke er gaaet lige over Kørebanen, men efter at have bemærket Drosken har bevæget sig frem og tilbage foran Hesten uden at vide, til hvilken Side hun vilde gaa for at undgaa Overkørsel.

Forsaavidt Tiltalte har forklaret at have drejet Hesten om tilvenstre for at undgaa at overkøre Frøken Toxværd, maa dette saavel efter Tiltaltes egen Forklaring som efter de derom afgivne Vidneforklaringer antages først at være sket, efter at Frøken Toxværd var revet omkuld paa Gaden.

Efter alt Foreliggende er der nu vel ikke Grund til at antage, at Tiltalte er kørt frem paa det paagældende Sted med en Fart, der i og for sig kunde betegnes som uforsvarlig, og det maa derhos antages, at han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa de ikke faa Fodgængere, der samtidig passerede Kørebanen, og ved Raab har søgt at henlede disses Opmærksomhed paa hans Køretøj. Derimod findes Tiltalte, der efter sin egen Forklaring var opmærksom paa, at Frøken Toxværd nervøst bevægede sig frem og tilbage foran Vognen i Uvished om, til hvilken Side hun skulde dreje for at undgaa at paakøres, at have handlet uforsvarligt ved derefter at vedblive at køre frem istedetfor at standse Vognens Bevægelse, hvad intet kan antages at have forhindret ham i. Idet det nu maa antages, at Frøken Toxværd ved Vognens Fart fremad er bleven revet omkuld enten af Hesten eller af den højre Vognstang og ved dette Fald har paadraget sig den dødbringende Læsion, findes Tiltaltes Forhold at maatte tilregnes ham som uagtsomt Manddrab, og han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 198 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.



Nr. 2. Overretssagfører **M. Thorsens Dødsbo** og Overretssagfører **A. Kristjansen** (Harboe)

mod

**Arkitekt Ludvig Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at deltage i et paa et Byggeforetagende lidt Tab.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 15 Oktober 1909: Indstævnte, Arkitekt Ludvig Andersen, bør til Citanterne, Overretssagfører M. Thorsen og Overretssagfører A. Kristjansen, betale 1009 Kr. 61 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 6 Januar 1909, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 15 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1910: Appellanten, Arkitekt Ludvig Andersen af Frederiksberg, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Overretssagfører M. Thorsen, nu hans Dødsbo, og Overretssagfører A. Kristjansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

### Højesterets Dom.

Som nævnt i den indankede Dom, ere de til Raadighed for det paagældende Byggeforetagende stillede, af Appellanterne administrerede Pengemidler, om hvilke det er uomtvistet, at de alle ere komne Foretagendet tilgode, men at de ikke vare tilstrækkelige til fuldt at dække Udgifterne, ikke ganske blevne anvendte saaledes som fastsat i Fordelingsplanen, idet forskellige af Foretagendets Kreditorer ere blevne forlods fyldestgjorte, skønt de efter Fordelingsplanen ikke havde Krav derpaa.

Efter det Oplyste maa det imidlertid antages, at i alt Fald de væsenligste Afvigelser ere skete med Vidende og Billigelse af den i Dommen ommeldte Murmester, der sammen med Indstævnte havde Arkitektarbejdet i Entreprise, og efter den Maade, hvorpaa disse optraadte og havde fordelt Arbejdet imellem sig — idet Indstævnte kun befattede sig med Tegnearbejdet, medens hans nævnte Kompagnon varetog Forholdet til Entreprenørerne og førte Tilsyn med Bygningsarbejdet — maa den stedfundne Billigelse af Afvigelserne anses at være sket paa begge Kompagnoners Vegne og med bindende Virkning for dem begge. Det kan derhos ikke antages, at den skete Fravigelse af Planen uberegtiget har begunstiget forskellige af Byggeforetagendets Entreprenører og øvrige Kreditorer paa Bekostning af den Haandværker, der havde Blikkenslagerarbejdet i Entreprise, idet denne tvertimod, efter hvad der maa anses godtgjort, har faaet forholdsviis ligesaameget udbetalt af Byggeforetagendets Indtægter som Foretagendets øvrige Kreditorer, naar bortses fra dem af

disse, der enten ifølge selve Fordelingsplanen havde Krav paa forlods Dækning, eller hvem det under Arbejdets Gang havde vist sig nødvendigt at dække forlods, for at Foretagendet kunde føres igennem.

Herefter vil Indstævnte efter Appellanternes Paastand, mod hvilken Indstævnte ikke iøvrigt har fremsat nogen Indsigelse af Betydning, være at tilpligte at betale dem de paastævnte 1009 Kroner 61 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 6 Januar 1909.

Processens Omkostninger for alle Retter vil Indstævnte have at betale Appellanterne med 400 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Arkitekt Ludvig Andersen, bør til Appellanterne, Overretssagfører M. Thorsens Dødsbo og Overretssagfører A. Kristjansen, betale 1009 Kroner 61 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Januar 1909, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Overretssagfører M. Thorsen, der senere er afgaaet ved Døden, og Appelindstævnte, Overretssagfører A. Kristjansen, Appellanten, Arkitekt Ludvig Andersen af Frederiksberg, tilpligtet at betale 1009 Kroner 61 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 6 Januar f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 15 Oktober f. A. afsagte Dom blev Appellanten dømt efter den nedlagte Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 15 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget den af ham for Underretten nedlagte Paastand og paa-staaet de Appelindstævnte, Overretssagfører M. Thorsen, nu hans Dødsbo, og Overretssagfører A. Kristjansen tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten. De Appelindstævnte have procederet til Underretsdømmens Stadfæstelse og [paastaaet] sig tilkendt Appellens Omkostninger.

Af det i Sagen Oplyste fremgaar, at Appellanten i Forening med en Murmester den 28 Januar 1907 indgik paa af det dem som Arkitekter ved et Byggeforetagende paa Matr. Nr. 3764 udenbys Klædebo Kvarter her i Staden tilkommende Honorar at bære  $\frac{1}{3}$  af det samlede Tab, som afdøde Overretssagfører M. Thorsen og Appelindstævnte A. Kristjansen bl. a. maatte faa derved, at de havde garanteret Blikkenslager-Entreprenøren ved Byggeforetagendet den kontante Udbetaling af de ham i Henhold til en fremlagt Fordelingsplan henholdsvis ved 1ste

og 2den Assurance samt Prioritering tilkommende Beløb, henholdsvis 8000 Kroner, 4000 Kroner og 2000 Kroner, at Overretssagfører Thorsen og Appellindstævnte Kristjansen, efter at denne Garanti er bleven effektiv for de tvende sidstnævnte Beløb, til Blikkenslager-Entreprenøren have betalt de paagældende 6000 Kroner med et Fradrag af 335 Kroner 65 Øre for leveret\*) Arbejde og at de ovennævnte 1009 Kroner 61 Øre udgør Differencen mellem  $\frac{1}{3}$  af det saaledes i Henhold til Garantien betalte Beløb 1888 Kroner 11 Øre og Appellantens Resttilgodehavende paa Arkitekt-Entreprisen 878 Kroner 50 Øre.

Af Sagens Oplysninger fremgaar endvidere, at Overretssagfører Thorsen og Appellindstævnte Kristjansen — efter de Appellindstævntes Anbringende, fordi de under Byggearbejdets Gang stedse synkende Konjunkturer gjorde det nødvendigt — ikke have holdt sig den ovenfor omtalte Fordelingsplan efterrettelig, og at de i deres Bestræbelser for at gennemføre Byggeforetagendet have med Forbigaaelse af Blikkenslager-Entreprenøren foretaget Udbetalinger af Foretagendets Aktiver til andre Entreprenører paa en Maade, der ikke kan anses for forudsat ved Appellantens Indgaaelse paa den ovennævnte Kontra-Kaution. Da nu Appellanten efter det Foreliggende ikke for sit Vedkommende har meddelt Samtykke til det saaledes Passerede, og da det med Hensyn til Spørgsmaalet om hans Ansvar maa anses for uden Betydning, om hans Medkautionist, den ovenfor omtalte Murmester, maatte have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med de af de Appellindstævnte fremlagte Regnskaber eller endog have godkendt disse, findes de Appellindstævnte ikke at have Krav paa at faa det af dem lidte Tab godtgjort af Appellanten. Dennes Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Den indankede Dom bliver i Overensstemmelse hermed at forandre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

---

Nr. 226. Højesteretssagfører Bache

mod

**Hilda Carlquist**, Larsens Hustru (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1912: Arrestantinden Hilda Carlquist, Larsens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Repsdorph, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

\*) Skal være besparet.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hilda Carlquist, Larsens Hustru, til Højesteretssagfører Bache og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Hilda Carlquist, Larsens Hustru, tiltales for Tyveri.

Arrestantindens opgivne Alder af 45 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende.

Hun har været anset bl. a.: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Januar 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 180, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juni 1894 efter Straffelovens §§ 180 og 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 20 August 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Samtlige de Tyverier, for hvilke Arrestantinden er straffet ved de nævnte Domme, var af hende begaaede overfor Mandspersoner, med hvem hun, der i en længere Aarrække har søgt Erhverv ved Utugt, havde indladt sig i utugtigt Øjemed.

Endvidere har der to Gange i 1901, en Gang i 1908 og tre Gange i 1910 ved forskellige af Rettens Kriminalkamre været indledet Undersøgelse mod Arrestantinden som sigtet for Tyveri under lignende Omstændigheder, men disse Sager ere sluttede uden Tiltale af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis.

Af Inspektionen for Strafanstalten paa Christianshavn, hvor Arrestantinden har udstaaet den ovennævnte Straf af Forbedringshusarbejde, er hun karakteriseret som løgnagtig og ligegyldig, og hun ansaas ved sin Løsladelse den 22 April 1899 for upaavirket af Straffen.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten til den 30 Oktober 1911 ved 3 $\frac{1}{2}$ -Tiden anmeldte Fabrikant Søren Christian Henrik Grøn paa Nørregades Politistation, at han noget forud samme Nat af en prostitueret Kvinde, som han havde truffet paa Gaden, og i hvis Logis han havde været oppe, var bleven bestjaalet for tre 100 Kr.-Sedler. Der blev fra Stationen medgivet Anmelderen Politibetjent 511, Hvalsøe, for at de eventuelt kunde anholde den paagældende Kvinde, hvis Navn og Adresse Anmelderen under sit Samvær med hende i Overensstemmelse med hendes Opgivelse havde opnoteret som Hansen, Larslejtstræde Nr. 10.

Da der imidlertid ikke bor prostituerede Kvinder i denne Ejendom, og da Betjent Hvalsøe efter Anmelderens Beskrivelse af Kvinden

kunde tænke sig, at det maatte dreje sig om Arrestantinden, førte han Anmelderen til Arrestantindens Bopæl, Teglgaastræde Nr. 6, hvor hun blev antruffen, iført Overtøj og Hat med Slør for Ansigtet.

Arrestantinden, der vedgik at være i Besiddelse af tre 100 Kr.-Sedler hidrørende fra Anmelderen, blev derefter anholdt og ført til Politistationen.

Den af Arrestantinden afgivne Forklaring gaar ud paa, at hun, da Anmelderen var kommen op i hendes Logis, af ham modtog en Betaling af 8 Kr. — som hun gik ud fra for at have Samleje med ham —, og at Anmelderen, der istedet vilde have, at hun skulde slikke hans Lem, hvad hun var uvillig til, derefter havde givet hende de 300 Kr., for at hun skulde behandle ham paa den ønskede uterlige Maade, hvad hun derpaa ogsaa havde gjort.

Hun har nærmere anført, at Anmelderen først lagde en 100 Kr.-Seddel paa Bordet til hende og, da hun efter nogen Tids Forløb vilde ophøre med den nævnte uterlige Behandling, yderligere lagde to 100 Kr.-Sedler frem til hende, samt at Anmelderen, da hun efter omtrent et Kvarters Forløb holdt op med den nævnte Uterlighed, som hun ikke kunde udholde længere, var utilfreds hermed og forlangte Pengene tilbage, men at hun vægrede sig ved at give dem tilbage, da hun mente at have fortjent dem ved i tilstrækkelig lang Tid at have efterkommet hans Begæring.

I et af de senere Forhør i Sagen har Arrestantinden dog forklaret, at hun, da Anmelderen lagde de to sidste 100 Kr.-Sedler paa Bordet, nok forstod, at han lagde dem frem som »Lokkemad« og ikke virkelig vilde give hende dem, og fattede Mistanke om, at han vilde snyde hende.

Senest har hun ændret dette derhen, at hun, da Betjent Hvalsøe, ledsaget af Anmelderen, indfandt sig hos hende, bestemte sig til at give Anmelderen Pengene tilbage.

Med Hensyn til, at hun paa det nævnte Tidspunkt var iført Overtøj, har hun forklaret, at hun var i Begreb med at skulle gaa paa Retiraden, og at hun iøvrigt lige havde været ude for efter Aftale at træffe en Mandsperson, hvis Navn hun dog ikke har kunnet opgive.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Anmelderen under sit Ophold hos Arrestantinden havde afført sig Jakke og Vest — hvori fandtes hans Tegnebog, indeholdende de nævnte tre 100 Kr.-Sedler og 270 Kr. i 10 Kr.-Sedler — og henlagt disse paa en Puf eller Stol i Nærheden af en Chaiselong, paa hvilken han selv lagde sig.

Anmelderen, der efter de foreliggende Oplysninger maa antages ikke at have været beruset ved den ommeldte Lejlighed, har edelig forklaret, at Arrestantindens Forklaring om, at han har givet hende eller overhovedet selv fremtaget de ommeldte 100 Kr.-Sedler, er Opspind, at han overhovedet ikke under Opholdet hos hende har haft sin Tegnebog fremme, idet han betalte hende de fornævnte 8 Kroner med et Guldtikronestykke, som han tog op af sin Portemonnæ, og hvorpaa han fik tilbage, at han, der opholdt sig omtrent en halv Time hos Arrestantinden, medens han laa paa Chaiselongen, havde Ansigtet vendt bort fra den Side, til hvilken han havde lagt de nævnte Klæder, samt at han, der tænkte paa ved Lejlighed igen at besøge

Arrestantinden, forinden sin Bortgang opskrev som før meldt det Navn og den Adresse, hun paa hans Spørgsmaal i saa Henseende opgav som sin, og at Arrestantinden ikke paa nogen Maade opfordrede ham til at komme igen hos hende.

Fornævnte Betjent Hvalsøe har under Ed forklaret bl. a., at Arrestantinden, medens hun efter Anholdelsen opholdt sig i Vagtstuen paa Politistationen, til ham udtalte, at hun ikke kendte 100 Kr.-Sedler, og at hun ikke vidste, at det var Penge, hun havde modtaget, men snarest troede, at det var Lotterisedler.

Heroverfor har Arrestantinden først forklaret ikke at huske at være fremkommen med nogen saadan Ytring, men senere har hun anført, at hun virkelig til at begynde med troede, at Anmelderen lagde Lotterisedler paa Bordet, og først, da hun kom nærmere, saa, at det var Pengesedler, samt at hun i Overensstemmelse hermed ogsaa til Betjent Hvalsøe kun udtalte, at hun til at begynde med havde troet, at det var en Lotteriseddel, Anmelderen havde givet. Ifølge Hvalsøes Forklaring vedblev Arrestantinden imidlertid overfor ham paa Stationen at fastholde, at hun ikke kendte 100 Kr.-Sedler.

Ligesom nu Rigtigheden af Anmelderens Forklaring i høj Grad bestyrkes ved det ganske usandsynlige i, at han — tilmød i ædru Tilstand, og skønt han var i Besiddelse af mindre Pengesedler — skulde have villet give Arrestantinden et blot tilnærmelsesvis saa stort Beløb som 300 Kr., saaledes taler det yderligere mod Arrestantinden, at hendes Forklaringer, som det fremgaar af det Foranførte, paa flere Punkter have været dels ganske usandsynlige, dels vaklende og modsigende samt, forsaavidt angaar hendes Anbringender om ikke at kende Sedlerne som Pengesedler, aabenbart løgnagtige. Det maa derhos anses uforklarligt, hvorledes Arrestantinden, saafremt hun virkelig havde modtaget de 300 Kr. fra Anmelderen, kunde falde paa at opgive urigtigt Navn og Adresse til en saa ualmindelig flot Kunde. Da derhos Arrestantindens Fortid kendetegner hende som tyvagtig og det netop i Situationer som den under nærværende Sag foreliggende, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestantinden har stjaalet de hos hende ved hendes Anholdelse forefundne tre 100 Kr.-Sedler fra Anmelderen, medens denne den ommeldte Nat i utugtigt Øjemed opholdt sig i hendes Logis.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

---

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 7—8.

---

---

Tirsdag den 2 April.

Nr. 5. Arbejderske **Anna Louise Margrethe Larsen**, Thomsens Enke (Henriques efter Ordre)

mod

**Bundtmager Max Richard Müller** (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juli 1910: Denne Sag afvises.

## Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Samlivet mellem Appellantinden og hendes i den indankede Dom omtalte Ægtefælle vedvarede, indtil denne sidste den 6 December 1897 afgik ved Døden i deres fælles Hjem, hvor han da havde ligget syg i længere Tid og var bleven plejet af Appellantinden. Idet saaledes det ægteskabelige Samliv ikke var ophørt i den første Del af det Tidsrum, i Løbet af hvilket det i Sagen omhandlede Barn efter den i Dommen anførte Erklæring fra Retslægeraadet kan være avlet, har der som i Dommen antaget ikke været Hjemmel for politiretlig Behandling af Sagen, jfr. Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 14 i Slutningen, og det maa derfor have sit Forblivende ved den stedfundne Afvisning.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Arbejderske Anna Louise Margrethe Larsen, Thomsens Enke, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Henriques 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ved Klage af 2 November 1908 rejste Sag paastaar Klagerinden, Anna Louise Margrethe Larsen, Thomsens Enke, principalt Indklagede, Bundtmager Max Richard Müller, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 7 Oktober 1898 fødte Barn, Edith Selma Louise Müller, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag til Barnet fra den 12 Oktober 1899 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse, med Fradrag af 50 Kroner, medens hun subsidiært paastaar ham tilpligtet for Tiden fra den 12 Oktober 1899 til den 11 Maj 1905 at udrede de hende ved tvende Domme, afsagte af den kongelige Amtsret i Leipzig, henholdsvis den 8 og den 26 Juni 1905, hos Indklagede tildømte Beløb, og for Tiden efter den 11 Maj 1905 at udrede Bidrag efter Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 efter Øvrighedens Bestemmelse, ligeledes med Fradrag af 50 Kroner.

Ved Amtsrettens Dom af 8 Juni 1905 blev Indklagede dømt til til Klagerindens fornævnte Barn at betale et aarligt Underholdsbidrag af 72 Rmk. for Tiden fra den 7 Oktober 1900 til den 11 Maj 1905, og ved Amtsrettens Dom af 26 Juni 1905 blev han dømt til — foruden Sagsomkostninger — at betale dels til Klagerinden et Beløb af 21 Rmk. som Bidrag til Udgifterne ved Barnets Fødsel og Daab, dels et aarligt Underholdsbidrag til Barnet af 72 Rmk. for Tiden fra dets Fødsel til den 7 Oktober 1900.

Indklagede, der er forsvunden, og hvis sidst bekendte Værneting her i Landet maa antages at være København, er indkaldt ved offentlig Stævning, men har ikke givet Møde under Sagen.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra først i December 1897 til først i Februar 1898.

Efter Klagerindens med de foreliggende Oplysninger stemmende Forklaring afgik hendes Mand ved Døden den 6 December 1897 af Tuberkulose. Kommunalæge Christian Neumann, der senest har behandlet ham, har forklaret, at Klagerindens Mand i sin sidste Levetid var overordentlig svag, og at det ikke er sandsynligt, men ikke udelukket, at han i Løbet af de sidste 4—6 Dage før sin Død har haft kønslig Omgang med sin Hustru.

I en herefter af Retslægeraadet afgiven Erklæring af 2 forrige Maaned udtaler Raadet, at det fra et lægeligt Standpunkt ikke kan anses for absolut udelukket, at Barnet kan være avlet af Klagerindens den 6 December 1897 af Tuberkulose ved Døden afgaaede Ægtefælle, om end det er lidet sandsynligt.

Da der efter det saaledes Foreliggende ikke vil kunne bortses fra Muligheden af, at Barnet er avlet af Klagerindens Ægtefælle, og der herefter savnes Hjemmel for politiretlig Behandling af Sagen, vil denne være at afvise.



Onsdag den 3 April.

Nr. 55. Bogbindermester Joh. Brünnich (Shaw)

mod

**Finansministeriet** (kst. Kammeradvokat Aagesen),

betræffende Spørgsmaal om Toldlovens tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Pakhusleje.

Københavns Gældskommissions Dom af 12 September 1910: De Indstævnte, Finansministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Bogbindermester Joh. Brünnich, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

Ifølge § 41 i Lov Nr. 88 af 5 Maj 1908 vil den i den indankede Dom ommeldte Pakhusleje for de ved Lovens Ikrafttræden under Toldvæsnet oplagte Varer være at beregne efter den nye Lov for den Tid, der ligger efter dens Ikrafttræden. Derimod mangler der Føje til — i Strid saavel med almindelige Retsgrundsætninger som med den Forstaaelse, der af Administrationen selv er bleven lagt til Grund ved Anvendelsen af den tilsvarende Bestemmelse i Lov af 4 Juli 1863 § 63 — at give Lovens Bestemmelser om Pakhusleje til Skade for den Private tilbagevirkende Kraft paa Tidsperioder, der ligge forud for Lovens Ikrafttræden. Som Følge heraf vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten efter dennes Paastand 109 Kroner 77 Øre med Renter samt Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Finansministeriet, bør til Appellanten, Bogbindermester Joh. Brünnich, betale 109 Kroner 77 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3 September 1909, indtil Betaling sker, og Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, Bogbindermester Joh. Brünnich, de Indstævnte, Finansministeriet, til Betaling af 109 Kr. 77 Øre, som Citanten formener at have betalt for meget i Pakhusleje for nogle i Tidsrummet mellem 12 Januar og 13 April 1909 indklarede Partier Pap, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af Beløbet fra Klagens Dato den 3 September 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har paastaaet sig fri-

funden med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Det fremgaar af Sagen, at de paagældende Varer have været oplagte paa Toldboden fra April Maaned 1908, og at Pakhuslejen for dem af Toldvæsnet er bleven beregnet efter den i Lov Nr. 88 af 5 Maj 1908 § 34 fastsatte højere Tarif ogsaa for den Tids Vedkommende, der laa forud for den nye Toldlovs Ikrafttræden 1 Januar 1909. Striden mellem Parterne drejer sig herefter om, hvorvidt Pakhusleje for Varer, der ved Lovens Ikrafttræden henlaa paa Kredit- eller Transitoplag, fra Tiden forinden Lovens Ikrafttræden skal beregnes efter de i saa Henseende gældende ældre Regler.

Om der end maa gives Citanten Medhold i, at det havde været naturligt at beregne Pakhuslejen som af ham hævdet, saa vil denne Beregningsmaade efter fornævnte Lovs § 41 dog ikke kunne komme til Anvendelse, thi naar det her bestemmes, at Loven træder i Kraft 1 Januar 1909 og kommer til Anvendelse ogsaa for alle saadanne Varer, der ved dens Ikrafttræden ere i Behold paa Kredit- eller Transitoplag, og det saaledes netop er tilsigtet at lade Loven komme til Anvendelse paa alle saadanne Varer ved Beregningen af Toldafgiften, maatte der have særlig Hjemmel til at undtage Pakhuslejen, der er indbefattet under §'ens Ord, fra Reglen, og da saadan Hjemmel ikke findes, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 221.

Advokat Halkier

mod

**Friderich Christian Rødnæs** (Def. Møldrup),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 8 November 1911: Tiltalte Friderich Christian Rødnæs bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 60 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Orth, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Januar 1912: Tiltalte Friderich Christian Rødnæs bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, 25 Kr., udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, der ikke med Føje har kunnet gaa ud fra, at Pigen indvilligede i hans uterlige Forhold, være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Derimod findes der ikke Grund til at tage den nedlagte Paastand om Erstatning til Følge.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede af Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Friderich Christian Rødnæs bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vejle Købstads Ekstraret indankede Sag er Overportør Friderich Christian Rødnæs, der er født den 5 November 1851, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Astrid Petrea Pedersen, der er født den 23 December 1894, har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Efter at hun, der lider af Krampe- og Besvimelsesanfald, hvorfor hun i nogle Aar kun har kunnet paatage sig Tjeneste som Formiddagspige, den 1 Maj f. A. var kommen i Tjeneste som Ene pige hos Tiltaltes Svigersøn, Købmand C. B. Jørgensen i Vejle, har hun flere Gange været Genstand for utugtige Tilmærkelser fra Tiltaltes Side. Første Gang var en Aften efter Midten af Juli Maaned, da hun, medens Tiltalte i Jørgensens Pakrum var beskæftiget med Aftapning af Olie, kom derind for at hente nogle Svedsker til Jørgensens Børn. Ved denne Lejlighed tog Tiltalte hende om Livet med sin højre Arm og holdt hende saaledes, at hun ikke kunde røre sine Arme, hvorpaa han med sin venstre Haand løftede hendes Skørter op og efter at have revet Baandet i hendes Benklæder itu befølte hende paa hendes Kønsele samt forsøgte at stikke en Finger op i dem, hvilket efter hendes Formening ogsaa lykkedes ham. Han spurgte, da han løftede hendes Kjole op, om hun var vred, fordi han gjorde det, hvortil hun, der blev »helt forvirret og næsten sanseløs« over hans Opførsel, som hun slet ikke forstod, intet svarede; men hun fik sig endelig »samlet sammen« og rev sig løs fra ham. En Aften nogle Dage senere, da hun var kommen over i Pakrummet i et Ærinde, tog Tiltalte ligeledes fat i hende og løftede hendes Skørter op samt rykkede Baandet i hendes

Benklæder itu, uden at der dog skete videre, idet hun sagde, at han ikke maatte, og rev sig løs fra ham. Tredie Gang, Tiltalte var nærgaaende mod hende, var et Par Uger senere en Formiddag ved Tiden, da hun var ene med ham i Jørgensens Lejlighed. Tiltalte kaldte da paa hende og »trak« hende ind i hendes Værelse, hvor han tog om hende og løftede hendes Skørter op. Efter derpaa at have løst hendes Benklæder op, befølte han hende mellem Benene, ligesom han efter at have fremtaget sit mandlige Lem forsøgte at føre det op mellem hendes Ben. Hun gav sig imidlertid til at skribe og slaa fra sig, hvorpaa han slap hende, idet han ytrede noget som: »Det kunde Du jo have sagt, at Du ikke vilde have«. Da hun nu vilde løbe sin Vej, viste det sig, at Nøglen i den Dør, hun vilde ud ad, var drejet om, hvad Tiltalte efter hendes Formening havde gjort, og Tiltalte kom da atter hen til hende, efter hvad hun fik Indtryk af, for at opnaa Omgang med hende; men hun gav sig da atter til at skribe, hvorpaa Tiltalte slap hende. Endelig har Tiltalte plejet legemlig Omgang med hende den 14 August f. A. om Aftenen i Jørgensens Lejlighed. Jørgensens Hustru var den Dag bortrejst, og Tiltalte spiste til Aften hos Jørgensen, men Jørgensen gik senere ud, saa at hun og Tiltalte blev alene hjemme med Jørgensens Børn. Da hun havde bragt Børnene tilsengs, satte hun sig til at sy i Entreen, og Tiltalte kom da ud til hende, rev hendes Sytøj fra hende og »trak« hende ind i Spisestuen. Her vilde han løfte hendes Skørter op; men hun truede ham højlydt og erklærede at ville omtale hans Forhold for hans Hustru. I det samme besvimele hun og var efter Tiltaltes Udsagn bevidstløs en Times Tid. Da hun vaagnede, laa hun paa en Chaiselong med Skørterne optrukne, og Tiltalte tog nu efter først at have revet hendes Benklæder ned og befølt hende samt stukket en Finger op i hendes Kønsele, fat paa hende og »trak« hende hen ved Enden af Chaiselongen, hvor han stillede hende op med Ryggen til Væggen og plejede mod hendes Villie legemlig Omgang med hende, der var saa medtagen af Besvimelsesanfaldet, at det var hende en fysisk Umulighed at yde Modstand mod hans Tilnærmelser. Han havde, efter hvad hun bestemt mener, sit Lem inde i hendes Kønsele og gjorde nogle Bevægelser, som hun ikke nærmere kan beskrive; men lidt efter, at han var begyndt, ytrede han noget som: »Nu tør jeg ikke gøre mere«. Om han havde Sædafgang, tør hun ikke sige, da hun »ingen Forstand har paa de Ting«.

Efter Astrids Forklaring har Tiltalte ved flere andre Lejligheder søgt at komme i Lag med hende, men han er ikke kommen videre end til at løfte hendes Skørter op, idet hun hver Gang har sagt, at han ikke maatte, og truet ham med at fortælle det hjemme.

Astrid gjorde først den 23 August f. A. Anmeldelse til Politiet om Tiltaltes Forhold overfor hende, og hun forklarede til Anmeldelsesrapporten, at hun meget nødig vilde have, at Tiltaltes Hustru fik noget at vide om det Passerede, og at det ikke havde været hendes Hensigt at anmelde Sagen, men at hendes Fader ønskede, at der blev gjort Anmeldelse.

Den 2 September f. A. blev Astrid undersøgt af Distriktslægen i Vejle, i hvis Erklæring af samme Dag det om Udfaldet af Undersøgelsen bl. a. hedder:

»Pigen er meget kraftig og veludviklet. Genitalia veludviklede, fremvise ikke idag Tegn paa Kontusion eller Irritation, men udflyder der dog fra Vagina en rigelig Mængde purulent Vædske. Hymen findes omtrent ringformet, lidt indkærvet, tillader kun Indførelsen af Spidsen af en Lillefinger, hvorfor der afstodes fra Forsøg paa nærmere Eksploation. Under disse Omstændigheder synes Muligheden for fuldbyrdet Samleje med en veludviklet Mandsperson at være udelukket, medens Sandsynligheden for uterlig Behandling, eventuelt Gonorrhoe-smitte ikke er udelukket«.

Tjenestepige Kristine Ribersgaard har udsagt, at Astrid overfor hende har udtalt sig saaledes, at Vidnet fik det Indtryk, at hun var meget opbragt over Tiltaltes Opførsel.

Mejeribestyrer Nielsens Hustru, Erna, født Petersen, har forklaret, at Astrid, der for nogle Aar siden har tjent hendes Mand og hende, og som senere er kommen meget i deres Hus, er »ret livlig« og gerne vil fjase med Mandfolk, men at Vidnet dog ikke mener, at hun i nogen Henseende har usædelige Tilbøjeligheder. Efter Fru Nielsens videre Forklaring har Astrid til hende sagt, at hun ikke vilde finde sig i Tiltaltes Behandling; men det saa dog nærmest ud, som om Astrid morede sig over, hvad der var passeret.

Tjenestepige hos Mejeribestyrer Nielsen Tove Rohding har forklaret, at Astrid uden Opfordring har fortalt hende, at Tiltalte havde været nærgaaende overfor hende, men at det ikke var at mærke paa Astrid, at hun var ked af det, og at hun »nærmest lo af det«.

Tiltalte erkendte, at han i de af Astrid angivne fire Tilfælde — om hvilke der, idet Sagen er indanket efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene er Spørgsmaal — har behandlet hende uterligt, idet han har taget fat paa hende og, med Undtagelse af det andet Tilfælde, befølt hende paa hendes Kønsele. Derimod benægter han i noget af Tilfældene at have haft sit Lem fremme og at have haft til Hensigt at pleje legemlig Omgang med hende. Hvad særlig angaar det den 14 August f. A. passerede, har han hævdet, at Astrid, efter at han havde kaldt hende ind i Spisestuen, faldt besvimet om, at han, saalænge hun var besvimet, intet foretog sig med hende udover, at han lagde hende paa Chaiselongen, løsnede hendes Klæder og gav hende noget at drikke, og at han, da hun var kommen til sig selv og havde rejst sig op, gik hen til hende, der da intet fejlede, løftede hendes Skørter op og befølte hende paa hendes Kønsele, uden at hun satte sig til Modværge derimod. Han har fremdeles udsagt, at han i det første af Tilfældene, efter at han havde befølt hende, spurgte hende, »om det gjorde noget«, hvad hun besvarede benægtende, og han vil i det Hele have faaet den Opfattelse, at det var med hendes Samtykke, at han behandlede hende som sket. Kun under det af hende omhandlede Optrin i hendes Værelse udtalte hun: »Det vil jeg ikke have, Rødnæs«, hvorefter han lod hende gaa.

Astrids Fader, Kørekarl Søren Pedersen, har under Sagen nedlagt Paastand om, at der hos Tiltalte tilkendes Astrid en Erstatning efter Rettens Skøn.

Idet nu Tiltaltes Forklaring om, at Astrid ikke har modsat sig

hans Tilnærmelser paa en saadan Maade, at han maatte kunne indse, at de fandt Sted mod hendes Villie, ikke findes at kunne forkastes, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorefter der ej heller bliver Spørgsmaal om at tage den nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

---

Onsdag den 10 April.

Nr. 199. Højesteretssagfører Dietrichson  
mod

**Carl Hansen Fuglsang** (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiler af 27 Maj 1908 § 5, jfr. § 24, og § 33, jfr. § 32.

Odense Købstads Politirets Dom af 22 Marts 1911: Tiltalte, Direktør Carl Fuglsang af København, bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være, hvorimod han vil have at udrede til Teglværksejer Brandt af Højbjerglund en Erstatning paa 245 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1911: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Axel Kaae og V. Tegner, et Salær af 25 Kroner til hver, der bliver at udrede af det Offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte, uagtet han saa, at Hestene for det i den indankede Dom omtalte Køretøj viste Tegn til Ængstelse, ikke straks lod Automobilet standse, men fortsatte Kørslen, omend i langsommere Fart. For denne Overtrædelse af § 24 i den i Dommen nævnte Lov vil han være at anse efter Lovens § 32 med en vedkommende Kommunes Hjelpekasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner, hvorhos han for de Teglværksejer Brandt paaførte Udgifter, Legemsbeskadigelsen samt Svie og Smerte vil have at betale Brandt en Erstatning, der findes under Et at kunne bestemmes til 500 Kroner. Sagens Omkostninger ville være at udrede af Tiltalte.

Det kan ikke billiges, at Sagen ikke for Politiretten er bleven fremmet med større Hurtighed end sket.

## Thi kendes for Ret:

Carl Hansen Fuglsang bør til vedkommende Kommunes Hjelpekasse bøde 50 Kroner samt i Erstatning til Teglværksejer Brandt betale 500 Kroner. Saa udræder Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Direktør Carl Hansen Fuglsang, der er født den 18 November 1873, for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiles af 27 Maj 1908 § 5, jfr. § 24, og § 33, jfr. § 32.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Da Tiltalte den 26 April 1909 Kl. ca. 11 om Formiddagen kom kørende ad Landevejen fra Odense til Middelfart med det ham tilhørende Automobil, der førtes af en Chauffør, som havde Plads paa Forsædet sammen med en Kørelev, medens Tiltalte sad inde i den lukkede Vogn, mødte han ca.  $\frac{1}{2}$  Mil udenfor Odense en i modsat Retning kørende Vogn, der var forspændt to Plage af en Alder af 3—4 Aar, og i hvilken Teglværksejer Brandt af Højbjerglund befandt sig med en Ledsagerske. Da Hestene, der var af et uroligt Temperament, i noget over 70 Skridts Afstand bemærkede Automobilet, blev de bange og vilde ikke gaa frem, hvorfor Brandt, der straks vil have rakt Pisken i Vejret til Tegn paa, at Automobilet skulde standse, søgte at dreje Hestene omkring for at køre tilbage. Vognen væltede imidlertid i Svinget, og begge Passagererne slyngedes ud, ved hvilken Lejlighed Brandt paadrog sig forskellige Læsioner, ligesom Vogn og Sele-tøj tog en Del Skade, medens hans Ledsagerske slap uden Følger af Betydning fra Faldet. Tiltalte, som under dette Optrin havde ladet Automobilet standse i ca. 70 Skridts Afstand, kom nu den Tilskadekomne til Hjælp og bragte ham til Sygehuset i Odense, hvor han henlaa indtil den 5 Maj s. A.

De Brandt paaførte Læsioner, der væsentlig bestod i en Forvridning af højre Skulder samt et Slag i Baghovedet, har ifølge en den 4 Juli 1910 udstedt Lægeerklæring indskrænket Bevægeligheden af Skulderleddet samt medført en Svækkelse af Muskulaturen i højre Overekstremitet, hvilke Følger efter Lægeerklæringens Udsagn ikke ville kunne forvindes fuldstændig. Under Anbringende af, at der herefter ved det Passerede er tilføjet ham en uheldelig Legemsbeskadigelse, har den Tilskadekomne under Sagen nedlagt følgende endelige Erstatningspaastand:

- 1) Erstatning for Legemsbeskadigelse . . . . . Kr. 5000
- 2) Erstatning for Sveie og Smerte samt Omkostninger ved Efterbehandling . . . . . — 2000

3) Sygehusophold . . . . .	Kr.	15
4) Lægeregning . . . . .	—	5
5) Reparation af Vogn og Seletøj . . . . .	—	30
6) Værdiforringelse af en Hest . . . . .	—	100

ialt . . . Kr. 7150

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, saasnart han fik Øje paa Brandts Køretøj, har givet Signal med Automobilets Horn. Naar endvidere henses til, at Hestene efter Brandts Forklaring først blev urolige, da de befandt sig i en Afstand af noget over 70 Skridt fra Automobilet, at Tiltalte da efter det Oplyste straks sagtnede Farten, samt at han derpaa standsede Automobilet i en Afstaad af ca. 70 Skridt fra Køretøjet, findes han herefter i det Hele at have udvist tilstrækkelig Forsigtighed under Kørslen. Idet han saaledes ikke kan antages at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af de oven citerede Straffebestemmelser, maa det billiges, at han ved den indankede Dom forsaavidt er fri fundet for det Offentliges Tiltale. Da det derimod med Sikkerhed maa antages, at det forefaldne Uheld skyldes Automobilets Tilstedeværelse, og da de foreliggende Oplysninger ikke give Føje til at antage, at den Tilskadekomne selv ved egen Uagtsomhed har hidført Ulykken, maa Tiltalte i Medfør af den ovennævnte Lovs § 33 anses pligtig at betale en passende Erstatning. Idet det nu ikke findes tilstrækkelig godtgjort, at der ved det Passerede er paaført Brandt den af ham paa staaede varige Forringelse af Erhvervsevnen, eller at den (ene af) Hestene har lidt Forringelse ved det Forefaldne, vil Tiltalte alene være at tilpligte at udrede foruden de direkte Udgifter til Læge og Sygehus samt til Reparation af Vogn og Seletøj endvidere en passende Godtgørelse for Svie og Smerte, hvilke Beløb under Et findes passende at kunne bestemmes til 245 Kr., hvilket udgjorde den af Brandt ca.  $\frac{1}{2}$  Aar efter Ulykken og saaledes paa et Tidspunkt, hvor han maatte kunne overse dennes Følger, nedlagte Erstatningspaastand. Da den indankede Dom, ogsaa saavidt angaar Erstatningsansvaret, har samme Resultat, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Torsdag den 11 April.

Nr. 195.

Advokat Halkier

mod

Jacob Niels Nielsen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1911: Tiltalte Jacob Niels Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fange-



kost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører L. A. Lemming, 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Niels Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Kondrup 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Niels Nielsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 19 Marts 1880 og ikke fundet straffet.

Efter at Tiltalte siden 1906 havde drevet en Forretning med Fabrikation af Fodtøj, kom han, der selv manglede Kapital, gennem et af ham indrykket Avertissement om Kapitalindskud i en Forretning i Forbindelse med Kaptajn Valdemar Adolf Bering Pasbjerg, og der oprettedes den 13 Februar 1909 mellem dem en Interessentskabskontrakt, hvorefter Pasbjerg indtraadte som Interessent i Forretningen, der skulde drives under Navnet Jacob N. Nielsen & Co., og i denne indskød 5000 Kr., medens Tiltalte paa sin Side indskød Værdien af den i Drift værende Forretning, der ansattes til 4000 Kr. I den følgende Tid indskød Pasbjerg yderligere 9000 Kr.; men da han følte sig brøstholden ved Tiltaltes Dispositioner, oprettedes der den 3 November 1909 en Overenskomst mellem dem, hvorved Pasbjerg udtraadte af Interessentskabet og til Vederlag for sin indskudte Kapital skulde have 6000 Kr., som Tiltalte skulde forrente med 5 pCt. aarlig og afdrage med 750 Kr. i hver af de halvaarlige Terminer, første Gang i Juni Termin 1910.

Pasbjerg maatte dog senere yderligere betale 1075 Kr. til Indfrielse af Veksler vedrørende Forretningen.

Da Tiltalte imidlertid var ude af Stand til at betale de anførte Beløb, fandt der i Foraaret 1910 nogle Forhandlinger Sted mellem dem, og den 9 Maj 1910 udstedte Pasbjerg en saalydende Kvittering til Tiltalte:

Undertegnede erkjender herved at al Gjæld fra Firmaet Jacob N. Nielsen & Comp. til Undertegnede er betalt i Dag med sidste Afdrag, stort Hundrede Kroner, ialt 3000 Kr. — Tre Tusinde Kr.

Pasbjerg.

Ifølge den af Pasbjerg afgivne edelige Forklaring havde han, da denne Kvittering udstedtes, ikke modtaget hverken Renter eller noget-somhelst Afdrag paa sit Tilgodehavende hos Tiltalte, idet han, bortset fra et Par Smaalaans Tilbagebetaling, overhovedet ikke fra Tiltalte havde modtaget andre Udbetalinger end et Rentebeløb i Juni Termin 1910\*) svarende til, hvad hans Indskud da oversteg Tiltaltes, hvorhos han ved Kvitteringens Underskrift fik et Beløb af 40 eller 60 Kr.

Med Hensyn til Udstedelsen af den ommeldte Kvittering var efter Vidnets Forklaring Forholdet det, at Tiltalte erklærede, at han maatte lukke Forretningen, hvis hans Pengeforhold til Vidnet ikke blev ordnede. De blev da enige om, at Tiltalte maatte nøjes med at betale 2000 Kr. med 100 Kr. straks og derefter 5 Kr. om Ugen, idet Vidnet i Virkeligheden betragtede sine Penge som omtrent tabt.

De fornævnte 40 à 60 Kr. var en delvis Betaling af det nævnte første Afdrag.

Tiltalte bad imidlertid Vidnet om at udstede en Kvittering for at have faaet, hvad han havde tilgode, idet Tiltalte skulde bruge et saadant Dokument til at forevise for nogle af sine Kreditorer. Vidnet udfærdigede da Kvitteringen, idet Tiltalte, der skyndte sig afsted, lovede at sende et Gældsbevis for de 2000 Kr. samme Dag eller den følgende Dag.

Vidnet fik imidlertid ikke noget Gældsbevis fra Tiltalte, der senere tværtimod gjorde gældende intet at skyldte.

I Modsætning hertil gaar den af Tiltalte afgivne Forklaring ud paa, at da han ikke var istand til at overholde Overenskomsten af 3 November 1909, enedes han med Pasbjerg om at betale 3000 Kr. som fuld Afgørelse, og dette Beløb vil han derefter i Tiden fra Februar til Maj 1910 have betalt Pasbjerg i mange forskellige Gange med højst 300 Kr. ad Gangen, efterhaanden som der kom Penge ind i Forretningen ved Salg af Varer eller Indbetaling af udestaaende Fordring. Det sidste Afdrag betales med 100 Kr. samtidig med den ommeldte Saldokvitterings Udstedelse. Derimod har Tiltalte ikke til disse Udbetalinger gjort noget Indskud i Forretningen, ligesom han overhovedet ikke har haft Penge, som han saaledes kunde indskyde. Efter Saldokvitteringens Modtagelse vil Tiltalte have tilintetgjort de for de succesive Afdrag udstedte Kvitteringer.

Agent Jens Winding har forklaret, at Pasbjerg til ham har omtalt, at han havde givet Tiltalte den ommeldte Saldokvittering uden at have modtaget Beløbet, og at Tiltaltes Skyld til ham i Virkeligheden skulde afgøres ved Afdrag à 5 Kr., der efter Windings Forklaring skulde erlægges enten om Ugen eller om Maanedn.

Tiltalte har erkendt at have tilintetgjort de i Forretningen førte Bøger uden at kunne angive nogen fyldestgørende Grund herfor.

Bogholder Martin Nielsen har edelig forklaret, at han i Tiden fra Nytaar til Pinse 1910 har ført Forretningens Bøger, hvormed han hørte op, da han ikke kunde faa sin Løn. Tiltalte selv gav sig ikke af med at indføre i Bøgerne, og Indførelsen foregik efter Sedler, som Vidnet hver Dag modtog af Tiltalte over Ind- og Udbetalinger. I den nævnte Tid er kun indført et Par Smaabeløb som udbetalt til Pasbjerg,

\*) Skal være 1909.

hvis Konto sluttelig udlignedes paa den Maade, at der blev opført, at han havde givet Saldokvittering mod Udbetaling af vistnok 3000 Kr., og at der, for at denne Udgift kunde balancere, samtidig maatte opføres 3000 Kr. som indbetalt fra Tiltaltes private Konto.

Vidnet, som iøvrigt maatte skrive Breve til forskellige af Tiltaltes Forretningsforbindelser om, at Pasbjergs Tilgodehavende nu var udbetalt, har ikke set nogen tilsvarende Ind- og Udbetaling, og Vidnet kan ikke tænke sig, at der af Forretningen kan have været et Beløb af 3000 Kr. tilovers til Udbetaling til Pasbjerg.

Tiltalte har ikke benægtet at have ladet den ommeldte Saldering i Bøgerne foretage, men erklæret, at han slet ikke kan huske noget derom.

Skotøjsarbejderne H. C. Christiansen og Robert Hørup, der have paategnet den ommeldte Saldokvittering som Vitterlighedsvidner, have forklaret, at de ikke have set Penge blive udbetalt ved den paagældende Lejlighed.

Det fremgaar endvidere af talrige Oplysninger i Sagen, at Tiltalte, der efter sin egen Erkendelse i Marts Maaned 1910 maatte begynde at belaae Fragtbreve for at skaffe Kontanter til Forretningen, ikke har forstaaet sig paa at lede Forretningen, hvis Fabrikata var daarlige og ikke sorteredes ordentligt, saa at der ofte solgtes med store Tab, fremdeles at Tiltalte hurtigt og hensigtsløst forbrugte de fra Pasbjerg modtagne betydelige Indskud og i det Hele vænnede sig til et personligt Forbrug, tildels ogsaa ved Spil, der stod ganske i Misforhold til Forretningen, samt at han i det her ommeldte Tidsrum stadig havde Vanskeligheder ved at udrede Lønnen til Fabrikkens Arbejdere, og at Materialbeholdningerne i Løbet af de første Maaneder af 1910 stadig formindskedes og ved Udgangen af April var i alt Væsenligt opbrugte.

Herefter maa det anses udelukket, at Tiltalte, der som nævnt ikke personlig havde nogensomhelst Kapital at tage til, i Løbet af faa Maaneder i Foraaret 1910 af Forretningens Indtægter skulde have kunnet udrede de af ham paastaaede Afdrag af 3000 Kr. til Pasbjerg, og det maa herefter antages, at der ikke svarede nogen reel Betaling af et saadant Beløb til Udstedelsen af Saldokvitteringen.

Naar derhos henses paa den ene Side til Tiltaltes tilbageholdne og tildels vaklende Forklaringer og til den i sig selv mistænkelige Tilintetgørelse af Forretningens Bøger, og paa den anden Side til det ganske usandsynlige i, at Pasbjerg ved Udstedelsen af Saldokvitteringen, der kunde have nogen undskyldende Forklaring i det mellem dem tidligere bestaaende Kompagniskab, skulde have eftergivet Tiltalte dennes hele Skyld til ham, hvad Tiltalte jo ogsaa gennem sin Forklaring har erkendt ikke har været Tilfældet, maa det statuere, at Tiltalte kun har modtaget Saldokvitteringen fra Pasbjerg mod til denne at love at udstede Gældsbevis for det ovenfor omtalte Beløb af 2000 Kr., og at Tiltalte efter at have modtaget Saldokvitteringen svigagtig har benyttet denne til at søge at frigøre sig for Betalingen af den Gæld, hvori han fremdeles stod til Pasbjerg.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 252, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

---

Mandag den 15 April.

Nr. 99. Sognepræst for Gelsted og Rørup Menigheder **Frederik Birkedal Barfod** (Asmussen efter Ordre)

mod

**Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Finansministeriet** (konst. Kammeradv. Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Erstatning for Tab i Embedsindtægter paa Grund af Tiendeafløsning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1911: De Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Finansministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Sognepræst for Gelsted og Rørup Menigheder **Frederik Birkedal Barfod**, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Mundt i Salær 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

Af Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte Lov af 15 Maj 1903, jfr. navnlig § 22, sammenholdt med § 24, fremgaar det — hvad ogsaa bestyrkes af de Forhandlinger, der ere gaaede forud for Lovens Tilblivelse — at Bestemmelserne om Tiendens Afløsning skulle finde Anvendelse ogsaa med Hensyn til de Præster, der ved Lovens Ikrafttræden allerede var ansatte i et tiendelønnet Embede, uden at der i den Anledning skulde tilkomme dem noget Krav paa Erstatning for den Foringelse af deres Indtægter, som heraf maatte blive Følgen. Da det nu ikke kan betvivles, at Lovgivningsmagten har været berettiget til at træffe en saadan Ordning, særlig naar henses til, at det drejer sig om Regulering af en Indtægt, der er af vekslende Størrelse, og med Hensyn til hvilken der gentagne Gange tidligere ved Lov er truffet tilsvarende Bestemmelser, ville de Indstævnte være at frifinde, og Dommen vil saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at opheve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sognepræst for Gelsted og Rørup Menigheder **Frederik Birkedal Barfod**, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører **Asmussen** 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 December 1900 blev Citanten, Sognepræst Frederik Birkedal Barfod, kaldet til Sognepræst for Gelsted og Rørup Menigheder i Fyens Stift. I Nr. 39/1900 af Ministerialtidende B, der udkom den 30 November s. A., fandtes indrykket et Opslag om Embedets Indtægter og Udgifter, og i dette Opslag, i Henhold til hvilket Citanten søgte det paagældende Embede, som han som nævnt ogsaa fik, var det opgivet, at Kaldets Indtægter bl. a. bestod i: Korntiende 100 Td.  $1\frac{1}{3}$  Fdk. Rug, 182 Td.  $\frac{1}{4}$  Skp.  $1\frac{1}{3}$  Fdk. Byg, 110 Td. 5 Skp.  $\frac{1}{4}$  Fdk. Havre, at betale med Penge efter hvert Aars Kapitelstakst, og i Kvægtiende og Smaaredsel 19 Td. 2 Fdk. Byg.

Ifølge Bekendtgørelse fra Landbrugsministeriet blev de nævnte Sognes Tiender afløste fra den 1 Januar 1909 at regne, idet Afløsningssummen ved en i Overensstemmelse med § 1 i Lov af 15 Maj 1903 om Afløsning af Tienden foretagen Beregning blev opgjort til ialt 89,229 Kr. 33 Øre, af hvilken i Tiendebankobligationer anbragte Kapital Citanten faar Rente 4 pCt. p. a.

Citanten har nu anbragt, at som Følge af den i Tiendeafsløsningsloven fastsatte Beregningsmaade for et Aars Tiende, nemlig efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1892—1901, har Renten af den ovennævnte Kapital for Aaret 1909 givet ham en Aarsindtægt, der er 328 Kr. 59 Øre mindre, end hvad han vilde have erholdt, saafremt han vedvarende oppebar de Embedet tillagte Tiender efter Kapitelstakst.

Da han er kaldet til Embedet med Ret til at oppebære de dertil henlagte Tiender efter Kapitelstakst, formener han, at han ikke kan være pligtig at finde sig i saadan Nedgang i Embedets Tiendeindtægt, men at Staten, der ikke efter Godtbefindende kan reducere den et Præsteembede tillagte, lovhjemlede Indtægt, maa erstatte ham det Tab, som Tiendeafsløsningsloven alt har medført og fremtidig vil medføre for ham. Han har i saa Henseende henvist til, at det ved Tiendeafsløsningslovens § 24 udtrykkelig er paalagt Statskassen at erstatte afskedigede Præster og Præsteenker det Tab, som maatte opstaa ved, at de dem tilkommende Afgifter fremtidig skulle beregnes paa Grundlag af den i Tiendeafsløsningslovens § 1 fremsatte Gennemsnits-Kapitelstakst, og gjort gældende, at Staten maa have en tilsvarende Forpligtelse overfor de i Embede værende Præster, en Forpligtelse, som han har ment i Princippet er anerkendt i mange Lønningslove, saasom Lov 26 Marts 1870 § 10 og Lov 24 Marts 1899 § 24.

Citanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, har da her under Sagen nedlagt Paastand paa, at Statskassen tilpligtes fra den 1 Januar 1909 og indtil hans Afgang fra hans nuværende Embede aarlig at tilsvare ham det Beløb, hvormed de til nævnte Sognekald henlagte Tiender, naar de beregnes efter hvert Aars Kapitelstakst, overstige de aarlige Renter af de Tiendebankobligationer, hvormed Tienderne ere afløste, samt at de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Finansministeriet, tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, hvilket denne i hvert Fald har paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige.

De Indstævnte have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, der har nedlagt Paastand paa, at de Indstævnte frifindes, og at Citanten tilpligtes at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten og de Retsgebyrer, som vilde have været at erlægge, og det Stempelpapir, som vilde have været brugt, saafremt Sagen ikke havde været Kammersag.

Der findes nu at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Forholdet mellem Staten og dens Embedsmænd ikke kan jænvnstilles med et Kontraktsforhold, og at Lovgivningsmagten ikke kan være udelukket fra at gøre Forandringer i Lovbestemmelserne om Embedsmænds Indtægter, selv om de forandrede Bestemmelser vilde medføre en Indtægtsnedgang, samt at der savnes Hjemmel til at anvende den i Tiendeafløsningslovens § 24 for afskedigede Præster og Præsteenker givne Regel paa Præster, som endnu ere i Embede.

Som Følge af det saaledes Anførte ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Der bliver herefter ikke Spørgsmaal om at tilkende den konstituerede Kammeradvokat Salær.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 69. **Snedkermester Johannes Pedersen** (Ingen)

mod

fhv. Højesteretssagfører **F. Bülow**, Birkedommer Dr. jur. **N. Sylow** og Prokurator **F. V. Andersen** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, **Snedkermester Johannes Pedersen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

**Nr. 3. Aktieselskabet til Bebyggelse af Matr. Nr. 218 og 219 i Nørre Kvarter (Asmussen)**

mod

**Grosserer N. Raabergs Konkursbo (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om en Lejers Berettigelse til at flytte uden Opsigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1909: Den til Afværgelse af den ovennævnte Arrestforretning stedfundne Sikkerhedsstillelse ophæves. Kontracitanten, Grosserer N. Raaberg eller nu hans Konkursbo, bør for Tiltale af Hovedcitanterne, Aktieselskabet til Bebyggelse af Matr. Nr. 218 og 219 i Nørre Kvarter fri at være. Hovedcitanterne bør til Kontracitanten eller nu hans Konkursbo betale 930 Kr. 82 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 23 November 1907, til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 8 December 1906 udlejede Hovedcitanterne, Aktieselskabet til Bebyggelse af Matr. Nr. 218 og 219 i Nørre Kvarter, til Kontracitanten, Grosserer N. Raaberg, »fra førstkomende April Flyttedag 1907 til Indflytning den 1 Marts s. A.« en Butiksljighed i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 2, bestaaende af en Butik i Stuen med Kontor og Bagrum, Kælder under Butikken og med Inventar, som ved Paategning paa Kontrakten nærmere fastsat, for en helaarlig Leje af 3500 Kr., der skulde erlægges »med  $\frac{1}{4}$  Aars Leje forud første Gang 11 December 1906, anden Gang 11 Marts 1907, 11 Juni, 11 September, 11 December og saa fremdeles, saalænge Lejemaalet vedvarer.« Lejemaalet kunde opsiges inden 1 December eller 1 Juni til Fraflytning den paa-

følgende April eller Oktober Flyttedag, dog tidligst fra Lejerens Side til April Flyttedag 1908, fra Ejernes Side til April Flyttedag 1917. Det var derhos vedtaget, at Lejeren, naar Lejen ikke prompte erlagdes til fastsat Tid, var pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse straks at fraflytte det Lejede samt til paa Anfordring skadesløst at betale Leje til den Flyttedag, hvortil lovlige Opsigelse kunde ske. Ved mundtlig Aftale var det vedtaget, at Lejen for det første Aar indtil April Flyttedag 1908 ikkun skulde udgøre 3000 Kr.

Under Anbringende af, at Kontracitanten havde undladt at betale det pr. 11 September 1907 forfaldne Lejebeløb, og at han var bortflyttet fra det lejede Lokale, begærede Hovedcitanterne ved Rekvisition til Byfogden af 23 September 1907 Arrest foretagen hos Kontracitanten for det skyldige Lejebeløb m. v. Arrestforretningen paabegyndtes den 27 September 1907, og efter en Procedure for Fogedretten eragtede Byfogden under 9 Oktober s. A., at Arrestforretningen vilde være at fremme for et Beløb af 777 Kr. 66 Øre paa Betingelse af, at Hovedcitanterne stillede en Sikkerhed af 800 Kr.; efterat Hovedcitanterne den 17 s. M. havde stillet saadan Sikkerhed, deponerede Kontracitanten samme Dag for at afværge den begærede Arrest Kontrabog Nr. 56119 med A/S Detailhandlerbanken stor 785 Kr.

Hovedcitanterne have nu i denne efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag i Hovedsagen nedlagt Paastand paa, at den fornævnte Arrestforretning stadfæstes som lovlige gjort og forfulgt, og at Kontracitanten, eller nu, efterat han under Sagens Drift er gaaet fallit, hans Konkursbo dømmes til at betale dem 750 Kr. som Rest paa Husleje af de fornævnte Lokaler for Tiden indtil April Flyttedag 1908 med Renter 5 pCt. p. a. fra 27 September 1907 samt Arrestforrettningens og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten, der i Hovedsagen nedlagde Paastand paa, at Arresten ikke stadfæstedes, og at han frifandtes med Tillæg af denne Sags Omkostninger, paastod i Kontrasagen Hovedcitanterne dømt til at betale ham dels 930 Kr. 82 Øre, hvilket Beløb skal udgøre den for Tiden fra 23 September 1907 — paa hvilken Dag han efter at have afleveret Nøglerne og stillet Lejligheden til Disposition fraflyttede denne — til 15 Januar 1908 under Reservation betalte Leje, dels 1000 Kr. eller et efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb som Erstatning for Tab foraarsaget ved, at Hovedcitanterne skulde have misligholdt den indgaaede Lejekontrakt, dels 1000 Kr. eller et Beløb efter Rettens Skøn for Tort, Tab og Kreditspilde i Anledning af den fornævnte Arrestforretning, dels Renter 5 pCt. p. a. af de nævnte 3 Beløb fra Kontraforligsklagens Dato den 23 November 1907, dels Kontrasagens skadesløse Omkostninger. Raabergs Konkursbo har efter at være indtraadt i Sagen sluttet sig til de af ham nedlagte Paastande, saaledes at de paagældende Beløb nu tilkendes Konkursboet.

I Kontrasagen procedere Hovedcitanterne til Frifindelse.

Til Støtte for at han har været berettiget til som sket at hæve det indgaaede Lejemaal, har Kontracitanten anført dels, at Dele af det Lejede slet ikke eller i hvert Fald for sent er blevet stillet til hans Disposition i færdig Stand, dels at det paa Grund af Fugtighed var umuligt at benytte Kælderen til Lager og Værksted, saaledes som Bestemmelsen var.



I førstnævnte Henseende maa det nu vel anses for godtgjort, at Varmeapparaterne først kunde tages i Brug længe efter Kontracitantens Indflytning i Marts 1907, at der efter Indflytningen i lang Tid gik Haandværksfolk i Lejligheden, og at der, da Kontracitanten flyttede, manglede Anbringelse af enkelte af de ham ved Lejekontrakten til-sagte Inventariegenstande. Naar der imidlertid henses til, at det maa antages at have været Kontracitanten bekendt, at Ejendommen, i hvilken han skulde flytte ind, var nyopført og i sin Helhed først beregnet til at tages i Brug til April Flyttedag 1907, findes de nævnte Forsinkelser ikke at have været af saadan Betydning, at Kontracitanten af Hensyn til dem kan have været berettiget til at hæve Lejemaalet.

Hvad dernæst Anken over Fugtighed i Kælderen angaar, da findes Kontracitanten at have ført tilstrækkeligt Bevis for, at Kælderen var i høj Grad fugtig, og at dette havde til Følge, at Metalgenstande — selv indpakkede — som opbevaredes der, rustede, og at det var uudholdeligt for hans Folk at arbejde dernede. Det maa endvidere anses godtgjort, at Kælderens Fugtighed var Grunden til, at Kontracitanten i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli 1907 flyttede sit i Kælderen beroende Lager til et af ham i Skt. Pederstræde lejet og af ham derefter til Værksted benyttet Lokale. Det er derhos uomtvistet, at Kontracitanten i Skrivelse af 27 Juni 1907 gjorde Hovedcitanterne opmærksom paa, at Kælderen paa Grund af Fugtighed var ubrugelig, men at der ikke, inden Kontracitanten fraflyttede, fra Hovedcitanternes Side blev foretaget noget for at afhjælpe den nævnte Mangel.

Da der nu efter Proceduren maa gaas ud fra, at det har været Hovedcitanterne bekendt, at Kælderen af Kontracitanten agtedes benyttet til Lager- og Værkstedsrum, findes Kontracitanten under de foreliggende Omstændigheder i Kælderens Fugtighed at have haft tilstrækkelig Føje til at hæve det indgaaede Lejemaal.

Heraf følger nu for det Første, at Kontracitanten ikke kan være pligtig til at betale det under Hovedsagen for Tiden 15 Januar—April Flyttedag 1908 indtalte Lejebeløb, og at den til Sikkerhed for dette Beløb paabegyndte Arrestforretning har været ulovlig, hvorfor den til Arrestens Afværgelse stedfundne Sikkerhedsstillelse vil være at ophæve; endvidere ville Hovedcitanterne være at tilpligte at tilbagebetale den for Tiden fra 23 September 1907 til 15 Januar 1908 forud erlagte Leje, hvilken Kontracitanten uimodsaagt har opgjort til det under Kontrasagen indtalte Beløb 930 Kr. 82 Øre.

Derimod vil der ikke kunne tilkendes Kontracitanten nogen Erstatning for Tab ved Hovedcitanternes Forsinkelse med at bringe det Lejede i Orden, da han ikke mod Hovedcitanternes Benægtelse har ført Bevis for, at de nævnte Forsinkelser have voldt ham Tab, og om nogen Erstatning for Tab foraarsaget ved Kælderens Fugtighed vil der ikke kunne blive Spørgsmaal allerede af den Grund, at Kontracitanten maa antages at have ophørt med at bruge Kælderen kort efter, at han i den fornævnte Skrivelse af 27 Juni 1907 klagede over Fugtigheden dersteds.

Da endelig Kontracitanten ikke har bevist, at der efter almindelige Erstatningsregler kan tilkomme ham nogen af Arresten, der som ommeldt afværgedes ved Sikkerhedsstillelse, resulterende Erstatning, vil

hans Paastand om Tilkendelse af Erstatning for Tort, Tab og Kredit-spilde ved Arresten ikke kunne tages til Følge.

Af de Kontracitanten tilkendte Beløb vil der være at svare Renter som paastaaet.

Saa vel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 208. Højesteretssagfører Winther

mod

**Herman Charles Nielsen** (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Januar 1912: Arrestanten Herman Charles Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Mich. Carlsen og Rievers, 80 Kr. til hver. Saa bør Arrestanten og i Erstatning betale til: Fraskilt Hustru Sidse Andersen Kr. 1,40, Enke Kristine Rasmussen Kr. 5, Arbejdsmand Hans Peter Hansen Kr. 1,31, Arbejdsmand Lauritz Peter Larsen Kr. 7,70, Rullemand Ole Kjær Kr. 3,80, Arbejdsmand L. Svendsen Kr. 6,50 og Maskinist Oscar Ludvig Lieberoth Kr. 9. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Charles Nielsen til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 120 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Herman Charles Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 4 April 1884 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., samt Lov af 3 Marts 1860

§ 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 24 Januar 1905 efter Straffelovens §§ 230, 2det Stk., og 253, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved samme Rets Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og i Medfør af dennes § 241 efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Efter Udtaaelsen af sidstnævnte Straf blev Arrestanten — der under Straffens Udtaaelse havde gjort sig skyldig i forskellige disciplinære Forseelser, og som af Fængselsmyndighederne ansaas for upaa-virket af Straffen — løsladt den 20 Marts 1911. Der blev derefter gennem Fængselshjælpen skaffet ham Arbejde i et herværende Væveri, men dette Arbejde, hvorved han i Begyndelsen var ganske flink, men som han senere forsømte en Del, forlod han selv den 29 Maj s. A.

Allerede ved Midten af Maj Maaned 1911 var Arrestanten paany begyndt at begaa Tyveri, og i den efterfølgende Tid, indtil han den 29 Juni s. A. kort før Midnat blev anholdt her under Sagen efter Ud-førelsen af det nedennævnte Tyveri i Ægirsgade Nr. 34, levede han udelukkende af Udbyttet af de Tyverier, han begik.

Den 17 Juni,\*) da han efter et i Sagen afholdt Forhør var under Transport fra Retten tilbage til Fængslet, lykkedes det ham at undvige, og i den følgende Tid, indtil han den 28 s. M. paany anholdtes, begik han yderligere en Række Tyverier.

I det Hele er det ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste bevist, at han i Tiden fra den 16 Maj til den 29 Juni og fra den 18 til den 26 Juli 1911 ialt har udført 44 grove Tyverier følgende Steder:

- Graabrødretorv Nr. 11, 4de Sal,
- Nørrebrogade Nr. 92, Opgang C, Stuen i Sidehuset (to forskellige Lejligheder),
- Nørrebrogade Nr. 110, 4de Sal over Gaarden,
- Nørrebrogade Nr. 90, 3dje Sal over Gaarden,
- Wesselsgade Nr. 10, 5te Sal,
- Nansensgade Nr. 27, 5te Sal,
- Slotsgade Nr. 21, Kælderen,
- Sundevedsgade Nr. 2, Kælderen,
- Øhlenschlægersgade Nr. 72, 4de Sal (to forskellige Lejligheder),
- Toldbodgade Nr. 13, 3dje Sal,
- Frederik den 7des Gade Nr. 15 A, Stuen over Gaarden (to forskellige Lejligheder),
- Ryesgade Nr. 39, 3dje Sal,
- Ny Carlsbergvej Nr. 67, 2den Sal,
- Allersgade Nr. 9, 2den Sal,
- Holmensgade Nr. 38, 1ste Sal,
- Strandgade Nr. 42, 1ste Sal,
- Ryesgade Nr. 64 C, 2den Sal,
- Raadmandsgade Nr. 26, Stuen,
- Danmarksgade Nr. 14, 3dje Sal,
- Frederik den 7des Gade Nr. 19, Stuen over Gaarden,
- Store Kongensgade Nr. 98, 4de Sal,

\*) Skal være Juli.

Brohusgade Nr. 8 A, 4de Sal,  
 Middelgrundsvej Nr. 2, Stuen,  
 Øselsgade Nr. 5, 1ste Sal,  
 Smedestræde Nr. 3, 2den Sal,  
 Ny Carlsbergvej Nr. 112, 1ste Sal,  
 Admiralgade Nr. 14, 2den Sal,  
 Raadmandsgade Nr. 26, 1ste Sal,  
 Ægirsgade Nr. 34, Stuen,  
 Valhøjsvej Nr. 2, Stuen,  
 Sverigsgade Nr. 12, 2den og 3dje Sal (tre forskellige Lejligheder),  
 Danmarksgade Nr. 6, 3dje Sal,  
 Ny Carlsbergvej Nr. 100, 2den Sal,  
 Eskildsgade Nr. 46, 5te Sal,  
 Zinnsgade Nr. 9, 4de Sal,  
 Augustagade Nr. 33, Kælderen,  
 Tingvej Nr. 23 A, 3dje Sal (to forskellige Lejligheder), og  
 Adelgade Nr. 82, 2den Sal.

Ved disse Tyverier stjal Arrestanten dels ca. 174 Kr. i rede Penge, dels en stor Mængde Beklædningsgenstande, Ure, Kæder, Ringe og andre Smykker, Sølvstøj, Etuier m. m. til en samlet Værdi af ca. 800 Kr.

Tyverierne udførtes i 3 Tilfælde fra Forretningslokaler, iøvrigt fra Beboelseslejligheder.

Arrestanten skaffede sig Adgang til de paagældende Lokalteter i ét Tilfælde ved Indstigning gennem et Vindue efter først forgæves at have forsøgt at aabne en aflaaet Dør ved Hjælp af falsk Nøgle, i 4 Tilfælde ved at aabne aflaaede Døre ved Hjælp af en Dirk, i to Tilfælde ved at stikke Bladet af en Lommekniv ind mellem Døren og Karmen og tvinge Laaseriglen i den paagældende Smæklaas tilbage, i et Tilfælde ved med Vold at fraspørge Dørens Smæklaas og i samtlige de øvrige Tilfælde ved Hjælp af falsk Nøgle, idet han dog i to af disse Tilfælde tillige gjorde Brug af tillistet Nøgle og i et Tilfælde frabrød en Hængelaas med Vold.

Tyverierne ere som oftest udførte mellem Kl. 9 Formiddag og Kl. 6 Eftermiddag, i enkelte Tilfælde dog ogsaa senere. Tyverierne fra Forretningslokaler ere i to Tilfælde begaaede paa Helligdage og i et Tilfælde ved 11-Tiden om Aftenen.

Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gemmer, dels i aflaaede Gemmer, som Arrestanten opbrød med Vold eller aabnede ved Hjælp af Nøgler, fundne paa Stedet, eller hvoraf han paa anden Maade var kommen i Besiddelse.

Det skal herved bemærkes, at en stor Del af de stjaalne rede Penge fandtes i Gasautomater, som Arrestanten opbrød.

Tyveriet Valhøjsvej Nr. 2 er begaaet i to Gange, idet Arrestanten efter at have fjernet sig med de først stjaalne Koster vendte tilbage og stjal yderligere sammesteds fra, idet han ved sin første Bortgang havde ladet den af ham med falsk Nøgle aabnede Dør til Lejligheden blive staaende aaben.

Endelig har Arrestanten den 29 Juni 1911, da han stjal fra den fornævnte Lejlighed i Raadmandsgade Nr. 26, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, endvidere fra en uafaaet Lejlighed

i samme Ejendom stjaalet et til 15 Kr. vurderet Ur med Kæde, der fandtes frit fremme.

Efter Forhørets Slutning har Arrestanten overfor den for ham beskikkede Defensor tilbagekaldt sine Tilstaaelser og anført at være uskyldig i samtlige de ham paasigtede Tyverier, og denne Tilbagekaldelse af sine Tilstaaelser har Arrestanten fastholdt i et derefter afholdt Reassumptionsforhør, hvorhos han har villet gøre gældende, at han i Tilfælde, hvor han er funden i Besiddelse af eller har pantsat stjaalne Koster, har modtaget disse af Personer, om hvilke han dog ikke har kunnet eller villet oplyse noget nærmere.

Til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af Arrestantens Tilstaaelser vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne og under Hensyntagen til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 18 findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar. — — —

I Overensstemmelse med de derom nedlagte Paastande vil Arrestanten endelig have at udrede Erstatning til

— — — — —

Onsdag den 17 April.

Nr. 200. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

**Hans Sofus Conrad Meyring** (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Juli 1911: De Tiltalte, Hans Sofus Conrad Meyring og Japhet Kehlet Schönberg, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 120 Dage, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensorerne, Overretssagførerne Siesby, Kaae og Wolff, 125 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Hans Sofus Conrad Meyring til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 180 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Sofus Conrad Meyring og Japhet Kehlet Schönberg tiltales under denne Sag for Bedrageri.

Tiltalte Meyring er født den 23 August 1876 og har ikke været tidligere straffet.

Der har bl. a. i Aarene 1908 og 1909 ved et af Rettens Kriminalkamre verseret 2 Sager, under hvilke han har været sigtet henholdsvis for bedrageligt Forhold og for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 263, men de ere begge sluttede uden Tiltale.

Tiltalte Schönberg . . .

Sagens Omstændigheder er følgende:

De Tiltalte blev i Sommeren 1907 enige om at søge startet et banklignende Institut, hvis Formaal skulde være at skaffe Smaahandlende Laan paa udestaaende Fordringer og samtidig besørge Inkassation af de saaledes belaaede Fordringer.

Efter at Detailhandlerbankens daværende Direktør, H. P. Hansen, havde givet Tiltalte Meyring Tilsagn om, at Banken vilde yde Foretagendet Støtte, blev dette startet under Navn »Københavns Inkassations- og Kreditbank, Aktieselskab«.

I Bankens Bestyrelse sad, foruden Tiltalte Meyring, Formanden for Urtekræmmerforeningen, Chr. A. Munck, Borgerrepræsentant Schjær og nu afdøde Slagtermester W. Juul samt Konsul V. Ludvigsen, den Sidste som Formand.

Til administrerende Direktør valgtes Tiltalte Meyring, der havde Ret til at tegne Firmaet; til Kontorchef valgtes Tiltalte Schönberg med en maanedlig Gage af 250 Kr. Sidstnævnte i Forbindelse med Tiltaltes Broder, Overretssagfører Frederik Meyring, havde kollektiv Prokura. Den 10 September 1907 aabnede Banken sine Lokaler og begyndte straks sin Inkasso- og Oplysningsvirksomhed, medens Udlaansvirksomheden først paabegyndtes i December s. A. Bankens Aktiekapital var i Anmeldelsen til Firmaregistret angivet at være 100,000 Kr. fuldt indbetalt, men heraf var ved Virksomhedens Begyndelse kun indbetalt 500 Kr. i Tryksager. Resten af den tegnede Aktiekapital, der ialt kun androg et Par Tusinde Kroner, blev, afset fra et Beløb af 500 Kr., som Konsul Ludvigsen indbetalte i Begyndelsen af 1908, først indbetalt, efter at Banken i Januar 1909 var taget under Konkursbehandling.

I Boet maa antages saa godt som ingen Dækning at ville udkomme til den upriviligerede Gæld.

Med Hensyn til Bankens Udlaansvirksomhed foregik denne saaledes, at Handlende, Haandværkere og andre Næringsdrivende, der ønskede Laan i Banken, gav denne Transport paa udestaaende Fordringer eller andre Værdier og samtidig udstedte Veksel for det laante Beløb.

Efter Aftale med Detailhandlerbanken kunde Inkassobanken atter belaae disse Veksler og Transporter i denne Bank, som dog kun belaaente Vekslerne med 90 pCt. af deres Paalydende. Selve Vekslerne og de dertil hørende Transporter blev, naar de belaaentes i Detailhandlerbanken, overleverede denne, Vekslerne forsynede med Endossement in blanco, medens de egentlige Værdier, hvorpaa var givet Transport, Kontrakter, Regningskrav m. v., blev liggende i Inkassobanken.

Det var Schönbergs Opgave at undersøge og kritisere indgivne Laaneansøgninger og derefter forelægge Sagen for Tiltalte Meyring, der da enten alene eller med et Bestyrelsesmedlems Samtrykke traf Bestemmelse om, hvorvidt Laanet kunde bevilges. Var dette Tilfældet, foregik den videre Ekspedition af Sagen gennem Schönberg.

Da Detailhandlerbanken i Februar 1908 traadte i Likvidation, havde den hos Inkassobanken et Tilgodehavende af over 40,000 Kr., og kort efter blev det af den nye Direktion bestemt, at denne Kredit, som ved Udgangen af Februar var vokset til henad 60,000 Kr., ikke maatte forøges.

Efter den Tid gjorde Inkassobanken kun ubetydelige Udlaansforretninger, hvor Vekslerne ikke blev deponerede i Detailhandlerbanken, derimod blev de ældre Laan i sidstnævnte Bank stadigt omsatte.

Inkassobanken, til hvem de vedkommende Vekseludstedere indbetalte Vekselsummerne uden at vide, at deres Veksel laa i Detailhandlerbanken, overholdt i Bankens første Tid, naar en Veksel saaledes var indfriet, at indbetale Beløbet i Detailhandlerbanken og faa Vekslen udleveret, men meget snart kom man ind paa Uregelmæssigheder i Vekselforholdet med Detailhandlerbanken. Dette var saaledes Tilfældet med en Del af Slagtermester Chr. Nielsen udstedte Veksler, som gennemgaaende blev indfriede af Nielsen før Forfaldstid, idet Inkassobanken for 3 i Marts 1908 forfaldne Vekslers Vedkommende først indbetalte Vekselsummerne i Detailhandlerbanken ved Forfaldstid og for de senere Vedkommende end ikke indløste dem ved Forfaldstid, endskønt Nielsen forlængst havde indbetalt Vekselbeløbene i Inkassobanken.

Ved saaledes at tilbageholde indfriede Vekselsummer lykkedes det Inkassobanken at holde Virksomheden gaaende, endskønt der ikke ved denne var indvundet tilstrækkeligt til Dækning af de med Etableringen forbundne Omkostninger, der havde andraget ca. 7000 Kr., som for en væsentlig Del var skaffet tilveje ved kontante Forstrækninger fra Tiltalte Meyrings Side.

Da nu endvidere Meyring i Marts 1908 udtog af Forretningen de Penge, han havde sat i den, blev det, da Virksomheden med nye Udlaan var saa godt som standset, en Nødvendighed at afholde Udgiften ved Bankens fortsatte Drift af de af Vekseludstederne til deres Vekslers helt eller delvise Indfrielse indbetalte Summer, hvilket atter havde til Følge, at Vekslerne i ikke ringe Omfang blev liggende efter Forfaldstid uindløste i Detailhandlerbanken, uagtet Inkassobanken havde modtaget enten de fulde Vekselsummer eller Afdrag i Forbindelse med Omsætningsveksler. Paa denne Maade lykkedes det at holde Bankens Drift vedlige indtil den 20 Januar 1909, da den efter Be-

gæring af Detailhandlerbanken erklæredes fallit. Paa dette Tidspunkt henlaa der i Detailhandlerbanken Veksler, givne til Sikkerhed af Inkassobanken, til samlet Beløb af . . . . . ca. 20,000 Kr. medens Laantagernes virkelige Gæld kun beløb til. . . ca. 6,000 —

Differencen udgjorde saaledes . . . ca. 14,000 Kr.

Da Detailhandlerbanken nu gennem sin Sagfører søgte Vekslerne indfordrede hos de vedkommende Vekseldstedere, og det herved kom frem, at Vekslerne forlængst var enten helt eller delvist indfrie i Inkassobanken, indgav en Del af Vekseldstederne Anmeldelse til Politidirektøren med Anmodning om kriminel Undersøgelse.

Det er dels ved disse Anmeldelser og dels ved en paa Rettens Foranledning stedfunden kritisk Gennemgang af Bankens Bøger konstateret, at der har fundet Uregelmæssigheder af ovennævnte Karakter Sted i følgende Tilfælde:

- |   |  |
|---|--|
| 1. Smedemester M. Høybyes Veksel, udstedt 21 Februar 1908, stor 300 Kr.               | Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed. |
| 2. Malermester H. K. Jørgensens Veksel, udstedt 23 Marts 1908, stor 37 Kr.            | Do.  |
| 3. Smedemester Martin Tørnøes Veksel, udstedt 25 Februar 1908, stor 300 Kr.           | Do.  |
| 4. Tapethandlere Juhl & Lauritzens Omsætningsveksel, udstedt 2 Juni 1908, stor 60 Kr. | Do.  |
| 5. Bandagist E. Rabens Veksel, udstedt 2 Marts 1908, stor 300 Kroner.                 | Do.  |
| 6. Cyklehandler Joh.s H. Staugaards Veksel, udstedt 30 Marts 1908, stor 500 Kr.       | Do.  |
| 7. Entreprenør Andreas Thomsens Omsætningsveksel, udstedt 4 Maj 1908, stor 100 Kr.    | Do.  |
| 8. Møbelhandler H. Hansens Omsætningsveksel, udstedt 3 April 1908, stor 300 Kr.       | Do.  |
| 9. Skomagermester H. C. Hansens Omsætningsveksel, udstedt 6 Maj 1908, stor 90 Kr.     | Do.  |
| 10. Skomagermester Chr. Nielsens Omsætningsveksel, udstedt 7 Maj 1908, stor 400 Kr.   | Do.  |
| 11. Snedkermester F. C. Høekes Veksel, udstedt 10 Marts 1908, stor 200 Kr.            | Do.  |



12. Købmand Ludvig Aagaards Omsætningsveksel, udstedt 10 April 1908, stor 450 Kr.

13. Frk. J. Michaelsens Veksler, udstedt 14 Marts 1908, stor 120 Kr., udstedt 14 Juni 1908, stor 120 Kr.

14. Snedkermester A. Hultgrens Omsætningsveksel, udstedt 22 April 1908, stor 40 Kr.

15. Henrik Jensens Veksler, udstedt 31 Marts 1908, stor 200 Kr.

16. Købmand Peter Leths Omsætningsveksel, udstedt 10 Juni 1908, stor 250 Kr.

17. Aktieselskabet Skandinavisk »Perolin« Fabriks Omsætningsveksler: udstedt 8 April 1908, stor 694 Kr. 19 Øre, udstedt 13 April 1908, stor 158 Kr. 77 Øre, udstedt 13 April 1908, stor 711 Kr. 67 Øre.

18. Richard W. Petersens Veksler, udstedt 25 Februar 1908, stor 115 Kr. 10 Øre.

Do.

Den første af disse Veksler, der blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed den 16 Marts 1908, blev ved Forfaldstid omsat med ny Veksler, lydende paa samme Beløb, hvilken Veksler den 16 Juli 1908 blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, uden at den gamle Veksler blev tilbagegivet. Laantagerens virkelige Gæld til Inkassobanken androg ved Konkursens Begyndelse 130 Kr. 50 Øre, hvoraf 10 Kr. 50 Øre i Renter og Provision.

Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Do.

Do.

Endskønt Vekslerne var indfrie i Inkassobanken, henlaa de ved Konkursens Indtræden uindløste i Detailhandlerbanhen, hvem de var givet til Sikkerhed.

Efter Indfrielsen skyldte Laantageren Inkassobanken et Beløb af 32 Kr. 61 Øre, hidrørende fra forskellige Inkassogebyrer etc.

Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Samme Debitor har yderligere til Sikkerhed udstedt 2 andre Veksler, store henholdsvis: 420 Kr. 27 Øre og 70 Kr., som begge ere belaaente i Detailhandlerbanken, men disse Veksler var ved Konkursens Indtræden ikke indfrie af Vekseldstederen.

19. Aktieselskabet Automatfabrikken »Standard«s Omsætningsveksel, udstedt 29 April 1908, stor 150 Kr.

20. Redaktør Robert Kühls Omsætningsveksel pr. 1 Juni 1908, stor 200 Kr.

21. Entreprenør Valdemar Møllers Veksel, udstedt 14 Marts 1908, stor 200 Kr.

22. Tømrermester Svend Joh. Svendsens Omsætningsveksel pr. 14 Juni 1908, stor 200 Kr.

23. Møbelhandler L. Nielsens Veksel, udstedt 17 Marts 1908, stor 500 Kr.

24. Møbelhandler L. Johansens Veksel, udstedt 19 Marts 1908, stor 2000 Kr.

Sammes Omsætningsveksel pr. 18 December 1908, stor 1400 Kr., der skulde tjene til Omsætning for Vekseln paa 2000 Kr.

Endskønt Vekseln var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekseln var indfriet med Afdrag i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Paa en senere Omsætningsveksel, udstedt af en senere Redaktør af vedkommende Blad, skyldtes ved Inkassobankens Fallit til Rest 25 Kr., som skal være indbetalt til Konkursboet.

Endskønt Vekseln var indfriet i Inkassobanken ved Opkrævning af de til Sikkerhed deponerede udestaaende Fordringer, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekseln var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekseln var omsat med Afdrag i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

En senere Omsætningsveksel, stor 200 Kr., der ogsaa var deponeret i Detailhandlerbanken, var ved Konkursens Indtræden ikke indfriet af Vekseludstederen.

Endskønt Vekseln var omsat med Afdrag i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekseln var omsat med Afdrag i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandler-

25. J. M. Christiansens Veksel  
pr. 18 Juni 1908, stor 300 Kr.

26. Kaffehandler M. Dietrech-  
sens Veksel, udstedt 18 Marts 1908,  
stor 550 Kr.

27. N. Olsens 2 Omsætnings-  
veksler: pr. 21 Juni 1908, stor  
328 Kr. 23 Øre, pr. 22 Juni 1908,  
stor 150 Kr.

28. Tapetserer Chr. P. Kal-  
dahls Omsætningsveksel pr. 28  
Juni 1908, stor 110 Kr.

29. Møbelhandler L. E. Hal-  
vorsens Omsætningsveksel pr. 28  
Juni 1908, stor 485 Kr.

banken, hvem den var givet til  
Sikkerhed.

Den sidste Omsætningsveksel  
paa 1200 Kr. henlaa ved Kon-  
kursens Indtræden uindfriet i In-  
kassobanken.

Endskønt Vekslen var indfriet  
i Inkassobanken, henlaa den ved  
Konkursens Indtræden uindløst i  
Detailhandlerbanken, hvem den var  
givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekslen var omsat  
med Afdrag i Inkassobanken,  
henlaa den ved Konkursens Ind-  
træden uindløst i Detailhandler-  
banken, hvem den var givet til  
Sikkerhed.

En senere Omsætningsveksel,  
udstedt 6 December 1908, stor  
300 Kr., der ogsaa var deponeret  
i Detailhandlerbanken, var ved  
Konkursens Indtræden ikke ind-  
friet, ej heller afdraget af Veksel-  
udstederen, hvis Gæld til Inkasso-  
banken paa anførte Tidspunkt dog  
kun androg 250 Kr. foruden Om-  
kostninger, idet Vekslen paa de  
550 Kr. kun skulde betales med  
500 Kr., da der ikke var laant  
Udstederen mere paa Vekslen.

Endskønt Vekslerne var ind-  
frie i Inkassobanken, henlaa de  
ved Konkursens Indtræden uind-  
løste i Detailhandlerbanken, hvem  
de var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekslen var indfriet  
i Inkassobanken, henlaa den ved  
Konkursens Indtræden uindløst i  
Detailhandlerbanken, hvem den var  
givet til Sikkerhed.

Samme Debtors sidste Om-  
sætningsveksel pr. 13 Februar  
1909, stor 30 Kr., er ligeledes  
givet til Sikkerhed i Detailhandler-  
banken, hvor den ved Konkursens  
Indtræden henlaa uden at være  
indfriet eller afdraget af Udste-  
deren.

Endskønt Vekslen var indfriet  
i Inkassobanken, henlaa den ved  
Konkursens Indtræden uindløst i

30. H. C. Petersens Omsætningsveksler: pr. 4 Juli 1908, stor 600 Kr., pr. 8 Juli 1908, stor 200 Kr.

31. Grosserer Joh.s Juuls Veksel, udstedt 10 April 1908, stor 600 Kr.

32. Johan Knudsens og Helmer Linds Omsætningsveksel pr. 1 April 1909, stor 250 Kr.

33. Aktieselskabet »Strikkesmaskiner for Hjemmearbejde«s Omsætningsveksel pr. 22 August 1908, stor 750 Kr.

34. Assistent H. W. Jørgensens Omsætningsveksel pr. 18 Januar 1909, stor 80 Kr.

Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekslerne var omsatte med Afdrag i Inkassobanken, henlaa de ved Konkursens Indtræden uindløste i Detailhandlerbanken, hvem de var givet til Sikkerhed.

Ved Konkursens Indtræden skyldte Debitor ialt 260 Kr. ifølge 2 Veksler: pr. 23 Januar 1909, stor 35 Kr., der henlaa belaant i Detailhandlerbanken, og pr. 12 Marts 1909, stor 225 Kr., der henlaa ubehæftet i Inkassobanken.

Endskønt Vekslen var omsat med Afdrag i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Samme Debtors Omsætningsveksel pr. 10 Januar 1909, stor 500 Kr., er ligeledes givet til Sikkerhed i Detailhandlerbanken, hvor den ved Konkursens Indtræden henlaa uden at være indfriet eller afdraget af Udstederen.

Paa denne Veksel, som den 5 Januar 1909 blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, betalte Laantageren senere samme Dag i Inkassobanken et Afdrag, stort 50 Kr., som ikke blev indbetalt i Detailhandlerbanken og ikke afskrevet paa Vekslen.

Efter at denne Veksel var overleveret Detailhandlerbanken, lod Inkassobanken den 17 September 1908 realisere et Parti Strømper, der var givet til Sikkerhed for Vekslen, og lod Beløbet, 522 Kr. 50 Øre, indgaa i Inkassobankens Kasse uden at faa Beløbet afskrevet paa Vekslen, der blev liggende uindløst i Detailhandlerbanken.

Paa denne Veksel, som den 22 Oktober 1908 blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, har Laantageren senere til Inkasso-

35. Cand. S. Ottesens Omsætningsveksel, udstedt 5 September 1908, stor 2000 Kr.

36. Møbelhandler O. Olsens Veksler, udstedt 6 April 1908, stor 500 Kr.

37. Møbelhandlerne Olsen og Sperlings Veksler pr. 13 Juni 1908, stor 200 Kr.

38. Fuldmægtig O. Larsens og Rodemester C. Hoppes Omsætningsveksel pr. 16 December 1908, stor 325 Kr.

39. Skolebestyrer Clausens og Aug. Wiegardts Omsætningsveksel pr. 1 Oktober 1908, stor 50 Kr.

40. Skolebestyrer Clausens og Skræder Christensens Veksler, udstedt 23 April 1908, stor 41 Kr.

banken afdraget ialt 38 Kr. 63 Øre, som ikke ere indbetalte i Detailhandlerbanken og ikke afskrevne paa Vekslen.

Debitors Restgæld til Inkassobanken inkl. Protestomkostninger udgjorde ved Konkursens Indtræden 47 Kr. 14 Øre.

Paa denne Veksler, som den 8 September 1908 blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, har Laantageren senere til Inkassobanken afdraget ialt 250 Kr., som ikke ere indbetalte i Detailhandlerbanken og ikke afskrevet paa Vekslen.

En af ham udstedt Fornyelsesveksler paa 1750 Kr. beroede ved Konkursens Indtræden i Inkassobanken.

Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Paa denne Veksler, som blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, har Laantageren til Inkassobanken betalt Afdrag, stort 25 Kr., som ikke er indbetalt i Detailhandlerbanken og ikke afskrevet paa Vekslen.

Da det oprindelige Laan kun androg 300 Kr., var Inkassobankens Tilgodehavende ved Konkursens Indtræden kun 275 Kr.

Endskønt Vekslen var indfriet i Inkassobanken, henlaa den ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed.

Paa denne Veksler, som blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, har Laantageren til Inkassobanken betalt et Afdrag paa 10 Kr., som ikke er indbetalt i

41. Skolebestyrer Clausens og Johannes Hansens Omsætningsveksel pr. 17 Juni 1908, stor 100 Kr.

42. Larsen Skands Omsætningsveksel pr. 1 Juni 1908, stor 140 Kr.

43. Ferd. Petersens Omsætningsveksler: pr. 3 Juni 1908, stor 100 Kr., pr. 4 Juni 1908, stor 250 Kr., pr. 10 Juni 1908, stor 150 Kr., pr. 17 Juni 1908, stor 210 Kr., pr. 10 Juni 1908, stor 80 Kr.

Detailhandlerbanken og ikke afskrevet paa Vekslen.

En af Laantageren udstedt Fornyelsesveksel paa 41 Kr. beroede ved Konkursens Indtræden i Inkassobanken, hvis Tilgodehavende inkl. Protestomkostninger androg 36 Kr. 2 Øre.

Paa denne Veksler, som blev givet Detailhandlerbanken til Sikkerhed, har Laantageren til Inkassobanken afdraget ialt 87 Kr., som ikke er indbetalt til Detailhandlerbanken og ikke afskrevet paa Vekslen.

Ved Konkursens Indtræden henlaa yderligere i Detailhandlerbanken 2 Veksler, store henholdsvis 32 Kr. og 63 Kr., udstedt af samme Laantagere, men paa disse Veksler var Intet afdraget.

Inkassobankens Tilgodehavende udgjorde herefter — inklusive Renter og Provision — 109 Kr. 98 Øre.

Endskønt adskillige Gange omsat og afdraget, henlaa Vekslen ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, hvem den var givet til Sikkerhed. Laantagerens Gæld til Inkassobanken var da 25 Kr. 60 Øre, hvoraf 25 Kr. skyldtes ifølge sidste Omsætningsveksel, der henlaa i Inkassobanken.

Endskønt Vekslerne adskillige Gange er omsatte og afdragne, saaledes at Restgælden ved Konkursens Indtræden kun udgjorde — inklusive Omkostninger m. v. — 482 Kr. 64 Øre, henlaa samtlige Veksler paa nævnte Tidspunkt uindløste og uafskrevne i Detailhandlerbanken, hvem de var givne til Sikkerhed.

Færdig fra Trykkeriet den 25 April 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 9.

---

---

Onsdag den 17 April.

44. A. Nissens og Peter Hansens Veksel pr. 9 Februar 1909, stor 90 Kr.

Vekslen henlaa ved Konkursens Indtræden uindløst i Detailhandlerbanken, men da Debitorerne har erklæret ikke at kunne give Oplysning om, hvormeget de skylder, har det ikke kunnet konstateres, om der med Hensyn til dette Forhold foreligger nogen Uregelmæssighed.

I Retten er det af flere af Debitorerne forklaret, at det ved Indbetaling i Inkassobanken blev dem lovet, at vedkommende Veksel skulde blive dem tilstillet; undertiden blev det sagt, at Vekslen laa i Boksen, og da en af Debitorerne senere i Telefon spurgte i Inkassobanken om Vekslen, blev der svaret, at hvis han ikke havde faaet den tilbage, var den revet itu, hvad der plejede at ske, naar en Veksel ikke blev hentet.

Hvem der har givet saadan Besked, er dog ikke nærmere oplyst.

Blandt de af Slagtermester Chr. Nielsen til Inkassobanken udstedte i Detailhandlerbanken belaaente Veksler var den sidste stor 5375 Kr. 76 Øre.

Vekslen, som forfaldt den 13 Juni 1908, var før Forfaldstid af Laantageren indfriet i Inkassobanken, der imidlertid som sædvanlig havde brugt Pengene til alt andet end til at indløse Vekslen i Detailhandlerbanken, og som derfor ved Vekslens Forfaldstid var ude af Stand til at indfri den, hvilket blev forlangt af Detailhandlerbanken, som den 16 Juni 1908, da Vekslen ikke var bleven indfriet, lod den protestere hos Slagtermester Nielsen.

Da denne nu henvendte sig til Tiltalte Meyring for at faa Klarhed paa Sammenhængen, blev det sagt ham, at Protesten skyldtes en Fejltagelse, som skulde blive berigtiget. Tiltalte Meyring, som allerede i Skrivelse af 26 Maj til Detailhandlerbanken havde anmodet om Udløvelse blandt andet af 2 tidligere af Nielsen udstedte Veksler, store henholdsvis 3000 Kr. 77 Øre pr. 24 April 1908 og 3420 Kr. 14 Øre pr. 2 Maj 1908, hvilken Anmodning ikke var bleven efterkommet, da den samtidig fremsendte Sikkerhed ikke af Detailhandlerbanken skønedes tilstrækkelig, forhandlede nu mundtlig med Detailhandlerbanken

angaaende Udlevering af de Nielsenske Veksler, og den 18 Juni fremsendte Inkassobanken »efter Aftale«, som det i Følgeskrivelsen til Detailhandlerbanken hedder, 5 Veksler til Paalydende ialt 758 Kr. og indbetalte samtidig kontant 4080 Kr. 18 Øre, og i en anden Skrivelse af samme Dag anmodede Inkassobanken om at faa tilbagesendt 4 af Slagtermester Nielsen udstedte Veksler, nemlig foruden den sidste, protesterede Veksler, endvidere de 2 forannævnte Veksler pr. 24 April og 2 Maj samt en 4de Veksler, stor 4057 Kr. 86 Øre pr. 26 April 1908, som ogsaa forlængst var indfriet af Udstederen i Inkassobanken, men ikke af denne indløst i Detailhandlerbanken.

I Henhold til denne Anmodning udleverede Detailhandlerbanken de 3 ældste af Vekslerne, for hvilke der da var indbetalt tilstrækkelig Dækning, men ikke den store Veksler paa 5375 Kr. 76 Øre, og da Slagtermester Nielsens Betæneligheder kun forøgedes ved fra Inkassobanken at modtage tilbage de 3 gamle Veksler, men ikke den sidste, henvendte han sig til en Sagfører, som nu paa Nielsens Vegne afkrævede Tiltalte Meyring Vekslen.

Meyring havde nu nye Konferencer med Detailhandlerbanken, og Aftalen blev, at denne skulde faa leveret alt, hvad Inkassobanken havde af Veksler og Sikkerheder og Kontanter, og i Henhold til denne Aftale blev der ved Skrivelse af 16 Juli fra Inkassobanken sendt Detailhandlerbanken 19 Veksler af samlet Paalydende 5507 Kr. 53 Øre, og herefter blev Nielsens sidste Veksler udleveret og gennem Inkassobanken afleveret til Udstederen. Blandt de her ommeldte 19 Veksler var de 15 til samlet Beløb 4886 Kr. 85 Øre rene Omsætningsveksler, udstedte til Fornyelse af tidligere Veksler, som den 16 Juli iforvejen henlaa belaante i Detailhandlerbanken.

De fleste af de til Grund for disse 15 Veksler liggende oprindelige Veksler var ved Konkursens Indtræden ikke indfrie, hvorimod Omsætningsvekslerne paa dette Tidspunkt var indfrie med Undtagelse af den ovenfor ad Nr. 13 ommeldte, af Frk. Michaelsen udstedte Veksler, stor 120 Kr.

Iøvrigt havde Inkassobanken ogsaa tidligere, nemlig den 8 Maj 1908, i Detailhandlerbanken belaant en Omsætningsveksler, udstedt af N. Olsen pr. 11 Juli 1908, stor 200 Kr., endskønt den oprindelige Veksler, stor 500 Kr., der henlaa belaant i Detailhandlerbanken, først blev indfriet den 19 samme Maaned. Om der imidlertid i de sidstnævnte Tilfælde foreligger et bevidst retsstridigt Forhold eller maaske kun en Skødesløshed, er ikke nærmere oplyst.

Det fremgaar af Forhøret, at Tiltalte Schönberg efter Anmodning af Tiltalte Meyring ved Skrivelse af 20 Maj 1908 rykkede følgende af Bestyrelsens Medlemmer, nemlig d'Hrr. Munck, Schjær og Juul, hver for Indbetaling af 500 Kr., som deres Aktie lød paa, en Anmodning, som de dog den Gang alle lod upaaagtet.

Iøvrigt har Urtekræmmer Munck i Retten forklaret, at det var klart for Bestyrelsen, at der fra Begyndelsen var et Underskud dels fra Startningen, dels fra Driften, men at Bestyrelsen ikke blandede sig i den daglige Drift, der var overladt til de Tiltalte Meyring og Schönberg.

Han ved forøvrigt ikke, hvorledes det er lykkedes disse at faa Forretningen til at gaa trods det Underskud, der maatte være.



Borgerrepræsentant Schjær har forklaret, at det maa have staaet de Tiltalte klart, at der manglede Kapital.

Ved den af Retten foranledigede Gennemgang af Inkassobankens Bøger har det vist sig, at Banken i sin Drift har et Underskud af 12,725 Kr. 28 Øre.

Tiltalte Meyrings Konto udviser, at han i Slutningen af 1907 har haft tilgode hos Banken ca. 3400 Kr. dels for ydede kontante Laan og dels for leverede Møbler, Skrivemaskine etc., og at dette Beløb er tilbagebetalt ham i Foraaret 1908, som det maa antages ved Hjælp af de af Veksledebitorerne og da navnlig Slagtermester Nielsen til Indfrielse af deres Veksler i Inkassobanken indbetalte Beløb.

I sine Bøger lod han disse tilbagebetalte Beløb opføre som Laan fra Inkassobanken.

Hans Konto udviser endvidere, at han, der maa antages at have laant af Bankens Kasse, naar han trængte til Penge, er bleven krediteret for et Salær af 100 Kr. pr. Maaned, ialt 1600 Kr., og at Slutresultatet herved er blevet, at han er bleven Kreditor i Bankens Bo for 287 Kr. 25 Øre, som han dog ikke har anmeldt i Boet.

Det kan herved bemærkes, at Møyring i Forhøret har forklaret, at der ikke ved hans Valg til Direktør blev bestemt nogen Gage for ham, idet Bestyrelsen først vilde se, hvorledes Forretningen udviklede sig, og at han ikke kan give nogen Forklaring paa, at der paa hans Konto er udbetalt ham et betydeligt større Beløb, end han har indskudt.

Han har dog erkendt at have talt med Schönberg om et Salær til sig paa 100 Kr. maanedlig.

Tiltalte Meyring har iøvrigt villet gøre gældende, at han ikke har haft med de daglige Forretninger at gøre og derfor ikke har haft noget personligt Kendskab til disse, at han ikke en eneste Gang har gennemgaaet Bankens Sager, og at han, efter at Detailhandlerbanken havde nægtet at yde Laan, kun sjældent kom i Banklokalet, Udtalelser, der lyder besynderlige fra en Mand, som af Bankens øvrige Bestyrelse var valgt til som administrerende Direktør at forestaa Bankens daglige Ledelse, jfr. Urtekræmmer Muncks ovenfor refererede Udtalelser i Forhøret, som til Handelsregistret var anmeldt som administrerende Direktør, hvorfor Bankens Kunder med Føje kunde stole paa, at han ogsaa personlig tog sig af Bankens Ledelse og var inde i dens Sager, og som endelig i Bankens Bøger er bleven krediteret for Direktørsalær lige indtil Bankens Fallit, hvilket Salær for den allerstørste Dels Vedkommende ogsaa er bleven ham udbetalt.

Tiltalte Schönberg har erkendt fra et tidligt Tidspunkt og navnlig, efter at Meyring havde taget sine Penge ud af Forretningen, at have været paa det rene med, at Banken, der afholdt blandt andet Driftsudgifter af de af Veksleudstederne indbetalte Beløb, derved blev ude af Stand til ved Forfaldstid at indfri Vekslerne i Detailhandlerbanken.

Han var klar paa, at Underskudet var stadigt stigende, hvilket han Gang paa Gang har gjort Tiltalte Meyring bekendt med, og det er kun efter dennes Ordre, at Forholdet dog blev holdt gaende. Navnlig havde han længe været paa det rene med og gjort Tiltalte

Meyring opmærksom paa, at Banken manglede Penge til Indfrielse af de Chr. Nielsenske Veksler.

Med Hensyn til Deponeringen i Detailhandlerbanken den 16 Juli af Omsætningsvekslerne gaar hans Forklaring ud paa, at han den nævnte Dag af Tiltalte Meyring fik Ordre til at skrabe alt sammen, hvad der var i Banken af Veksler, og sende det til Detailhandlerbanken, for at den sidste Nielsenske Veksler kunde blive udleveret.

Han har erkendt, at han til Opfyldelse af denne Ordre medtog ogsaa de 15 Fornylsesveksler, endskønt de oprindelige Veksler laa uindløste i Detailhandlerbanken, hvilket Tiltalte Meyring efter hans Mening maatte have været klar paa, ligesom denne maa have vidst, at der ikke i Inkassobanken laa til Disposition tilstrækkeligt Beløb i nye Veksler til dermed at dække Nielsens sidste Veksler.

Iøvrigt har han villet gøre gældende, at ogsaa Detailhandlerbanken maa have været paa det rene med, at Inkassobanken ikke raadede over tilstrækkelige Værdier til Indfrielse af bemeldte Veksler, og derfor maa have vidst, at i alt Fald nogle af de til Indfrielsen benyttede Veksler var Omsætningsveksler. Desuden har han ment, at det maatte være Detailhandlerbanken ligegyldigt, om Vekslerne var Omsætningsveksler eller ikke.

Tiltalte Meyring har erkendt, at han i Foraaret 1908 af Schönberg er gjort opmærksom paa, at der manglede Penge, og at Bestyrelsen maatte indbetale deres Aktier, at han fra Maj s. A. var klar paa, at Banken ikke kunde fortsætte, med mindre der skaffedes Penge ad anden Vej, hvortil der kun blev gjort foreløbige, resultatløse Skridt, at han i Løbet af Efteraaret blev klar paa, at Banken var insolvent, og at Banken ikke destomindre fortsatte som tidligere med Opkrævning af Beløb, der skyldtes ifølge de til Banken udstedte Veksler.

Iøvrigt har han villet gøre gældende, at afset fra Forholdet med Hensyn til den Chr. Nielsenske Veksler var det først i Slutningen af August 1908, at han fik Kundskab om, at der i Detailhandlerbanken laa uindløste Veksler, som af vedkommende Debitorer var indfrieede i i Inkassobanken.

Denne hans Forklaring findes imidlertid ikke at kunne staa til Troende. Rent afset fra, hvad Tiltalte Schönberg har forklaret om Tiltalte Meyrings Kendskab til dette Forhold, findes det paa Forhaand at maatte anses som lidet sandsynligt, at det skulde være muligt for Bankens administrerende Direktør, hvor let han end maatte have taget sig de ham som saadan paahvilende Pligter, at være uvidende om et Forhold, som enhver med blot det ringeste Kendskab til Bankens Pengeforhold og Virkemaade ikke vilde kunne undgaa at blive opmærksom paa, i hvilken Henseende det ogsaa skal fremhæves, at det ifølge de paa Grundlag af Bankens Bøger under Sagen udarbejdede maanedlige Driftsregnskaber og Statusopgørelse maa antages, at Banken ikke nogen Dag i hele den Tid, i hvilken den har bestaaet, har været solvent, og som siden Februar 1908 har vist et voksende Underskud.

Endvidere er det af Bogholdersken, Frk. Egholdt, i Retten forklaret, at fra det Øjeblik, Tiltalte Meyring i Foraaret 1908 udtog en stor Del af sit Indskud, var baade hun og de Tiltalte paa det rene

med, at Inkassobanken var ude af Stand til at indfri de afbetalte Veksler i Detailhandlerbanken, men alligevel vedblev Inkassobanken af Debitorerne at modtage Afdrag paa de deponerede Veksler og at anvende en Del af Pengene til Driftsudgifter og indfriede kun med det overskydende Beløb Veksler i Detailhandlerbanken. Iøvrigt har Frk. Egholdt videre forklaret, at Tiltalte Meyring til Stadighed gennemsaar Sagerne i Inkassobanken, hvilket Meyring dog som anført har bestridt.

Direktør i Herning Hede- og Diskontobank Poul Iver Poulsen, som indtil Juli 1908 var Assistent i Detailhandlerbanken, har forklaret, at han mange Gange med Tiltalte Meyring har gennemgaaet Inkassobankens i Detailhandlerbanken laa [liggende] forfaldne uindløste Veksler.

Naar endvidere henses til, hvad der af Bestyrelsens Medlemmer i Retten er forklaret om Bankens Underskud, hvilket er omtalt ovenfor, og derhos henses til det Indblik i Inkassobankens Forhold, som Tiltalte Meyring, selv om han ikke maatte have haft det før, i alt Fald ved Forhandlingerne om Udlevering af de Nielsenske Veksler maatte have faaet, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Tiltalte Meyring fra et betydeligt tidligere Tidspunkt end af ham erkendt har været paa det rene med, at de af Vekseldstederne til Inkassobanken til Indfrielse af deres Veksler indbetalte Beløb i vidt Omfang blev anvendt til andre Formaal og navnlig til Fortsættelse af Bankens Drift, og at ved denne Fremgangsmaade et stedse stigende Antal Vekseldsteder forurettedes ved at udsættes for at komme til at betale den af dem indfriede Veksler en Gang til.

De ovenfor nævnte Vekseldsteder har, forsaavidt de har givet Møde i Retten, alle udtalt, at de kun indbetalte Beløbene i Inkassobanken i Tillid til, at denne var berettiget til at modtage dem. Under Hensyn til Vekslerne Karakter af Omsætningspapirer har det imidlertid ikke været saa, naar Vekslerne paa Indfrielsens Tid laa behæftede hos Trediemand, uden at dette blev meddelt de vedkommende Debitorer, og fra det Tidspunkt, da de Ledende i Inkassobanken, de to Tiltalte, var komne paa det rene med, at det paa Grund af Bankens Underbalance var umuligt for Banken at skaffe Vekseldstederne deres Veksler tilbage, maa den fortsatte Modtagelse af Vekselsummer anses som svigagtigt Forhold overfor Vekseldstederne, som maa antages ikke at ville have indladt sig paa saadan Indbetaling til Inkassobanken, om den sande Sammenhæng havde været dem bekendt, hvilket ogsaa maa have staaet begge de Tiltalte klart.

Som Følge af det saaledes Anførte findes de Tiltaltes her omhandlede Forhold at maatte paadrage dem Ansvar efter Straffelovens § 251.

Med Hensyn til Deponeringen i Detailhandlerbanken den 16 Juli 1908 af Omsætningsveksler har Tiltalte Meyring erkendt, at Detailhandlerbanken var berettiget til at gaa ud fra, at hvad den ved denne Lejlighed fik deponeret, var Værdier, som ikke iforvejen var behæftede til Banken, men han har villet paastaa, at han ved Deponeringen gik ud fra, at dette ogsaa var Tilfældet, idet han først senere kom paa det rene med den sande Sammenhæng.

At Tiltalte Meyring paa det omhandlede Tidspunkt — den 16 Juli

— skulde have været i Uvidenhed om, at den Bank, for hvilken han var administrerende Direktør, ikke ejede noget ubehæftet Aktiv af nogen Betydning, og skulde kunne have svævet i den Vildfarelse, at Banken da laa inde med ubehæftede Veksler til et Beløb af ca. 5000 Kr., er i sig selv lidet troligt. Alligevel findes det dog betænkeligt at forkaste hans Forklaring paa dette Punkt, da der ikke ved det i Sagen iøvrigt Oplyste kan anses at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at han allerede den 16 Juli skulde have kendt den sande Sammenhæng med Deponeringen af disse Omsætningsveksler. Tiltalte Schönberg vil for sit Forhold med Hensyn til Deponeringen af Omsætningsvekslerne være at anse efter Straffelovens § 257, medens Tiltalte Meyring efter det Ovenanførte ikke findes at kunne paalægges Strafskyld, forsaavidt dette Forhold angaar.

Idet endnu bemærkes, at det ikke vil kunne fritage Tiltalte Schönberg for Strafansvar, selv om han, som han har paastaet, stadig har handlet efter Ordre af Tiltalte Meyring som Direktør, og at Tiltalte Meyring i Anledning af et af ham til Justitsministeriet indgivet, men af dette afslaaet Andragende om Aktionsordrens Tilbagetagelse har skaffet en Ordning med Detailhandlerbanken, som mod Indbetaling af 1000 Kr. kontant og Meyrings Forskrivning paa 2000 Kr. har opgivet Kravet mod en Del af de vedkommende Vekseldstedere, hvorhos Meyring har affundet sig med de øvrige af disse, ville de Tiltalte som Følge af det Anførte være at anse under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fængsel hver især i 120 Dage.

---

Torsdag den 18 April.

Nr. 50. Redaktør, cand. jur. **Hendrik Stein** (Lunn)

mod

fhv. Minister for Handel og Søfart **Johan Hansen** (Ingen),

betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1911: De foranførte for Citanten, fhv. Minister for Handel og Søfart Johan Hansen fornærmelige Udladelser i Dagbladet »Børsen« for den 8 og 14 December 1909 bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør, cand. juris H. Stein, bøde til Statskassen 200 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Selv om de Ytringer af Indstævnte, der have givet Anledning til de i den indankede Dom ommeldte Artikler i Dagbladet »Børsen«, have haft det af Indstævnte angivne Indhold, maa der dog gaas ud fra, at de kunde forstaaes, ligesom de ogsaa af adskillige Tilhørere ere blevne forstaaede som sigtende Bladets Redaktører for i deres Angreb paa Indstævnte at have ladet sig lede af personlige Hensyn. Appellanten har derfor været beføjet til, saaledes som sket, at afæske Indstævnte en nærmere Forklaring og til, da Indstævnte ikke svarede herpaa, at tilbagevise Indstævntes Udtalelser som ubeføjede. Ved de i Artiklerne af 8 og 14 December 1909 indeholdte, i Dommen fremhævede fornærmelige Udladelser er Appellanten imidlertid gaaet udenfor det Tilladeliges Grænser. Disse Udladelser ville derfor være at mortificere, hvorimod der efter Omstændighederne, tillige under Hensyn til Bestemmelserne i Straffelovens § 219, ikke findes Anledning til at idømme Appellanten nogen Straf.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

#### Thi kendes for Ret:

De ovennævnte Udladelser bør døde og magtesløse at være, men iøvrigt bør Appellanten, Redaktør, cand. juris Hendrik Stein, for Tiltale af Indstævnte, fhv. Minister for Handel og Søfart Johan Hansen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa et den 1 December 1909 i Handels- og Kontoristforeningen her i Staden afholdt Møde blev der af Citanten, fhv. Minister for Handel og Søfart Johan Hansen, holdt et Foredrag, betitlet »Erhvervslivet og Ministeriet for Handel og Søfart«, i hvilket Foredrag Citanten bl. a. paatalte nogle efter hans Mening ubeføjede Angreb paa det nævnte Ministerium og paa ham personlig, der under hans kort Tid forinden ophørte Funktion som Chef for dette Ministerium var fremkomne i det af Indstævnte, Redaktør, cand. juris H. Stein, i Forening med en Trediemand redigerede Dagblad »Børsen«, samt kritiserede den Maade, hvorpaa dette Blad blev redigeret. Efter at Foreningens Formand, der ledede Mødet, umiddelbart efter Foredragets Slutning havde fremsat nogle Bemærkninger, der maa antages at have taget Sigte bl. a. paa den nævnte Del af Citantens Foredrag, tog Citanten foranlediget heraf atter Ordet, hvorunder han fremkom med endnu en Udtalelse angaaende »Børsen« og hans Forhold til dette Blad. I Anledning af denne replicerende Udtalelse indrykkede Indstævnte og

hans Medredaktør i de den 3, 8 og 14 December 1909 udkomne Numre 281, 285 og 290 af »Børsen« tre med deres Navne underskrevne Artikler med Overskrifter henholdsvis »En Insinuation«, »Hr. Johan Hansens Insinuation« og »Tredie og sidste Gang«. I disse Artikler hedder det bl. a.,

i den første:

»Efter indbyrdes samstemmende Meddelelser . . . har Herr Johan Hansen herunder insinueret, at vor Kritik af Herr Johan Hansen som Baggrund havde personlige Momenter, som han vel ikke ved denne Lejlighed skulde komme ind paa, men som var af en saadan Art, at han senere kunde blive tvungen til at drage dem frem!

Man vil sikkert give os Ret i, at en Insinuation af den Art, her er Tale om, ikke kan fremsættes som en løs Sigtelse«.

i den anden:

»Enhver vil sikkert give os Ret i, at ingen vederhæftig Mand vil udslynge en saadan Sigtelse uden at være villig til at vedstaa den. Herr Johan Hansen har imidlertid nu i fem Dage forholdt sig taus overfor Undertegnedes Opfordring til ham om offentlig at meddele, hvortil han har sigtet med denne Udtalelse.«

»Men for overordentlig mange, hvis Mening Herr Johan Hansen ikke kan lade haant om, vil det være afgørende for Bedømmelsen af Danmarks første Handelsminister, om han forgæves er opfordret til at forklare, hvad han har ment med en personlig Insinuation af meget graverende Art . . .«

»Vi opfordre derfor endnu en Gang Herr Johan Hansen til at forklare, hvad han med sine Udtalelser har sigtet til, idet vi samtidig henstiller til Offentlighedens Dom, hvorvidt en vederhæftig Mands Ære taaler, at en saadan Opfordring stilles forgæves.«

i den tredie:

»Vi tror nemlig, at Herr Johan Hansen ved at bevare Tavshed ogsaa overfor denne Henvendelse i alle rettænkende Menneskers Øjne vil være dømt. Thi derom vil alle være enige, at den, der i en Forsamling paa flere Hundrede Mennesker, med forblommede Ytringer søger at tilsmudse fraværende Modstandere og underlægge deres offentlige Handlen irregulære Motiver, og som, naar han opfordres til at vedstaa sine Insinuationer og forklare disse, kun kan tie — han tier for sent. — Han burde have tiet der, hvor han førte sin løse og uvederhæftige Tale.«

Idet Citanten har anset de ovenfor ved Understregning fremhævede i Artiklerne forekommende Udladelser for fornærmelige for ham, har han under nærværende Sag paastaaet disse Udladelser kendte døde og magtesløse og Indstævnte anset med Straf samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger. Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag, efter at han paa denne Dag havde fremmet Sagen ved Fremlæggelse

af et Indlæg, har begæret Anstand »foreløbig i 8 Dage« for at tilvejebringe yderligere Oplysninger.

Det fremgaar af Sagen, at disse skulle tilsigte at faa oplyst, hvorvidt en herværende Bankdirektør, der ifølge Citantens ovennævnte Hovedforedrag skal have beklaget sig over, at den af ham ledede Bank ikke blev nævnet i »Børsen«s maanedlige Oversigter, virkelig har fremsat en saadan Anke; da imidlertid Spørgsmaalet herom ligger udenfor Sagens Genstand, og det ikke vil kunne faa Indflydelse paa Sagens Afgørelse, selv om det nævnte Referat i Citantens Hovedforedrag angaaende Bankdirektørens Udtalelser — saaledes som af Indstævnte hævdedet — maatte være uhjemlet, vil Indstævntes Anstands-begæring ikke kunne tages til Følge, hvorfor Sagen vil være at paa-kende i Realiteten.

Medens efter Indstævntes Anbringende den paa Mødet fremkomne Udtalelse af Citanten, der foranledigede Indstævnte og hans Medredaktør til at rette de ovennævnte Opfordringer til Citanten om at gøre Rede for, hvad han havde ment med Udtalelsen, havde det i Artiklen »En Insinuation« ovenangivne Indhold, har Citanten hævdedet, at Udtalelsen faldt omtrent saaledes, at »til Belysning af Bladets Optræden imod ham havde han endnu et personligt Mellemværende med dette, som han senere kunde føle sig nødsaget til at bringe frem for Offentligheden«, og Citanten har under Sagen gjort Rede for, hvad han sigtede til ved dette »Mellemværende«, hvorefter Udtalelsen ikke kan anses at have indeholdt nogensomhelst Insinuation mod Bladet eller dets Redaktører.

Medens nysnævnte Artikel med Overskrift »En Insinuation« ikke findes at indeholde noget for Citanten Ærefornærmende, maa der derimod gives Citanten Medhold i, at de ovenfor citerede Udladelser i Artiklerne af 8 og 14 December 1909 ere ærefornærmende for ham. Da der nu med Hensyn til Indholdet af Citantens titnævnte replicerende Udtalelse, idet Indstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende i saa Henseende, maa gaas ud fra, at det var som af Citanten hævdedet, og da der ialtfald herefter maa gives Citanten Medhold i, at han ikke ved Udtalelsen har givet Indstævnte og hans Medredaktør Føje til at give deres Opfordringer i Artiklerne af 8 og 14 December det paaklagede Indhold, ville de i disse Artikler indeholdte, for Citanten fornærmelige Udladelser være at mortificere, hvorhos Indstævnte vil være at anse efter Straffelovens § 217 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage. Indstævnte vil derhos have at godtgøre Citantens Sagens Omkostninger med 80 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 223. Højesteretssagfører Harboe

mod

**Rasmus Hansen og Axel Frederik Johannes Christian Prah** (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210 samt for Vold og Legemsbeskadigelse.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 1 September 1911: De Tiltalte Rasmus Hansen, Axel Frederik Johannes Christian Prah og Emil Kristian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de Tiltalte Hansen og Nielsen hver især i tre-sindstyve Dage, Tiltalte Prah i tredive Dage, samt, En for Alle og Alle for En, betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Engelberg, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes for de Tiltalte Rasmus Hansen og Emil Kristian Nielsen til 80 Dage for hver og for Tiltalte Axel Frederik Johannes Christian Prah til 60 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Siesby, betale de nævnte Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Hansens og Prahls Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Rasmus Hansen og Axel Frederik Johannes Christian Prah, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Harboe og Henriques 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Rasmus Hansen, Axel Frederik Johannes Christian Prah og Emil Kristian Nielsen, der ere fødte henholdsvis den 2 April 1884, den 8 November 1874 og den 14 Maj 1877, og af hvilke ingen er funden



straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 210 samt for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Under en af Funktionærene ved »Aktieselskabet Tuborg—Klampenborg elektriske Sporvej« i Sommer etableret Strejke havde bl. a. Sproglærer Oscar Emil Dammert og stud. med. Oscar Theodor Johannes Christensen paataget sig midlertidig at gøre Tjeneste for Selskabet. Da de den 7 August d.\*) A. om Aftenen ved 12-Tiden forlod Tuborg-Pavillonen, hvor de efter endt Arbejdstid havde spist til Aften sammen med flere Andre, der midlertidig arbejdede for Selskabet, blev de efterfulgte af de Tiltalte, der havde haft Ansættelse ved Selskabet, Hansen som Sporrenser, Prahls som Sporvognskonduktør og Nielsen som Vognstyrer, men havde ophørt at arbejde for Selskabet som Følge af Strejken. Da Dammert og Christensen, der havde bemærket, at de Tiltalte fulgte efter dem, var kommen til den mørkeste Del af Jomsborgvej, vendte Tiltalte Hansen, der paa dette Tidspunkt gik foran dem, sig om og sagde nærmest henvendt til Tiltalte Nielsen, der gik bagved Dammert og Christensen, medens Tiltalte Prahls gik noget til Siden for dem: »Skal de saa have en Omgang.«

Tiltalte Nielsen, der som ogsaa tilsigtes af Tiltalte Hansen forstod Bemærkningen som en Opfordring til at øve Vold mod Dammert og Christensen, tilføjede derefter med en 84 cm lang Hyldetræs Stok, hvis Omkreds var 52 mm, den Sidstnævnte et stærkt Slag, der ramte ham over Nakken og havde til Følge, at han i halvt bevimet Tilstand faldt over mod et Plankeværk. Da Dammert, der nu frygtede for ogsaa at blive overfaldet, vendte sig om og løftede sin Stok til Forsvar, tilføjede Tiltalte Hansen ham med en Spanskrørstok af omtrent lignende Dimensioner som den foran nævnte Stok et stærkt Slag over Ryggen. Som Følge af Slaget faldt Dammert til Jorden, og medens han laa der, tilføjede alle 3 Tiltalte ham forskellige Stød og Slag, hvorefter de fjernede sig.

Ved den saaledes øvede Vold tilføjedes der stud. med. Christensen et stærkt blødende ca. 1 cm langt Saar udenfor og ovenfor venstre Øjekrog, hvorhos der som Følge af Volden paa venstre Side af hans Hoved i Nakkeregionen fremkom en Blodudtrængning under Huden, der var meget øm for Tryk. For Dammerts Vedkommende medførte Volden en blødende Hudafskrabning under venstre Øje og i venstre Øjekrog samt en ca. 8 cm høj, ca. 7 cm bred Hævelse paa højre Side af Ryggen i Regionen under Skulderbladet og Ømhed saavel sidstnævnte Sted som over begge Hofter.

De Christensen og Dammert saaledes tilføjede Læsioner, der ikke gjorde dem arbejdsudygtige, maa antages at have fortaget sig i Løbet af kortere Tid uden at efterlade nogen Men.

Efter de Tiltaltes Forklaring, som ikke vil kunne forkastes, var der ikke forud imellem dem truffet Aftale om at øve Vold mod Dammert og Christensen, som de Tiltalte, der fungerede som saakaldte Strejkevagter, alene ville have fulgt efter i den Hensigt at søge oplyst, hvor

\*) Skal være forrige.

de boede, for at deres Navn og Adresser kunde blive offentliggjorte i »Social-Demokraten«.

Forsaavidt de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Straffelovens § 210, gaa deres endelige Forklaring ud paa, at det først bagefter er gaaet op for dem, at deres Adfærd kunde være egnet til at afskrække de Overfaldne fra at fortsætte med det Arbejde, som de havde paa- taget sig.

Der findes imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn til denne de Tiltaltes Forklaring, som er i Strid med, hvad de tidligere under Sagen have forklaret, idet det efter alt det Foreliggende findes at maatte antages, at de Tiltalte efter samtlige de med det af dem ud- viste Forhold forbundne Omstændigheder i Gerningens Øjeblik i alt Fald have været paa det Rene med, at deres Optræden var egnet til at afskrække de Overfaldne fra at arbejde for det ovennævnte Selskab.

For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1, 2det og 3dje Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Hansen og Nielsen hver især i 80 Dage og Prah i 60 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffe- lovens § 210, jfr. § 46, og dens § 203, smh. med midlertidig Straffe- lov af 1 April 1911 § 1, 2det Stk., for Tiltalte Prahls Vedkommende jfr. Straffelovens § 47, 2det Led, med lige Fængsel, Tiltalte Hansen og Nielsen hver især i 60 Dage og Tiltalte Prah i 30 Dage, vil for- saavidt være at forandre.

## Nr. 1.            **Københavns Kommune (Shaw)**

mod

**fhv. Farver Rudolph Scharling (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af en til en Byggetilladelse knyttet Betingelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Sep- tember 1910: De Indstævnte, Københavns Kommune ved Københavns Magistrat, bør til Citanten, fhv. Farver Rudolf Scharling, betale 10,000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 27 Februar 1909, til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### **Højesterets Dom.**

Da Frederiksberg Kommunalbestyrelse i Henhold til § 13 i Bygningsloven for Frederiksberg Kommune maa anses at have

haft Ret til at kræve den i den indankede Dom ommeldte Tilbagerykning af Forhuset paa Indstævntes Ejendom, har Københavns Magistrat handlet retmæssigt ved at betinge Byggetilladelsen af, at Indstævnte hos Frederiksberg Kommunalbestyrelse indhentede Approbation paa Byggelinien. Som Følge heraf, og idet Dommen med Føje har forkastet de af Indstævnte til Støtte for hans Paastand iøvrigt paaberaabte Grunde, vil Appellanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Københavns Kommune, bør for Tiltale af Indstævnte, fhv. Farver Rudolph Scharling, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 13 Juli 1895, tinglæst 29 s. M., blev Ejendommen Matr. Nr. 89 A, Udenbys Vester Kvarter, Gl. Kongevej Nr. 39, der er beliggende paa Københavns Grund med Façade ud til den under Frederiksberg Kommune hørende Del af Gl. Kongevej, erhvervet af Citanten, fhv. Farver Rudolf Scharling, for en Købesum af 55,000 Kr. og derefter nedreven til Nyopførelse. Allerede den 25 April s. A. havde Citanten til Københavns Magistrat indgivet et af de fornødne Tegninger og Planer ledsaget Andragende om Byggetilladelse, hvorefter den paatænkte nye Ejendom ligesom den gamle skulde have Façade i Grænselinien mod Gl. Kongevej i en Afstand fra dennes Midtlinie af 10 Alen 17". Herpaa modtog Citanten under 13 Maj s. A. fra Magistraten et saalydende Svar:

»Ved at tilbagesende det hertil ved Hr. Arkitekt Julius Smith indgivne Andragende af 25 f. M. med tilhørende Tegninger vedrørende Opførelse af Bygninger paa Grunden Matr. Nr. 89 A i Udenbys Vester Kvarter, Gl. Kongevej Nr. 39, unnlader Magistraten ikke at meddele, at da Gl. Kongevej hører under Frederiksberg Kommune, maa der hos denne indhentes Approbation paa Byggelinie og Højder mod Gl. Kongevej, og Sagen derefter paany indsendes til Københavns Magistrat.«

I Henhold hertil indgav Citanten under 15 s. M. Andragende til Frederiksberg Kommunalbestyrelse om den forlangte Approbation. Herpaa svarede Kommunalbestyrelsen under 17 s. M. som følger:

»Efter Frederiksberg Kommunalbestyrelses Beslutning og i Henhold til § 13 i Byggeloven for Frederiksberg Kommune af 11 April

1890 skal den nye Byggelinie for Ejendommen Nr. 39 paa Gl. Kongevej lægges 15 Alen fra Gadens Midtlinie. Jordlinien ved nævnte Byggeforetagende skal ligge 8 Tommer over Kantstenen i Fortoget.◀

Paa Citantens gentagne baade skriftlige og mundtlige Andragender til Frederiksberg Kommunalbestyrelse om i hvert Fald at maatte lægge Byggelinien i en Afstand af 12 Alen 2" fra Gadens Midtlinie, svarede Kommunalbestyrelsen afslaaende.

Den 22 Juli s. A. indsendte Citanten da til Københavns Magistrat et fornyet saalydende Andragende:

»Som Fortsættelse af tidligere Andragende søger Undertegnede herved for Farvermester R. Scharling om Tilladelse til paa Grunden Matr. Nr. 89 A Udenbys Vester Kv., Gl. Kongevej 39, at maatte opføre et Forhus i Henhold til medfølgende Tegninger.

Ved Skrivelse af 17 Maj d. A. har Frederiksberg Kommunalbestyrelse forlangt, at Gadelinien ved Huset skal lægges 8" over Kantstenen i Fortoget, samt at Bygningens Façadelinie skal lægges 15 Alen fra Midten af Gl. Kongevej. Af denne Grund ligger Façadelinien 4 Al. 17" tilbage for Grundens Grænselinie mod Gl. Kongevej.◀

Med Andragendet fulgte nye Tegninger og Planer, der fyldestgjorde de af Frederiksberg Kommune opstillede Betingelser.

Under 26 s. M. meddelte Københavns Magistrat dette Andragende en saalydende Paategning:

»I Henhold til § 6 i Bygningsloven af 12 April 1889 erklæres herved, at der, naar den af Frederiksberg Kommune opgivne Højde ved Bygningens Façade overholdes, iøvrigt ikke af Hensyn til de i nævnte § omhandlede Punkter haves noget at erindre imod, at dette Byggeforetagende udføres paa Grunden Matr. Nr. 89 A i Udenbys Vester Kvarter.◀

Bygningen blev derefter opført overensstemmende med de saaledes approberede Planer, hvoraf Følgen blev, at begge Naboejendommens Façader, der laa 10 og 12½ Alen fra Gadens Midtlinie, kom til at rage henholdsvis 5 og 2½ Alen frem foran Citantens Ejendoms Façade, og at der foran denne kom til at ligge et ca. 209 □ Alen stort ubegyget Grundstykke. Dette havde Magistraten først forlangt indhegnet mod Gaden, hvilket Forlangende dog omsider blev frafaldet mod, at Citanten lod Grundstykket brølægge med Fliser, hvorefter det faktisk udnyttedes som Fortoug ved Gadefærdsele.

Naboejendommens fremspringende Gavle maatte Citanten ligeledes med betydelig Bekostning lade oppudse og vedligeholde.

Under Anbringende af, at Københavns Magistrat uden Hjæmmel i Loven har gjort Meddelelse af Byggetilladelse til Citanten afhængig af Frederiksberg Kommunalbestyrelses Approbation, og at der ved de af denne stillede Forlangender, der kun have Hjæmmel i den frederiksbergske Byggelov, men ikke i den københavnske, er tilføjet Citanten meget betydelige Tab, som han har opgjort til over 100,000 Kr., har Citanten under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Københavns

Kommune ved Københavns Magistrat, tilpligtet at betale en Erstatning af 80,000 Kr. med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27 Februar 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaa sig frifundne, subsidiært mod Betaling af 3500 Kr., mest subsidiært af 10,000 Kr. og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Som Grund til, at han først nu har anlagt nærværende Sag, har Citanten anført, at han i de første Aar gik ud fra, at en af Frederiksberg Kommunalbestyrelse i 1890 projekteret Udvidelse af Gl. Kongevej til en Bredde af 30 Alen vilde medføre, at en Del af de ham paaførte Ulemper vilde forsvinde, og at han tillige ved Ekspropriation af det foran hans Ejendom liggende ubebyggede Grundstykke vilde opnaa delvis Erstatning af sit Tab. Efter at imidlertid en i 1899—1900 foretagen Udvidelse og Asfaltering af Værnedamsvej havde medført, at Størstedelen af Færdselen fra Gl. Kongevej lededes denne Vej, medens den nærmest København liggende Del af Gl. Kongevej, der gik forbi Citantens Ejendom forsømt, idet den projekterede Udvidelse for denne Dels Vedkommende syntes opgivet eller i det Mindste udskudt i en uvis Fremtid, søgte Citanten, der havde erfaret, at der af andre Ejere af Ejendomme ud til denne Del af Gl. Kongevej nu ikke længere krævedes den overfor ham forlangte Tilbagerykning af Byggelinien ved Ejendommenes Omforandring og Modernisering, juridisk Assistance for at opnaa en Erstatning, og skete der i denne Anledning Henvendelse baade til de Indstævnte og Frederiksberg Kommunalbestyrelse, dog uden Resultat, ligesom Justitsministeriet henviste Citanten til at gøre sin Ret gældende ved Domstolene. Efter Citantens Anbringende var det dog først Opførelsen af den nye store Ejendom Gl. Kongevej Nr. 51, der gav Stødet til nærværende Sagsanlæg, idet Citanten, da en Del af denne Ejendom opførtes kun 12 Alen fra Gadens Midtlinie, gik ud fra, at det overfor ham fastholdte Krav om Tilbagerykning af Byggelinien nu ved Nybygninger fremtidig maatte betragtes som opgivet.

Forsaavidt Citanten delvis har støttet sin Erstatningsfordring paa, at den ham af de Indstævnte meddelte Byggetilladelse uden Grund var blevet forhalet saa længe, at Citantens Bygning først blev færdig til Udlejning til Oktober Flyttedag 1896, medens den i modsat Fald formentlig kunde være udlejet  $\frac{1}{2}$  Aar tidligere, vil Citantens i denne Anledning fremsatte Fordring paa  $\frac{1}{2}$  Aars Lejeafgift eller 8708 Kr. 25 Øre allerede af den Grund ikke kunne tages til Følge, at der ikke findes fra de Indstævntes Side at være udvist nogen retsstridig Forhaling ved Behandlingen af den paagældende Byggesag.

Naar Citanten dernæst har krævet Erstatning, fordi der af de Indstævnte skal være stillet uberettigede Krav med Hensyn til Højden af Citantens Bygning, ville de Indstævnte ikke kunne gøres ansvarlige i saa Henseende allerede af den Grund, at der ikke ses fra nogen af de paagældende Myndigheders Side at være stillet Krav om Ændring i den af Citanten først projekterede Bygnings Højde, hvorved bemærkes, at det af de Indstævnte udtrykkeligt er gjort gældende, at der ved de i Bygningstilladelsen af 26 Juli 1895 brugte Udtryk »den af Frederiksberg Kommune opgivne Højde ved Bygningens Façade« udelukkende er sigtet til det af nævnte Kommunalbestyrelse i Skrivelse af

17 Maj 1895 opstillede Krav om Jordliniens Højde over Kantstenen i Fortoget.

Spørgsmaalet bliver herefter kun, om de Indstævnte have paa-draget sig Ansvar ved det stillede Krav om Tilbagerykning af Ejendommens Byggelinie, og om Størrelsen af det Citanten herved til-føjede Tab.

Forsaavidt nu de Indstævnte have gjort gældende, at § 13 i Bygningsloven for Frederiksberg af 11 April 1890 efter sit Indhold maa komme til Anvendelse ogsaa paa Citantens Ejendom, uanset at denne i sin Helhed er beliggende paa Københavns Grund, kan der ikke gives dem Medhold heri. Efter Indholdet af Bestemmelserne i den nævnte Lovs § 1 og den tilsvarende Bestemmelse i den københavnske Bygningslov af 12 April 1889 § 1, hvorefter de paagældende Love ere gældende henholdsvis for Frederiksberg og Københavns Kommunes Grund, savnes der Hjemmel til at anvende den paaberaabte Lovbestemmelse i den frederiksbergske Bygningslov overfor Citanten, saavel som til at betinge Bygningstilladelsens Meddelelse af Frederiksberg Kommunes Approbation. Da Kravet om Byggelinens Tilbagerykning utvivlsomt har paa-ført Citanten Tab, og da det maatte være de Indstævnte klart, at Citanten, der ikke i Anledning af det stillede Forlangende modtog noget Vederlag, kun har rettet sig efter dette, fordi han fandt sig nødt der-til, maa de Indstævnte have paadraget sig Ansvar i denne Anledning. Da dette ikke, som af de Indstævnte forment, kan betragtes som bort-faldet, fordi Citanten, der ikke dengang kan antages at have været be- kendt med den stillede Betingelses Ulovmedholdelighed, ikke straks ud- trykkelig protesterede overfor de Indstævnte, og da der efter det om Aarsagen til det sene Sagsanlæg Oplyste heller ikke under de forelig- gende Omstændigheder er tilstrækkelig Grund til at anse det Citanten tilkommende Erstatningskrav for opgivet eller paa anden Maade bort- faldet, ville de Indstævnte være at dømme til at erstatte Citanten det ham ved Byggelinens Tilbagerykning forvoldte Tab.

Med Hensyn til dettes Størrelse har Citanten under Sagen ladet optage en Syns og Skønsforretning, ved hvilken Skønsmændene have ansat den ved Byggelinens Tilbagerykning foraarsagede aarlige For- mindskelse i Ejendommens Lejeværdi til 600 Kr. og det samlede Ci- tanten ved denne Foranstaltning paaførte Tab til 10,000 Kr. Idet Skønsforretningens Resultat maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ville de Indstævnte, overensstemmende med en af dem subsidiært nedlagt Paastand, være at dømme til at betale Citanten en Erstatning af 10,000 Kr. med Renter som paastaet, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 10.

---

---

Torsdag den 18 April.

Nr. 237. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

**Fredrik Ludvig Iversen** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 16 Februar 1912: Arrestanten Fredrik Ludvig Iversen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Buus, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fredrik Ludvig Iversen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Fredrik Ludvig Iversen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 9 Januar 1882, har tidligere været anset ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 12 April 1899 efter Straffelovens §§ 229 og 228, jfr. §§ 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1900 efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 21 April 1902 efter samme Lovs § 230, 1ste Stk., § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Rudkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 11 Juli 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og efter dens § 257, smh. med § 64, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 3 April 1903 efter samme Lovs § 270 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 17 Juli 1903 efter samme Lovs § 232, 1ste Led, og efter dens § 251 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, smh. med Straffelovens § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 18 Juli 1911 efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestanten, der som subsistensløs var indlagt paa Fattiggaarden i Kolding, havde den 13 Januar d. A. om Formiddagen været inde i et af Tjenestepigen, Maren Simonsen, beboet Værelse paa Fattiggaarden for at gøre Lamper istand og havde da bemærket, at Pigen, der kom tilstede i Værelset, og som efter hans Forklaring tog nogle Penge ud af sin Portemonnæ, havde sine Penge beroende i en Skuffe i sin Kommode. Samme Dags Eftermiddag ved 1-Tiden gik han derpaa atter ind i Pigens Værelse, hvortil Adgangen var ubindret, og tilvendte sig fra hendes Portemonnæ, der laa i en Haandtaske i den uafslaaede Kommodeskuffe, et Beløb af 19 Kr. Han forlod derefter Fattiggaarden og opholdt sig forskellige Steder her i Landet, indtil han den 31 s. M. blev anholdt.

De stjaalne Penge har Arrestanten forbrugt til sine Fornødenheder.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit foranførte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.



Mandag den 22 April.

Nr. 169. **Esbjerg Byraad** (Liebe efter Ordre)

mod

**Konsul D. Lauritzen** (Møldrup),

betræffende Ansættelsen af Indstævntes Kommuneskat.

Esbjerg Købstads ordinære Rets Dom af 29 Marts 1910: De Indstævnte, Esbjerg Byraad, bør for Tiltale af Citanten, Konsul D. Lauritzen af Esbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1910: De Appelindstævnte, Esbjerg Byraad, bør til Appellanten, Konsul D. Lauritzen, betale 6018 Kroner 72 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 9 December 1908, indtil Betaling sker, og i Procesomkostninger for begge Retter 200 Kroner. Der forelægges Overretssagfører Johnsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til et af ham den 29 August 1910 for Overretten fremlagt Indlæg. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Esbjerg Byraad, til Indstævnte, Konsul D. Lauritzen, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Ligningskommissionen for Esbjerg Købstad havde for Skatteaaret 1908—09 ansat Appellanten, Konsul D. Lauritzen i nævnte Købstad, der ikke havde brugt Selvangivelse, til en skattepligtig Indkomst af 100,000 Kr., og efter at Kommissionen, til hvilken Appellanten havde indgivet Klage

over den skete Ansættelse, havde fastholdt denne og ved Skrivelse af 2 Maj 1908 underrettet Appellanten herom, indgav Appellanten rettidig en Klage til Skatteraadet i Esbjerg Skattekreds, der ved en den 30 Maj s. A. afsagt Kendelse nedsatte Indkomstansættelsen til 40,000 Kr., paa Grundlag af hvilket Beløb Statsskatten derefter blev beregnet, medens Ligningskommissionen, hvis Ansættelse ikke af Appellanten var bleven paaklaget til Overligningskommissionen, i Henhold til sin Ansættelse af Appellantens Indkomst, og idet Appellantens Skatteindtægt i Medfør af den i Skattevedtægten hjemlede Adgang til Forhøjelse ansattes til ialt 128,750 Kr., paalignede ham i personlig Skat til Kommunen et Beløb af 13,776 Kr. 25 Øre. Efter at Appellanten under Reservation havde betalt den ham herefter afkrævede Kommuneskat for April, Juli og Oktober Kvartaler 1908 med ialt 10,332 Kr. 18 Øre, har han, hvis Kommuneskat, saafremt Skatteraadets Ansættelse var bleven lagt til Grund for Beregningen, for de nævnte 3 Kvartaler højest vilde have andraget 4313 Kr. 46 Øre, under nærværende Sag i første Instans søgt de Appelindstævnte, Esbjerg Byraad, til Tilbagebetaling af det for meget erlagte Beløb 6018 Kr. 72 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 December 1908, indtil Betaling sker, og da de Appelindstævnte ved Underrettsdommen overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand ere frifundne for Appellantens Tiltale, er Sagen nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand have de Appelindstævnte gjort gældende, at den Overligningskommissionerne ved Lov om Købstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868 § 27 hjemlede Myndighed til selvstændig at træffe Afgørelse over Klager vedrørende den kommunale Indkomstskat, ikke er betaget dem ved den senere Skattelovgivning, og at Ligningskommissionen, da Appellanten har forsømt at paaklage dens Afgørelse for Overligningskommissionen, har været uberettiget til paa egen Haand at forandre sin Ansættelse i Overensstemmelse med Skatteraadets Afgørelse.

Den i § 7, 2det Stykke, i Lov om den kommunale Beskatning af 15 Maj 1903 indeholdte Bestemmelse om, at den Indkomst, der lægges til Grund for Statsskatteansættelsen, ogsaa skal lægges til Grund for Ligningen af den kommunale Indkomstskat, maa imidlertid — overensstemmende med, hvad Appellanten i saa Henseende har gjort gældende — anses bindende for alle kommunale Ligningsmyndigheder, og idet der, efter at Skatteraadets Kendelse var falden, maa anses at have manglet Hjemmel til at afkræve Appellanten noget større Beløb i personlig Kommuneskat end det fornævnte Beløb af 4313 Kr. 46 Øre, vilde de Appelindstævnte følgelig være at tilpligte at tilbagebetale Appellanten det paastævnte Beløb med Renter deraf som paastaaet, hvorhos de efter Omstændighederne findes at burde godtgøre Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 200 Kr.

---

Onsdag den 24 April.

Nr. 19. Fabrikant **C. C. Tandskov** (Åsmussen efter Ordre)

mod

Fabrikant **C. A. Brostrøm** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Krænkelse af en Patentret.

Gørding-Malt Herreders Fogedrets Kendelse af 5 December 1906: Den begærte Forbudsforretning bør nyde Fremme, saaledes at det forbydes Rekviritus, C. C. Tandskov, Holsted, at fremstille, forhandle eller disponere over eller lade komme ud af sin Besiddelse den af ham hidtil fabrikerede Roeskæremaskine »Godthaab« eller andre Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat, forsynet med den ved Patent Nr. 6152 beskyttede Anordning, dog kun mod en Sikkerhedsstillelse fra Rekvirentens Side af 4000 Kr.

Gørding-Malt Herreders ordinære Rets Dom af 31 Maj 1907: Det af Citanten, Fabrikant C. A. Brostrøm, Kallundborg, den 7 December f. A. ved Fogeden for Indstævnte, Fabrikant C. C. Tandskov, Holsted, nedlagte Forbud mod, at denne fremstiller, forhandler, disponerer over eller lader komme ud af sin Besiddelse den af ham hidtil fabrikerede Roeskæremaskine »Godthaab«, ophæves. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Saavel Forbudssagens som denne Sags Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Februar 1910: Det ovenomhandlede Forbud bør som lovligt gjort og forfulgt ved Magt at stande. Appelindstævnte, Fabrikant C. C. Tandskov, bør til Appellanten, Fabrikant Carl August Brostrøm, betale 2000 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 8 December 1906, indtil Betaling sker, samt Forbudssagens og Processens Omkostninger for begge Retter med ialt 300 Kr. Der forelægges Overretssagfører Dahl en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham den 8 Juli 1907, den 10 August 1908, den 2 November s. A. og den 21 Juni 1909 for Overretten fremlagte Indlæg. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger, derunder navnlig en Skønsforretning og et Tingsvidne, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at den i den indankede Dom ommeldte Opfindelse, paa hvilken Indstævnte har Patent, allerede paa den Tid, da Ansøgningen om dette Patent indleveredes, var bragt til Anvendelse paa Roeskæremaskiner paa en saadan Maade, at Patentet ifølge Patentlovens § 1 Nr. 3 ikke burde have været med-

delt. Som Følge heraf vil det nedlagte Forbud være at ophæve, hvorhos Appellanten iøvrigt bliver at frifinde, og da Underrettsdommen har samme Resultat, vil den i Overensstemmelse med Appellantens Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville være at ophæve.

### Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Fabrikant C. A. Brostrøm, 10 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Asmussen i Salarium 300 Kroner og som Godtgørelse for Udlæg 100 Kroner samt Sagfører Jacobsen, der har været beskikket for Appellanten under et Tingsvidne, i Salarium 40 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 5 Kroner 50 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved dansk Patent Nr. 6152 af 19 November 1903, beskyttet fra den 5 Marts s. A., meddeltes der Forpagter Jens Frederik Jensen af Kobbegaard Eneret paa en Anordning ved Roeskæremaskiner, hvilken Anordning i »Patentkravet« beskrives saaledes: »Ved Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat den Anordning, at Tromlens Sider kun udgøres af Knive, der ere anbragte med saa store Mellemrum, at Roesnitterne, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemrummene paa Tromlens Sider.«

Efter at Retten til dette Patent ved et den 8 og 11 Marts 1906 dateret Dokument var gaaet over til Appellanten, Fabrikant Carl August Brostrøm i Kallundborg, indgav denne til Fogeden i Gørding-Malt Herreder en Rekvisition, hvori han under Anbringende af, at Appelindstævnte, Fabrikant C. C. Tandskov af Holsted, har fremstillet og forhandlet en Roeskæremaskine, ved hvis Fremstilling er anvendt den patentbeskyttede Anordning, anmodede Fogeden om hos Appelindstævnte at nedlægge Forbud mod, at han fremstillede, forhandlede eller overhovedet disponerede over eller lod komme ud af sin Besiddelse den paagældende — med Navnet »Godthaab« betegnede Roeskæremaskine eller andre Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat, forsynede med den ved Patentet beskyttede i »Patentkravet« ommeldte Anordning, hvorhos han forbeholdt sig Ret til »Erstatning og Forfølgning mod alle Overtrædelser efter Patentlovens §§ 25 og 26«.

Appelindstævnte protesterede imidlertid mod Forretningens Fremme, men ved Fogedens den 5 December 1906 afsagte Kendelse blev det eragtet, at den begærte Forbudsforretning burde nyde Fremme, saaledes at det forbødes Appelindstævnte at fremstille, forhandle eller dis-

ponere over eller lade komme ud af sin Besiddelse den af ham hidtil fabrikerede Roeskæremaskine »Godthaab« eller andre Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat, forsynet med den ved det oft-nævnte Patent beskyttede Anordning, dog at der fra Appellantens Side vilde være at stille en Sikkerhed af 4000 Kr., og efter at den for Appellanten mødte Sagfører den 7 næstefter havde stillet den forlangte Sikkerhed, blev der for Appelindstævnte nedlagt Forbud i Overensstemmelse med Kendelsen.

Under nærværende Sag har derpaa Appellanten i 1ste Instans dels paastaaet det nedlagte Forbud stadfæstet som lovligt gjort og forfulgt, dels paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale ham en Erstatning af 14,000 Kr., subsidiært efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, for det Tab, Appelindstævnte skal have paaført ham ved sit Indgreb i Patentretten, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 December 1906, indtil Betaling sker, og da Forbudet ved Underrettsdommen er ophævet, forsaavidt angaar den ovennævnte Roeskæremaskine »Godthaab«, og Appelindstævnte iøvrigt frifundet for Appellantens Tiltale, er Sagen nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin ovennævnte Paastand. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Underrettsdommen.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appelindstævnte anført, at der er en vid Forskel mellem den patenterede Anordning og den Anordning, der er benyttet ved de af ham fabrikerede Roeskæremaskiner, der have et tragtformet Skæreapparat med skraatstillede Knive, hvorhos Skæreapparatet — i Modsætning til, hvad der gælder ved den patenterede Anordning — er indrettet saaledes, at det ituskaarne Stof føres ud ad Apparatets ene Ende; han har derhos gjort gældende, at Patentet under alle Omstændigheder er bortfaldet som Følge af, at Appellanten ikke efter Patentets Meddelelse rettidig har udøvet sin Opfindelse.

Til Oplysning under Sagen er der fremlagt dels en Afskrift af en til Brug under en anden Retssag angaaende et tilsvarende Forhold af holdt Skønsforretning — som dog er endt, uden at der opnaaedes Enighed mellem de udmeldte Mænd om Besvarelsen af de dem forelagte Spørgsmaal — dels en Beskrivelse af en Overskønsforretning. Under denne sidstnævnte Forretning have Skønsmændene om en dem forevist Roeskæremaskine, der maa antages forfærdiget af Appellanten, udtalt, at den hovedsagelig bestod af »et tromleformet Skæreapparat, hvis Sider udgøres af Knive, anbragte med saa store Mellemrum, at Roesnitterne, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemrummene paa Tromlens Sider. Tromlens Endeflader ere lukkede, og Tromlen er cylindrisk.«

Om en Skønsmændene ligeledes forevist, af Appelindstævnte forfærdiget tilsvarende Maskine, benævnet »Godthaab«, have Mændene dernæst udtalt, at den — ligesom den forommeldte — havde »et tromleformet Skæreapparat, hvis Sider udgøres af Knive med saa store Mellemrum, at Snittene, efterhaanden som de under Afskæringen træde ind i Tromlen, kunne falde ud gennem Knivmellemrummene paa Tromlens Sider. Tromlens Endeflader have forskellig Diameter; den største

Ende af Tromlen er aaben, saa Roesnitterne ogsaa kunne falde ud ad denne. Knivene paa Tromlen ere her skraat stillede.«

Efter en Beskrivelse af nogle med denne sidstomhandlede Maskine foranstaltede Prøver hedder det i Forretningen: »Det skønnes herefter, at Anordningen eller Princippet — som det er præciseret i selve Patentkravet — er beskyttet fra den 5 Marts 1903 i den Udstrækning Patentloven angiver. Saavidt vides har den i Patentkravet nævnte Anordning ved Roeskæremaskiner med tromleformet Skæreapparat ikke været anvendt før, hvilket Patentkommissionen antagelig ogsaa ved Patentets Udstedelse maa have erkendt.«

Efter hvad der saaledes er oplyst om Indretningen af de to Maskiner, findes det at maatte statuere, at der ved Appelindstævntes Fabrikation af Roeskæremaskiner er gjort Indgreb i den Appellanten ved det oftnævnte Patent tillagte Eneret til Benyttelsen af den patenterede Anordning ved saadanne Maskiner, men herefter samt idet Appelindstævnte ikke overfor Appellantens Benægtelse har godtgjort, at Patentet ikke har været udøvet af Appellanten som meldt og derfor er bortfaldet, vil det ovennævnte for ham nedlagte Forbud være at stadfæste som lovligt gjort og forfulgt. Idet det derhos maa antages, at der ved Appelindstævntes Fabrikation af de ommeldte Roeskæremaskiner er tilføjet Appellanten Tab, vil Appelindstævnte være at tilpligte at godtgøre ham dette ved at betale ham et Beløb, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 2000 Kr. tilligemed Renter heraf som paastaet.

Efter Omstændighederne findes Appelindstævnte derhos at burde godtgøre Appellanten Forbudssagens Omkostninger samt Processens Omkostninger for begge Retter med ialt 300 Kr.

Nr. 4. Grosserer **Peter Haas** (Harboe)

mod

Executores testamenti i Konsul **P. Hansen** og efterlevende Enkes Fællesbo, Overretssagfører **G. Malling** og Overretsassessor **Sander** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Tilbagegang af et Køb af Partialobligationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Oktober 1910: De Indstævnte, Konsul P. Hansen af Søllerødgaard eller nu hans og efterlevende Enkes Fællesbo, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer Peter Haas i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Højesteretssagfører Harboe 40 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovligt Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at den Højesteretssagfører Harboe idømte Bøde findes at burde forhøjes til 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Højesteretssagfører Harboe idømte Bøde bestemmes til 100 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Peter Haas, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 Marts 1898 afholdtes ordinær Generalforsamling i det daværende Aktieselskab »Hotel Kongen af Danmark«. Efter at Dirigenten havde erklæret Generalforsamlingen for i alle Henseender beslutningsdygtig, meddelte Selskabets Direktør, at man havde modtaget Tilbud om Køb af de umiddelbart op til Selskabets Ejendom Matr. Nr. 301 og 314 i Stadens Øster Kvarter stødende, Restauratør Wittmack tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 322 A og B i Øster Kvarter for en Købesum af 530,000 Kr., hvoraf Sælgeren skulde have kontant ca. 124,400 Kr. og 60,000 Kr. i Aktier i et eventuelt udvidet Aktieselskab »Hotel Kongen af Danmark«. Direktøren meddelte dernæst, at man fra Aktieselskabet »Dronninggaard«s Bestyrelse havde modtaget Tilbud om Køb af Ejendommen Matr. Nr. 1 e af Dronninggaard, hvorpaa bl. a. Næsseslottet er beliggende. Af Købesummen 500,000 Kr. skulde ingen Del udbetales kontant, men Selskabet »Dronninggaard« skulde overtage Partialobligationer og Aktier i et eventuelt udvidet Aktieselskab »Hotel Kongen af Danmark« for et Beløb af henholdsvis 150,000 Kr. og 150,000 Kr. Endelig meddelte Direktøren, at der samtidig var fremkommet et Tilbud, hvorefter det blev tilbudt de nuværende Aktionærer at sælge deres Aktier — til samlet Beløb 230,000 Kr. — mod at faa udbetalt 170,000 Kr. kontant og et Beløb stort 300,000 Kr. i Aktier i et eventuelt udvidet Aktieselskab »Hotel Kongen af Danmark«.

Ved den derefter foretagne Afstemning vedtoges det enstemmig at acceptere de tre fremkomne Købetilbud.

Efterat Direktøren derpaa havde ytret, at det paa Grund af Virksomhedens Forøgelse var nødvendigt, at Selskabet omorganiseredes og at Aktiekapitalen udvidedes, fremlagde han Udkast til nye Love, i Henhold til hvilke Aktiekapitalen udvidedes til 800,000 Kr. Efterat dette Forslag var bleven vedtaget, valgte man 4 Bestyrelsesmedlemmer, der — som det hedder i Generalforsamlingsprotokollen — konstituerede sig som Bestyrelse med den under nærværende Sag indstævnte og under Sagens Gang ved Døden afgaaede Konsul P. Hansen af Søllerødgaard som foreløbig Formand. Generalforsamlingen vedtog derpaa et af Konsul Hansen fremsat Forslag om, at Bestyrelsen bemyndigedes til at

underskrive de med Hensyn til Erhvervelsen af Wittmacks Ejendom og af Dronninggaard fornødne Dokumenter, og efter at Konsul Hansen derefter havde meddelt, at en nærmere angiven Bankdirektør, der var personlig tilstede, paatog sig for Selskabet at ordne et andet Prioritetslaan à 5 pCt. paa visse angivne Vilkaar, blev Generalforsamlingen hævet.

Den 30 April s. A. anmeldtes Aktieselskabet »Hotel Kongen af Danmark« til Handelsregistret, i hvilket det med Hensyn til Kapitalens Størrelse og Fordeling hedder, at den udgør 800,000 Kr. i Aktier paa 1000 Kr., og med Hensyn til, »om Aktierne ere fuldt indbetalte, eller med hvormeget, og naar Resten kan indfordres«, hedder »fuldt indbetalt«.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt der under Sagen har været Uenighed om, hvorvidt samtlige Aktier paa det Tidspunkt, da den fornævnte Generalforsamling blev afholdt, have været samlede paa én Haand, saaledes at der mulig i Virkeligheden ikke eksisterede noget »Aktieselskab« Kongen af Danmark, er der ikke i saa Henseende tilvejebragt noget Bevis. Det bemærkes derhos, at der ikke af det Foreliggende med Sikkerhed har kunnet sluttes noget om, hvorvidt der ved det paa den fornævnte Generalforsamling passerede er dannet et nyt Aktieselskab, hvorfor dette i Mangel af Bevis ikke kan antages, og der maa derfor gaas ud fra, at der paa Generalforsamlingen kun er sket det, at Selskabet fik sin Aktiekapital udvidet. Der vil derfor ved Sagens Paadømmelse ikke kunne tages noget Hensyn til de paa de fornævnte ikke godtgjorte Forhold baserede Anbringender.

Den 9 Maj 1908\*) tinglæstes som Hæftelse dels paa Ejendommen Matr. Nr. 301 og 314 Øster Kvarter (Hotelejendommen Kongen af Danmark) og dels paa Wittmacks-Komplekset Matr. Nr. 322 A og B med Wittmacks Samtykke en Hovedobligation, henhørende til et Partialobligationslaan paa 350,000 Kr., og den 11 Juni s. A. udstedtes en offentlig »Indbydelse til Tegning af Kr. 350,000 5 pCt. Partialobligationer amortisable til 102 pCt. i Aktieselskabet Hotel Kongen af Danmark«. Det hedder dernæst i Indbydelsen bl. a.:

»I Anledning af Købet bl. a. af Ejendommen Matr. Nr. 322 A, Øster Kvarter, Gade Nr. 3 A i Havnegade her i Staden, og Matr. Nr. 322 B, Gade Nr. 3 B i Havnegade og Nr. 17 ved Holmens Kanal, ligeledes her i Staden, og i Henhold til den paa Generalforsamlingen givne Bemyndigelse, indbyder undertegnede Bestyrelse for

Aktieselskabet Hotel Kongen af Danmark

til Tegning af

Kroner 350,000 5 pro Cents Partialobligationer paa 1000 Kroner Stykket til pari Kurs.

Til Sikkerhed for Laanet gives Prioritet og Panteret, næstefter Kr. 825,000 offentlige og private Midler med statutmæssige Forpligtelser samt en aarlig Livrente af Kr. 800, i følgende Aktieselskabet tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 301 og 314 i Øster Kvarter her i Staden, Niels Juelsgade Nr. 2 og Holmens Kanal Nr. 15 og Matr. Nr. 322 A og Nr. 322 B i samme Kvarter, Holmens Kanal Nr. 17 og Havnegade Nr. 3 A og B, det til den i disse Ejendomme førte Hotel- og Restau-

\*) Skal være 1898.



rationsvirksomhed hørende Inventar, det Pantsattes Assurancesummer og al af Ejendommene gaaende Leje og Interesse.«

Under nærværende efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag, der er anlagt her ved Retten som vedtaget Værneting, har derefter Citanten, Grosserer Peter Haas, anbragt, at han, da han ydede Selskabet sin Andel af Partialobligationslaanet 10,000 Kr. til pari Kurs, henholdt sig til og kun var bekendt med det, som Selskabets Bestyrelse havde ladet Offentligheden tilflyde gennem det fornævnte Prospekt, Firmaanmeldelse samt i Hovedtrækkene Lovene, hvorefter Aktierne indbetales kontant i saadanne Rater og til de Tider, som Bestyrelsen bestemmer. Idet Citanten nu gør gældende dels, at han har tegnet den fornævnte Kapital under Forudsætninger, der senere ere bristede, saaledes at han af denne Grund er berettiget til at forlange Handlens Tilbagegang, og dels at Selskabets Bestyrelse ved sin Fremgangsmaade har gjort sig skyldig i tilregneligt retsstridigt Forhold, saaledes at hvert enkelt af Bestyrelsesmedlemmerne er forpligtet til fuldt ud at erstatte det ham ved Tegningen tilføjede Tab, har han paastaaet Indstævnte eller nu dennes Dødsbo tilpligtet at tilbagebetale ham 10,000 Kroner eller subsidiært i Erstatning betale ham et ligesaa stort Beløb eller et af Retten fastsat Beløb, alt mod Tilbagelevering af de ham i sin Tid udleverede 10 Partialobligationer Nr. 116—125 inklusive. Citanten har derhos paastaaet sig tillagt Renter af det Beløb, som maatte blive ham tilkendt, 5 pCt. p. a. fra 11 Juni 1905, til Betaling sker, og nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Som ovenfor nævnt gør Citanten principalt gældende, at de Forudsætninger, hvorfra han gik ud ved Tegningen af de ommeldte 10 Obligationer, ikke var kongruente med de virkelige Forhold, og at derfor Bestyrelsesmedlemmerne, der ved Fortielser af relevante Forhold have vakt de skuffede Forventninger hos ham, ere pligtige at stille ham, som om han ikke havde tegnet Obligationer, og derfor — mod at faa Obligationerne tilbage — pligtige at betale ham Obligationernes Paalydende.

Da det paaberaabte Synspunkt imidlertid kun vilde kunne berettige Citanten til at anfægte den af ham indgaaede Retshandel overfor den Medkontrahent, med hvem han i sin Tid har kontraheret, medens det ikke hjemler ham nogen Ret til at vende sig mod Bestyrelsesmedlemmerne personlig, vil Citantens paa den angivne Betragtning støttede Paastand ikke kunne tages til Følge, og der findes herefter ikke Anledning til at gaa nærmere ind paa denne Side af Proceduren.

Spørgsmaalet bliver herefter alene dette, om der fra Bestyrelsens Side — in casu Konsul Hansens — i sin Tid maatte være udvist et Forhold, der kan betegnes som et tilregneligt retsstridigt Forhold, og om det Tab, som Partialobligations-Ejerne, derunder Citanten, led ved Selskabets senere fuldstændige økonomiske Misère, i retlig Forstand kan anses for en Følge af Bestyrelsens Forhold.

Foreløbig bemærkes, at Konsul Hansen fratraadte som Medlem af Bestyrelsen i August 1899. Citanten vil derfor ikke til Støtte for sit Erstatningskrav kunne paaberaabe sig noget efter dette Tidspunkt lig-

gende Forhold, i hvilket Hansen ikke kan antages at have haft Del, og Citanten vil derfor navnlig ikke i Forhold til de Indstævnte kunne høres med sin Paastand om, at de i Selskabet Interesserede vilde have lidt et betydeligt mindre Tab, hvis Selskabets Virksomhed var standset nogle Aar tidligere.

Citanten har dernæst gjort gældende, at der ved den ovenfor nævnte — bl. a. af Konsul Hansen underskrevne — Indbydelse til Tegning af Partialobligationer var givet Tilsagn om Panteret ikke alene i de faste Ejendomme men ogsaa i det til den i disse Ejendomme førte Hotel- og Restaurationsvirksomhed hørende Inventar, men at denne Panteret ikke var givet dem ved Hovedobligationen.

Vel fremgaar det nu af det Foreliggende, at Citanten har Ret i sit nævnte Anbringende. Men da det paa den anden Side af Proceduren fremgaar, at det ved Salg af Inventaret indvundne Provenu er kommet Partialobligationsejerne tilgode, og at den Citanten tilkommende Andel i ethvert Fald er stillet til hans Disposition, vil Citanten ikke paa den fornævnte Omstændighed kunne støtte noget Krav om Erstatning.

Citanten har dernæst anbragt, at de i Handelsregistret indeholdte, foran angivne Oplysninger ere urigtige, idet et Beløb af 227,000 Kr. af Aktiekapitalen ikke var indbetalt kontant, ja end ikke tegnet, og har i Forbindelse hermed bemærket, at en væsenlig Grund til Selskabets økonomiske Ruin netop skyldtes Mangel paa Driftskapital, der lammede enhver Bevægelse og umuliggjorde Foretagelse af de nødvendige Reparationer. En Sum paa 227,000 Kr. vilde ganske have ændret Forholdene og bevirket Muligheden af en rolig Drift.

Vel kan der nu ingenlunde gives de Indstævnte Medhold i, at en under de nævnte Forhold sket Anmeldelse af det angivne Indhold til Handelsregistret er objektiv rigtig, idet den nævnte Anmeldelse utvivlsomt er vildledende og egnet til hos Trediemand at vække en ganske urigtig Forestilling om Selskabets Kreditbasis og Evne til at møde de økonomiske Krav, der maatte blive stillede til det. Men ligesom det i ethvert Fald efter det Foreliggende maa antages, at andre Omstændigheder, saaledes de store Tab, som Selskabet led ved Sammenslutningen med Dronninggaard, have været væsenlig medbestemmende ved Selskabets Havari, saaledes tør det anses for ret utvivlsomt, at Driften delvist svækkedes Aar for Aar ved Omstændigheder, for hvilke Selskabet ikke bærer noget Ansvar.

Det maa derfor anses for overvejende betænkeligt at antage, at den af Citanten paaberaabte Omstændighed i en saadan Forstand staar i Forbindelse med det af ham lidte Tab, at han, der i sin Tid — som det maa antages — med fortrinlig Hensyntagen til den tilbudte reelle Sikkerhed anbragte sin Kapital som sket, og som i mere end 6 Aar udøvede de til Obligationerne knyttede Rettigheder, skulde kunne rejse noget Erstatningskrav mod de Indstævnte paa det fornævnte Grundlag.

Idet endelig de af Citanten iøvrigt fremdragne Forhold — derunder den af lignende Betragtninger som det fornævnte Forhold ledsagede Omstændighed, at et Beløb af 170,000 Kr. af Partialobligationslaanet er bleven anvendt til af de oprindelige Aktionærer at købe disses oprindelige Aktier — af væsenlig samme Grunde ikke ville kunne føre

til at tage Citantens Erstatningspaastand til Følge, ville de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Højesteretssagfører Harboe i Medfør af Frd. 16 Januar 1828 § 14 have til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse at bøde 40 Kroner.

---

Torsdag den 25 April.

**Nr. 158. Det gensidige Selskab Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring (Bache)**

mod

**Gaardejer Carl Uhre (Henriques),**

betræffende Spørgsmaalet, om en Generalforsamlings Vedtagelse er bindende for Medlemmerne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1911: Den af Citanten, Gaardejer Carl Uhre af Uhregaard, hos de Indstævnte, det gensidige Selskab Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, som Medlem Nr. 45211 tegnede Forsikring bør være bortfalden fra den 1 Juli 1911. Sagens Omkostninger ophæves.

### **Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Det gensidige Selskab Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, til Indstævnte, Gaardejer Carl Uhre, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Vedtægterne af 1 Juni 1908 for det indstævnte gensidige Selskab Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, hvis Formaal er at overtage de Mejerier, Landbrugere, Skovbrugere og Havebrugere paahvilende Erstatnings- og Forsikringsforpligtelser for det hos dem beskæftigede Personale i Henhold til Lovene af 27 Maj 1908 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m. og af 7 Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder, lyder §§ 15 og 16 i Afsnit II: Særlige Bestemmelser for Afdelingen vedrørende Ejendomme til Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m., der ved Vurdering til Ejendomsskyld ere ansatte til en Skyldværdi af over 6000 Kroner, saaledes:

»Omfang.

§ 15.

I nærværende Afdeling kan tegnes Forsikring for samtlige de i Loven af 27 Maj 1908 §§ 1, 2 og 3 nævnte Virksomheder, saaledes at alle Forsikringskrav efter den nævnte Lovs §§ 10—20 ere overtagne af Foreningen til Fyldestgørelse af den Forsikringstageren ifølge Loven paahvilende Forsikringspligt. Foreningen er forpligtet til som Medlem at optage enhver forsikringspligtig Arbejdsgiver. Forsikringen kan tegnes saaledes, at den tillige omfatter den Erstatningspligt, der maatte paahvile nævnte Ejendomme efter Lov af 7 Januar 1898.

Opsigelse fra Foreningens Side kan kun ske, saafremt den Paa-gældende ikke opfylder sine Forpligtelser overfor Foreningen, og da med en Frist af mindst 6 Uger.

Erstatning m. v.

§ 16.

Erstatninger og Dagpenge m. v. udredes efter de i Lov af 27 Maj 1908 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m. i §§ 10—20 fastsatte Regler, dog saaledes, at der ogsaa ydes Erstatning til Ejere eller Brugere og deres Hustruer saavel som til Tilsynsførende, selv om disses Vederlag i Penge overstiger 1500 Kr. aarlig, og for Invaliditet under 10 pCt. For de Tilfælde, der af Arbejderforsikrings-Raadet maatte blive henførte under Lov af 7 Januar 1898, udredes Erstatning m. v. efter Reglerne i nævnte Lov, dog at Forsikringen ogsaa omfatter Arbejdsgiver og Tilsynsførende samt disses Hustruer. For de Tilfældes Vedkommende, der ikke henhøre under Ulykkesforsikringslovene, træffer Bestyrelsen Afgørelse. Saadan Afgørelse kan indankes for Voldgift i Overensstemmelse med de i § 10 givne Regler.

Vedtægternes § 17, 1ste Punktum, er dernæst saalydende:

»Medlemsbidrag.

Forsikringsbidragene paalignes samtlige Medlemmer i Afdelingen efter Ejendommenes Ansættelse til Skyldsætning til Ejendomsskyld, saaledes at de i det forløbne Aar udbetalte Erstatninger og Dagpenge m. v. samt Andel i Administrationsudgifter (jfr. § 11) fordeles pr. 1000 Kr. Ejendomsskyld, og saaledes, at Aarsbidraget ansættes i hele

Øre, og at et mindre Overskud eller Underskud overføres til næste Regnskabsaar«.

Ved skriftlig Indmeldelse af 27 Juli 1908 indmeldte Citanten, Gaardejer Carl Uhre, sig som Ejer af den til en Ejendomsskyld af 10,000 Kr. ansatte Gaard Uhregaard i det indstævnte Selskab.

I Indmeldelsen, der lød paa, at den skete »til Fyldestgørelse af den mig ifl. Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m. paahvilende Forsikringspligt og i H. t. de paa Generalforsamlingen i Aarhus den 1 Juni 1908 fastsatte Vedtægter«, angaves det, at der var Husbond og Husmoder paa Gaarden.

Da Indmeldelsen, der fik Nr. 45211, blev antagen, traadte den derved tegnede Forsikring i Kraft.

I April 1911 tilstillede det indstævnte Selskab Citanten følgende Meddelelse :

»Efter de fra Medlemmerne fremkomne Ønsker har Repræsentantskabet besluttet at forandre Forsikringen for Ejendomme med over 6000 Kr. Ejendomsskyld saaledes, at Mand og Hustru kan holdes udenfor Forsikringen, hvor dette ønskes.

Forandringen vil ske fra 1 Juli d. A. at regne, og de Medlemmer, der ønsker Mand og Hustru eller en af dem undtagne fra Forsikringen, anmodes om saa snart som muligt og senest inden 1 Juli at meddele Hovedkontoret dette direkte med Opgivelse af Medlems-Nr. efter Opslaget.

Hvor Mand og Hustru bibeholdes under Forsikringen, henføres de til en særlig Afdeling, hvor Bidraget ikke fordeles efter Ejendomsskyld, men paa det forsikrede Antal Personer med lige stort Beløb for hver; disse Forsikringer ere derefter ikke begrænsede til Landbrugsulykker.

Medlemsbidraget for Mand og Hustru vil altsaa blive ens for større og mindre Ejendomme, og det halve, hvor der kun findes enten Mand eller Hustru alene«.

Den i Meddelelsen omhandlede Vedtægtsændring, der var vedtagen af en ekstraordinær Generalforsamling af Foreningens Repræsentanter, er i Juni 1911 i Overensstemmelse med Vedtægternes § 13 vedtagen paa en ordinær Generalforsamling og er den 30 August 1911 bleven anerkendt af Indenrigsministeriet.

Da Udmeldelsen ifølge Vedtægternes § 8 skal ske med 3 Maaneders Varsel til en 1 Juli, var Citanten, da han modtog den ovennævnte Meddelelse, ude af Stand til at udmelde sig af Selskabet til den 1 Juli 1911.

Under nærværende Sag paastaar nu Citanten det indstævnte Selskab, der har vægret sig ved at lade Citantens Forsikring staa ved Magt i uforandret Skikkelse, tilpligtet at høre den af ham som Medlem Nr. 45211 hos Selskabet tegnede Forsikring kendt bortfalden fra og med den 1 Juli 1911. Det indstævnte Selskab procederer til Frifindelse. Begge Parter have paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har for sin Paastand anført, at da den omhandlede Vedtægtsændring er vedtaget paa lovlig Maade af Selskabets ordinære

Generalforsamling, maa Citanten, der ved sin Indmeldelse har underkastet sig Selskabets Vedtægter, være pligtig at bøje sig for Vedtægtsændringen.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at der ikke kan tilkomme Selskabets Generalforsamling Myndighed til uden Citantens Indvilligelse at foretage en saa væsenlig Forandring som den, der indføres ved den vedtagne Ændring i Vedtægterne, i de Vilkaar, i Henhold til hvilke Citanten har indmeldt sig i Selskabet, og det maa derfor antages, at hans Pligt til at være Medlem af Selskabet bortfalder fra det Tidspunkt, da Bestemmelsen skulde anses at være traadt i Kraft, altsaa den 1 Juli 1911.

Herefter vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omsændighederne ville være at opheve.

Fredag den 26 April.

Nr. 197. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

**Hans Pedersen** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Dyrplageri.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1911: Tiltalte Hans Pedersen bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Stæhr, 25 Kr., og betale i Erstatning til Rasmus Peder Rasmussen 100 Kr., dog at Dommens Fuldbyrdelse udsættes, og Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 20 fastsatte Betingelser overholdes. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1911: Tiltalte Hans Pedersen bør til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa bør han og i Erstatning til Rasmus Peder Rasmussen betale 38 Kr. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her

Færdig fra Trykkeriet den 9 Maj 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 11.

---

---

Fredag den 26 April.

for Retten, Prokurator Juel og Overretssagfører J. Krabbe, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Dyrplageri overfor den i den indankede Dom omtalte Hingst — hvilket er det eneste Tilfælde af Dyrplageri, der foreligger Højesteret til Paakendelse — kan det efter de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i saa Henseende har udvist noget Forhold, der kan henføres under Straffelovens § 297. Derimod er Tiltalte for sit i Dommen fremstillede Forhold overfor den 17aarige Rasmus Peder Rasmussen rettelig anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser. Straffen findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Pedersen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hen sættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Kondrup og Lunn betaler Tiltalte 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Dragsholm Birks Ekstreret hertil indankede Sag er Gaardejer Hans Pedersen sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Dyrplageri.

Tiltalte er født den 2 Februar 1878 og ikke fundet tidligere straffet.

Forsaavidt angaar Tiltalen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse er Følgende oplyst under Sagen:

Den 16 Februar 1910 Kl. ca. 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub> om Eftermiddagen, da Rasmus Peder Rasmussen, der er født den 7 September 1892, og som var fæstet som Karl hos Tiltalte fra den 1 Januar til 1 November 1910, fra Marken kom hjem til Tiltaltes Gaard, Storøgaard, opstod der Skænderi mellem ham og Tiltalte, idet Tiltalte bebøjede ham den Maade, hvorpaa han havde udført sit Arbejde. Herunder brugte Tiltalte om Rasmussen Benævnelsen »Dreng«, og Rasmussen sagde da: »Skal Du kalde mig for en Dreng.« Da Tiltalte herefter gik bort fra ham, fulgte Rasmussen efter og udtalte efter Rasmussens Forklaring: »Du var ikke bedre værd, end at Du skulde slaas ned i Jorden«, medens Tiltalte har forklaret, at Rasmussen udtalte, at han skulde slaa Tiltalte ned, saa at denne aldrig skulde rejse sig mere.

Rasmussens Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte vendte sig om og slog ham to paa Siden af Hovedet med flad Haand; herefter slog han Tiltalte med knyttet Haand for Brystet og tilføjede ham en Rift paa Næsen, hvorefter Tiltalte fo'r ind paa ham og slog ham flere Gange i Ansigtet med knyttet Haand, hvorved han faldt; efter at han var kommen til at ligge paa Jorden, sparkede Tiltalte ham mindst 2 Gange, slæbte ham ind i Laden og slog ham her flere Gange med knyttet Haand oven i Hovedet.

Tiltalte har derimod forklaret, at Rasmussen umiddelbart efter den fornævnte Udtalelse først slog ham for Brystet og straks efter slog ham i Ansigtet og rev ham paa Næsen. Tiltalte greb nu fat i Rasmussens Øre og kastede ham fra sig, men Rasmussen fo'r paany ind paa Tiltalte, og nu slog Tiltalte Rasmussen i Øjet, hvorved Rasmussen faldt. Efter at Rasmussen var faldet, slæbte Tiltalte ham ind i Laden og sparkede ham en Gang i Bagdelen, hvorimod han ikke slog ham. Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han tog haardt fat, var, at han var bange for, at Rasmussen, der ved Begyndelsen af Slagsmaalet stak Haanden i Lommen, havde taget en Jernkno op af denne, og under Sagen er det oplyst, at Rasmussen indtil faa Dage forinden Slagsmaalet havde været i Besiddelse af en saadan.

Tiltaltes Hustru har først til en Rapport forklaret, at Parterne under Begyndelsen af Sammenstødet var kommen hen i en Krog af Gaarden, hvor hun ikke kunde se dem fra Køkkenvinduet, og at hun derefter gik ud til dem i Gaarden, men har senere edelig forklaret, at hun saa, at Rasmussen slog Tiltalte, forinden denne tilføjede ham noget Slag, hvorimod den 12-aarige Dreng Hans Peter Jensen, der overværede hele Slagsmaalet, har forklaret, at Tiltalte begyndte Slagsmaalet med at give Rasmussen et Slag paa Siden af Hovedet. Endelig har Rasmussens Fader og Moder edelig forklaret, at Tiltalte Dagen efter udtalte til dem, at han først havde givet Rasmussen et Par Lusinger, men Tiltalte har benægtet dette og forklaret, at han ved nævnte Løjlighed udtalte, at selv om han havde givet Rasmussen et Par Lusinger, havde han været berettiget dertil, da Sønnen var Hustugt undergivet.

I en den 17 Februar 1910 udstedt Lægeattest beskrives de Ras-



mussen ved den nævnte Lejlighed tilføjede Læsioner som en meget stor, rødblaa Svulst af begge højre Øjes Øjenlaag, uden at Øjet dog havde lidt noget; paa højre Side af Næsen var en Del Svulst, ligesom højre Næsebor var fuldt af Blodskorper; endvidere fandtes paa Underlæbens Indside udfør højre Hjørnetand en betydelig Bristning af Slimhinden, og endelig fandtes paa Bagsiden af venstre Laar lige under Sædet et godt haandfladestort, blodunderløbet, rødblaalig, misfarvet Parti.

Den Tiltalte ved Slagsmaalet tilføjede Rift er af Lægen beskrevet som et ca. tommelangt, fortil konkavt Saar paa højre Side af Næsen.

Samtlige Læsioner have senere fortaget sig og maa efter det Oplyste antages ikke at efterlade sig Følger.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Slagsmaalet er begyndt med, at Tiltalte har tildelt Rasmussen Slag paa Siden af Hovedet, og forsaavidt Tiltalte har gjort gældende, at hans Handlemaade som udført i Nødværge har været berettiget, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri, da den foreliggende Situation ikke findes at have berettiget ham til at tilføje Rasmussen Overlast i det Omfang, som sket er.

For det nævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 under Hensyntagen til Bestemmelserne i samme Lovs § 206.

Under Sagen har Rasmussen paastaaet sig tilkendt for Smerte og Sveie 20 Kr., for Lægeattester 18 Kr. og som Godtgørelse for Synsforringelse 50 Kr. Da det ikke kan antages, at der som Følge af Voldshandlingen er indtraadt nogen Synsforringelse, vil det sidstnævnte Beløb ikke kunne tilkendes ham, hvorimod Tiltalte findes at burde betale ham de to førstnævnte Beløb med ialt 38 Kr.

Forsaavidt angaar Tiltalen for Dyrplageri er Følgende oplyst:

I Vinteren 1909—1910 og i Foraaret 1910 havde Tiltalte paa sin Gaard, Storøgaarden, 7 Heste og 2 Føl. Disse, eller i alt Fald en Del af dem, var meget afmagrede, og det maa antages, at dette skyldes, at de fik daarligt eller ikke tilstrækkeligt Foder, eller at de blev overanstrengte.

Fremdeles har Tjenestekarl Anders Christian Nielsen som Vidne forklaret Følgende:

En Dag i Høsten 1909 kørte Tiltalte en Selvbindermaskine, for hvilken han havde 3 Heste. Den midterste af disse, en 3-aarig Hingst, havde en Saksmile i Munden. For at faa Hingsten til at rykke Maskinen tilbage, filede Tiltalte den først i Munden ved at rykke i Tømmerne; da dette ikke hjalp, gik han hen foran Hingsten og slog den med et Reb i Hovedet, og da heller ikke dette hjalp, huggede han Saksmilen flere Gange ind i Munden paa Hingsten og tvang den paa denne Maade tilbage. Ved denne Fremgangsmaade tilføjede han Hingsten 6 Huller i Tungen, saaledes at Hingsten led Smerter, naar Foderet berørte Tungen.

Tiltalte har først indrømmet at have behandlet Hingsten paa den af Nielsen forklarede Maade, dog at han har benægtet at have slaæet den med Reb i Hovedet. Senere har han imidlertid under et Reasumptionsforhør taget denne Indrømmelse tilbage og forklaret, at han ved nævnte Lejlighed sad paa Maskinen og derfra rykkede Hingsten

tilbage, ligesom han har forklaret, at Saarene paa Hingstens Tunge muligvis ere fremkomne ved, at den nogle Dage tidligere løb løbsk; men da denne Tiltaltes senere Forklaring er vaklende og ubestemt og ikke iøvrigt er støttet ved det under Sagen Oplyste, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne. Under Sagen har der været indhentet 2de Erklæringer fra det veterinære Sundhedsraad, hvori udtales, at det sidstnævnte Forhold maa betegnes som Dyrplageri.

Medens det ikke kan anses tilstrækkelig bevist, at Tiltalte har mishandlet sine Heste ved ikke at give dem tilstrækkeligt Foder, maa han ved den sidstnævnte Lejlighed overfor Hingsten antages at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 297.

Tiltalte vil herefter i det Hele være at anse efter Straffelovens § 203 under Hensyntagen til § 206 samt efter § 297 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kroner eller subsidært simpelt Fængsel i 14 Dage. Derhos vil han som nævnt have at betale Tjenestekarl Rasmussen for Svie, Smerte og Lægeattester 38 Kr. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte for Vold i Medfør af midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, er anset med Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage, dog saaledes, at Straffens Fuldbyrkelse er udsat under de i midlertidig Straffelov foreskrevne Betingelser, medens han er frifundet for Tiltalen for Dyrplageri, hvorhos han er tilpligtet at udrede i Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab til Rasmussen ialt 100 Kroner, være at forandre.

---

Mandag den 29 April.

Nr. 198.

Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Mads Jørgen Madsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Odense Købstads Politirets Dom af 20 Maj 1911: Mineralvandsfabrikant Mads Jørgen Madsen af Odense, bør til Odense Købstads Politikasse erlægge en Bøde paa 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1911: Tiltalte, Mineralvandsfabrikant Mads Jørgen Madsen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i 1ste Instans udredes af det Offentlige. Der tillægges Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Munch-Petersen og Bentzen, hver 25 Kr., som udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst for Højesteret og erkendt af Tiltalte kan det ikke anses at være Sædvane blandt Mineralvandsfabrikker at benytte Flasker og Sifoner af den Art, hvorom der her under Sagen er Spørgsmaal, forsynede med andre Mineralvandsfabrikkers Mærke. Ikke heller kan der efter det Foreliggende gaas ud fra, at der fra de forenede Mineralvandsfabrikkers Side overfor Tiltalte er udvist et saadant Forhold, der kunde berettige ham til at anvende disses Flasker og Sifoner. Som Følge heraf vil han for det ham paasigtede, i den indankede Dom fremstillede Forhold være at anse efter Varemærkelovens § 12, 2det Stykke, med en Odense Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 200 Kroner, samt have at betale Sagens Omkostninger i alle Instanser.

Thi kendes for Ret:

Mads Jørgen Madsen bør til Odense Købstads Politikasse bøde 200 Kroner. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møldrups og Lunn 80 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales efter Begæring af Aktieselskabet »De forenede Mineralvandsfabrikker«, Odense, Mineralvandsfabrikant Mads Jørgen Madsen, der er født den 10 Oktober 1865 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Varemærkeloven.

Efter Tiltaltes egen Tilstaaelse har han, der i de ca. 6 sidste Aar har drevet Mineralvandsfabrik i Odense, siden Foraaret 1910 i betydeligt Omfang til sine Kunder udleveret det paa hans Fabrik tilvirkede Mineralvand dels paa Sifoner, paa hvis Side Aktieselskabets den 4 August 1909 indregistrerede Navn, »De forenede Mineralvandsfabrikker«, Odense, var indtætset, tilligemed en Tegning af den franske Lillie, og i hvis Hane Navnet paa en Aktieselskabets tilhørende Fabrik var indgraveret, dels paa Flasker, som paa den ene Side var forsynede med Klagernes ligeledes den 4 August 1909 indregistrerede Varemærke med Bogstaverne »D. f. M.« og en Tegning af den franske Lillie over, medens der paa den anden Side i Glasset var støbt »De forenede Mineralvandsfabrikker« og i Porcellænspropperne trykt Bogstaverne »D. f. M.« og Navnet paa en af Selskabets Fabrikker.

Efter Tiltaltes egen Erkendelse var han vidende om, at saavel Navn som Varemærke var de af Aktieselskabet benyttede, og at de paa Sifoner og Flasker nævnte Fabrikker var det tilhørende, men han

vil ikke have vidst, at Navn eller Mærke var indregistrerede, og han vil have draget Omsorg for, at Navn og Varemærke paa Klagernes Sifoner og Varemærket paa Flaskerne dækkedes med Etiketter, hvorpaa Navnet paa den ham tilhørende Fabrik, »Thor«, var trykt. Det er dog under Sagen oplyst, at Mærkerne ikke altid ere blevne dækkede af de paaklæbte Etiketter, og Tiltalte har selv erkendt, at han intet Forsøg har gjort paa at dække Aktieselskabets Navn paa Flaskerne eller det paa henholdsvis Haner og Propper indgraverede.

Naar der imidlertid henses til den Skik, som det efter det Oplyste har været, at Leverandører af Sodavand af deres Kunder som tomt Returgods uden Betænkelighed lade sig udlevere fra andre Leverandører hidrørende og med deres Mærker forsynede Flasker, og til, at Anmelderne i betydeligt Omfang paa denne Maade have opsamlet Flasker, der hidrørte fra Tiltalte, og nægtet at udlevere dem til Tiltalte, i hvert Fald uden at faa et tilsvarende Antal fra Anmelderne selv hidrørende Flasker i Bytte, kan det ikke anses for udelukket, at Tiltalte ikke har ment at overskride den saaledes mellem Leverandørerne etablerede Koutume, ved i Mangel af egne Flasker at benytte Anmeldernes, naar han forsynede dem med sin Etikette, og forsaavidt der i enkelte Tilfælde fra Tiltaltes Forretning er udleveret Flasker, hidrørende fra Anmelderne, uden at være forsynede med Tiltaltes, Varemærket dækkende, Etikette, maa der gaas ud fra, at dette er sket af en Fejltagelse, idet det Oplyste ikke giver Grund til at antage, at noget saadant har været en Trafik hos Tiltalte, eller at han ønskede at foregive, at han solgte Sodavand af Anmeldernes Fabrikat.

Tiltalte, som ved Politiretsdommen er anset efter Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, med en Odense Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner — — — findes herefter ikke at kunne dømmes efter bemeldte Lovbestemmelse, men vil være at frifinde.

Nr. 66. Aktieselskabet Desinfector (Ingen)

mod

Waldemar Jacobsen (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Desinfector, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 67. Forpagter **H. Jensen Kjær** (Ingen)

mod

Mælkeforpagter **Michael Jensen** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Forpagter H. Jensen Kjær, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 75. Smedemester **H. V. Olsen** (Ingen)

mod

**Mélanie Anna Fanny Olsen**, gift **Jørgensen**, med Ægtefælle paa Fællesboets Vegne, Malermester **C. L. Jørgensen** (Dietrichson).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Smedemester H. V. Olsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Mélanie Anna Fanny Olsen, gift Jørgensen, med Ægtefælle paa Fællesboets Vegne, Malermester C. L. Jørgensen, som har ladet møde, 200 Kroner.

---

Nr. 81.           Ingeniør **André Mülertz** (Ingen)

mod

Aktieselskabet **I. D. Koopmanns Svineslagteri** (Ingen).

**Højesterets Dom.**

Appellanten, Ingeniør **André Mülertz**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 92.           Direktør **M. N. Andersen** (Ingen)

mod

Blikkenslagermester **A. W. Petersen** (Ingen).

**Højesterets Dom.**

Appellanten, Direktør **M. N. Andersen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 93.           Grosserer **William Kragh** (Ingen)

mod

Aktieselskabet **Skandinavisk Comp.** (Ingen).

**Højesterets Dom.**

Appellanten, Grosserer **William Kragh**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv

til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale

Onsdag den 1 Maj.

Nr. 60. Forretningsfører **Julius Bærentzen** (Overretssagf. Byrdal)

mod

Vekselererfirmaet **Julius Bendix & Steen** (Henriques),

betræffende Forstaaelsen af en Ordre om Køb af Børsapirer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1911: Kontracitanten, Forretningsfører Julius Bærentzen, bør til Hovedcitanterne, Vekselererfirmaet Julius Bendix & Steen, betale de under Hovedsagen paastævnte 1480 Kroner 64 Øre med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 6 August 1910, til Betaling sker. I Kontrasagen bør Hovedcitanterne for Tiltale af Kontracitanten fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger betale Kontracitanten til Hovedcitanterne med 60 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter det i den indankede Dom anførte Brev gik Appellantens Ordre ud paa for ham at købe Aktierne »paa Børsen idag under Noteringen«. Denne Ordre maa efter Ordlyden forstaaes som gaaende ud paa, at Aktierne skulde købes effektivt under selve Noteringen, og hvis det indstævnte Firma vilde udføre Ordren paa anden Maade, havde det været dets Sag at forhandle med Appellanten derom. Da der nu efter den Stilling, Indstævnte har indtaget under Proceduren, maa gaas ud fra, at Aktierne ikke ere blevne købt effektivt under Noteringen, og da det Indstævnte givne Hverv saaledes ikke er udført, vil Appellanten — uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad han iøvrigt har anført til Støtte for sin Paastand — være at frifinde, medens Indstævnte, hvis Salg af de den 25 Juli 1910 indkøbte 20,000 Kroner Aktier efter det Anførte ikke har været beføjet, vil være at dømme til at betale Appellanten de 2000 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

## Thi kendes for Ret:

Appellanten, Forretningsfører Julius Bærentzen, bør for Tiltale af Indstævnte, Veksellererfirmaet Julius Bendix & Steen, i denne Sag fri at være og bør det indstævnte Firma til Appellanten betale 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 August 1910, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastaa Hovedcitanterne, Veksellererfirmaet Julius Bendix & Steen, i Hovedsagen Kontracitanten, Forretningsfører Julius Bærentzen, tilpligtet at betale 1480 Kr. 64 Øre, som han skal skyldte til Rest ifølge Kontokurant over Mellemværende i Anledning af, at Hovedcitanterne for hans Regning have indkøbt 60,000 Kr. Aktier i Aktieselskabet »Crome & Goldschmidts Fabrikker«, tilligemed Renter af Beløbet 6 pCt. aarlig fra den 6 August 1910 samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten, der i Hovedsagen paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, har i Kontrasagen paastaet Hovedcitanterne tilpligtede at betale 2000 Kr., som han i Juli Maaned 1910 har givet dem i Depositum i Anledning af det fornævnte, for hans Regning foretagne Aktiekøb, tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraklagens Dato, den 23 August 1910, samt Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

Hovedcitanterne procedere i Kontrasagen til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ifølge Sagens Oplysninger indlod Kontracitanten sig i Juli Maaned 1910 paa en Haussespekulation i Aktieselskabet »Crome & Goldschmidts Fabrikker«s Aktier og anmodede i den Anledning Hovedcitanterne om for hans Regning at indkøbe 20,000 Kr. af de nævnte Aktier, hvilket Indkøb de, efter at Kontracitanten havde stillet et Marginsdepot af 2000 Kr., foretog den 25 Juli til Kurser fra 108 til 107<sup>1</sup>/<sub>2</sub>.

Efter at Hovedcitanterne dernæst fra Kontracitanten havde modtaget et den 28 Juli 1910 dateret Brev af følgende Indhold:

»Ifølge Telefon-Samtale idag, beder jeg Dem paa Børsen idag under Noteringen købe for mig 40,000 Crome & Goldschmidts Aktier, til højst 106 pCt., men saa lavt som mulig.«

købte de den 29 Juli for Kontracitantens Regning yderligere 40,000 Kroner af de nævnte Aktier til Kurser fra 105 til 104 og tilstillede Kontracitanten Nota over Salget samt en Nummerfortegnelse over de indkøbte Aktier.

Da Kontracitanten imidlertid vægrede sig ved at indbetale det i



Anledning af det sidstnævnte Aktiekøb betingede Marginsdepot af 4000 Kr. og paastod de af ham deponerede 2000 Kr. tilbagebetalte, forlangte Hovedcitanterne i en for Kontracitanten den 2 August 1910 ved Stævningmænd forkyndt Beskikkelse de 4000 Kr. indbetalte inden Kl. 2 Eftermiddag den følgende Dag, idet det tilkendegaves Kontracitanten, at de sidst indkøbte 40,000 Kr. Aktier i modsat Fald uopholdelig vilde blive realiserede for hans Regning paa Københavns Børs, og da Indbetalingen ikke fandt Sted, blev Aktierne den 3 August realiserede til Kurser fra 101 til 99<sup>3</sup>/<sub>4</sub>.

Efter at Hovedcitanterne havde tilstillet Kontracitanten Opgørelse over Salget, lod de i en ved Stævningmænd den 4 August for Kontracitanten forkyndt Beskikkelse denne tilkendegive, at deres Tilgodehavende hos ham nu var 21,496 Kr. 77 Øre, hvorimod henlaa 20,000 Kr. i Aktieselskabet »Crome & Goldschmidts Fabrikker«, og at de »efter det Passerede og Kontokurantens Udvisende« ikke ønskede at fortsætte Forretningsforbindelsen med ham, men anmodede ham om inden Kl. 2 Efterm. den 5 August at indbetale Saldoen efter den fremsendte Kontokurant mod Udlevering af Aktierne, idet disse i modsat Fald uopholdelig vilde blive solgte for hans Regning paa Børsen.

Da Kontracitanten intet foretog i Anledning af Beskikkelsen, blev de 20,000 Kr. Aktier realiserede den 5 August til Kurser fra 100<sup>1</sup>/<sub>2</sub> — 100, hvorefter Hovedcitanterne den 6 August tilstillede Kontracitanten Kontokurant over hele deres Mellemværende og forlangte Saldoen efter denne, 1480 Kr. 64 Øre, betalt.

Kontracitanten har vægret sig ved at betale dette Beløb under Anbringende af, at Hovedcitanterne ikke have foretaget de nævnte Aktiekøb i Overensstemmelse med den dem givne Instruktion, i hvilken Henseende han nærmere har anført, at Aktierne ikke — som af ham forlangt — ere blevne indkøbte paa Børsen, hvorfor han mener sig berettiget til at træde tilbage fra Handlen og forlange de af ham deponerede 2000 Kr. tilbagebetalte.

Kontracitanten har derhos stillet Opfordring til Hovedcitanterne om at opgive, hvorledes Aktiekøbene ere foregaaede, og af hvem Aktierne ere købte, samt til at fremlægge forskellige nærmere Oplysninger i saa Henseende, hvorhos han under Anbringende af, at heller ikke de under 3 og 5 August foretagne Tvangssalg have fundet Sted paa Børsen, har opfordret Hovedcitanterne til for disse Salgs Vedkommende at fremlægge tilsvarende Oplysninger.

Hovedcitanterne have imidlertid nægtet at efterkomme de stillede Provokationer, idet de have anført, at de forlangte Oplysninger ere uden Betydning for Sagen, og at det er i Strid med deres Diskretionspligt at fremkomme dermed, og de gøre i saa Henseende gældende, at de ikke i Henhold til den givne Ordre have været forpligtede til at foretage Indkøbet af Aktierne paa Børsen, men at Kontracitanten ikke er berettiget til at forlange yderligere, end at Afregning sker i Henhold til de paa Børsen noterede Kurser, hvilket ogsaa i nærværende Tilfælde har fundet Sted.

Til Støtte for denne Paastand have Hovedcitanterne fremlagt et af Vekselmæglernes og Veksellerernes Kursnoteringsudvalg i Anledning af nærværende Sag den 10 Oktober 1910 afgivet Responsum, hvori bl. a. udtales, at Hovedcitanterne have optraadt aldeles pligtmæssigt og

foretaget samtlige de paagældende Vekselererforretninger aldeles i Overensstemmelse med de paa Københavns Børs gældende Koutumer, og at Hovedcitanternes Forpligtelse overfor Kontracitanten i nærværende Sag ikke strækker sig videre end til, at han erholder Afregning over de skete Køb og Salg indenfor de de paagældende Dage paa Børsen noterede Kurser, samt at saadan Afregning foreligger fra Hovedcitanternes Side.

I et under Sagen fremlagt, af det nævnte Kursnoteringsudvalg under 30 Oktober 1908 til Brug under en anden Sag afgivet Responsum, der ifølge Udvalgets Erklæring ogsaa gælder for et Tilfælde som det i nærværende Sag foreliggende, udtales det derhos, at efter den herskende Koutume maa Vekselererne under almindelige Forhold anses for berettigede til, i Overensstemmelse med de paa Børsen fastsatte Kurser, selv at optræde som Køber, henholdsvis som Sælger, ligeoverfor de Ordre, der overdrages dem, saaledes at de ogsaa kunne benytte modsvarende Ordre til hel eller delvis Kompensering uden at bringe dem til Udførelse ved Omsætningen ved den offentlige Notering.

Efter det saaledes Foreliggende, og da Kontracitanten ikke ved de givne Ordre har fremhævet, at han lagde Vægt paa, at Aktierne indkøbtes paa Børsen, findes Hovedcitanterne at have været beføjede til at foretage Aktiekøbene som sket efter de paa Børsen de paagældende Dage noterede Kurser, og de af Kontracitanten nedlagte Paastande ville derfor, idet de af ham begærede Oplysninger herefter maa anses for at være uden Betydning for Sagens Afgørelse, ikke kunne tages til Følge.

Kontracitanten vil, idet han iøvrigt ikke har fremført nogen Indsigelse mod Hovedsøgsmaalet, i Overensstemmelse hermed være at tilpligte at betale Hovedcitanterne de under Hovedsagen paastævnte 1480 Kroner 64 Øre med Renter som paastaaet, medens Hovedcitanterne i Kontrasagen ville være at frifinde, hvorhos Kontracitanten findes at burde betale Hovedcitanterne begge Sagers Omkostninger med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 37.                   Murmester Geschwendtner (Selv)

mod

Tømmerhandler M. Nielsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om rettidig Reklamation.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 September 1911: Indstævnte, Murmester Carl Geschwendtner, bør til Citanten, Tømmerhandler M. Nielsen, Holte, betale 525 Kr. 26 Øre med Renter 6 pCt. pro anno fra 28 Juni 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 75 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Til de af Appellanten ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte nye Oplysninger, nemlig et Tingsvidne og en Skønsforretning, vil der ikke kunne tages Hensyn, skønt Indstævnte har ladet møde under samme, efterdi der ikke ses at være forholdt dermed efter Pl. 12 Maj 1784.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der er oplyst under nærværende Sag, henvendte Indstævnte, Murmester Carl Geschwendtner, sig en Gang i indeværende Aars Forsommer til en Trediemand, der drev Agentforretning, med Anmodning om at skaffe ham et Parti Brædder til Brug ved et Byggeforetagende i Biens Allé paa Amager. Agenten henvendte sig til Citanten, og der fandt en Handel Sted om et Parti til en Pris af 1 Kr. 40 Øre pr. Kubikfod, frit leveret i Biens Allé mod 3 Maaneders Akcept. Indstævnte fik — efter hvad der maa betragtes som in confesso under Sagen — Varerne tilkørt i Dagene fra 13—15 Juni. Efter at han havde taget en Del — som det maa antages godt og vel Halvdelen — af Brædderne i Brug, tilskrev han under 26 Juni Agenten, at de øvrige Brædder var saa ringe, at han ikke kunde bruge dem, og bad ham afhente dem og erstatte dem med andre og bedre. Efter det Foreliggende maa det antages, at Citanten ikke straks fik Underretning om denne Reklamation, og at han overhovedet først har erfaret, at Indstævnte var utilfreds med en Del af Varerne, efter at han forgæves havde anmodet Indstævnte om at acceptere Veksel for Beløbet, og kort før han den 19 Juli d. A. udtog Stævning mod Indstævnte.

Under nærværende Sag har Citanten paastaaet Indstævnte dømt til at betale Fakturabeløbet for Brædderne 525 Kr. 26 Øre med Renter 6 pCt. pro anno fra Regningens Præsentationsdag den 28 Juni d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har erklæret sig villig til at betale 323 Kr. 26 Øre for de Varer, han har brugt, men mener sig berettiget til at stille de resterende Varer til Citantens Disposition, eller i alt Fald at erholde en større Godtgørelse paa dem. Han gjorde oprindelig gældende, at det havde været en Aftale, at Brædderne skulde være prima nordlandske Fyrrebrædder, og forlangte Skønsmænd udmeldte for at godtgøre, at de Brædder, han havde liggende ubrugte, ikke var prima. Citanten har imidlertid benægtet at have garanteret 1ste Sort Brædder, og Agenten har som Vidne under Sagen forklaret, at han ikke forlangte 1ste Sort Brædder, og at Citantens Garanti kun gik ud paa at

levere en god, usorteret, nordlandsk Vare, fri for Blaaf, sorte og løse Knaster.

Da der ikke foreligger nogen Slutseddel, maa Retten gaa ud fra, at Varerne ere solgte paa de af Agenten omtalte Vilkaar. Indstævnte gør nu imidlertid gældende, at Varerne ikke blot ikke ere 1ste Sort Brædder, men at de heller ikke opfylde de Kvalitetsbetingelser, der efter Agentens Vidneforklaring laa til Grund for Handlen, og han har fastholdt Begæringen om Udmeldelse af Syns- og Skønsmænd for at faa konstateret Rigtigheden af sin Indsigelse.

Citanten har æsket Rettens Kendelse med Hensyn til Spørgsmaalet, om det er af Interesse for Sagen at faa optaget det af Indstævnte begærede Syn og Skøn. Han gør gældende, dels at Indstævntes Reklamation er for sent fremsat, og dels at det, efter at Indstævnte har taget en Del af Varerne i Brug, ikke lader sig gøre at faa konstateret, om Partiet i sin Helhed har været ukontraktmæssigt. For det Tilfælde, at Retten maatte finde, at et Syn og Skøn er uden nogen Betydning for Sagen, have begge Parter procederet Sagen til endelig Dom.

Partiet maa som ovenfor nævnt antages at være solgt Indstævnte som usorteret, og Indstævnte kunde under ingen Omstændigheder være berettiget til at beholde den bedre Del af Partiet og stille Resten til Disposition. Han kunde i det højeste forlange sig tilkendt en Godtgørelse for de Mangler, hvormed den daarligere Del af Brædderne var behæftede. Hvis han imidlertid ønskede saadan Godtgørelse, burde han have optaget Skøn, inden han brugte den bedre Del af Brædderne. Den Omstændighed, at Indstævnte har taget en Del af Partiet i Brug, vil vanskeliggøre et Syn og Skøn, idet Synsmændene ved Fastsættelsen af den eventuelle Mindreværdi maa tage Hensyn til, hvorledes Partiet som Helhed er faldet ud.

Retten finder imidlertid ikke Anledning til at komme nærmere ind herpaa, idet der maa gives Citanten Medhold i, at Reklamationen er for sent fremsat. Som foran anført har Indstævnte først den 26 Juni meddelt Agenten, at Brædderne ikke var kontraktlige, og efter hvad der ligeledes foran er anført, maa det antages, at Citanten først nogen Tid derefter har faaet Meddelelsen om Reklamationen. Da Agenten efter det Foreliggende nærmest maa betragtes som Repræsentant for Indstævnte, kan Reklamationen først regnes fra det Tidspunkt, da Citanten (ca. 1 Maaned efter Varernes Levering) fik noget at vide om den, og en Reklamation paa dette Tidspunkt er i alt Fald meget for sent fremsat, men selv bortset herfra maa Indstævnte betragtes som havende reklameret for sent.

Efter Købelovens §§ 51 og 52 har Køberen Pligt til straks at foretage saadan Undersøgelse af Varerne, som ordentlig Forretningsbrug kræver, og til, hvis han vil paaberaabe sig en Mangel, straks at give Sælgeren Meddelelse derom. Reklamationen til Agenten, der først er fremsat efter at Indstævnte havde udsondret og taget en Del af Varerne i Brug, og altsaa i nogen Tid har været klar over, at han ikke kunde bruge Resten, kan ikke betragtes som opfyldende Lovens Fordringer.

Efter det saaledes Anførte findes et Syn og Skøn at maatte være uden Interesse for Sagen.

Subsidiært har Indstævnte paastaet sig frifunden for Tiden under

Paaberaabelse af, at Beløbet, for hvilket han skulde acceptere 3 Maaneders Veksler, ikke ved Stævningens Udtagelse var forfaldent.

Da Indstævnte imidlertid efter det Anførte uden Føje i sin Tid har nægtet at acceptere Veksler for Beløbet, og da det maa antages at have været en Forudsætning for den givne Henstand, at han gav Veksler-akcept, findes Citanten at maatte være berettiget til straks at forlange Beløbet kontant betalt.

Efter det Anførte vil der være at give Dom efter Paastanden, saaledes at Sagens Omkostninger sættes til 75 Kr.  
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 224.           Folketingsmand P. Sabroe (Selv)  
                          mod  
                          praktiserende Læge J. P. G. Johansen (Harboe),  
                          betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1912: De ovennævnte for Citanten, praktiserende Læge J. P. G. Johansen af Nysted, fornærmelige Sigtelser og Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale i Erstatning 1000 Kroner og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellantens subsidiære Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Folketingsmand P. Sabroe, til Kontraappellanten, praktiserende Læge J. P. G. Johansen, med 200 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indkandede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Social-Demokraten« for den 31 Januar 1911 fandtes en af Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, underskreven Artikel med Overskrift: »Læge-Affærerne. — Hvad Undersøgelserne gaar ud paa«, hvor det bl. a. om Citanten, praktiserende Læge J. P. G. Johansen af Nysted, hedder:

»Mod Læge Johansen, Nysted, er der indsendt Klage til Sundhedsstyrelsen over hans Optræden i visse Svangerskabs-Tilfælde. Han sigtes for at have givet Kvinder fosterfordrivende Medicin. Johansen er for Tiden meget oprevet og overnervøs«.

Under Anbringende af, at det er urigtigt, at en Klage af et saadant Indhold er indsendt til Sundhedsstyrelsen, og at de fremsatte Sigtelser ere ærefornærmende og ganske usande, har Citanten under nærværende Sag paastaaet Ærefornærmelserne mortificerede og Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens § 217 samt tilpligtet at betale ham i Erstatning 2000 Kroner eller et Beløb fastsat af Retten eller udmeldte Mænd foruden Sagens Omkostninger skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag har begært Anstand foreløbig i 6 Uger eller efter Rettens Bestemmelse for at afvente Dom i en ved nærværende Ret verserende Sag, der i Medfør af Lov Nr. 111 af 30 April 1909 § 7 er anlagt mod Citanten til Forbrydelse af jus praktikandi, vil saadan Anstand ikke mod Citantens Protest kunne bevilges, men Sagen vil være at paadømme i den foreliggende Skikkelse.

Indstævnte procederer iøvrigt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at det eneste, der i de paa-klagede Udtalelser er ærekrænkende for Citanten, er Bemærkningen om, at han sigtes for at have givet Kvinder fosterfordrivende Medicin, og ved forskellige under Sagen fremlagte Tingsvidner mener Indstævnte at have godtgjort, at Citanten har behandlet Kvinder med Fosterfordrivelse som Maal.

Noget saadant er imidlertid aldeles ikke godtgjort.

Den paagældende Sigtelse maa efter Sagens Oplysninger — uagtet det i Sigtelserne benyttede Udtryk: »Kvinder« — antages alene at referere sig til Citantens Behandling af en paa et Mejeri tjenende Kvinde. Denne Kvinde led efter Citantens Fremstilling af en Betændelse i Livmoderen, som maatte ventes at ville bevirke, at hun kom til at abortere.

Da vedkommende Mejeribestyrer var fremkommen med utvetydige Hentydninger til Citanten om, at han havde gjort noget for at fremkalde Abort hos nævnte Kvinde, henvendte Citanten sig til Politimesteren i Nysted og forklarede ham Sagen, idet han bad ham sige til Mejeribestyreren, at den Abort, der vilde komme, skyldtes sygelige Tilstande, der ikke var fremkaldte af Citanten, og at Mejeribestyreren

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 12—13.

---

Onsdag den 1 Maj.

skulde afholde sig fra Udtalelser, der sigtede til, at Citanten skulde have fremkaldt Aborten.

Faa Dage efter talte Politimesteren med Mejeribestyreren og gav ham Meddelelse og Tilkendegivelse som anført.

Nævnte Mejeribestyrer har imidlertid — efter hvad han som Vidne under nærværende Sag har forklaret — senere meddelt Indstævnte Oplysning om Forholdet »fra først til sidst« og sagt til ham, at det saa ud, som om Citanten havde brugt fosterfordrivende Midler overfor Kvinden.

Ligeledes har nævnte Mejeribestyrer forklaret at have sagt til Indstævnte, at han har sendt Sundhedsstyrelsen en Klage over Citantens Forhold som Læge i det Hele taget.

Selv om nu nævnte Mejeribestyrer, der efter Citantens Anbringende er Citanten fjendtlig, maatte have troet paa, at Citanten har behandlet den paagældende Kvinde med fosterfordrivende Midler, er der lige saa lidt ved den af ham — der ikke kan antages at have haft nogen virkelig Viden angaaende Citantens Behandling — afgivne Vidneforklaring som ved en af en med vedkommende Kvinde samtidig paa Mejeriet tjenende Pige afgivet Vidneforklaring tilvejebragt Bevis for, at Citanten har foretaget saadan Behandling, og det er ej heller oplyst, at nogen til Sundhedsstyrelsen indgiver Klage angaaende Citantens Forhold drejer sig om Fosterfordrivelse eller overhovedet Optræden i Svangerskabstilfælde.

Da der findes at maatte gives Citanten Medhold i, at de paa-klagede Udtalelser ere ærefornærmende for ham, og Indstævnte ikke har godtgjort noget, der kunde give ham Føje til i Pressen at fremføre saadant — i hvilken Henseende det maa være uden afgørende Betydning for Sagen, at Indstævnte i Tillid bl. a. til fornævnte Mejeribestyrers Udtalelser til ham vil have været i god Tro med Hensyn til Udtalelsernes Bevislighed, vil Indstævnte være at anse — efter Citantens Paastand efter Straffelovens § 217 — efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de ovennævnte for Citanten fornærmelige Sigtelser og Udladelser ville være at mortificere.

Da derhos de ommeldte Sigtelser maa anses egnede til at medføre Forstyrrelse i Citantens Stilling og Forhold, vil Indstævnte have at

betale Citanten en Erstatning, der findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 1000 Kroner.

Endelig vil Indstævnte have at betale Sagens Omkostninger til Citanten med 80 Kroner.

Torsdag den 2 Maj.

Nr. 234. Højesteretsadvokat Asmussen

mod

**Jens Christian Jensen** (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens § 75, jfr. § 19.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 9 Februar 1911: Tiltalte, Murmester Jens Christian Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1911: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, i Salær hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsadvokaterne Asmussen og Harboe hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Aarhus Købstads Politiret hertil indankede Sag er Murmester Jens Christian Jensen, der er født den 28 Januar 1850, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringslovens § 75, jfr. § 19.

Under Sagen, der er rejst ifølge Anmeldelse fra Bestyrelsen for Aarhus Malerlav, er der lagt Tiltalte til Last, at han, der har Borgerkab som Murmester, men ikke som Malermester, skal ved Opførelsen



af Landsudstillingens Bygninger i Aarhus have paataget sig og udført Arbejder, der ere forbeholdte Malernes Fag.

Tiltalte har erkendt, at han ved sine Svende har udført Strygning med »Langballes Farve« af Industrihallen indvendig og — i Forbindelse med andre Murmestre — Strygningen med samme Farve dels af Industrihallen udvendig, dels af Søjlehallen baade indvendig og udvendig. Disse Bygninger var, efter hvad der fremgaar af Sagen, opførte af uhøvlet Træ. Tiltalte har imidlertid hævdet, at de omhandlede Arbejder, idet »Langballes Farve« efter hans Formening maa betegnes som Kalkfarve, ikke falder udenfor Murernes Fag.

Ifølge en af Qvist's analytisk-kemiske Laboratorium i Aarhus foretaget Analyse af en Prøve af »Langballes Farve« bestaar denne, der leveres fra Fabrikken færdig til Brug, og som kan paastryges af Enhver uden nogen forudgaaende Fagkundskab af 2 pCt. Kalk, 26 pCt. Kridt, 10 pCt. Hvedemel og 62 pCt. Vand. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at det, da det indvendige Arbejde var omtrent færdigt, og de skulde til at begynde paa det Udvendige, blev bemærket af en af Arkitekterne, at det var bedst, at Farvestoffet blev noget tykkere til udvendig Brug end til indvendig, og at der muligt er givet Fabrikant Langballe Besked herom af Arkitekten. Tiltalte har imidlertid videre udsagt, at Farven ikke af ham eller Nogen paa hans Vegne er bleven blandet med Fernis eller med noget andet Stof, men at den saavel til udvendig som til indvendig Brug anvendtes ganske, som den leveredes fra Fabrikken.

Arkitekt Høgh Hansen har forklaret, at det er ham umuligt at huske, om der i den anførte Henseende er sket nogen Henvendelse til Fabrikant Langballe, hvad han dog anser for sandsynligt.

Fabrikant Langballe har forklaret, at den Farve, der benyttedes til Bygningernes Ydre, leveredes i en noget tykkere Kvalitet end den, der benyttedes til deres Indre, og at han gaar ud fra, at dette skete efter Aftale med Arkitekten, men han vil ikke være i Stand til at huske de nærmere Enkeltheder herved, og han har nægtet at give Oplysning om Farvens kemiske Sammensætning samt om, hvad der foretoges med Farven for at gøre den tykkere.

Der er under Sagen tilvejebragt en Række Udtalelser fra sagkyndige Organisationer med Flere. Medens saaledes Københavns Malerlav i en Skrivelse af 24 December 1908 har udtalt, at Murerne ikke har Ret til at stryge Kalk- eller andre Vandfarver paa Træværk, har Mur- og Stenhuggerlavet sammesteds i en Skrivelse af 15 Marts 1910 udtalt, at Murerne, saavidt Lavets Bestyrelse bekendt, som Regel har udført Kalkfarvning, i hvilken Forbindelse Lavet har henvist til, at der i Ingeniørkorpsets »Særlige Betingelser og Tarif for Murerarbejde« er opført Pris for Hvidtning af Bræddevægge og Bræddeløfter. Fremdeles har »Akademisk Arkitektforening«s Udvalg til Behandling af Honorar- og Retsspørgsmaal afgivet en Erklæring af 17 December 1910, der blandt Andet gaar ud paa, at Udvalget med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Paastrygning af Kalkfarve (eller saakaldet Kompositionsfarve) paa Træværk alene hører under Malerfaget eller alene under Murerfaget, ikke er i Stand til at paavise nogen lov- eller vedtægtsmæssig Regel eller nogen Vejledning til Spørgsmaalets Besvarelse,

at Udvalget antager, at det ommeldte Forhold ikke er bestemt ved Lov eller Vedtægt, samt at Udvalget, naar Talen er om Paastrygning af Kalkfarve eller Farve, hvori der anvendes Kalk, anser Grænsen mellem Malernes og Murernes Arbejdsomraade for meget svævende. Endelig har Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk under 29 Januar 1910 afgivet en Erklæring gaaende ud paa, at der muligt i Medfør af Næringslovens § 19, 1ste Stykke, tilkommer Murerne Ret til at farve og hvidt Mur af Sten og Kalk, hvorimod Murerne ikke kunne antages at have med Strygning af Trævægge at gøre, men at det er Malerne, hvem dette Hverv maa tilfalde, og til denne Erklæring har Indenrigsministeriet i en Skrivelse af 14 Februar 1910 sluttet sig.

Der findes nu at maatte gaas ud fra, at Kalkning og Hvidtning hører under Murernes Fag, og der foreligger ikke nogen Sædvane, ifølge hvilken denne Regel ikkun gælder, naar der er Tale om Flader af Mur eller Sten, idet Kalkning og Hvidtning af Bygningsflader af Træ efter det Oplyste tværtimod maa antages ikke sjældent at være bleven udført af Murere. Herefter, samt da Strygning med »Langballes Farve« maa henføres under Begrebet »Kalkning og Hvidtning«, kan Tiltalte ikke anses ved Udførelsen af de under Sagen omhandlede Arbejder at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er frifunden for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 6 Maj.

Nr. 45. Sagførerne **Hannes Hvedstrup** og **Volmer Lind** som Kuratorer i Sagfører **C. H. Knutzens Konkursbo** (Asmussen)

mod

**Konsul D. Lauritzen** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved et af 2 Mænd foretaget Grundkøb er fremkommet et navngivent Interessentskab.

Esbjerg Købstads Skifterets Kendelse af 20 Juli 1909: Konsul D. Lauritzen kendes berettiget til forlods Fyldestgørelse for de Beløb, som af ham efter nærmere Dokumentation ere afholdte for fælles Regning med Sagfører Knutzen eller nu hans Konkursbo med Hensyn til de af dem ved Skøde af 27 Juni 1898 købte Ejendomme og de ved Mageskifte med nogle af disse senere erhvervede Ejendomme.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1911: Den paaankede Skifte kendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger

for Overretten betale Citanterne, Sagførerne Hannes Hvedstrup og Volmer Lind, som Kuratorer i Sagfører C. H. Knutzens Konkursbo, til Indstævnte, Konsul D. Lauritzen, 200 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en af Citanterne for Skifteretten den 18 Juli 1908 fremlagt Beskrivelse af et inden Gørding-Malt Herreders ordinære Ret optaget Tingsvidne kan ses, at en i Beskrivelsen indlemmet Vidnestævning er skrevet paa behørig stemplet Papir.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Sagførerne Hannes Hvedstrup og Volmer Lind som Kuratorer i Sagfører C. H. Knutzens Konkursbo, til Indstævnte, Konsul D. Lauritzen, med 400 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I en den 16 Marts 1905 dateret Skrivelse til Esbjerg Købstads Skifteret, der behandler Sagfører af Esbjerg C. H. Knutzens Konkursbo, har Indstævnte, Konsul D. Lauritzen i Esbjerg, under Anbringende af, at der mellem ham og Fallenten i sin Tid blev stiftet et Interessentskab til Køb paa Spekulation af en i Strandby beliggende Ejendom, at Interessentskabet, da Skrivelsen udfærdigedes, heraf ejede Matr. Nr. 2 hl m. fl. af Strandby af samlet Areal ca. 17 Td. Land, at Indstævnte for Interessentskabet havde udlagt ialt 23,503 Kr. 59 Øre, og at Interessentskabets Aktiver ikkun havde en Værdi af højst 20,000 Kr., saaledes at der ved Selskabets Opløsning ikke kunne udkomme noget Overskud tjl Konkursboet, henstillet til Skifteretten, at Konkursboet kvitterede et hvert Krav paa Interessentskabet bl. a. paa Vilkaar, at dette paa Fallentens Skyld til Interessentskabet afskrev et Beløb, der svarede til Halvdelen af Interessentskabets Aktivmasse eller 10,000 Kr., og at Indstævnte overfor Konkursboet frafaldt Krav paa den overskydende Halvdel af Interessentskabsgælden, 1751 Kr. 79 Øre.

I Skrivelse til Skifteretten af 28 April næstefter gjorde Citanterne, Sagførerne Hannes Hvedstrup i Esbjerg og Volmer Lind, da i Esbjerg, nu i Holbæk, som Kuratorer i Knutzens Bo, heroverfor gældende, at de ovennævnte Arealer tilhørte Fallenten og Indstævnte som Deltagere,

ikke i et Interessentskab, men i et »almindeligt Samejeforhold« uden nogen Indskrænkning for den enkelte Ejer i Dispositionsretten over hans Halvpart, og idet de benægtede, at de af Indstævnte afholdte Ud-læg oversteg et Beløb af 8254 Kr. 28 Øre, bestred de, at Indstævnte for Halvdelen heraf eller for noget andet Beløb havde Krav paa for-lods Fyldestgørelse af de ommeldte Arealer, hvorimod de hævdede, at Konkursboet var Ejer af Halvdelen af disse, og at Provenuet af denne Halvdel maatte tilfalde Konkursboet og tjene til Fyldestgørelse af samtlige Konkurskreditorens Krav i Boet. Citanterne paastod derfor det mellem Fallenten og Indstævnte bestaaende Samejeforhold opløst i Overensstemmelse med Lov 30 November 1874 § 82, og Provenuet af Konkursboets Anpart i Arealerne inddraget under Boet. Da Indstævnte fastholdt sit i Skrivelsen af 16 Marts 1905 indtagne Standpunkt, opstod der mellem Parterne en Disput, som ved Skifterettens den 20 Juli 1909 afsagte Kendelse afgjordes derhen, at Indstævnte kendtes berettiget til forlods Fyldestgørelse af de omstridte Arealer for de Beløb, som efter nærmere Dokumentation maatte vise sig at være betalte af ham for Fællesskabets Regning. Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand om, at Fællesskabet opløses i Overensstemmelse med fornævnte Lovs § 82, at Arealerne sælges ved Auktion, og at Halvdelen af Provenuet uden Fradrag af Indstævntes fra Fællesskabet hidrørende Tilgodehavende indbetales til Konkursboet til Fyldestgørelse af samtlige Konkurskreditorens Krav. Indstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Skifteretskendelsen

Foreløbig bemærkes, at der, da den af Citanterne nedlagte Paastand om Opløsning af Fællesskabet ikke ses at være paakendt ved Skifteretten, ikke bliver Spørgsmaal om at tage denne Paastand under Paakendelse her ved Retten, ligesaa lidt som der bliver Spørgsmaal om af den nævnte Grund forsaavidt at hjemvise Sagen, idet Paastand herom ikke er nedlagt.

Det fremgaar iøvrigt af Sagens Oplysninger, at den ovennævnte Ejendom i Strandby ved Skøde af 27 Juni 1898, tinglæst 5 Juli s. A., overdroges til »D. Lauritzen og Sagfører C. Knutzen«, og at de i Indstævntes fornævnte Skrivelse til Skifteretten nævnte Arealer, da Skrivelsen udfærdigedes, var de eneste Dele af den indkøbte Ejendom, som endnu tilhørte Fallenten og Indstævnte, samt at en væsenlig Del af Restarealet efter Disputens Opstaaen er eksproprieret i Anledning af en Udvidelse af Esbjerg Havn mod en Erstatning af 32,165 Kr., saaledes at der nu kun er tilbage et Areal af ca. 18,400 Kvadratmeter, der tilhører Fællesskabet.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der ikke mellem Fallenten og Indstævnte har været oprettet nogen skriftlig Overenskomst angaaende den nærmere Beskaffenhed af det mellem dem bestaaende Fællesskab, og at der ej heller er truffet anden Aftale, end at Ejendommen skulde indkøbes i Spekulationsøjemed, og at Gevinst og Tab ved dens Administration og eventuelle Salg skulde deles lige mellem Deltagerne. I den angaaende Købet af Ejendommen under 3. Januar 1896 oprettede Købekontrakt, hvori det hedder, at Ejendommen er solgt og afhændet til »D. Lauritzen i Esbjerg og Sagfører C. Knutzen smst.«, og at disse erkende at have afkøbt Sælgeren Ejendommen, er

det derimod bestemt, at Køberne forpligte sig in solidum til at opfylde Kontrakten i alle dens Ord og Punkter.

Saa vel under Hensyn til Indholdet af den mellem Fallenten og Indstævnte truffe Aftale om Øjemedet med Købet af Ejendommen og om Fordelingen af Gevinst og Tab som under Hensyn til den i Købekontrakten indeholdte Bestemmelse om Købernes solidariske Ansvar for Opfyldelsen af deres Forpligtelser, findes det mellem dem stiftede Forhold angaaende den indkøbte Ejendom at maatte anses som et navngivent Interessentskabsforhold, og de for saadanne Forhold gældende Retsregler, derunder at den enkelte Deltager er uberettiget til uden Hensyn til Interessentskabets Forpligtelser at raade over sin Andel i de fælles Aktiver, og at disse fortrinsvis skulle anvendes til Dækning af de af Fællesskabet udspringende Forpligtelser, maa derfor anses gældende i Deltagerens indbyrdes Forhold. Vel have Citanterne til Støtte for deres Paastand om, at Deltagerne have været raadige hver over sin Anpart uden Hensyn til Gælden, paaberaabt sig, dels at Fallenten til Sikkerhed for et ham personlig ydet Laan har meddelt Esbjerg-Fanø Bank Pant i et under Fællesskabet hørende Hus — paa hvilket Fallenten dog alene havde Skøde — dels at han til Sikkerhed for et ham af Esbjerg og Omegns Sparekasse ydet Laan har meddelt Sparekassen Pant i sin Andel af nogle under Fællesskabet hørende Parceller, men herpaa findes der ikke at kunne lægges nogen Vægt allerede af den Grund, at de nævnte Dispositioner, om hvilke Indstævnte vil have været uvidende, efter det Foreliggende ikke kunne antages foretagne med Indstævntes Samtykke. Naar Citanterne derhos have anført, at Fallenten ved Skadesløsbrev af 17 Juni 1901, tinglæst 18 s. M., have meddelt Indstævnte Panteret i sin »Halvpart« af tvende under Fællesskabet hørende Ejendomme til Sikkerhed bl. a. for Betalingen af den ham paahvilende Andel af Interessentskabsgælden, og at en saadan Pantsætning vilde være uforuden, saafremt der allerede som Følge af Interessentskabsforholdet tilkom Indstævnte Ret til fortrinsvis Dækning af Interessentskabets Ejendele, vil der ej heller kunne tillægges den nævnte Omstændighed afgørende Betydning, idet den foretagne Pantsætning, selv om den kunde antages at være sket til Sikkerhed for Betalingen af Interessentskabsgælden, finder sin naturlige Forklaring ved, at Deltagerne kunne have ønsket et saadant Grundlag for Indstævntes Fortrinsret, som ikke kunde give Anledning til Tvivl.

Efter det Anførte samt da Citanterne iøvrigt ikke have oplyst nogen Omstændighed, der kunde lede til at antage, at Forholdet mellem Fallenten og Indstævnte har været ordnet paa anden Maade end som et Interessentskabsforhold, maa det billiges, at Indstævnte, om hvis fra Fællesskabet hidrørende Tilgodehavendes Størrelse der ikke foreligger fyldestgørende Oplysninger under Sagen, ved Skifteretskendelsen er kendt berettiget til efter nærmere Dokumentation af bemeldte Tilgodehavende at erholde forlods Fyldestgørelse for dette af de under Fællesskabet hørende Aktiver, og bemeldte Kendelse vil heretter kunne stadfæstes.

Efter Omstændighederne findes Citanterne at burde godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 200 Kr.

Det kan ikke billiges, at et med Skifteretsakten fulgt Hæfte Dokumenter i Strid med § 6, jfr. § 4, i Lov af 19 December 1903

indeholder baade Indlæg og andre i 1ste Instans fremlagte Skriftstykker, og at de med Akten iøvrigt fulgte Dokumenter ere sammenhæftede istedetfor, at de burde have været vedlagte Akten særskille.

---

Nr. 95. Urmager og Handlende **Nikolaj Jensen** (Ingen)

mod

Firmaet **Herm. N. Petersen & Søn** ved dets Indehaver **H. N. Petersen** (Ingen).

**Højesterets Dom.**

Appellanten, Urmager og Handlende **Nikolaj Jensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 110. Veksellerer **N. Th. Mogensen** (Ingen)

mod

**Illustreret Tidendes Forlag** ved dets eneste Indehaver **L. Henius** (Ingen).

**Højesterets Dom.**

Appellanten, Veksellerer **N. Th. Mogensen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 123. Sadelmagermester **F. F. Clausen** (Ingen)

mod

Gaardbestyrer **Karsten Dolberg** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Sadelmagermester **F. F. Clausen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 128. Husejer **J. C. Henriksen** (Ingen)

mod

**N. P. Hansens** i uskiftet Bo hensiddende Enke, **Ane Marie Hansen**, født **Petersen** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Husejer **J. C. Henriksen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 100. Direktør **B. H. Jacobsen** (Ingen)

mod

Lensgreve **O. Schimmelmann** (Aagesen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Direktør **B. H. Jacobsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv

til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Lensgreve C. Schimmelmänn, som har ladet møde, 200 Kroner.

---

Nr. 132.            Fru **Emilie Petersen** (Ingen)

mod

Husejer **E. H. Timm** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellantinden, Fru Emilie Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 136.            Kaptajn, Arkitekt **C. Hermansen** (Ingen)

mod

**Kallundborg Købstads Skifteret** ved dens Skifteforvalter, der behandler Tømmermester **Eyvind Mørcks Konkursbo** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Kaptajn, Arkitekt C. Hermansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale



Nr. 137. Kaptajn, Arkitekt **C. Hermansen** (Ingen)

mod<sup>1</sup>

Murmester **J. P. Christensen** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Kaptajn, Arkitekt C. Hermansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 8 Maj.

Nr. 46. Handelsfirmaet »Liliput«, **Skrifmaskin-Depot** i Stockholm (Asmussen)

mod

Handelsfirmaet **Magnus A. Schultz** (Kondrup)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at hæve en Købekontrakt forsaavidt angaar de senere Leveringer i Henhold til denne.

Aalborg Bytings Dom af 2 Maj 1910: Indstævnte, Handelsfirmaet Magnus A. Schultz, Aalborg, ved dets eneste Indehaver, Svend Schultz, bør til Citanten, Handelsfirmaet »Liliput Skrifmaskin-depot« i Stockholm ved dets eneste Indehaver, M. Savosnick, mod Udlivering af de fornævnte Konnossementer betale 6254 Kr. 50 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 1753 Kr. 50 Øre fra den 25 Oktober 1908, af 2278 Kr. 50 Øre fra 29 November 1908, af 2205 Kr. 50 Øre fra den 18 December 1908 og af 17 Kr. fra den 11 Januar 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 April 1911: Appellanterne, Handelsfirmaet Magnus A. Schultz, bør for Tiltale af de Indstævnte, Handelsfirmaet »Liliput« Skrifmaskin-Depot, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Appellanterne 150 Kr., der udredes inden 3 Dage efter denne Doms

lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af de Indstævnte den 18 Januar 1909 for Underretten fremlagte Afskrift af ovennævnte Kontrakt ikke har Paategning om, at Originalen er skreven paa behørig stemplet Papir, samt at det ikke af Underretsakten kan ses, at den i samme indlemmede, den 25 Oktober 1909 af Appellanterne fremlagte Beskrivelse af ovennævnte Syns- og Skønsforretning er skreven paa behørig stemplet Papir.

### Højesterets Dom.

Efter de foreliggende tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at de Skrivemaskiner, som ere blevne leverede Indstævnte i Henhold til den i Dommen ommeldte Kontrakt, ikke have været behæftede med andre eller større Mangler end saadanne, som Indstævnte efter de af ham forud for Kontrakten købte Eksemplarer af Maskinerne samt disses ringe Pris og almindelige Beskaffenhed maatte vente. Indstævnte kan derfor ikke, navnlig heller ikke under Paaberaabelse af Købelovens § 46, 2det Pkt., unddrage sig Betaling for de tre sidste maanedlige Leveringer. Som Følge heraf vil Underretsdommen, der er kommen til samme Resultat, efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten med 500 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Handelsfirmaet Magnus A. Schultz i Aalborg, til Appellanten, Handelsfirmaet »Liliput«, Skrifmaskin-Depot i Stockholm, med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved skriftlig Kontrakt af 28 December 1907 og 2 Januar 1908 overdrog de Indstævnte, Handelsfirmaet »Liliput« Skrifmaskin-Depot i Stockholm, til Appellanterne, Handelsfirmaet Magnus A. Schultz i Aalborg, Eneforhandlingen i Kongeriget Danmark for Aaret 1908 af Skrivemaskinen »Liliput«, Model A, hvorhos Appellanterne overfor de Indstævnte forpligtede sig til inden Aarets Udgang at aftage 1000 Maskiner af Model A eller forbedret Model med 84 Stk. maanedlig. Efter at Appellanterne havde modtaget og betalt 644 Stykker, nægtede de imidlertid at modtage de 3 sidste maanedlige Leveringer, der afsendtes med 100 Stykker den 17 Oktober 1908, 130 Stykker den 21 November samme Aar og 126 Stykker den 11 December samme Aar, og de Indstævnte have derefter under nærværende fra Aalborg Byting hertil indankede Sag i

1ste Instans gæsteretsvis søgt Appellanterne til Betaling af Købesummen for disse Maskiner, ialt . . . . .	6237 Kr.
samt Protestomkostninger m. v., paaløbne i Anledning af Appellanternes forommeldte Vægring . . . . .	17 —
	<hr/>
	tilsammen . . . 6254 Kr.

hvorhos de have paastaaet sig tilkendt Renter, 6 pCt. p. a., af deres Krav, i hvilken Henseende deres endelige Paastand gaar ud paa, at Appellanterne tilpligtes at forrente 1753 Kr. 50 Øre fra den 24 Oktober 1908, 2278 Kr. 50 Øre fra den 28 November s. A. og 2205 Kr. fra den 18 December s. A., alt indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen ere Appellanterne tilpligtede at betale de Indstævnte 6254 Kr. 50 Øre, hvorhos Betalingen er betinget af, at der udleveres Appellanterne Konnossementer paa de paagældende Maskiner, og Appellanterne ere tilpligtede at forrente 1753 Kr. 50 Øre fra den 25 Oktober 1908, 2278 Kr. 50 Øre fra den 29 November s. A., 2205 Kr. 50 Øre fra den 18 December s. A. samt endvidere 17 Kr. ligeledes med den ovennævnte aarlige Rente fra Gæsteretsstævningens Dato den 11 Januar 1909, indtil Betaling sker, og Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, hvorimod disse have procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Efter Appellanternes Fremstilling modtog de Skrivemaskinerne fra den paagældende Fabrik hver især indpakkede i en Æske, hvorpaa Appellanterne afsendte dem videre til deres Købere i samme Indpakning uden at anstille nogen nærmere Undersøgelse af dem. Det viste sig imidlertid, at Størstedelen af Maskinerne paa Grund af forskellige Mangler var ubrugelige, hvorfor Afsætningen, efter at der af Maskinerne var solgt 49, af hvilke Appellanterne havde maattet tage  $\frac{1}{3}$  tilbage, gik i Staa.

Ved Appellanternes Foranstaltning er der i Overværelse af Indehaverne af begge Parters Firmaer den 5 Oktober 1909 afholdt en Syns- og Skønsforretning over de af Appellanterne modtagne Maskiner, der forefandtes i et Frilagerlokale i Aalborg Toldbod, nedpakkede hver i sin Papæske og i større Antal nedpakkede i store Pakkasser. Om Udfaldet har Syns- og Skønsmændene i den af dem affattede Beretning udtalt, at de have synet 43 Stykker »Liliput«-Skrivemaskiner — der efter det Oplyste hørte til den første Levering, og som med de Indstævntes Billigelse havde været tilbagesendte Fabrikken til Istand-sættelse — og fundet 29 Stykker i Uorden, idet Typeskiven paa alle disse var mere eller mindre skæv (bølgeformet), som Følge af hvilket Maskinerne ikke vilde kunne yde en ordentlig, regelmæssig Skrift, at Fejlen kunde udbedres ved Paasætning af en ny Typeskive eller eventuelt Afdrejning af den gamle, hvilket efter Synsmændenes Skøn maatte foregaa paa Fabrikken, og at Maskinerne viste flere mindre Fejl, idet Flyttemekanismen f. Eks. ved en Del af dem var i Uorden, hvilken Fejl dog ret nemt vilde kunne udbedres paa Pladsen. I Forretningen hedder det fremdeles, at Synsmændene endvidere have efter-set 75 tilfældig udvalgte Skrivemaskiner af forskellige Modeller, af

hvilke 45 viste sig at være i Uorden og at lide af væsenlig de samme Fejl som ovennævnte 29, og at Indehaveren af de Indstævntes Firma, efter at bemeldte Maskiner var synede, erklærede det overflødigt at syne flere, idet han var enig i, at Synets og Skønnets Udfald for de alt undersøgte Maskiners Vedkommende skulde være afgørende ogsaa for Bedømmelsen af de øvrige Maskiner. Syns- og Skønsmændene have derhos udtalt, at »Liliput«-Skrivemaskinen efter deres Skøn er praktisk uanvendelig til Forretningsbrug, væsenlig fordi Typeskiven mere eller mindre vil forandre sig ved at udsættes for de almindelig stedfindende Temperaturforandringer, hvorved Skriften vil blive uregelmæssig, samt at det Lokale, i hvilket Maskinerne ved Synet fandtes, forsaavidt mulige Temperaturforandringer komme i Betragtning, maa anses at være fuldt ud ligesaa godt som Lokalet i et almindeligt Beboelseshus.

I en af Syns- og Skønsmændene den 1 December 1909 udstedt skriftlig Erklæring have de endelig i Henhold til den af dem ved Forretningens Afhjæmning aflagte Ed udtalt, at de ikke skønne rettere, end at Maskinernes Konstruktion er en saadan, at det maa siges at være rent tilfældigt, om en Maskine fungerer nogenlunde tilfredsstillende, og at de derfor anse det for overvejende sandsynligt, at et endog forholdsviis meget stort Antal af Maskinerne ogsaa paa Leveringstiden have været i mangelfuld Stand.

Ved den saaledes afholdte Forretning — hvilken der efter det Foreliggende vil være at tillægge fuld Beviskraft uanset den lange Tid, der er forløben mellem de paagældende Maskiners Levering og Forretningens Foretagelse — i Forbindelse med den sidst anførte Udtalelse af Syns- og Skønsmændene findes det nu imod de Indstævntes Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at de af Appellanterne modtagne Skrivemaskiner have været behæftede med Mangler i et saadant Omfang, at de Indstævnte ikke kunne anses behørig at have opfyldt de dem i Henseende til Maskinernes Kontraktmæssighed paahvilende Pligter, og idet der maa gives Appellanterne Medhold i, at de efter det Foreliggende have haft Føje til at forvente, at ogsaa de 3 Leveringer, til hvis Betaling de søges, og for hvis Kontraktmæssighed de Indstævnte end ikke have søgt at tilvejebringe noget Bevis, have været behæftede med Mangler i samme Omfang som de af dem modtagne, findes de i Medfør af Lov om Køb af 6 April 1906 § 46 at have haft Hjemmel til at nægte Modtagelsen af bemeldte Leveringer. Som Følge heraf ville Appellanterne være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Appellanterne med 150 Kroner.

Torsdag den 9 Maj.

Nr. 12. **Snedkerforbundet i Danmark og Snedker Carl Gran** (Henriques)

mod

**Aktieselskabet Tølløse Møbelfabriks Konkursbo** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Straf og Erstatning for Krænkelser af Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 April 1910: Indstævnte, Snedker Carl Gran, bør til Statskassen bøde 200 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa bør og han og de Indstævnte, Snedkerforbundet i Danmark, En for Begge og Begge for En, til Citanterne, Aktieselskabet Tølløse Møbelfabrik eller nu dets Konkursbo, betale 4000 Kr. til ligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. af 2000 Kr. fra den 6 Marts 1908 og af 2000 Kr. fra den 16 September 1908, Alt til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

De i den indankede Dom omhandlede Avisartikler findes ikke at indeholde Udtalelser, der krænke Aktieselskabet Tølløse Møbelfabriks Privatlivs Fred paa en efter Straffelovens § 220 strafbar Maade. Der vil herefter ikke kunne paalægges Appellanten, Snedker Carl Gran, noget Strafansvar efter denne Bestemmelse, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde. Iøvrigt vil Dommen, forsaavidt Sagen efter Indstævningen foreligger til Paakendelse, i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Paastanden om Straf, bør Appellanten, Snedker Carl Gran, for Tiltale af Indstævnte, Aktieselskabet Tølløse Møbelfabriks Konkursbo, i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Snedkerforbundet i Danmark og Snedker Carl Gran, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Nr. 14 af det her i Staden udkommende Dagblad »Social-Demokraten« for den 14 Januar 1908 findes under Overskriften »Partimeddelelser« indrykket Følgende:

»Til Snedkerforbundets Medlemmer! Akts. »Tølløse Møbelfabrik & Maskinsnedkeri« har nægtet at forhandle med vor Afdeling om nogle af Direktøren selv fastsatte Akkordpriser. Da Fabrikken desuden ikke overholder de tidligere truffne Aftaler, er Arbejdet nedlagt.

Ingen af Snedkerforbundets Medlemmer kan arbejde hverken paa selve Fabrikken eller paa Arbejde fra Fabrikken, før Konflikten er hævet.

— Akts. Trævarefabrikken »Thor«, Horsens, har lock-out'et 49 af vore Medlemmer, fordi de ikke vilde finde sig i at faa de hidtil bestaaende Timelønninger betydeligt nedsatte.

Ingen af vore Medlemmer maa modtage Arbejdstilbud paa »Thor«, før Forholdene er ordnede. Carl Gran.

Bedes optaget i Partiblادene.

I samme Blads Nr. 31 for den 31 samme Maaned findes optaget Følgende:

»Til Snedkerforbundets Medlemmer!

Snedkerstrejken paa Tølløse Møbelfabrik vedvarer fremdeles. Fabrikken Bestyrer, Hr. Chr. Christensen, der for ikke ret længe siden arbejdede som Svend i København, har, ved sine stadige Forsøg paa at nedsætte Arbejdslønnen, fremkaldt Arbejdsstandsningen. Han har altid forlangt sit Arbejde udført billigere end andre Arbejdsgivere, fordi han drev »Special«-Virksomhed (hvide Møbler). Det har vi indrømmet ham. Saa lovede han Maskinarbejde leveret til de mindste Enkeltheder, men Svendene maatte alligevel udføre adskillige Ting med Haanden, og istedetfor at betale dem ekstra herfor, trak han af for Timelønsarbejde, som de har udført.

Svendene har adskillige Gange maattet standse for at faa deres Tilgodehavende. Denne Gang har Bestyreren truet med, at de gamle Folk skulde afskediges og boykottes, naar Standsningen var endt. Vi har af den Grund forlangt, at han beholder dem i ca. 2 Maaneder.

Fabrikken staar ikke som Medlem af Centralforeningen, og i Henhold til vor Overenskomst med denne kan Mestrene ikke aftage Fabrikken Produkter, før Konflikten er bilagt.

Carl Gran.

I samme Blads Nr. 79 for den 19 Marts 1908 findes indrykket Følgende:

»Akts. Tølløse Møbelfabrik anlægger Sag.

Til Snedkerforbundets Medlemmer:

Undertegnede har, dels paa Snedkerforbundets Vegne og dels personlig, modtaget Stævning, udtaget af »Akts. Tølløse Møbelfabrik«, der ønsker nogle Tusinde Kroners Erstatning for formentlige Tab, der skal have ramt Fabrikken, fordi dens Direktør, Hr. Chr. Christensen, ikke har kunnet forliges med sine Arbejdere.

Fabrikken kræver mig endvidere idømt »Lovens strengeste Straf«,

fordi der i nogle Bladnotitser, henvendte til Forbundets Medlemmer, skal have staaet nogle Sandheder om, at Svendene ikke havde faaet deres tilgodehavende Løn.

Det vil sikkert ikke lykkes Fabrikken ad denne Vej at faa rehabiliteret sine slette Pengeforhold.

Stævninger er udtaget og underskrevet af »Aktieselskabets« »Bestyrelse«, der mærkværdigvis kun bestaar af 2 Mand, nemlig Formanden, Sagfører Chr. Christiansen, Holbæk, og »Direktøren« (saaledes kalder Bestyreren sig) Chr. Christensen (tidligere Pianofortearbejder i København).

— Vi beder vore Medlemmer om at bemærke, at Fabrikken fremdeles er blokeret.  
Carl Gran«.

I samme Blads Nr. 120 for den 30 April 1908 findes optaget Følgende:

»Aktieselskabet Tølløse Møbelfabrik har, foruden de tidligere mod Snedkerforbundet og Undertegnede anlagte Sager, udtaget en ny Stævning imod os i Anledning af en Artikel i »Social-Demokraten« for den 19de f. M.

Antagelig har Fabrikkens Ledelse nu saa god Tid, at den kan tillade sig en saadan Luksus.

Vi maa fremdeles gøre vore Medlemmer opmærksomme paa, at Strejken paa »Tølløse Møbelfabrik« vedvarer.

Carl Gran,  
Snedkerforbundet i Danmark«.

I samme Blads Nr. 207 for 28 Juli 1908 findes indrykket Følgende:

»Snedker-Konflikten i Tølløse og Nyrup.

Det mærkværdige »Aktieselskab« »Tølløse Møbelfabrik« har nu under Strejken formaaet en Snedkermester fra København, Chr. Vestergaard, der tidligere havde et lille Værksted i Jægersborggade, til at samle Fabrikkens Møbler. Imidlertid foregaar Samlingen nu hverken i København eller i Tølløse, men i Nyrup St., hvor Vestergaard har købt et lille Værksted, der tilhørte den ene af Fabrikkens to Aktionærer.

Snedkerforbundet gør herved sine Medlemmer opmærksomme paa, at ingen hæderlig Kollega under nogen Form kan arbejde paa eller for Fabrikken, før Forholdene er ordnede, ligesom de Snedkermestre, der tilhører Centralforeningerne eller har tiltraadt Provinsregulativet, ikke bør aftage Fabrikkens Produkter (jfr. Regulativets § 17).

Vi beder vore arbejdende Medlemmer om at henlede deres Arbejdsgiveres Opmærksomhed herpaa, samt at indberette til Undertegnede Navnene paa saadanne Arbejdsgivere, der aftager Møbler fra »Tølløse Møbelfabrik«. — Alle Fabrikkens Møbler sendes nu fra Nyrup.

For Snedkerforbundet i Danmark:

Carl Gran.

Bedes optaget i vore Partiblade«.

Da disse Artikler, der ere underskrevne af Indstævnte Carl Gran, de Indstævnte Snedkerforbundet i Danmarks Formand og Sekretær, efter Citanternes Mening dels ere fornærmelige for dem, dels gøre Ind-

greb i deres Privatlivs Fred samt have skadet deres Forretningsvirksomhed i den Grad, at de tilsidst i Begyndelsen af 1909 have maattet erklære sig konkurs, have Citanterne ved Hoved- og Kontinuationsstævning anlagt nærværende Sag, under hvilken de eller nu deres Konkursbo have nedlagt Paastand om, at Indstævnte Gran straffes efter Injurielovgivningens og for Indgrebene i deres Privatlivs Fred, at de fornærmelige Udladelser mortificeres, og at de Indstævnte, Snedkerforbundet i Danmark og Indstævnte Gran in solidum tilpligtes at betale dem :

i Erstatning for det dem ved de 2 førstnævnte, under Hovedsagen paaklagede Artikler paaførte Tab 50 Kr. pr. Dag fra den 14 Januar 1908, til Blokaden ophører, eller et af Retten eller af den udmeldte uvildige Mænd fastsat Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 6 Marts 1908,

i Erstatning for det dem ved de 3 sidstnævnte, under Kontinuationssagen paaklagede Artikler paaførte Tab og Kreditspilde 5000 Kr. eller et af Retten eller af den udmeldte uvildige Mænd fastsat Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 16 September 1908, samt Hoved- og Kontinuationssagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Medens der nu ikke findes Føje til at betragte noget af det i Artiklerne udtalte som en efter Injurielovgivningens strafbar Overskridelse af Ytringsfrihedens Grænser, og Indstævnte Grans Frifindelsespaastand derfor forsaavidt vil være at tage til Følge, hvorfor der heller ikke bliver Spørgsmaal om Mortifikation, findes derimod Artiklernes Indhold at udgøre strafbare Indgreb i Citanternes Privatliv, hvorfor Indstævnte Gran vil være at anse efter Straffelovens § 220 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 20 Dage.

Hvad dernæst den nedlagte Erstatningspaastand angaar, da findes Meddelelserne i Artiklerne egnede til paa forskellig Maade at skade Citanterne i deres Forretningsvirksomhed, og Sagens Oplysninger tyde ogsaa paa, at dette er sket. Til Trods for de Indstævntes Benægtelse maa det derfor antages, at der ved Artiklerne er paaført Citanterne Tab, hvilket Tab de Indstævnte maa være pligtige at erstatte in solidum, idet der intet Hensyn kan tages til et af Indstævnte Gran til Støtte for sin Frifindelsespaastand fremsat Anbringende om, at han kun har underskrevet Artiklerne i sin Egenskab af Formand for de Medindstævnte, Snedkerforbundet i Danmark. Efter alt Foreliggende findes denne Erstatning at kunne ansættes under Et til et Beløb af 4000 Kr., hvoraf der vil være at svare Renter som paastaaet, nemlig af de 2000 Kr. fra den 6 Marts 1908 og af Resten fra den 16 September 1908. Endelig ville de Indstævnte have in solidum at betale Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

---



Nr. 248. Højesteretssagfører I. Kondrup  
mod

**Charles Emilius Vilhelm Hjorth** (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1912: Arrestanten Charles Emilius Vilhelm Hjorth bør straffes med Tvangsarbejde i 9 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Hvass og Wolff, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Emilius Vilhelm Hjorth til Højesteretssagførerne Kondrup og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Emilius Vilhelm Hjorth, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 296 og for Betleri, er født den 5 Marts 1876 og ofte straffet, nemlig for Vold, for Ejendomsindgreb og for Betleri. Af de ham overgaaede Domme — ialt 17 — skal særlig fremhæves:

Rettens Dom af 13 April 1901 efter Straffelovens §§ 100 og 101, Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Rettens Dom af 10 Februar \*) 1901 efter Straffelovens § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 3, Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Rettens Dom af 23 Juli 1904 efter Straffelovens § 243, 18 Maaneders Forbedringshusarbejde og Højesterets Dom af 31 Juli 1906 i Medfør af Straffelovens § 246 efter § 232, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2½ Aar.

Senest er han anset: ved Rettens Dom af 18 Oktober 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Rettens Dom af 7 Februar 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

I August, September og Oktober 1911 har der i tre forskellige Sager ved Rettens Afdelinger for offentlige Politisager været indledt Undersøgelse mod Arrestanten som sigtet for Overtrædelse af Tilhold, tildels ogsaa for Betleri, men disse Sager sluttede uden Tiltale under særligt Hensyn til en af Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling den 5 September s. A. afgiven Erklæring, der gik ud paa, at

\*) Skal være December.

Arrestanten, der havde været indlagt paa nævnte Afdeling fra den 15 August til den 5 September 1910 og fra den 3 til den 15 Maj 1911, og hvis Tilstand var omtrent den samme begge Gange og synes at have været i flere Aar, led af en utvivlsom Sindssygdом, der antoges at bero paa kronisk Alkoholforgiftning hos et degenereret Individ og viste sig ved Sansbedrag (navnlig Hørelsesshallucinationer) og vel væsenlig deraf afledede forrykte Forestillinger i Retning af Forfølgelse, Forgiftning og Storhed.

Sigtelsen mod Arrestanten under denne Sag har Hensyn til hans Forhold den 9 November 1911 om Aftenen ved 8-Tiden umiddelbart før hans Anholdelse.

Arrestanten har i saa Henseende erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at have itusparket en Butiksrude af Værdi ca. 25 Kr. i Viktualiehandler Niels Hansens Forretning, Gothersgade Nr. 153. Som Grund hertil har Arrestanten efter sin Forklaring alene angivet, at han var omtaaget, og at han hørte Stemmer, som drejede sig om sjofle Ting.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold forud for dette Optrin er Følgende oplyst:

Frøken Gerda Granø har forklaret, at der den ommeldte Aften blev ringet paa hendes Entrédør, Gothersgade Nr. 155, 4de Sal. Da hun lukkede op, stod Arrestanten udenfor paa Trappen paa Betlermaner og mumlede Noget, saaledes, at det var utvivlsomt, at han betlede. Hun sagde ham, at hun ikke gav Noget, og lukkede Døren, men i det samme ituslog Arrestanten Ruden i Entrédøren. Vidnet, der var alene hjemme med et 8 Aars Barn, skreg nu om Hjælp, medens Arrestanten gav sig til at skælde ud og fremkom med forskellige forvirrede Udtalelser. Paa hendes Anskrig kom imidlertid Assessor i Kriminalretten Lars Martin Julius Møller, der bor paa 3die Sal i samme Ejendom, nu til.

Assessor Møller har edelig forklaret, at han fra sin Lejlighed løb op paa 4de Sal, hvorfra han hørte, at der blev raabt om Hjælp. Han saa Arrestanten og Frøken Granø staa lige overfor hinanden, Frøken Granø i Entrédøren og Arrestanten lige udenfor denne. Ruden i Entrédøren var itu, og der dryppede Blod fra Arrestantens Haand. Frøken Granø meddelte Vidnet, at Arrestanten havde slaaet Ruden itu, og Vidnet forstod efter Arrestantens Udseende og hele Situation, at Arrestanten havde været oppe i Ejendommen for at betle, hvad Frk. Granø ogsaa senere meddelte ham. Vidnet viste Arrestanten bort og fulgte ham ned ad Trappen. Udenfor Vidnets Entrédør paa 3die Sal standsede Arrestanten og løftede sine knyttede Hænder truende i Vejret, særlig rettet mod 4de Sal, idet han erklærede, at han vilde slaa alle Ruderne i Stykker, hvis der ikke blev lukket op, og særlig ogsaa truende, idet han knyttede Hænderne, udtalte, »at hun deroppe« — hvorved han aabenbart sigtede til Frøken Granø — skulde tage sig i Agt, eller noget Lignende. Efter at have staaet lidt paa Trappeafsatsen og raabt blev Arrestanten imidlertid paa en Gang paafaldende rolig og gik uden nogen Protest og af sig selv videre ned ad Trappen. Efter at Vidnet og Arrestanten begge var komne ned paa Gaden, gik Vidnet hen for at tilkalde en Betjent, medens Arrestanten gik hen mod Viktualiehandler Niels Hansens Butik.

Frøken Granø har endvidere forklaret, at Arrestanten, medens han gik ned ad Trappen, med Hensyn til sin blødende Haand udtalte, at det var Jesu Kristi Blod.

Politibetjent 697, Sørensen, der anholdt Arrestanten ved den her omhandlede Lejlighed, har forklaret, at Arrestanten optraadte meget brutalt overfor ham; Arrestanten skældte ud og truede med Prygl, og Vidnet er sikker paa, at der var kommen en Voldssag ud af Anholdelsen, hvis han ikke havde kaldt den tilfældig tilstedekomne Inspektionsbetjent 165, Vinding, til Hjælp.

Det maa efter de foreliggende Oplysninger antages, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed var i betydelig Grad beruset.

Ruden i Entrédøren maa antages at have haft en Værdi af 2½ å 3 Kr.

Ved den efter Arrestantens Anholdelse over ham optagne Rapport erkendte han til at begynde med, at han ved den ommeldte Lejlighed havde indfundet sig i Ejendommen, Gothersgade Nr. 155, og betlet der, men da Rapporten derefter oplæstes for ham, nægtede han at have betlet eller overhovedet at have været oppe i nogen Ejendom forud for sin Anholdelse. I det over ham den følgende Formiddag afholdte foreløbige Forhør forklarede han derefter, at han ikke troede at have betlet. Senere under Sagen har han snart nægtet at have betlet og at have været i den nævnte Ejendom, snart erklæret, at han ikke kan eller vil tro at have været der.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 12 Januar 1912 afgivne Erklæring som Resultat af sin Iagttagelse har udtalt Følgende:

»Arrestanten er et aandeligt svækket Individ (om paa Grund af medfødt Aandssvaghed eller paa Grund af tidligere akut Sindssygdom, kan ikke afgøres). Han er tillige stærkt forfalden til Alkohol, og det er vel navnlig under Indvirkning af denne kroniske Forgiftning, at der har udviklet sig den tidligere omtalte Sindssygdom, idet Hallucinationernes Karakter passer til, hvad man plejer at finde hos degenererede Alkoholister.

Sygdommen er for Tiden i en Remission, men ikke hævet.

Hans aandelige Svækkelse kan ikke hæves, i alt Fald ikke helt. Hallucinationerne og Vrangforestillingerne kan maaske svinde ved længere Abstinens. Han egner sig til at interneres paa en lukket Anstalt, men saaledes som hans Tilstand for Tiden er, behøver det ikke at være et Sindssygehospital.

I en supplerende Erklæring af 22 Februar s. A. har Overlægen udtalt, at Arrestanten naturligvis kan komme til at forvolde Ulykker i beruset Tilstand, f. Eks. ved Vold eller Ildspaaættelse, men at han dog ikke kan betegnes som i særlig Grad farlig, og at han i ædru Tilstand vist er ganske uskadelig.

Ved de under Sagen foreliggende Oplysninger maa det anses bevist, at Arrestanten ved den i Sagen ommeldte Lejlighed har gjort sig skyldig saavel i Betleri som ogsaa i Overtrædelse af Straffelovens § 296 under saadanne Omstændigheder, at hans Forhold i sidstnævnte Henseende maa være Genstand for offentlig Paatale.

Da det imidlertid af den ovenfor refererede Lægeerklæring af 12 Januar 1912 fremgaar, at den Sindssygdom, hvoraf Arrestanten en Tid lang har lidt, ikke er hævet, men dog er i Remission, findes der ved Straffens Bestemmelse at maatte tages Hensyn til Straffelovens § 39.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens § 296 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 8, 2det Stk., samt lige disse Bestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, efter Omstændighederne under Et med Tvangsarbejde i 9 Maanedere.

Fredag den 10 Maj.

Nr. 101. Aktieselskabet, Spritfabrikken »Fortuna« og Firmaet Hans Just (Asmussen)

mod

Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker« samt Firmaet Carl Wandel & Søn (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Berettigelse til at nyde Andel i Provenuet af tvende Panteobligationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1911: Citanterne, Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker« og Firmaet Carl Wandel & Søn, bør overfor de Indstævnte, Aktieselskabet Spritfabrikken »Fortuna« og Firmaet Hans Just, være berettigede til at nyde Andel i de ovennævnte to Panteobligationer af samlet Restpaalydende 8960 Kroner med vedhængende Renter fra 11 December 1909 i det Forhold, hvori deres oprindelige Fordringer paa Firmaet Krüger & Petersen, henholdsvis Citanterne, Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker«, 43,069 Kroner 40 Øre og Citanterne, Firmaet Carl Wandel & Søn, 17,165 Kroner 2 Øre staar til deres og de Indstævntes samlede oprindelige Fordringer paa bemeldte Firma 110,988 Kroner 81 Øre. De Indstævnte bør derhos, En for Begge og Begge for En, til Citanterne betale samme forholdsmæssige Andele i et Beløb af 347 Kroner 53 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 7 Juli 1910, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Aktieselskabet, Spritfabrikken »Fortuna« og Firmaet Hans Just, En for Begge og Begge for En, til de Indstævnte, Aktieselskabet

»De danske Spritfabrikker« samt Firmaet Carl Wandel & Søn, med 500 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Efteraaret 1907 var Vinhandlerfirmaet Krüger & Petersen, der indehavdes af Enkefru H. Krüger, hendes Søn og en Hr. Bidstrup, kommet i Pengevanskeligheder, og efter en Del Forhandlinger blev der den 19 Oktober 1907 afsluttet en Overenskomst mellem det og dets fire Hovedkreditorer, Citanterne, Aktieselskabet »De danske Spritfabrikker« og Firmaet Carl Wandel & Søn, og de Indstævnte, Aktieselskabet Spritfabrikken »Fortuna« og Firmaet Hans Just, samt Grosserer Vilh. Christiansen, hvorefter denne købte Firmaet Krüger & Petersens Aktiver for 89,876 Kr., til hvilket Beløb man efter foretagen Undersøgelse enedes om at ansætte Værdien af disse Aktiver, og hvorved Citanterne og de Indstævnte forpligtede sig til at give Firmaet Saldokvittering for deres og de af dem repræsenterede Huses Tilgodehavende mod at erholde 90 pCt. deraf, medens det var Meningen, at de øvrige simple Kreditorer skulde opnaa fuld Dækning for deres Tilgodehavender, som ansloges til ca. 5000 Kroner. Samme Dag blev der af Citanterne og de Indstævnte udstedt en saalydende Erklæring:

»Undertegnede Hovedkreditorer hos Firmaet Krüger & Petersen erklærer herved i Anledning af, at Firmaet D. D. i Samraad med os og med vort Samtykke har solgt Firmaets Aktiver ifølge nærmere Specifikation for en samlet Sum af 89,876 Kr., at vi forpligte os til at give Firmaet Saldokvittering for 90 pCt. af vort og de Huse, vi repræsenterer, deres Tilgodehavender.

Undertegnede Grosserer Hans Just, Firmaet Wandel & Søn og De danske Spritfabrikker forpligte os herved til at betale Fru Krüger af Firmaet Krüger & Petersen, saa længe hun lever, et Beløb af 700 Kr. aarligt — Syv Hundrede Kroner — nemlig Grosserer Just 200 Kr., Wandel & Søn 200 Kr. og De danske Spritfabrikker 300 Kr. at erlægge med  $\frac{1}{12}$  maanedlig fra og med 1 November d. A.

Saasnart de 90 pCt. er betalt, er undertegnede Firmaer forpligtede til at udlevere de hos os deponerede Værdier til Sikkerhed for vore Fordringer; dog bemærkes, at Grosserer Just og Spritfabrikken Fortuna er forpligtede til at udlevere den hos dem deponerede Panteobligation paa ca. 9000 Kr., saasnart denne Obligation kan sælges paa passende Vilkaar, mod at Nettoprovenuet for den anvendes til Dækning forholdsmæssig blandt Kreditorerne, til disse har faaet de anførte 90 pCt.

Forpligtelsen overfor Fru Krüger efter dette Dokument, vil være at overføre til et særligt Dokument.

Forinden Underskriften bemærkes, at Bidraget til Fru Krüger erlægges kvartaliter fra og med 1 November d. A.

Det er uomtvistet, at der ved den i Erklæringen ommeldte hos de Indstævnte deponerede Panteobligation paa ca. 9000 Kroner sigtedes til følgende to de Indstævnte af Firmaet eller Fru Krüger i Haandpant givne, hende tilhørende to Obligationer, nemlig:

Obligation udstedt den 19 April 1898 med senere Paategning af

21 Februar 1902, tinglæst henholdsvis den 22 April 1898 og 28 Februar 1902, stor 5500 Kr., og Obligation udstedt den 28 Maj 1903, tinglæst den 29 s. M., stor 3460 Kr. 81 Øre, begge med Pant i Ejendommen Matr. Nr. 12 n af Frederiksberg By og Sogn, Mariendalsvej Nr. 2, hvis samlede Restpaalydende nu udgør 8960 Kr., samt at der ved de øvrige i Erklæringen omhandlede Værdier sigtedes dels til nogle hos Citanterne deponerede, som det maa antages næsten værdiløse Livsforsikringspolicer og til en de Indstævnte tiltransporteret 3die Prioritetsobligation, stor 12,000 Kr., i en Fru Krüger tilhørende Villa.

Det viste sig imidlertid snart, at den Beregning over Firmaet Krüger & Petersens Aktiver og Passiver, hvorefter den ovennævnte af Christiansen erlagte Købesum var bleven betalt og Overenskomsten afsluttet, grundet paa urigtige Opgivender fra fornævnte Bidstrups Side, ikke holdt Stik. Dels viste det sig, at der var Kreditorer til et større Beløb end antaget og dels, at de udestaaende Fordringer var urigtig opførte i Bøgerne og udgjorde et langt ringere Beløb end antaget.

Foranlediget heraf indgik Citanterne og de Indstævnte paa at tilbagebetale Christiansen et Beløb af 20,000 Kroner af Købesummen, der fordeltes imellem dem i Forhold til Størrelsen af deres Fordringer paa Firmaet Krüger & Petersen. Dette Firmas Bo blev derhos taget under Konkursbehandling.

De Indstævnte have den 30 Marts 1909 stillet de to ovennævnte Panteobligationer i Matr. Nr. 12 n af Frederiksberg By og Sogn til Tvangsauktion og selv erholdt Hammerslag paa dem for et Bud paa 10 Kr.

Under Anbringende af, at de Indstævnte ikke have villet anerkende dem som medberettigede til at nyde Nettoprovenuet af sidstnævnte to Panteobligationer, og idet de benægte, at den afholdte Auktion har gjort nogen Forandring med Hensyn til deres og de Indstævntes Forhold angaaende bemeldte Obligationer, have Citanterne under nærværende Sag endelig paastaet sig overfor de Indstævnte kendt berettigede til at nyde Andel i de oftnævnte Panteobligationer af samlet Restpaalydende 8960 Kr. med vedhængende Renter fra 11 December 1909 i det Forhold, hvori deres oprindelige Fordringer paa Firmaet Krüger & Petersen, henholdsvis Aktieselskabet »De danske Spritfabriker«, 43,069 Kr. 40 Øre og Firmaet Carl Wandel & Søn 17,165 Kr. 2 Øre, staar til de 4 Hovedkreditorens samlede oprindelige Fordringer 110,988 Kr. 1 Øre, samt at de Indstævnte tilpligtes in solidum at betale til Citanterne den samme forholdsmæssige Andel i de af dem oppebaarne Renter af bemeldte Obligationer pr. 11 Juni og 11 December 1909, hver Gang 210 Kr. 27 Øre, altsaa 420 Kr. 54 Øre med Fradrag af et Omkostningsbeløb af 73 Kr. 1 Øre, altsaa 347 Kr. 53 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af den til enhver Tid skyldige Saldo fra 11 Juni 1909, til Betaling sker. Endvidere paastaa de sig tillagt Sagens Omkostninger hos de Indstævnte in solidum. Disse procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand anbragt, at man ved Overenskomstens Afslutning gik ud fra, at Firmaet Krüger & Petersen var solvent, men at Grunden til, at Hovedkreditorerne nedsatte deres Krav til 90 pCt. var, at man ønskede at støtte Fru Krüger, saaledes at hun ikke blev blottet for Alt. Til at tilvejebringe de 90 pCt. til Hovedkreditorerne (Citanterne og de Indstævnte) — foruden fuld

Dækning til de øvrige Kreditorer — ansaa man det for nødvendigt, at de omhandlede Obligationer realiseredes og i den Hensigt udleveredes til Pantsætteren, Fru Krüger, men derimod var der ingen Grund for de Indstævnte til, ligesom det ej heller var deres Mening, at opgive noget af den af dem opnaaede Sikkerhed for deres Krav til Fordel for Citanterne, hvilket efter deres Formening ej heller er udtalt i Erklæringen af 19 Oktober 1907, der kun sigter til Udlevering af Obligationerne til Pantsætterinden. Ved Firmaets Konkurs og det Foranførte om de til Grund for Overenskomsten liggende Beregningers Urigtighed ere imidlertid alle Forudsætninger for deres Forpligtelse til Obligationernes Udlevering bristede, saaledes at deres Forpligtelse hertil er bortfalden.

De Indstævnte have endvidere anbragt, at Citanterne, da Erklæringen udtaler, at Obligationerne skulle udleveres til Dækning forholdsmæssig blandt Kreditorerne, ikke have mere Ret end de andre Kreditorer, hvorfor de ere urette Sagsøgere, og i hvert Fald kun kunne faa Andel i Obligationernes Provenu i Forhold til samtlige Kreditors Krav, at der intetsteds er tillagt Citanterne Andel i Andet end Netto-provenuet af et Salg, altsaa ikke nogen Andel i Renter af Obligationerne, og at der ikke kan tilkomme Citanterne noget, efter at Obligationerne ere blevne solgte ved Tvangsauktionen den 30 Marts 1909.

Forsaavidt angaar de Indstævntes sidstnævnte Anbringende, kan der ikke gives dem Medhold heri, idet Tvangsauktionen ikke kan være forbindende i Forholdet mellem Citanterne og de Indstævnte, da disse maa anses for at have været uberettigede til uden forudgaaende Aftale med eller Meddelelse til Citanterne at sætte Obligationerne til Auktion, hvilket det er in confesso, at de have gjort.

Ej heller kan der efter Indholdet af Erklæringen af 19 Oktober 1907 gives de Indstævnte Medhold i, at der ved dens Passus om Anvendelsen af Obligationernes Nettoprovenu til Dækning forholdsmæssig blandt Kreditorerne sigtes til samtlige Kreditorer, men maa den antages ved »Kreditorerne« kun at sigte til de i den omhandlede Hovedkreditorer (Citanterne og de Indstævnte).

Hvad enten de Indstævnte nu maatte have Ret eller ikke i, at man ved Overenskomstens Afslutning ansaa Firmaet Krüger & Petersen for solvent og, at Nedsættelsen med 10 pCt. af Citanternes og de Indstævntes Krav paa Firmaet udelukkende skete af Hensyn til Fru Krüger, maa de ved Erklæringen af 19 Oktober 1907 anses at være indgaaede paa, at de oftommeldte Obligationers Provenu anvendes til Dækning forholdsmæssigt blandt dem og Citanterne, indtil de hver har opnaaet 90 pCt., hvilket det er uomtvistet, at Citanterne ikke have faaet eller ville faa. Da der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at deres Forpligtelse i Henhold til Overenskomsten maa anses bortfalden paa Grund af bristende Forudsætninger, ville de — som ej heller under Forhandlingerne om Tilbagebetaling til Christiansen af de ovenommeldte 20,000 Kr. have taget noget Forbehold om, at de ikke ansaa sig forpligtede til at tilstaa Citanterne nogen Andel af Provenuet af de omhandlede Obligationer, hvortil de, om det var deres Mening, da havde haft al Grund til — derfor, idet Retten til at deltage i Obligationernes Nettoprovenu maa anses ogsaa at indeholde Ret til Andel af de af Obligationerne hævede Renter, være at dømme efter Citanternes Paastand,

dog at der ikke imod de Indstævntes Protest vil kunne tilkendes Citanterne Renter fra et tidligere Tidspunkt end Forligsklagens Dato den 7 Juli 1010 og saaledes, at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Mandag den 13 Maj.

Nr. 168. Dyrlæge **Th. P. Therkildsen** (Ingen)

mod

Gaardejer **Jens E. Knudsgaard** (Aagesen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Dyrlæge Th. P. Therkildsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Gaardejer Jens E. Knudsgaard, som har ladet møde, 200 Kroner.

---

Nr. 180. Tandlæge **V. Kiersgaard Thaarup** (Ingen)

mod

Tandlæge **H. E. Kiersgaard** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Tandlæge V. Kiersgaard Thaarup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at be-



meldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 182. Frk. **Maria Jessen** og Postbud **P. Th. Jessen** (Ingen)

mod

**Manufakturhandler J. Laugesen Petersen** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanterne, Frøken Maria Jessen og Postbud P. Th. Jessen, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 183. Sognefoged **Jens Poulsen Spørring** (Ingen)

mod

**Nørager Hesteavlsforening** (Møldrup).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Sognefoged Jens Poulsen Spørring, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Nørager Hesteavlsforening, som har ladet møde, 200 Kroner.

---

Nr. 227.

Advokat Halkier

mod

**Hans Harald Constantin Ludvigsen (Def. Winther),**

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1912: Arrestanten Hans Harald Constantin Ludvigsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Munch-Petersen og Bing, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Harald Constantin Ludvigsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther, 80 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Harald Constantin Ludvigsen, der tiltales for Tyveri, er født den 1 November 1890 og ikke funden straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse, der i det Væsentlige bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

#### I. (Forhold I under Forhøret).

Den 1 December 1910 har Arrestanten fra et aflaaet Tørreløft i Ejendommen, Willemoesgade Nr. 8, stjaalet en stor Del Vasketøj, der under Sagen er ansat til en Værdi af ialt 250 Kr.

Medens Arrestantens oprindelige Tilstaaelse gik ud paa, at han havde begaaet Tyveriet alene, idet han skaffede sig Adgang til Tørreløftet ved Hjælp af falsk Nøgle, gaar hans senere Forklaring ud paa, at Tyveriet er begaaet af ham i Forening med en af ham under Sagen ofte omtalt Person ved Navn Svend Aage Johansen, sammen med hvem han da ikke tidligere har stjaalet, og som fik ham til at indvillige i at deltage i Tyveriet ved at true ham dels med ellers at ville sælge alle hans Ejendele, dels med at ville skyde ham.

Efter Arrestantens Forklaring blev Tyveriet udført paa den Maade, at de efter Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel den nævnte

Dags Eftermiddag ved 2—3-Tiden begav sig hen til fornævnte Ejendom, som Johansen gik op i, medens Arrestanten blev staaende paa Gaden for at følge efter, naar Johansen fløjtede. Da Johansen lidt efter gjorde dette, gik Arrestanten op til Tørreloftet, hvor Johansen paaviste ham en stor Bunke Vasketøj, som Johansen meddelte, at han havde stjaalet, idet han sagde, at han ved Hjælp af et Søm havde oplukket den aflaaede Dør til Tørreloftet. De bar derefter i Forening det Stjaalne til Arrestantens Logi, hvorfra Johansen den følgende Dag hentede det meste, medens Arrestanten dog beholdt et Badehaandklæde og et Pudevaar, der ved hans Anholdelse endnu fandtes i hans Logi.

Efter hvad der nedenfor nærmere vil blive anført, maa det nærmest antages, at den af Arrestanten omtalte Johansen i Virkeligheden er en fingeret Person. Men selv om Arrestantens Forklaring lægges til Grund, vil han for sit heromhandlede Forhold være at straffe som Gerningsmand til grovt Tyveri.

## II. (Forhold II under Forhøret).

Til den ved Arrestantens Anholdelse den 19 April 1911 optagne Rapport saa vel som under de første Forhør under Sagen har Arrestanten tilstaaet en Gang i November Maaned 1910 at have stjaalet en hos ham forefunden Barbérmaskine og et Stykke Sæbe fra et af ham nærmere paavist Kvistværelse i Ejendommen, Gammeltoftsgade Nr. 4, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.

Det ommeldte Tyveri maa efter den stedfundne Anmeldelse antages at være begaaet den 19 Januar 1911 om Eftermiddagen omkring 4-Tiden, saaledes at Tyven har skaffet sig Adgang ved med Vold at trykke en aflaaet Dør ind.

Senere har Arrestanten ændret denne Forklaring derhen, at han ved den paagældende Lejlighed fulgtes med Johansen, uden at nogen Aftale om Tyveri var truffen, at Johansen, da de kom til den nævnte Ejendom, sagde, at han skulde op i denne for at se til Noget, og at Arrestanten godt kunde gaa med, at Arrestanten fulgte med op til 3die Sal, hvor han efter Johansens Paalæg blev staaende, medens Johansen gik videre op, at Johansen kort efter raabte til Arrestanten om at komme op, at Arrestanten, da han gik op i Kvistetagen, traf Johansen staaende i Døren til Trappegangen og saa, at en Dør fra Loftsgangen til et af Kvistværelserne stod aaben, at Johansen gav ham Barbérmaskinen og en Daase med Sæbe, at de forlod Ejendommen hver ad sin Trappegang og gik hjem til Arrestantens Logi, og at Johansen her gav Arrestanten et Par Cigarer.

Efter Arrestantens Forklaring var han, da han kom i Loftsetagen, paa det Rene med, at Johansen havde stjaalet de Genstande, han leverede Arrestanten, og Johansen meddelte ham, at han havde oplukket Døren til det nævnte Værelse med falsk Nøgle.

Barbérmaskinen er vurderet til 10 Kr., Daasen med Sæbe til 50 Øre.

Selv om der nu afses fra, at »Johansen« i Virkeligheden maa anses for en fingeret Person, vil Arrestanten for dette Forhold være at anse som Gerningsmand til grovt Tyveri, hvorved bemærkes, at

Arrestanten paa det herommeldte Tidspunkt efter sin Forklaring allerede tidligere havde begaaet Indbrudstyveri sammen med Johansen og ikke kan antages at have været i Tvivl om, at det var i lignende Øjemed, Johansen indfandt sig i Ejendommen.

### III. (Forhold XI under Forhøret).

Til den ved Arrestantens Anholdelse den 19 April 1911 optagne Rapport saa vel som under de første Forhør under Sagen har Arrestanten tilstaaet at have gjort sig skyldig i Tyveri af et ved Visitationen i hans Hjem forefundet Gulvtæppe og af et Sæt hvidt Tøj — hvoraf Benklæder og Vest forefandtes ved Visitationen i Arrestantens Hjem — fra et af ham nærmere paavist Loftskammer i Ejendommen, Kastelsvej Nr. 21, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.

De nævnte Koster samt endnu et i Arrestantens Logi forefundet Stykke Tøj har vist sig at hidrøre fra et fra nævnte Loftskammer, der maa antages at have været aflaaaset, begaaet Tyveri.

Senere har Arrestanten givet følgende Forklaring angaaende dette Tyveri:

Medens han og Johansen en Dag i Midten af Januar Maaned 1911 spadserede paa Kastelsvej, var de begge inde i Ejendommen Nr. 21 for at benytte Pissoiret. Uden forudgaaende Aftale om at begaa Tyveri paalagde Johansen nu Arrestanten at blive staaende i Gaarden, medens Johansen begik Tyveriet.

Johansen gik derefter op ad Køkkentrappen og kom lidt efter ned til Arrestanten med Gulvtæppet, som Arrestanten efter Johansens Anmodning bragte til sit Logi. Her indfandt ogsaa Johansen sig lidt senere, medbringende de øvrige Koster, der ved Visitationen forefandtes hos Arrestanten, samt noget mere Tøj, som Johansen i de følgende Dage atter bragte bort.

De tilstedekomne Koster ere vurderede til 47 Kr.

Idet bemærkes, at der maa gaas ud fra, at Arrestanten, der rigtigt har kunnet paavise det paagældende Loftskammer, har været tilstede i eller ved dette under Tyveriet, vil Arrestanten allerede under Hensyn hertil for dette Forhold være at straffe som Gerningsmand til grovt Tyveri.

### IV. (Forhold IX under Forhøret).

Til den ved Arrestantens Anholdelse den 19 April 1911 optagne Rapport saa vel som under de første Forhør under Sagen har Arrestanten tilstaaet, at han en Dag i Begyndelsen af Februar Maaned 1911 i Forening med Johansen har stjaalet nogle Dyner fra et af ham nærmere paavist Pulterkammer i Ejendommen, Kirsteinsgade Nr. 5, hvortil de skaffede sig Adgang ved, at Johansen frabrød Hængelaasen for den paagældende Dør og ved Hjælp af falsk Nøgle aabnede den indstukne Laas, hvormed Døren tillige var aflaaaset.

Om dette Tyveri foreligger der en Anmeldelse af 10 Februar 1911, hvorefter der bl. a. er stjaalet 5 Dyner og 1 Pude, og hvorefter Adgangen til Pulterkammeret maa antages at være skaffet paa den af Arrestanten forklarede Maade.

Ved Visitationen i Arrestantens Logi efter hans Anholdelse blev

der bl. a. forefundet Laanesedler paa 2 Dyner og 2 Puder, som efter Arrestantens Forklaring hidrører fra dette Tyveri.

Senere har Arrestanten ændret denne Forklaring paa følgende Maade:

En Eftermiddag i Begyndelsen af Februar Maaned 1911 bragte Johansen nogle Dyner og Puder i en Sæk til Arrestantens Logi og sagde til Arrestanten om at følge med. De fulgtes ad til den nævnte Ejendom, hvor de uhindret gik op til et i Loftsetagen værende Kammer, hvis Dør stod aaben. Johansen gav Arrestanten en med Sengklæder fyldt Sæk, som han paalagde Arrestanten at bære til Arrestantens Logi, hvor lidt senere ogsaa Johansen kom med en Dyne.

I Løbet af samme og følgende Dag bragte Johansen og en Kvinde, med hvem Johansen var Kæreste, atter det meste af det Stjaalne bort, men Arrestanten pantsatte dog for Johansen en Dyne og to Puder og fik som sin Andel af Udbyttet 2 Kr.

De ved den ommeldte Lejlighed stjaalne Sengklæder er ansatte til en Værdi af 60 Kr.

Efter det Foreliggende maa Arrestanten anses som Gerningsmand til Tyveriet, og dette tilregnes ham som grovt, allerede under Hensyn til den af ham oprindelig givne Tilstaaelse, hvorved iøvrigt bemærkes, at Arrestanten efter sin Forklaring har været paa det Rene med, at Johansen, naar han gik ud paa Tyveri, i det Hele benyttede sig af falske Nøgler.

#### V. (Forhold XII under Forhøret).

Til den ved Arrestantens Anholdelse den 19 April 1911 optagne Rapport saa vel som under de første Forhør under Sagen har Arrestanten tilstaaet, at han en Gang i Løbet af Vinteren 1911 havde fra-stjaalet Ellen Bolette Petersen, Neermanns Hustru, der beboede en Lejlighed paa 3die Sal i Willemoesgade Nr. 17, hvor Arrestanten logerede i et Kvistværelse, en Gulvskruppe og en Spand, der havde staaet frit fremme paa Køkkentrappen og ved Visitationen i Arrestantens Hjem forefandtes i hans Logi.

Gulvskruppen og Spanden er vurderede til ialt 50 Øre.

Senere har Arrestanten tilbagekaldt denne Forklaring og gjort gældende, at de nævnte Genstande er satte ind i hans Værelse af Johansen, der maa have stjaalet dem fra Trappegangen.

Til denne Forklaring vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, og Arrestanten vil være at straffe som Gerningsmand til dette Tyveri.

#### VI. (Forhold V under Forhøret).

Til den ved Arrestantens Anholdelse den 19 April 1911 optagne Rapport saa vel som under de første Forhør under Sagen har Arrestanten tilstaaet den 6 Marts s. A. at have gjort sig skyldig i Tyveri af Beklædningsgenstande fra et af ham nærmere paavist Kvistværelse i Ejendommen, Nordre Frihavsgade Nr. 58, hvortil han skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle.

Senere har Arrestanten forklaret, at Tyveriet er begaaet af ham og Johansen i Forening, idet dog Arrestanten til at begynde med blev

staaende paa Ejendommens Trappe ved 3die Sal, men derefter gik videre op til Kvistetagen, hvor Johansen kom ud fra det paagældende Værelse med en Del Beklædningsgenstande m. m., som han lagde ud paa Loftsgangen til en Bunke Tøj, der allerede laa der.

Johansen bar derefter alt det paagældende Tøj, der under Sagen er ansat til en Værdi af 20 Kr., til Arrestantens Logi, hvorfra han senere hentede det og gav Arrestanten 50 Øre af et Beløb af 2 Kr., som Johansen havde stjaalet ved samme Lejlighed. Arrestanten vil ikke have vidst, om Værelset var aflaaet eller ikke, eller hvorledes Johansen skaffede sig Adgang til det.

Selv om den af Arrestanten saaledes senest afgivne Forklaring lægges til Grund, vil han for sit her ommeldte Tyveri være at straffe som Gerningsmand til grovt Tyveri, hvorved bemærkes, at det ommeldte Kvistværelse, der maa antages i Almindelighed aflaaet, efter det Oplyste ogsaa har været det ved den her omhandlede Lejlighed.

#### VII. (Forhold XIX under Forhøret).

Den 7 April 1911 anmeldte Viktualiehandler Carl Andersen og dennes Kommis, Hans Peter Schou, at der den foregaaende Dags Eftermiddag fra det af Sidstnævnte beboede, til Førstnævntes Lejlighed i Ejendommen, Enghavevej Nr. 61, hørende aflaaede Kvistværelse var stjaalet en stor Del nærmere specificerede Genstande.

Under Sagen er bragt tilstede en Vinterfrakke, et Par Sko, et Par Galocher og to Platter, der af Schou er genkendt som frakomne ham ved den ommeldte Lejlighed.

De tilstedekomne Genstande er vurderede til ialt 37 Kr.

Arrestanten har tilstaaet sig skyldig i Tilegnelse af de tilstedekomne Genstande under følgende Omstændigheder:

En Dag i Begyndelsen af April Maaned 1911 gik han og Johansen sammen ud til fornævnte Ejendom, hvor Johansen, der sagde at ville tale med Schou, gik ind i en Urtekræmmerforretning i samme Ejendom.

Da Johansen atter kom ud fra denne, sagde han, at han af Schou havde faaet Nøglen til dennes Værelse paa Kvisten, hvor Johansen og Arrestanten kunde vente, til Schou senere kom. De gik derefter begge op til Kvistetagen, hvor Johansen ved Hjælp af en Nøgle lukkede sig ind i det omtalte Værelse. Efter at de havde opholdt sig her i nogen Tid, uden at der kom Nogen, stjal Johansen i Arrestantens Paasyn de fornævnte tilstedekomne Genstande saa vel som forskellige andre, svarende til de som stjaalne anmeldte, hvorefter de i Forening transporterede det Stjaalne til Arrestantens Logi.

Frakken lod Arrestanten samme Dag sin Søster pantsætte; de øvrige tilstedekomne Genstande var han endnu i Besiddelse af ved sin

Færdig fra Trykkeriet den 23 Maj 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 14.

---

Mandag den 13 Maj.

Anholdelse, medens der ikke foreligger Oplysning om, hvor de øvrige stjaalne, til ialt 60 Kr. vurderede Genstande, ere blevne af.

Ifølge den af Kommiss Schou afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa det antages, at Arrestantens Forklaring om Besøget i Forretningen og Nøglens Overlevering er Opspind.

Arrestanten maa herefter med Hensyn til dette Forhold anses som Gerningsmand til grovt Tyveri.

Sigtelsen mod Arrestanten har endvidere Hensyn til følgende Tilfælde:

## VIII. (Forhold XIV under Forhøret).

Den 10 November 1910 anmeldte Fotografmedhjælperke, Frøken Anna Sørensen, at der den foregaaende Dag fra hendes aflaaede Kvistværelse, Grundtvigsvej Nr. 18, var frastjaalet hende en stor Mængde nærmere specificerede Genstande, og samtidig anmeldte Kommunelærer Hellums\*) Hustru, at der fra et aflaaet Pulterkammer sammesteds var frastjaalet hende en Rejsekuffert.

Ved Visitation dels i Arrestantens Logi efter hans Anholdelse, dels i et Logi, der havde været benyttet af Arrestantens Søster, Alma Ludvigsen — der en Tid har været arresteret under Sagen som sigtet for Meddelagtighed i Arrestantens Ejendomsindgreb, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale — er der forefundet dels en til 35 Kr. vurderet Kuffert, dels nogle Gafler, Skeer, Kopper og Glas, 1 Bakke og et Pudevaar, tilsammen vurderede til 5 Kr., og disse Koster er af de fornævnte respektive Bestjaalne genkendte som Koster, der er frakomne dem ved det ommeldte Tyveri.

Arrestanten har erkendt, at Johansen en Dag i November 1910 har bragt de saaledes under Sagen tilstedekomne Koster — saa vel som iøvrigt en stor Del andre, der svarede til de af Frøken Sørensen som stjaalne anmeldte — til Arrestantens Logi, hvor Arrestanten har modtaget dem, skønt Johansen meddelte ham, at han havde stjaalet dem, og at Arrestanten, medens de øvrige stjaalne Koster er pantsatte, solgte eller for enkeltes Vedkommende bortkomne for ham, fremdeles

---

\*) Skal være: Hellungs.

dels opbevarede og benyttede, dels til sin fornævnte Søster overlod de tilstedebragte Koster.

IX. (Forhold XV under Forhøret).

Den 7 Januar 1911 anmeldte Kunstmaler M. Reese, at der samme Dag fra hans aflaaede Atelier i Kvistetagen i Carl Johansgade Nr. 2 var stjaalet 5 Malerier, et Fortræksgardin, 1 Kjole og forskellige andre Genstande.

Malerierne, Gardinet og Kjolen samt en ved samme Lejlighed stjaalen Daase ere komne tilstede under Sagen og genkendte af Bestjaalne, de ere vurderede til ialt 75 Kr.

Arrestanten har erkendt, at Johansen den nævnte Dag, medens Arrestanten opholdt sig i Johansens Logis, hvor Arrestanten ogsaa selv lidt senere flyttede hen, her til bragte de under Sagen tilstedekomne Genstande, uden at Arrestanten erindrere, om Johansen meddelte noget om, hvorfra han havde dem, og at Arrestanten samme Dag ved Hjælp af sin Søster pantsatte Kjolen og tre af Malerierne, medens han beholdt Resten af de nævnte Genstande.

X. (Forhold XVI under Forhøret).

Den 13 Januar 1911 anmeldte Urmager Morten Larsen at der samme Dag fra hans aflaaede Kvistværelse, Jagtvej Nr. 9, var stjaalet en stor Del nærmere specificerede Effekter, hvoriblandt 1 Dyne, 1 Hovedpude og 1 Naal til Haaret.

De tre nævnte Genstande ere komne tilstede under Sagen og genkendte af Bestjaalne, de ere vurderede til ialt 22 Kr.

Arrestanten har erkendt, at Johansen har givet ham Meddelelse om det heromhandlede Tyveri, at de tilstedekomne Ting af Johansen ere bragte til Arrestantens Logi — iøvrigt sammen med adskillige andre Genstande, der svarede til dem, der ere anmeldte som stjaalne ved den samme Lejlighed, men om hvilke Arrestanten ikke vil vide, hvor de senere ere blevne af — og at Arrestanten, til hvem Johansen efter Arrestantens senere Forklaring blot opgav, at han havde Sagerne »fra Jagtvejen«, har modtaget de fornævnte Genstande samt dels pantsat, dels selv benyttet, dels foræret sin Søster dem.

XI. (Uden Nr. til Forhøret).

Den 20 og 21 Januar 1911 skete der Anmeldelse om, at der den 20 s. M. om Eftermiddagen fra to forskellige aflaaede Kvistværelser i Ejendommen, Anker Heegaardsgade Nr. 1, var sket Tyveri af en Række nærmere specificerede Genstande, deriblandt navnlig en Del Smykker og Dameunderbeklædningsgenstande, samt to Kogejomfru Marie Nielsen tilhørende Sparekassebøger med Sparekassen for København og Omegn, paa hvilke Bøger, der havde henholdsvis Nr. 218920 og Nr. 112002, indestod resp. ca. 1000 Kr. og ca. 200 Kr.

Under Sagen er der kommen tilstede to Par Damebenklæder (vurderede til 75 Øre) og et Guldkors (vurderet til 1 Kr.), der henholdsvis af Marie Nielsen og af den anden Bestjaalne, Frøken Charlotte Langballe, ere genkendte som frakomne dem ved den ommeldte Lejlighed.

Arrestanten har erkendt, at Johansen en Gang i Januar 1911 har



bragt Damebenklæderne og Guldkorset sammen med en Del andre Genstande, svarende til de som stjaalne anmeldte, til Arrestantens Logi — iøvrigt uden at gøre Rede for, hvorfra han havde dem — og at Arrestanten senere har foræret Benklæderne til sin Søster og Guldkorset til en anden Kvinde.

Endvidere har Arrestanten erkendt, at Johansen er kommen til ham med 2 Sparekassebøger, som Johansen vedgik at have stjaalet, at Arrestanten af Johansen har modtaget den ene af disse, paa hvilken der dog efter Arrestantens Forklaring indestod 400 Kr., at Arrestanten har forsøgt at laane paa denne Bog paa et Laanekontor, og at han, da dette ikke lykkedes, og han ikke turde forsøge at hæve noget af dens Paalydende, derefter med Posten har sendt Bogen til fornævnte Sparekasse.

Det er oplyst, at den saaledes til Sparekassen indsendte Kontrabog med denne havde Numret 112002.

## XII. (Forhold XVIII under Forhøret).

Den 10 Marts 1911 anmeldte Bagersvend Niels Adolf Nielsen, at der den foregaaende Dag fra hans aflaaede Kvistværelse var stjaalet en Del nærmere specificerede Genstande.

Under Sagen er bragt tilstede et Jakkesæt, et Vækkeur, et Maaleur, en elektrisk Klokke, et Bor og 2 Rammer, der af Bestjaalne er genkendt som nogle af de ham ved denne Lejlighed frakomne.

Arrestanten har erkendt, at Johansen har bragt de fornævnte Genstande — der under Sagen ere vurderede til ialt 18 Kr. — til Arrestantens Logi, hvor Arrestanten har modtaget dem.

Medens Arrestanten den 11 s. M. har ladet sin Søster pantsætte Jakkesættet, har han beholdt de øvrige Genstande indtil sin Anholdelse.

## XIII. (Forhold XVII under Forhøret).

Den 31 Marts 1911 anmeldte Fuldmægtig Jørgen Arnstrøm, at der samme eller den foregaaende Dag fra hans aflaaede Pulterkammer, J. E. Ohlsens Gade Nr. 5, var frastjaalet ham 2 Dyrer. I en under Sagen tilstedekomne til 20 Kr. vurderet Dyne har han genkendt en af de ham saaledes frastjaalne.

Arrestanten har tilstaaet, at Johansen ved den ommeldte Tid har bragt den under Sagen tilstedekomne Dyne til hans Logi, hvor han, skønt Johansen meddelte at have stjaalet den, har modtaget Dynen; denne blev iøvrigt pantsat samme Dag, uden at det er oplyst, hvorvidt det var Arrestanten, der foretog Pantsætningen.

Arrestantens Forklaringer om den Person ved Navn Johansen, der dels skal have været Deltager i Arrestantens Tyyerier, dels skal have bragt Arrestanten forskellige af de Genstande, der ere bragte tilstede under Sagen, har i det Hele været vakkende og ubestemte. De foretagne Eftersøgninger efter en saadan Person har været forgæves,

og Sagens Oplysninger — derunder de Forklaringer, der ere afgivne af Arrestantens fornævnte Søster — bestyrke yderligere, at han overhovedet ikke eksisterer.

Der maa herefter nærmest gaas ud fra, at Johansen er en opdigtet Person, under hvem Arrestanten søger at henskyde bl. a. til Forklaring af, at han — uden efter sin Fremstilling selv at være Tyven — er funden eller har været i Besiddelse af en Række stjaalne Koster.

Selv om nu bl. a. netop den nævnte Omstændighed taler for, at Arrestanten selv er Gerningsmanden ogsaa til de under VIII—XIII omhandlede Tyverier, er der dog overfor Arrestantens Benægtelse ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham som Gerningsmand til disse.

Derimod vil Arrestanten være at dømme som Hæler med Hensyn til de under de nævnte Forhold omhandlede, under Sagen tilstede-komne Genstande saavel som med Hensyn til den til Sparekassen tilbagesendte Sparekassebog, idet det findes ganske ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten, ogsaa forsaavidt han ikke selv har villet erkende dette, har været paa det Rene med, at de paagældende Genstande var stjaalne. Foruden hvad der fremgaar af Arrestantens egne Forklaringer om Forholdet i det Hele mellem ham og Johansen, skal i saa Hensende særlig henvises til, at Arrestanten af sig selv rigtigt har kunnet paavise eller opgive de Steder, fra hvilke de forskellige Genstande ere stjaalne — hvad der, forsaavidt han ikke selv er Gerningsmand, maa antages at bero paa de ham af denne givne Oplysninger — samt at Arrestanten selv har forklaret, at Johansen altid, kort efter, at et Tyveri var begaaet, fortalte Arrestanten, hvor han havde begaaet det.

Det skal endnu bemærkes, at Arrestanten har været uden paa-viseligt Erhverv siden før Jul 1910, og at han fra Steder, hvor han tidligere har haft Plads, er skildret som en doven og upaalidelig Person.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stykke, og 238 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

---

Nr. 239. Højesteretssagfører Winther

mod

Lars Peter Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 21 November 1911: Tiltalte, Vognmandskusk Lars Peter Andersen, bør straffes med Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkentved, og Defensor, Sagfører A. C. Hansen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1912: Tiltalte Lars Peter Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Siesby og Prokurator Nissen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Andersen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Vognmandskusk Lars Peter Andersen, der er født den 5 Juni 1867 og ikke fundet forhen straffet, for falsk Forklaring for Retten.

Under en af Kusk Vilhelm Petersens Hustru, Helga af Jægerspris, mod fhv. Smed Hans Mikael Villadsen, sammesteds, ved Horns Herreds Politiret for mundtlige Injurier anlagt Sag mødte Tiltalte den 19 September f. A. i Retten som Vidne og blev — efter at have erklæret sig bekendt med Vidnepligten — efter skriftlige, af Klagerindens Sagfører fremlagte Spørgsmaal afæsket Forklaring, bl. a. om, hvorvidt han ved den i Sagen omhandlede Lejlighed havde hørt Indklagede Villadsen sige til Klagerindens Mand, fornævnte Vilhelm Petersen, at denne skulde passe paa sin Kone, for der var ikke en af Soldaterne i Lejren (∩: den ved Jægerspris da etablerede Lejr), som ikke havde »knæppet« hende. Tiltalte besvarede det desangaaende til ham rettede Vidnespørgsmaal derhen, at han kun havde hørt, at Indklagede og Klagerindens Mand skændtes, men at han ikke havde hørt eller forstaaet noget af de

faldne Ord og saaledes ej heller Udladelsen »om Soldaterne i Lejren, der havde knæppet Klagerinden«. Dette Svar gav Anledning til en yderligere Afhøring af Tiltalte, der, efter at det fornævnte Spørgsmaal paany var ham forelagt, atter nægtede at have hørt Indklagede udtale sig som i Spørgsmaalet angivet.

Et andet den samme Dag afhørt kvindeligt Vidne bekræftede derimod, at Indklagede var fremkommet med Udladelsen, og forklarede yderligere, at hun ansaa det for ganske umuligt, at Tiltalte havde kunnet undgaa at høre den, samt at han ogsaa, efter at den var fremkommet, paa Forespørgsel havde erkendt at have hørt den. Dette andet Vidne bekræftede, efter at den befalede Formaningstale var hende forelæst, sin Forklaring med Ed, medens Klagerindens Sagfører foreløbig undlod at begære Tiltalte edfæstet.

Da det efter det saaledes Passerede og det iøvrigt under den paagældende private Politisag Oplyste fandtes antageligt, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten, blev han den 4 Oktober forrige Aar sat under Anholdelse som sigtet herfor, og i det første over ham den 5 samme Maaned afholdte Forhør erkendte han da ogsaa, at han havde hørt den under den private Politisag Indklagede overfor Klagerindens Mand »meget lydeligt« fremkomme med en Udladelse om Klagerinden, der i Hovedsagen svarede til den i Vidnespørgsmaalet gengivne, og som i hvert Fald gik ud paa at sigte Klagerinden »for at lade sig knæppe af Soldaterne«. Tiltalte, der senere under Forhøret har gengivet Udladelsen saaledes: »Du maa hellere passe paa din Kone end at lade hende rende og lade sig knæppe af Soldaterne«, har erkendt, at han under Vidneførslen den 19 September forrige Aar mod bedre Vidende har afgivet den usandfærdige Forklaring, at han ikke havde hørt den paagældende Udladelse, men kun noget Skænderi mellem Klagerindens Mand og Indklagede, at han var sig bevidst, at det var hin Udladelse, hvortil Interessen under Vidneførslen særlig knyttede sig, og at der i Forbindelse med Udladelsen ikke fandt noget egenligt Skænderi Sted. Med Hensyn til sit Forhold under Vidneførslen har Tiltalte endvidere forklaret, at han, hvem det straks efter Injuriens Fremsættelse blev stillet i Udsigt, at han vilde komme til at afgive Vidneforklaring, helst vilde være fri for at have med Sagen at gøre og tænkte sig, at dette lettest lod sig opnaa ved, at han i Retten indskrænkede sig til at forklare, at han blot havde hørt noget Skænderi, at han ikke havde tænkt over, hvorvidt han vilde komme til at aflægge Ed paa sin Forklaring, at han efter at have overværet Edsformaningstalens Oplæsning for det andet den 19 September afhørte Vidne og dettes Edfæstelse blev meget uhyggelig tilmode, og at han, hvis han dengang var bleven opfordret til at bekræfte sin afgivne Forklaring med Ed, ganske bestemt vilde have nægtet at aflægge Eden og straks vilde have vedgaaet, at hans Forklaring var falsk.

Idet Tiltaltes Forklaring i det Hele findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. midlertidig Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Da Underrettsdommen har be-

stemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil den i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens den forsaavidt angaar Aktionens Omkostninger, som det retteligt er paalagt Tiltalte at udrede, vil være at stadfæste.

---

Nr. 250.                      Advokat Hindenburg  
  mod  
**Sophus Nikolaj Jacobsen** (Def. Hansen),  
  der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 16 Marts 1912: Arrestanten Sophus Nikolaj Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kroner og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 April 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
  kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sophus Nikolaj Jacobsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horsens Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Sophus Nikolaj Jacobsen for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 17 November 1893, har tidligere været anset ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 1 Maj 1908

i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 16, 1ste Stykke, efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, begge Bestemmelser tildels sammenholdte med § 46, samt efter § 256 og § 275, jfr. § 270, samtlige Straffebestemmelser sammenholdte med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med nævnte midlertidige Lovs § 20.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten den 1 Februar dette Aar havde tiltraadt en Plads som Karl paa Hotel »Phønix« i Horsens, begav han sig den 12 samme Maaned om Eftermiddagen ved 6-Tiden hen til en paa Hulvejen i bemeldte Købstad beliggende Ejendom, hvor han i den Hensigt at finde Lejlighed til at begaa Tyveri ad Hovedtrappen gik op paa Loftet, hvortil Adgangen var uhindret. Efter at han havde banket paa en Loftsdør uden at faa Svar og derhos havde lyttet ved Døren uden at kunne høre Nogen i Værelset indenfor samme, skaffede han sig Adgang til Værelset ved at aabne Døren, der var aflaaet, ved Hjælp af en Dirk, som han vil have fundet i en lille Trækasse med Søm, der, da han tiltraadte Tjenesten paa Hotellet, henstod i det ham anviste Værelse, og tilvendte sig derefter et Murmester Jens Agerskov Skelborg tilhørende Guld-Lommeur med vedhængende Guldkæde, der laa frit fremme paa et Bord i Værelset. Medens han gemte Kæden, som han ikke turde bruge, i sin Haandkuffert, benyttede han derimod Uret, indtil han i Slutningen af Maanedens bortbyttede det til Hotelkarl Charles Viggo Therkelsen mod et Sølvur og et kontant Beløb af 3 Kr.

Arrestanten har forklaret, at han ikke vilde have tilegnet sig de stjaalne Effekter, saafremt han havde vidst, at de var saa værdifulde, som de viste sig at være.

Effekterne ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede, Uret til 50 Kr. og Kæden til 15 Kr., udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 20 Maj.

Nr. 20. **Brørup-Lindknud Sogneraad** (Dietrichson)

mod

fhv. Lærer og Kirkesanger **Andreas Petersen Lustrup** (Møller),  
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til ikke at lide Afkortning i sin Løn for Offer og Akcidenser.

Gørding-Malt Herreders ordinære Rets Dom af 24 April 1908: Indstævnte, Brørup-Lindknud Sogneraad, bør til Citanten, forhenværende Lærer og Kirkesanger i Lindknud Andreas Petersen Lustrup, betale 1302 Kr. 47 Øre med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Januar 1907, til Betaling sker, og erstatte det Offentlige, hvad der skulde være erlagt til Stempelpapir og Retsgebyrer, hvis Sagen ikke havde været for Citantens Vedkommende beneficeret, hvorhos Indstævnte har at udrede det Citantens befalede Sagfører, Smith af Holsted, tilfaldende Salær, 25 Kr., medens det Indstævntes befalede Sagfører, Nors i Ribe, tilfaldende Salær, 25 Kr., paahviler det Offentlige. Formand for det indstævnte Sogneraad V. Schmidt bøder til Justitskassen 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betale Appellanterne, Brørup-Lindknud Sogneraad, Retsgebyr, Skrivsalær og Godtgørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Appelindstævnte, forhenværende Lærer og Kirkesanger Andreas Petersen Lustrup, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt i Salær til den for ham beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Johnsen, 35 Kroner. Der tillægges den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 35 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at ophæve, og at den Sogneraadsformand Schmidt idømte Bøde maa bortfalde, da den for ham ved Forligsmæglingen mødte Person maa anses at have haft behørig Fuldmagt.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

## Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for begge foregaaende Retter ophæves, og at den Sogneraadformand V. Schmidt idømte Bøde bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Brørup-Lindknud Sogneraad, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører, nuværende Justitsminister Bülow og Højesteretssagfører Winther hver 50 Kroner og Højesteretssagførerne Dietrichson og Møller, der have afløst de forannævnte Højesteretssagførere under Sagens Gang for Højesteret, hver 100 Kroner, hvilke Beløb tilligemed de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salaries udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved den af det kongelige danske Kancelli under 13 Januar 1835 approberede Skoleplan for Lindknud Sogn fastsattes Lønnen for Læreren ved Lindknud Hovedskole, foruden til afgiftsfri Bolig m. v., til 1 Td. 4 Skpr. Rug og 16 Tdr. Byg, hvorefter det i Planen hedder, at der dertil haves som Degneindkomster: a) 4 Tdr. 4 Skpr. Rug, b) Offer og Akcidenser 20 Rdl. = 10 Tdr. Byg. Lønningen blev senere forøget med 2 Tdr. Byg aarlig som Afløsning for den saakaldte Smaaredsel, og endelig blev den fra 1 Januar 1879 forhøjet med et aarligt Tillæg af 106 Kr.

Idet Appelindstævnte, forhenværende Lærer og Kirkesanger i Lindknud Andreas Petersen Lustrup af S. Holsted, der i Tidsrummet fra 15 Juni 1887 til 1 November 1904 har været beskikket til bemeldte Embede, har anbragt, at den Lærerembedet tillagte Lønning i Medfør af Bestemmelsen i Lov om Borger- og Almueskolevæsen af 8 Marts 1856 § 15 — hvorefter det Vederlag, som de Skolelærere, der besørger kirkelige Forretninger, herfor oppebære, fra Udgangen af Aaret 1856 ikke skal komme til Afdrag i deres Løn — burde have været forhøjet med det som meldt i Skoleplanen for Offer og Akcidenser beregnede Beløb 10 Tdr. Byg, har han under nærværende Sag i første Instans søgt Appellanterne, Brørup-Lindknud Sogneraad, til Betaling af det ham herefter i Tidsrummet fra hans Beskikkelse, indtil Lønningsforholdene for Lærerembederne i Aaret 1901 blev forandrede, for lidet udbetalte Lønningsbeløb, som han har opgjort til 1302 Kr. 47 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 Januar 1907, indtil Betaling sker.

Da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, hvorhos Appellanterne ere tilpligtede for Appelindstævntes Vedkommende at udrede Processens Omkostninger i første Instans efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til den for ham beskikkede



Sagfører for Underretten 25 Kr., er Sagen nu af dem indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaet sig frifundne for Appelindstævntes Tiltale subsidiært mod Betaling af 521 Kr. 68 Øre, hvorimod Appelindstævnte har procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Ligesom der nu ikke kan lægges nogen Vægt paa den af Appellanterne til Støtte for deres Frifindelsepaastand anførte Omstændighed, at der ikke i det Opslag, i Henhold til hvilket Appelindstævnte i sin Tid optraadte som Ansøger til Lærerembedet, findes optaget noget Til-sagn om, at den heromhandlede Indtægt skulde udredes som en Del af den faste Løn, findes der ej heller at kunne gives Appellanterne Medhold, naar de videre have gjort gældende, at Indtægten af Offer og Akcidenser ikke er kommen til Afdrag i Embedets Lønning, idet der efter Indholdet af Skoleplanen maa gaas ud fra, at den nævnte Indtægt i Overensstemmelse med Forskrifterne i Anordning om Skolevæsnet paa Landet af 29 Juli 1814 § 55 a er taget i Betragtning ved Fastsættelsen af den øvrige Del af Lønningen.

Med Hensyn til den forommeldte Lønningsforhøjelse af 106 Kr. aarlig hedder det i en Tilførsel til Lindknud Skoles Embedsbog, at »Skolelæreren opgiver sin Løn den 1 Januar 1875 at være 6 Tdr. Rug og 18 Tdr. Byg (hvoraf de 2 Tdr. ere for Smaaredsel). Efter ført Forhandling mellem Ministeriet (Kultusministeriet Fischer) og Skoleraadet for Ribe Amt er der tillagt Lindknud Kirkesanger- og Skolelærerembede et fast aarligt Tillæg af 106 Kr., hvorved altsaa Embedets aarlige Indtægt er bragt op til 1200 Kr. (1094 + 106 = 1200). Tillæget tager sin Begyndelse med 1 Januar 1879 og kommer i Betragtning ved Beregning af Pension«. Efter Parternes Procedure maa der gaas ud fra, at det nævnte Beløb af 1094 Kr. angiver den for Embedet dagældende Reguleringssum, og der er mellem Parterne Enighed om, at Hensigten med Ydelsen af det heromhandlede Tillæg maa antages at have været den at bringe den aarlige Indtægt op til 1200 Kr.

Appellanterne have nu gjort gældende, at Tillæget ikke vilde være bleven givet, saafremt Reguleringssummen forinden havde været oppe paa 1200 Kr., at dette vilde have været Tilfældet, saafremt Embedets Indehaver da havde oppebaaret ogsaa de omstridte 10 Tdr. Byg, samt at Kravet paa at oppebære disse, hvis det overhovedet kunde anerkendes, i hvert Fald maatte anses fyldestgjort derved, at der ved den siden 1 Januar 1879 tilstaaede kontante Lønningsforhøjelse af 106 Kroner var ydet Ækvivalent for de 10 Tdr. Byg.

Appelindstævnte har imidlertid bestridt Rigtigheden af denne Appellanternes Opfattelse, og da Appellanterne ganske have undladt at forelægge Retten Oplysning om det nærmere Indhold af de forommeldte Forhandlinger mellem Ministeriet og Skoleraadet, vil det ikke kunne statuere, at Kravet paa de 10 Tdr. Byg er bortfaldet som Følge af eller sket Fyldest igennem den oftnævnte, fra 1 Januar 1879 indtraadte kontante Lønningsforhøjelse.

Til Støtte for deres subsidiære Paastand have Appellanterne villet gøre gældende, at der under alle Omstændigheder kun kan tilkomme Appelindstævnte en Erstatning af 20 Rdlr. eller 40 Kr. aarlig, hvilket for det Tidsrum, om hvilket der under Sagen er Spørgsmaal, an-

drager 521 Kr. 68 Øre, idet Skoleplanen efter deres Formening maa forstaas saaledes, at Lærerens Indtægter af Offer og Akcidenser — og derfor ogsaa det Fradrag, der for samme er gjort i Lønningen — er ansat til 20 Rdlr. aarlig. Efter den i Anordning 29 Juli 1814 § 55a givne Forskrift angaaende Beregningsmaaden af Lærernes Lønning, sammenholdt med Bestemmelserne i Pl. 22 Maj 1839 § 3 og Pl. 22 Marts 1843 §§ 1 og 2, findes det imidlertid ikke tvivlsomt, at naar Indtægten af Offer og Akcidenser ved den approberede Skoleplan foruden i Penge er ansat til et bestemt Kvantum Byg, maa denne sidstnævnte Ansættelse danne Udgangspunktet ved Beregninger over Beløbets Størrelse til enhver Tid, og idet det saaledes maa billiges, at Appellanterne ved Underretsdommen ere tilpligtede at godtgøre Appelindstævnte som resterende Lønning 10 Tdr. Byg aarlig med det af ham indsogte Beløb 1302 Kr. 47 Øre tilligemed Renter heraf, som nævnt, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i første Instans tiltrædes, og ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Formanden for det sammesteds indstævnte Sogneraad, V. Schmidt, der har ladet givet Møde under Forligsmæglingen ved en med utilstrækkelig Fuldmagt forsynet Person, at erlægge en Bøde til Justitskassen af 8 Kr., saaledes være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Appellanterne at burde for Appelindstævntes Vedkommende udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til den for ham beskikkede Sagfører sammesteds 35 Kr.

Der vil være at tillægge den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 35 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Dokumenter ere, ogsaa forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, sammenhæftede, uanset at de ifølge Lov af 19 December 1903 burde have fulgt Akten særskilt.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Tirsdag den 21 Maj.

Nr. 170. Garver og Læderhandler **P. Nissen Hansen**  
(Overretssagfører Byrdal)

mod

Forsikringsinspektør **I. W. Eggebrecht** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Parternes Krav paa hinanden i Anledning af et tidligere mellem dem bestaaende Interessentskabsforhold.

Ribe Bytings Dom af 17 Maj 1910: Indstævnte i Hovedsagen, Skomagermester I. W. Eggebrecht, bør til Hovedcitanten, Garver og

Læderhandler P. Nissen Hansen i Ribe, betale 579 Kr. 16 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 August 1905, til Betaling sker, medens han iøvrigt bør for Hovedcitantens Tiltale i Kontinuations sagen fri at være. Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som Kontinuations- og Kontrasagen ophæves. Det Idømte at betale inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 April 1911: Forsaavidt angaar det ovennævnte Huslejekrav, bør Appellanten, Forsikringsinspektør J. W. Eggebrecht, for Tiltale af Indstævnte, Garver og Læderhandler P. Nissen Hansen, i denne Sag fri at være. Indstævnte bør til Appellanten betale 1445 Kr. 95 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 September 1905, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen foreligger Højesteret til Paakendelse, drejer den sig alene om det af Appellanten indtalte Lejebeløb og om de Beløb, som ved den indankede Dom ere tilkendte Indstævnte under Posterne 1, 2, 4 og 5. Efter de foreliggende Oplysninger maa det billiges, at Lejebeløbet ikke er tilkendt Appellanten. Det maa derhos i Henhold til de i Dommen anførte Grunde tiltrædes, at der under Posterne 1 og 2 er tillagt Indstævnte 665 Kroner 95 Øre. Hvad Post 4 angaar, gik den af Parterne om Forholdets Ophævelse truffne Overenskomst ud paa, at Maskinerne skulde udleveres Indstævnte, naar han betalte den resterende Købesum, hvorimod Overenskomsten ikke indeholdt Hjemmel til at paalægge Appellanten at refundere Indstævnte nogen Del af de i Dommen nævnte Afskrivningsbeløb. Herefter vil der ikke kunne tilkendes Indstævnte noget under denne Post. Heller ikke vil Indstævnte kunne gøre Krav paa det under Post 5 nævnte Beløb af 130 Kroner, idet det forhøjede Lejebeløb har været opført i flere Opgørelser, uden at Indstævnte kan antages at have gjort Indsigelse herimod. Som Følge af det Anførte vil Dommen kunne stadfæstes, saaledes at det Indstævnte tilkendte Beløb nedsættes med 780 Kroner til det ovennævnte Beløb af 665 Kroner 95 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op-  
hæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Indstævnte, Forsikringsinspektør I. W. Eggebrecht, tilkendte Beløb nedsættes til 665 Kroner 95 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 21 September 1905, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Garver og Læderhandler P. Nissen

Hansen 10 Kroner og Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ribe Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag har Indstævnte, Garver og Læderhandler P. Nissen Hansen i Ribe, i 1ste Instans endelig paastaaet Appellanten, Forsikringsinspektør J. W. Eggebrecht i Horsens, tilpligtet at betale ham dels 579 Kr. 16 Øre i Leje for Tiden fra April Flyttedag 1902 til den 1 August 1905 af en af Appellanten beboet Lejlighed i en Indstævnte tilhørende Ejendom i Ribe tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, dels 994 Kr. 45 Øre som Indstævntes Tilgodehavende i Anledning af et mellem ham og Appellanten tidligere bestaaende, nu ophørt Forretningsforhold tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 14 August 1905 eller i hvert Fald fra den 21 September s. A., indtil Betaling sker, hvorimod Appellanten næst at paastaa sig frifunden for Indstævntes Tiltale, under en Kontrasag har paastaaet sig tilkendt hos Indstævnte 4207 Kr., hvilket Beløb han for sit Vedkommende mener at have tilgode i Anledning af det nævnte Forretningsforhold, tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Kontraforligsklagens Dato den 21 September 1905, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appellanten tilpligtet at betale Indstævnte det af denne indtalte Huslejekrav med 579 Kr. 16 Øre tilligemed Renter heraf som nævnt, hvorimod Parterne iøvrigt ere frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine ovennævnte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten, og saaledes som Sagen herefter foreligger til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Indstævntes Krav paa det ovennævnte Huslejeløb samt om Berettigelsen af det af Appellanten under den for Underretten anlagte Kontrasag indtalte Krav.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Parterne fra April 1902 indtil den 14 August 1905 have samvirket ved Driften af en Skotøjsfabrik i Ribe, idet Appellanten som særlig Opgave bestyrede et Detailudsalg af de i Fabrikken tilvirkede Varer, samt at denne Samvirken fandt Sted i Henhold til tre mellem dem indgaaede Kontrakter af følgende Indhold:

En saalydende:

»I tilfælde af at et Deteil ud salg startes bliver forholdet saaledes at Ordne at Hansen forsyner Butiken med nødvendige Vare og sammen med Egeberg bestemmer Prisen. Varerne sælges kuns mod Contant og ud salget besør ges af Eggebret. Reperason laves paa Fabriken og Butiken extrabet. for Ulejligheden 15 pCt.

Udbyttet opgjøres hver Uge og deles lige imellem Eggebret og Hansen.«

En saalydende:

»Nødvendig BORGESKAB løses af Eggebret men samme kan dog ikke behæfte Fabriken eller Forretningen med nogensomhelst Gjæl uden Hansens Samtykke.

Leien af Fabrikslokalet beregnes til 200 Kr., som udbetales Hansen med  $\frac{1}{4}$  Del ved hver Opgjørelse.

Har Fabriken mulig givet Tab eller intet Overskud kan Contracten fra En af Siderne opsiges med  $\frac{1}{4}$  Aars Varsel. I Andet tilfælde med  $\frac{1}{2}$  Aars Varsel. Naadleriet inddrages under Fabriken og beregnes paa samme Maade som det færdige Fabrikata. ◀

Og en saalydende:

»Arbejderkontrakt. Imellem undertegnede Eggebrech Skive og P. Nissen Hansen Ribe er oprettet følgende Contract:

Eggebrecht levere og vedligeholder alle nødvendige Maskiner og Værktoei til Skafte og Skotoeisfabrikasonen.

Hansen levere samtlige nødvendige Materialer, Læder exsetra til sin Indkøbspris + 10 pCt.

Hansen tillægger den nødvendige Kapital til Lønninger og Vare.

Hansen besøger det færdige Fabrikata solgt og modtager det i fast Regning til en Gros Udsagsprise ÷ 10 pCt., hvilke 10 pCt. er beregnet til Reiseudgifter, Contorhol Pakning Tab exetra.

Vert  $\frac{1}{4}$  Aar gjøres Status og den mulige Overskud deles imellem Hansen og Eggebret.

dog erhoder Eggebret vær Uge 25 Kr. som bliver at beregne ligesom de øvrige Lønninger, over hvilke Udgifter Eggebregt føre nødagtig Regnskab. ◀

Det er derhos oplyst, at Parterne i Løbet af Aaret 1905 enedes om, at nævnte Samvirken skulde ophøre med Udgangen af det paa-gældende Aar, dog at Appellantens Lejemaal angaaende Butikken og Beboelseslejligheden skulde ophøre allerede den 1 August 1905, men at Indstævnte allerede den 14 August 1905 bragte Forholdet til fuldstændigt Ophør, idet han paaberaabte sig, at Appellanten selv havde indrettet og drev en anden Skotøjsfabrik i Ribe, samtidig med at han skulde lede den af ham og Indstævnte dersteds drevne Virksomhed af samme Art, og herunder endog gik saa vidt, at han beordrede de i deres Fabriksvirksomhed ansatte Folk til at arbejde i den af ham oprettede Fabrik.

Hvad først angaar det af Indstævnte indsogte Huslejekrav, har Appellanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at det mellem ham og Indstævnte var aftalt, at han i Anledning af, at han ledede Detailudsalget af de fabrikerede Varer, skulde have overladt en Beboelseslejlighed med Butik i Indstævntes Ejendom for en aarlig Leje af 100 Kr. Vel har nu Indstævnte heroverfor anført, at Aftalen gik ud paa, at der for Butikken alene skulde beregnes en aarlig Leje af 100 Kr., medens Appellanten for Beboelseslejligheden skulde betale en aarlig Leje af 150 Kr., hvilket Beløb senere som en Følge af, at Appellanten fik Lejligheden udvidet, forhøjedes til 200 Kr. aarlig, men da han ikke har godtgjort Rigtigheden af disse Anbringender, vil der allerede af denne Grund ikke kunne tages Hensyn dertil, og Appel-

lanten vil saaledes ikke kunne tilpligtes at betale det paagældende Beløb.

Det af Appellanten under den af ham mod Indstævnte for Underretten anlagte Kontrasag indsogte Beløb fordeler sig paa følgende Poster:

1. Andel i Overskuddet af Fabriksdriften fra 1 Januar til Juli 1905 . . . . .	880 Kr.
2. Forlods af Overskuddet til Appellanten 1300 Kr. aarligt eller for Tiden fra 1 Juli til 31 December 1905 . . . . .	650 —
3. Andel i forventet Overskud for samme Tid . . . . .	924 —
4. De af Appellanten erlagte Afdrag paa Maskinerne . . . . .	1500 —
5. Halvdelen af et af Indstævnte for meget i Leje af Fabriklokalerne beregnet Beløb, stort 260 Kr. . . . .	130 —
6. Halvdelen af et af Indstævnte Virksomheden debiteret Tab ved Bortsalg af en Del Fodtøj, stort 246 Kr. . . . .	123 —

Ialt . . . . . 4207 Kr.

Med Hensyn til den første af disse Poster har Appellanten anført, at Overskuddet af Fabriksdriften i det paagældende Tidsrum androg 1761 Kr. 55 Øre, hvoraf Halvdelen ifølge den mellem Parterne indgaaede, ovenfor sidst anførte Kontrakt tilfalder ham. Overfor Indstævntes Anbringende om, at Overskuddet ikkun androg 1031 Kr. 90 Øre, har han imidlertid ikke godtgjort, at det andrager noget større Beløb, og der vil saaledes ikkun kunne tilkendes ham Halvdelen heraf eller 515 Kr. 95 Øre.

Hvad dernæst angaar de under Nr. 2 og 3 nævnte Poster, maa det overfor Appellantens Benægtelse anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han, endnu medens Forholdet mellem ham og Indstævnte bestod, har oprettet en tilsvarende Virksomhed for egen Regning, og idet Indstævnte herefter findes at have været berettiget til uden forudgaaet Opsigelse straks at hæve Forholdet, vil Appellanten ikke kunne anses berettiget til at erholde udbetalt nogen Del af det ved Virksomheden indvundne Overskud for noget Tidsrum udover Forholdets Ophør, altsaa udover den 14 August 1905. Idet nu Appellanten ikke overfor Indstævntes modstaaende Anbringende — hvis Rigtighed bestyrkes ved de under Sagen fremkomne Oplysninger — har godtgjort, at der den 14 August 1905 forelaa noget Overskud, vil der ikkun kunne tilkendes ham det ham ifølge den ovennævnte, ovenfor sidst anførte Kontrakt tilkommende Beløb af 25 Kr. pr. Uge i Tiden fra 1 Juli til 14 August 1905 eller 150 Kr.

Forsaavidt angaar det af Appellanten under Post 4 indtalte Beløb, 1500 Kr., bemærkes, at det under Sagen er in confesso, at den i den oftnævnte Kontrakt indeholdte Bestemmelse, hvorefter de til Brug for Fabrikvirksomheden fornødne Maskiner skulde leveres og vedligeholdes

Færdig fra Trykkeriet den 30 Maj 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 15.

---

Tirsdag den 21 Maj.

af Appellanten, senere er forandret derhen, at Maskinerne ere indkøbte af Indstævnte, at der aarligt paa deres Værdi afskrevet 10 pCt., der debiteredes Appellanten, at de, naar hele deres Værdi paa denne Maade var afskrevet, skulde tilhøre Appellanten, samt at denne ogsaa forinden dette Tidspunkt havde Ret til at faa dem udleverede mod konstant Betaling af deres til enhver Tid bogførte Værdi. Under Henvi- ning hertil har Appellanten gjort gældende, at der som Vederlag, fordi Indstævnte har beholdt de paagældende Maskiner, vil være at udbe- tale ham de ham alt debiterede Afdrag paa deres Værdi. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives ham Medhold, men idet Maskinernes Af- benyttelse i den af Parterne drevne Fabriksvirksomhed er foregaaet for begges Regning, samt da bemeldte Afdrag efter det Foreliggende maa antages at svare til den Maskinerne ved deres nævnte Afbenyttelse undergaaede Forringelse, vil der dog ikkun kunne tilkendes Appellanten Halvdelen af de ham som ommeldt debiterede Beløb. Idet Appellanten derhos ikke overfor Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at Afskriv- ningen har andraget mere end 1300 Kr., vil Indstævnte følgelig være at tilpligte at betale ham 650 Kr.

Forsaavidt dernæst angaar det under Post 5 indsogte Beløb, 130 Kroner, vil Indstævnte, idet han ikke har godtgjort at have haft Hjemmel til at beregne højere Leje af Fabrikslokalerne, end hvad der var fast- sat i den mellem Parterne oprindeligt indgaaede Kontrakt, ligeledes være at tilpligte at betale Appellanten dette Beløb.

Hvad endelig angaar det under Post 6 opførte Beløb, 123 Kr., som Tab ved bortsolgt Fodtøj, har Appellanten hævdet, at Fodtøjet tilhørte Indstævnte og er bortsolgt for Indstævntes egen Regning, men overfor Indstævntes Benægtelse har han ikke godtgjort Rigtigheden heraf, og Indstævnte vil saaledes ikke kunne tilpligtes at godtgøre Ap- pellanten det ved Salget lidte Tab.

Som Følge af alt det Anførte vil Appellanten, forsaavidt angaar det ovennævnte Huslejekrav, være at frifinde for Indstævntes Til- tale i denne Sag, hvorimod Indstævnte vil være at tilpligte at betale Appellanten 515 Kroner 95 Øre + 150 Kroner + 650 Kroner + 130 Kroner eller ialt 1445 Kroner 95 Øre tilligemed Renter heraf fra den 21 September 1905, indtil Betaling sker, men iøvrigt at fri- finde for Appellantens Tiltale.

Det kan ikke billiges, at to for Underretten fremlagte Protokollationer ere vedlagte Underretsakten særskilt, medens de burde have været sammenhæftede med Indlægene.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

---

Onsdag den 22 Maj.

Nr. 233.

Advokat Hindenburg

mod

Vinhandler **Hans Andersen** (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 om Beskyttelse af Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1912: Tiltalte, Vinhandler Hans Andersen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Andersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Møller 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vinhandler Hans Andersen tiltales paa Begæring af Firmaet Martell & Co., Cognac, for Overtrædelse af Lov Nr. 52 om Beskyttelse af Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke.

Tiltalte er født den 24 Juni 1857 og anset: ved Højesterets Dom af 2 November 1911 efter Varemærkeloven Nr. 52 af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., med en Bøde paa 200 Kr.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte i Sommeren eller Efteraaret 1911 hos det franske Firma



Martell & Co.s herværende Repræsentant har indkøbt 12 Flasker Kognak med Firmaets Etikette, J. & F. Martell, som er indregistreret som Varemærke her i Landet, at han heraf har fremstillet ca. 40 Liter Kognak ved Tilsætning af Sprit, og at han har forhandlet den saaledes fremstillede Vare under Etiketter med Navnet »Martell Cognac«.

Tiltalte havde ikke erhvervet nogen særlig Tilladelse til at forsikre Kognaken eller til at benytte Firmaet Martell & Co.s Navn, men han har hævdet, at det her i Landet er almindeligt at sælge Firmaets Kognak i forskaaret Stand med Etiketter som den af ham benyttede, der forhandles her i Byen, og at han ikke vidste, at Firmaet eller dets Repræsentant stillede særlige Betingelser for Benyttelse af Firmaets Navn til forskaaret Kognak.

Da Tiltalte ikke har paaberaabt sig anden Hjemmel for sin Benyttelse af Navnet Martell end den, der maatte ligge i, at han til Forskæringen har brugt Kognak fra Firmaet Martell & Co., og da denne Omstændighed ikke kan give nogen Beføjelse til at anvende Navnet Martell til et Produkt, der er fremstillet ved en af Tiltalte paa egen Haand foretagen Forskæring, har Tiltaltes Benyttelse af Navnet Martell til den af ham solgte Vare været uhjemlet.

Tiltalte har erkendt, at han er gaaet ud fra, at Firmaet Martell & Co.s Etikette, J. & F. Martell, har været indregistreret her i Landet, og da herefter Tiltaltes Forklaring om, at han har handlet i god Tro, indtil han her under Sagen blev bekendt med Firmaets Betingelser for at sælge Kognak til Forskæring, findes at maatte forkastes, vil Tiltalte være at anse efter ovennævnte Lovs § 12, 2det Stk., jfr. § 13, efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 246. Højesteretssagfører Harboe

mod

**Lauritz Christensen Nørgaard** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Manddrab.

Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 15 Januar 1912: Arrestanten Lauritz Christensen Nørgaard bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Lyhne, og til Defensor, Sagfører Thomsen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Februar 1912: Mod Arrestanten Lauritz Christensen Nørgaard bør der af Øvrigheden træffes

passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. §§ 46 og 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

#### Thi kendes for Ret:

Lauritz Christensen Nørgaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Harboe og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Thisted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lauritz Christensen Nørgaard, der er født den 26 Juni 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Forsøg paa Manddrab.

Arrestanten blev straks efter sin Konfirmation anbragt i Lære hos daværende Bageribestyrer, nu Handelsagent og Vognmand, A. M. Harkjær i Thisted, men da han gjorde sig skyldig i Ejendomsindgreb overfor sin nævnte Principal — efter dennes Forklaring ved i stort Omfang at bestjæle ham for Smør, Mel og Sukker, men efter Arrestantens Forklaring ikkun ved mindre betydende Rapserier af Brød — blev han, som det maa antages efter et Par Aars Forløb, afskediget af Harkjær, der derimod ikke foretog nogen Anmeldelse om det Passerede til Politiet. Arrestanten har senere ført en omflakkende Tilværelse og bl. a. opholdt sig i Amerika og Kina, hvorhos han har faret en Del til Søs. I April Maaned f. A. ankom han til København, og efter at han derfra var taget til Nørresundby, rejste han den 11 Maj f. A. til Thisted, efter sin Forklaring for at gense denne By, hvor han er født, og for at besøge sin derboende Slægt. Da han efter Ankomsten til Thisted af forskellige Personer blev spurgt, om han havde set sin gamle Læremester, blev Tanken om at hævne sig paa denne levende hos ham, i hvilken Henseende han har forklaret, at han følte sig forurettet af Harkjær og bar Nag til ham, bl. a. fordi han ved at se den megen Uredelighed, som skal være gaaet i Svang i denne Forretning, »blev lært til at stjæle«, hvorover hans Fader tog sin Død.

Efter at Arrestanten den 12 Maj f. A. hele Dagen fra Kl. ca. 6 om Morgenen havde opholdt sig i Nærheden af Harkjærs Bopæl, hvorhos han paa Forespørgsel af Harkjærs Søn, Bagermester Aage Harkjær, om, hvad han vilde, udtalte, at han vilde have fat i Harkjær for at hævne sig paa ham, købte han den følgende Dags Morgen Kl. ca. 7 hos en Isenkræmmer i Thisted en Revolver, som han fik ladet med 6 skarpe Patroner, hvorefter han, der nu havde fattet den bestemte Beslutning at dræbe Harkjær, hvorimod han aldeles ikke vil have tænkt herpaa forinden sin Ankomst til Thisted, i Løbet af samme Formiddag 3 Gange forgæves søgte at træffe Harkjær i dennes Lejlighed, ligesom han uden Resultat gjorde Forsøg paa at møde ham paa Gaden. Ved Middagstid gik Arrestanten ind i en Butik for at tale med en af sine gamle Skolekammerater, og da han omkring Kl. 1 fra Butikken saa Harkjær gaa forbi ude paa Gaden, løb han efter ham, trak Revolveren op af Lommen og rettede den mod Harkjær, hvem han tilraabte »Holdt« eller »Staa« i den Hensigt at dræbe ham, men blev, inden det lykkedes ham at affyre Revolveren, med hvis Konstruktion han ikke var fortrolig, grebet og overmandet af Aage Harkjær, der havde holdt Øje med ham, og nogle andre Personer, der nu i Forening holdt ham fast, indtil Politiet kom tilstede og anholdt ham. Arrestanten rettede herunder Revolveren mod Aage Harkjær og fremkom overfor denne med en Udtalelse om, at denne Gang havde Aage Harkjær reddet sin gamle Fader, men at Arrestanten nok skulde træffe Sidstnævnte, naar han blev fri, og at Aage Harkjær saa ogsaa skulde faa sin Bekomst, og i det over Arrestanten samme Dag afholdte første Forhør erklærede han yderligere, at det da endnu var hans bestemte Forsæt at dræbe Harkjær, saa snart han kom paa fri Fod, idet han udtalte: »Tyveknægten Harkjær skal ligge i sin Grav, saa snart jeg bliver fri«.

Efter Sagens Oplysninger er Arrestanten — der 2 Gange vil have været lidende af Solstik, og i hvis nære Slægt, der efter det Foreliggende er forekommet Tilfælde saavel af uhelbredelig Sindssygdom som af Aandssvaghed — periodevis meget hengiven til Drik, ligesom han efter sin Forklaring i betydeligt Omfang har gjort Brug af Morfindraaber, dels for at kunne sove om Natten, dels for at stimulere sig om Morgenen. Han har videre forklaret, at han den 13 Maj om Morgenen havde indtaget ca. 20 Morfindraaber i en Snaps Brændevin, hvorhos han, der maa antages da at have befundet sig i en Drikkeperiode, efter det Oplyste nævnte Dag havde nydt et ikke ubetydeligt Kvantum Spiritus, hvoraf han dog efter sin Forklaring ikke var paa-virket. Under Opholdet i Thisted havde Arrestanten vakt Opmærksomhed ved sin paafaldende Optræden, og i det første over ham afholdte Forhør har Dommeren til Protokollen bemærket, at Arrestanten nærmest gjorde Indtryk af at lide af Vrangforestillinger, idet den Tanke at dræbe sin forrige Principal paa Grund af en formentlig Uret ganske beherskede ham, og at hans hele Adfærd under Forhøret var noget forstyrret, men allerede i et den 18 s. M. afholdt Forhør gjorde Arrestanten, efter hvad Dommeren da til Protokollen har bemærket, et fuldstændig roligt og fornuftigt Indtryk.

Da der var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han været indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet ved Aarhus.

Den af Hospitalets Overlæge under 14 November f. A. afgivne Erklæring gaar ud paa, at der efter det Foreliggende næppe kan være Tvivl om, at Arrestanten har begaaet Drabsforsøget i en ved Nydelsen af Alkohol og Morfin — og maaske andre Giftstoffer — fremkaldt abnorm Sindstilstand, og at der heller ikke synes at være Grund til at betvivle, at Forsættet om at begaa Drabet først er opstaaet hos ham, medens han var i denne abnorme Tilstand. Retslægeraadet har derhos paa Spørgsmaal om, hvorvidt Raadet kan tiltræde Overlægens nævnte Udtalelse, i Skrivelse af 16 December f. A. ytret, at det maa antages, at der hos Arrestanten, i hvis Slægt der findes Disposition til Sindssygdom, og hvis Hjerne er bleven svækket ved gennemgaaede Sygdomme (Solstik?) og navnlig ved en umaadeholden Brug af Alkohol og andre bedøvende Stoffer, efterhaanden har udviklet sig en alkoholisk Sindssygdom, under hvilken han har planlagt og begaaet den omspurgte Forbrydelse, men som under den tvungne Afholdenhed nu i alt Væsenligt er svunden.

Idet der efter Indholdet af sidstnævnte Erklæring og det iøvrigt Foreliggende findes at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, da han begik det forommeldte Drabsforsøg, som sindssyg har manglet Tilregnelighed, vil han for det af ham saaledes udviste Forhold ikke kunne anses med Straf, hvorimod der i Henhold til Straffelovens § 38 findes af Øvrigheden at burde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham.

Nr. 247.

Højesteretssagfører Bache

mod

**Jeppe Christian Jeppesen (Def. Liebe),**

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Marts 1912: Arrestanten Jeppe Christian Jeppesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Becker og Johansen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Jeppe Christian Jeppesen til Højesteretssagførerne  
Bache og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jeppe Christian Jeppesen, der tiltales for Tyveri, er født den 27 September 1885 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har i Tiden fra August til den 18 November 1911 begaaet ialt 23 Tyverier, i det langt overvejende Antal Tilfælde fra Lejligheder, hvor Entrédøren har været uafloaset, og hvor han er gaaet ind for at stjæle. Han har ved disse Tyverier frastjålet:

Mekaniker Nielsen,  
Frk. Jenny Marie Nielsen,  
Kommunens Folkebibliotek,  
Vicevært Lars Madsen,  
Forretningsfører Edmund Hansen,  
Mekaniker Arthur Nielsen,  
Afdelingschef Henry Andersen,  
Skomager Laurits Hansen,  
Kusk P. L. Madsen,  
Frk. Emma Strøm,  
Tjenestepige Vilhelmina Jensen,  
— Anna Spendrup,  
Repræsentant Victor Volck,  
Slagtermester Adolf Julius Mathiesen Larsen,  
Fru Yelva Thorsen, født Hansen,  
Skrædermester Niels Mortensen,  
Malersvend Emil Nielsen,  
Bud Viggo Andersen,  
Bagermester Peter Chr. Nielsen,  
Manufakturhandler Robert Menstedt,  
Forvalter Sparre,  
Frk. Anna Jacobsen,  
Politibetjent Nyborg,  
Bud Aage Andersen,  
Postbud Johannes Marius Jensen,  
Telegrafist Aage Juncker

Beklædningsgenstande, 2 Tasker, 1 Fotografiapparat, Hages Haandbog, 1 Kikkert, 1 Ur, Urkæder, 1 Smykkeskrin, 1 Halskæde, 1 Rejsetæppe, 1 Kuffert, 2 Stole m. v. samt i rede Penge ca. 38 Kr. Det Stjåalne, der beroede enten frit fremme eller i uafloasede Gemmer, er bortset fra Pengene vurderet til ialt ca. 540 Kr.

Arrestanten har endvidere tilstaaet, at han den 14 Oktober 1911

om Aftenen ved 7—8-Tiden i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til et uafloaset Værelse i Kælderetagen i Frimurerlogen, Klerkegade Nr. 2, ved fra Gaden at stige ind gennem et i Værelset værende Vindue, der stod aabent. Efter at være kommet derned stjal han forskellige til ialt 15 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede frit fremme i Værelset.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 228 og 229, 4de Stykke, lempet Tillægsstraf efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

---

Torsdag den 23 Maj.

Nr. 236. Højesterets-sagfører Asmussen

mod

**Hans Jørgen Jørgensen og Christian Stinius Jørgensen**  
(Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1911: De Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen og Christian Stinius Jørgensen, begge af Opager, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bang, Maribo, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Ruder, Rødby, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1912: De Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen og Christian Stinius Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i firsindstyve Dage og Sidstnævnte i tyve Dage. I Henseende til Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Andreas Lemming og M. A. Meyer, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 40 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de

Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen og Christian Stinius Jørgensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Fuglse Herreds Ekstraret, tiltales Hans Jørgen Jørgensen og Christian Stinius Jørgensen for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Hans Jørgen Jørgensen, der er født den 20 Januar 1870, er anset ved Lollands Sønder Herreds Politiretsdomme af 25 Oktober 1894 og 24 August 1896 for Overtrædelse henholdsvis af Jagtlovgivningen og af Politivedtægten for Maribo Amts Landjurisdiktioner, hver Gang med en Bøde paa 15 Kr., ved Højesterets Dom af 19 Oktober 1906 efter Straffelovens § 274, 1ste Stk., jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Fuglse Herreds Politirets Dom af 30 Maj 1911 efter § 17 i Lov om Jagten af 8 Maj 1894 med en Bøde paa 30 Kr. til Thirsted—Vejleby—Skørtinge Kommunes Kasse.

Det maa endvidere antages, at denne Tiltalte er anset ved en af nærværende Ret den 22 Maj 1911 afsagt — under Appel til Højesteret værende — Dom i en mod ham anlagt privat Jagtsag i Henhold til Jagtlovens § 23 med en Bøde af 150 Kr. til den Jagtberettigede og en Bøde af 50 Kr. til Thirsted—Skørtinge Kommunes Kasse, og ved en af Fuglse Herreds Politiret den 17 Oktober 1911 afsagt — dog endnu ikke for Tiltalte forkyndt — Dom i en mod ham anlagt privat Jagtsag med en Bøde af 100 Kr. til den Jagtberettigede, samt at der for Tiden for Fuglse Herreds Politiret verserer to private Jagtsager mod ham.

Tiltalte Christian Stinius Jørgensen, der er født den 7 November 1872 og ikke er funden forhen straffet i nogen offentlig Sag, er ved Lollands Sønder Herreds Politirets Dom af 23 Marts 1905 i en af Grevskabet Christianssæde mod ham anlagt Sag for Overtrædelse af Jagtlovens § 12, 1ste Stykke, jfr. §§ 24 og 25, anset med en Bøde paa 15 Kr. til Grevskabets Indehaver. Det maa derhos antages, at der for Tiden ved Fuglse Herreds Politiret verserer en mod ham anlagt privat Jagtsag.

Sagens Omstændigheder ere ifølge dens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, følgende:

Skovløber under Grevskabet Christianssæde Andreas Julius Thustrup Nielsen har som Vidne forklaret, at han den 17 Juni 1911 Kl. ca. 4<sup>3</sup>/<sub>4</sub> om Morgenen hørte Skud i den Grevskabet tilhørende Skov »Indtægten«, at der derefter i Løbet af Dagen faldt flere Skud i forskellige Retninger af Skoven, og at Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen i Løbet af Dagen gentagne Gange cyklede forbi Vidnets Bopæl, Plantagehuset, der ligger ved Skovens nordlige Ende.

Ungkarl Niels Theodor Nielsen, der er Søn af Skovløber Nielsen, har som Vidne forklaret Følgende:

Da han samme Dag Kl. ca. 7 om Aftenen kom cyklende, saa han begge de Tiltalte kørende paa en Vogn paa den offentlige Landevej gennem Skoven ad Plantagehuset til; Vognen blev kørt fra den ene Side af Vejen til den anden, som om de søgte efter Noget, og Hans Jørgen Jørgensen stod op i Vognen og saa sig omkring.

Da dette vakte Vidnets Mistanke, gik han ind og søgte i Skoven og fandt der ca. 50 Alen fra Landevejen en Raabuk, som var skudt i Maven med en Kugle. Halsen var ikke overskaaren. Han tør derimod ikke udtale sig, om Pulaaren i den var overskaaren. Bukken var efter hans Mening skudt samme Dag og havde kun været død i nogle Timer.

Han cyklede da hjem for at hente sin Fader. Undervejs mødte han de to Tiltalte og lagde Mærke til, at de ikke havde noget Dyr i Vognen, men at der i den laa en Sæk eller et Dækket sammenrullet i et Hjørne.

Begge de to Vidner have dernæst forklaret Følgende:

De skyndte sig straks hen til Stedet, hvor Niels Nielsen havde fundet Bukken, men da de kom der, var den fjernet, og det kunde tydeligt ses, at den var slæbt ud paa Landevejen. De kunde høre en Vogn køre paa Landevejen, og da de kom derud, saa de de to Tiltalte køre 2 à 300 Alen forude i Retning af Ryde Station.

De to Vidner forfulgte derefter paa Cykle de Tiltalte og indhentede dem udenfor Skoven ca. 1 Fjerdingsvej fra det Sted, hvor Bukken havde ligget. De saa da, at der foran i Vognen laa en Buk, hvorover der var henlagt en Sæk eller et Dækket, saa at kun Ryg og Hoved kunde ses. Da derpaa Skovløber Nielsen tog fat i Vognen og tiltalte de Tiltalte, standsede disse Vognen. Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen sagde, at Skovløberen skulde pakke sig væk fra Vognen, og da Skovløberen derpaa gik frem langs Vognen — uden dog at træde op paa den — for at se, om Bukken var opskaaren, udskældte Hans Jørgen Jørgensen, der var i høj Grad ophidset, ham med grove Skældsord. Christian Stinius Jørgensen slog ham over Skuldre, Ryg og Hals med en Pisk, hvilket dog — efter Skovløber Nielsens Forklaring — kun medførte lidt Svie, men ikke havde andre Følger.

Hans Jørgen Jørgensen trak en lille Revolver op af Lommen og truede, idet han sigtede mod Skovløberens Hoved, med at skyde ham, hvis han ikke gik bort fra Vognen. Da Skovløberen gjorde en Bemærkning om, at han ikke troede, at Revolveren var farlig, svarede Hans Jørgen Jørgensen, »den kan skyde gennem 5 Tommer Plankeværk, saa jeg skal nok faa Hul paa Dig«. Da Hans Jørgen Jørgensen vedblev med at sigte paa Skovløberen, sagde denne: »Se Dem for, Jørgensen, De vil vel ikke være nogen Morder«, hvortil Jørgensen svarede: »Nej, det vil jeg ikke, men jeg vil have Dig væk fra min Vogn«, hvorpaa han sænkede Revolveren.

Men da Skovløberen sagde, at han vilde se Bukken i Vognen, sigtede Jørgensen atter efter hans Hoved, saaledes at Skovløberen kunde se ind i Revolverens Løb.

Skovløberen, der derved lod sig skræmme fra at fortsætte sine Forsøg paa at faa Bukken at se, og som føler sig overbevist om, at Hans Jørgen Jørgensen vilde skyde ham, gjorde nu en Bemærkning om, at der da var Folk lige ved, og da der i det samme Øjeblik kom



to Vogne kørende forbi, sagde Hans Jørgen Jørgensen til sin Broder: »Kør«, og de kørte saa hen mod Ryde Station, idet Skovløberen og dennes Søn fulgte efter dem.

Da de naaede Stationspladsen, holdt de Tiltalte stille med Vognen. Medens Christian Stinius Jørgensen i det Væsenlige forholdt sig rolig, overøste Hans Jørgen Jørgensen atter Skovløberen med Skældsord og Trusler. Det lykkedes denne at benytte et Øjeblik, medens Hans Jørgen Jørgensen var inde paa Stationen, til at stikke sin Haand ind under Dækkenet, hvorved han mærkede, at Bukken var uopskaaren. Ved samme Lejlighed bemærkede han, at der ikke var Blod paa Dyrets Hals.

Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen har forklaret Følgende:

Da han den 17 Juni om Morgenen, medhavende Riffel, kom gaaende ad Rydevejen gennem Skoven, fangede han en Buk, der kravlede i Vejgrøften, og skar Halsen over paa den, eller — som han senere har ændret sin Forklaring — aabnede Pulsaaren i Halsen paa den med en Pennekniv, hvorved der fremkom et Saar, som kun kunde ses ved nogen Undersøgelse. Han lagde derefter Bukken, der saa ud til at være anskudt og truffet i Maven, og hvis ene Øje var skudt ud, et lille Stykke ind i Skoven Vest for Vejgrøften.

Om Eftermiddagen bad han Medtiltalte om at køre ud med ham og hente Bukken. Da de var komne ind i Skoven, hentede han Bukken, der laa nogle Alen indenfor Grøften, og lagde den op i Vognen med et Dækken over, hvorefter de kørte ad Stationen til. Paa Vejen blev de indhentede af de to Vidner, og Skovløber Nielsen tog fat i Vognen og spurgte, om de Tiltalte havde en Buk i Vognen, hvortil han svarede Ja. Da Skovløberen derpaa satte en Fod op paa Hjulnavet og gjorde Forsøg paa at tage Dækkenet af Bukken, paabød Tiltalte ham at gaa væk fra Vognen og trak sluttelig sin Revolver frem og rettede den to Gange mod Skovløberen under Trusel af at skyde, hvis denne ikke gik bort fra Vognen, hvorefter Skovløberen trak sig tilbage. Han, der var hidsig ved den paagældende Lejlighed, vil ikke kunne mindes de Udtalelser, der iøvrigt faldt.

Tiltalte — der den 12 April 1910, efter at han faa Dage forinden havde fremsat nogle stærkt truende Udtalelser til Skovløberen, havde et voldsomt Sammenstød med denne, uden at det under den i den Anledning foretagne offentlige Undersøgelse har kunnet oplyses, hvem der var den angribende Part — har forklaret, at han har anskaffet Revolveren — en Browning-Revolver af lille Kaliber — for i fornødent Fald at værgе sig mod Skovløberen, men har under Sagen fastholdt — og denne Forklaring findes paa det Foreliggende ikke at kunne forkastes —, at Revolveren ved den paagældende Lejlighed ikke var ladt. Han har derhos bemærket, at han antager, at hvis Skovløberen var steget op i Vognen, vilde han have slaet ham med Revolveren.

Tiltalte har erkendt, at han truede Skovløberen med at skyde ham med Revolveren for derved at skræmme ham bort fra Vognen.

Forsaavidt han har gjort gældende, at han ved den omhandlede Lejlighed sagde til Skovløberen, at denne kunde faa Bukken at se ved Stationen, vil der ikke kunne tages Hensyn til dette efter det

Foreliggende usandsynlige Anbringende, hvis Rigtighed er benægtet af Skovløberen.

Tiltalte Christian Stinius Jørgensen har forklaret, at han den paa-gældende Eftermiddag ved 6 til 7 Tiden efter Anmodning af Broderen, der sagde, at han om Morgenen havde fundet en Buk i Vejgrøften ved Rydevejen og lagt den ind i Skoven, kørte med ham ud for at hente Bukken. Da de havde kørt et godt Stykke i Skoven, vendte de om og kørte et Stykke tilbage, hvorpaa Broderen steg af Vognen og gik et Stykke ind i Skoven Vest for Vejen, hvorfra han efter nogle Minutters Fraværelse kom tilbage med en Buk, der var skudt i Maven, og hvis Hals var overskaaren eller dog havde et Saar paa flere Tommer. Da de havde faaet Bukken i Vognen, vendte de straks og kørte ad Ryde Station til, men blev, da de havde nærmet sig Stationen paa nogle Hundrede Alens Afstand, indhentede af de to Vidner. Da Skovløber Nielsen tog fat paa Vognen og søgte at fjerne et Dækket, der laa over Dyret, forbød de to Tiltalte ham dette og sagde, at han skulde gaa væk fra Vognen. Medtiltalte, der blev mere og mere hidsig, trak sluttelig en Revolver, om hvilken nærværende Tiltalte ikke vil have vidst, om den var ladt eller ikke, og pegede med den paa Skovløberen, der derpaa sagde til Medtiltalte, at han vel ikke vilde være en Morder, hvortil denne svarede, at han skulde gaa væk fra Vognen, ellers skød han. Iøvrigt vil nærværende Tiltalte ikke nærmere kunne erindre Indholdet af Ordvekslingen mellem Skovløberen og Medtiltalte. Tiltalte selv slog efter Skovløberen med en Pisk for at faa ham væk fra Vognen. Han ved ikke, om han ramte ham, men tør ikke benægte Muligheden deraf. Da Medtiltalte med Revolveren pegede paa Skovløberen, trak denne sig tilbage fra Vognen.

Bukken er efter begge de Tiltaltes Forklaring forbrugt af dem i deres Husholdning.

Tiltalte Christian Stinius Jørgensen har erkendt, at han vidste, at Vidnet Andreas Julius Thustrup Nielsen var Skovløber under Christianssæde, hvorimod Tiltalte Hans Jørgen Jørgensen har anbragt, at han — der iøvrigt har erkendt at have været klar paa, at det nævnte Vidne ønskede at undersøge Bukken, fordi han havde Mistanke om, at den var erhvervet paa ulovlig Maade i Grevskabets Skov — ikke har været bekendt med Skovløberens Stilling, men til dette efter Oplysningerne i nærværende Sag ganske usandsynlige Anbringende vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

Da Skovløberen under de foreliggende Omstændigheder maatte være beføjet til at gaa ud fra, at den omhandlede Buk var dræbt ved ulovlig Jagt i den Skov, som han var sat til at have Tilsyn med, findes han, der in continenti har forfulgt de Tiltalte under Bortbringelsen af Bukken og da havde god Grund til at frygte, at det Bevis, der maatte kunne erhverves ved Undersøgelse af Bukken, ellers vilde gaa tabt, at have været berettiget til af de Tiltalte, der end ikke ses ved den omhandlede Lejlighed at have paaberaabt sig overfor ham, at de havde lovlig Adkomst til Bukken, at fordre sig tilstedet Adgang til at undersøge Bukken.

Da herefter de Tiltalte ved deres ovenfor skildrede Forhold findes at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 210, ville de være at anse efter denne Lovbestemmelse med Straffe, der efter Omstæn-

dighederne vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Hans Jørgen Jørgensen i 80 Dage og for Christian Stinius Jørgensen i 20 Dage.

I Overensstemmelse med det Anførte vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 210, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 4 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 177.                    **Mejeriejer Poul Sloth (Bache)**

mod

**Aktieselskabet Københavns Grundejerbank (Møldrup),**

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et for Appellantens Regning foretaget Indkøb af Aktier.

Ning Herreds ordinære Rets Dom af 30 April 1910: Indstævnte, Mejeriejer Poul Sloth, Fredensgaard i Viby, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Maj 1911: Appelindstævnte, Mejeriejer Poul Sloth, bør til Appellanterne, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, betale 1878 Kroner 64 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 18 Marts 1908, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 125 Kroner. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Underrettsakten ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### **Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Appellantens Sagfører i første Instans, Andersen Alstrup, være at anse med en Bøde til Aarhus Amts Fattigkasse af 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Mejeriejer Poul Sloth, til Indstævnte, Aktie-

selskabet Københavns Grundejerbank, med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner. Sagfører Andersen Alstrup bør til Aarhus Amts Fattigkasse bøde 60 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Idet Appellanterne, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, have anbragt, at Aktieselskabet Nordisk Fonds- og Bankforretning i København, ved et Engagement med Appelindstævnte, Mejeriejer Poul Sloth af Fredensgaard, betræffende nogle i Spekulationsøjemed indkøbte Aktier, har erholdt et Tilgodehavende hos ham af 1878 Kr. 64 Øre, paa hvilket Appellanterne under 13 Januar 1908 have erholdt Transport, have de under nærværende Sag i første Instans ved Ning Herreds ordinære Ret paastaet Appelindstævnte tilpligtet at betale dem nævnte Beløb tilligemed Renter heraf, 6 pCt. p. a., fra den 9 Januar 1908, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Appellanternes Tiltale, og Appellanterne, der tidligere have gjort Sagen til Genstand for Appel til Overretten, ved hvis Dom af 6 Marts d. A. den imidlertid paa Grund af en Mangel ved Forfølgningen af Stævningen ex officio blev afvist, have nu paany indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Sagens Oplysninger henvendte en Agent for Aktieselskabet Nordisk Fonds- og Bankforretning sig i Begyndelsen af Aaret 1907 til Appelindstævnte for at formaa ham til gennem nævnte Selskab i Spekulationsøjemed at indkøbe Aktier paa Københavns Børs, idet han opgav, at Aktierne kunde købes paa den Maade, at Indkøbssummen mod en aarlig Rente af 6 pCt. henstod hos Selskabet, indtil han gav Ordre til Salg, og der blev derefter mellem Appelindstævnte og Agenten truffet en Aftale om Køb af 20,000 Kr. Aktier i De forenede Papirfabrikker. Efter at Selskabet, der efter Appellanternes Anbringende derpaa under 15 April s. A. ved et effektivt Køb indkøbte nævnte Aktier, som det belaante i en Bank til deres Kursværdi, havde givet Appelindstævnte Meddelelse om Købet, sendte det ham fra Begyndelsen af Juni Maaned s. A. hver Maaned Kontokurant over Mellemværendet, idet det samtidig affordrede ham Differencen mellem Kontokurantens Saldo og Værdien af Aktierne, hvis Kurs var faldende. Appelindstævnte protesterede imidlertid ved Modtagelsen af den første af disse Opgørelser i et Brev af 11 Juni s. A. — hvis nærmere Indhold ikke er oplyst — mod den fordrede Indbetaling, hvorefter Selskabet under 12 s. M. svarede ham, at Selskabet af hans Brev havde set, at han skulde have købt Aktierne paa Basis af 6 pCt. Rente og uden at være forpligtet til at betale Differencen før efter Realisationen, men at dette aldeles stred mod Selskabets sædvanlige Betingelser, hvorfor det havde tilskrevet paagældende Agent om nærmere Oplysning, hvorhos Selskabet efter at have modtaget Svar fra Agenten i et Brev af 17 s. M. erkendte, at der var tilsagt Appelindstævnte en Rente af kun 6 pCt., men

bestred, at der var givet ham noget Løfte med Hensyn til eventuelle Differenceindbetalinger. Appelindstævnte fastholdt imidlertid sin Nægtelse af at indbetale nævnte Differencer, og efter at Selskabet derpaa under 19 November næstefter havde anmodet ham om at disponere over Aktierne inden den 1 December s. A. under Tilkendegivelse af, at Aktierne i modsat Fald vilde blive realiserede paa Børsen, solgte Selskabet — efter hvad Appellanterne have anbragt —, da Appelindstævnte undlod at træffe saadan Disposition, Aktierne med et Tab, der med Tillæg af Renter og Kommissionssalær udgør det indsogte Beløb.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appelindstævnte anbragt, at han kun indgik paa at købe de ommeldte Aktier paa Betingelse af, at de af Agenten nævnte Vilkaar blev skriftlig fastslaaede mellem ham og Selskabet, at han imidlertid ikke hørte Noget fra dette, før han nogen Tid efter erholdt Meddelelse om Købet af Aktierne, at han, da de af ham overfor Agenten stillede Betingelser for Købet ikke forelaa, protesterede imod, at dette var sket for ham eller for hans Regning eller efter hans Bemyndigelse, men at Selskabet imidlertid blev ved at sende ham Maanedsopgørelser, mod hvilke han flere Gange protesterede, uden at Selskabet tog noget Hensyn hertil. Appelindstævnte har derhos under den senere Procedure endvidere gjort gældende, at der mellem ham og Agenten overhovedet kun var Tale om et eventuelt Køb af Aktierne, og at Selskabet derfor har været ubeføjet til uden at spørge ham at købe Aktierne for hans Regning.

Ligesom der imidlertid efter Sagens Oplysninger, derunder tildels Appelindstævntes egen Procedure, maa gaas ud fra, at der under de mellem ham og Agenten førte Forhandlinger blev truffet endelig Aftale om Købet af Aktierne, saaledes har Appelindstævnte ikke overfor Appellanternes Benægtelse oplyst nogen Omstændighed, der kunde gøre det antageligt, at han ved Modtagelsen af Meddelelsen om Indkøbet af Aktierne har fremsat nogen Indsigelse eller stillet Krav om at erholde Vilkaarene skriftlig fastslaaede, og selv om det efter det Foreliggende kunde antages, at han overfor Agenten havde stillet saadant Krav, findes der derfor ikke at kunne tillægges dette nogen Betydning. Herefter, samt da Appelindstævnte ikke under Sagen har gentaget den af ham under den fornævnte Korrespondance fremsatte Indsigelse mod Selskabets Berettigelse til at affordre ham Kursdifferencerne eller med Hensyn til det indsogte Beløb fremsat anden Indsigelse, der vil kunne tillægges Betydning, vil han være at tilpligte at betale Appellanterne nævnte Beløb, hvorimod der i Overensstemmelse med en af Appelindstævnte nedlagt Paastand ikkun vil kunne tilkendes Appellanterne Renter af Beløbet med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 Marts 1908, indtil Betaling sker.

Appelindstævnte vil derhos efter Omstændighederne have at godtgøre Appellanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 125 Kr.

Torsdag den 30 Maj.

Nr. 113. Underretssagfører L. J. Maagaard (Asmussen)

mod

Enkefru Sofie Olsen (Bache),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af en af Appellanten ved en skriftlig Erklæring overtagen Erstatningspligt samt et af ham rejst Modkrav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1911: Kontracitanten, Sagfører L. J. Maagaard, bør til Hovedcitantinden, Enkefru Sofie Olsen, betale 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 5 Juli 1909, til Betaling sker, og Hovedsagens Omkostninger med 80 Kr. Hovedcitantinden bør under en Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, paa sin Bekostning foranstalte det ovennævnte, den 19 Marts 1907 af Kontracitanten udstedte, den 4 Maj 1908 her ved Retten tinglæste Dokument aflæst og udslettet af Pantebogen, men bør iøvrigt for Kontracitantens Tiltale fri at være. Kontracsagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne op-  
hæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Efterkommelsen af det Kontraappellantinden, Enkefru Sofie Olsen, under Tvangsbøder givne Paalæg regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Underretssagfører Maagaard og Kontraappellantinden hver 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-  
sagførerne Asmussen og Bache hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juni 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 16.

---

---

Torsdag den 30 Maj.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag er Følgende oplyst:

Hovedcitantinden, Enkefru Sofie Olsen, der siden 1896 havde været Lejer af en Beværtningslejlighed i Ejendommen Knabrostræde Nr. 25, Hjørnet af Snaregade, for en helaarlig Leje af 400 Kr., der ifølge Kontrakten skulde betales fjerdingaarsvis forud hver 16 Marts, 16 Juni, 16 September og 16 December, saaledes at hun, naar Lejen ikke prompte blev betalt til de nævnte Tider, var pligtig til »uden videre Varsel eller Opsigelse« straks at fraflytte det Lejede, og hvis Lejekontrakt den 13 April 1898 var bleven forsynet med en Paategning om, at Ejeren ikke kunde opsiges hende til Fraflytning tidligere end til April Flyttedag 1911, overleverede den 12 December 1906 til Kontracitanten, Sagfører L. J. Maagaard, der i en Aarrække havde været hendes juridiske Konsulent, det den 16 s. M. forfaldende Lejebeløb, 100 Kr., med Anmodning om at indbetale det til Husværten. Ved en Forglemmelse fra Kontracitantens Side blev Beløbet først Mandag den 17 s. M. af ham tilbudt Husejeren, der nægtede at modtage det og henviste Kontracitanten til sin Sagfører, der Dagen efter modtog og kvitterede for Beløbet under Reservation, og som den 9 Marts 1907 ved Indbetalingen af Lejen for det følgende Fjerdingaar kvitterede for det da modtagne Lejebeløb »med Reservation af Ejerens Ret, fordi Lejen pr. 16 December 1906 blev erlagt for sent«. Under Paaberaabelse af, at Huslejen for Tiden fra den 16 December 1906 til den 16 Marts 1907 ikke var betalt rettidig, forhøjede Husejeren Lejen til 500 Kr. aarlig fra den 16 Juni 1907 at regne og betingede sig, at Lejen skulde erlægges fjerdingaarsvis forud hver 16 Maj, 16 August, 16 November og 16 Februar, samt at den fastsatte Uopsigelighed skulde bortfalde, saaledes at Lejemaalet fremtidig fra begge Sider skulde kunne opsiges med  $\frac{1}{2}$  Aars Varsel til enhver ordinær Flyttedag. En Paategning paa Lejekontrakten af saadant Indhold blev den 19 Marts 1907 underskrevet af Hovedcitantinden, efter at Kontracitanten s. D. til hende havde udstedt et saalydende Dokument:

»Jeg erkender herved, at Fru Sophie Olsen — saaledes som Omstændighederne i Øjeblikket foreligge med Hensyn til hendes Lejeforhold til Grosserer Thürmer — er nødt til at underskrive den Paa-

tegning, som hun samtidig hermed giver den mellem hende og Hr. Thürmer oprettede Kontrakt, idet jeg paa hendes Vegne har betalt Lejen pr. 16 December 1906 for sent. Jeg forpligter mig herved til at refundere Fru Olsen Halvdelen af de 100 Kr., som hun ved Paa-tegningen har forpligtet sig til at betale mere i Leje. Refusionen yder jeg hende ved hver Lejerates Forfaldstid — med  $\frac{1}{4}$  hver Gang — og min Pligt til at refundere vedbliver, saalænge Fru Olsen selv betaler det nu stipulerede Lejepaalæg.

Jeg erkender endelig, at Fru Olsen har taget Forbehold med Hensyn til eventuel yderligere Erstatning i Anledning af det Passerede og for det Tilfælde, at Lejemaalet ved Foranstaltning fra den til enhver Tid værende Ejers Side maatte blive bragt til Ophør inden April Flyttedag 1911.

Min Pligt til at betale de fornævnte 50 Kr. bortfalder i hvert Fald ved Udløbet af den oprindelig betingede Uopsigeligheid (April Flyttedag 1911)◄,

hvilket Dokument Hovedcitantinden den 4 Maj 1908 lod tinglæse her ved Retten.

Inden April Flyttedag 1908 blev Hovedcitantinden opsagt til at fraflytte Lejligheden til Oktober Flyttedag s. A., og fra sidstnævnte Tidspunkt lejede hun da et andet, noget større Beværtningslokale med tilhørende Beboelseslejlighed i Ejendommen Kompagnistræde Nr. 21, Hjørnet af Knabrostræde, for en samlet Leje af 1400 Kr. aarlig, af hvilket Beløb ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Husejer de 1160 Kr. var beregnede som Leje af Beværtningslokalerne. Under Anbringende af, at hun paa Grund af Kontracitantens Forsømmelighed ved Indbetalingen af det den 16 December 1906 forfaldne Huslejebeløb er blevet nødt til fra Oktober Flyttedag 1908 at fraflytte Beværtningslokalerne i Ejendommen paa Hjørnet af Knabrostræde og Snaregade, og at denne Flytning for hende har medført et betydeligt Tab, der allerede under Hensyn til den langt højere Husleje, hun maatte svare af de nye Lokaler, mindst maa ansættes til 600 Kr. aarlig i  $2\frac{1}{2}$  Aar — Tiden fra Oktober Flyttedag 1908 til April Flyttedag 1911 — har hun under Henvisning til det ovennævnte, af Kontracitanten den 19 Marts 1907 udstedte Dokument under Hovedsagen paastaaet Kontracitanten tilpligtet at betale hende en Erstatning af 1500 Kr., subsidiært et af Retten fastsat Beløb, tilligemed Renter af det hende Tildømte, 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 5 Juli 1909, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Kontracitanten i Hovedsagen har paastaaet sig frifunden med Tillæg af dennes Omkostninger.

I Kontrasagen har Kontracitanten under Anbringende af, at den af Hovedcitantinden uden Kontracitantens Vidende og Samtykke foranledigede Tinglæsning af Dokumentet af 19 Marts 1907 ikke har haft andet Formaal end at chikanere og skade Kontracitanten og har været egnet til at paaføre ham betydeligt Tab, særlig i hans Egenskab af Sagfører, paastaaet Hovedcitantinden dømt til under en daglig Mulkt af 5 Kr. at foranledige Dokumentet aflæst og udslettet af Pantebogen samt til i Erstatning at betale ham 2000 Kr. eller et af Retten fastsat Beløb og Sagens Omkostninger. Hovedcitantinden har principalt



paastaet Kontrasagen afvist og subsidiært paastaet sig frifunden under denne, i begge Tilfælde med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand under Hovedsagen har Kontracitanten gjort gældende, at det ikke skyldes ham, men Hovedcitantinden selv, at hun blev nødt til at fraflytte de tidligere af hende benyttede Lokaler paa Hjørnet af Knabrostræde og Snaregade, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, dels at Opsigelsen alene var fremkaldt ved hendes Ufordragelighed og ved et af hendes og hendes Søns Forhold overfor Husejeren affødt fjendtligt Forhold til denne, dels at han, efter at Opsigelsen var fremkommen, havde formaaet Husejeren til desuagtet at lade hende fortsætte Lejemaalet, og at Husejeren kun ombestemte sig af den Grund, at Hovedcitantinden undlod at betale det den 16 August 1908 forfaldne Lejebeløb for Tiden fra den 16 September til Oktober Flyttedag s. A. Yderligere har han henvist til, at denne sidste Omstændighed efter Indholdet af hans Forpligtelseserklæring af 19 Marts 1907 maa have medført, at han er frigjort fra enhver Forpligtelse til fremtidig at betale Hovedcitantinden mere, hvorhos han endelig har gjort gældende, at hun ved Flytningen intet Tab har lidt.

Medens der nu ikke kan tages noget Hensyn til Kontracitantens ubeviste og af Hovedcitantinden bestridte Anbringende om, at hun ved utilbørligt Forhold overfor Husejeren selv har været Skyld i Opsigelsen, maa det anses for at være in confesso, at Hovedcitantinden efter at være opsagt ikke har betalt den den 16 August 1908 forfaldne Husleje for den sidste Maaned af Lejetiden, ligesom hun mod Kontracitantens Benægtelse ikke har bevist, at hun, som af hende paastaet, rettidig har tilbudt Husejeren dette Lejebeløb. Ved en af Husejerens Sagfører under Sagen afgiven Vidneforklaring i Forbindelse med et i Genpart fremlagt Brev fra denne til Hovedcitantinden af 20 August 1908 maa det dernæst anses godtgjort, at Husejeren efter Kontracitantens Anmodning havde bestemt sig til uanset Opsigelsen at lade Hovedcitantinden fortsætte Lejemaalet paa de gamle Betingelser, men at han havde forandret denne sin Beslutning, fordi Hovedcitantinden ikke til Forfaldstid betalte Lejen for den sidste Maaned. Imidlertid har Hovedcitantinden heroverfor gjort gældende, at hun allerede dengang havde maattet beslutte sig til at leje de nye Lokaler paa Hjørnet af Kompagnistræde og Knabrostræde, og omend hun, der har fremlagt en Genpart af en udateret Lejekontrakt angaaende disse, ikke har efterkommet Kontracitantens Provokation om nærmere at oplyse Tiden for dette Lejemaals Indgaaelse, findes der efter det Foreliggende dog at maatte gaas ud fra, at hun allerede forud for den 16 August 1908 var bundet ved dette nye Lejemaal og af den Grund afskaaret fra at benytte sig af et eventuelt fremkommende Tilbud om at fortsætte det gamle, i hvilken Henseende bemærkes, at Kontracitanten ikke kan anses behørig at have benægtet hendes Anbringende desangaaende, og at hun efter hans egen Sagsfremstilling maa antages forinden det nævnte Tidspunkt at have i Anledning af det nye Lejemaals Indgaaelse uden Resultat forlangt endelig Besked i Løbet af en Dag om Udsigterne til at beholde de gamle Lokaler.

Da nu Kontracitanten i sin Erklæring af 19 Marts 1907 maa siges at have paataget sig Ansvar et bl. a. for Følgerne af, at den Hovedcitantinden oprindelig tilsikrede Uopsigelighed indtil April Flyttedag 1911 blev opgivet, findes han efter det Anførte at maatte godtgøre hende det Tab, der maatte være hende paadraget ved hendes Fraflytning fra de gamle Beværtningslokaler til Oktober Flyttedag 1908. Ved de i Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det dernæst anses godtgjort, at Flytningen virkelig for hende har medført et Tab, ved hvis Bestemmelse Forskellen mellem Huslejen af de gamle og af de nye — som det maa antages bedre — Lokaler vel ikke ubetinget kan lægges til Grund, og med Hensyn til hvis Størrelse det tillige maa komme i Betragtning, at hun efter det Oplyste allerede i April 1910 har afhændet Forretningen til en Anden, men som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 500 Kroner, hvilket Beløb med Renter som paastaaet Kontracitanten saaledes vil være at dømme til at betale Hovedcitantinden.

Med Hensyn til Kontracitantens Paastand under Kontrasagen, som der ikke findes Føje til efter Hovedcitantindens principale Paastand at afvise, maa der gives ham Medhold i, at Hovedcitantinden ikke har haft nogensomhelst retlig begrundet Interesse i at lade Dokumentet af 19 Marts 1907 tinglæse og protokollere, og at Kontracitanten, for hvem saadan Tinglæsning kan medføre Gene og Afbræk, derfor maa have Krav paa dets Aflæsning og Udslettelse. Idet hans Paastand med Hensyn hertil saaledes vil være at tage til Følge, findes der derimod ingen Føje til i Anledning af Dokumentets Tinglæsning at tilkende ham nogen Erstatning hos Hovedcitantinden, der altsaa forsaa vidt vil være at frifinde.

Hovedsagens Omkostninger vil Kontracitanten have at tilsvare Hovedcitantinden med 80 Kr., medens Kontrasagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 249. Højesteretssagfører Hansen

mod

Enke **Jacobine Dupont**, født **Rasmussen** (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, samt for Overtrædelse af Politivedtægt.

Frederikssunds Købstads Ekstrarets Dom af 9 November 1911: Tiltalte, Vinhandler Duponts Enke, Jacobine, født Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Frederikssund Købstads Politikasse bøde 25 Kr. Tiltalte bør derhos have forbrudt det hendes afdøde Mand under 16 Oktober 1906 meddelte Borgerskab paa Vinhandel med Udsækkningsret. Saa bør

og Tiltalte tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1912: Tiltalte, Enke Jacobine Dupont, født Rasmussen, bør til Frederikssund Købstads Politikasse bøde 25 Kr., men bør iøvrigt for Tiltalte i denne Sag fri at være. Der tillægges Aktor for Underretten, Sagfører A. C. Hansen af Frederikssund, 30 Kr. og Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne, Etatsraad Sally og Munch-Petersen, hver 40 Kr. hos det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, saaledes at Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Henriques hver 60 Kroner, som ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikssund Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Enke Jacobine Dupont, født Rasmussen, for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., samt for Overtrædelse af Politivedtægt.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Tiltaltes i Efteraaret 1910 afdøde Mand, Vinhandler A. C. Dupont, den 16 Oktober 1906 erhvervede Borgerskab paa Vinhandel i Frederikssund med Udskænkingsret i Overensstemmelse med Næringslovens § 58.

Tiltalte, der er født den 6 Juni 1864 og ikke er funden forhen straffet, har siden hendes fornævnte Mands Død fortsat den af ham drevne Forretning i Frederikssund.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

En Dag i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli Maaned 1911 kom et Selskab, bestaaende af 3 Konditorer fra Roskilde, Andersen, Herbst og Munch, til Frederikssund og søgte ca. Kl. 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub> om Eftermiddagen ind i Tiltaltes Lokale, hvor de ofte tidligere var komne.

Her sad Strygerskerne Johanne Christine Hansen og Mathilde Andersen og drak sammen med en mandlig Gæst fra København.

De to Herrer af Roskilde-Selskabet og Johanne Hansen nød nu i Forening en Del Drikkevarer m. m., hvorved de — særlig Johanne Hansen — blev berusede.

Noget senere hen mod Aften begav Selskabet sig efter Tiltaltes Indbydelse op i hendes private Værelser paa 1ste Sal.

I Lejligheden, der bestod af en Dagligstue og et Soveværelse, kun adskilte ved en Portiere, blev der spillet paa Klaver, mulig ogsaa danset noget.

Tiltalte og hendes voksne Datter var af og til tilstede, men da Datteren senere blev sendt ned i Beværtningslokalerne for at lave Kaffe, og Tjenestepigen, der bragte Kaffen op, var gaaet i Seng, fik de 3 Herrer fra Roskilde — tildels til forskellige Tider — mellem Kl. 9 og 11 Aften Lejlighed til at være alene sammen med Johanne Hansen og Mathilde Andersen.

Først havde den ene af Herrerne Samleje med Johanne Hansen paa Tiltaltes i Soveværelset staaende Seng, for hvilket Samleje Johanne fik 10 Kr. Senere — efter at vedkommende Herre var gaaet nedenunder — havde en anden af Herrerne Samleje med Mathilde Andersen paa samme Seng, medens samtidig den 3die af Herrerne havde Samleje i Dagligstuen med Johanne, der i den Anledning modtog 2 Kr.

Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 maa antages at gaa ud paa, at hun for Vindings Skyld — nemlig af Hensyn til forøget Afsætning — har givet de Paagældende Adgang til sin Bolig for der at øve Utugt.

Tiltalte har imidlertid benægtet at have haft nogensomhelst Viden eller Formodning om, hvad Gæsterne vilde foretage sig.

Hun har i saa Henseende forklaret, at medens hun vel vidste, at Pigerne »ikke var pæne«, kunde hun aldrig tro, at de 3 Herrer, som hun ansaa for »pæne Mænd«, og som iøvrigt af og til var komne i Forretningen, saalænge den havde eksisteret, kunde falde paa at benytte hendes Værelser til Utugt.

Mod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses bevist, at hun har gjort sig skyldig i det hende saaledes paasigtede Forhold.

Tiltalte har vel erkendt jævnlig at have opfordret blandt Andre de to fornævnte Piger — der iøvrigt var Bekendte af hendes Datter — til at komme tilstede i Beværtningen, og Sagens Oplysninger give al Anledning til at antage, at Tiltalte ønskede disse Kvinders Tilstedeværelse, for at de skulde drikke med og paa anden Maade underholde de mandlige Gæster; men der er ikke under Sagen fremkommet Noget, der med Bestemthed tyder paa, at Tiltalte har vidst — endsiges for Vindings Skyld tilladt — hvad der den paagældende Aften foregik i hendes Værelser, eller at der ved andre Lejligheder i hendes Bolig eller Beværtning er sket Samleje mellem mandlige Gæster og tilstedeværende Kvinder, og Tiltalte vil derfor være at frifinde, forsaavidt angaar Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906.

Derimod maa det efter Omstændighederne anses tilstrækkeligt godtgjort, at de to ovennævnte Kvinder ere benyttede til Opvarning for Gæsterne i Tiltaltes Beværtning, hvilket Forhold er stridende mod § 1 i Tillæg af 26 August 1884 til Politivedtægten for Frederikssund Købstad, og Tiltalte vil i saa Henseende være at anse med en nævnte

Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til 25 Kr.

Derimod vil Underrettsdommen, der iøvrigt har anset Tiltalte efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Medfør af § 9 i Næringslov-Tillæget af 23 Maj 1873 har dømt hende til at have forbrudt det ovennævnte under 16 Oktober 1906 af hendes afdøde Mand vundne Borgerskab paa Vinhandel med Udskænkingsret, i Overensstemmelse med det foran Anførte være at forandre, ligesom ogsaa Aktionens Omkostninger, derunder Salær 30 Kr. til Aktor for Underretten, Sagfører A. C. Hansen af Frederikssund, hvilke Omkostninger ved Underrettsdommen ere paa- lagte Tiltalte, ville være at udrede af det Offentlige.

---

Fredag den 31 Maj.

Nr. 245. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Georg Valdemar Andersen** (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207 samt af Automobil- loven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1912: Tiltalte Georg Valdemar Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levy og Steinthal, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Bache hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Georg Valdemar Andersen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207 samt af Automobilloven, er født den 5 Oktober 1880 og ikke funden tidligere

straffet ifølge Dom. I 1899 kørte han i ca. 8 Maaneder Droske her i Staden, men Køretilladelsen blev samme Aar inddraget paa Grund af hans Drukkenskab. I September 1908 fik han paany Køretilladelse, som han siden har haft. Medens han kørte Droske, er han mange Gange multeret for Overtrædelse dels af Kørselsreglementet, dels af de respektive Automobillove, den højeste Bøde har været 25 Kr.

Tiltalen har Hensyn til, at Automobildroske K 1072 med Tiltalte som Fører den 31 December 1910 Kl. ca. 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aften i Frederiksberg-gade udfør Nr. 32 overkørte den 38-aarige Grosserer Carl Johan Janssen, da denne fra Fortovet langs de lige Numre løb ud paa Kørebanen for at naa en Omnibus, der kørte mod Nytorv i modsat Retning af Automobildrosken, der kørte mod Raadhuspladsen. Grosserer Janssen blev i en tilkaldt Ambulancevogn kørt til Kommunehospitalet, hvorfra han først udskreves den 7 April 1911. I den af vedkommende Læge den 19 Juni 1911 udstedte Erklæring hedder det angaaende de ham paaførte Læsioner:

»Der fandtes et Brud af højre Ben omtrent midt imellem Knæet og Anklen, et Brud af venstre Ben lige nedenfor Knæet og en Kontusion af venstre Hofteparti.

Ved Udskrivningen den 7 April 1911 var Bruddet af højre Ben helet i god Stilling og med god Funktion af Benet, Kontusionen af venstre Hofte gav sig endnu til Kende ved nogen Ømhed og periodiske Smerter. Bruddet af venstre Ben var helet med nogen Forskydning af nedre Brudstykke op bagtil og let Forkortning af Benet. Bevægeligheden i Knæleddet var noget indskrænket, idet saavel fuld Udstrækning som fuld Bøjning i Leddet ikke var mulig. Periodisk optraadte stærke udstraalende Smerter i Benet og i Foden, og der var nogen Svækkelse af Musklerne hørende til en bestemt Nerves Omraade, hvilket sikkert beroede paa en ved Bruddet fremkaldt Læsion af Nerven (Nervus peronæus). Hr. Janssen kunde med nogen Vanskelighed gaa ved Hjælp af 2 Stokke.

Ved en Undersøgelse nogle Uger efter Udskrivningen fandt jeg de beskrevne Forhold væsenlig uforandrede.

Jeg anser det for tvivlsomt, om der vil indtræde en saadan Bedring, at Hr. Janssen kan optage sin tidligere Virksomhed i fuld Udstrækning, da der hertil efter hans Angivelse kræves Kørsel med Automobiler og Motorcykler.

Efter hvad den for Grosserer Janssen mødende Befuldmægtigede har oplyst i en den 8 Oktober 1911 dateret Skrivelse, er Janssen efter de ham overgaaede Læsioner afskediget fra sin tidligere Stilling som Bestyrer af en amerikansk Automobilhandel i London.

I en den 1 Februar 1912 dateret Erklæring, der maa antages udstedt af en engelsk Læge, udtales, at Hr. Janssen bruger en, undertiden to Stokke, alt efter de Forhold, hvorunder han gaar, at han halter temmelig meget og absolut er Krøbling, at han ikke vilde kunne stige op paa en Motorcykle og køre paa den, samt at han efter Lægens Mening ikke vil faa den fulde Brug af det beskadigede Ben, selv om det nok kan blive bedre.

Angaaende de med Paakørslen forbundne nærmere Omstændig-

heder er der paa flere Punkter Uoverensstemmelse mellem de i Sagen afgivne Forklaringer.

Grosserer Janssens første Forklaring, der blev afgivet paa Kommunehospitalet den 9 Januar 1911 til en Politirapport, gik ud paa, at han den paagældende Aften kom op fra en Frugtbutik i Nr. 32 i Frederiksberggade og skulde med en Omnibus til Kongens Nytorv. Derefter lyder hans Forklaring saaledes:

»Han saa godt, før han gik ud paa Kørebanen, Automobilten komme kørende mod Raadhuspladsen, men mener, at den var ca. 8 Alen fra ham, da han traadte ud paa Kørebanen, og antog derfor at kunne naa over foran den uden at kollideres med den.

Komparenten erkender, at han nok selv har nogen Skyld i det Passerede, men vil dog ikke helt fritage Chaufføren for Ansvar, idet han gaar ud fra, at Chaufføren kunde have standset Automobilten noget hurtigere, i Særdeleshed, da det ikke var i nogen stærk Fart.

Komparenten ønsker ikke Sagen henvist til Retten foreløbig, da han mener at kunne afgøre den i Mindelighed med Automobilens Ejer, som han tidligere har staaet i Forretningsforbindelse med.«

I Skrivelse af 15 April 1911 anmodede imidlertid Grosserer Janssens Repræsentant Københavns Politi om at kontinuere den i Anledning af Paakørslen optagne Rapport i Anledning af, at Grosserer Janssen agtede at instituere Erstatningssøgmaal mod Chaufføren eller rettere mod det Selskab, hos hvem der var forsikret. Sagen blev derefter henvist her til Retten, og under den saaledes fortsatte Undersøgelse har Grosserer Janssen gjort gældende, at Chaufføren kunde have undgaaet Ulykken ved straks at sagtne Farten og dreje Automobilten, der var mindst 1½ Alen fra højre Fortov, tilhøjre, hvilket han undlod, ja, han drejede formentlig endog en Ubetydelighed tilvenstre, hvorved der slet ingen Plads blev mellem Drosken og Omnibussen.

Ifølge Janssens videre Forklaring besluttede han sig nu til at gøre Front imod Motordrosken i det Haab at kunne springe op paa Køleren, hvilket mislykkedes for ham, som dog med Hænderne fik fat i en Kant paa Køleren, hvorved han holdt sig oppe, saa at han undgik at komme ind under Vognen, men begge hans Ben blev i Paakørselsøjeblikket brækkede under Knæene. Han blev efter at være ramt slæbt mindst 8 Alen hen ad Gaden.

I Modsætning til sin oprindelige Forklaring har han senere gjort gældende, at han selv ikke har udvist nogensomhelst Uforsigtighed, og at Chaufføren for sent har bemærket ham og derhos har kørt med stærkere Fart end tilladt, thi ellers kunde han have standset paa en kortere Strækning, end han gjorde.

Politibetjent 529, Bloustrød, har forklaret, at han, der kom til Ulykkesstedet samtidig med Ambulancevognen, fik ved at tale med forskellige Øjenvidner det Indtryk, at det var den almindelige Mening, at Janssen selv var Skyld i Ulykken, idet han var løbet ud paa Gaden uden at se sig for. Vidnet undersøgte straks det vaade Spor af Automobilens Hjul og konstaterede, at det højre Hjul havde været ca. 1½ Alen fra Kantstenen af Fortovet langs de lige Numre. Sporet, der

var et Par Alen langt, hidrørte efter hans Mening fra det Tidspunkt, da Chaufføren havde bremset.

Frøken Martha Skafte har forklaret, at hun, der kom gaaende fra Raadhuspladsen paa Fortovet langs de ulige Numre, saa Paakørslen i en Afstand af ca. 20 Alen. Efter hendes Mening kørte Automobilet i en Afstand fra Fortovet langs de lige Numre af ca.  $1\frac{1}{2}$  Alen og holdt sig saa tæt op til Omnibussen, at der ikke var Plads for Nogen mellem de to Vogne. Hun mener, at Ulykken kunde være undgaaet, hvis Chaufføren havde drejet tilhøjre, at Chaufføren kørte med for stærk Fart; thi ellers kunde han have standset paa meget kortere Afstand, og at Tilskadekomne blev med Vognen slæbt ca. 15 Alen hen ad Gaden.

Forvalter Niels David Skafte, der var sammen med Frk. Skafte, da Ulykken skete, har forklaret, at Automobilet var ca. 1 Alen fra Fortovet langs de lige Numre, og at han er tilbøjelig til at formene, at Chaufføren muligvis kunde have undgaaet Sammenstødet ved at holde længere ind mod Fortovet. Han er endvidere tilbøjelig til at mene, at Chaufføren efter Sammenstødet kunde have standset hurtigere end sket, og at Automobilet efter Paakørslen kørte mindst 12—15 Alen frem. Efter hans Skøn var Færdslen ikke særlig stærk.

Frisør Claudius Schmidt har forklaret, at han stod ved Vinduet i sin Forretning, Frederiksberggade Nr. 25, da han hørte et Automobil blive bremset meget stærkt. Han saa nu paa Gaden Tilskadekomne under Automobilet blive slæbt ca. 10 Alen hen ad Gaden, førend Vognen, som Chaufføren bremsede af al Magt, blev standset.

Frk. Jenny Ludovika Skov har forklaret, at hun var kommen forbi Nr. 32 paa Vej mod Raadhuspladsen, da hun hørte et Skrig bag sig, og ved at vende sig saa hun Tilskadekomne hænge fast paa Automobilets Forpart, slippe sit Tag og falde ned. Omtrent samtidig med Skriget, hun mener dog efter dette, havde hun hørt Lyden af Automobilet, der bremsede stærkt.

Chaufførerne Cilius Hansen og Hjalmar Petersen, der begge sad paa et Automobil, der kørte bag efter Omnibussen, have overensstemmende forklaret, at Tilskadekomne fra Fortovet ud for Nr. 32 i stærk Fart løb i skraa Retning tilvenstre ud paa Gaden, som Vidnerne mene, lige ind mod Automobilet, der var ca.  $\frac{1}{2}$  Alen fra Fortovskanten. De saa ikke Chaufføren dreje hverken tilhøjre eller tilvenstre, og efter deres Skøn var Sammenstødet uundgaaeligt. Efter Petersens Mening var Omnibussen passeret i Sammenstødsøjeblikket.

Dyrlæge Niels Sjørlev, der sad som Passager i Automobilrosken, som Tiltalte førte, har forklaret, at efter hans Skøn kørte Drosken i fuld forsvarlig Hastighed tæt op mod højre Fortov. Pludselig blev Vognen bremset saa haardt, at det gav et stærkt Ryk i ham, og derefter kørte Vognen frem nogle faa Alen, nærmere kan han ikke angive det. Det er hans bestemte Indtryk, at Bremsen tidligst er sat i Virksomhed i det Øjeblik, da Tilskadekomne blev ramt. Efter Udtalelser, der faldt, da han kom ud paa Gaden, fik han det Indtryk, at Tilskadekomne var kommen hurtig op af Kælderen og var sprunget ud paa Gaden for at naa Omnibussen uden at se sig om tilvenstre efter mulig kommende Automobiler.

Frugthandler Johan Thomas Berthelsen har som Vidne i Retten



forklaret, at Grosserer Janssen havde været nede i Vidnets Butik i Nr. 32, og at Vidnet saa, at der, da Janssen forlod Butikken, fra Raadhuspladsen kom kørende en Omnibus og fra den modsatte Side et Automobil. Han lagde ikke Mærke til Situationens øvrige Enkelt-heder, men hørte kort efter Sammenstødet og et Skrig. Han formener, at Janssen, der i Butikken havde sagt, at han vilde med Omnibussen til Kongens Nytorv, har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Omnibussen.

Tiltaltes egen Forklaring gaar ud paa, at han, der kom kørende med langsom Fart ca. 1 Alen fra højre Fortov, straks saa Tilskadekomne, da denne i et Spring fo'r ud paa Gaden umiddelbart foran Vognen, idet han løb i skraa Retning tilvenstre — antagelig for at faa fat i Omnibussen, som Tiltalte da havde passeret. Tiltalte gjorde intet Forsøg paa at dreje yderligere tilhøjre, hvad der ikke var Tid til, da Tilskadekomne saa pludselig og uformodet sprang ud paa Kørebanen, at Tiltalte kun kunde tænke paa at bremse af al Magt. Han har ikke drejet tilvenstre, men det er maaske ikke udelukket, at en saadan Drejning kan være sket ved Bremsningen. Efter hans Mening var Vognen, efter at han havde bremsat, kørt 2 à 3 Alen inden Sammenstødet, og Tilskadekomne blev derefter slæbt 6—7 Alen med Vognen, inden det paa Grund af det fedtede Føre lykkedes ham at faa den standset. Han havde brugt Signalthornet flere Gange under Kørslen gennem Frederiksberggade, men da han ikke saa Tilskadekomne før i samme Øjeblik, denne løb ud paa Kørebanen foran Vognen, var det for sent at give Signal, og han satte da al Kraft ind paa at standse saa hurtigt som muligt. Han mener, at Tilskadekomne har været saa optaget af at naa Omnibussen, at han ikke har bemærket Automobildrosken, som han sprang ind imod.

Ingeniørkaptajn Ax. G. V. Petersen har i en ham til Brug under Sagen afæsket Erklæring udtalt, at han, henset til hele Sagens Beskaffenhed, er af den Anskuelse, at det ikke kan anses for godtgjort, at Tiltalte har kørt stærkere end tilladeligt.

Der er paa Tilskadekomnes Vegne i Sagen nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at betale ham en Erstatning af 5000 Kr. Overfor denne Paastand har Tiltalte paastaet sig frifunden, medens hverken han eller vedkommende Forsikringsselskab, der har faaet Lejlighed til at udtale sig i Sagen, og som har nægtet at ville betale Erstatning, har fremsat nogen særskilt Indsigelse mod Erstatningens Størrelse.

Ved Paadømmelsen maa der gaas ud fra, at Grosserer Janssen pludselig er fra Fortovet løbet ud paa Kørebanen ca. 8 Alen foran den mod ham kommende Automobildroske. Ved at løbe i skraa Retning tilvenstre, hvilket er erkendt af den for ham mødende Befuldmægtigede og bekræftet ved Chaufførerne M. Hansens og Petersens ovenanførte Forklaringer, har han yderligere formindsket Afstanden mellem sig og Automobillet.

Naar henses til de meget korte Tidsdele, som der herefter har været Tale om, findes der ikke at kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar for den skete Paakørsel, som maa anses foraarsaget ved Grosserer Janssens egen grove Ugatsomhed.

Da det fremdeles overfor de foreliggende indbyrdes uoverensstemmende Forklaringer om den Afstand, paa hvilken det efter Paakørslen

er lykkedes Tiltalte at standse Vognen, Forklaringer, som for en Dels Vedkommende først ere afgivne og for alles Vedkommende først i Retten vedstaaede over 4 Maaneder efter, at lagttagelsen er sket, findes betænkeligt at statuere, at Tiltaltes her omhandlede Forhold har været et saadant, at der paa Grundlag heraf vil kunne paalægges ham Ansvar, findes han efter det saaledes Anførte at maatte frifindes, ogsaa forsaavidt den nedlagte Erstatningspaastand angaar.

Nr. 6. Skibstømrer **Rasmus Thygesen** m. Fl. (Asmussen)

mod

Herredsfoged **Thiele** som Skifteforvalter paa Enke **Mette Cathrine Johansen**, født **Thygesens** Dødsbos Vegne (Ingen), samt ugift **Kirstine Marie Johansen** (Møller) m. Fl. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en testamentarisk Disposition.

Kerteminde Købstads Skifterets Kendelse af 26 Januar 1911: Det bestridte »Testamente«, dateret Kerteminde den 10 December 1909, underskrevet af L. Dahlerup, By- og Herredsfuldmægtig, Kerteminde, og R. Christensen, Fisker, Kerteminde, kan ikke komme i Betragtning ved Dødsboets Opgørelse, saalidt som de som Grundlag for dette Dokument benyttede Blyantsoptegnelser fremlagt i Skifteretten den 12 Januar d. A.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1911: Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Appelsagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

Den af Indstævnte Kirstine Marie Johansen, der ikke mødte eller lod møde, da Sagen den 15 Januar d. A. paraabtes og udgik til skriftlig Procedure, den 12 Februar næstefter begærede Anstand, mod hvilken der fra Appellanternes Side er protesteret, kan i Henhold til Højesteretspatentets Bestemmelser ikke bevilges, hvorfor Sagen bliver at paadømme.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det bestridte Testamente ogsaa af den Grund maa være udelukket fra at komme i Betragtning ved Dødsboets Opgørelse, at der ikke mod de Indstævntes Benægtelse er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Testatrix under Forhandlingen den 9 December 1909 har været habil til at oprette Testamente, eller for, at de i Testamentet indeholdte Bestemmelser have været stemmende med hendes Villie,

## kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 5 Januar 1881 oprettede de barnløse Ægtefæller, Baadfører Mathias Olsen Johansen og Mette Cathrine, f. Thygesen, af Kerteminde, et gensidigt Testamente, efter hvilket den længstlevende af Ægtefællerne uden Hensyn til, om den maatte indgaa nyt Ægteskab indsattes til Enearving med fri Testationsret, saaledes at efter den Længstlevendes Død, under Forudsætning af, at nyt Ægteskab ikke var indgaaet og Testationsretten ikke benyttet »bliver Lovgivningens almindelige Regler med Hensyn til Arvefølgen for vore Udarvinger paa begge Sider at følge.«

Efter at Baadfører Johansen den 30 Oktober 1909 var afgaaet ved Døden, og hans Enke havde tiltraadt Boet, lod hun den 9 December s. A. Herredsfuldmægtig Dahlerup kalde, og for ham, Fisker Rasmus Christensen, der var gift med hendes Søsterdatter, og i hvis Hus hun boede, og som hun havde bedt blive hjemme, til Dahlerup kom, og nogle andre Slægtninge tilkendegav hun derefter, hvorledes der nærmere vilde være at forholde med hendes Efterladenskaber, hvorefter de trufne Bestemmelser med Blyant i Hovedtræk blev skrevne ned af Dahlerup og oplæste samt godkendtes af hende. Dahlerup tog derefter Optegnelserne med hjem og udfærdigede et Testamente paa dette Grundlag, men da Mette Johansen døde i Nattens Løb, forsynede Dahlerup sammen med Fisker Rasmus Christensen, hvis Hustru der i Testamentet var tillagt Arv, næste Dag det udfærdigede Testamente med en saalydende Paategning:

»Fisker Mathias Olsen Johansens Enke, Mette Kathrine Johansen, født Thygesen, af Kerteminde, har i Anledning af, at hendes Sygdom pludselig antog en betænkelig Karakter, G. D. tilkaldt os Underskrevne for at paahøre, hvad hun ønskede, der skulde bestemmes i hendes Testamente, og erklærede hun, at en af underskrevne L. Dahlerup i hendes Overværelse med Blyant nedskreven Koncept til foranstaaende Testamente, som Punkt for Punkt blev hende foreholdt og ratihaberet af hende, som skønnedes at være ved Fornuftens Brug, indeholdt hendes sidste Villie.

Foranstaaende Testamente, der blev renskrevet umiddelbart efter, at hun havde godkendt Koncepten, er ganske i Overensstemmelse med denne, med Undtagelse af, at der i Post 2 er tilføjet en Bestemmelse om, at de der nævnte 500 Kr. til Gravstedets Vedligeholdelse eventuelt skal forhøjes til det mindste Beløb, for hvilket Kirkens Bestyrelse vil paatage sig Vedligeholdelsen, hvilket ikke udtrykkeligt blev

udtalt af Testatrix, men skønnedes at stemme med Tanken ved Bestemmelsen i nævnte Post 2.

Rigtigheden af Foranstaaende ere vi villige til at bekræfte med vor Ed.◄

Efter at denne Disposition var bleven fremlagt i Mette Johansens Dødsbo, der behandles ved Kerteminde Købstads Skifteret, fremkom der fra de Appelindstævnte Kirstine Marie Johansen og Enke Karen Hansine Wiemann, født Johansen, Begæring om dennes Tilsidesættelse, og efter at den ordinære Skifteforvalter havde vejet sit Sæde, og Herredsfoged Thiele som Sætteskifteforvalter havde tiltraadt Boets Behandling, udspandt der sig efter stedfunden Forligsprøve en Disput mellem Appellanterne Skibstømrer Rasmus Thygesen, Sejlmager Claus Thygesen, Enke Maren Dorthea Thygesen, født Ernst, Hansine, født Thygesen, i Ægteskab med Konditor Petersen, Fisker Claus Hansen Thygesen, tillige som Værge for sin Datter Mathilde Kathrine Thygesen, og Karoline Christensen, født Johnsen, i Ægteskab med Fisker Rasmus Christensen, Alle af Kerteminde, Karoline C. Thygesen, gift med Fisker Niels Jensen Thygesen, denne tillige som Værge for sin Datter Mathilde Thygesen af Martofte, Inspektør Jens Ernst Thygesen af Skern, Gymnastiklærer Peter Thygesen af København, Maren Michaelsen, født Thygesen, gift med Postbud Anders Michaelsen af København, Enke Karen Jørgensen af Bøgebjerg, Fisker Claus Thygesen af Midskov, Dorthea Petersen, født Thygesen, gift med Former Laurits Petersen af Skibhusene, og Ane Larsen, født Thygesen, gift med Læderhandler Anders Larsen af Odense, som de ved den omtvistede testamentariske Disposition indsatte Arvinger og de ovennævnte Appelindstævnte, til hvem de Øvrige havde sluttet sig, i deres Egenskab af Udarvinger efter de afdøde Ægtefæller. Medens Appellanterne paa-stod, at der forelaa en fuldgyldig Disposition fra afdøde Mette Johansens Side, gjorde de Appelindstævnte gældende, at de hverken kunde anerkende den som gyldigt skriftligt eller mundtligt Testamente, idet den ikke indeholdt hendes endelige sidste Villie og selv under en modsat Forudsætning vilde være ugyldig som oprettet af en Person, der ikke var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og endelig i hvert Tilfælde ikke var oprettet for tvende saadanne Vidner, som udfordres efter Arveforordningen. Og særligt hævdede de, at Dispositionen ikke opfyldte Betingelserne for at gælde som mundtlig Testamente, idet Testatrix ikke havde oprettet den under en pludselig og betænkelig Sygdom. Ved den af Skifteretten afsagte Decision gaves der den af de Appelindstævnte nedlagte Paastand Medhold. Og Appellanterne have derefter indbragt Skiftedecisionen her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand og paastaaet Appellsagens Omkostninger paalagt de Appelindstævnte, subsidiært Boet. Appelindstævnte Kirstine Marie Johansen har i et Appellanterne underhaanden tilstillet og af disse her for Retten fremlagt Indlæg protesteret imod, at Omkostningerne ved Appellen lægges paa hende eller Boet og procederet til Skiftedecisionens Stadfæstelse, medens der iøvrigt ikke fra de Appelindstævntes Side er givet Møde under Appellen.

Idet det af Sagens Oplysninger fremgaar, at den af Herredsfuld-mægtig Dablerup skrevne og af ham og Rasmus Christensen paategnede

Disposition ikke paa alle Punkter stemmer med de af Førstnævnte med Blyant den 9 December gjorte Optegnelser, der i den skrevne Disposition ikke alene paa flere Punkter ere nærmere udformede, men ogsaa paa et enkelt Punkt er suppleret med en ny Bestemmelse og paa et andet Punkt undergaaet en afgørende Ændring, og idet det ikke fremgaar af det Oplyste, at disse Afvigelser hidrøre fra nogen af den Afdøde udtalt Villieserklæring, maa det efter det Foreliggende antages, at Mette Johansen den 9 December i Overværelse af sine Slægtninge har tilkendegivet Dahlerup som sin juridiske Konsulent, hvorledes hun omtrent ønskede, at han skulde affatte hendes Testamente, og ikke, at hun ved den paagældende Lejlighed har oprettet selve dette, og ligesom dette bestyrkes derved, at Dahlerup ikke ved den paagældende Lejlighed sørgede for Tilstedeværelsen af et andet uinteresseret Vidne, støttes det ogsaa ved den af Dahlerup selv som Vidne for Underretten afgivne Forklaring, hvorefter han ikke tror, at den Afdøde har staaet i den Formening, at et endeligt Testamente var oprettet, og heroverfor kan det ikke komme i Betragtning, at de øvrige Tilstedeværende nærmest have faaet det modsatte Indtryk. Men idet det herefter bliver uantageligt, at der overhovedet foreligger nogen Testamentsakt fra Afdøde, bliver det unødvendigt at gaa ind paa de øvrige af de Appelindstævnte anførte Betragtninger, og idet der maa gives Skifteforvalteren Medhold i, at Spørgsmaalet om den nærmere Forstaaelse af det ældre Testamente — som Sagen er forelagt Skifteretten — ikke kan tages under Paakendelse under nærværende Sag, vil den afsagte Skiftedecision være at stadfæste.

Appelsagens Omkostninger ville, da Appelindstævnte Kirstine Marie Johansen ikke har nedlagt Paastand paa at faa dem sig tilkendte, være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

---

Mandag den 3 Juni.

Nr. 235. Højesteretssagfører Lunn

mod

**Thomas Peder Christian Thomsen (Def. Bache),**

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 18 November 1911: Tiltalte Thomas Peder Christian Thomsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 20 Kr. samt i Erstatning til Gaardejer Svend Poulsen, Hjerm, 230 Kr., Gaardejer Anders

Kristensen, Asferg, 200 Kr. og Husmand Jens Ebbesen, Uhe, mod Tilbagelevering af den til ham solgte Hoppe 425 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1912: Tiltalte Thomas Peder Christian Thomsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, i Salær hver 30 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Peder Christian Thomsen til Højesteretssagførerne Lunn og Bache 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hjerm-Ginding Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Thomas Peder Christian Thomsen sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Tiltalte er født den 6 Marts 1880 og har tidligere 3 Gange, nemlig den 2 December 1909 inden Randers Købstads Politiret, den 15 April 1910 inden Børglum Herreds Politiret og den 9 November s. A. inden Nørresundby Købstads og Kær Herreds Politiret for bedrageligt Forhold i Hestehandel vedtaget Bøder af henholdsvis 100 Kr., 50 Kr. og 25 Kr., hvorhos han under en mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 170 eller 171 anlagt Sag ved Højesterets Dom af 14 Maj 1900 er frifunden for Aktors Tiltale.

1. Den 13 Oktober 1910 anmeldte Gaardejer Svend Poulsen af Øster Ausum til Politiet i Holstebro, at Tiltalte, til hvem han paa et i Holstebro den 27 Juli s. A. afholdt Marked havde solgt to russiske

---

Færdig fra Trykkeriet den 13 Juni 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 17—18.

---

Mandag den 3 Juni.

Heste for en Købesum af 230 Kr., ved sit Forhold under Handelen havde gjort sig skyldig i Bedrageri overfor ham.

Under den mod Tiltalte derefter indledede Undersøgelse har Poulsen edelig forklaret, at Tiltalte, hvem han ikke kendte, kom hen til ham, medens han stod paa Markedspladsen med Hestene, og indlod sig i Handel med ham om dem, uden at der var Tale om, at Tiltalte ønskede Kredit, saa at han gik ud fra, at Hestene skulde betales kontant, at de efter at være blevne enige om Prisen gik hen paa en Gæstgivergaard for at drikke Lidkøb, at Tiltalte under deres Ophold her, idet han førte sin Haand hen til sin Jakkelomme, udtalte, at »nu havde han skam ingen Penge«, men at han havde Penge tilgode for 4 jydsk Heste hos en navngiven Hestehandler, samt at Pengene, hvis han ikke fik dem om Eftermiddagen, skulde komme om et Par Dage, at en Hestehandler fra Aarhus, der var tilstede i Beværtningen, udtalte, at Tiltalte var god nok for Pengene, at Poulsen, der vel var lidt betænkelig ved at indrømme Tiltalte Kredit, men som dog tænkte, at han var solid nok, naar han havde solgt 4 Heste, gik ind paa, at Tiltalte bestemte Dagen for Betalingen, idet han krævede, at »den Dag, han sagde, skulde være bestemt«, at Tiltalte derpaa fastsatte den 6—7 August som Betalingsdag, men at det senere trods gentagne Henvendelser til Tiltalte har været ham umuligt at erholde Købesummen eller noget Afdrag paa den.

Tiltalte har derimod forklaret, at Handlen først blev endelig afsluttet paa Gæstgivergaarden, og at han forinden omtalte, at han ingen Penge havde hos sig, hvortil Poulsen svarede, at det gjorde ingen Ting, og at han kunde sende dem om et Par Dage. Tiltalte har derhos benægtet at have udtalt, at han havde solgt 4 Heste til den ovennævnte Hestehandler, idet han har forklaret, at han derimod omtalte, at han havde 40 Kr. tilgode hos Hestehandleren, hvem han havde hjulpet med at købe 4 Heste, men efter at nævnte Hestehandler under Afhøring til en Rapport havde benægtet at skyldte Tiltalte Noget, erkendte Tiltalte, at hans Opgivende om dette Tilgodehavende var usandfærdigt, idet han havde modtaget Pengene inden den 27 Juli 1910. Endvidere har Tiltalte forklaret, at han nogle Dage efter Salget bortbyttede de af Poulsen købte Heste mod en anden Hest, som han senere solgte for 115 Kroner, uden at han betalte Poulsen dette Beløb

eller nogen Del heraf, hvorimod han efter det Oplyste holdt ham hen med Udflugter.

2. Under den i Anledning af Tiltaltes foranførte Forhold indledede Undersøgelse blev det under 18 Februar f. A. af Bolsmand Anders Christensen af Asferg Østermark til Politiet i Nørhald m. fl. Herreder anmeldt, at han under en Handel med Tiltalte om en islandsk Hest ansaa sig bedragen af ham for Købesummen. Christensen forklarede herom til en samtidig optagen Rapport, at han efter om Aftenen den 15 s. M. at være truffen sammen med Tiltalte og Fiskehandler Hans Poulsen i Randers, med hvilke han begav sig til sin Bopæl, her kom i Handel med Tiltalte om tvende ham tilhørende islandske Heste, som Tiltalte afkøbte ham for 500 Kr., idet det aftaltes, at han skulde følge med til Randers, hvor Tiltalte boede, for at modtage Pengene, men at de, da de var komne et Stykke fra Christensens Ejendom, blev enige om at omgøre Handlen, saaledes at Tiltalte, der foregav, at han Dagen efter skulde levere en islandsk Hest til en Grosserer i Aarhus, alene beholdt den ene af Hestene for en Købesum af 200 Kr., hvorefter Christensen trak den ene Hest tilbage til sit Hjem, medens Tiltalte tog den anden med sig, hvorhos det aftaltes, at Christensen Dagen efter skulde have Pengene udbetalte paa en Gæstgivergaard i Randers. Efter Christensens videre Forklaring var han, der under Handelen havde været noget paavirket af Spiritus uden dog at være saa beruset, at han ikke var sig fuldt bevidst, den paafølgende Morgen ked over Handlen og tog straks til Randers, hvor han forgæves forsøgte at træffe Tiltalte, og hvor han efter sin Forklaring erholdt oplyst, at det var Tiltaltes »Trafik« at bedrage i Hestehandel.

I et derpaa afholdt Forhør, under hvilket Tiltalte forklarede, at han efter Aftalen ved Handlen først skulde betale Købesummen den 18 Februar, erkendte han, at han Morgenen efter Købet solgte Hesten til Hestehandler Peter Andreasen i Randers for en Købesum af 210 Kr., og at han, der fra tidligere Tid skyldte Andreasen 90 Kr., derfor af Købesummen kun erholdt udbetalt 120 Kr., hvoraf han til Betaling af et Alimentationsbidrag laante fornævnte Hans Poulsen 60 Kr., ligesom han ogsaa paa anden Maade disponerede over Størstedelen af det resterende Beløb, saaledes at han ved sin Anholdelse den 18 Februar alene var i Besiddelse af 11 Kroner. Tiltalte var derhos ude af Stand til at give nogen rimelig Forklaring om, hvorledes han havde tænkt sig at berigtige sin Skyld til Christensen, hvorhos han, der oprindeligt benægtede at have udtalt noget bestemt om, at Hesten skulde leveres til en Grosserer i Aarhus, i et senere Forhør erklærede, at han ikke turde benægte Rigtigheden af Christensens i samme Forhør afgivne Forklaring om, at han ved Handlen i Strid med Sandheden udtalte, at Hesten skulde sendes til en Grosserer med Toget næste Formiddag, og at han derfor ikke kunde faa Hesten tidlig nok ud.

3. Under Undersøgelsen mod Tiltalte blev der endvidere under 7 April f. A. af Husmand Jens Ebbesen af Uhe Mark til Politiet i Randers indgivet en skriftlig Anmeldelse, i hvilken han anførte, at han paa et i Randers den 18 Marts s. A. afholdt Marked havde afkøbt Tiltalte en Hoppe under Garanti for, at den var ærlig og redelig i Et



og Alt, men at det, efter at han havde ført Hoppen til sit Hjem straks viste sig, at den var stædig og ikke vilde gaa for Vogn, samt at han havde bragt i Erfaring, at Tiltalte havde købt den uden nogen Garanti, idet han efter Overenskomst med sin Køber skulde tage den, som den var. Til en derpaa optagen Rapport gentog Ebbesen sin i Anmeldelsen indeholdte Forklaring, idet han tilføjede, at Hoppen, for hvilken han havde betalt 425 Kr., ikke blot var stædig for Vogn, men ogsaa for Plov og Harve, hvorhos han til en senere optagen Rapport yderligere forklarede, at Hoppen i det Hele var ubrugelig, saa at han havde maattet opstalde den hos en Gaardejer i Randbøl.

Proprietær P. C. Pedersen af Høndrupgaard, der paa et i Hobro den 9 Marts f. A. afholdt Marked ved en Byttehandel havde afhændet den ommeldte Hoppe til Tiltalte, har edelig forklaret, at han ved Handlen betingede sig, at han ikke senere vilde »høre fra Hoppen«, da den var en »tvær Tingest«, idet han dog omtalte, at Hoppen var fredelig i Stald, samt at han havde brugt den for Plov.

Dernæst har Gaardejer Jens Brunsbjerg af Stenbjerglund edelig forklaret, at han efter Anmodning af Ebbesen var tilstede paa Bane- gaarden i Randers, da Tiltalte afleverede Hoppen, samt at Tiltalte paa Ebbesens Forespørgsel indestod for, at den var fejlfri i alle Maader, hvorhos Hestehandler Troels Overgaard af Sejrup ligeledes edelig har forklaret, at han, efter at Ebbesen havde købt Hoppen, sammen med Tiltalte gik ind i Stalden til den, samt at Tiltalte paa Forespørgsel, om den var behagelig at omgaas og uden Fejl, svarede bekræftende.

Endvidere har Gaardmand Niels Jessen af Uhe til en Rapport forklaret, at han, der er Nabo til Ebbesen, mindst 2 Gange har været Vidne til, at Hoppen i Ebbesens Besiddelse var stædig i Tøjet for Vogn og Plov, ligesom en hos Ebbesen tjenende Karl til samme Rapport har forklaret, at Hoppen paa Grund af dens Stædighed var ubrugelig i Tøj for Vogn, Plov og Harve.

Tiltalte, der ikke har haft noget at erindre mod de af Niels Jensen og fornævnte Tjenestekarl afgivne Forklaringer, har oprindeligt forklaret, at Proprietær Pedersen havde garanteret ham, at Hoppen var from og rolig i Stald og redelig til Brug for Plov og Harve, men senere har han indrømmet, at Handlen med Pedersen fandt Sted paa de af denne nævnte Vilkaar, ligesom han ogsaa har erkendt, at han ved den af Hestehandler Overgaard omhandlede Lejlighed udtalte, at Hoppen var behagelig at omgaas og uden Fejl, hvorved han efter sin Fremstilling dog ikke mente, at den var reel i det Hele taget. Derimod har Tiltalte vedvarende fastholdt, at han ved Handlen med Ebbesen alene indestod for, at Hoppen var reel til Brug for Plov og Harve samt from og rolig i Stald, hvorhos han har anført, at Hoppen, saafremt den havde været fuldt ud reel, vilde have haft en Værdi af mindst 500 Kr., hvilket Sidste er i Overensstemmelse med en af Proprietær Pedersen herom afgiven Forklaring.

Svend Poulsen, Anders Christensen og Jens Ebbesen have under Sagen paastaet sig tilkendte Erstatning hos Tiltalte, og disse Paa- stande ere ved Underrettsdommen tagne til Følge, saaledes at Tiltalte er tilpligtet at betale Svend Poulsen 230 Kr., Anders Christensen

200 Kr. samt Jens Ebbesen 425 Kr., Sidstnævnte mod Tilbagelevering af den til ham solgte Hoppe.

Naar nu henses til, at Tiltalte gentagne Gange har været straffet for Bedragerier i Hestehandler, at han, efter at han havde solgt de under Nr. 1 og 2 omhandlede Heste, forbrugte de herved indkomne Beløb, uden at han, hvis Hovedvirksomhed efter hans Forklaring bestaar i at være andre Hestehandlere behjælpelige med deres Køb af Heste, kan antages at have haft nogen rimelig Udsigt til at kunne betale de ham krediterede Købesummer, samt at han efter Sagens Oplysninger i det Hele maa antages tildels at ernære sig ved Bedragerier i Hestehandler, maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han ved Handlernes Afslutning har haft til Hensigt at unddrage sig Betalingen. Endvidere maa det med Hensyn til de under Nr. 3 ommeldte Forhold anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har solgt den omhandlede Hoppe til Ebbesen under den af denne nævnte Garanti, skønt han, da han købte den, blev gjort opmærksom paa, at den ikke var fuldt ud reel, i hvilken Henseende det ikke vil kunne diskulperes ham, at der maa gaas ud fra, at han havde Grund til at antage, at Hoppen havde en til den aftalte Købesum omtrent svarende Værdi.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte for sit i de foranførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

---

Torsdag den 6 Juni.

Nr. 88. Hattemager **Emil Petersen** (Overretssagf. Niels Nielsen)

mod

**Chr. Rasmussens Aktieselskabs Konkursbo** og Direktør  
**Chr. Rasmussen** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelser i Henhold til forskellige for hans Regning med Chr. Rasmussens Aktieselskab som Mellemand afsluttede Terminsforretninger og nogle af ham rejste Modkrav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1911: Kontracitanten, Hattemager Emil Petersen af Svendborg, bør til Direktør Chr. Rasmussen betale de hovedpaastævnte 2495 Kr. 11 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 August 1908, indtil Betaling sker. Hovedcitanterne, Chr. Rasmussens Aktieselskab eller nu dettes Konkursbo, bør for Tiltale af Kontracitanten i denne Sag fri at være. Hovedsagens, Kontrasagens og Kontinuationskontrasagens Om-

kostninger betaler Kontracitanten til Hovedcitanterne med 250 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale de Indstævnte med 400 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Hattemager Emil Petersen, til de Indstævnte, Chr. Rasmussens Aktieselskabs Konkursbo og Direktør Chr. Rasmussen, med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det fremgaar af Proceduren og Oplysningerne i nærværende efter Hoved-, Kontra- og Kontinuationskontrastævning procederede Sag, at Chr. Rasmussens Aktieselskab i København, medens Chr. Rasmussen var dættets Direktør, er optraadt som Mellemand ved Afslutning af forskellige Terminsforretninger i Majs, Bomuld og Sukker paa udenlandske Børser, som Kontracitanten, Hattemager Emil Petersen af Svendborg, har indgaaet i Tiden fra den 16 Maj til den 25 Juli 1908. Disse Forretninger afsluttedes i Overensstemmelse med det nævnte Aktieselskabs almindelige Regler for Børsforretninger paa Grundlag af trykte, af Kontracitanten underskrevne Ordresedler, i hvilke det bl. a. hedder, at denne er pligtig til paa Anfordring uopholdeligt, uvægerligt og aldeles skadesløst at indbetale de Beløb (Margins), som svare til den gennem Prisfluktuationer i hans Disfavør opstaaede Difference mellem Varernes Salgspris og Værdien af Varerne, beregnede efter den til enhver given Tid noterede Markedspris uden Hensyn til, hvorledes Noteringen den paafølgende Dag maatte stille sig, samt at Misligholdelse fra Kontracitantens Side og særlig med Hensyn til de fornævnte Indbetalinger af Margins berettiger Modparten til straks og uden Varsel at afvikle Forretningen paa den Maade og til det Tidspunkt, Aktieselskabet maatte finde passende, og til at likvidere det samlede Engagement.

Paa denne Maade har Kontracitanten den 16 Maj 1908 solgt og den 15 Juni købt 100 Baller December Bomuld samt den 16 Maj 1908 solgt og den 17 Juli købt 10,000 Bushels September Majs. Desuden har han købt og solgt 500 Sække August Sukker og den 7 Juli s. A. købt 10,000 Bushels December Majs, der realiseredes den 20 Juli. Da han undlod prompte at indbetale en paa Majsens og Bom-

ulden falden Margin af 1608 Kr. 2 Øre, likviderede Selskabet i Henhold til Advarsel i Skrivelse af 23 Juli 1908 de dengang endnu bestaaende Engagements om December Bomulden og September Majs og tilstillede Kontracitanten en Opgørelse, der viste en Saldo i hans Disfavør paa 2495 Kr. 11 Øre.

Da Kontracitanten har vægret sig ved at betale dette Beløb, have Hovedcitanterne, det oftnævnte Aktieselskab, eller, da det under Sagens Drift er gaaet fallit, dets Konkursbo, der er indtraadt i Sagen, søgt Kontracitanten til Betaling af nævnte 2495 Kr. 11 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 12 August 1908 og Sagens Omkostninger skadesløst, saaledes at Hovedcitanterne principalt have paastaaet Beløbet tilkendt Direktør Chr. Rasmussen, der ved Transport fra Aktieselskabet af 27 Februar 1909 har faaet Fordringen overdraget, medens de subsidiært have paastaaet sig Beløbet tilkendt. Kontracitanten har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

I Kontrasagen har Kontracitanten paastaaet Hovedcitanterne tilpligtede at betale 3705 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 15 Februar 1909, hvorhos Kontracitanten under den af ham anlagte Kontinuationssag har paastaaet Hovedcitanterne tilpligtede yderligere at betale 6811 Kr. 37 Øre med nærmere angivne Renter heraf. Kontracitanten har endelig paastaaet sig tilkendt Kontra- og Kontinuationskontrasagens Omkostninger, medens Hovedcitanterne have paastaaet Kontrasagen afvist som sig uvedkommende, subsidiært sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos Parterne have nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Af de under Hovedsagen ommeldte 4 Poster har Kontracitanten i sit første Tilsvær kun gjort Indsigelse mod det af Spekulationen i de 100 Baller December Bomuld og i de 10,000 Bushels December Majs flydende Tab paa henholdsvis 741 Kr. og 1451 Kr. 60 Øre, og til hans senere fremsatte Indsigelse mod Hovedsøgsmaalets tvende andre Poster vil der overfor Modpartens derimod fremsatte Protest intet Hensyn kunne tages.

Med Hensyn til de tvende førstnævnte Poster har Kontracitanten dels nægtet, at der overhovedet nogensinde virkelig er indgaaet de Retshandler, hvoraf de anførte Tab skulde flyde for ham, dels anført, at han efter Ordresedlerne ikke har handlet med Chr. Rasmussens Aktieselskab, men med ham ubekendte amerikanske Firmaer, dels endelig benægtet Ægtheden og Rigtigheden af den fra Selskabet til Chr. Rasmussen stedfundne Transport. Han har endvidere anført, at Aktieselskabet har paaført ham Tab til de langt betydeligere under Kontra- og Kontinuationskontrasagen indtalte Beløb, idet det mod hans Protest retstridigt har likvideret de tvende Salgs- og Købeforretninger angaaende det nævnte Parti December Bomuld imod hinanden, fordi han ikke efter Paakrav indbetalte den ovenfor nævnte Margin paa 1608 Kr. 2 Øre, som Selskabet paastod at have tilgode. Og sluttelig har han anbragt, at Aktieselskabet har solgt det ovenfor nævnte Parti December Majs til 61 Cts. pr. Bushel, uagtet hans telefoniske Ordre gik ud paa, at saafremt Kursen paa December Majs skulde gaa ned under 61, skulde der sælges kontra det Købte, saa at Partierne eventuelt enten kunde likvideres, eller det købte Parti sælges, naar Kursen steg, og

det solgte Parti »inddækkes«, naar Kursen faldt, og at han ved disse Transaktioner fra Selskabet er bleven hindret i at vælge de for ham gunstigere Tidspunkter til at realisere.

Efter de Retten forelagte Oplysninger maa der gaas ud fra, at de paagældende Retshandler virkelig have fundet Sted, og at Chr. Rasmussens Aktieselskab som Mellemand mellem Kontracitanten og de amerikanske Firmaer har fyldestgjort disse for de dem tilkommende Fordringer, hvorfor Selskabet maa anses at være indtraadt i de nævnte Firmaers Ret overfor Kontracitanten.

Det maa endvidere antages, at Selskabet i Medfør af de i Ordre-sedlerne indeholdte og af Kontracitanten ved hans Underskrift tiltraadte Betingelser har været berettiget til at realisere det ommeldte Parti December Majs, eftersom Kontracitanten ikke havde efterkommet Aktieselskabets Opfordring i Skrivelse af 18 Juli 1908 til at indbetale et ogsaa fra denne Spekulation hidrørende Marginsbeløb, og der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Selskabet under den fornævnte telefoniske Samtale, hvor Kontracitanten gav sin Ordre i tekniske Udtryk, om hvis Indhold intet bestemt er oplyst, har indtaget samme Standpunkt. Og da Selskabet ligeledes har været berettiget til at opgive de modstaaende Engagements om December Bomulden, idet dette rent bortset fra, hvorvidt en Misligholdelse af Engagementet om Majsen berettigede Aktieselskabet til at likvidere ogsaa de heromhandlede Engagements, viste et samlet Tab, som Kontracitanten i Skrivelse af 20 og 21 Juli forgæves var opfordret til at dække, og idet der endelig efter det Foreliggende ikke kan tages Hensyn til Kontracitantens Bestridelse af den ovennævnte Transports Ægthed og Rigtighed, vil det hovedpaastævnte Beløb med Renter være at tilkende Direktør Chr. Rasmussen.

Da Kontracitanten ikke har ført Bevis for, at der ved Hovedcitanternes Virksomhed er paaført ham noget Tab, der ikke er en Følge af hans egne Forhold, endsige et saa stort som af ham paastaet, ville Hovedcitanterne i Kontra- og Kontinuationskontrasagen allerede af den Grund være at frifinde for Tiltale af Kontracitanten.

Hoved-, Kontra- og Kontinuationskontrasagens Omkostninger vil Kontracitanten have at betale Hovedcitanterne med 250 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 142.                   **Konsul C. Petersen** (Harboe)

mod

**Murmester J. P. Christensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om et af en Kautionsforpligtelse opstaet Mellemværende.

Kallundborg Købstads ordinære Rets Dom af 21 August 1911: Indstævnte, Murmester J. P. Christensen, hersteds, bør til Ci-

tanten, Konsul Carl Petersen af Holbæk, betale 307 Kr. 6 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Maj d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1911: Appellanten, Murmester J. P. Christensen af Kallundborg, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Konsul C. Petersen af Holbæk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

### Højesterets Dom.

De i den indankede Dom nævnte, af Appellanten i Banken gjorte Indbetalinger af 654 Kroner 13 Øre maa, hvad ogsaa de Højesteret forelagte nye Oplysninger bekræfte, antages at være skete til Opfyldelse af den i Sagen omhandlede Kautionsforpligtelse, og Indstævnte vil herefter være at dømme til at betale Appellanten det paastævnte Beløb med Renter som paastaet. Da Bytingsdommen har dette Resultat, og det efter Sagens processuelle Stilling maa have sit Forblivende ved den der givne Bestemmelse om Processens Omkostninger, vil denne Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Murmester J. P. Christensen, til Appellanten, Konsul C. Petersen, med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Obligation udstedt den 12 Juni 1906 erkendte Snedkermester Harald Andersen at være bleven den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselsbank, Aktieselskab, Kallundborg Afdeling, skyldig for modtaget kontant Laan 2500 Kr., hvilket Beløb han forpligtede sig til skadesløst at tilbagebetale 3 Maaneder fra Obligationens Udstedelsesdag og til at forrente med 6 pCt. aarlig eller i Tilfælde af, at Kapitalen ikke blev tilbagebetalt ved Forfaldsdagen fra denne Dag med 7 pCt. aarlig.

Til yderligere Sikkerhed for skadesløs Betaling af Kapitalen med Renter og alle indenrets og udenrets Omkostninger underskrev Appellanten, Murmester J. P. Christensen af Kallundborg, og Appelindstævnte, Konsul C. Petersen af Holbæk, Obligationen som solidariske Selvskyldnerkautionister, idet de tillige ved deres Underskrift erkendte,

at de var fuldstændig forpligtede, indtil Gælden i det Hele var indfriet, uden Hensyn til den Henstand, Banken maatte have givet Hoveddebitor med Betalingen.

Under Anbringende af, at han i Tiden fra den 21 September 1909 til den 14 Oktober 1910 i flere forskellige Gange havde til fornævnte Bankafdeling betalt ialt 654 Kr. 13 Øre i Renter og Afdrag af den ovennævnte Obligation, hvoraf dog Andersen havde refunderet ham 40 Kr., paastod Appelindstævnte under en ved Kallundborg Købstads ordinære Ret anlagt Sag Appellanten tilpligtet at betale ham Halvdelen af 654 Kr. 13 Øre ÷ 40 Kr. = 614 Kr. 13 Øre eller 307 Kr. 6 Øre samt Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 17 Maj 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemtes til 20 Kr.

Denne Dom har Appellanten indanket for nærværende Ret, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Begge Parter have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Det maa anses uomtvistet under Sagen, at Appelindstævnte til Bankafdelingen har indbetalt det ovennævnte Beløb i Renter og Afdrag paa den af Andersen udstedte Obligation.

Appellanten, der uimodsagt har anført, at Appelindstævnte og H. Andersen i det paagældende Tidsrum har haft mange, baade Penge- og andre Forretninger med hinanden, gør til Støtte for sin Paastand gældende, at de omhandlede Indbetalinger til Bankafdelingen ere af Appelindstævnte betalte som Udlæg paa Andersens Vegne og ikke til Opfyldelse af den Appelindstævnte i Forening med Appellanten paahvilende Kautionsforpligtelse.

Ligesom det, hvis Indbetalingerne skulde være skete til Opfyldelse af Kautionsforpligtelsen, maa synes noget paafaldende, at Appelindstævnte — efter hvad Appellanten uimodsagt har anført — ikke har forhandlet med Appellanten om Betalingen af Beløbene, der er sket successive og i flere Gange, ja end ikke har underrettet ham derom, saaledes findes Appellantens Fremstilling nærmest bestyrket derved, at de af Appelindstævnte under Sagen fremlagte Kvitteringer fra vedkommende Bankafdeling lyde paa, at Beløbene ere betalte for Regning Harald Andersen.

Og da nu Appelindstævnte paa sin Side ikke ved Oplysninger fra Bankafdelingen eller Andersen eller paa anden Maade har fremskaffet noget Bevis for, at Indbetalingerne i Virkeligheden ere skete til Opfyldelse af Kautionsforpligtelsen, findes Underretsdommen at maatte forandres i Overensstemmelse med Appellantens Paastand.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 26. Cand. juris **Hugo Schmidt** som Mandatarius for Enkefru **Amalie Løgstrup** (Selv)

mod

Overretssagfører **Alfred Christensen** og Detailhandler **Johs. V. M. Olesen** som executores testamenti i Dødsboet efter Guldsmedemester **Jørgen Dalsgaard** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et Testamente.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Kendelse af 3 November 1911: Det under Disputen fremlagte Testamente af 14 Januar 1909 vil være at lægge til Grund for Boets Behandling, under hvilken derhos Enkefru Amalie Løgstrup af Randers vil være at betragte og behandle som Legatar.

### Højesterets Dom.

For Højesteret er cand. juris Hugo Schmidt, der ikke tidligere er optraadt i Sagen, mødt som Mandatarius for Enkefru Amalie Løgstrup i Henhold til en af hende først efter Afsigelsen af den indankede Decision udstedt Fuldmagt.

Efter det saaledes Foreliggende i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa Fuldmagten imidlertid anses givet alene for at sætte Cand. Schmidt, der ikke staar i noget af de i D. L. 1—9—14 ommeldte Forhold til Fru Løgstrup, i Stand til at give Møde for hende her for Retten. Hun maa derfor betragtes som udebleven, og da de Indstævnte have givet behørigt Møde og paastaet sig tilkendt Kost og Tæring, vil denne Paastand være at tage til Følge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Enkefru Amalie Løgstrup bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades derpaa videre at tale. Saa bør hun og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler hun til de Indstævnte, Overretssagfører Alfred Christensen og Detailhandler Johs. V. M. Olesen som executores testamenti i Dødsboet efter Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard 200 Kroner.

---



Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Paa Skifte efter Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard, hvis Bo behandles af Overreissagfører Alfred Christensen og Detailhandler Johs. V. M. Olesen som executores testamenti, er der den 20 December 1909 fremlagt et den 14 Januar 1909 dateret Testamente, underskrevet »Jørgen Dalsgaard« og med de fornævnte 2 Exekutorer som Identitetsvidner, hvilket Testamente er forsynet med Notarialattest af s. D., hvori det bevidnes,

»at Hr. Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard, hvis Identitet blev bevidnet af de Herrer Overretssagfører Alf. Christensen og Detailhandler Johs. V. M. Olesen, have paa Notarialkontoret Dags Dato i min Overværelse egenhændig underskrevet foranstaaende Testamente, hvis Indhold han, der var sin Fornuft fuldkommen mægtig, ratihaberede efter at have erklæret sig bekendt med samme.«

I Testamentet bestemmes bl. a., at en Testator tilhørende, nærmere betegnet Andel i 2 Ejendomme i Viborg, skal tilfalde hans Søsterdatter, Enkefru Amalie Løgstrup, f. Løgstrup, i Randers, Enke efter Købmand sammesteds Christen Løgstrup, eventuelt hendes Livsarvinger, hvorefter det i § 2 hedder:

»Resten af min Formue skal efter Fradrag af alle Omkostninger til Begravelse, Skifte, Gælds Betaling m. m. tilfalde de i det Følgende nævnte Legater og Arvinger. Dog bestemmer jeg, at Legater og Arvelodder først blive at udrede, naar min Husholderske, Enkefru Bodil Christine Rasmussen, Enke efter Murer Henning Rasmussen, ved Døden er afgaaet, thi det er min Villie, at hun, saafremt hun overlever mig, til sin Død skal nyde som Fribolig den nu af mig benyttede Lejlighed i min Ejendom, Brugen af alt mit Løssøre og Indtægten af min faste og løse Formue som ugift.«

Efter at der i § 3 er truffet Bestemmelse om Afdødes Indbo og Værktøj, derunder at en Lod af Indboet saa stor som en Søstersøns Lod skal tages af Exekutor Olesen, alt efter at fornævnte Enkefru Rasmussens Brugsret er ophørt og i §§ 4 og 5 om, at der med den i § 2 nævnte Indskrænkning af Enkefru Rasmussens Rentenydelse skal udredes forskellige Legater, hedder det i § 6 bl. a.:

»Restbeholdningen af min Formue skal under Iagttagelse af § 2 tilfalde et Legat til Fordel for værdige Trængende i København og i Viborg. Dette Legat er altsaa min Universalarving.«,

hvorhos det paalægges Exekutorerne at udarbejde en udførlig Fundats for dette Legat, hvorom der gives nærmere Bestemmelser i de følgende Paragraffer i Testamentet, hvori bl. a. bestemmes, at Legatet mod et passende aarligt Vederlag skal administreres af de oftnævnte Exekutorer, der hver vælger sin Eftermand, og at ved Legatets Ikrafttræden to Portioner paa tilsammen 200 Kr. aarlig skulle tilfalde Exekutor Olesen og hans Hustru for den Længstlevendes Livstid.

Efter at fornævnte Enkefru Løgstrup gennem Exekutorerne ved en Afskrift af ovennævnte Testamente var bleven gjort bekendt med

Samme, fremkom hun i en den 17 Februar 1910 dateret Skrivelse til Exekutorerne — næst at benægte Afskriftens Rigtighed — med Indsigelse mod selve Testamentet, idet hun benægtede dels — navnlig under Henviſning til, at de paagældende Identitetsvidner ikke skulde være uvillige — at Afdøde havde givet Møde paa Notarialkontoret og ratihaberet eller underskrevet Testamentet, dels eventuelt, at saadant af ham var gjort ved hans Fornufts fulde Brug.

I den Anledning er der opstaaet Disput, under hvilken Enkefru Løgstrup — næst at fastholde sine Indsigelser mod Testamentets Ægthed og Rigtighed — endvidere har paastaet sig betragtet og behandlet som egentlig Arving under Boets Behandling, medens Exekutorerne have fastholdt Testamentets Ægthed og Rigtighed samt gjort gældende, at Fru Løgstrup kun vil være at anse som Legatar. Denne Disput er indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Hvad Testamentets Ægthed angaar, findes det af Fru Løgstrup til Støtte for hendes Benægtelse af samme Anførte uden Betydning, og da alt Foreliggende tilmed støtter, at det er afdøde Dalsgaard, der for Notarius har underskrevet Testamentet, maa der gaas ud fra, at dette har været Tilfældet.

Det maa endvidere, efter hvad der foreligger oplyst bl. a. under et paa Exekutorernes Foranstaltning optaget Tingsvidne, anses for utvivlsomt, baade at afdøde Dalsgaard har været fuldt bekendt med Indholdet af Testamentet, da han underskrev dette, og at han paa dette Tidspunkt var ved sin Fornufts fuldkomne Brug.

Idet herefter Testamentet af 14 Januar 1909 vil være at lægge til Grund ved Boets Behandling og Opgørelse, maa der endelig med Hensyn til Spørgsmaalet om Enkefru Løgstrups Stilling paa Skiftet gives Exekutorerne Medhold i, at den hende tillagte Lod har en saa bestemt begrænset Karakter — i Modsætning til det i Testamentet ommeldte, som Testators Universalarving betegnede Legat til Fordel for værdige Trængende i København og Viborg, hvilket »Restbeholdningen« af Testators Formue er tillagt — at Fru Løgstrup maa betragtes ikke som egentlig Arving, men som Legatar.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Fredag den 7 Juni.

Nr. 121. Fhv. Gaardejer Niels Olsen (Trolle)

mod

Købmandsſirmaet Larsen & Olsen (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bortfald af et af de Indstævnte afgivet Kautionsſilsagn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1911: De Indstævnte, Købmandsfirmaet Larsen & Olsen af Taastrup, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Gaardejer Niels Olsen af Hvalsø, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af Citanten den 15 Maj d. A. fremlagte Kautionsilsagn ikke er stemplet.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, forhenværende Gaardejer Niels Olsen, til Indstævnte, Købmandsfirmaet Larsen & Olsen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag søger Citanten, fhv. Gaardejer Niels Olsen af Hvalsø, de Indstævnte, Købmandsfirmaet Larsen & Olsen af Taastrup, tilpligtede inden en af Retten fastsat Frist og under Tvang af en daglig Bøde at forsyne en af Kroejer O. Olsson til Citanten den 23 November 1910 udstedt, den 30 s. M. tinglæst Obligation, stor 16,000 Kr., ved hvilken gives Pant i Glostrup Kro, med Selvskyldnerkautionspaategning samt dømte til at betale skadesløse Sagsomkostninger.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Citantens Sagsfremstilling gaar ud paa Følgende:

Ole Olsson havde i Slutningen af Sommeren 1910, medens han var Ejer af Taastrup Kro, Betalingsvanskeligheder og henvendte sig i den Anledning dels gennem sin Sagfører, Overretssngfører K. W. Schlick, dels personlig til Citanten, der var ham personlig bekendt. Citanten erklærede sig villig til at yde fornøden økonomisk Støtte mod betryggende Kaution. Forskellige Forhold bevirkede, at Olsson alligevel maatte opgive Taastrup Kro, og han saa sig derefter i Tillid til

forventet Støtte fra Venner og Bekendte om efter anden Virksomhed. Glostrup Kro var paa dette Tidspunkt til Salg, og Olsson og Schlick henvendte sig til Citanten med Anmodning om, at denne vilde laane Olsson det til Erhvervelse af Glostrup Kro nødvendige Beløb, stort 16,000 Kr., mod Pant i Kroen og mod Selvskyldnerkaution af de Indstævnte samt af Schlick. Det var Citanten bekendt, at Olsson Intet-somhelst ejede, men tværtimod fra tidligere Virksomheder havde en ikke ringe Gæld hængende over sig, ligesom Citanten ogsaa var ganske klar over, at den tilbudte Pantesikkerhed var særdeles tvivlsom. Citanten regnede følgelig kun med den tilbudte Kautions, af hvilken han dog ikke tillagde Overretssagfører Schlicks nogen Værdi, hvorimod han nøje kendte de Indstævnets Firma og vidste, at dette drev en meget omfattende Forretning og var kapitalstærkt nok. Citanten nærede derfor ingen Betæneligheder ved at laane Olsson de 16,000 Kr., naar kun de Indstævnte kautionerede. Overretssagfører Schlick indfandt sig nu hos Citanten og overleverede ham en saalydende Erklæring:

»Undertegnede Købmænd Larsen & Olsen i Taastrup og med-undertegnede Overretssagfører K. W. Schlick i København forpligte os herved til som Selvskyldnerkautionister at medunderskrive den Panteobligation for indtil 16,000 Kr., som ved O. Olssons eventuelle Køb af »Glostrup Kro« af ham bliver at udstede til Hr. Gaardejer Niels Olsen, Hvalsø, med Prioritet næstefter ca. 90,000 Kr. og indenfor 106,000 Kr. og til en Rente af 6 pCt. p. a. og paa Betingelse af, at 1000 Kr. afdrages heraf til Larsen & Olsen, Taastrup, samtidig med vore Underskrifter og 400 Kr. + Omk. til Banken.

København, den 7 Oktb. 1910.

Taastrup St., 8 Oktober 1910.

Larsen & Olsen.

K. W. Schlick.«

Herefter fik Olsson de 16,000 Kr. udbetalt af Citanten, købte Glostrup Kro og udstedte den 23 November 1910 den aftalte Panteobligation for Laanet, hvilken af Schlick paa Citantens Vegne indleveredes til Tinglæsning, der fandt Sted den 30 s. M. Olsson fik imidlertid ret hurtigt efter sin Tiltrædelse af Glostrup Kro nye Betalingsvanskeligheder, og allerede i December s. A. lod Citanten, der troede, at de Indstævnte enten allerede havde paategnet Obligationen eller naarsomhelst paa Forlangende vilde gøre det, og som derfor regnede med, at disse 16000 Kr. var fuldt sikrede, sig bevæge til yderligere at forstrække Olsson med 3500 Kr., hvortil i Januar d. A. yderligere kom 2000 Kr. Citanten havde paa dette Tidspunkt endnu ikke modtaget Obligationen paa de 16,000 Kr., idet Schlick stadig angav, at denne endnu ikke var kommet fra Tinglæsning. Den 3 Marts d. A. gjorde en Prioritetshaver, Østifternes Hypotekforening, der da endnu ikke havde faaet Rente pr. December Termin 1910 af sin i Glostrup Kro indestaaende Kapital, Udlæg i Kroen, hvis Drift Olsson derefter straks maatte fratræde. Citanten henvendte sig nu til Schlick og fik endelig sin Obligation udleveret, men konstaterede straks »til sin store Bestyrtelse«, at Obligationen ikke som lovet og som af ham bestemt ventet var forsynet med Selvskyldnerkautionspaategning af de Ind-

stævnte og Schlick. Citanten bad saa en anden Sagfører varetage hans Interesser, og paa dennes Anmodning paategnede Schlick den 28 Marts d. A. Obligationen som Selvskyldnerkautionist, hvorimod de Indstævnte nægtede at give saadan Paategning.

Citanten har videre erklæret, at han ikke ved, om der, som i Kautionsstilsagnet betinget, er af de 16,000 Kr. afdraget 1000 Kr. til de Indstævnte samt 400 Kr. + Omkostninger til Banken, men at Schlick har meddelt ham, at Pengene til Banken var betalte, samt at Olsson ved forskellige Afdrag har nedbragt sin Gæld til de Indstævnte saaledes, at disse formentlig have faaet de i Kautionsstilsagnet ommeldte 1000 Kr., men iøvrigt har Citanten erklæret sig villig til efter behørig Dokumentation fra de Indstævntes Side af, hvad der er betalt, at betale dem, hvad der maatte restere i, at de have opnaaet de i Kautionsstilsagnet betingede økonomiske Fordele.

Endelig er oplyst, at det højeste Auktionsbud ved den den 11 Maj d. A. afholdte Tvangsauktion over Glostrup Kro var 81,050 Kr., og at Obligationen paa de 16,000 Kr. derfor vil blive udslettet i Henhold til Pl. 22 April 1817, samt at saavel Overretssagfører Schlick som Kroejer Olsson nu have forladt Landet, uden at deres Opholdssted er bekendt.

De Indstævnte have erkendt at have underskrevet det ovenfor gengivne Kautionsstilsagn, men have til Støtte for deres Frifindelsespaastand for det Første gjort gældende, at Tilsagnet er afgivet til Olsson, ikke til Citanten, og derfor ikke kan have skabt nogen Ret for denne Sidste.

Heri kan der dog ikke gives dem Medhold. Efter sit Indhold maa Kautionsstilsagnet tilsigte at muliggøre for Olsson at skaffe sig et Laan hos Citanten, og denne maa derfor ogsaa kunne gøre Tilsagnet gældende overfor de Indstævnte i Overensstemmelse med dets Indhold og kendelige Forudsætninger.

De Indstævnte have imidlertid videre anført, at deres Pengehold til Olsson ved Tilsagnets Underskrift var dette, at han paa sin Varekonto skyldte dem 1066 Kr. 21 Øre — det var herpaa, de i Tilsagnet betingede 1000 Kr. skulde afdrages —, at de Indstævnte havde medunderskrevet paa en Veksel, som Olsson skulde afdrage med 50 Kr. maanedlig, og at de Indstævnte havde medkautioneret paa et Banklaan, som Olsson skulde afdrage med 100 Kr. maanedlig, og hvorpaa resterede 4 Maaneders Afdrag + 89 Kr. 24 Øre i Omkostninger — det var hertil, den i Tilsagnet betingede Betaling til Banken sigtede. Under Henvisning hertil have de Indstævnte gjort gældende, at det ved Kautionsstilsagnets Underskrift var deres Forudsætning, at de inden eller samtidig med Udbetalingen af det af Olsson søgte Laan og Olssons Overtagelse af Glostrup Kro vilde faa en Kautionserklæring forelagt til Underskrift, at samtidig de i Kautionsstilsagnet betingede Udbetalinger vilde finde Sted, og at de saaledes vilde faa tilstrækkelig Opfordring til at sørge for Iværksættelsen af de imellem dem, Olsson og Schlick iøvrigt truffne Aftaler, der gik ud paa, at de Indstævnte skulde have indgaaende og daglig Kontrol med Olssons Forretningsførelse, at han skulde forpligte sig til at købe en Del af sit Forbrug hos de Indstævnte, at de Indstævnte skulde have Pant i alle Olssons ubehæftede Ejendele, og at han til delvis Dækning af sin løse Gæld skulde søge

et Laan hos Slægtninge og Venner og søge en Aftale med Kreditorerne angaaende Resten. Imidlertid har de Indstævnte ikke til den forudsatte Tid faaet forelagt nogen Kautionserklæring til Underskrift eller overhovedet nogen Underretning om, at Laan var opnaaet paa Grundlag af deres Kautionsstilsagn, og ej heller er den af dem til Tilsagnet knyttede Betingelse opfyldt, idet de ikke har faaet de 1000 Kr. udbetalt, ligesom Banken — efter hvad de senere har erfaret — vel har faaet de 400 Kr., men ej Omkostningsbeløbet betalt, hvorhos Olsson har haft ukontrolleret Adgang til at forværre sin Status. Under disse Omstændigheder mene de Indstævnte ikke, at Kautionsstilsagnet kan gøres gældende mod dem.

Medens nu vel den delvise Ikke-Erlæggelse af de i Kautionsstilsagnet betingede Betalinger efter Omstændighederne maatte kunne redresseres ved en tilsvarende Begrænsning i Kautionserklæringen, maa der under Hensyn til det af de Indstævnte iøvrigt Fremhævede gives dem Medhold i, at Kautionsstilsagnet ikke nu kan gøres gældende mod dem. Det maa ved det heromhandlede Kautionsstilsagn betragtes som en kendelig Forudsætning, at Fordring om Kautionspaategningen fremtraadte til et saadant Tidspunkt og paa en saadan Maade, at Kautionisterne derved fik tilstrækkelig Opfordring og Lejlighed til at varetage deres Tarv overfor Hoveddebitor paa Grundlag af den Situation, der forelaa ved Kautionsstilsagnets Afgivelse. Saadan rettidig og tydelig Fordring er imidlertid ikke fremkommen, og Kautionsstilsagnet kan derfor ikke — som her forsøgt — gøres gældende paa et senere Tidspunkt, hvor de Indstævntes Udsigt til at sikre sig Dækning er væsentlig forringet.

De Indstævnte vil saaledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes Citanten at burde tilsvare dem med 100 Kr.

---

Mandag den 10 Juni.

Nr. 71. Overretssagfører **J. Winstedt** (Selv)

mod

Smedemester **P. Chr. Madsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Kontraktmæssigheden af en af Indstævnte solgt Motorcykle.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1911: Indstævnte, Smedemester P. Chr. Madsen, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører J. Winstedt af Hørsholm, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

Efter at Indstævnte havde modtaget det i den indankede Dom ommeldte Brev af 9 September 1909, indfandt han sig, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, nogle Dage senere i Holte, hvor han i ganske kort Tid istandsatte Cyklen. Paa denne kørte Appellanten derpaa straks hjem til Hørsholm, hvorpaa han beholdt Cyklen, uden at det ses, at han under de paafølgende Forhandlinger med Indstævnte har rettet nogen Opfordring til denne om at deltage i en Prøvekørsel med den. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører Winstedt, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Dokument af 7 Juli 1909 købte Citanten, Overretssagfører J. Winstedt af Hørsholm, af Indstævnte, Smedemester P. Chr. Madsen, en Motorcykle med Sidevogn — Motoren en 5 H. K. Colibri Motor — for 550 Kr., hvoraf 400 Kr. betales straks og Resten skulde betales, naar, som der siges i Dokumentet: »Cyklen er leveret og forniklet og lakeret og i enhver Henseende i brugbar Stand og efter at der er foretaget en Tur med den og Prøvevogn (skal formentlig være Sidevogn) »paa ca. 3 à 4 Mil«.«

Citanten og Indstævnte kørte samme Dag Maskinen til Hørsholm, men paa Vejen maa den antages at være gaaet istaa, saaledes at den maatte trækkes det sidste Stykke. Den 16 s. M. anmodede Citanten i Brev Indstævnte om at komme ud at sætte en anden Karburator paa Maskinen, klagede over, at Hjuldækkene, i hvert Fald Baghjulsdækket, ikke var ny og over, at Maskinen overhovedet slet ikke kunde gaa.

Indstævnte kom nu ud til Citanten med et andet — efter Citantens Anbringende gammelt — Dæk og rettede noget paa Karburatoren, hvilket efter Citantens Anbringende dog ikke hjalp. Efter at Citanten under 13 og 19 August 1909 havde tilskrevet Indstævnte om at hente Maskinen »for at gøre den færdig og i brugbar Stand«, som det hedder i førstnævnte Skrivelse eller »for at lade den fornikle og færdiggøre«, som det hedder i sidstnævnte Skrivelse, hentede Indstævnte den 28 s. M. Maskinen og afgav samtidig en saalydende skriftlig Erklæring:

»Undertegnede P. Chr. Madsen har Dags Dato erholdt udleveret den til Overretssagfører Winstedt solgte Motorcykle til Færdiggørelse.

Maskinen vil være at aflevere i kontraktmæssig Stand paa Overretssagførerens Bopæl i Hørsholm senest Onsdag den 8 September dette Aar, i modsat Fald er Overretssagføreren berettiget til at hæve Handlen.«

Først den 9 September 1909 modtog Citanten Maskinen af Indstævnte hos denne og skulde selv køre den hjem til Hørsholm.

Den samme Dag tilskrev Citanten Indstævnte et saalydende Brev:

»Jeg var idag 4 Timer om at naa Hørsholm og naaede ikke her til pr. Motor. Til at begynde med gik det godt, men efter at jeg havde passeret Lyngby, begyndte der ret ofte at vise sig en indre Modstand i Maskinen, saaledes at det gav smaa Ryk i den, og da vi kom til Holte lige foran Geel Bakke gik den i Staa. Efter at jeg først selv havde søgt at formaa den til i Mindelighed at komme i Gang igen, maatte jeg telefonere til Holte efter en Mekaniker. Vi arbejdede saa med Maskinen til det blev mørkt. Han havde Carburatoren ude, for til at begynde med syntes det at være den, der var noget galt med, bagefter undersøgte vi Tændingen, ogsaa den var der noget galt med og det Hele endte med, at vi i Mulm og Mørke maatte slæbe Dyret over Geel Bakke til Cyklesmed Petersen, Stationsvejen, Ny Holte, hvor jeg maatte leje en Cykle til at fortsætte Turen paa.

De maa jo nu hurtigst tage ud til Holte og se paa Maskinen og faa den i Orden. Jeg forstaaer slet ikke, hvorledes det kan gaa til og De sætter unægtelig min Taalmodighed paa den allerstørste Prøve. Ihvorvel jeg giver Dem herved endnu en Lejlighed til at skaffe mig en brugbar Maskine, maa jeg dog forbeholde mig mine Rettigheder i Henhold til Overenskomsten af 28 f. M.«

Der var derefter mellem Parterne Tale om, at Maskinen skulde sælges til en Trediemand, efter Citantens Anbringende paa Foranledning af Indstævnte, efter Indstævntes Anbringende paa Citantens Foranledning. Det blev imidlertid ikke til noget hermed, og den 28 November 1909 tilskrev Citanten Indstævnte, at han hævede Handlen, hvorhos han, da Indstævnte ikke svarede herpaa, ved en den 3 Januar 1910 ved Stævningmænd for Indstævnte forkyndt Beskikkelse af 30 December 1909 stillede Maskinen til Indstævntes Disposition og opfordrede ham til omgaaende at tilbagebetale de erlagte 400 Kr., idet han dog, indtil saadan Tilbagebetaling var sket, forbeholdt sig Tilbageholdelsesret i Maskinen.

Under Anbringende dels af, at Maskinen ikke blev leveret den 8 September 1909 men en Dag for sent, dels af, at Maskinen var ukontraktmæssig og ubrugelig, idet den ikke kunde udføre den stipulerede Prøvetur, ofte gik istaa og ikke kunde udvikle 5 Hestes Kraft samt, at Hjuldækkene, imod hvad der var lovet, var gamle, paastaar under nærværende Sag Citanten Indstævnte tilpligtet mod Udlevering af den omhandlede Motorcykle med Sidevogn at tilbagebetale de erlagte 400 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 21 Marts 1910, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at Maskinen er rettidig leveret og ved Leveringen var i



fuld kontraktmæssig Stand, samt at Grunden til, at Citanten ikke har kunnet køre med den, maa ligge hos denne selv, der ikke forstaar sig paa Motorcykler og deres Pasning.

Der kan nu ikke gives Citanten Medhold i, at han paa Grund af for sen Levering kan forlange, at Indstævnte tager Maskinen tilbage, idet han ikke rettidig har reklameret i saa Henseende, og da han, skønt han har modtaget, for en væsentlig Del betalt samt derhos brugt og tilbageholdt Maskinen, ikke har bevist, at den ved Afleveringen den 9 September ikke var i kontraktmæssig Stand, vil hans Paastand om Tilbagebetaling af den erlagte Del af Købesummen ikke kunne tages til Følge, hvorfor Indstævnte vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 228. Højesteretssagfører Bagger

mod

**Kristian Alfred Nielsen (Def. Hansen),**

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Paalæg efter Straffelovs-tillæget.

Nykøbing F. Købstads Ekstrarets Dom af 11 December 1911: Arrestanten Kristian Alfred Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 25 Kr. til hver. Det paalægges ham derhos i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage fast Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførererne Krabbe og Olivarius betaler Arrestanten, Kristian Alfred Nielsen, 30 Kr. til hver og i Salær til Underretssagfører Ole Jensen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser; men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

## Thi kendes for Ret:

Kristian Alfred Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Kristian Alfred Nielsen for Bedrageri og Overtrædelse af Paalæg efter Straffelovstillæget.

Arrestanten er født den 18 December 1874 og straffet:

1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 April 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage,

2) ved Højesterets Dom af 25 Maj 1899 efter Straffelovens § 255 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,

3) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Februar 1900 efter Straffelovens § 203 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

4) ved samme Rets Dom af 6 September 1902 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med Tvangsarbejde i 180 Dage,

5) ved samme Rets Dom af 8 April 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage,

6) ved samme Rets Dom af 20 Maj 1905 efter Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 13, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

7) ved samme Rets Dom af 20 November 1906 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder,

8) ved samme Rets Dom af 1 Februar 1908 efter Straffelovens § 238, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage,

9) ved samme Rets Dom af 13 Oktober 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 8 Maaneder, hvorhos det ved Dommen i Medfør af sidstnævnte Lovs § 8, 3die Stykke, paalagdes ham i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvistes ham, og senest

10) ved samme Rets Dom af 31 August 1909 efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3die Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 9 Maaneder.

Forskellige mod Arrestanten i Aarene fra 1898 til 1906 ved Københavns Kriminal- og Politiret indledede Undersøgelser, hvoraf 3 for Bedrageri i Spil, blev sluttede uden Tiltale, idet han dog under

den ene af de nævnte Bedragerisager den 21 Marts 1898 vedtog en Bøde af 200 Kr. til vedkommende Kriminalkammers Fattigkasse og i en anden Sag den 9 August 1900 vedtog en Bøde af 300 Kr. for Vold.

Sagens Omstændigheder ere Følgende:

I. Den 19 August 1911 sent om Aftenen indfandt Arrestanten og Snedkermester Peter Christian Sørensen sig i Restaurationslokalet i Hotel »Danmark« i Nykøbing paa Falster og gav sig til at spille Terninger. Senere kom to andre Gæster, Opvarter Carl Christensen Palle og Urmager Lynge, til og deltog i Spillet. I Begyndelsen drejede dette sig om Drikkevarer og Cigarer, men derefter gik Arrestanten og Palle over til at spille om Penge. Spillet foregik saaledes, at Arrestanten holdt paa et af Terningernes 6 Tal, medens Palle vendte et Bæger, hvori der var 3 Terninger. Hvis da det Tal, Arrestanten havde holdt paa, kom op, vandt han Indsatsen, medens Palle i modsat Fald blev den vindende. Palle tabte i Begyndelsen 10 Kr. og laante da Penge hos en af de andre Gæster, hvorefter Spillet mellem ham og Arrestanten fortsattes. Efter omtrent 1 Times Forløb havde Palle vundet ca. 50 Kr. fra Arrestanten og nægtede da at spille mere, hvorpaa han rejste sig fra Bordet og fjernede sig derfra et Par Minutter, idet han dels gik hen til et andet Bord og tilbagebetalte de af ham laante Penge, ligesom han betalte den i Restaurationen ansatte Kelner, Jacob Peter Petersen, de Drikkevarer, han havde bestilt, dels var ude i Gaarden. Efter dette Ophold begyndte Palle efter Arrestantens Opfordring igen at spille med ham paa samme Maade som før, men efter 3 Terningekast, ved hvilke Arrestanten hver Gang holdt paa Tallet 5, som hver Gang kom op, hvorved han vandt 6 eller 8 Kr. fra Palle, lagde denne Terningerne fra sig og sagde, at nu vilde han ikke spille mere. Samtidig konstaterede Palle — der efter sin Forklaring havde faaet Mistanke om, at Spillet ikke gik ærligt til — samt fornævnte Kelner Petersen, at alle 3 Terninger var falske, idet den Side af dem, hvorpaa der oprindeligt havde staaet 2 Prikker (»To'eren«) var ændret ved Tilføjelse af 3 i Terningen indborede Prikker, saaledes at hver Terning havde to »Fem'ere«, men ingen »To'er«. Kelner Petersen beslaglagde straks de falske Terninger, og Arrestanten sigtedes af ham, Palle og flere af de andre Gæster for at have indbragt disse Terninger, men Arrestanten svarede med Skældsord og forlod Hotellet, hvorefter han gik hjem til sit Logi i en anden Beværtning i Byen. Efter at de tilbageblevne Gæster havde talt en Del om de falske Terninger, som Arrestanten almindeligt sigtedes for at have undersøkt, gik en af dem, ovennævnte Snedkermester Sørensen, hen til Arrestanten i hans Logi og opfordrede ham til at vende tilbage til Hotellet for at retfærdiggøre sig. Arrestanten gik imidlertid — Kl. 3 om Morgenen den 20 August — til Politistationen i Byen og anmeldte, at han paa Hotellet var bleven beskyldt for at have spillet med falske Terninger.

Under den herved foranledigede Undersøgelse, under hvilken Arrestanten den 28 August blev anholdt og den 31 s. M. belagt med Arrest, opgav han, der i Nykøbing var optraadt under Navnet Johan Nielsen, at hedde saaledes og gav ganske løgnagtige Forklaringer om

sit foregaaende Liv, hvilke Forklaringer han, selv efter at deres Urigtighed var bleven bragt udenfor al Tvivl, haardnakket fastholdt, indtil han endelig efter at være oversendt til Københavns Politi i et den 25 Oktober f. A. afholdt Forhør vedgik sin Identitet med fornævnte Kristian Alfred Nielsen. Under Sagens Behandling for Underretten har han ikke villet sige noget om Grunden til, at han har opgivet det urigtige Navn, hvorimod han i en Skrivelse til sin Defensor for Overretten har angivet, at det skete for at skjule, at han, som omtalt nedenfor under II, havde overtraadt det ham ved Dommen af 13 Oktober 1908 givne Opholdspaalæg.

Arrestanten har under Sagen vedblivende nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han har gjort gældende, at han ikke har indbragt de falske Terninger, og at han var aldeles uvidende om, at de var falske.

Ifølge de af forskellige Vidner afgivne edelige Forklaringer maa det anses godtgjort, at disse Terninger ikke blev benyttede under den første Del af Spillet, men først efter at Palle paa Arrestantens Opfordring igen var begyndt at spille med ham, og da det ifølge de af Hotellets Ejer og oftnævnte Kelder Petersen afgivne Forklaringer maa antages, at de falske Terninger ikke hørte til Hotellets Beholdning af Terninger, og at 3 til denne hørende Terninger savnedes samtidig med, at de falske opdagedes, maa det antages, at der, umiddelbart førend den anden Del af Spillet begyndte, er foretaget en Ombytning, hvorved de falske Terninger er bleven indbragte. Medens nu ingen anden Tilstedeværende ses at kunne have haft nogen Fordel af Benyttelsen af de falske Terninger, er Arrestantens Forhold med Hensyn til den anden Del af Spillet i høj Grad mistænkeligt, hvorved bemærkes, at det imod Arrestantens Benægtelse maa anses godtgjort ved flere Vidners Forklaringer, at Palle kun efter indtrængende Opfordringer af Arrestanten indvilgede i at begynde Spillet igen, og at Arrestanten navnlig mod Slutningen af Spillets første Del mange Gange i Træk holdt paa Femtallet, samt at Arrestanten under Spillets sidste Del stadig holdt paa dette Tal. Naar hertil kommer, at Arrestanten under Sagen paa mange Punkter har afgivet modstridende og løgnagtige Forklaringer og navnlig saa længe som muligt har søgt at dølge, at han, hvis Fortid i det Hele taler stærkt imod ham, to Gange tidligere er straffet for Bedrageri i Spil, og endelig, at han under tidligere Sager har vist sig at være meget løgnagtig, findes det, uanset Arrestantens Benægtelse, at være tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten i svingagtig Hensigt har underskudt og benyttet de omhandlede falske Terninger.

II. Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der ved den ovenanførte Dom af 31 August 1909 blev straffet for Overtrædelse af det ham ved Dommen af 13 Oktober 1908 givne Opholdspaalæg, paany har overtraadt dette, idet han, som efter Udtaaelsen af den ham ved den førstnævnte Dom idømte Straf under 1 Juni 1910 af Københavns Politi hjemsendtes til Gjerlev-Draaby Kommune, der under 14 Juni 1909 af Politiet var anvist ham som tvungen Opholdskommune, i Tiden fra den 7 Juni 1910 til den 1 August s. A. af og til og den sidstnævnte Dag definitivt har

forladt denne Kommune uden dertil givet Samtykke og ikke senere taget Ophold i samme.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 255, jfr. § 13 i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1911, samt efter denne Lovs § 8, 3die Stykke, efter Omstændighederne under et med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Da Underrettsdommen har fastsat samme Straf, og da Dommens øvrige Bestemmelser, hvorved Aktionens Omkostninger ere paalagte Arrestanten, og hvorved der i Medfør af Lov 1 April 1911 § 8, 3die Stykke, er givet ham nyt Paalæg om i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, tiltrædes, vil Dommen kunne stadfæstes.

---

Tirsdag den 11 Juni.

Nr. 256. Højesteretssagfører Winther

mod

**Hjalmar Karl Jensen** (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1912: Arrestanten Hjalmar Karl Jensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Meyer og Olivarius, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hjalmar Karl Jensen til Højesteretssagførererne Winther og Bagger 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hjalmar Karl Jensen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 23 Oktober 1887 og senest anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af

22 Juni 1907 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229 Nr. 4, tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved samme Rets Dom af 4 September 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Angaaende Sagens Omstændigheder er Følgende oplyst:

Lingerihandler Carl Emil Andersen har edelig forklaret, at han Natten mellem den 11 og 12 Februar d. A., da han sov i sit mod Gaarden vendende Soveværelse i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 11, vaagnede ved, at en Rude blev slaaet i Stykker. Han hørte, at der var et Menneske i Gaarden, idet han kunde høre et Par Fødder blive flyttede. Da han var paa det Rene med, at en Tyv var paa Færde, stod han op og gik ind i et Gadeværelse, hvorfra han tilkaldte to paa det modsatte Hjørne staaende Politibetjente. Han kastede sine Nøgler ned til dem, for at de skulde lukke sig ind i Ejendommen, og løb tilbage til Gaardværelset, hvorfra han saa, at Betjentene, der var komne ind i Gaarden, fandt Arrestanten i Gaardens Pissoir. Han hørte Arrestanten sige, at han var kommen ind med en Pige, der var løben op i Huset, da de hørte Nogen komme. Vidnet i Forening med Politibetjent Veflinge undersøgte i den Anledning Husets Trapper, men fandt ingen. Han føler sig sikker paa, at der, efter at han var blevet vækket, og til Betjentene kom ind i Ejendommen, ikke er gaaet Nogen ud af denne og ej heller, at Nogen er sprunget over Plankeværket til Nabogaarden.

Politibetjent Nr. 275, Jessen, og 658, Veflinge, har ligeledes under Ed forklaret, at de efter at være tilkaldte af forrige Vidne gik ind i Ejendommens Gaard, Jessen ad den fra Blaagaardsgade førende Gadedør, der var aflaaet, og som han aabnede med den nedkastede Nøgle, Veflinge ad en fra Baggesensgade førende Kældergang, hvis Dør var uafaaet. De afsøgte i Forening Gaarden og fandt i Pissoiret Arrestanten, der sad sammenkrøben paa Hug, saa at der ikke var Tvivl om, at han vilde skjule sig. Veflinge undersøgte sammen med forrige Vidne Husets Trapper uden at finde den Pige, som Arrestanten sagde, at han var kommen ind i Ejendommen med.

Ved den af Politiet foretagne Undersøgelse af Gerningsstedet viste det sig, at der den paagældende Nat var ituslaaet en Rude i et mod Gaarden vendende Vindue i en i Stueetagen værende Skræderforretning, og at der paa Pissoiret, hvor Arrestanten blev funden, fandtes et Stykke Glas, der tilsyneladende hørte til den ituslaaede Rude, samt at der ved det paagældende Vindue saas Mærker af et stumpt Instrument, der havde været inde mellem Vinduet og Vinduesprossen.

Enke Johanne Frederiksen, født Bergstrøm, har forklaret, at hun, der bor i Ejendommen Baggesensgade Nr. 12, der støder lige op til Hjørnестedet Blaagaardsgade Nr. 11, den paagældende Nat hørte en Lyd, som om Døren til Kældertappen, der fra Baggesensgade fører ind til Nabogaarden, blev aabnet eller lukket ganske sagte. Hun hørte derefter en stadig puslende Lyd i Gaarden, som om der blev forsøgt at aabne et eller andet.

Hun laa og hørte paa disse Lyde i mindst et Kvarter og hørte saa en Lyd, som om en Rude revnede, og hørte derefter, at en Rude blev ituslaaet. Hun strøg en Tændstik, stod op og saa ud af Vinduet uden dog at kunne se Nogen i Gaarden, idet det var temmelig mørkt. Umiddelbart efter kom Politiet tilstede og anholdt Arrestanten. Hun mener, at der højst er hengaaet 2 Minutter, fra Ruden blev ituslaaet, og til Arrestanten blev anholdt, og hun tør med Sikkerhed sige, at fra det Øjeblik, Ruden blev ituslaaet, og til Betjentene kom tilstede og anholdt Arrestanten, er der Ingen, der har forladt Gaarden hverken ad Dørene eller over Plankeværket.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han den paagældende Nat havde i Baggensengade truffet en Pige, som opfordrede ham til Samleje, og med hvem han derefter gik ind i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 11 ad den fra Blaagaardsgade førende Gadedør, som Pigen aabnede. Straks han var kommen derind, gav han hende 1 Kr., men umiddelbart efter hørte de Nogen komme. Pigen sagde, at hun var bange for, at det var hendes Kæreste, og opfordrede ham til at forlade hende et Øjeblik. Han gik da ud i Gaarden og ind i Pissøret, hvor han straks efter blev anholdt. Der var højst hengaaet et Par Minutter fra det Øjeblik, han gik ind ad Gadedøren, og til han blev anholdt.

Imidlertid har de 2 Betjente forklaret, at de, da Lingerihandler Andersen tilkaldte dem, havde staaet i ca. 20 Minutter paa Hjørnet af Blaagaardsgade og Baggensengade med Front mod Hjørneejendommen Blaagaardsgade Nr. 11, og at de med Sikkerhed kan sige, at der ikke i den Tid er gaaet Nogen ind i den nævnte Ejendom.

Arrestanten har nægtet at have ituslaaet den ommeldte Rude og at have hørt, at den blev slaaet itu, ligesom han har nægtet at have indfundet sig i Ejendommen i ulovlig Hensigt.

Efter alt det Foreliggende, og naar henses til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en meget tyvagtig Person, findes det imidlertid uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten har indfundet sig i Ejendommen i tyvagtig Hensigt, og endvidere, at det er Arrestanten, der har ituslaaet den ommeldte Rude for at begaa Indbrudstyveri i den der værende Skræderforretning, hvor han efter det Oplyste én Gang tidligere har begaaet Indbrudstyveri, et Forhold, som omfattedes af den ham senest overgaaede Dom.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

---

Nr. 242. Højesteretssagfører Liebe

mod

**Villads Christian Michaelsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Maribo Birks Ekstrarets Dom af 30 November 1911: Tiltalte, Villads Christian Michaelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Chr. Gulmann og I. P. Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Kaae og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Villads Christian Michaelsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger er der tilvejebragt et efter Lovgivningens almindelige Regler tilstrækkeligt Indiciebevis for, at Tiltalte har stjaalet de i Dommen ommeldte Strømper, om hvilke der efter den skete Indstævning alene er Spørgsmaal for Højesteret. Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved Dommen er anset efter Straffelovens § 228, men Straffen findes i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Villads Christian Michaelsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Maribo Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Villads Christian Michaelsen, der er født den 20 September 1884 og anset ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 13 December 1906 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, for Tyveri eller Hæleri.



Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 20 Juli f. A. blev der til Politikontoret i Maribo gjort Anmeldelse om, at Stuepigen paa Hotellet i Bandholm, Anna Carlsen, samme Dag havde opdaget, at der fra hendes uafلاsede Værelse paa 2den Sal i Hotellet var fjernet et Beløb af 4 à 6 Kr., der havde beroet i en paa Bordet dersteds staaende Trækasse, og som hun den foregaaende Dags Morgen havde set ligge i Kassen, samt om, at Dekorator Ejnar Schack Jørgensen Lysberg den foregaaende Dags Aften havde opdaget, at et Par fine, sorte, sribede, broderede Strømper, som han sidst havde været iført den 17 s. M., var blevet stjaalet fra Servanten i hans uafلاsede Værelse paa Hotellet.

Mistanken for disse Tyverier blev rettet mod Tiltalte, og efter at det omsider var udfundet, at han opholdt sig i Lundby Stationsby, blev der ved Eftersyn i hans Logi den 6 September f. A. fundet et Par Strømper, der svarede til Beskrivelsen af det Dekorator Lysberg frastjaaene Par.

Tiltalte, som har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt, har forklaret, at han, en Maanedstid forinden det nævnte Par Strømper blev fundet i hans Logi, har købt det for 85 Øre i en Herreekviperingsforretning paa en nærmere angiven Strækning af Nørrebrogade her i Staden. Han har nægtet, at han i Dagene fra den 17 til den 19 Juli f. A. har været i Bandholm, og har forklaret, at han den 18 Juli f. A. rejste fra Maribo, hvor han havde opholdt sig i nogle Dage, til Nykøbing p. F.

Frøken Agnes Hansen har edelig forklaret, at Tiltalte, hvem hun med Bestemthed har genkendt i Retten, om Formiddagen samme Dag, som Dekorator Lysberg savnede sine Strømper, indfandt sig paa det fornævnte Hotel, hvor hun dengang var Serveringsjomfru, og fortalte hende, at han, der nogen Tid forinden havde boet nogle Dage paa Hotellet, paany skulde bo der, at hun i den Anledning sagde til ham, at han, hvis tidligere Værelse nu blev beboet af Dekorator Lysberg og en anden Dekorator, kunde tage det Værelse, som laa ved Siden af hint, at Tiltalte derefter gik op ad Trappen til Gæsteværelserne, at han ved 12-Tiden indfandt sig i Restaurationen og fik Middagsmad, som han havde bestilt ved sin Ankomst til Hotellet, og at han ved 1-Tiden forlod Hotellet uden senere at komme tilbage. Yderligere har dette Vidne forklaret, at hun, forinden Lysbergs Strømper blev stjaaene, har set ham iført et Par sribede Strømper, om hvilke Lysberg fortalte, at det var haandbroderet, og som godt kunde ligne det Par Strømper, der er fundet i Tiltaltes Besiddelse.

Dekorator Lysbergs Kæreste, Syerske Olivia Margrethe Andersen, har edelig forklaret, at hun i det sidstnævnte Par Strømper med Bestemthed genkender et Par, som hun i Slutningen af Juni f. A. har foræret sin Kæreste, efter at hun selv havde broderet Strømperne med gulligt Garn af de to forskellige Chatteringer.

Dekorator Lysberg har edelig forklaret, at han i det i Tiltaltes Besiddelse fundne Par Strømper med Bestemthed genkender det Par Strømper, som i Juli Maaned f. A. uden hans Vidende og Villie er ham frakommet paa hans Værelse i Hotellet i Bandholm.

Tiltalte er den 28 Oktober f. A. bleven udfulgt til Nørrebrogade for at paavise Forretningen, i hvilken han vil have købt de hos ham

fundne Strømper, men har under Udfølgningen erklæret sig ude af Stand til at paavise Forretningen.

Da Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Strømperne, og da han efter det ovenfor Anførte findes at have paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade godtgjort sin Ejendomsret til dem, samt da Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Strømperne, ikke blot er ganske ubestyrket, men tillige lidet sandsynlig, naar henses til, at han forholdsvis saa kort Tid efter, at han vil have købt dem, har været ude af Stand til at paavise hvor, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af Strømperne, der under Sagen ere vurderede til 1 Krone, efter Omstændighederne som Tyv, hvorved bemærkes, at Tiltaltes Forklaring om at have opholdt sig i Nykøbing den 19 Juli f. A. — i hvilken By Tiltalte havde en Kæreste — er ganske ubestyrket.

Forsaavidt Tiltalte derimod er sigtet for at have frastjaalet den ovenfor nævnte Anna Carlsen det af hende savnede Pengebeløb, er der imod Tiltaltes Benægtelse ikke herfor ført noget Bevis.

I Henhold til det Anførte er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Detailhandler Anton Carsten Marius Christiansen**  
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Møens Herreds Politirets Dom af 28 September 1911: Anton Carsten Marius Christiansen erlægger en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde paa 200 Kroner og udreder samtlige af denne Sag flydende lovlige Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1912: Tiltalte, Detailhandler Anton Carsten Marius Christiansen, bør have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Bang og Wolff, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Carsten Marius Christiansen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Detailhandler Anton Carsten Marius Christiansen, der er født den 7 Februar 1880, og som den 31 Marts 1908 inden Møens Herreds Politiret for Overtrædelse af Næringslovens § 75 har vedtaget en Bøde til Amtsfattiggassen, stor 15 Kr., der i Gentagelsestilfælde skulde have samme Retsvirkning, som om Bøden var fastsat ved Dom, og den 1 Juni 1909 inden samme Politiret for Overtrædelse af Næringslovens § 78, jfr. Lov 2 Juli 1870 § 7, en Bøde til Amtsfattiggassen, stor 40 Kr., der ligeledes tillagdes Gentagelsesvirkning, som om den var fastsat ved Dom, og ved hvis Ansættelse der efter det Oplyste maa antages at være taget Hensyn til den tidligere Bødevedtagelse, for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Tiltalte, der har Næringsbevis paa Detailhandel af 21 Marts 1906 og Næringsbevis paa Brændevinshandel af 19 November 1907, havde maattet vedtage de ovennævnte Bøder, blev der, for at de Kunder, der kom i hans Forretning, kunde faa Spiritus udskænket hos ham, uden at han derved paadrog sig Bøder, i Sommeren 1909 stiftet en saakaldet Forening, der benævnedes Borre Sogns selskabelige Forening.

Der vedtoges Love for Foreningen og valgtes Bestyrelse for den. Til Kasserer valgtes Tiltalte. Foreningen har sine Lokaler i to Tiltalte tilhørende Stuer, der ligge lige ved Siden af hans Butik, hvorfra en Dør fører ind til Stuerne. Den svarer ikke Tiltalte nogen Afgift for Benyttelse af Lokalerne udover, at han har Ret til som Vederlag at faa, hvad der bliver tilovers af Medlemsbidragene.

Som Medlem af Foreningen kan Enhver optages mod ved Optagelsen at erlægge et Bidrag af 10 Øre for det første Aar, og paa Medlemslisten findes opført Medlemmer fra alle Egne af Møen og adskillige Medlemmer fra andre Dele af Landet.

Bestyrelsen har fastsat Takster for de af Tiltalte serverede Spise- og Drikkevarer, men iøvrigt har Bestyrelsen Intet foretaget, og der ses navnlig Intet at være sat i Værk til Fremme af det i Lovenes

§ 1 angivne Formaal for Foreningen: »Fremme af Medlemmernes Oplysning«.

Da Foreningen efter det Anførte ikke kan betragtes som et saadant sluttet Selskab, at Beværtning af Medlemmerne efter Næringslovens § 61 kan anses for Beværtning ved sluttet Bord, vil Tiltalte, der i den Tid, Foreningen har bestaaet, har beværtet Medlemmerne med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin og andre Spirituosa, og ikke har noget Borgerskab, der hjemler ham Ret dertil, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og anden Gang begaaet ulovlig Brænde vinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kr. til Præste Amts Fattigkasse. Og da Politiretsdommen, hvorved Tiltalte er anset efter de samme Lovbestemmelser, jfr. Lov af 2 Juli 1870 § 7, har samme Resultat, vil denne Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger med Rette ere paalagte Tiltalte, være at stadfæste, dog at Tiltalte i Medfør af Næringslovens § 78 tillige vil være at dømme til at have sin Ret til Brænde vinsalg forbrudt.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Harboe

mod

**Rasmus Rasmussen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 9 Februar 1912: Arrestanten Rasmus Rasmussen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Gyntelberg og Ohrt, 15 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte, samt i Erstatning betale til Tømrer Jessen, Brande, 26 Kr., til Afholdsvært N. Birkebæk Jensen, samme steds, 3 Kr. 25 Øre og til Amtsvejsinspektør Jespersen, Skanderborg, 6 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Sørensen, betaler Arrestanten 25 Kroner til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Rasmussen til Højesteretssagførerne Harboe og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørvang Tørrild Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Rasmussen for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten, der er født den 25 Januar 1862, har tidligere her i Riget været anset ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 20 Maj 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 August 1885 efter samme Lovs § 270, jfr. § 271, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 25 Januar 1886 efter Straffelovens §§ 230, 253 og 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Muckadell med fl. Birkers Ekstrarets Dom af 27 November 1886 efter samme Lovs § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Wedellsborg Birks Ekstrarets Dom af 14 Juni 1887 efter samme Lovs § 231, 1ste og 2det Led, tildels sammenholdt med dens 4de Kapitel, samt efter dens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1890 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og dens § 251, jfr. tildels § 46, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 2 December 1893 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 251, begge Paragraffer sammenholdte med § 39, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 Januar 1897 efter Straffelovens § 232, tildels sammenholdt med dens §§ 229 Nr. 2 og 4, og 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Juni 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 24 November 1900 efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 28 December 1901 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1904 efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Bogense Købstads Ekstrarets Dom af 20 Februar 1906 efter Straffelovens § 231, 2det Led, og dens §§ 251, 253 og 254,

jfr. § 60, 2det Punktum, og tildels § 64 samt Lov 9 April 1891 § 57 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 1 Maj 1908 efter Straffelovens § 269, tildels sammenholdt med § 46, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse afholdt yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold, hvorom der, idet Sagen er indanket alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene bliver Spørgsmaal.

1. Efter at Arrestanten i Slutningen af August Maaned f. A. var ankommen til Brande, traf han, der udgav sig for Elektriker, med Tømrer Jessen Aftale om, at han skulde besørge en elektrisk Installation i en Bygning, som Jessen havde under Opførelse. Den 31 s. M. gav Jessen ham 26 Kr., for at han dermed kunde betale nogle til Arbejdet nødvendige Materialier, som han skulde købe i Vejle, og Arrestanten begav sig derefter samme Dag til nævnte Købstad. I Stedet for at foretage Indkøbet rejste Arrestanten imidlertid videre Syd paa og forbrugte Beløbet til egen Fordel.

Medens Arrestanten i det første over ham afholdte Forhør har forklaret, at han allerede ved Beløbets Modtagelse havde til Hensigt at anvende Pengene i andet Øjemed end det af Jessen forudsatte, har han under Kendelsesforhøret erklæret, at denne Forklaring er urigtig, samt at det først var paa Vejen fra Brande til Vejle, at han besluttede at tilegne sig Beløbet. Til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse af Arrestantens oprindelige Forklaring vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn.

Jessen har paastaet sig 26 Kr. tilkendt i Erstatning hos Arrestanten, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

2. Ved sin Bortrejse fra Brande skyldte Arrestanten for Kost og Logi i 1 Dag paa det derværende Afholdshjem 3 Kr. 25 Øre, hvilket Beløb han undlod at betale, hvorimod han, hvis Ophold paa Afholdshjemmet efter Værtens Forklaring formentlig varede ialt 2 Dage og 3 Nætter, vil have betalt 1 Kr. 50 Øre for den første Nat og 2 Maaltider samt derefter 2 Gange tilbudt Værten at betale, hvad han da var skyldig. Ved sin Bortrejse udtalte Arrestanten, at han skulde til Vejle for at gøre Indkøb i Anledning af den forannævnte Installation, samt at han kom tilbage i Løbet af et Par Dage. Da der efter det ovenfor Anførte maa gaas ud fra, at Arrestanten allerede paa dette Tidspunkt havde til Hensigt ikke at vende tilbage, maa det endvidere antages, at han ved at forlade Afholdshjemmet har villet unddrage sig Betalingen af den ovennævnte Skyld. Værten, Niels Birkebæk Jensen, har paastaet sig 3 Kr. 25 Øre tilkendt i Erstatning hos Arrestanten, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

---

Færdig fra Trykkeriet den 20 Juni 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 19.

---

---

Tirsdag den 11 Juni.

3. Efter at Arrestanten den 27 Oktober f. A. havde forladt Hylke Fattiggaard, hvor han siden den 19 s. M. havde været indlagt, oplystes det, at han under sit Ophold der fra et i det ham anviste Værelse staaende uafraaset Skab havde tilvendt sig en Overfrakke, en Jakke, en Vest og et Par Benklæder, hvilke Klædningsstykker, som det maa antages, alle tilhørte en paa et Sindssygehospital for Hylke Kommunes Regning indlagt Person. Medens Arrestanten, der efterlod sine egne Klæder paa Fattiggaarden, efter sin Forklaring har solgt Overfrakken, der maa antages at have haft en Værdi af ca. 15 Kr., for antagelig 1 Kr. 25 Øre, var han ved sin Anholdelse i Januar Maaned d. A. iført det stjaalne Jakkensæt, der efter at være vurderet til 16 Kr., maa antages at være tilbagesendt til Hylke Fattiggaard. Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

4. Samme Dag henvendte Arrestanten sig til Vejinspektør, cand. polyt. Jespersen i Skanderborg, overfor hvem han navngav sig som cand. polyt. Alfred Møller, og forespurgte ham, hvem der var Formand for »polyteknisk Hjælpeforening«, idet han udtalte, at det vilde være ham til stor Hjælp, om han kunde komme til København. Jespersen tilbød nu at bekoste Arrestantens Rejse hertil og betalte derefter Arrestanten 6 Kr., hvilket Beløb Arrestanten senere forbrugte paa anden Maade. Arrestanten har forklaret, at han anser Beløbet for en Gave, idet han først efter at have modtaget Pengene uden nogen Betingelse selv ytrede, at han helst vilde betale dem tilbage, saafremt han blev i Stand hertil.

Jespersen har paastaaet sig 6 Kr. tilkendt i Erstatning hos Arrestanten, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 251, 257 og 232, 1ste Led, for 9de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatninger og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 12 Juni.

Nr. 270. Højesteretssagfører Asmussen

mod

**Gustav Bernhard Larsen** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Maj 1912: Arrestanten Gustav Bernhard Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Sally, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til to Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gustav Bernhard Larsen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Gustav Bernhard Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 27 April 1877 og er — foruden at have været straffet 6 Gange for Tyveri og Forsøg herpaa, begaaet inden det fyldte 18de Aar, deriblandt ved Rettens Dom af 6 Juli 1895 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — endvidere anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 December 1896 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 25 Februar 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stk., 229, 4de Stk., og 238 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 29 Juli 1905 efter Straffelovens §§ 100 og 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt senest ved Rettens Dom af 17 November 1911 efter Lov 1 April 1911 § 6, 1ste og 2det Stk., med Tvangsarbejde i 15 Dage.

I Tidsrummene den 22 Juni til den 1 August 1907 og fra den 14 Juni til den 2 Juli 1909 var Arrestanten ved to af Rettens Kriminalkamre arresteret som sigtet for Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.



Ifølge de af Anmelderen, Detailhandler Johan Johansen, og Bagersvend Georg Sofus Emil Julius Jensen afgivne edelige Forklaringer og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Bagersvend Jensen den 3 Marts 1912 om Aftenen Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$  var paa Vej til sit Arbejde i Bageriet Thorsgade Nr. 24, og just havde hensat sin Cykle i den for Nr. 24 og Nr. 28 fælles Gaard for derefter at hente Haandtaget til Bageriets Butiksdør i sin Principals Hjem i Nr. 23 i samme Gade, saa han en Person komme gaaende ind gennem Porten i Nr. 28, og da Vidnet kort efter kom tilbage fra Nr. 23, saa han den samme Person komme ud gennem den nævnte Port og paa Gaden træffe sammen med Arrestanten, hvorefter de begge gik gennem Porten ind i Gaarden. Da de imidlertid bemærkede Vidnet, vendte de om og gik tilbage gennem Porten, hvor de blev staaende og saa paa Vidnet. Idet Vidnet nu fattede Mistanke til Personerne, gik han ind i en Gennemgang i Baghuset, men da Døren til Gennemgangen faldt til, kunde han ikke derfra se Personerne, og da han efter et Par Minutters Forløb aabnede Døren, var Personerne ikke mere at se. I det samme hørte Vidnet imidlertid Raslen af Penge fra det til Detailhandler Johansens Forretning i Nr. 28, Kælderen, hørende Køkken. Vidnet gik derfor hen og aabnede Døren fra Gaarden til Køkkentrappen i Nr. 28, og i det samme traadte Arrestanten og den anden Person ud ad Døren fra det nævnte Køkken; den ene af dem ytrede: »Næh, Petersen var s'gu ikke hjemme.« Idet Detailhandler Johansen nu tilfældigt kom til, gjorde Jensen ham opmærksom paa, at Personerne havde været nede i hans Køkken, og straks efter gav Personerne sig, idet den ene af dem henvendt til Jensen sagde: »Hold Mund« eller »Hold Kæft«, til at løbe ud af Porten og videre hen ad Thorsgade, hvor de løb et Stykke Side om Side, forfulgte af Jensen og Johansen.

Medens den anden Person forsvandt for Forfølgerne, blev derimod Arrestanten efter engang at være falden, men atter kommen paa Benene, anholdt af Johansen og en straks efter tilstedekommen Inspektionsbetjent.

Arrestanten, der under Forfølgningen havde givet sig til at raabe »Stop Tyven«, bad ved Anholdelsen om, at man vilde lade ham gaa.

Ved et straks derefter foretaget Eftersyn viste det sig, at et mod Gaarden vendende Vindue i det nævnte Køkken var opbrudt og stod aabent, at en i Køkkenet værende Gasautomat var opbrudt, og dens Indhold — der er oplyst at have bestaaet af 3 Kr. 70 Øre i 10-Øre — borttaget, samt at Døren fra Køkkenet til Køkkentrappen, der var aflaaaset med indstukken Laas, var oplukket indvendig fra og stod aaben.

Det har vist sig, at en hos Arrestanten ved hans Anholdelse forefundne Kniv er forsynet med en Proptrækker, der ganske passer til et i det ommeldte Vindues Ramme boret Hul, og at Vinduet efter anstillet Forsøg uden særlig Vanskelighed lader sig opbryde ved, at der rykkes i en i Rammen indboret Proptrækker, selv om Hasperne ere paasatte.

Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i noget Tyveri eller at vide Besked om noget saadant, idet hans Forklaring nærmere gaar ud paa, at han ved den ommeldte Lejlighed gik ind i Gaarden

for at lade sit Vand, og at han, der saa, at der inde paa Køkken-trappen blev strøget en Tændstik, og derfor gik derind for at faa sin Cigaret tændt, derpaa i den aabne Køkkendør i Kælderen traf en ham ubekendt Mandsperson, hvem han bad om en Tændstik. Imidlertid stak Vidnet Jensen sit Ansigt ind gennem Døren fra Gaarden til Køkkentrappen, og Personen sagde til Arrestanten om at gaa med op i Gaarden, hvor Arrestanten saa skulde faa Ild. Arrestanten blev imidlertid nu klar over, at Personen var en Tyv, og da Personen gav sig til at løbe, gjorde Arrestanten ogsaa dette dels for at faa Personen stoppet, dels for at undgaa selv at blive anholdt som mistænkt.

Idet det nu maa anses godtgjort, at der umiddelbart før Arrestantens Anholdelse indbrudsvis ved Oprykning af og Indstigning gennem et Vindue er begaaet Tyveri fra det ommeldte Køkken, hvorved der er stjaalet 3 Kr. 70 Øre fra den derværende Gasautomat, og idet Arrestanten, hvis Fortid karakteriserer ham som tyvagtig, dels er antruffen paa Gerningsstedet, dels er funden i Besiddelse netop af et saadant Instrument som det, hvormed Vinduet maa antages at være opbrudt, findes det at være ganske ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten i Forbindelse med den undløbne Person er Gerningsmand til det ommeldte Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$  Aar.

Nr. 251.

Advokat Halkier

mod

**Ditlef Petersen Lund** (Def. Henriques),

der tiltales for uagtsomt Manddrab.

Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 23 December 1911: Tiltalte Ditlef Petersen Lund bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Anklageren, Sagfører Jul. Nors, Ribe, 12 Kr. og til Forsvareren, Sagfører Max Nielsen, Holsted, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1912: Tiltalte Ditlef Petersen Lund bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Sørensen og Johnsen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 198. Straffen findes at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner eller i Mangel af dennes fulde Betaling simpelt Fængsel i 10 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

#### Thi kendes for Ret:

Ditlef Petersen Lund bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af fuld Betaling heraf inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Gørding-Malt Herreders Ekstreret hertil indankede Sag er Bolsmand Ditlef Petersen Lund, der er født den 17 Februar 1883, og som ved Overrettens Dom af 27 Februar f. A. har været anset efter Straffelovens § 198 med en Bøde til Statskassen af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage, sat under Tiltale for uagtsomt Manddrab.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltaltes 2 Heste den 26 September f. A., da de stod forspændte hans Arbejdsvogn i Porten til Købmand Lauridsens Ejendom i Holsted Stationsby med Hovederne vendte ud imod Vejen og imod Jernbanelinien paa Vejens anden Side, ved Ankomsten af et Tog Kl. 4<sup>24</sup> Eftermiddag — hvilket Tog planmæssigt skulde være kommen Kl. 3<sup>52</sup> — blev sky, og at det, uagtet Tiltalte, der var beskæftiget ca. 6 m fra Porten, straks ved Togets Piben løb hen til Hestene, ikke lykkedes ham at faa dem standsede, hvorimod de løb ud paa Vejen og ca. 40 m fra Købmand Lauridsens Port væltede 3 Børn i en Alder af henholdsvis 3, 3 og 4 Aar, som gik paa Vejen uden Tilsyn. Vognen kørte over Børnene, og det ene af disse blev saa alvorligt kvæstet i Hovedet, at det afgik ved Døden enten straks eller dog umiddelbart efter.

Tiltalte, som var kommen til Holsted for at hente et Læs Kunstgødning, har forklaret, at han havde forladt Hestene for at hjælpe med ved Gødningens Sækning, og at han, som ved sin Bortgang fra Hestene havde bundet Tømmerne stramt i Vogntrækket, derimod ikke, som paabudt i den under 1 November 1903 udfærdigede Politivedtægt for Ribe Amts Landdistrikter, tillige fraspændt begge de indvendige Skagler, men kun Skaglen paa den nærmer — mest urolige —

Hest, saa meget sikrere mente at kunne forlade Hestene, som disse ikke før havde vist sig urolige for Toget, og som han havde set Eksprestoget passere Vest paa lidt før Kl. 4, og der derefter ifølge Fartplanen intet Tog skulde passere før Kl. 4<sup>45</sup>, til hvilken Tid han forlængst vilde have tilendebragt Gødningens Paalæsning.

Nogen Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

Efter Omstændighederne findes der nu ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste den af Tiltalte afgivne Forklaring, der tildels bekræftes ved Sagens øvrige Oplysninger, og idet han herefter ikke findes under de foreliggende Forhold at have haft Anledning til at nære Frygt for, at hans Heste vilde blive skræmte af forbigående Tog, kan han ikke heller anses at have været pligtig at træffe særligt derimod rettede yderligere Foranstaltninger end sket. Som Følge heraf vil det ovennævnte Barns Død ikke kunne anses forvoldt ved et af Tiltalte udvist uagtsomt Forhold, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

---

Fredag den 14 Juni.

Nr. 259. Overretssagfører Vilh. Kondrup

mod

**Alfred Frandsen** (Def. Liebe),

der tiltales for Røveri og Bedrageri.

Randers Købstads Ekstrærets Dom af 5 Marts 1912: Arrestanten Alfred Frandsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og bør til Arbejdsmand Niels Peter Michaelsen i Erstatning betale 10 Kr. Endelig bør Arrestanten betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Jørgensen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører I. C. Jensen, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1912: Arrestanten Alfred Frandsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagførerne Dahl og Johnsen, i Salær hver 30 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført er den i Sagen omhandlede Tegnebog med Indhold frakommen Gartner Clemmensen

under det mod ham af Tiltalte udøvede Overfald, og medens Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han kom i Besiddelse af Tegnebogen, er ganske usandsynlig, er derimod den af Clemmensen afgivne beedigede Forklaring saaledes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, at den findes at burde lægges til Grund for Paadømmelsen. Tiltalte vil derfor under denne Del af Sagen være at anse efter Straffelovens § 243.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at han for sit Forhold overfor Arbejdsmand Michaelsen er anset efter Straffelovens § 257.

Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Alfred Frandsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Kondrup og Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Alfred Frandsen for Røveri og Bedrageri.

Arrestanten, der er født den 12 Marts 1885, har tidligere været anset ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 2 Februar 1900 efter Straffelovens § 233, jfr. § 54, med 15 Slag Ris og simpelt Fængsel i 4 Dage, ved samme Rets Dom af 12 s. M. efter Straffelovens §§ 238 og 233, saaledes at den af ham forskyldte Straf i Henhold til Straffelovens § 64 bortfaldt, ved Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 7 September 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med 15 Slag Rotting, ved Silkeborg Købstad og Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1900 efter samme Straffebestemmelser med samme Straf, ved Kriminal- og Politiretens Dom af 23 April 1904 efter Straffelovens §§ 268 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 3 Februar 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Købstads Politirets Dom af 15 Juni 1905 efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 51 med en Bøde til Statskassen af 10 Kr. og efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 98 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ved 5te Regiments Dom af 29 April 1907 efter sidstnævnte Lovs §§ 97 og 98 med mørk Arrest i 8 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 3 Januar 1908 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshus-

arbejde i 1 Aar, ved Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 8 Februar 1909 efter Straffelovens §§ 257 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juni 1909 efter Straffelovens §§ 253 og 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Randers Købstads Politiretsdom af 12 Juli 1910 efter Lov 30 Marts 1906 § 14 med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han den 28 April 1903 inden Randers Købstads Politiret for Fornærmelser mod Politiet har vedtaget at betale en Bøde til Statskassen af 300 Kr.

Saaledes som Sagen, der er indanket alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i de nedenfor anførte Henseender.

Natten mellem den 29 og 30 December f. A. Kl. 1 $\frac{1}{4}$  anmeldte Gartner Christian Clemmensen, der samme Nat indtil omkring Kl. 12 sammen med Slagter Peter Jensen havde opholdt sig i Grand Hotel i Randers, hvor ligeledes Kusk Søren Sørensen samt Arrestanten og dennes to Brødre, Jens Peter Frandsen og Peter Frandsen, havde været tilstede, for Politiet i bemeldte Købstad, at han i Vester Allé var bleven overfalden af en af de tre sidstnævnte Personer, der havde frarøvet ham hans Tegnebog, indeholdende ca. 165 Kr. Under den derefter indledede Undersøgelse oplystes det, at Clemmensen ved Lukketid sammen med Peter Jensen var gaaet fra Hotellet, der ligger i Vestergade, gennem St. Blichersgade til Hjørnet af denne Gade og Hobrovej, hvor han tog Afsked med Jensen, og at han derpaa gik alene ad Hobrovej og Rejersensvej til Vester Allé, hvor han har sin Bopæl. Clemmensen, der den paagældende Nat var en Del beruset, men som dog maa antages at have kunnet opfatte, hvad der foregik, har iøvrigt afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Ca. 100 Alen fra Hjørnet af Vester Allé og Fabers Allé blev han indhentet af Arrestanten, der kom løbende efter ham, og som derpaa greb ham i Nakken, sparkede ham paa venstre Ben, rykkede ham tilbage og kastede ham til Jorden, hvorved der sprang en Hægte i Halsen paa hans Frakke, hvorpaa Arrestanten kastede sig over ham og begyndte at rive hans Vest op. Da Clemmensen nu var klar over, at Arrestanten vilde have fat i hans Tegnebog, som han bar i en paa den indvendige Side af Vesten anbragt Lomme, gjorde han den Modstand, han formaaede, men det lykkedes ham ikke at komme paa Benene, hvorimod han af Arrestanten efterhaanden blev trængt over mod en ved Alleen værende Tjørnehæk, og Arrestanten greb ham nu — saavidt han tror, efter at der var kommen endnu en Person tilstede — i Struben og klemte til, saa han mistede Vejret. Han forsvarede sig, saa godt han kunde, mod Arrestanten, men raabte ikke om Hjælp, hvilket efter hans Formening vilde have været unyttigt paa Grund af Afstanden — ca. 60 Alen — til det nærmeste beboede Sted, og han mærkede nu, at Tegnebogen med det deri værende Beløb, som han har angivet først til 160 Kr., senere til formentlig 155 Kr., men mindst 135 Kr., blev taget ud af hans Lomme, hvorpaa den eller de, der havde overfaldet ham, slap ham og fjernede sig. Han kom nu paa Benene, hvorefter han straks gik hjem, hentede sin Stok og efter

at have fortalt sin Hustru, at han havde mistet sine Penge under et Overfald, gik ned paa Politistationen for at anmelde det Passerede. Paa Vejen hertil mødte han to Personer, af hvilke den ene — lige- som Jens Peter Frandsen — var høj, og som sagde Godaften til ham, men som han iøvrigt ikke i Skyndingen lagde særlig Mærke til.

Clemmensens Hustru, Dorthea, født Pedersen, har edelig forklaret, at hendes Mand, da han om Natten, formentlig mellem Kl 12 og 1, kom hjem, straks meddelte, at en af Frandsens Sønner havde røvet hans Penge, og at han vilde gaa ned og gøre Anmeldelse paa Politistationen. Han tog derefter sin Stok og gik ad Byen til. Senere har han udtalt, at der til Slut var to Personer om at overfalde ham.

I en den 30 December f. A. udfærdiget Lægeerklæring hedder det, at Clemmensen ved en samme Dag foretagen Undersøgelse havde en mindre Blodudtrædning i venstre Knæhas, at Over- og Underlæben var ophovnede og blodinfiltrerede, og at Huden paa begge Sider af Halsen var lidt misfarvet, hvorhos Clemmensen angav Ømhed for Tryk her. Det tilføjes derhos i Erklæringen, at Læsionerne syntes frembragte ved »stump Vold« og sandsynligvis ikke vilde faa blivende Følger.

Til en samme Dag optagen Rapport har vedkommende Politibetjent bemærket, at Clemmensens Stortrøje da bar øjensynligt Spor af, at en Hægte, ved hvis Hjælp Trøjen kunde lukkes i Halsen, for kort Tid siden var rykket af.

Politibetjent Gandrup, der stod udenfor Hotellet, da Arrestanten og hans Selskab forlod dette, har edelig forklaret, at en af Selskabet, medens de stod paa Gaden, hvor de diskuterede ivrigt, kom med en Ytring om at slaas en Person i Hovedet eller paa Snuden, og at der senere blev fremsat en Udtalelse som: »Ja, om saa Himlen slaar Buler og Jorden revner«, hvilke Udtryk Vidnet nærmest opfattede som Drillerier overfor ham, hvorhos han gik ud fra, at der skulde laves Spektakel af en eller anden Art. Arrestanten og hans Selskab gik imidlertid af sig selv op ad St. Blichersgade, og da Vidnet, der fulgte efter dem et Stykke op ad Gaden, saa, at de forholdt sig rolige, gik han tilbage til Vestergade og fortsatte sin Runde.

Fornævnte Slagter Jensen har edelig forklaret, at Arrestanten og hans to Brødre samt en fjerde Person først forlod Hotellet, og at Vidnet og Clemmensen, da de kort efter ligeledes brød op, passerede Arrestanten og hans Selskab, som da stod stille paa Gaden i Nærheden af Hotellet. Vidnet og Clemmensen gik derpaa op ad St. Blichersgade, og da de standsede paa Hjørnet af Hobrovej overfor Methodistkirken, var Arrestanten og hans Ledsagere ca. 50 Alen længere nede i Gaden, men inden Clemmensen og Vidnet var gaaede fra Hjørnet, gik de to af Arrestantens Selskab ned ad Ny Markedsgade, medens de to Andre standsede paa Hjørnet ligeoverfor Vidnet og Clemmensen og endnu stod der, da Clemmensen og Vidnet tog Afsked med hinanden. I et senere Forhør har Jensen derimod afgivet en ubeediget Forklaring, gaaende ud paa, at han »fastholder«, at Arrestanten og hans Ledsagere var ca. 50 Alen nedenfor i St. Blichersgade, da Vidnet og Clemmensen tog Afsked med hinanden.

Arrestanten, der vedholdende har benægtet at have frataget Clemmensen Tegnebogen under Anvendelse af Vold, har afgivet følgende Forklaring.

Efter at Arrestanten og hans nævnte Brødre samt Kusk Søren Sørensen ved Lukketid havde forladt Hotellet, hvor de havde opholdt sig i et Bagværelse, uden at Arrestanten havde lagt Mærke til Clemmensens, hvem han kender, gik Arrestanten og hans Selskab op ad St. Blichersgade og standsede først ved Hjørnet af Hobrovej. Arrestanten vilde nu have været op paa Nyvangsvej for at prøve at komme ind hos en derboende Handlende, hvor han vilde købe Spiritus, men da han fik Øje paa et Fruentimmer, der stod paa det andet Hjørne ved Methodistkirken, og som han ansaa for løsagtig, gik han over til hende og fulgtes med hende op ad Rejersensvej, hvor de standsede udenfor Inspektørboligen ved det offentlige Slagtehus og forhandlede med hinanden, idet Fruentimmeret vilde have Penge af Arrestanten, hvorimod denne var uvillig til at give hende noget. Medens de stod her, kom Clemmensen, og da han, idet han passerede forbi, skubbede til Arrestanten og samtidig sagde »Skrub sig«, ytrede Arrestanten til Fruentimmeret, at han vilde give ham et Par i Nakken. Han gik derpaa efter Clemmensen, hvem han indhentede i Vester Allé, som han antager ca. 100 Alen fra Hjørnet af Fabers Allé, og spurgte ham, hvad Meningen var med, at han havde skubbet til ham. Clemmensen nægtede imidlertid at have fortræddiget Arrestanten, hvem han straks tildelte et Slag paa højre Side af Halsen, og da Arrestanten nu blev vred, sprang han ind paa Clemmensen, hvorefter de begge faldt til Jorden, saaledes at Arrestanten laa nederst. De kom dog atter op, og Arrestanten trykkede nu Clemmensen, i hvis »Bringe« han havde Tag, ind mod Tjørnehækken, men gav atter Slip paa ham, da Clemmensen bad derom, hvorefter Clemmensen gik videre op ad Alleen, medens Arrestanten gik tilbage og hen ad Fabers Allé for at komme til Nyvangsvej. Undervejs mødte han en ham ubekendt Mandsperson, der bad ham give Anvisning paa et Sted, hvor han kunde tilbringe Natten, og da Arrestanten nu opdagede, at han havde mistet sit Humbug, gik han sammen med Manden tilbage til det Sted, hvor Sammenstødet med Clemmensen var foregaaet, og fandt her Humbuget, som han tog til sig. Ved samme Lejlighed fik han Øje paa en Tegnebog, der laa paa Sneen, og efter at han, der nu vilde af med sin Ledsager, urigtig overfor denne havde foregivet, at der var en Lade for Enden af Vester Allé, hvor han kunde gaa ind, samt efter at han havde fulgt ham et Stykke paa Vej og herunder mødt en Herre med Stok, som meget mulig var Clemmensen, vendte han om og tog Tegnebogen. Efter at have undersøgt dens Indhold og udtaget de deri værende Penge, gik han hen til en til Clemmensens Hus førende privat Vej og anbragte Tegnebogen her, hvor den senere er funden. Han gik derpaa ind i et Anlæg mellem Hobrovej og Gethersvej, og efter her at have talt Pengene, der udgjorde 135 Kr., stak han disse til sig og gik op paa Nyvangsvej for at købe Spiritus, men da der overalt var lukket, gik han, efter at have drevet om i Byen, til en Stald paa Missionsvej, hvor han ventede at finde nogen, der havde Spiritus. Paa Vejen hertil traf han sin Broder Peter, der fortalte ham, at Politiet vilde have fat i ham,



og de fulgtes saa ad til Laden eller Stalden, hvor de tilbragte Natten, hvorpaa Arrestanten den næste Morgen tidlig til Fods forlod Byen.

Medens Peter Frandsen og Jens Peter Frandsen — der begge har været arresterede under Sagen som sigtede for Meddelagtighed i det Arrestanten paasigtede Røveri, uden at der dog er beordret Tilfale imod dem — har forklaret, at de har set det af Arrestanten omforklarede Fruentimmer, der efter Peters Forklaring stod nede i St. Blichersgade, da Arrestanten gik over til hende, medens hun, efter hvad Jens Peter har forklaret, kom til Syne ved Methodistkirken, har Slagter Peter Jensen og Kusk Søren Sørensen, hvilken sidste fra Hotellet fulgtes med Peter Frandsen, medens Arrestanten gik sammen med Jens Peter Frandsen, edelig forklaret, at de ikke har set noget til bemeldte Fruentimmer. Clemmensen, der i det hele har benægtet at have haft noget at gøre med Arrestanten, forinden denne overfaldt ham, har derhos sluttelig udsagt, at han ikke har truffet Arrestanten sammen med nogen Pige, og en i nogle i Randers udkommende Blade indrykket Efterlysning af ovennævnte Fruentimmer og den af Arrestanten omforklarede ubekendte Mandsperson har ikke ført til noget Resultat.

Fornævnte Kusk Søren Sørensen har edelig forklaret, at Arrestanten paa Hotellet fremkom med en Udtalelse om, at han vilde skaffe en Flaske Cognac, som de kunde drikke i Peters Logi, men efter Vidnets videre Forklaring gjorde Arrestanten ikke paa Vidnet Indtryk af at have Penge.

Peter Frandsen har derhos forklaret, at der baade om Eftermiddagen og om Aftenen havde været Tale om, at Arrestanten skulde skaffe Cognac, og at Arrestanten ogsaa om Natten ved Firetiden kom op i Stalden paa Missionsvej med en halv Flaske Cognac. Rigtigheden af denne Forklaring er imidlertid for sidstnævnte Punkts Vedkommende benægtet af Arrestanten og afkræftet ved det iøvrigt oplyste.

Serafimen Leskinen, der samlever med Peter Frandsen, har edelig forklaret, at denne om Natten, da han sad i sit Logi sammen med Søren Sørensen, medens Vidnet opholdt sig i et tilstødende Alkoverum, fremkom med en Bemærkning om, at Arrestanten havde gjort noget galt, og at det var dumt af ham eller noget lignende, samt at Vidnet herefter gik ud fra, at Peter havde faaet Underretning af Jens Peter om noget, Arrestanten havde gjort.

Sømand Peter Sørensen, 16 Aar gammel, der i Aaret 1910 er anset efter Straffelovens §§ 229 og 228, jfr. § 37, har forklaret, at hans Broder, Harald Christian Sørensen, der sammen med ham tilbragte Natten mellem den 29 og 31 December f. A. i den tidligere nævnte Stald den følgende Dag meddelte ham, at Grunden til, at Arrestanten og Peter Frandsen, der ligeledes havde opholdt sig i Stalden den nævnte Nat, var komne derop, var den, at de var bange for Politiet, fordi de havde overfaldet en Mand og taget Penge fra ham. Harald Sørensen, der er straffet for Betleri, har benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og udsagt, at han ikke om Morgenen har talt med nogen og derigennem faaet at vide, at der var foregaaet noget Overfald.

Den Lomme, i hvilken Clemmensen efter sin Forklaring bar Tegnebogen, er 7 Tommer bred og 7½ Tomme dyb og anbragt paa den indvendige Side af Vesten, der slutter tæt til Kroppen.

Ifølge Clemmensens Forklaring i et den 10 Februar d. A. afholdt Forhør havde han da endnu lidt Smerte i venstre Knæhase. I de første 14 Dage efter det passerede havde han derimod saa stærke Smertes i Benet, at han var uarbejdsdygtig og kun kunde gaa ganske korte Stykker Vej.

Af det i Tegnebogen værende Beløb havde Arrestanten ved sin Anholdelse i Behold 66 Kr. 61 Øre, som under Sagen er udbetalt til Clemmensen, der ikke har nedlagt Paastand om yderligere Erstatning. Resten af det tilvendte Beløb har Arrestanten forbrugt.

Medens der maa gaas ud fra, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har tilføjet Clemmensen de i Lægeerklæringen nævnte Læsioner, findes der blandt andet under Hensyn til Clemmensens Beruselse og Uoverensstemmelserne i den af Slagter Peter Jensen afgivne Forklaring ikke overfor Arrestantens vedholdende Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, der vil kunne tilregnes ham som Røveri. Idet hans Forklaring om de med Tilegnelsen af Tegnebogen forbundne Omstændigheder saavel som om Anledningen til Sammenstødet mellem ham og Clemmensen vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han derimod for sit i disse Henseender udviste Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, for anden Gang begaaet Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, dels efter samme Lovs § 203.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindels med Sagens øvrige Oplysninger maa det dernæst anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Begyndelsen af November Maaned f. A. paa en Beværtning i Randers af Arbejdsmand N. P. Michaelsen har laant et Beløb af 10 Kr., idet det var Meningen, at Arrestanten skulde betale Drikkevarer til nogle i Beværtningen værende Bønderkarle, hvorefter Arrestanten og Michaelsen skulde søge at tjene Penge hos dem, som det maa antages ved Spil, Væddemaal eller lignende. Efter at Arrestanten havde bestilt en Omgang, forlod han imidlertid Beværtningen uden at tage Afsked med Michaelsen og uden at tilbagelevere denne — der selv maatte betale Drikkevarerne — det laante Beløb, som han derpaa har brugt til egne Fornødenheder. For det af Arrestanten i heromhandlede Henseende udviste Forhold er han ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257, hvorhos han overensstemmende med en af Michaelsen nedlagt Paastand er tilpligtet at betale ham en Erstatning af 10 Kr.

Den af Arrestanten i det hele forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringhusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning — — vil Underretsdommen være at stadfæste.

---

Nr. 161. Assurandør **Svend With** som Repræsentant for »**The Mutual Life Insurance Company of New York**« (David)

mod

Maskinmester **O. C. Mandahl** (Ivan Kondrup efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at vedstaa en af ham opgiven, formentlig for højt beregnet Tilbagekøbsværdi for en Livsforsikringspolice.

Københavns Gældskommissions Dom af 25 Februar 1911: Indstævnte, Svend With som Repræsentant for »The Mutual Life Insurance Company of New York«, bør til Citanten, Maskinmester O. C. Mandahl, betale de paastævnte 97 Kr. 39 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 28 September 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 7 Kr. 72 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Assurandør Svend With som Repræsentant for »The Mutual Life Insurance Company of New York«, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Maskinmester O. C. Mandahls Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten til Højesteretssagfører Kondrup 120 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 9 August 1910 lod Citanten, Maskinmester O. C. Mandahl, der i »The Mutual Life Insurance Company of New York« ved Police Nr.

418,775 var forsikret for et Beløb af 1500 Kroner, gennem sin Sagfører Indstævnte, Svend With som Repræsentant for »The Mutual Life Insurance Company af New York«, forespørge, »hvor stort Beløbet er, som Selskabet vil betale for Tilbagekøb af Policen«. Herpaa svarede Indstævnte ved Skrivelse af 10 s. M., hvori det hedder: »Naar den fastsatte 20-aarige Periode, den 4 September d. A., er udløben, vil Policen kunne overdrages til Selskabet mod Udbetaling af dens kontante Tilbagekøbsværdi, Kr. 797.87, plus den opsamlede Bonus, Kr. 344.96, der kan hæves nævnte Dag eller senest 30 Dage derefter«.

Under 1 September s. A. tilskrev Citantens fornævnte Sagfører Indstævnte som følger: »Jeg har modtaget Deres ærede af 10 f. M., hvori de meddeler, at nævnte Police vil kunne udbringe kontant 797 Kr. 87 Øre plus den opsamlede Bonus, Kr. 344.96, og at Beløbet vil kunne hæves den 4 September eller senest 30 Dage derefter. Paa Hr. Mandahls Vegne skal jeg tillade mig at meddele, at han modtager det gjorte Tilbud, idet jeg tillader mig at forespørge, hvilken Dag Beløbet vil kunne hæves«.

Ved Skrivelse af 3 s. M. oplyste imidlertid Indstævnte, at den kontante Tilbagekøbsværdi kun var 700 Kr. 48 Øre, idet han tilføjede:

»Ved en Fejltagelse, der bedes undskyldt, har vi i vor Skrivelse af 10 f. M. angivet et andet Beløb for Tilbagekøbsværdien«.

Efter at Citanten i Forbindelse med en Trediemand, der havde Transport paa en Del af Tilgodehavendet, den 12 s. M. under Reservation havde modtaget og kvitteret for det ved Indstævntes Skrivelse af 3 s. M. tilbudte mindre Beløb 700 Kr. 48 Øre, har han anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar Indstævnte tilpligtet at betale Forskellen mellem det udbetalte og det først opgivne Beløb med 97 Kr. 39 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 September 1910 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter Indholdet af Parternes fornævnte Brevveksling maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte maa være bunden ved den i Skrивelsen af 10 August først opgivne Sum, der ikke kan betragtes som en blot Meddelelse uden forpligtende Virkning for Selskabet eller Indstævnte. Da Citanten, der i 20 Aar har betalt en aarlig Præmie af ca. 50 Kr., ikke under de foreliggende Omstændigheder havde Grund til at nære Mistanke til Opgivelsens Rigtighed, vil Indstævnte, endog bortset fra, at den af ham paastaaede Fejlregning ikke ses at være behørig dokumenteret, være at tilpligte at betale Citanten det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet samt Sagens Omkostninger med 7 Kr. 72 Øre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 244.

Højesteretssagfører Møller

mod

**Valdemar Marius Jensen** (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 December 1911: Tiltalte Valdemar Marius Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otteti Dage og betale Tjenestepige Alfrida Alma Olsen 1000 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gormsen, 24 Kr. og Defensor, Sagfører Mimer, 18 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1912: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen nedsættes til 500 Kr. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Olivarius og Rievers, betaler Tiltalte Valdemar Marius Jensen 30 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Marius Jensen til Højesteretssagførerne Møller og Winther 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Valdemar Marius Jensen, der er født den 24 Oktober 1885 og ikke funden forhen straffet, tiltales under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

I August 1911 anmeldte den 21-aarige Tjenestepige Alfrida Alma Olsen, der da henlaa paa Frederiksberg Hospital under Behandling for Syphilis og Gonorrhoe, til Politiet, at hun ansaa sig smittet med disse Sygdomme af Tiltalte, med hvem hun havde haft Samleje 4 Gange i Tiden fra Midten af April til den 2 Maj 1911.

Under den derefter foretagne Undersøgelse — derunder et paa Foranledning af nærværende Ret afholdt Reassumtionsforhør — er Følgende oplyst:

Tiltalte, der har erkendt at have haft Samleje med Anmelderinden, som af hende angivet, og har erklæret, at han ikke betvivler, at det er ham, der har paaført hende Syphilis, har for nogle Aar siden været lidende af Gonorrhoe, men vil være bleven udskrevet fra Hospitalet efter Behandling derfor uden Mødepaalæg, og vil siden ikke have mærket noget til Sygdommen, før han, da han den 17 August 1911 i Anledning af Anmelderindens Anmeldelse blev undersøgt af Frederiksberg Stadslæge, blev gjort bekendt med, at han da paany var lidende deraf. Han er derefter bleven behandlet paa Rudolf Berghs Hospital for Gonorrhoe samt for gentaget Udbrud af Syphilis.

Endvidere er oplyst, at Tiltalte alt fra den 3 August til den 9 September 1910 havde henligget paa Kommunehospitalet under Behandling for et første Udbrud af Syphilis og derefter en Gang maanedlig har mødt paa Hospitalet til Eftersyn, sidste Gang efter Hospitalets Bøger i December 1910, men efter hans egen Forklaring, der forsaavidt ikke kan forkastes, den 20 Januar 1911.

Forsaavidt Tiltalte imidlertid videre har gjort gældende, at man ved dette hans sidste Møde paa Hospitalet beholdt hans Mødekort med Tilkendegivelse om, at han ikke behøvede at komme mere, kan denne Forklaring efter de af vedkommende Reservelæge, Dr. med. Jacob Henrik Bang, og vedkommende Sygeplejerske, Fru Katrine Ballerup, for Sidstnævntes Vedkommende under Ed afgivne, herimod stridende Forklaringer ikke antages at være rigtig. Da nu hertil kommer, at Tiltalte har erkendt, at han ved sin Udskrivning af Kommunehospitalet modtog en trykt Meddelelse om Syphilis' smitsomme Karakter, med hvilken Meddelelse han har gjort sig bekendt, samt at han, da han havde Samleje med Anmelderinden, tænkte ved sig selv, at dette var uforsigtigt, da han ikke var erklæret rask af en Læge, og det saaledes var en Risiko, han løb, findes der at maatte gaas ud fra, at Tiltalte paa Samlejernes Tid har haft Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte.

Anmelderinden, hvis Hospitalsophold i Anledning af de ovennævnte hende paaførte Sygdomme varede fra den 12 Maj til den 12 Oktober 1911, har først nedlagt et Erstatningskrav paa 1000 Kr., men har

Færdig fra Trykkeriet den 27 Juni 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 20—21.

---

---

Fredag den 14 Juni.

under Reassumtionsforhøret nedsat sit Krav til 500 Kr., mod hvilket Krav Tiltalte intet har haft at erindre.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, som ogsaa i Underrettsdommen sket, være at anse efter Straffelovens § 181, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage skønnes passende, samt da Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste, dog saaledes, at den Anmelderinden tilkendte Erstatning af 1000 Kroner nedsættes til 500 Kroner.

---

Mandag den 17 Juni.

Nr. 257.

Højesteretssagfører Møller

mod

**Carl Alfred Hans Mathies Christensen** (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1912: Arrestanten Carl Alfred Hans Mathies Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Busch og Rievers, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Hans Mathies Christensen til Højesteretssagførerne Møller og Winther 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Alfred Hans Mathies Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Marts 1881 og anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 September 1898 efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. §§ 37 og 21, med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, ved samme Rets Dom af 20 Februar 1899 efter Straffelovens §§ 251, jfr. tildels § 64 og tildels § 275\*), samtlige §§'er sammenholdte med §§ 37 og 62, med 1 Aars Forbedringshusarbejde, ved samme Rets Dom af 18 Juli 1900 efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 22 Maj 1901 efter Straffelovens § 228 og § 46, § 251, § 268, kfr. §§ 274 og 275, jfr. §§ 54 og 62, med 3 Aars Forbedringshusarbejde og ved Højesterets Dom af 25 April 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med 5 Aars Tugthusarbejde.

Søndag Formiddag den 19 November 1911 anmeldte Sølvvarefabrikant August Flerons Enke, Amalie Fleron, at der den foregaaende Eftermiddag i Tiden mellem Kl. 4 og 11 fra hendes aflaaede Lejlighed, Østerbrogade Nr. 136, 1ste Sal, var bleven frastjaaet hende forskellige nærmere opgivne og beskrevne Effekter, navnlig Pretiosa, der havde beroet dels i et uafaaaset Gemme i hendes Soveværelse, dels frit fremme i hendes Dagligstue.

Ved en samme Dag foretagen Undersøgelse paa Gerningsstedet viste det sig, at Tyven havde skaffet sig Adgang til Lejligheden fra Ejendommens Hovedtrappe ved at presse de to Halvdøre, hvoraf Entrédøren bestaar, fra hinanden med et ca. 1 cm bredt Instrument, trække de foroven og forneden i Døren anbragte Skydere henholdsvis ned og op og derefter presse Døren ind.

Efter at fremdeles Tjenestepige Emma Caroline Amalie Petersen, der tjener i den anden 1ste Sals Lejlighed i samme Ejendom, til den samme Dag optagne Rapport havde opgivet Signalement paa en Person, som hun den ommeldte Eftermiddag to Gange havde talt med i Ejendommen, og efter at hun dernæst ved Forevisning af Forbryderalbumet havde paavist et der værende Fotografi af Arrestanten som forestillende den af hende omtalte Person, blev Arrestanten, da han den 20 s. M. meldte sig ved Politiets Protokol over mistænkelige Personer, hvortil han henhører, anholdt som sigtet for det her ommeldte Tyveri og i det foreløbige Forhør den følgende Formiddag arresteret.

Størstedelen af de som stjaalne anmeldte Koster er kommen tilstede under Sagen.

Den 18 November 1911 om Aftenen ved 8—9 Tiden fandt Ivan Carl Petersen, der som Gaardmand passer Ejendommen Strandboule-

\*) Skal være §§ 251, 275, jfr. tildels § 64.



varden Nr. 62, i Elevatoren i denne Ejendom 4 Æsker, af hvilke den ene indeholdt to Brocher, medens en anden indeholdt et Sølvmonogram samt to Kraveknapper, en tynd Fingerring og en lille Lorgnetkæde af Sølv.

Fremdeles er kommen tilstede en Haandtaske af sort Skind, indeholdende 4 Æsker og en stor Del forskellige Pretiosa m. m. samt en Guldkraveknapp med en Diamant. Denne Taske med Indhold blev funden den 18 November 1911 om Aftenen ved 10-Tiden paa Trappegangen i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 84 af Skomager Niels Nielsen, da denne, der er Vicevært i bemeldte Ejendom, nævnte Aften slukkede Trappebelysningen og aflaaede Gadedøren.

Tasken var anbragt under Urskabet til det elektriske Lys, der er anbragt paa Trappegangen, skjult bagved Trappeløbet, og den henstod frendeles samme Sted, da Nielsen den følgende Morgen Kl. ca. 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> aabnede for Trappegangen, ved hvilken Lejlighed han først tog Tasken med Indhold, som han senere afleverede til Politiet, til sig.

Endelig er der bragt tilstede en Halskæde med Medaillon, en Broche og en Naal, der den 19 s. M. om Formiddagen ved 10-Tiden blev funden af en 14aarig Dreng i Ejendommen Sundevedsgade Nr. 2, liggende foran Indgangsdøren fra Hovedtrappen til en Kælderbutik i Ejendommen.

Samtlige de saaledes tilstedekomne Ejendele — med Undtagelse af Haandtasken, de nævnte tre Kraveknapper, Lorgnetkæden og den tynde Fingerring — ere genkendte af Anmelderinden som hende tilhørende og frakomne hende ved den ommeldte Lejlighed. De saaledes genkendte Genstande ere vurderede til ialt 200 Kr.

Medens Arrestanten har forklaret, at han intetsomhelst kender til Haandtasken og ikke har været i Besiddelse af nogen saadan, har han derimod erkendt, at de tre Kraveknapper, Lorgnetkæden og den tynde Fingerring tilhører ham, og han har erklæret sig ude af Stand til at forklare, hvorledes disse Effekter ere blevne anbragte paa de paa-gældende Steder og sammen med de Anmelderinden frastjaalne Effekter, som han benægter at have stjaalet, at have været i Besiddelse af eller overhovedet at have noget Kendskab til. Han har dog i denne Forbindelse senere under Forhøret forklaret, at de nævnte ham tilhørende Ting — som han ganske vist ikke har savnet — muligt ere ham frastjaalne ved et i hans daværende Barberforretning, Sdr. Boulevard Nr. 80, omtrent 3 Uger før hans Anholdelse begaaet Tyveri, ved hvilket efter hans Anbringende en Gasautomat blev opbrudt og desuden et opsparat kontant Beløb af 40 Kr. frastjaalet ham. Arrestantens Forklaring om et saadant Tyveri er imidlertid ikke ved Noget bleven bestyrket gennem de desangaaende anstillede Efterforskninger, og det maa anses udelukket, at Arrestanten, der kun yderst slet passede den af ham drevne Barberforretning, og som efter sin egen Forklaring brugte forholdsviis mange Penge og sluttelig maatte gaa fra Forretningen med Restance af Husleje og for Gas, paa det paagældende Tidspunkt skulde have haft et kontant Beløb som det ommeldte liggende.

Fornævnte Tjenestepige Emma Caroline Amalie Petersen har edelig forklaret, at den 18 November 1911 om Eftermiddagen Kl. 6<sup>1</sup>/<sub>2</sub> blev der af Arrestanten, der bar en Haandtaske ganske svarende til

den under Sagen tilstedekomne, ringet paa i den Lejlighed, hvor hun tjener, og da Vidnet lukkede op, spurgte Arrestanten efter Sølvvarefabrikant Fleron — en Navneplade med denne Betegnelse findes paa Entrédøren til Anmelderindens Lejlighed — idet Arrestanten gav det Udseende af, at det var ham magtpaaliggende at træffe Fleron, ved hvis Lejlighed han angav at have ringet to Gange, og hvor han nu paany ringede paa, uden at der dog blev lukket op. Arrestanten gik derpaa sin Vej, men da Vidnet en halv Time senere sammen med sin Søster, Tjenestepige Anna Beate Selma Petersen, gik ned ad Hovedtrappen, mødte de Arrestanten for opadgaaende, og Arrestanten angav da at ville forsøge paany at ringe paa hos Fleron, hos hvem han angav at skulle aflevere en Bestilling, for hvilken han skulde tjene Agentprovision. Arrestanten ringede ogsaa paa hos Anmelderinden, men gik straks efter ned ad Trappen igen og naaede i Gadedøren Vidnet og dets Søster, der drejede om ad Koldinggade, medens Arrestanten gik videre ind ad Østerbrogade.

Ganske i Overensstemmelse hermed har nysnævnte Anna Petersen for sit Vedkommende edelig forklaret, idet hun ligesaa vel som Emma Petersen med Bestemthed har genkendt Arrestanten som den af dem saaledes omforklarede Person, ligesom dette Vidne ogsaa har bekræftet, at den tilstedekomne Haandtaske ganske svarer til den Taske, Arrestanten bar i sin Haand.

Endvidere har Karen Amanda Simonsen, der tjener i Lejligheden lige ovenover Anmelderindens, edelig forklaret, at Arrestanten, hvem hun bestemt har genkendt, og som bar paa en Haandtaske, ganske svarende til den under Sagen tilstedekomne, den nævnte Eftermiddag omtrent Kl. 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> bankede paa Køkkendøren til nævnte Lejlighed og, da Vidnet lukkede op, spurgte, om hun ikke kunde sige ham, hvilken Tid han bedst kunde træffe Fru Fleron, idet han tilføjede, at han havde søgt hende de to sidste Dage angaaende en Bestilling, som det var ham magtpaaliggende som Agent at afgive til Effektivering den paafølgende Mandag.

Det skal endnu bemærkes, at Arrestantens Fortid ikke blot karakteriserer ham som i høj Grad tyvagtig, men at det yderligere fremgaar af hans tidligere Sager, at han ved Udførelsen af Tyverier flere Gange har anvendt en lignende Fremgangsmaade som i nærværende Tilfælde med personlig Henvendelse overfor Beboere af den paagældende Ejendom samt ligeledes i flere Tilfælde har anbragt de af ham stjaalne Genstande paa Trappegange og lignende Steder.

Ligesom det nu efter de tilvejebragte Oplysninger maa anses givet, at Arrestanten har været i Besiddelse af de under Sagen tilstedekomne, Anmelderinden den 18 November 1911 frastjaalne Koster, saaledes findes det efter alt det Oplyste, navnlig om Arrestantens Nærværelse den paagældende Eftermiddag i den ommeldte Ejendom, ej heller betænkeligt at statuere, at Arrestanten selv har stjaalet de ommeldte Koster, hvilket maa antages at være sket indbrudsvis.

Under den ved ovennævnte Højesteretsdom paakendte Sag var Arrestanten indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 6 November 1905 afgivne Erklæring som Resultat af sin Iagttagelse udtalte, at Arrestanten, der i sin Barndom havde lidt af en Hjernerystelse, og som under Udtaaelsen af sin

forudgaaende Straf havde gennemgaaet en alvorlig Sindssygdom, som Følge af sidstnævnte Sygdom og maaske tillige som Følge af Hjerne-rystelsen frembød en let Svækkelse af Intelligens og Hukommelse, men ud herover ikke paa det paagældende Tidspunkt frembød sygelige Symptomer, samt at det med Hensyn til, hvorvidt Arrestanten var egnet til Fængselsstraf, maatte siges, at det var sandsynligt, at der maatte tages Hensyn til hans mentale Tilstand, men at det formentlig ikke paa Forhaand kunde hævdes, at han ikke kunde taale en saadan Straf, navnlig da, hvis det ikke kom til at dreje sig om ensomt Fængsel.

Under den nævnte Strafs Udstaaelse blev Arrestanten straffet disciplinært 5 Gange for forskellig Forseelse, og i en fra Inspektøren for Horsens Strafanstalt indhentet Udtalelse af 4 Marts 1912 er han, der ved Løsladelsen den 9 Maj 1911 af Flertallet af de bedømmende Fængselsfunktionærer ansaas for upaavirket af Straffen, karakteriseret paa følgende Maade:

»Han var en let, villieløs og ligeglad Person, snart høflig og flink, snart næsvis og fræk. Han syntes til Tider noget forstyrret, snart saaledes, at han viste sig abnormt ubehersket, snart saaledes, at han var »stor paa det« og pralende, ligesom han da kunde fremkomme med ganske meningsløse, fornærmelige Sigtelser mod Fængselsfunktionærerne«.

I en under nærværende Sag indhentet Udtalelse af 20 Marts 1912 fra Fængselslægen har denne udtalt, at Arrestanten for Tiden er relativt rask, og at hans Tilstand er uforandret som beskrevet i den ovennævnte Lægeerklæring af 6 November 1905, saaledes at han i hvert Fald ikke egner sig til Straf i Enecelle.

Arrestanten maa herefter anses for fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

---

Onsdag den 19 Juni.

Nr. 15. Mekaniker og Maskinarbejder **Eduard Marius Johansen** (Halkier efter Ordre)

mod

**Firmaet Ernst Enna & Co. (Møldrup),**

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et Patent.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1909: Det ovennævnte, Indstævnte, Mekaniker og Maskinarbejder Eduard Marius Johansen, under 5 Februar 1908 meddelte Patent paa Snitpolerjern bør være ugyldigt. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten i Henhold til kongelig Bevilling af 16 August f. A. fremsat den Indsigelse, at det i den indankede Dom omhandlede Patent Nr. 8681 iflg. Patentlovens § 1 Nr. 3 ikke burde have været meddelt Indstævnte, men da det ikke er oplyst, at de i saa Henseende i den nævnte Lovbestemmelse fastsatte Betingelser have været til Stede i det foreliggende Tilfælde, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Indsigelse.

Efter Dommens Afsigelse er der optaget et Overskøn, der i alt væsentligt slutter sig til det i Underskønnet antagne Resultat. Imidlertid frembyder Appellantens Opfindelse ogsaa efter Skønsforretningerne saa væsentlige Forskelligheder fra Indstævntes Patent, at det under Hensyn hertil, og til hvad der iøvrigt fra Patentkommissionens Side er oplyst, findes betænkeligt at tilsidesætte den af nævnte Kommission efter stedfunden Forhandling mellem Sagens Parter truffne Afgørelse. Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Mekaniker og Maskinarbejder Eduard Marius Johansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet Ernst Enna & Co., i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 12 Juli 1906 erhvervede Citanterne, Firmaet Ernst Enna & Co., Patent Nr. 8681, beskyttet fra 16 August 1905, paa en Anordning ved Snitpolerjern, der i Skotøjsfabrikationen anvendes til at polere Saalesnittet og samtidig frembringe en Efterligning af den Opstikning, som findes paa randsyet Fodtøj langs Saalens Kant. Denne Efterligning af Opstikningen tilvejebragtes ved Hjælp af en Roulette, som var anbragt drejelig paa Snitpolerjernet. Patentkravet gaar ud paa, dels — som det hedder — ved Snitpolerjern med Roulettehjul den Anordning, at Roulettehjulets Aksel er anbragt indstillelig i Polerjernet i en Retning, som er vinkelret eller omtrent vinkelret paa Akslens Længderetning, saaledes at man efter Ønske kan sætte Roulettehjulets Tænder mere eller mindre for, dels en nærmere beskreven Udførselsform for den nys beskrevne Anordning.

I September 1906 indklagede Citanterne Indstævnte, Mekaniker og Maskinarbejder Eduard Marius Johansen, om hvem de vilde have er-

faret, at han havde eftergjort de med Patentet beskyttede, af dem fremstillede Snitpolern, for Københavns Kriminal- og Politiret, hvilken Sag de lod falde, efter at Indstævnte havde underskrevet en den 21 Februar 1907 dateret Erklæring bl. a. om, at han ved at forfærdige Snitpolerjern med indstilleligt Roulettehjul, anbragt drejeligt paa Hovedet af en i en forskydelig Klods indskruet Skrue havde handlet i Strid med Citanternes Patent.

Under 5 Februar 1908 erhvervede Indstævnte imidlertid Patent Nr. 10517, beskyttet fra 19 Marts 1907, paa en Anordning ved et Snitpolerjern, som ligeledes skulde anvendes til at polere Saalekanten og samtidig at frembringe en Efterligning af det haandsyede Arbejde, hvilken Efterligning skulde udføres af en Roulette, anbragt drejelig paa en ekscentrisk Tap, som var kegleformet, hvor Roulettehjulet havde sin Plads. Vedkommende Patentkrav gaar ud paa: dels en Anordning ved Snitpolerjern med indstilleligt Roulettehjul, karakteriseret ved, at dette sidste er anbragt drejeligt paa en ekscentrisk Tap, som er indstillelig i cirkulær Retning og i Retning med Tappens Længderetning, dels en Udførelsesform for den angivne Anordning, karakteriseret ved, at den ekscentriske Tap efterhaanden som den slides, kan stilles i en dybere Stilling i Polerjernet, idet den bliver fastholdt i sin Stilling af en Klemtap.

Under nærværende Sag har nu Citanterne anbragt, at det af Indstævnte saaledes erhvervede Patent tjener ganske samme Øjemed og kun paa ganske uvæsentlige Punkter adskiller sig fra det af Citanterne opfundne og fabrikerede Snitpolerjern, i hvilken Henseende de nærmere har anført, at det ejendommelige ved dette i Modsætning til tidligere kendte er, at Roulettehjulets Aksel er anbragt indstilleligt, saa at man kan sætte Roulettehjulet mere eller mindre for og derved efter Ønske variere Dybden af Opstikningen paa Saalen, at Indstævntes patenterede Snitpolerjern har ganske det samme Øjemed, og at dette Øjemed ved det sidstnævnte Jern er opnaaet ved samme Slags Indstillelighed — vinkelret eller omtrent vinkelret paa Roulettehjulets Aksel —, blot udført paa en noget anden Maade, nemlig ved en ekscentrisk i Stedet for en forskydelig Tap, samt at Indstævntes Patent tillige omhandler en anden Indstillelighed, nemlig i en Retning, der falder sammen med Roulettehjulets Aksel, hvorved det muliggøres, at denne, efterhaanden som den slides foroven, kan stilles i en dybere Stilling i Polerjernet. I Henhold hertil, og idet Citanterne formene, at det Indstævnte meddelte Patent som alene gaaende ud paa en Udnyttelse af Citanternes patenterede Opfindelse ikke burde have været meddelt, i alt Fald ikke i det Omfang og paa den Maade som sket, paastaar Citanterne, at det nævnte Indstævnte meddelte Patent Nr. 10517 kendes ugyldigt som stridende mod det fornævnte af dem erhvervede, og at Indstævnte tilpligtes at betale dem Erstatning for Tab, paaført dem i den Anledning, efter uvillige Mænds Skøn og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at det af ham erhvervede Patent er meddelt paa en selvstændig Opfindelse, i hvilken Henseende han har henvist til, at der er den Forskel mellem de to Patentkrav, at medens det i Citanternes er Roulettehjulets Aksel, der er anbragt indstillelig i Polerjernet i en Retning, der er vinkelret eller omtrent vinkelret paa Akselens

Længderetning, er det i hans Patentkrav Roulettehjulet, der er anbragt indstilleligt i cirkulær Retning og drejeligt paa en ekscentrisk Tap, saaledes at altsaa Indstilleligheden er af forskellig Slags.

Der er til Oplysning i Sagen her for Retten optaget Skønsforretning over Arten og Omfanget af det Slægtskab eller Afhængighedsforhold, der maatte bestaa mellem de to Patenter. Som Resultat af denne Forretning har Skønsmændene bl. a. udtalt, at Indstævntes Patent er nøjagtig det samme som Citanternes med Hensyn til Roulettehjulets Anbringelse i Forhold til Polerjernet og det behandlede Fodtøj, at Indstævntes Patent med Hensyn til den Indstillelighed, der er anordnet vinkelret paa Roulettehjulets Aksel, tjener samme Øjemed som Citanternes, at Indstævntes Patent i Henseende til Indstilleligheden vinkelret paa Roulettehjulets Aksel i Modsætning til Indstilleligheden i Retning med Akslens Længderetning kun indfører en ny Udførelsesform for Indstilleligheden, at Udførelsesformen i Indstævntes Patent har Fordele fremfor Citanternes Patent i Retning af nøjagtigere Indstillelighed — hvad Skønsmændene dog anser for at være af underordnet Betydning i Praksis — og i Retning af, at Roulettehjulet, naar det slides, kan efterspændes, at den ovennævnte, i Indstævntes Patent omhandlede Indstillelighed i Retning med Akslens Længderetning ikke har noget at gøre med det Formaal, der tilsigtes med Roulettehjulets Indstillelighed vinkelret paa Akslen, at ikke ogsaa Citanternes Patent er indrettet saaledes, at Akslens koniske Hoved, eftersom den slides, kan skrues dybere ind i Polerjernet, og at det Indstævnte meddelte Patent betyder et Indgreb i den Citanterne tilstaaede Patentbeskyttelse, samt at efter Skønsmændenes Formening Indstævntes Patent ikke burde være udstedt i den foreliggende Form, idet dets Udførelse vil medføre Anvendelse af en Anordning, som Citanterne har Eneret paa. I Tilslutning hertil har Skønsmændene endvidere erklæret, at Citanterne kun har Eneret paa Snitpolerjern, ved hvilke Retningen af Roulettehjulets Indstillelighed er vinkelret eller omtrent vinkelret paa Længderetningen af Hjulets Aksel, at Akslen ved Indstævntes Patent under Indstillingen bevæger sig i en cirkelformet Linje, og at Indstævntes Patent efter deres Mening er et Kombinationspatent, saaledes at han kun har Patent paa saadanne Snitpolerjern, ved hvilke Roulettehjulets Aksel bestaar i en ekscentrisk Tap, der er indstillelig saavel i cirkulær Retning som i Retning med Tappens Længderetning, hvilken samtidige Indstillelighed ikke er kendt fra Citanternes Patent. Skønsmændene har endelig paa Anledning som Begrundelse af deres ovennævnte Antagelse, at det Indstævnte meddelte Patent betyder et Indgreb i den Citanterne tilstaaede Patentbeskyttelse, udtalt, at Indstævntes patenterede Snitpolerjern er forsynet med en ganske lignende Anordning i Henseende til Indstillelighed af Roulettehjulet vinkelret eller omtrent vinkelret paa Hjulets Aksel som Citanternes, dog fremtrædende i en ændret Udførelsesform, men saaledes at Øjemedet i begge Tilfælde er det samme, nemlig at man efter Ønske kan sætte Roulettehjulets Tænder mere eller mindre for, at Indstævnte har kombineret denne Anordning med en anden, førstnævnte Anordning ganske uvedkommende, Anordning, nemlig at Roulettehjulets Aksel er indstillelig i Akslens Længderetning, hviket er en ny teknisk Effekt fremfor Citanternes Snitpolerjern, men som dog ikke berettiger Indstævnte til at anvende Citanternes patent-

terede Anordning, end ikke i en ændret Udførelsesform, hvorved Skønsmændene har bemærket, at Kombinationen af den ommeldte ny tekniske Effekt med Citanternes Opfindelse ikke er nogen tredje Opfindelse, idet der ikke ved Sammenstillingen af de to første Opfindelser naas nogen teknisk Virkning, der er større eller bedre end Summen af de to Virkninger, som de to førstnævnte Opfindelser, anvendte hver for sig, nødvendigvis maa give.

Da nu Retten efter det saaledes afgivne Skøn — ved hvilket bemærkes, at der ikke vil kunne tages Hensyn til en af Indstævnte mod Skønnets Betydning fremført Indsigelse, hentet fra, at en af Skønsmændene stod i Forretningsforbindelse med Citanterne — maa gaa ud fra, at Citanternes patenterede Anordning af 12 Juli 1906 med Hensyn til Roulettehjulets Indstillelighed i Princippet er identisk med den Anordning, der — i Forbindelse med en anden Anordning — er Genstand for Indstævntes Patent af 5 Februar 1908, og da det fremgaar af det foreliggende, at Beskrivelse af Citanternes Patent har med tilhørende Tegning været bekendtgjort den 23 Juli 1906, altsaa før Ansøgningen om Patent for Indstævntes Anordning den 19 Marts 1907 indleveredes, burde sidstnævnte Patent i Medfør af Patentloven af 13 April 1894 § 1 Nr. 3, jfr. § 2, ikke have været meddelt Indstævnte, i alt Fald ikke i det foreliggende Omfang. Indstævntes Patent vil som Følge heraf, og idet en af Indstævnte nedlagt subsidiær Paastand om, at hans Patent anerkendes som Afhængighedspatent af Citanternes, og at hans Opfindelse: Rouletteakslens Indstillelighed i Længderetningen, anerkendes som et selvstændigt Patent, ikke findes at kunne komme til Afgørelse her under Sagen — i Medfør af fornævnte Lovs § 24 være at kende ugyldigt. Derimod findes der ikke Føje til at paalægge Indstævnte i den nævnte Anledning at udrede nogen Erstatning.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-  
hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Fredag den 21 Juni.

Nr. 203. Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Ole Marinus Olsen** (Def. Harboe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rinds Herreds Ekstrarets Dom af 27 Maj 1911: Tiltalte Ole Marinus Olsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Grønnegaard, 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1911: Tiltalte Ole Marinus Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder det ved Underrettsdommen bestemte Salær til Aktor for Underretten samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 150 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltalte har foretaget de i Dommen omhandlede Forvanskninger af Regnskabsopgørelserne for 1905, 1906 og 1907, og da han har benyttet disse urigtige Opgørelser til at skaffe sig udbetalt de i Dommen nævnte Tantiémebeløb, som han efter rigtig Opgørelse ikke havde Krav paa, vil han være at anse efter Straffelovens § 251. Straffen findes under Hensyn til den midlertidige Straffelovs § 13 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ole Marinus Olsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møldrup og Harboe 300 Kroner til hver samt i Godtgørelse for Udlæg til disse Sagførere henholdsvis 4 Kroner 15 Øre og 1 Krone.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rinds Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Ole Marinus Olsen, der er født den 30 December 1856, og som ikke ses tidligere a. have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forholdf

I Begyndelsen af Aaret 1899 blev der i Aalestrup under Navn a »Aalestrup og Omegns Aktietømmerhandel« stiftet et Aktieselskab med en Aktiekapital af 17,000 Kr., af hvilket Beløb dog en mindre Del ikke blev indbetalt, saaledes at Aktiekapitalen ialt blev bogført med 16,833 Kr. 42 Øre. Fra Driftens Begyndelse blev Tiltalte, der tidligere havde været Købmand i Løgstør, indtil hans Bo blev taget under Konkursbehandling, antaget som Bestyrer af Aktietømmerhandelen, i hvilken Egenskab det paahvilede ham under Tilsyn af Bestyrelsen og Revisorerne at lede hele Aktieselskabets Forretning, saaledes at han navnlig skulde forestaa Indkøb og Udsalg, modtage Indbetalinger og gøre Udbetalinger samt føre Forretningens Bøger og Regnskaber. Den Tiltalte herfor tillagte Løn udgjorde 1000 Kr. om Aaret, senere forhøjet til 1100 Kr., samt i Tantième 25 pCt. af Forretningens Overskud.

I første Halvdel af Aaret 1908 førtes der Forhandlinger mellem Tømmerhandler O. C. Schrøder og Snedker Nielsen, begge af Aalestrup, paa den ene Side og Aktieselskabet paa den anden Side, om at de



nævnte Mænd skulde overtage Aktietømmerhandelen. Den 23 April 1908 afholdt Aktieselskabet en Generalforsamling, hvor Schrøder og Nielsen efter Opfordring kom tilstede, og hvor Spørgsmaalet om Forretningens Afstaaelse til dem blev forhandlet, uanset at Generalforsamlingen paa Grund af, at et efter Lovene tilstrækkeligt Antal Aktionærer ikke havde givet Møde, ikke var beslutningsdygtig. Under Mødet fremkom der fra en tilstedeværende Aktionær Anvisning paa, at den tilsigtede Overtagelse af Tømmerhandelen kunde bringes i Stand paa den Maade, at Schrøder og Nielsen tilkøbte sig samtlige Aktier i Aktieselskabet, og idet Schrøder og Nielsen erklærede sig villige hertil, opnaedes der — idet der som vejledende med Hensyn til den Værdi, Aktierne maatte antages at kunne have, blev benyttet den for Aktieselskabet pr. 1 Januar 1908 udarbejdede Aarsbalance eller, som den ogsaa benævnedes, Status — paa Stedet Overenskomst med de mødte Aktionærer om, at disse skulde afstaa deres Aktier til en Kurs af 115 pCt., hvilket Tilbud de skulde vedstaa i 14 Dage, indtil Schrøder og Nielsen nærmere kunde faa undersøgt Aktieselskabets hele Stilling. Uden dog at foretage nogen saadan Undersøgelse opkøbte Schrøder og Nielsen i den efter Generalforsamlingen nærmest følgende Tid samtlige af Aktieselskabet udstedte Aktier hovedsagelig til en Kurs af 115 pCt., men i enkelte Tilfælde dog til en noget billigere Pris. Senere udraadte Nielsen af Forholdet til Tømmerhandelen, og Schrøder blev derefter Eneindehaver af samme.

Efter at Schrøder og Nielsen som anført havde overtaget Tømmerhandelen, forblev Tiltalte som Medhjælper hos dem i henved tre Maaneder, hvorefter han rejste til Aalborg for dersteds at overtage en Plads som Handelsrejsende.

Da Schrøder og Nielsen senere undersøgte Aktieselskabets Bøger og øvrige Regnskabsmateriale m. m. samt opgjorde Forretningens Status pr. 1 Januar 1909, mente de at komme under Vejr med, at den Balance pr. 1 Januar 1908, der som meldt havde dannet Grundlaget for deres Overtagelse af Forretningen, havde været i betydelig Grad misvisende, idet Aktieselskabets Varelager og udestaaende Tilgodehavender efter deres Opfattelse maatte være opførte med altfor store Beløb, medens Vekselgælden og den almindelige Boggæld maatte være for lavt angivne. Idet de i Henhold hertil have beregnet det dem ved Aktiernes Overtagelse til den ovenanførte Pris paaførte Tab til 23,925 Kr. 7 Øre, have de dels under et civilt Søgmaal søgt de tidligere Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse til Betaling af dette Beløb, dels foranlediget offentlig Undersøgelse indledet mod Tiltalte, under hvilken denne har været sigtet for forsærlig Forvanskning af Aktietømmerhandelens Status, ligesom der ogsaa har været rejst Sigtelse mod ham for uberettiget Forbrug af Aktieselskabets Midler.

Med Hensyn til disse Sigtelser maa Tiltalte, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Forbrug af Aktieselskabets Midler og om Misligheder i Henseende til den regnskabsmæssige Opgørelse af Aktietømmerhandelens udestaaende Tilgodehavender og dens almindelige Boggæld, anses ved Underrettsdommen ikke at være funden skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes ham som strafbart, og da Sagen ikkun er appelleret efter Begæring af Tiltalte og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om nærmere at komme ind paa disse Punkter.

Hvad angaar Opgørelsen af Varelagerets Værdi og Vekselgældens Størrelse har der under Sagen fundet nærmere Undersøgelse Sted angaaende de for Aktieselskabet udarbejdede Aarsbalancer pr. 1 Januar 1906, 1 Januar 1907 og 1 Januar 1908. Disse Balancer udarbejdedes af Bestyrelsesformanden under Medvirkning af Tiltalte og paa Grundlag af de af denne førte Bøger og af ham afgivne Fortegnelser. Den nærmere Fremgangsmaade hermed var iøvrigt følgende. Af Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse, personlig eller ved Fuldmægtig, foretoges en Optælling af Varelageret, saaledes at de forskellige Lagerartikler opførtes i smaa Hæfter eller Bøger, der afleveredes til Tiltalte, som derefter vedføjede Priserne og sammentalte disse, hvorpaa Optællingsbøgerne tilligemed den af Tiltalte i Aarets Løb førte Lagerbog, der skulde udvise enhver Tilgang til og Afgang fra Lageret, afgaves til Aktieselskabets Revisorer til videre Behandling. Det maa antages, at der stedse har været nogen Uoverensstemmelse mellem Lagerbogens Udvisende af den regnskabsmæssige Lagerbeholdning og den ifølge Optællingsbøgerne forefundne faktiske Beholdning, men disse Differencer kan dog ikke antages at have haft noget større Omfang, hvorved bemærkes, at efter forskellige under Sagen fremkomne Udtalelser fra fagkyndige Personer vil i en Forretning som Aktietømmerhandelen en Lagerbog af den ommeldte Beskaffenhed ikke uden Vanskelighed kunne føres med fuldkommen Nøjagtighed. De af Aktietømmerhandelen akcepterede Veksler indførtes af Tiltalte i en Vekselsbog, der efter Aarets Udgang blev gennemgaaet af Revisorerne, men medens disse vel maa antages at have paaset, at de enkelte Veksler var rigtig indførte, maa der derimod gaas ud fra, at Revisorerne ikke har konstateret, med hvilken samlet Sum Vekselgælden burde opføres i Aarsbalancerne. Paa disse opførte Bestyrelsens Formand Varelageret med den Værdi, som fremgik af den af Tiltalte foretagne Opsummering i Optællingsbøgerne, og Vekselgælden med det samlede Beløb, som i saa Henseende af Tiltalte blev ham opgivet, uden at Formanden kan antages at have søgt nærmere at kontrollere Rigtigheden af de opgivne Beløb.

Under Sagen er der af en bogholderi- og regnskabskyndig Mand dels paa Grundlag af Lagerbogen, sammenholdt med de tilstedeværende Optællingsbøger, dels ved Gennemgang af Vekselsbogen og forhaanden-værende indfrieede Veksler samt ved Hjælp af det øvrige Regnskabsmateriale foretaget en Opgørelse af Aktieselskabets Status, saaledes som denne maa antages i Virkeligheden at have været i Sammenligning med de ovennævnte tre Aarsbalancer, og med Hensyn til Angivelserne af Varelagerets Værdi og Vekselgældens Størrelse i disse er derefter fremkommet følgende:

I Aarsbalancen pr. 1 Januar 1906 er Varelageret opført med 23,651 Kr. 41 Øre og Vekselgælden med 24,311 Kr. 4 Øre. Medens sidstnævnte Beløb paa det nærmeste er stemmende med den af den nævnte Sagkyndige beregnede Vekselgæld, der beløber sig til 24,312 Kr. 68 Øre, skulde Varelagerets Værdi efter den Sagkyndiges Beregning ikkun udgøre 15 à 16,000 Kr. Under Sagen er tre ved den af de Paagældende foretagne Vareoptælling benyttede Smaaabøger, mærkede henholdsvis I, II og III, bragte tilstede. Af disse Bøger indeholder Nr. I Lagerartikler til samlet Beløb 7068 Kr. 55 Øre, hvilken

Sum er overført til Bog Nr. II og med dennes Slutningsbeløb sammenlagt til 15,397 Kr. 40 Øre. Dette Beløb er alter overført til Bog Nr. III, men i denne er der endvidere overført som »Transport« 7068 Kr. 55 Øre, altsaa det samme Beløb som fra Bog Nr. I er overført til Bog Nr. II. Herefter maatte det sidstnævnte Beløb synes at være medregnet to Gange ved Udregningen af Varelagerets Værdi, og idet denne er opført i Aarsbalancen med det saaledes udregnede Beløb, maatte Varelageret forekomme i Balancen at være opført med over 7000 Kr. for meget. Tiltalte har erkendt, at det er ham, der i Bog Nr. III har tilføjet den ommeldte Transportsum af 7068 Kr. 55 Øre, men han har forklaret, at der maa have været en Optællingsbog til, rimeligvis betegnet med Nr. III, saaledes at det beror paa en Fejlskrift, at den foreliggende Bog Nr. III ikke er bleven betegnet med Nr. IV, og at den saaledes manglende Bog har indeholdt Fortegnelse over Varer til Værdi af det overførte Beløb. I hvert Fald maa der, efter hvad Tiltalte videre har gjort gældende, foruden de i de foreliggende tre Optællingsbøger opførte Lagerartikler have været yderligere Artikler tilstede paa Lageret til en Værdi lig det ommeldte eller dog et ganske lignende Beløb.

I Aarsbalancen pr. 1 Januar 1907 er Varelageret opført med 24,477 Kr. 34 Øre og Vekselgælden med 15,744 Kr. 20 Øre. Med Hensyn til denne Opgørelse af Varelageret er der forefundet en Optællingsbog, lydende paa en Varebeholdning af den angivne Værdi, men ved Udregningen af denne Værdi er der paa Bogens sidste Side opført som »Transport fra Bog 2« et Beløb af 5068 Kr. 92 Øre. Tiltalte har erkendt, at det er ham, der har tilføjet den ommeldte Transportsum i den foreliggende Optællingsbog, men hans endvidere fremsatte Udtalelse om, at der maa have været en anden Optællingsbog, hvorfra Summen er anført, er ikke bestyrket ved det iøvrigt under Sagen Oplyste. Efter den med regnskabskyndig Bistand under Sagen foretagne Opgørelse af den Værdi, Varebeholdningen maatte antages at have haft pr. 1 Januar 1907, skulde denne være 4 à 5000 Kr. mindre end i Balancen anført. Det bemærkes derhos, at i den foreliggende Optællingsbog synes der lige før den sidst beskrevne Side i samme at være fjernet et Par Blade, uden at Tiltalte, der har nægtet selv at have udrevet disse Blade, har kunnet give nogen antagelig Forklaring om Sammenhængen hermed. Angaaende den i Balancen opførte Vekselgæld har en under Sagen foretagen Optælling af de paagældende Veksler, der er bragte til Veje, udvist, at Vekselgælden den 1 Januar 1907 ialt androg 24,733 Kr. 20 Øre, altsaa ca. 9000 Kr. mere end i Balancen anført. Tiltalte, der har erkendt, at Beløbet er opført i Balancen i Henhold til en af ham affattet og til Bestyrelsesformanden af ham afleveret, under Sagen foreliggende Fortegnelse over Vekselskylden, lydende paa 15,744 Kr. 20 Øre, har ikke kunnet give nogen udtømmende Forklaring med Hensyn til den foreliggende Uoverensstemmelse, idet han alene har anført, at han ikke nu saa længe efter kan erindre den nærmere Sammenhæng, at han mangler flere oplysende Bilag, som tidligere har foreligget, men nu ikke kan findes, at nogle Veksler, saasom Tjenesteveksler m. m., efter hans Formening ikke skulde medoptages paa den af ham til Brug ved Udarbejdelsen af Balancen affattede Fortegnelse, og at andre nærmere angivne Veksler efter hans

Formening med Føje er udeladte af Fortegnelsen, fordi de Varer, for hvilke deres Paalydende udgjorde Betalingen, ikke var komne paa Lageret paa det Tidspunkt, da Vekslerne akcepteredes. Urigtigheden af det sidstnævnte Anbringende maa nu vel under Undersøgelsen anses at være godtgjort, men iøvrigt er Rigtigheden af Tiltaltes Forklaringer ikke tilfulde modbevist.

I Aarsbalancen pr. 1 Januar 1908 er Varelageret opført med 35,528 Kr. 71 Øre og Vekselgælden med 24,101 Kr. 78 Øre. I den til Brug for den her omhandlede Statusopgørelse affattede Lageroptællingsbog, der har været tilstede under Undersøgelsen, ses Lagerets Værdi paa den sidst beskrevne Side i Bogen pag. 52, oprindeligt at have været opsummeret til 25,528 Kr. 71 Øre, men det forreste Chiffer i dette Tal ses derefter ved Overskrivning at være rettet fra 2 til 3, saaledes at den endelige Værdi af Varelageret er opført med det i Aarsbalancen angivne Beløb. Den samme Rettelse ses derhos i Bogen ogsaa at være foretaget ved de foregaaende Lateris- og Transportsummer tilbage til Side 48 øverst. Tiltalte har erkendt, at det er ham, der har foretaget disse Rettelser, og han har med Hensyn hertil nærmere forklaret, at der ved den paagældende Aarsopgørelse har eksisteret en anden Optællingsbog, hvori der har været opført Lagerartikler til Værdi omkring 10,000 Kr., og at han har foretaget de ommeldte Rettelser »i Hastværk«. Af de Mænd, der har udført den paagældende Lageroptælling, er der afgivet tildels beedigede Forklaringer, der gøre det lidet sandsynligt, at en saadan anden Optællingsbog har eksisteret, og der er heller ikke under Undersøgelsen forefundet nogen saadan. Den ene af Aktieselskabets daværende Revisorer har derhos forklaret, at de ommeldte Rettelser i den tilstedeværende Optællingsbog ikke fandtes dengang, da Bogen var forelagt til Revision. Ved den under Undersøgelsen med regnskabskyndig Bistand foretagne Opgørelse af Varelageret pr. 1 Januar 1908 er dettes Værdi ansat til 25,607 Kr. 84 Øre. Ved den paa samme Maade foretagne Opgørelse af Vekselgælden paa nævnte Tidspunkt er denne ansat til 32,536 Kr. 11 Øre, altsaa mellem 8 og 9000 Kr. højere end paa Balancen opført. Tiltalte har erkendt, at sidstnævnte Opførelse er foretaget af Bestyrelsesformanden i Henhold til den ham af Tiltalte overleverede Fortegnelse over akcepterede Veksler, og med Hensyn til Uoverensstemmelsen i Summerne har han afgivet lignende Forklaringer som med Hensyn til Aktietømmerhandelens Vekselgæld pr. 1 Januar 1907.

Vel vil der nu ikke kunne tillægges de oftnævnte med regnskabskyndig Bistand under Sagen foretagne Opgørelser af Værdien af Aktieselskabets Varelager paa de fornævnte forskellige Tidspunkter, saavel som af Vekselgældens Størrelse, ubetinget afgørende Betydning under Hensyn til, at disse Opgørelser efter Forholdenes Natur i hvert Fald tildels fremtræde som konstruerede, men ikke destomindre maa der efter alt det Foreliggende gaas ud fra, at der ved de af Tiltalte foretagne Handlinger er givet Aktietømmerhandelens Status i de fornævnte Aarsbalancer Udseende af at være betydeligt bedre, end den virkelig var, og at dette har staaet Tiltalte klart. Idet der imidlertid ikke ved den stedfundne Undersøgelse er tilvejebragt fornøden Oplysning om, hvad der har været Tiltaltes egenlige eller umiddelbare Formaal med de af ham foretagne Rettelser og Tilføjelser, og navnlig ikke om, at

dette Formaal har været at tilvende sig Fordele paa Aktieselskabets Bekostning, maa det anses overvejende betænkeligt at statuere, at han har foretaget dem i egenlig bedragerisk Hensigt. Derimod findes Tiltalte derved, at han efter ved de nævnte Foranstaltninger at have vildledet Aktieselskabets Bestyrelse med Hensyn til Selskabets virkelige Stilling har paa Grundlag af de ommeldte Statusopgørelser, med hvis Urigtighed han alene kan antages at have været bekendt, ladet sig udbetale Tantième, nemlig efter det Oplyste for Aarene til den 1 Januar 1906, 1 Januar 1907 og 1 Januar 1908 henholdsvis 340 Kr. 87 Øre, 548 Kr. 1 Øre og 484 Kr. 34 Øre, at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, for hvilket han vil være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

---

Nr. 96. Gartner Niels Larsen (Harboe efter Ordre)

mod

Forsikringsaktieselskabet Fønix (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Bortfald af en Forsikringskontrakt paa Grund af Appellantens Krænkelse af den ham paahvilende Sandhedspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1911: De Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet Fønix, bør for Tiltale af Citanten, Gartner Niels Larsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Sinding i Salær 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gartner Niels Larsen, 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Harboe i Salarium for Højesteret 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 1048 af 4 December 1908 tegnede Citanten, Gartner Niels Larsen,

hos de Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet Fønix, en Forsikring, hvorefter der ved fuldstændig forbigaaende Erhvervsudygtighed, forarsaget ved Sygdom, skulde betales ham en daglig Erstatning af 3 Kroner.

Under Anbringende af, at han i Tiden fra 3 Juli til 30 Oktober 1909 eller 119 Dage har været fuldstændig uarbejdsdygtig, søger Citanten, hvem der er meddelt fri Proces, under nærværende Sag de Indstævnte til Betaling af..... 357 Kr.

med Fradrag af den den 5 September 1909 for-

faldne, de Indstævnte rettidig tilbudte, men af dem

refuserede Præmie ..... 9 „ 90 Øre

eller 347 Kr. 10 Øre

med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 25 November 1909, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaavidt de Indstævnte til Støtte herfor have anført, at Citanten har mistet ethvert Krav paa Erstatning hos Selskabet, fordi han først den 3 Juli 1909 har betalt den den 5 Juni s. A. forfaldne Præmie, idet de i saa Henseende have henvist til Forsikringsbetingelsernes § 9, hvori det bl. a. hedder :

»Præmien, der betales til de i Policen fastsatte Terminer, betales forud, og den Forsikrede bærer selv Ansvar for, at Præmien betales rettidig og uden Omkostninger for Selskabet.

Naar en forfalden Præmie ikke er betalt paa Forfaldsdagen, vedvarer Selskabets Forpligtelser i Følge Policen endnu i de nærmeste paafølgende 14 Dage, dersom Præmien betales inden Udløbet af denne Frist; men saa snart disse 14 Dage ere forløbne, suspenderes Selskabets Forpligtelser i Følge Forsikringspolicen uden videre, og uden at der sker Anmeldelse derom til den Forsikrede; navnlig har Forsikringstageren tabt sin Ret til Erstatning hos Selskabet for Sygdoms- og Ulykkestilfælde, der indtræder efter Forfaldsdagen. — Det staar Selskabet frit for at modtage Præmiebeløbet senere eller betragte Forsikringen som hævet, men Selskabet har ogsaa i det sidste Tilfælde Ret til ad retslig Vej at inddrive alle endnu ikke indbetalte Præmier for hele den resterende Forsikringstid tilligemed eventuelle Søgsmålsomkostninger skadesløst, uanset Bestemmelsen i Forordningen af 6 August 1824«,

vil der ikke kunne gives dem Medhold heri, eftersom det af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Indstævnte overfor deres Agent, hvem Citanten havde anmodet om Henstand med den nævnte Præmies Betaling, havde indvilget i, at der blev givet Citanten en kortere Henstand, og at de Indstævnte derefter intet havde foretaget sig overfor Citanten, forinden denne mod behørig Kvittering fra de Indstævnte betalte Præmien til Agenten, hvem Citanten derhos, forinden Betalingen skete, havde meddelt, at han følte sig syg og gjorde bedst i at indsende Sygemelding.

De Indstævnte have dernæst gjort gældende, at Citanten har mistet sin Ret efter Policen som Følge af, at han i det af ham den 28 No-

vember 1908 underskrevne Forsikringsandragende, der indeholder følgende trykte Passus:

»Jeg erkjender herved at have gjort mig bekendt med ovenstaaende Spørgsmaal og besvaret dem overensstemmende med Sandheden uden at fortie noget om min saavel hidtidige som nuværende Helbreds-tilstand, og jeg erkjender, at Selskabet, hvis mine Svar, som jeg i et og alt indestaar for, paa noget Punkt skulde vise sig urigtige, til enhver Tid kan erklære Forsikringen ugyldig, uden Tilbagebetaling af Præmier«,

i Strid med Sandheden har besvaret det til ham stillede Spørgsmaal: »Har De gennemgaaet nogensomhelst Sygdom? og da hvilken?« med »Nej«, omendskøndt han i Tiden fra 18 September til 18 December 1893 er bleven behandlet for en Gigtlidelse, der i en under Sagen fremlagt Lægeerklæring betegnes som »haardnakkede Affektioner af flere Led, fornemmelig h. Knæ og h. Fodled«.

Citanten har erkendt, at han overfor de Indstævntes Agent, der udfyldte Andragendet, og som efter Citantens Angivende ikke lod ham forstaa Svarenes Betydning eller gjorde ham opmærksom paa den foran anførte trykte Passus, har besvaret det nævnte Spørgsmaal urigtigt, men han har gjort gældende, at dette, hvad heller ikke modsiges af Sagens Oplysninger, udelukkende skyldtes Uagtsomhed, og at den fejlagtige Besvarelse har været ganske uden Betydning for hans Antagelse til Forsikring.

Det findes imidlertid, at Citanten, ved at besvare fornævnte Spørgsmaal benægtende, har gjort sig skyldig i en saadan Urigtighed med Hensyn til de ham paahvilende Opgivelsespligter, at Forsikringskontrakten ikke kan være bindende for de Indstævnte, hvorfor disses Frifindelsestaand vil være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Sinding, hvis Sagførelse har været lovlig, tillægges der i Salær 60 Kroner, som vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 267. Højesteretssagfører Bagter

mod

**Laurits Marius Oluf Andersen** og **Ejnar Sigurd Alfred Andersen** (Def. Asmussen),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Hæleri.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 2 April 1912: Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen til

Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede Aktionens Omkostninger — derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jensen, 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Mathiesen, 15 Kr. — førstnævnte med  $\frac{3}{4}$  og sidstnævnte med  $\frac{1}{4}$ . At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1912: Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i tre Aar, og Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udreder og Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor samme- steds 15 Kr. og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel Bang og H. Levy, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen in solidum med fornævnte Arrestant udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Laurits Marius Oluf Andersen og Ejnar Sigurd Alfred Andersen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Laurits Marius Oluf Andersen og Ejnar Sigurd Alfred Andersen, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Den førstnævnte Arrestant er født den 10 Oktober 1882 og efter sit fyldte 18 Aar anset:

1. Ved Øster Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 8 Juli 1907 efter Straffelovens §§ 243 og 229<sup>4</sup> med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder;

2. Ved Musse Herreds Ekstrarets Dom af 17 Marts 1910 efter Straffelovens § 230 II og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1905, med lige Arbejde i 1 Aar; og

3. Ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 20 Januar 1911 efter Straffelovens § 231 II, jfr. § 246, med lige Arbejde i 18 Maaneder.



Den sidstnævnte Arrestant er født den 10 Oktober 1885 og ifølge Dom anset:

1. Ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 16 November 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 §§ 13 og 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage;

2. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 April 1909 efter Straffelovens § 230 II, jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar;

3. Ved samme Rets Dom af 30 Marts 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage;

4. Ved samme Rets Dom af 24 Maj 1910 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; og

5. Ved samme Rets Dom af 25 Februar 1911 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Ifølge Arrestanternes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilståelser har de gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter at Arrestanterne den 27 Februar d. A. sent om Aftenen vare gaaede fra Næstved til Lille Næstved Præstegaard for der at søge Natteteje, gik Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen i tyvagtig Hensigt ved Midnatstid ind i en uafloaset Gang i Præstegaarden og stjal der 1 Jakke og et Par Benklæder, tilsammen af Værdi 2 Kr., hvorefter han gik hen til Stuehusets søndre Gavl og med en i den nævnte Gang funden Havekniv i tyvagtig Hensigt slog Hul i en Vinduesrude og gennem Hullet ved Hjælp af Kniven løftede den nederste Vindueshaspe af, aabnede Vinduet, steg ind gennem det og fra det paagældende Værelse igennem en aabentstaaende Dør gik ind i Præstens Kontor, hvor han stjal et Rav-Cigarrør til Værdi 2 Kr., 6 Stkr. 10-Øres Frimærker, 1 Fyldepen til Værdi 50 Øre, hvilke Genstande laa frit fremme paa et Skrivebord, samt en Del Cigarer af Værdi — som det maa antages — 3 Kr., der laa paa et Tobaksbord, og endelig et kontant Beløb af 3 Kr. og nogle Øre, der laa i en Konvolut i en uafloaset Skuffe i Tobaksbordet. Fra Kontoret gik han gennem en uafloaset Dør ud i en Forstue, hvor han stjal følgende frit fremme beroende Genstande: Et Par Herregalocher af Værdi 1 Kr. 50 Øre, et Par Damegalocher, 1 Overfrakke af Værdi 10 Kr., i hvis Lomme laa et Par Handsker af Værdi 2 Kr., og 2 Lommestørklæder af Værdi 20 Øre, endvidere et Halstørklæde af Værdi 1 Kr., 1 Regnfrakke af Værdi 12 Kr., et Par Snørestøvler af Værdi 5 Kr., 1 Hat af Værdi 1 Kr., 1 Sjal af Værdi 5 Kr. og 2 Spadserestokke af Værdi 50 Øre og 25 Øre. Alle de stjaalne Ting tilhørte Sognepræsten.

Efter dernæst i Kontoret at have afført sig noget af sit eget Tøj og iført sig af det stjaalne Tøj: Jakken, Benklæderne, Overfrakken, Halstørklædet, Hatten, Støvlerne og Herregalocherne, gik han — der endvidere havde undersøgt, om nogle uafloasede Skuffer i tre i de ovennævnte Værelser samt i den tilstødende Havestue værende Møbler ikke indeholdt Penge, som han i saa Fald vilde tilegne sig — medtagende de øvrige Koster og sit gamle Tøj, igen ud igennem det Vindue, igennem hvilket han var steget ind i Huset, bortkastede i Præstegaardens Have de stjaalne Damegalocher og kastede sit gamle Tøj ud i Susaaen, der løber langs med Præstegaardens Mark, og gik saa tilbage

til Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen, der umiddelbart efter, at Arrestanterne var komne i Nærheden af Præstegaarden, havde lagt sig til at sove i nogle udenfor Gaarden liggende Rør, vækkede ham og gav ham af de stjaalne Ting: Regnfrakken, Handskerne og den ene Stok til Værdi 25 Øre.

Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen har forklaret, at han straks forstod, at Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen havde stjaalet disse Genstande, men at han hverken fik at vide eller forstod, at de var stjaalne ved Indbrud, og Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen har ikke bestemt fastholdt, at han underrettede den Anden herom. Begge Arrestanterne begav sig straks derpaa bort fra Præstegaarden.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Laurits Marius Oluf Andersen være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar, og Arrestanten Ejnar Sigurd Alfred Andersen efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, hvorhos den førstnævnte Arrestant vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og de nedenfor nævnte Salærer for Overretten, dog saaledes, at den sidstnævnte Arrestant in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanterne ere ansete henholdsvis efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stk., jfr. § 246, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og tilpligtede at udrede Aktionens Omkostninger, førstnævnte Arrestant med  $\frac{3}{4}$  og sidstnævnte Arrestant med  $\frac{1}{4}$ , vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse med det Foranstaaende.

Mandag den 24 Juni.

Nr. 254. Højesteretsagfører Dietrichson  
mod  
Christian Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1912: Arrestanterne Christian Nielsen og Max Lauritz Carl Dittmer Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 120 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overrettsagførerne Cortsen og

Schmidt, 20 Kr. til hver, dog at Nielsen ikke udreder udover  $\frac{3}{6}$  og Hansen ikke udover  $\frac{5}{6}$  af disse Omkostningers samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Nielsen til Højesterets-sagførerne Dietrichson og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Christian Nielsen og Max Lauritz Carl Dittmer Hansen tiltales for Tyveri, Nielsen tillige for Overtrædelse af Polititilhold . . .

Nielsen er født den 19 September 1889 og er tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., førstnævnte § tildels sammenholdt med § 37, og efter § 238, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved kgl. Resolution af 17 Januar 1911 blev han fritaget for at udstaa den resterende Del af Straffen mod at tilbringe denne paa »Adserbølgaard«.

Hansen . . .

Samme Arrestant har endvidere tilstaaet Følgende:

Natten mellem den 15 og 16 December f. A. fulgtes han med Medarrestanten ad Strøget og Skoubogade. Paa Hjørnet af denne Gade og Skindergade sagde han til Nielsen: »Bliv staaende her og se, om der kommer nogle Folk.« Senere har han dog ændret dette derhen, at han i Skoubogade kun sagde: »Gaa op paa Hjørnet af Skindergade og Skoubogade og vent dér«. Om Nielsen blev staaende paa Hjørnet, ved han ikke, men selv gik han hen til en i Ejendommen Skoubogade Nr. 6, Kælderen, værende Bundtmagerforretning og stjal, idet han stak Armen ind gennem Trækruden, 3 Muffer, der hang frit fremme indenfor Butiksruden, og med hvilke han gik hen til Nielsen, der imidlertid var gaaet hen til Hjørnet af Skindergade og Nørregade. Han gav her Nielsen en af Mufferne, hvori tillige laa en af de ovenfor ommeldte Tasker, som han kort i Forvejen havde stjaalet, men da der i det samme kom nogle Folk, som han kendte, blev der ikke talt mere herom udover, at han, idet han rakte Nielsen Muffen, sagde: »Nu er vi kvit«, hvorved han sigtede til, at han skyldte Nielsen 4 Kr. 50 Øre, som hermed blev afgjort. De 3 Muffer ere vurderede til ialt 66 Kr., hvoraf den, som Nielsen modtog, til 16 Kr. Den paagældende Taske er vurderet til 3 Kr.

Arrestanten Nielsen har erkendt, at han den paagældende Nat var sammen med Medarrestanten ved Skoubogade, hvor Hansen sagde: »Gaa op paa Hjørnet af Skindergade og Skoubogade, saa kommer jeg lige straks.« Han, Nielsen, gik imidlertid hen til Hjørnet af Nørregade og Skindergade, hvor Hansen kort efter kom og gav ham en Muffe, hvori der laa en Taske, idet han sagde: »Nu er vi kvit«, men da de derefter kom fra hinanden, gik han hjem til sit Logi, hvor han solgte Muffen og Tasken til sin Kæreste for 10 Kr. og en Frokost.

Nielsen, der ved Sagens Begyndelse usandfærdig forklarede, at han havde købt Muffen og Tasken af en ubekendt Mand, som han havde truffet paa Gaden, for 4 $\frac{1}{2}$  Kr., har villet gøre gældende, at han ikke skænkede det en Tanke, om Muffen, som Medarrestanten den paagældende Nat kom med, var stjaalen, og at han ikke forstod, at det var Tyvekoster, før 2 à 3 Dage senere paa en Tid, da han havde solgt Muffen og Tasken, idet Hansen da sagde, at »der var Skæg i Muffen«. Efter først at have erkendt ved denne Hansens Udtalelse at være bleven klar over, at det var Tyvekoster, har han senere rettet det til, at han kun forstod, at der var noget Ulovligt med Muffen, nemlig at Hansen havde taget den fra sin Kæreste.

Efter det saaledes Foreliggende findes Nielsens Forhold saavel til Muffen som til Tasken, som har ligget i Muffen, at maatte tilregnes ham som Hæleri, idet han ikke kan have været uvidende om, at ogsaa Tasken hidrørte fra Tyveri.

Arrestanten Nielsen har tilstaaet at have overtraadt et ham den 3 Juli f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han til Protokollen skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet han ved sin Melding den 18 December f. A. har givet usandfærdig Forklaring om sin daværende Bopæl.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Nielsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, Hansen efter Straffelovens § 228 og efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 efter Omstændighederne og for begge Arrestanters Vedkommende tildels under Hensyn til nævnte midlertidige Straffelovs § 13 og for Nielsens Vedkommende under Et, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 120 Dage.

---

Nr. 100.            Direktør **B. H. Jacobsen** (Ingen)

mod

Lensgreve **C. Schimmelmann** (Aagesen).

### Højesterets Dom.

Da Citanten, efter at Højesterets Udeblivelsesdom af 6 Maj 1912 er afsagt, ved hvilken Lejlighed Indstævnte mødte, og efter

at han har meldt sig med Kvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter hverken er mødt eller har ladet møde, men Indstævnte har ladet nedlægge Paastand paa, at der afsiges endelig Dom i Sagen, og at han tilkendes Kost og Tæring,

kendes for Ret:

Citanten, Direktør B. H. Jacobsen, bør have tabt Sagen samt i Kost og Tæring til Indstævnte betale 200 Kroner. Saa bør han og betale til Justitskassen for unødigt Trætte 400 Kroner samt endvidere til bemeldte Kasse 10 Kroner.

Nr. 194.            Læge Mads Hansen (Ingen)

mod

Gaardejer Jens Kristian Hansen (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Læge Mads Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Erelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmusen for Højesteret 80 Kroner.

Fredag den 28 Juni.

**Nr. 54. Det mosaiske Trossamfund i København**  
(Asmussen)

mod

**Dr. phil. T. Lewenstein (Liebe),**

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Berettigelse til at afskedige Indstævnte fra Stillingen som Førstepræst ved det mosaiske Trossamfund i København.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1911: De Indstævnte, det mosaiske Trossamfund i København ved dets Repræsentanter, bør til Citanten, Dr. phil. T. Lewenstein, betale 50,000 Kr. med Renter 5 pCt. pro anno fra den 21 Februar 1910, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at to, henholdsvis den 14 Marts og den 12 September 1910, i bekræftet Genpart af Citanten fremlagte Overenskomster af 1 September 1903 og August 1905 ikke udvise, om Originalerne ere stemplede.

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog at det i Dommen Kontraappellanten tilkendte Erstatningsbeløb vil være at forhøje til 80,000 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Hovedappellanterne have at betale Kontraappellanten med 1200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det i Dommen Kontraappellanten, Dr. phil. T. Lewenstein, tilkendte Erstatningsbeløb bestemmes til 80,000 Kroner med Renter. Processens Omkostninger for Højesteret betale Hovedappellanterne, Det mosaiske Trossamfund i København, til Kontraappellanten med 1200 Kroner. Saa betale Hovedappellanterne til Justitskassen 10 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Citanten, Dr. phil. T. Lewenstein, der hidtil havde været Ovrerrabbiner ved den nederlandsk-israelitiske Menighed i Haag, blev i Begyndelsen af Aaret 1903

af de Indstævnte, Det mosaiske Trossamfund i København, ved dets Repræsentanter anmodet om at overtage Embedet som Første-Præst ved Samfundet. Under de foreløbige Forhandlinger fremhævede Citanten udtrykkelig overfor de Repræsentanter, der som Delegerede var mødtes med ham i Hamborg, dels at han tilhørte den ortodokse Retning indenfor Jødedommen og som Betingelse for Overtagelse af Embedet maatte forlange den afgørende Myndighed i alle rituelle Spørgsmaal, dels at han, der var gift, havde flere Børn og opgav en god og fast Stilling i Holland, kun kunde overtage Embedet, naar dette tilsikredes ham for Livstid. Der blev da ogsaa, efter at de Indstævnte i Forening med Forstanderne for Samfundets Synagoge havde valgt Citanten til »Første-Præst« ved Samfundet med fast Ansættelse fra 1 Maj 1903, den 1 September s. A. mellem Parterne oprettet en skriftlig Overenskomst om »Vilkaarene for Embedet«, der navnlig derved adskiller sig fra et af de Indstævnte i Juli 1902 udfærdiget »Reglement for Embedet som Første-Præst«, at der i Overenskomstens § 3 er optaget en Tilføjelse om, at »saavel rituelle Spørgsmaal som alle Gudstjenesten vedrørende Anliggender stedse skulle være underkastede Første-Præstens Afgørelse«, samt at der i Stedet for Reglementets Bestemmelse om, at Embedet er opsigeligt med 12 Maaneders Varsel fra begge Sider, er optaget en saalydende § 9:

»Medens Dr. T. Lewenstein til enhver Tid er berettiget til efter 6 Maaneders foregaaende Varsel at fratræde Embedet, ere Repræsentanterne uberettigede til at opsiges Dr. Lewenstein, saalænge og forsaa vidt han opfylder de ham saavel i Almindelighed som ifølge foranstaaende Bestemmelser paahvilende Embedspligter.«

Efter de Indstævntes Ansøgning meddeltes der ved kgl. Resolution af 24 September 1903 Citanten Anerkendelse som Præst ved Trossamfundet »med Bemyndigelse til at foretage kirkelige Handlinger, navnlig at afholde den anordnede Religionsprøve og forrette Ægtevielser, med borgerlig Gyldighed, og med Forpligtelse til at føre Tilsyn med de ved de mosaiske Menigheder udenfor København ansatte Præster og til at yde det Offentlige den Medhjælp, der i flere Retninger har paahvilet den hidtilværende Præst i København som Embedspligt.«

I de følgende Aar opstod der Uoverensstemmelse mellem Parterne angaaende forskellige mindre væsenlige Punkter, og i 1907 opstod der en Konflikt mellem dem af større Betydning, idet Citanten hævdede den Opfattelse, at almindelig Bededag, der ifølge den ved Kancelliskrivelse af 21 Marts 1833 approberede Agende for det mosaiske Trossamfunds Synagoge i København skulde fejres ved Gudstjeneste i Synagogen, ikke burde fejres saaledes, da det fra kompetent Side var meddelt ham, at Bededag ikke var en Mindedag om dansk-nationale Begivenheder, men en rent kristelig Fsteddag, medens de Indstævnte fastholdt, at den i Overensstemmelse med Agendens Bestemmelse vedblivende burde højtideligholdes i Synagogen, som den var blevet det i over 70 Aar. Konflikten førte til, at de Indstævnte den 25 September 1907 androg Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, at den kgl. Anerkendelse maatte blive frataget Citanten. Mini-

steriet svarede under 11 Oktober s. A. at da det af de Indstævnte om Citantens Forhold Anførte ikke skønnedes at involvere noget Kontraktbrud, saa Ministeriet sig ikke i Stand til at imødekomme de Indstævntes Ønske, men maatte i hvert Fald forinden videre udbede sig en Udtalelse fra Citanten. Efter at saadan Udtalelse var modtaget, og de Indstævnte havde haft Lejlighed til yderligere at udtale sig, fastholdt Ministeriet i Skrivelse af 13 Marts 1908 sit Standpunkt, navnlig under Henvisning til, at da Citanten ikke ved sin Ansættelse var bleven gjort bekendt med den for Samfundet gældende Agende, maatte han i sin hidtidige Opfattelse af sit Pligtforhold overfor det Offentlige betragtes som havende været i god Tro. Skrivelsen slutter saaledes: »Derimod bedes det ved Kommunikationen af nærværende Skrivelse tilkendegivet Dr. Lewenstein, at det fremtidig vil blive betragtet som en ham overfor det Offentlige paahvilende Pligt ikke at modsætte sig eller paa nogen Maade, der gaar udover den ham tilkommende Ret til gennem Forstanderskab eller Repræsentantskab at søge Agenden ændret ad lovlig Vej, at modarbejde den ved Agendens § 30 anordnede Festligholdelse af almindelig Bededag ved Afholdelse af Gudstjeneste i Synagogen, saalænge denne Bestemmelse i Agenden ikke er ophævet ved en af Repræsentantskabet vedtagen og af Ministeriet stadfæstet Ændring i Agenden, og at Overtrædelse af denne Pligt fra hans Side eventuelt vil kunne drage Tilbagetagelsen af hans Anerkendelse efter sig. Men man undlader ikke at tilføje, at Ministeriet vil være villigt til naarsomhelst at stadfæste en saadan Ændring, naar den vedtages af Repræsentantskabet«.

Den næste Konflikt, der opstod mellem Parterne, og som endte med, at de Indstævnte afskedigede Citanten, angik Børn af de saakaldte blandede Ægteskaber samt Optagelse i Jødedommen af Ikke-Jøder.

Med Hensyn til saadanne Børn, angaaende hvilke der i Henhold til Lov 13 April 1851 § 9 af Forældrene er afgivet en Erklæring om, i hvilken Tro de skulde opdrages, er Stillingen overfor det mosaiske Trossamfund denne, at de jødiske Præster kun betragte dem som Jøder, naar Moderen er Jødinde, men da ogsaa uden Hensyn til, hvilken Trosbekendelse Faderen tilhører, medens de, naar Moderen ikke er Jødinde, uden Hensyn til, om Faderen hører til det mosaiske Trossamfund, ikke anerkende Børnene som Jøder og forlange visse ceremonielle Regler iagttagne, forsaavidt de skulde optages i Jødedommen.

Medens nu de Indstævnte hævde, at de Betingelser, Citanten har stillet for saadanne Børns Optagelse i Jødedommen, ere ganske inhumane og i Realiteten umulige at efterkomme og derfor i Virkeligheden gør Lovreglerne om Forældrenes Ret til at bestemme, at Børnene skulde opdrages i den jødiske Religion — hvilken Ret det er de Indstævntes Pligt at værne om — illusoriske, hævder Citanten, at den Opdragelse i en vis Tro, hvorom Lovens § 9 taler, ikke er ensbetydende med Optagelse i det paagældende Trossamfund, samt at iøvrigt de Betingelser, han har opstillet, ikke ere andre end saadanne, som det maa være hans Ret og Pligt som ortodoks Præst at opstille, nemlig for at sikre, dels at Begæringen om Optagelse i det jødiske Trossamfund virkelig skyldes religiøse Bevæggrunde, dels at den Paagældende



lever under saadanne Forhold, at den jødiske Troslæres Forskrifter kan ventes iagttagne af ham.

Da den Tid i Efteraaret 1909 nærmede sig, da Forberedelsen til Konfirmationen skulde begynde — Konfirmationen foretoges skiftevis af Citantem og Menighedens 2den Præst, Dr. Schornstein, og det var da Dr. Schornsteins Tur til at afholde Konfirmationen — tilskrev de Indstævnte den 20 September 1909 Dr. Schornstein, at han, naar der til Konfirmationen anmeldtes Børn af blandede Ægteskaber, der ifølge Vedtagelse skulde opdrages i den jødiske Tro, og som var indførte i Trossamfundets Ministerialbøger, var saavel berettiget som forpligtet til at konfirmere dem, selv om Moderen ikke var Jødinde, naar disse Børn iøvrigt opfyldte de religiøse Betingelser, som Dr. Schornstein maatte stille. Dr. Schornstein havde heller intet derimod at erindre, men mente, at da en saadan Handling maatte betragtes som en Optagelse i Jødedommen, var det for ham en nødvendig Betingelse, at han, der var antaget med udtrykkelig Tilkendegivelse om, at de Rabinske Funktioner ved Skilsmisser og Overgang til Jødedommen ikke kunde udøves selvstændigt af 2den Præst, fik en almindelig Ret til at optage Folk fra andre Trossamfund i Jødedommen. I Skrivelse af 11 Oktober 1909 tilkendegav derefter de Indstævnte Dr. Schornstein, at de var gaaede ind paa at meddele ham Ret til uden Forbehold at foretage Overgang til Jødedommen, saaledes at den i hans Kontrakt gjorde Indskrænkning med Hensyn til denne Overgang dermed var bortfaldet, og i Skrivelse af 18 s. M. meddelte de Indstævnte Citanten Indholdet af den Dr. Schornstein tilsendte Skrivelse. I Skrivelse af 25 s. M. svarede Citanten, at han betragtede dette Skridt som et Brud paa den med ham indgaaede Kontrakt. Den 13 Januar 1910 om Eftermiddagen henvendte Citanten sig ved sin Sagfører til Repræsentantskabets Formand med Anmodning om, at der maatte blive draget Omsorg for, at Dr. Schornstein — der, efter hvad der var kommet til Citantens Kundskab, i de nærmeste Dage agtede at optage en ung Mands ikke-jødiske Hustru i Jødedommen — ikke foretog nogen saadan Optagelse, før der forelaa Svar fra Kultusministeriet, for hvilket Citanten allerede den 29 September 1909 havde indstillet Spørgsmaalet til Afgørelse. Samtidig meddelte Citantens Sagfører, at hvis de Indstævnte ikke gav et bestemt Løfte om at efterkomme Anmodningen, vilde Citanten indrykke saalydende Avertissement i de offentlige Blade:

»Bekendtgørelse fra Første-Præsten ved det mosaiske Trossamfund.

Det bekendtgøres herved, at for Tiden ingen Optagelse i Jødedommen ved det herværende mosaiske Trossamfund har jødisk — rituel — retsgyldig Kraft, saafremt Optagelsen sker uden min Medvirken, selv om gejstlige eller kirkelige Embedsmænd, som er ansatte ved Trossamfundet, skulde foretage saadanne Optagelser med Repræsentanternes Samtykke.

København, den 14 Januar 1910.

Overrabbiner, Dr. T. Lewenstein,  
Første-Præst ved det mosaiske Trossamfund«.

I et samme Dags Aften afholdt Repræsentantskabsmøde vedtoges det imidlertid at tilkendegive Citanten, at man, hvis han gjorde Alvor af sin Trusel om Avertissementets Indrykkelse, vilde suspendere ham, hvilket meddeltes ham gennem hans Sagfører.

Da Citanten desuagtet lod nævnte Avertissement indrykke i »Berlingske Tidende« for den 14 Januar 1910 og flere andre større Blade, tilskrev de Indstævnte samme Dag Citanten, at de i Anledning af hans Avertissement indtil videre havde suspenderet ham fra hans Embede som Præst ved deres Trossamfund. Herpaa svarede Citanten samme Dag, at han ikke ansaa Repræsentanterne for kompetente til at suspendere ham fra hans Embede, og at han agtede at fortsætte sine Funktioner som Første-Præst ved det mosaiske Trossamfund, og samme Aften indrykkede Citanten følgende Inserat i »Berlingske Tidende«:

»Da Repræsentanterne for det herværende mosaiske Trossamfund i Anledning af den af mig indrykkede Bekendtgørelse af den 14 Januar har tilskrevet mig, at de suspenderer mig fra mit Embede, saa undlader jeg ikke herved at bekendtgøre, at jeg ikke anser Repræsentantskabet kompetent til at suspendere mig, og at jeg derfor vedbliver at fungere som Første-Præst ved det mosaiske Trossamfund. Herom har jeg Dags Dato tilskrevet Repræsentantskabet.

København, den 14 Januar 1910.

Overrabbiner, Dr. T. Lewenstein,  
Første-Præst ved det mosaiske Trossamfund«.

Den 18 s. M. tilskrev de Indstævnte derefter Citanten, at de i Anledning af hans Skrivelse til dem af 14 s. M. meddelte ham Afsked fra hans Stilling som Præst ved deres Trossamfund.

Det skal her endnu bemærkes, at de Indstævnte den 29 Juni 1910 ved Byfogden lod nedlægge Forbud for Citanten mod, at han betegne sig som fungerende Præst for den hellige Menighed i København, samt mod, at han forsynede Koscher-Kød med Kontrolmærker, hvorpaa han benævnedes sig paa denne Maade, hvilket Forbud er stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 20 Februar 1911.

I Anledning af Afskedigelseserklæringen har Citanten anlagt nærværende Sag, under hvilken han principalt har paastaet de Indstævnte dømte til at høre den ham af de Indstævnte under 18 Januar 1910 meddelte Afskedigelse som Første-Præst kendt ugyldig, subsidiært til i Anledning af den uberettigede Afskedigelse at betale ham en Erstatning af 150,090 Kr. 50 Øre, eller dog af 126,392 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 21 Februar 1910, samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Da det af Citanten uimodsiget er anført, at den Bestemmelse i Kontrakten med Dr. Schornstein, der udelukker denne fra selvstændig at optage Personer i Jødedommen, er indsat efter forudgaaende Forhandling med og paa Begæring af Citanten, maa de Indstævntes egen-

mægtige Ændring af dette Punkt gennem Skrivelsen af 20 September 1909 betegnes som en uberettiget Forrykkelse af den Citanten tildelte Stilling. Citantens Protest derimod gennem det første Avertissement af 14 Januar 1910 findes derfor ikke at have kunnet berettigede de Indstævnte til ensidig at hæve den mellem dem og Citanten afsluttede Kontrakt, og da de Indstævnte heller ikke iøvrigt har oplyst, at der fra Citantens Side foreligger nogen Krænkelser af de ham paahvilende Embedspligter eller noget andet Forhold, der kunde gøre ham uværdig til at beklæde sit Embede, kan de Indstævntes Suspension af Citanten ikke anses forenelig med den mellem Parterne indgaaede Overenskomst. Da endvidere Citantens Protest mod denne kontraktstridige Suspension ikke i sig selv kan anses som tilstrækkelig Afskedigelsesgrund, maa ogsaa Citantens Afskedigelse anses som kontraktstridig.

Da imidlertid Kontraktens § 9 efter Arten af den af Citanten beklædte Stilling ikke kan forstaaes som hjemlende nogen af Parterne en direkte fremtvungen Ret til Forholdets Fortsættelse mod den anden Parts Vilje, kan Citantens principale Paastand ikke tages til Følge, og Spørgsmaalet bliver herefter alene, hvilken Erstatning der kan tilkomme Citanten i Anledning af Afskedigelsen.

Citanten har i saa Henseende anført, at han har oppebaaret en fast aarlig Gage af 5000 Kr., et aarligt Gagetillæg af 1500 Kr. samt Legatrenter og Sportler til saadant Beløb, at hans samlede aarlige Indtægt har udgjort omkring 9500 Kr. Da en Livrente paa dette Beløb for en Mand i hans Alder vil koste 150,090 Kr. 50 Øre, og en Livrente paa 8000 Kr. (hans Indtægt ÷ Gagetillægget) vil koste 126,392 Kr., har han som anført nedlagt Paastand i Overensstemmelse dermed.

De Indstævnte har protesteret mod disse Erstatningspaastande som overdrevne og nærmere begrundet dette deres Standpunkt.

Da nu Citanten ikke mod de Indstævntes Benægtelse har bevist sin Paastand om, at det ham for et Aar ad Gangen særlig tillagte Gagetillæg paa 1500 Kr. i Virkeligheden var lovet ham som fast, og da der endvidere maa henses dels til, at Citanten, der er 47 Aar gammel, maa antages at kunne skaffe sig nogen Indtægt ved sit Arbejde, dels til, at den ham tilsagte Indtægt ikke ubetinget var tilsikret ham for Livstid, men kun saalænge han vedblev at være i Besiddelse af de fornødne Legems- og Sjælskræfter til at bestride sit Embede, skønnes Erstatningen passende at kunne fastsættes til 50,000 Kr. med Renter som paastaet, hvorhos de Indstævnte vil have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 200 Kr.

**Nr. 82. Slagelse Andels-Svineslagteri (Asmussen)**

mod

**Grosserer F. Bierfreund** samt dennes Konkursbo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Beregningen af Betalingen for leverede Svin.

Slagelse Købstads ordinære Rets Dom af 1 August 1910: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring bør Citanten, Grosserer F. Bierfreund i Nyborg, til de Indstævnte, Slagelse Andels-Svineslagteri, udrede 50 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanten den 11 Juni 1907 udstedte Deklaration ikke er skreven paa stemplet Papir. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1911: Denne Sag hjemvises til Underretten til Paakendelse i Realiteten. Sagens Omkostninger her for Retten betaler de Appelindstævnte, Slagelse Andels-Svineslagteri, til Appellanten, Grosserer F. Bierfreund af Nyborg eller nu dennes Konkursbo, med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Slagelse Andels-Svineslagteri, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 14 Oktober 1906 forespurgte Grosserer F. Bierfreund de Appelindstævnte, Slagelse Andels-Svineslagteri, om de maatte være villige til at modtage Svin i Nyborg eller overhovedet paa Fyn, idet han bemærkede, at han og flere Svineopdrættere der paa Eggen var misfornøjede med den Pris, der betaltes dem for deres Svin.

Herpaa svarede de Appelindstævnte den 17 s. M., at de kun modtog Svin af Andelshavere, og at de derfor ikke saa anden Udvej for de paa Fyn værende Svineproducenter til at faa en bedre Pris end, at de indmeldte sig som Andelshavere i Slagteriet. Samtidig sendte de Bierfreund et Eksempplar af Slagteriets Love.

Der udviklede sig herefter Forhandlinger mellem Bierfreund og de Appelindstævnte.

Den 9 Marts 1907 skrev de Appelindstævnte til Bierfreund, at de var villige til at tage Svinene enten som Andelssvin, saaledes at de paagældende Svineproducenter indmeldte sig som Andelshavere, eller saaledes at Bierfreund indtil videre arrangerede sig med en Mand, der indtraadte som Andelshaver, og som saadan hver Uge tilstillede de Appelindstævnte Svinene som Andelssvin.

Den 16 s. M. svarede Bierfreund herpaa i et Brev, hvori det bl. A. hedder:

»Det er meget muligt at Forretningen maa ordnes derved, at jeg skaffer en Andelshaver. De erindrer jeg sagde Deres Herr Olesen at jeg personlig ikke vil være Andelshaver, da jeg, som Følge af min Opfattelse som Købmand, ikke er begejstret for Andelsvirksomheder, men paa den anden Side kan jeg altid være med til at gøre en Forretning, og dette antager jeg kan lade sig gøre ved at skaffe en Mand til at være Andelshaver og over hvem saa den hele Forretning gøres. Vor velsignede Skatteordning er jo ogsaa saaledes, at det mulig vilde bringe Deres Slagteri i en vanskelig Stilling, hvis Forretningen ikke gøres igennem en Andelshaver, og jeg skal gerne bidrage mit til ikke at optaarne Vanskeligheder.

Jeg mener derfor Sagen ordnedes paa følgende Maade.

N. N. bliver Andelshaver i Deres Slagteri, jeg opkøber i Forening med ham alle de Svin vi kunne faa, . . . . . Hvorledes disse Svin, der altsaa indgaa i Deres Regnskab som N. N.'s Andelssvin, forøvrigt senere skulle behandles, herom maa vi nærmere forhandle, . . . . .

Jeg er af den Overbevisning, at vi maa kunne finde en Form for Samarbejde . . . . .«

Efter yderligere Forhandlinger mellem Parterne skrev de Appelindstævnte den 13 April 1907 til Bierfreund, at de i Henhold til Samtale med ham indtil videre var villige til at modtage hans og samtlige i Omegnen af Nyborg værende Producenters Svin paa Betingelse af, at B. lod sig repræsentere ved en Mand, der indtraadte som Andelshaver, og som maatte undertegne en Deklaration derom. Saavel i denne Skrivelse som i en Skrivelse af 6 Maj 1907 præciserede de derhos Vilkaarene for Leveringsforholdet med Bierfreund. Heri tilbød de bl. a., at Bierfreund, foruden et nærmere bestemt kontant Forskud, der skulde betales straks ved Leveringen, ved Aarets Slutning skulde erholde det ham eventuelt tilkommende Restbeløb udbetalt paa Basis af Overskudsfordelingen til Slagteriets øvrige Andelshavere i Forhold til det af Bierfreund leverede Antal Svin. Det udtaltes derhos, at da Forskuddet formentlig aldrig vilde overstige Svinenes Gennemsnitsværdi som Andelssvin, vilde der ikke være noget at tilsvare fra Bierfreunds Side ved Aarets Slutning, i hvilken Henseende de Appelindstævnte iøvrigt gav Bierfreund bestemt Tilsagn om, at de ikke under nogen- somhelst Form vilde gøre Krav gældende imod ham.

Den 13 Maj 1907 tilskrev Bierfreund de Appelindstævnte som Svar herpaa, at han betragtede Aftalerne som afsluttede, hvorhos han »for det lettere Overblikks Skyld« samlede Betingelserne for Samarbejdet. Blandt disse Betingelser omtalte han bl. a., at han paa Fyn opkøbte Svin for de Appelindstævnte og overførte disse Svin til de Appelind-

stævntes Slagteri ved en Andelshaver, som han foranledigede indtraadte som Andelshaver i Slagteriet, og som udstedte Deklaration i saa Henseende, at Svinene skulde forsendes paa Andelshaverens Navn, men at denne skulde give Bierfreund uigenkaldelig Transport paa ethvert Tilgodehavende hos Slagteriet, saaledes at Bierfreund alene var berettiget til at hæve Betalingen for Svinene saavel den øjeblikkelige Betaling som ogsaa enhver Efter- og Overskudsbetaling. Han tilføjede, at det var en Selvfølge, at Slagteriet ikke maatte modtage som Andelshavere eller antage Opkøbere paa Fyen Andre end den eller de, som han foreslog.

Hertil erklærede de Appelindstævnte den 16 Maj 1907, at ihvorvel de i alt Væsenligt gik conform med Skrivelsens Indhold, bad de dog Bierfreund være indforstaaet med, at deres Skrivelser af 13 April og 6 Maj s. A. dannede Grundlaget for deres fremtidige Forbindelse, samt at det var en Selvfølge, saalænge deres Forhold ikke var opløst, at de ikke antog eller indgik nogen lignende Forbindelse med nogen-somhelst Anden paa hans Plads.

I et samme Dag til Bierfreund afsendt Brev, der bærer Paategningen »privat«, udtalte de Appelindstævnte, at de ganske rigtigt havde bemærket, at Bierfreund anvendte Formen »en Andelshaver«, og at de i saa Henseende kun skulde udtale, at det var dem ganske ligegyldigt, hvem denne Andelshaver blev.

Da Forhandlinger, som Bierfreund havde indledet med en Mand paa Fyen om at indtræde som Andelshaver, imidlertid ikke førte til noget Resultat, besluttede Bierfreund — efter hvad der maa antages uden i Forvejen at træffe nogen Aftale derom med de Appelindstævnte — selv at indtage Stillingen som Andelshaver, og udfyldte og undertegnede den 11 Juni 1907 en tilsendt Deklaration, hvorved han indtegnede sig som Andelshaver i de Appelindstævntes Slagteri. Samme Dag paa-begyndte han Leveringen med Afsendelsen af den første Ladning Svin til Slagteriet.

Det viste sig imidlertid snart, at Parternes Opfattelse af den trufne Aftale var divergerende, idet Bierfreund gjorde gældende, at det Forskud, han fik for Svin, forsaavidt var en endelig Afregning, som han, uanset om dette Beløb oversteg den Dagspris, Slagteriet betalte de øvrige Andelshavere, havde Krav paa Andel i Aars-Overskuddet ubeskaaret, medens de Appelindstævnte gjorde gældende, at han med Hensyn til sin Andel i Aars-Overskuddet var stillet som Slagteriets øvrige Andelshavere, saaledes at han kun fik Krav paa ubeskaaren Andel i dette, saafremt Forskuddet ikke havde overskredet Afregningsbeløbet, medens han i modsat Fald ved Aarets Slutning maatte finde sig i, at det for meget Udbetalte blev fradraget i det ham tilkommende Overskud. Efter de Appelindstævntes Anbringende indtog Bierfreund forsaavidt samme Stilling som andre Andelshavere, medens han indtog en Særstilling, forsaavidt der var givet ham Tilsagn om, at Slagteriet

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juli 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 22.

---

---

Fredag den 28 Juni.

ikke af ham vilde fordre tilbagebetalt, hvad der maatte være udbetalt ham i Forskud mere end der kunde dækkes af Overskuddet, medens de havde en saadan Ret overfor andre Andelshavere.

Da Parterne trods gentagne Forligsforhandlinger ikke kunde komme til nogen Forstaaelse herom, afbrød de Appelindstævnte Leveringsforholdet med Bierfreund i Februar 1908.

Bierfreund anlagde derefter Sag mod de Appelindstævnte ved Slagelse Købstads ordinære Ret, og paastod dem endeligt tilpligtede at betale ham 5743 Kr. 56 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Beløbets Forfaldsdag den 1 Februar 1908 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Beløbet fremkom saaledes:

1) For 1754 Andelssvin, 3 Kr. i Overskud pr. Svin	5262 Kr.	»	Øre
2) Præmiebeløb ifølge Sluttedlerne . . . . .	499	—	84 —
	5761 Kr.	84	Øre
med Fradrag af et anerkendt Modkrav . . . .	18	—	28 —
til Rest . . . .	5743 Kr.	56	Øre

De Appelindstævnte paastod principalt Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring. Subsidiært paastod de sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Begge Parter nedlagde derhos forskellige subsidiære Paastande.

Efter at der fra begge Parter Side var vekslet flere Indlæg, paastod for Underretten de Appelindstævnte Sagens Formalitet særskilt paakendt, idet de, forsaavidt Sagen ikke maatte blive afvist, paastod sig bevilget en passende Udsættelse for at svare med Hensyn til Realiteten. Heroverfor protesterede Bierfreund imod, at der blev givet dem yderligere Udsættelse.

Til Støtte for deres Afvisningspaastand henviste de Appelindstævnte til § 34 i Slagteriets Love, hvis 1ste Punktum er saalydende:

»Alle Tvistigheder mellem Slagteriet og Andelshaverne, ligegyldig af hvilken Art, afgøres ved Voldgift og kunne ikke gøres til Genstand for Rettergang«,

idet de gjorde gældende, at Bierfreund som Andelshaver som Følge af denne Bestemmelse var afskaaren fra at bringe Spørgsmaalet om sit formentlige Tilgodehavende hos dem for Domstolene.

Ved fornævnte Rets Dom af 1 August 1910 blev de Appelindstævntes Afvisningspaastand taget til Følge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 50 Kroner.

Ved Stævning af 28 September 1910 har Bierfreund indanket denne Dom her for Retten, hvor han har paastaet den kendt uefterrettelig, dens Bestemmelse om Kost og Tæring ophævet og Sagen hjemvist til Underretten til Paakendelse i Realiteten. Han har derhos paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

De Appelindstævnte have paastaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten.

Under Proceduren her for Retten er Bierfreunds Bo taget under Konkursbehandling, og Konkursboet er derefter indtraadt i Sagen.

Til Støtte for sin Paastand har Konkursboet bl. a. anbragt, at Bierfreund kun stod i et pro forma Andelsforhold til Slagteriet, og at han i Virkeligheden ikke var Andelshaver i dette men Opkøber for de Appelindstævnte og derfor ikke faldt ind under Bestemmelserne i Slagteriets Love.

Selv om det nu ogsaa maa antages, at Bierfreund ved at underskrive Deklarationen af 11 Juni 1907 er indtraadt som Andelshaver i Slagteriet og derved er bleven undergivet Slagteriets Love, maa der gives Appellanterne Medhold i, at det mellem Parterne indgaaede Kontraktsforhold i saa væsenlige Henseender falder udenfor den Ramme, som i Andelsselskabets Love forudsættes for Andelshavernes Retsstilling, at den i § 34 foreskrevne Voldgiftspligt ikke kan anses anvendelig paa dette Kontraktsforhold.

Den af de Appelindstævnte nedlagte Paastand om Sagens Afvisning vil derfor ikke kunne tages til Følge. Da der derhos imod Boets Protest ikke vil kunne gives de Appelindstævnte yderligere Udsættelse til at svare i Realiteten, vil Sagen efter Boets Paastand være at hjemvise til Paakendelse i Realiteten.

Sagens Omkostninger her for Retten findes de Appelindstævnte at burde betale Konkursboet med 60 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Retten.

**Nr. 162. Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkurs-Afdeling (Henriques)**

mod

**Frk. Agnes Frederikke Peucherts Konkursbo (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om Godtgørelse for de af Appellanten afholdte Udlæg ved Indgivelse af en Konkursbegæring.



Københavns Gældskommissionens Dom af 28 August 1911: De Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling, bør til Citanterne, Frk. Agnes Frederikke Peucherts Konkursbo, betale 103 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 April d. A., til Betaling sker, og i Sagsomkostninger 7 Kr. 7 Øre, men bør iøvrigt for Tiltale af Citanterne i denne Sag fri at være. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af at det ovennævnte, af Overrettsagfører Konrad Levysohn for de Indstævnte den 15 Maj d. A. fremlagte, af Frk. Peuchert den 26 Oktober 1910 underskrevne Dokument ikke er stemplet.

### Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, drejer den sig alene om det Beløb af 103 Kroner, som Appellanten ved den indankede Dom er bleven tilpligtet at betale til Indstævnte. Efter det Foreliggende maa der vel gaas ud fra, at det er Appellanten, der har draget Omsorg for, at Konkursbegæringen blev indgivet, og for derved foranledigede Møder m. m. har udlagt det omstridte Beløb, men da Dokumentet af 26 Oktober 1910 ikke findes at indeholde nogen Bemyndigelse for Appellanten til at indgive saadan Konkursbegæring, ville herfra hidrørende Udlæg ikke kunne forlanges godtgjorte. Allerede som Følge heraf vil Appellanten være at tilpligte at betale det nævnte Beløb med Renter heraf som paa-staaet, og Dommen, der har samme Resultat, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Oktober 1910 standsede Frk. Agnes Frederikke Peuchert sine Betalinger og henvendte sig til de Indstævnte, Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling med Anmodning om at ordne hendes Forhold til Kreditorerne. I den Anledning underskrev hun den 26 Oktober 1910 et Dokument, ved hvilket hun bl. a. gav de Indstævnte uigenkaldelig Fuldmagt til at optræde paa hendes Vegne og forpligtede sig til forlods at erlægge til de Indstævnte et Beløb, der svarede til 1 pCt. af hendes Passivmasse, samt »Refusion af de kontante Udlæg, Afdelingen maatte faa i Sagen«. Frk. Peuchert opnaaede imidlertid ikke gennem de Indstævnte at faa nogen Ordning med sine Kreditorer, og hendes Bo blev derefter taget under Konkursbehandling efter Begæring af nogle af disse. I den Opgørelse, de Indstævnte have til-

stillet Boet over, hvad der maatte tilkomme Boet af de af Frk. Peuchert forinden Fallitten til de Indstævnte indbetalte kontante Penge have de Indstævnte bl. a. fradraget:

An Overretssagfører K. Levysohn for Møder i Skifteretten med Videre:	
Salær. . . . .	Kr. 100, 00
Stpl. . . . .	— 1, 00
Porto. . . . .	— 2, 00
	Kr. 103, 00
for Tryksager . . . . .	— 6, 00
	ialt . . . Kr. 109, 00

Da Konkursboet ikke mener, at de Indstævnte ere berettigede til at fradrage disse Beløb i den af dem oppebaarne Sum men at disse Beløb skulle indbetales i Boet, have de anlagt nærværende Sag, under hvilken de principalt paastaa de Indstævnte tilpligtede at betale de ovennævnte 109 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 21 April d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det maa efter det Foreliggende antages, at de ovennævnte Poster med Undtagelse af Posten paa 6 Kr. for Tryksager vedrøre den af Kreditorerne til Skifteretten indgivne Begæring om at faa Frk. Peucherts Bo taget under Konkursbehandling, og at de Indstævnte ikke have haft noget at gøre med denne Begæring, der først blev indgivet efter at det var mislykkedes for de Indstævnte at faa ordnet Frk. Peucherts Forhold til sine Kreditorer. Som Følge heraf kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i, at den ovenfor citerede Klausul i det af Frk. Peuchert den 26 Oktober 1910 underskrevne Dokument afgiver nogen Hjemmel til i det af dem Oppebaarne at fradrage disse Beløb, der maa være dem uvedkommende. Hvad derimod Posten paa de 6 Kr. angaar, fremgaar det af det Foreliggende, at den er for Trykning af en af de Indstævnte til Frk. Peucherts Kreditorer sendt Meddelelse om Resultatet af de Indstævntes Forhandlinger mellem Frk. Peuchert og hendes Kreditorer. Som Følge heraf findes de Indstævnte i Medfør af den citerede Klausul i Dokumentet af 26 Oktober 1910 at have været berettigede til at fradrage dette Beløb i det af dem Oppebaarne.

I Henhold til det Anførte ville de Indstævnte have at betale til Konkursboet 103 Kr. med Renter heraf som paastaaet og i Sagsomkostninger 7 Kr. 7 Øre.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af at det ovennævnte, af Overretssagfører Konrad Levysohn for de Indstævnte den 15 Maj d. A. fremlagte, af Frk. Peuchert den 26 Oktober 1910 underskrevne Dokument ikke er stemplet. Ellers foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 255. Højesteretssagfører Liebe

mod

**Kristian Hansen Degn (Def. Dietrichson),**

der tiltales for Tyveri og Brandstiftelse.

Lollands Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 5 Marts 1912: Arrestanten Kristian Hansen Degn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt betale alle af Aktionen og Forundersøgelsen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Lyngaa, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Kjersgaard, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører Kaae, betaler Arrestanten Kristian Hansen Degn 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Hansen Degn til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Kristian Hansen Degn for Tyveri og Brandstiftelse.

Arrestanten er født den 31 Marts 1886 og anset ved:

- 1) Thorseng Birks Ekstrarets Dom af 16 April 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder,
- 2) Nykøbing paa Falster Købstads Ekstrarets Dom af 19 Februar 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og
- 3) Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 14 September 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 6 August 1911 frastjaalet Fodermester Ludvig Wagner en til 60 Kroner vurderet Cykle, der beroede i en Vejgrøft ved en Mark, hvor Bestjaalne var i Arbejde. Det bemærkes herved, at der ikke vil kunne tages Hensyn til Arrestantens Paastand om kun at have sat sig i Besiddelse af Cyklen for som sket at benytte den som Befordringsmiddel til en Gaard, hvorpaa han dengang havde Tjeneste, idet Arrestanten selv har erkendt ikke at have haft til Hensigt at tilbagelevere den. Cyklen, der samme Dag blev fundet i en Grøft, hvor Arrestanten efter Brugen havde hensat den, er udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Medøns Arrestanten tjente som Malkerøgter paa Gaarden »Asserstrup«, hvor han havde ladet sig fæste for Halvaaret til 1 Maj 1912, følte han sig utilfreds med Forholdene, idet han navnlig ikke kunde lide Fodermesteren. 1ste Juledags Aften, den 25 Decemher 1911, opholdt han sig efter endt Dagværk sammen med Husmand Johansen, der er fast Arbejdsmand under »Asserstrup«, og som den paagældende Aften havde forrettet Staldkarlens Tjeneste, og i dennes Selskab nød han to Kopper Kaffepunch, indeholdende, som det maa antages,  $\frac{1}{4}$  Flaske Brændevin, uden at han dog derved blev synlig beruset. Efter at Johansen ved 10-Tiden havde trukket sig tilbage, gav Arrestanten sig til at spadserere i en Allé, som fra Landevejen fører op til Gaardens Bygninger, og under denne Tur opstod hos ham den Tanke at sætte Ild paa Staldbygningen, der ligger i en Afstand af 2 à 300 Alen fra Hovedbygningen, indeholder saavel Kostald som Hestestald, er grundmuret med Paptag og ligger i en Afstand af ca. 30 Alen fra en Lade, hvori opbevaredes Halm, idet han gik ud fra, at hans Tjenesteforhold vilde bringes til Ophør, naar Stalden var brændt. Efter at have fattet sin Beslutning gik Arrestanten ad en Trappe, der foroven er lukket med 2 uaflaasede Lemme, op paa Staldbygningens Loft, krøb hen til den østre Gavl, hvor han vidste, at der henlaa en Del Halm, og afrev en Tændstik af en Æske Tændstikker, som han havde hos sig, for dermed at sætte Ild paa Halmen. Han blev dog nu vaklende i sit Forsæt, undlod at sætte Ild paa Halmen og krøb tilbage henimod Nødgangen, hvor han lagde sig til at sove i en Bunke Hvedeavner. Efter en Tids Forløb vaagnede han, og nu kom Tanken om at sætte Ild paa atter op i ham. Han afrev en Tændstik, tændte først sin Pibe og stak derpaa den brændende Tændstik til nogle Halmstraa, der stak op mellem Avnerne. Halmstraaene blussede straks op, og Ilden forplantede sig derfra ned i Avnerne, i hvilke der var Ild, da han noget efter, uden at foretage sig Yderligere, forlod Loftet. Arrestanten, der ikke vil have lagt Mærke til, om der var nogen Bjælke i Nærheden af Avnebunken, har derimod erkendt, at denne laa lige ved Lemmene.

Arrestanten vil derpaa være gaaet tilsengs i sit Kammer, som laa i en Bygning, beliggende ca. 20 Alen fra Kostalden, og vil kort efter have hørt, at en Medtjenende, der maa antages at være kommen hjem ved 12-Tiden, gik til Ro i et Kammer, der stødte op til Arrestantens. En paa Gaarden tjenende Stuepige, der kom hjem ved 4-Tiden, saa da et Lysskær fra et af Tagrygningsvinduerne i Staldbygningen, men gik ud fra, at Fodermesteren opholdt sig paa Loftet med en Lygte og

gjorde derfor ikke Allarm. Den 26 December Klokken 4 $\frac{1}{2}$  om Morgenen kom Fodermesteren op til Stalden, da Kreaturerne skulde malkes. Efter at have kaldt paa Malkepigen gik han ind i Arrestantens Kammer, tændte Lampen og sagde »God Morgen«. Arrestanten, der efter sin Forklaring da laa og halysov, svarede først, efter at Fodermesteren havde trukket i Sengedynen, under hvilken han laa tildels paaklædt. Fodermesteren, der ikke fik Indtryk af, at Arrestanten var beruset, gik derpaa over i Stalden, og straks, da han kom ind i Forrummet til Kostalden, saa han, at der maatte være Ild paa Loftet, idet der var brændt et mindre Hul i Lemmen, der afslutter Trappeopgangen i Forrummet. Han gik derpaa op ad Trappen, aabnede den Halvdel af Lemmen, der ikke brændte, og saa nu Ild og Flammer slaa op fra Gulvet, hvorhos han mærkede, at Loftet var opfyldt af en kvælende Røg. Han tilkaldte nu Gaardens Folk, allarmede Forpagteren, og det lykkedes derpaa ved at bringe fyldte Vandspande op paa Loftet og kaste Vand paa Ilden at faa denne slukket.

Der var da i Gulvet over Kostalden, udover hvilket kun var spredt et tyndt Lag Halm, brændt et Hul omtrent 1 Alen langt og  $\frac{1}{2}$  Alen bredt, ligesom en Del af Tagstolen var noget forbrændt, idet særlig en Afstivningsbjælke, bestaaende af et Stykke 5 Tommer Tømmer, var omtrent brændt over, i venstre Halvdel af Lemmen over Trappen var brændt Hul nogle faa Tommer fra Kanten, og yderligere var der brændt Hul et Sted til i Gulvet. Det skønnedes, at Ilden, før den blev opdaget, havde brændt i flere Timer.

Arrestanten har erkendt, at han var bekendt med, at der den paa-gældende Nat i Staldbygningen fandtes ca. 103 Stk. Kreaturer samt 23—24 Heste.

Staldbygningen var brandforsikret for 28,966 Kroner og Besætningen for 44,000 Kroner. Den skete Skade har kun medført en Ud-gift af 27 Kr. 45 Øre, for hvilket Beløb Forpagteren har erklæret sig fyldestgjort hos Arrestanten.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 281, 1ste Stk., med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, som det er paalagt Arrestanten at udrede, det maa have sit Forblivende, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

---

Hermed endte første ordinære Session.

---

## Første Ekstrasession.

Mandag den 29 Juli.

Nr. 282.                    Højesteretsagfører Liebe

mod

**Ane Sofie Poulsen, kaldet Wentzel** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Arrestantinden Ane Sofie Poulsen, kaldet Wentzel, og Arrestanten Viggo Poul Aage Alex Wagner bør straffes: Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Olivarius, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Ane Sofie Poulsens, kaldet Wentzels Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ane Sofie Poulsen, kaldet Wentzel, til Højesteretsagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Ane Sofie Poulsen, kaldet Wentzel, der tiltales for Tyveri, er født den 25 Januar 1885 og blandt Andet anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 27 November 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 29 April 1911 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Viggo Poul Aage Alex Wagner, der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovstillæggets § 4, . . .

Ved Arrestantindens og Arrestantens Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten har i de sidste ca. 14 Dage før sin Anholdelse under Sagen den 21 Marts d. A. saa godt som udelukkende ladet sig underholde af Arrestantinden, uagtet han vidste, at hun drev Utugt som Erhverv.

Den 19 s. M. ca. Kl. 9 $\frac{1}{2}$  Aften skaffede Arrestantinden sig i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, som stod lidt paa Klem, Adgang til en Tobaksforretning i Saksogade Nr. 12 i Stuen, hvor hun stjal nogle Pund Tobak og Tobaksstilke fra Poser, der stod fremme, og en halv Snes Cigarer, som laa paa et Bord.

Arrestanten, som vidste, at Kosterne, der ialt ere vurderede til 4 Kr. 75 Øre, var stjaalne, tillod næste Dag, at Arrestantinden opbevarede dem i hans Logi, og modtog Cigarerne som Gave af hende; for 2 Kr. af Udbyttet af Tobakken og Stilkene, hvilket Arrestantinden solgte, lejede Arrestantinden et Værelse til dem, Resten af Udbyttet brugte de i Forening.

Som Følge af det Anførte ville Arrestantinden og Arrestanten være at anse, Arrestantinden efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri . . . efter Omstændighederne Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 2 Aar . . .

Nr. 269.

Advokat Hindenburg

mod

**Emil Vilhelm Koch** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1912: Arrestanterne Erik Aage Rikard Jensen og Emil Vilhelm Koch bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jensen i 2 Aar og Koch i 2 $\frac{1}{2}$  Aar. Saa bør Arrestanten Jensen og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bing og Godsken, 60 Kr. til hver, dog at Arrestanten Koch in solidum med ham udreder  $\frac{2}{5}$  af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Emil Vilhelm Kochs Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-

steret betaler Tiltalte Emil Vilhelm Koch til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører I. Kondrup 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Erik Aage Rikard Jensen og Emil Vilhelm Koch tiltales for Tyveri.  
Arrestanten Jensen er født den 24 Februar 1894 . . .

Arrestanten Kochs opgivne Alder af 19 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende; han har her i Landet været anset: ved Roskilde Købstads Politirets Dom af 14 Februar 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 4 Dage, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1910 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanten Jensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Endvidere har Arrestanten Jensen i Tiden fra den 27 August 1911 til den 3 September s. A. begaaet følgende Tyverier, hvori Arrestanten Koch, med hvem han i denne Tid vagabonderede omkring paa Landet, har deltaget paa den i hvert enkelt Tilfælde nærmere beskrevne Maade.

XVIII. Den 27 August 1911 om Eftermiddagen ved 4-Tiden skaffede Arrestanten Jensen sig efter forudgaaende Aftale med Arrestanten Koch om at begaa Tyveri til fælles Fordel, medens Koch stod paa Vagt, Adgang til et Beboelseshus i Hvidovre ved at stige ind gennem et Vindue, som han opbrød, hvorpaa han fra to uaflaasede Gemmer stjal ialt 42 Kr. 50 Øre i rede Penge, som Arrestanterne derefter i Forening forbrugte.

Forsaavidt Arrestanten Koch, der har forklaret overensstemmende hermed angaaende sin Delagtighed i Tyveriet, senere har nægtet denne, kan der ikke tillægges denne Forklaring nogen Betydning.

XXII. Antagelig den 30 s. M. om Morgenen ved 4-Tiden skaffede Arrestanten Jensen sig efter forudgaaende Aftale med Arrestanten Koch om at begaa Tyveri til fælles Fordel, medens Koch stod paa Vagt, Adgang til en Købmandsforretning i Ry Kro ved Indstigning igennem et Vindue, hvis Haspe han aftog ved at række ind gennem en aabenstaaende Rude, hvorefter han fra en uaflaaset Skuffe stjal ca. 5 Kr. i rede Penge samt endvidere en Del Chokolade og nogle Pakker Cigaretter til samlet Værdi 5 Kr., der fandtes frit fremme. Det Stjaalne forbrugte Arrestanterne derefter i Forening.

XXIII. En af de sidste Dage i samme Maaned om Morgenen opdirkede Arrestanten Jensen efter Aftale med Arrestanten Koch, der holdt Vagt udenfor, i tyvagtig Hensigt en aflaaet Dør i Skanderborg



Telefonstation uden dog her at finde noget at stjæle, og derefter stjal han fra et uafraaset Vaskehus i samme Ejendom to Skjorter og to Uldtrøjer til en samlet Værdi af 7 Kr., tilhørende Portør Anton Christian Johansen, hvilke Effekter Arrestanterne derefter iførte sig.

XXIV. Samme Dags Eftermiddag eller en af de nærmeste Eftermiddage stjal Arrestanten Jensen fra Slagter Otto Ingvard Mikkelsens Viktualieforretning i en Ejendom paa Banegaardsvej i Skanderborg, hvor han havde indfundet sig for at købe Noget, og udenfor hvilken Arrestanten Koch ventede paa ham, 2 Kr. i rede Penge fra en uafraaset Skuffe. De stjaalne Penge forbrugte Arrestanten derefter i Forening med Arrestanten Koch, der kom ned i Forretningen, inden Arrestanten forlod denne.

XXV. En af de samme Dage stjal Arrestanten Jensen efter forudgaaende Aftale med Arrestanten Koch om at begaa Tyveri til fælles Fordel fra et Mejeri i Nærheden af Skanderborg Jernbanestation, hvortil han skaffede sig Adgang ved at opdirke en aflaaet Dør, et Ur og ca. 1½ Kr. i rede Penge, der fandtes i Lommen paa en frit fremme beroende Vest. Uret er af Bestjaalne ansat til en Værdi af 10 Kr., hvorved dog bemærkes, at Arrestanterne have forment, at dets Værdi ikke kan sættes højere end 2 Kr. Uret solgte Arrestanten Jensen og beholdt selv Udbyttet; de stjaalne Penge forbrugte Arrestanterne i Forening.

XXVI. Den 2 September 1911 om Morgenen ved 4—5-Tiden indfandt Arrestanterne sig efter forudgaaende Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel i en Købmandsgaard i Landsbyen Hovedgaard ved Horsens, men da de hørte Nogen komme, løb de atter deres Vej. Arrestanten Jensen steg derefter i tyvagtig Hensigt gennem et Vindue, der stod paa Klem, ind i Spisekammeret i et nærliggende, beboet Hus og stjal her nogle Fødevarer og en Flaske Øl til samlet Værdi 25 à 30 Øre, hvorhos han fra et Vaskehus i samme Ejendom, hvortil der var uhindret Adgang, stjal et Par Sokker og et Par Strømper til samlet Værdi 2 Kr.

XXVII. XXVIII. Begge Arrestanter begav sig derefter tilbage til Købmandsforretningen, og undervejs hertil frastjal Arrestanten Jensen Snedker Laurs Nielsen to til ialt 50 Øre vurderede Lommetørklæder, der hang til Tørring udenfor Nielsens Hus. Medens Arrestanten Koch derefter stod paa Vagt ved Gavlen af Købmandsforretningen, steg Arrestanten Jensen ind i dennes Pakrum gennem et Vindue, som han opbrød, og stjal derefter fra en Pengekasse, som han opbrød, ca. 2 Kr. kontant samt endvidere en Del Chokolade og Daaser Sardinier, der fandtes frit fremme, og en Portemonnæ, der fandtes i en uafraaset Skuffe.

Det saaledes Stjaalne er, bortset fra de kontante Penge, vurderet til ialt ca. 6 Kr.

Det ved disse Tyverier Indvundne have Arrestanterne dels forbrugt og fortæret, dels brugt i Forening.

XXIX. Efter at Arrestanterne dernæst havde sovet paa et Høloft paa Gaarden Grumstrupgaard, stjal Arrestanten Jensen — efter sin Forklaring medens Arrestanten Koch endnu sov — fra et uafaaet Karlekammer paa Gaarden ca. 4 Kr. i rede Penge, der fandtes i Lommerne paa forskelligt der ophængt Tøj. Pengene forbrugte Arrestanterne derefter i Forening.

XXX. Natten til den 3 September 1911 skaffede Arrestanterne sig efter forudgaaende Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel ved Opdirkning af en aflaaet Dør Adgang til en Skræderforretning i Ejendommen Kattesundet Nr. 17 i Horsens, hvorfra de derefter stjal to frit fremme beroende til ialt 75 Kr. vurderede Jakkesæt, som de derefter iførte sig.

Efter en af Arrestanten Jensen senere afgiven Forklaring var Arrestanten Koch ikke med inde i det paagældende Lokale, men stod paa Vagt i Gangen udenfor dette.

XXXI. Efter at Arrestanterne samme Dags Eftermiddag var ankomne til Middelfart, har Arrestanten Jensen, medens begge Arrestanterne opholdt sig paa Jernbanestationen, i dennes 3dje Klasses Ventesal, stjaalet en Æske Cigaretter til Værdi 1 Kr. 75 Øre, efter at han forud havde opbrudt en i Ventesalen værende Skuffe uden dog at finde noget at stjæle.

Cigaretterne have Arrestanterne derefter i Forening røget.

XXXII. Samme Dag om Aftenen ved 8-Tiden indfandt Arrestanterne sig efter forudgaaende Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel i Gaarden til en Ejendom paa Torvet i Middelfart. Medens Arrestanten Koch blev staaende i Gaarden for at holde Vagt, steg Arrestanten Jensen gennem et Vindue, som han opbrød, ind i en i Ejendommen værende Ekviperingsforretning, hvor han derpaa stjal en stor Mængde dels frit fremme, dels i uafaaede Gemmer beroende Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 166 Kr., hvilke Arrestanterne derefter delte mellem sig.

Med Hensyn til samtlige disse i Tiden fra den 28 August 1911 til den 3 September s. A. begaaede Tyverier gaar den af Arrestanten Koch senest afgivne Forklaring ud paa, at han kun har gjort sig skyldig i Hæleri, idet han ikke forud vil have aftalt eller have haft noget Kendskab til de ommeldte Tyverier, men alene efter af Arrestanten Jensen at være bleven gjort bekendt med de enkelte Tyverier dels har modtaget, dels deltaget i Forbruget af det Stjaalne.

Denne Forklaring er, forsaavidt angaar Tyverierne i Ry, i Horsens og paa Torvet i Middelfart saavel som flere af de andre Tyverier, i bestemt Modstrid med de af Arrestanten tidligere under Sagen afgivne, tildels detaillerede og ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser om Deltagelse i de paagældende Tyverier, og allerede af denne Grund vil der forsaavidt ikke kunne tillægges de senere Forklaringer nogen Betydning. Men efter alt det Foreliggende findes der — uanset at ogsaa Arrestanten Jensen under senere Forhør paa flere Punkter har afgivet, iøvrigt vaktende, Forklaringer, nærmest gaaende ud paa, at

Arrestanten Koch kun har gjort sig skyldig i Hæleri — at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Koch i det Hele har været Medgerningsmand i samtlige de ovenomhandlede Tyverier. Det skal i saa Henseende fremhæves, at de ovennævnte Fragaelser fra Arrestanternes Side først ere fremkomne, efter at de ved en hemmelig Brevveksling, der senere opdagedes, havde haft Lejlighed til at paavirke hinanden i anførte Retning, og at denne Korrespondance indeholder utvetydige Udtryk for Arrestanten Kochs Deltagelse i selve Tyverierne. Men hertil kommer, at ifølge Arrestanten Kochs egen Erkendelse have Arrestanterne under deres Omflakken i nævnte Tidsrum udelukkende levet af Udbyttet af de ovennævnte Tyverier, og at Arrestanten Koch herefter — selv afset fra de Tilfælde, hvor en udtrykkelig forudgaaende Aftale om et bestemt Tyveri er truffen — maa antages i hvert Fald stiltiende at have billiget og sluttet sig til, at Arrestanten Jensen, hvor Lejlighed dertil gaves, begik Tyveri til fælles Fordel.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 228 og § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, disse Bestemmelser sammenholdte med § 37, og Arrestanten Koch efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 230, 2det Stk., jfr. tildels § 46, disse Bestemmelser tildels sammenholdte med § 54, med Straffe, der findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Jensen i 2 Aar og for Arrestanten Koch i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar.

Nr. 283.

Advokat Hindenburg

mod

**Georg Vilhelm Almü** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Maj 1912: Arrestanterne Louis Peter Christian Petersen og Georg Vilhelm Almü bør straffes med Forbedringshusarbejde Petersen i 18 Maaneder, Almü i 3 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Busch og Prokurator Nissen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Almüs Vedkommende anførte Grunde

## kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Vilhelm Almü til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører I. Kondrup 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Louis Peter Christian Petersen og Georg Vilhelm Almü tiltales for Tyveri.

---

Almü er født den 4 Januar 1889 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Januar 1906 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., 238, sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved kgl. Resolution af 10 Februar 1906 nedsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, ved samme Rets Dom af 12 Januar 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 14 September 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 November 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juni 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og i Medfør af § 241 efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved kgl. Resolution af 12 April 1911 fritaget for Resten af Straffen imod fra 28 Juni til 29 Oktober 1911 at anbringes paa Adserbølgaard.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 7 og 8 Januar d. A. Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>4</sub> blev Politibetjent 596, Aarup, paa Halmtorvet tilkaldt af Viktualiehandler Niels Julius Andersen, der meddelte ham, at to Mandspersoner var i Færd med at begaa Indbrudstyveri i Slagtermester Knudsens Forretning i Ejendommen Istedgade Nr. 19, Stuen.

Politibetjent Aarup har edelig forklaret, at han fulgte med Andersen til Ejendommen Lille Istedgade 1, hvor Gennemgang til Gaarden til Hjørneejendommen Istedgade 19 og Abel Cathrinesgade 18 findes. Straks efter, at de var komne hen i Lille Istedgade, hvortil der kun medgik et Minut, saa han Arrestanten Petersen og en anden Mandsperson komme ud fra nævnte Gennemgang hver bærende 1 eller 2 Pakker under Armen og gaa i skraa Retning over imod Nr. 6 i samme Gade. Da de var komne ud i Gaden, stod de lidt stille, og da de fik Øje paa Vidnet, kastede de hver sin Pakke fra sig, og løb Arrestanten Petersen ad Abel Cathrinesgade, den Anden op ad Istedgade. Vidnet forfulgte den Førstnævnte og anholdt ham. Han førte derpaa Arrestanten tilbage i Lille Istedgade og tog de bortkastede to

Pakker, der indeholdt en Del Kødvarer, i Bevaring; den anden Person undløb.

Viktualiehandler Niels Julius Andersen har edelig forklaret, at han, der bor Abel Cathrinesgade Nr. 18 og har Soveværelse mod Gaarden, fornævnte Nat vaagnede ved, at han hørte en Rude i Gaarden gaa i Stykker, han laa lidt og lyttede, hørte en Støj, som om Rudeglasset blev pillet ud, og da han nu stod op og saa ud af sit Vindue, saa han Kl. ca. 1,10 Min. to Mandspersoner, af hvilke den ene var i Færd med at kravle ind ad Vinduet i Bagværelset til Slagterbutikken i Stuen, medens den anden stod i Gaarden. Vidnet klædte sig paa, skyndte sig ned paa Gaden og fandt paa Halmtorvet Politibetjent Aarup, der fulgte med som af ham forklaret. Da han saa de to Personer komme ud fra Gennemgangen bærende hver sin Pakke under Armen, var han straks klar over, at det var de to Tyve, og da de løb, forfulgte han den ene ca. 25 Skridt, men opgav det og vendte tilbage til Stedet, hvorfra de var løbne.

Vidnet Andersens Hustru, Karen Johanne, født Nielsen, har forklaret, at hun, medens hendes Mand klædte sig paa, saa ud af Vinduet og saa de to Mandspersoner arbejde ved Vinduet til Slagterbutikken og derefter begge gaa ind gennem dette, hvorhos hun, der blev staaende ved sit Vindue, efter nogen Tids Forløb saa dem begge komme tilbage gennem samme Vindue og forlade Gaarden ad Gennemgangen, i det samme bankede hun 2 Slag paa sit Vindue, hvilket hun er sikker paa, at Tyvene hørte, de talte til hinanden, uden at Vidnet kunde høre, hvad de sagde.

Ved Eftersyn paa Gerningsstedet viste det sig, at Tyvene først havde forsøgt at trække Vinduet op med en Proptrækker, de havde derefter ituslaaet en Rude, taget Hasperne af Vinduet og var stegne ind i Bagværelset, hvorfra der var uhindret Adgang til Butikken, som tilhører Slagtermester Jakob Peter Knudsen. Denne har edelig forklaret, at der ved den omhandlede Lejlighed er frastjaalet ham dels de Kødvarer, som fandtes i de to af Arrestanten og den undløbne Person bortkastede Pakker, som baade han og hans Lærling, Poul Andreas Kellermann, have genkendt, og som ere vurderede til 20 Kr., dels ca. 1 Kr. i Kobber, der laa i en uafaalet Pengeskuffe, medens det stjaalne Kød hang frit fremme, dækket af en Presenning. Tyvene havde i Butikken efterladt sig en Æske, indeholdende 4 Cigaretter, hvorimod en i Vinduet imod Gaden funden Papirlap, hvorpaa med Blyant var skrevet en gemen Bemærkning, muligt kan være kastet ind gennem Trækruden udefra.

Til den over Arrestanten Petersen efter Anholdelsen optagne Politirapport forklarede han, at han den nævnte Nat Kl. ca. 1<sup>1</sup>/<sub>4</sub> tilfældig var gaaet ind i Gaarden til Istedgade 19 i Følge med en Person, om hvem han kun ved, at han hed »Niels«, som han kendte fra Gaden og fra et Forhyringskontor, og med hvem han Eftermiddagen og Aftenen forud havde været sammen paa forskellige Beværtninger senest paa »Hotel Viborg«. De var gaaede ind i Gaarden for at lade deres Vand, og da de efter at have besørget dette atter gik ud, sparkede Arrestanten til Noget, søgte efter det og fandt en i hans Besiddelse funden Lommekniv samt 2 Pakker Kød, af hvilke han og »Niels« hver tog sin under Armen og gik ud paa Gaden. Ved Synet af Be-

tjenten kastede de Pakkerne og løb. Efter at den i Bestjaalnes Butik fundne Æske med Cigaretter paa Politistationen var bleven forevist Arrestanten sammen med andre i hans Besiddelse fundne Genstande, erklærede han, at den tilhørte ham, ligesom 5 hos ham fundne Mundstykker til Cigaretter bar samme — russiske — Mærke som de i Æsken beroende. Denne Forklaring fastholdt Arrestanten i det foreløbige og i det første under Sagen afholdte Forhør, men i et den 16 Januar afholdt Forhør forklarede han, at han havde foræret »Niels« Æsken med Cigaretterne, og at »Niels« i Tiden fra Kl. 12 til 12<sup>1</sup>/<sub>4</sub> havde været borte fra ham, saa at »Niels« i den Tid kunde have udført Tyveriet i Slagterbutikken og glemt Cigaretterne der. I Forhøret den 23 Januar forklarede Arrestanten, efter at han havde erfaret, at Vidnerne havde set to Tyve i Gaarden, at han og »Niels« havde været i Følge med en tredje Person, som havde været sammen med »Niels«, da han traf denne, og om hvem han kun vidste, at han hed »Hans«, idet han ikke havde truffet ham før. »Hans« og »Niels« — med hvem han senere har forklaret at have været sammen paa »Hotel Viborg« om Aftenen omtrent fra Kl. 10—12 — var gaaede ind i Gaarden for at lade deres Vand, medens Arrestanten var bleven staaende i Gennemgangen, de kom tilbage med hver en Pakke. »Hans« bad Arrestanten bære hans Pakke, hvad Arrestanten indvilgede i, uagtet han kunde tænke sig, at »Hans« ikke var kommen ærlig til den, og gik ud paa Gaden med den, medens »Hans« enten blev i Gennemgangen eller trak sig tilbage i den, da Betjenten kom. Denne Forklaring, som Arrestanten i et senere Forhør har berigtiget derhen, at han selv efter at have ventet paa »Hans« og »Niels« ude paa Gaden, først gik ind i Gennemgangen for at se, hvor disse blev af, ligesom disse kom tilbage ude fra Gaarden, har Arrestanten senere fastholdt, uagtet de af Vidnerne Andersen og dennes Hustru afgivne Forklaringer gaa ud paa, at der kun var to Personer i Følge, ligesom Politibetjent 306, Skaarup, edelig har forklaret, at han, der straks efter, at Arrestanten var transporteret bort, indfandt sig paa Gerningsstedet, ikke har fundet nogen tredje Person der. Derimod har Arrestanten fastholdt, at han i Ejendommen fandt den i hans Besiddelse fundne Lommekniv, uagtet hans Fader, Opvarter Peter Hendrik Petersen, i den har ment at genkende en Kniv, han tidligere har været i Besiddelse af, om end den i samme siddende Proptrækker forekom ham sværere end den, der sad i hans Kniv.

Efter at der, som det bl. a. vil fremgaa af det Forhold, som nedenfor fremstilles, var opstaaet Formodning om, at Arrestanten Almu den omhandlede Nat havde begaaet Tyveri i Forening med Arrestanten Petersen, blev han den 9 Februar d. A. arresteret sammen med Sিনobia Jakobsen, med hvem han boede sammen i Lille Istedgade Nr. 6, og dennes Broder, Hans Aage Jakobsen, der boede hos sin Moder i samme Ejendom.

Færdig fra Trykkeriet den 8 August 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 23.

---

---

Mandag den 29 Juli.

Hans Aage Jakobsen, der en Gang har været straffet for Tyveri, har forklaret, at han 3 Gange har set Arrestanten Petersen sammen med Arrestanten Almü, at han Natten imellem den 7 og 8 Januar Kl. 1 kom hjem i sin Moders Lejlighed, hvor ogsaa Søsteren Sinobia var tilstede, og at Arrestanten Almü nogen Tid efter indfandt sig der og fortalte, at han sammen med Arrestanten Petersen havde været nede hos Slagteren, og hver med sin Pakke Kød var gaaede ud af en Gadedør, men at de havde smidt Pakkerne, og at Petersen var bleven taget af Politiet, samt at Søsteren, Sinobia, da hun hørte dette, blev vred og sagde til Almü: »Gid I maa faa hver 2 Aars Forbedringshus«.

Tekla Sinobia Malvine Engolica Jacobsen, der en Gang har været straffet for Hæleri, og som har boet sammen med Arrestanten Almü, siden denne den 27 Oktober 1911 blev dimitteret fra Adserbølgaard, har forklaret, at hun den 7 Januar d. A. om Aftenen sammen med Almü havde været paa »Hotel Viborg«, hvorfra de kom hjem Kl. ca. 1, at Almü straks efter gik ned paa Gaden og kom hjem efter  $\frac{1}{2}$  Times Forløb, og at han da fortalte, at Arrestanten Petersen var taget af Politiet, hvorimod hun har forklaret, at hun ikke kan huske, at han udtrykkelig fortalte, at han selv havde været med Petersen om at begaa Tyveri. Hun ytrede ved den Lejlighed, at Petersen havde fortjent 2 Aars Forbedringshus.

Disse Vidners Moder, Ottoni Stolpe, Jakobsens fraseparerede Hustru, har erklæret, at hun intet har erfaret ved den omforklarede Lejlighed og enten maa have sovet eller været borte, ligesom hun har nægtet at have været paa Beværtning med Arrestanten Almü og Datteren.

Arrestanten Almü, der ved sin Anholdelse til Politirapporten nægtede at have set Arrestanten Petersen mere end 1 Gang efter deres samtidige Løsladelse og senere angav at have været sammen med ham to Gange, forklarede i Forhøret den 28 Februar, at Petersen havde besøgt ham den 7 Januar d. A. om Aftenen og var gaaet bort Kl. ca. 8. Han benægtede derimod, at han selv om Natten var kommen op i Sinobias Moders Lejlighed og havde fortalt, at Petersen var bleven anholdt. Men efter at Arrestanten den 9 Marts var bleven transporteret til Forhør i samme Cellevogn som Arrestanten Petersen, forklarede han samme Dag, at han Natten mellem den 7 og 8 Januar, efter at han Kl. ca. 12 $\frac{1}{2}$  var kommen hjem fra »Hotel Viborg«, hvor han havde været sammen med Sinobia og dennes Moder, straks gik ud bl. a. for

i en Automat at købe nogle Cigaretter, saa en Politibetjent gaa i Istedgade med Arrestanten Petersen, og spurgte 2 ubekendte Personer, han mødte, hvad der var i Vejen, hvortil disse svarede, at der var Nogen, der var løbet ud af en Ejendom og havde smidt nogle Pakker, og at Petersen var bleven taget. Herefter var han gaaet op igen og havde meddelt Sinobia og Moderen, at Petersen var bleven anholdt. Denne Forklaring har Arrestanten senere fastholdt, idet han har tilføjet, at han, da han gik fra »Hotel Viborg«, saa Arrestanten Petersen gaa sammen med de to Personer, som han senere spurgte, hvad der var ivejen.

Vidnerne Aarup og Andersen have erklæret, at Arrestanten Almü i Højde og Drøjde og i Henseende til Alder godt nok kan ligne den Person, der var i Følge med Arrestanten Petersen, men undløb, ligesom Vidnet Aarup har udtalt, at medens det forekom ham besynderligt, at Tyve vilde bære saa store Pakker paa Gaden, særlig da Kødet ikke helt var dækket til af Papiret, svinder det besynderlige, naar de kun skulde gaa skraas over Gaden til Nr. 6.

Medens det efter det Anførte findes imod Arrestanten Petersens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har deltaget i Udførelsen af det nævnte Tyveri, findes det under Hensyn til:

at Arrestanten Almü har været sammen med Petersen til Kl. 8 om Aftenen, at de derefter begge — om end ikke i Selskab med hinanden — have opholdt sig i samme Beværtning fra Kl. 10 til 12, og at Almü er tilstede ved Petersens Anholdelse,

at Almü straks efter denne vender tilbage til Hjemmet og beretter om Anholdelsen og Grunden til denne,

at Tyvene med de mistænkelige udseende Koster fra Gerningsstedet gaar over mod hans Bolig,

at hans Fortid kendetegner ham som Tyv,

at han tidligere har udført grove Tyverier fra Butik i Forening med Arrestanten Petersen,

at han under Sagen har afgivet en Række løgnagtige Forklaringer, og

at alt, hvad der er oplyst under Sagen, peger paa ham som identisk med den Person, der undløb,

uden Betænkelighed at statuere, at han har deltaget i Tyveriets Udførelse i Forening med Arrestanten Petersen.

Arrestanten Petersen fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse bl. a. af 2 nye Portemonnæer, en ny, hvid Kravebeskytter, 1 Par nye Seler, 1 Par Ærmeholdere og 1 Par nye Manchetknapper, ligesom han var iført en ny Cyklehue og en Skindvest. Disse Koster tilligemed 6 Kraveknapper, der i Arresten fandtes i Arrestantens Besiddelse, blev af Herreekviperingshandlerske Alma Theodora Rasmussen, Kjellerups Enke, genkendt som frastjaalne hende, og da hun var blevet bestjaalet for forskellige andre Koster, hvoriblandt flere Skindveste, blev der af Politiet søgt Oplysning om disse. Herunder oplystes det, at Arrestanten Petersen før hans Anholdelse var kommen hos Arrestanten Almü, og at dennes Kæreste og hendes Broder, de tidligere nævnte Sinobia og Hans Aage Jakobsen var i Besiddelse af Skindveste. Arrestanten Almü og de to sidstnævnte Personer blev derpaa den 9 Februar d. A.



anholdte af Politiet. Ved Anholdelsen var Hans Aage Jakobsen iført en Skindvest.

Fornævnte Herreekviperingshandlerske Kjellerups Enke har edelig forklaret, at hun genkendte de ommeldte i Arrestanten Petersen og i H. A. Jakobsens Besiddelse fundne Koster som frastjaalne hende ved et Søndag den 7 Januar d. A. begaaet Tyveri fra hendes aflaaede Butik, H. C. Ørstedsvej Nr. 48, Stuen, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved med et Stemmejern at opbryde et Vindue i Bagværelset og stige ind derigennem. Bestjaalne genkendte nogle af Kosterne bl. a. paa, at de bar Prissedler skrevne med hendes egen Haandskrift. Med Hensyn til de to Skindveste har Fabrikant Peter Martinus Jensen forklaret, at de ere udgaaede fra hans Fabrik, og at han i de sidste 2 à 3 Aar har leveret saadanne Veste bl. a. til Bestjaalne.

Arrestanten Petersen har forklaret, at han dels har faaet de herommeldte i hans Besiddelse fundne Koster af den tidligere nævnte »Niels«, dels til Foræring, dels til Opbevaring og dels har købt og tilbyttet sig dem hos samme, idet han dog har forklaret, at den ene Kraveknop er hans lovlige Ejendom, som han har haft længe, hvorhos han har nægtet nogensinde at have været i Besiddelse af den Vest, H. A. Jacobsen var iført.

Hans Aage Jacobsen, der ikke er sat under Tiltale her under Sagen, forklarede ved sin Anholdelse, at han havde købt denne Vest i Rønne, men rettede, da han erfarede, at den var genkendt som stjaalen, sin Forklaring derhen, at han havde købt Vesten af Arrestanten Almü for 4 Kr. ca. 1 Maaned før Anholdelsen, og at han, uagtet Almü ikke sagde, hvorfra han havde den, indsaa, at den maatte være stjaalen, da den var ny og ubrugt, og 4 Kr. efter hans Mening ikke var nogen Pris for den, ligesom Almü, da han solgte ham Vesten, sagde, at han skulde sige, at han havde købt den paa Bornholm, og denne sidste Forklaring har Sinobia Jacobsen, der overværede Salget, bekræftet med Tilføjende, at Almü til hende snart har sagt, at han havde købt Vesten, snart at han havde faaet den, og snart at han havde fundet den.

Arrestanten Almü har efter først at have nægtet nogensinde at have haft denne Vest i sin Besiddelse i Forhørene den 24 og 28 Februar forklaret, at han havde modtaget den af Arrestanten Petersen for at sælge den til H. A. Jacobsen, og fastholdt denne Forklaring, uagtet han blev gjort bekendt med, at Arrestanten Petersen benægtede dens Rigtighed, idet han nærmere har angivet, at han modtog Vesten af Petersen samme Aften, som denne blev anholdt. Men efter at Arrestanterne havde kørt i Cellevojn sammen, rettede han sin Forklaring til, at han havde købt Vesten af de 2 ubekendte Personer, han talte med, da han overværede Petersens Anholdelse. Han forklarede derhos, at han traf Aftale med H. A. Jacobsen om, at denne skulde sige, at han havde købt Vesten paa Bornholm, fordi Jacobsen en Dag fortalte, at en Opdagelsesbetjent havde forhørt om, hvem der kom i hans Hjem, og samtidig talt om Skindveste.

Medens der nu ikke imod Arrestanternes Benægtelse er tilvejebragt Bevis for, at de ere Gerningsmænd til det hos Kjellerups Enke begaaede Tyveri, findes det ved det Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at

Arrestanterne have været paa det Rene med, at de fra dette Tyveri hidrørende Koster, hvoraf de have været i Besiddelse, ere stjaalne, hvilket yderligere bestyrkes ved Arrestanternes eget Forhold under Forhøret. Arrestanterne maa derfor anses for at have gjort sig skyldige i hælerisk Virksomhed med Hensyn til disse Koster, der ere vurderede, de hos Arrestanten Petersen fundne til ialt 18 Kr. 85 Øre, den af Arrestanten Almü solgte Vest til 9 Kr. 75 Øre.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse . . . . Almü efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . . . Almü i 3 Aar.

---

Tirsdag den 30 Juli.

Nr. 291.

Højesteretssagfører Møller

mod

**Niels Christian Larsen** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Arrestanten Niels Christian Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Tegner og Becker, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Larsen til Højesteretssagførerene Møller og I. Kondrup 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Larsen, der tiltales for Tyveri, er født 16 November 1885 og anset: ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 22 Februar 1907 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1910

efter Straffelovens § 229, 4de Stk., 251 og 268 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 27 Marts d. A. om Formiddagen begav Arrestanten sig i Forening med en anden Mand, som han vil have truffet samme Dag paa et Fæstekontor, og om hvem iøvrigt ikke Andet er oplyst, end at han skal hedde Thorvald til Fornavn, ind i en Kældergang i Baghuset til Ejendommen St. Annæplads Nr. 13, efter Arrestantens Forklaring for at søge om en Mand, som han troede tjente i Ejendommen.

De fandt ikke Manden og bestemte sig nu til at stjæle Drikkevarer fra et med Hængelaas aflaaet Kælderrum, hvis Dør vender ud til Gangen. Medens Arrestanten blev staaende i Nærheden, frabrød Thorvald Hængelaasen, hvorpaa begge gik ind og fra aabne Kasser stjal ialt en halv Snes Flasker Øl til Værdi 3 Kroner.

Samme Dags Eftermiddag lod Tjenestekarl Einer Rosenkrantz Arrestanten anholde som sigtet for Indbrudstyveri fra hans Værelse, Toldbodgade Nr. 14, Kvisten.

I saa Henseende er Følgende oplyst.

Rosenkrantz forklarer, at han ved 3-Tiden nævnte Dags Eftermiddag paa Trappeafsatsen ved 4de Sal i Huset paa Vej op til sit Værelse traf Arrestanten og en anden ham ubekendt Mand gaende nedad; da han kom op paa Værelset, saa han, at Døren var aabnet, og en Overfrakke og en Jakke, som havde ligget fremme, var borte. Han løb straks ned paa Gaden og traf Arrestanten iført Tøjet, som Arrestanten paastod at have købt — Arrestanten nægter at have sagt dette.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han og Thorvald efter Tyveriet paa St. Annæplads gik gennem Toldbodgade, og at Thorvald her udfor Nr. 14 sagde, at han skulde op i dette Hus og hente noget Tøj, hvorpaa de fulgtes op ad Husets Trappe.

Arrestanten forklarede først, at Thorvald bad ham vente ved 3dje Sal, hvorpaa Thorvald gik videre og kom tilbage med Jakken og Overfrakken, som han gav til Arrestanten, der straks tog det udenpaa sit Tøj, hvorpaa Thorvald gik ovenpaa sigende, at han skulde hente mere Tøj, medens Arrestanten gik ned ad Trappen ud paa Gaden, men gjort bekendt med Rosenkrantz' Forklaring har han ikke villet bestride, at han ventede ved 4de Sal, og har erkendt, at han fulgtes ned ad Trappen med Thorvald.

Efter det Oplyste var Værelset aflaaet med Smæklaas og indstukken Laas. Tyven maa antages at have aabnet sidstnævnte med falsk Nøgle — en i Arrestantens Besiddelse funden Nøgle kan aabne denne Laas — og Smæklaasen indvendig fra efter at have slaaet Hul i en Rude i Døren og stukket Armen ind. Det stjaalne Tøj er vurderet til ialt 8 Kr.

Arrestanten har fastholdt, at han vel straks ved Modtagelsen antog Tøjet for stjaalet, men at han ikke tidligere havde tænkt sig, at Thorvald vilde begaa Tyveri.

Der findes imidlertid ikke at kunne fæstes Tillid til denne Forklaring, hvorimod det findes uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten, som umiddelbart forinden havde deltaget i Indbrudstyveri med

Thorvald, tidligere selv er straffet for samme Forbrydelse og under Tyveriets Udførelse maa antages i ethvert Fald at have opholdt sig i stor Nærhed af Gerningsstedet, hvorhos hans Forklaringer under Sagen have været vaklende og tildels bevist løgnagtige, i ethvert Fald har været indforstaaet med Thorvald om Tyveriets Udførelse til fælles Fordel og ventet for at faa Andel i dets Udbytte.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., tildels jfr. dens § 54, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 284. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Otto Emanuel Olsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1912: Arrestanten Otto Emanuel Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Krabbe og Becker, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Emanuel Olsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Otto Emanuel Olsen, der tiltales for Tyveri, er født den 24 August 1884 og ifølge Dom senest anset: ved Højesterets Dom af 4 Januar 1911 i Medfør af Straffelovens § 246 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Han har i December 1911 siddet arresteret ved et af Rettens

Kriminalkamre, sigtet for Forsøg paa Røveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Angaaende denne Sags Omstændigheder er Følgende oplyst:

Natten mellem den 9 og 10 Februar d. A. ca. Kl. 2<sup>3</sup>/<sub>4</sub> anmeldte Portner Peter Hansen til Politibetjentene 726, Johannesen, og 757, Hygum, da disse kom gaaende i Borbergade, at Arrestanten, som stod udenfor Nr. 84 i samme Gade, og hvem Anmelderen paaviste dem, havde stjaalet hans Ur. Da Betjentene nærmede sig Arrestanten, gik denne ind i Ejendommen Nr. 84, men efter 1 à 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Minuts Forløb kom han tilbage og blev straks anholdt. Medens den ene Betjent holdt paa Arrestanten, undersøgte den anden Betjent Ejendommens Trappegang og fandt paa næstnederste Trappetrin et Ur, som Anmelderen har genkendt som sig tilhørende; hans Ejendomsret til Uret er yderligere godtgjort under Sagen.

Iøvrigt gaar den af Anmelderen under Sagen afgivne Forklaring, hvis Rigtighed han har bekræftet med Ed, ud paa Følgende:

Den omhandlede Nat ca. Kl. 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> mødte han i Dronningens Tværgade Arrestanten. Denne, som var ham ubekendt, gav sig i Snak med ham og spurgte, om han ikke syntes, at det kunde være rart at faa et Glas Øl. Arrestanten bød ham derpaa en Cigaret og lod ham tænde ved en Cigaret, Arrestanten havde i Munden. Umiddelbart efter gik Arrestanten, idet han sagde, at han vilde hente Øl hos en Pige, som han kendte. Straks, da Arrestanten var gaaet, mærkede Anmelderen, at hans Ur, som havde ligget i hans Vestelomme, og som han havde haft fremme et Par Minutter, før han traf Arrestanten, var borte, idet det var løst ud af Bøjlen i Kæden, som hang ved Vesten. Han var straks paa det Rene med, at Arrestanten havde stjaalet Uret, rimeligvis da Anmelderen fik Ild paa Cigaretten, og han gik derfor for at finde Arrestanten og traf ham staaende udenfor Nr. 84 i Borbergade. Da Arrestanten paa Forespørgsel erklærede, at han ikke havde taget Uret, og da Anmelderen mærkede, at han ingen Vegne kunde komme med Arrestanten, gik han ud paa Gaden for at finde en Betjent og kom straks efter tilbage med Politibetjentene Johannesen og Hygum.

Disse have edelig forklaret, at da Anmelderen henvendte sig til dem, var han kun 10—20 Skridt fra Arrestanten, som Anmelderen udpegede, og som, da de skraaede over Gaden, gik ind i Ejendommen Nr. 84, hvorfra han dog straks efter kom ud igen. Der er Gennemgang fra nævnte Ejendom til St. Kongensgade, men mod Sædvane var denne aflaaet den paagældende Nat. Det er deres Formening, at Arrestanten, da han saa dem, har villet undvige ad Gennemgangen, og at han ved at finde Døren lukket har opgivet det og i Stedet for har henkastet Uret paa Trappegangen, hvor Politibetjent Johannesen umiddelbart efter fandt det.

Kemigraf Carlo Rødtjer har edelig forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed saa Arrestanten staa udenfor Nr. 84 i Borbergade og endvidere saa Anmelderen komme med de to Betjente, der anholdt Arrestanten. Ligeledes saa han, at Uret blev fundet umiddelbart efter Anholdelsen.

Arrestanten har erkendt, at han den paagældende Nat kort før sin Anholdelse havde truffet Anmelderen, som han ikke tidligere kendte,

i Dronningens Tværgade og sammen med ham er gaaet ind i Borgergade, at han gav Anmelderen en Cigaret og umiddelbart derefter forlod ham, idet han sagde, at han vilde skaffe Øl til dem begge, at han i de sidste ca. 5 Minutter, før Anmelderen kom med Betjentene, havde staaet udenfor Nr. 84 i Borgergade, og at han ikke i dette Tidsrum har set Nogen gaa ind i Ejendommen. Han har endvidere erkendt, at Anmelderen kort efter, at de var skiltes — efter hans, Arrestantens, af Anmelderen bestridte Forklaring var det Arrestanten, der vendte tilbage til Anmelderen — sigtede ham for at have stjaalet et Ur, og at han, da han saa Anmelderen komme tilbage, gik ind i Nr. 84 »for at slippe for Anmelderens Overhæng«. Han har nægtet at vide, at der fra Nr. 84 er Gennemgang til St. Kongensgade, og han har vedblivende benægtet at have stjaalet Anmelderens Ur eller at vide Besked med, hvorledes det er kommet til at ligge paa Trappegangen.

Uanset denne Arrestantens Benægtelse findes det efter det i Sagen Oplyste uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten, der tidligere flere Gange er straffet for Ejendomsindgreb, ved Lommetyveri har stjaalet Anmelderens Ur, der er vurderet til 5 Kr., og at han senere har lagt det fra sig paa Trappegangen, hvor det blev fundet.

I en Erklæring fra Horsens Strafanstalt, hvor Arrestanten har udstaaet en Del af den ham sidst idømte Straf, karakteriseres han som en ganske demoraliseret, til Arbejde uvillig og uskikket Person, ubehersket og voldsom, der gjorde Indtryk af ikke at være normal i psykisk Henseende.

Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvor Arrestanten har været udlagt til Observation, har i en den 1 Maj d. A. dateret Erklæring udtalt, at Arrestanten ikke er sindssyg i almindelig Forstand, ejheller aandssvag, men fra Fødslen en udtalt Degenereret med saa godt som normal Intelligens, med udpræget Mangel paa ethisk Følelse, med stærke Affektreaktioner især i Retning af ubehersket Hidsighed, som navnlig kommer til Udslag, naar han mener sig uretfærdigt eller haardt behandlet, men iøvrigt ogsaa ved mange andre Lejligheder, ved hvilke han kan komme i en Tilstand, hvor han mister al Selvbeher-skelse og handler blindt og impulsivt, hvilke Paroxysmer især indtræde under Fængselsophold, hvorimod hans Tilstand udenfor Fængslet ikke kan kaldes sygelig, hvilket han saaledes heller ikke har været den Dag, han blev anholdt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der herefter maa anses for fuldt tilregnelig, være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, efter dens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

---

---

Nr. 87. Højesteretssagfører **Carl Winther** og Grosserer **Holger Petersen** (Asmussen)

mod

Enkefru **Anna Elisabeth Helene Neubert**, født **Hanssen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Adkomst paa et inddæmmet Areal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1911: De Indstævnte, Højesteretssagfører Carl Winther og Grosserer Holger Petersen, bør, En for Begge og Begge for En, til Citanten, Fabrikejer Theodor Gustav Neuberts i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Elisabeth Helene, født Hanssen, betale de paastævnte 2768 Kr. 9 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 2500 Kroner fra den 12 Januar 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: De Indstævnte, Højesteretssagfører Carl Winther og Grosserer Holger Petersen, solgte i deres Egenskab af executores testamenti i Fællesboet efter afdøde Grosserer William Salomonsen og efterlevende Hustru Amanda J. Salomonsen ved Kontrakt af 20 December 1906 til Citanten, Fabrikejer Theodor Gustav Neubert, den Boet tilhørende, i Vedbæk beliggende Ejendom Matr. Nr. 2 a af Enrum, Søllerød Sogn, af Hartkorn 1 Fdk.  $2\frac{3}{4}$  Alb., saaledes at der under Salget var indbefattet den til Ejendommen hørende Forstrand samt et fra Stranden indvundet eller inddæmmet Areal, ialt ca. 1560  $\square$  Alen, der ikke var skyldsatsat, og hvortil Boet ikke havde Adkomst. Købekontraktens §§ 2 og 3 ere saalydende:

#### § 2.

»Det sælgende Bo forpligter sig til inden 1 Oktober 1908 paa egen Bekostning at have skaffet Køberen betingelsesfri Adkomst paa det inddæmmede Areal. Kan Boet ikke skaffe eller har det ikke inden

nævnte Frist skaffet Køberen eller den, til hvem dennes Ret maatte være overgaaet, saadan Adkomst, vil den Del af den samlede Købesum, som betragtes som Vederlag for det inddæmmede Areal 2500 Kr., jfr. iøvrigt nedenfor, med alle Renter være at tilbagelevere Køberen, hvem det paagældende Areal i saa Fald skal tilhøre uden anden Adkomst fra Boet end nærværende Købekontrakt med efterfølgende Skøde og uden noget Vederlag.

### § 3.

Den samlede Købesum for den hele Ejendom, derunder altsaa ogsaa Forstrand og det inddæmmede Areal, er fastsat til ialt 35,000 Kr., skriver Fem og Tredive Tusinde Kroner, hvoraf et Beløb af 32,500 Kr. beregnes som Købesum for den Del af Ejendommen, hvorpaa Boet nu har Adkomst, medens de 2500 Kr. betragtes som Købesum for den Del af Ejendommen, hvorpaa Boet mangler Adkomst.

Disse Fem og Tredive Tusinde Kroner afgøres paa følgende Maade:

- |  |            |
|--|------------|
| a) I December Termin 1906 betaler Køberen uden Tillæg af nogen Rente et Beløb af . . . . .   | 32,500 Kr. |
| b) I December Termin 1906 overleverer Køberen til Eksekutorerne som Depositum et paa en Kontrabog med en af de københavnske Sparekasser eller Banker indsat Beløb, stort . . . . . | 2,500 —    |
|  | 35,000 Kr. |

Saaftremt Boet ikke rettidig kan opfylde de i nærværende Kontrakts § 2 fastsatte Vilkaar, vil det deponerede Beløb med alle Renter være at tilbagelevere Køberen, der da uden noget Vederlag, men uden anden Adkomst end den, der indeholdes i denne Købekontrakt og i det af Sælgeren i Henhold til § 4 til sin Tid udstedte Skøde, skal eje og besidde det inddæmmede Areal m. m. med de samme Rettigheder og Byrder, hvormed Boet har ejet det.

Naar Boet derimod rettidigt har skaffet Køberen eller den, til hvem dennes Ret maatte være overgaaet, betingelsesfri Adkomst paa det inddæmmede Areal, tilfalder det deponerede Beløb med alle Renter Sælgeren.◀

Citanten, Fabrikejer Neubert, indbetalte straks til de Indstævnte paa Boets Vegne den i Kontraktens § 3 a betingede kontante Købesum 32,500 Kr. og deponerede hos dem til Fyldestgørelse af sin Forpligtelse efter Kontraktens § 3 b Kontrabog Nr. 34,207 med Landmandsbankens Nørre-Afdelings Sparekasse, paa hvilken Kontrabog inde stod 2500 Kr., og i Henhold hertil tilskødede de Indstævnte ved en samme Dag som Købekontrakten dateret Paategning paa samme Fabrikejer Neubert den solgte Ejendom, »derunder« — som det i Paategningen hedder — »ogsaa indbefattet det fra Stranden indvundne eller inddæmmede Areal, paa hvilket det sælgende Bo ikke har Adkomst, med alle de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Ejendommen har tilhørt Grosserer William Salomonsen og senere det sælgende Bo, dog med Forpligtelse for Boet i Overensstemmelse med Købekontraktens Indhold med Hensyn til indenfor den fastsatte Tidsfrist at



skaffe Køberen betingelsesfri Adkomst paa det inddæmmede eller indvundne, ikke særlig skyldsatte Areal.«

Citanten indvilgede senere i, at den til Adkomstens Berigtigelse satte Frist forlængedes til den 1 Oktober 1909, men da han efter denne Fristis Udløb forment, at det i Købekontraktens § 3 fastsatte Vilkaar for Boets Ret til det stillede Depositum ikke fra Boets Side var opfyldt, anlagde han ved Stævning af 24 Januar f. A. nærværende Sag, hvorunder han paastod de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham det deponerede Beløb 2500 Kr. med Renter heraf  $3\frac{1}{2}$  pCt. p. a. fra den 20 December 1906 til Forligsklagens Dato den 12 Januar 1910, udgørende 268 Kr. 9 Øre, og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Efterat Fabrikejer Neubert den 5 Juli 1910 var afgaaet ved Døden, er hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Anna Elisabeth Helene Neubert, født Hanssen, indtraadt i Sagen.

Det fremgaar af Sagen, at de Indstævnte paa Boets Vegne have hævet det af Citanten deponerede Beløb 2500 Kr. og ladet det indgaa i Salomonsens nu opgjorte Bo, men de have ikke bestridt, at de personlig hæfte overfor Citanten — eller nu dennes Enke — for det Beløb, der rettelig maatte skyldes efter Kontrakten. De paastaa sig imidlertid principalt pure frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, medens de subsidiært paastaa sig frifundne mod, at de inden en af Retten fastsat Frist erhverve Ejendomsdom paa det fornævnte Strandareal.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte i første Række anbragt, at det i Købekontraktens § 3 opstillede Vilkaar for Boets Ret til at oppebære det deponerede Beløb i Virkeligheden var opfyldt inden Udløbet af den satte Frist, idet de have udvirket, at Landbrugsministeriet under 8 Januar 1907 har godkendt et i Aaret 1906 udfærdiget nyt Matrikulkort, der er berigtiget saaledes, at det heromhandlede Strandareal — uden at der derved er bevirket nogen Forandring i de paagældende Ejendommers Skyldsætning — er henlagt under Matr. Nr. 2 a. Endvidere have de Indstævnte — for det Tilfælde, at Citanten maatte findes at have haft Krav paa en videregaaende Berigtigelse af Adkomsten end den gennem Landbrugsministeriets Godkendelse af det nye Matrikulkort stedfundne — gjort gældende, at Citanten ved at undlade at gøre Skridt til Ejendomsdoms Erhvervelse, efterat han havde modtaget Meddelelse om Matrikulkortets Berigtigelse, og efter at han fra de Indstævnte havde faaet Tilbud om, at Boet vilde afholde Udgifterne ved Erhvervelsen af saadan Ejendomsdom, i hvert Fald maa have tabt sin Ret til at gøre Indsigelse mod den Maade, paa hvilken de Indstævnte have søgt Vilkaaret opfyldt.

Ligesom der imidlertid maa gives Citanten Medhold i, at der ikke ved Landbrugsministeriets Godkendelse af, at det omstridte Strandareal er henlagt under Matr. Nr. 2 a fra Salomonsens Bos Side er skaffet Citanten den ham i Købekontrakten og Skødet af Boet udtrykkelig tilsagte »betingelsesfri Adkomst« paa Arealet, hvorved ikke kan forstaas andet eller mindre, end en saadan Berigtigelse af Boets tidligere manglende Adkomst, at ingen præjudicerende Retsanmærkning vilde kunne hindre Citanten i hans frie Disposition over det paagældende Strandareal, saaledes kan det efter Ordene i Købekontrakten og Skødet ikke

være Tvivl underkastet, at det var Boet, der som Sælger havde forpligtet sig til selv inden den fastsatte Frist, at foretage de til Adkomstens endelige og fulde Berigtigelse nødvendige Skridt.

Men naar det mellem Kontrahenterne fastsatte Vilkaar for Boets Ret til at oppebære det af Citanten i sin Tid deponerede Beløb af 2500 Kr. saaledes ikke inden den vedtagne Frist fuldt ud var sket Fyldest fra Boets Side, saa maa de Indstævnte paa det nu opgjorte Bos Vegne være pligtige, En for Begge og Begge for En, at tilbagebetale Citanten de efter Købekontrakten urettelig i Boet inddragne 2500 Kr. tilligemed det beregnede Rentebeløb til 12 Januar f. A., 268 Kr. 9 Øre, mod hvilket ingen Indsigelse er fremsat, tilligemed Renter af førstnævnte Beløb som paastaet.

De Indstævnte ville derhos in solidum have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Nr. 288.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Ludvig Emil Nielsen** (Def. Bache),

der tiltales for Vold og Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1912: Arrestanten Ludvig Emil Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Siesby og Paludan, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Emil Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Bache 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ludvig Emil Nielsen, der tiltales for Vold og Drab, er født den 19 Marts 1888 og tidligere anset: ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom

af 30 Maj 1905 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage.

Ved kgl. Resolution af 7 Juli 1905 fritoges han for at udstaa den idømte Straf paa Vilkaar af 5 Aars ulastelig Vandel.

Angaaende denne Sags Omstændigheder er Følgende oplyst:

Natten mellem den 21 og 22 December 1911 ca. Kl. 2,10 henvendte Sømand Nils Paridon Larsson sig til Politibetjent 674, Lange, paa dennes Post paa Hjørnet af Holbergsgade og Herluf Trollesgade og fortalte, at der i Havnegade laa en Mand, som havde faaet Knivstik og blødte stærkt. Betjenten, der straks begav sig derhen, fandt en Mand, hvem han genkendte som Fyrbøder hos Firmaet Anker Heegaard Lars Christian Petersen, liggende blødende og bevidstløs paa Kørebanen udfor Nr. 47—49. I et tilkaldt Automobil kørte han ham til Kommunes hospitalet, hvor han blev indlagt.

Kort efter blev Arrestanten anholdt ombord paa Dampskibet »Gylfe« ved Havnegade af Politibetjent 805, Jacobsen, der Kl. 2,20 havde set ham komme løbende fra Cort Adellersgade ind i Holbergsgade. Han blev straks ført til Stationen af Politibetjent Jacobsen og af Politibetjent 839, Nakskov, der ca. Kl. 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> havde set ham i Løb i Peder Skramsgade, og hvem Arrestanten kort efter i Havnegade havde spurgt, om denne havde hørt, at der var myrdet en Mand i Kvarteret.

Arrestanten, der til en Begyndelse nægtede at kende noget til Overfaldet, tilstod dog allerede i Forhøret den 24 December, at det var ham, der havde tilføjet Fyrbøder Petersen de forskellige Knivstik. Hans Forklaring om de hermed forbundne nærmere Omstændigheder gaar ud paa Følgende:

Han havde den paagældende Aften i Logihuset »Tordenskjold« drukket Halvdelen af 5 Karaffer Brændevin (en Karaffel indeholder omtrent <sup>1</sup>/<sub>2</sub> Pægl) og var derfra gaaet ned i Beværtningen »Løkken« i Nyhavn, hvor han drak en Kaffepunch. Da han kort før Lukketid Kl. 1 forlod Beværtningen, var han ikke ædru, men heller ikke beruset, og han ved alt, hvad han har foretaget sig. Han gik til Kongens Nytorv og drejede ned ad Charlottenborgsiden, idet hans Tanke var at gaa ud paa Christianshavn for at finde sig et Nattelogi. Han har senere paa Forehold tilføjet, at det er muligt, at han har drevet rundt paa Gaderne, inden han kom ned i Havnegade, hvor han udfor Nr. 47 og 49 mødte en ham ubekendt Mand. Uden at han kan sige, hvorledes eller hvorover, kom han i Skænderi med denne Mand; de greb fat i hinanden, uden at han kan huske, hvem der greb først; de faldt omkuld og trillede rundt paa Gaden. Medens de laa der, tog han sin Skedekniv, som han havde i højre Overfrakkelomme, frem, trak Kniven ud af Skeden og tilføjede Manden adskillige Knivstik dels i Ryggen og dels i Hovedet, idet han, medens han stak, dels laa helt nede paa Gaden, dels laa paa Knæ ved Siden af Manden. Han vedblev hermed, indtil »Manden var stille«. Han stak Manden i Ryggen, medens han selv laa paa Ryggen, og Manden ovenpaa. Om Grunden til, at han brugte Kniven, har han forklaret, at han handlede efter en »pludselig Indskydelse«. Manden havde ikke slaaet ham, men han var den følgende Dag øm indvendig i Halsen og mener derfor, at Manden har haft fat i Halsen paa ham. Han har yderligere udtalt, at han be-

gyndte at stikke med Kniven, fordi Manden laa ovenpaa ham. Han var paa det rene med, at han paa denne Maade udsatte Manden for den største Fare og kunde hidføre hans Død, men han tænkte ikke herover, da han begyndte at stikke, men det gik op for ham, efterhaanden som han stak, og han ophørte derefter med at stikke. Da han nu saa, at Manden var stille, blev han bange og begyndte at binde sit Lommetørklæde om Mandens Hoved, men han ophørte dermed, fordi han hørte nogen komme, og løb sin Vej, idet han lod Lommetørklædet blive liggende.

Lommetørklædet er ikke fundet, og denne Del af hans Forklaring kan i det hele ikke anses bekræftet ved det iøvrigt Oplyste. Han løb rundt ad nogle Gader og tilbage til Havnegade, hvor han spurgte en Politibetjent, om denne havde hørt, at nogen i Nattens Løb var bleven myrdet. Han var nemlig bleven bange for, at Manden skulde være død, og vilde gerne høre Besked herom. Kniven, som han straks kastede i Vandet, havde han ca. 14 Dage forinden faaet af en Fyrbøder.

Ved Hjælp af den til Kniven hørende Skede er det lykkedes under Sagen at skaffe tilstede en anden Kniv, som, efter hvad Arrestanten har erkendt, er Magen til den, som han benyttede.

Det er en Skedekniv, der maaler 9 cm fra Bryst til Spids, dog var efter Arrestantens Forklaring Spidsen brækket af i  $\frac{1}{2}$  Centimeters Længde, men iøvrigt var Klingens ubeskadiget og nogenlunde skarp.

Angaaende de med Overfaldet forbundne nærmere Omstændigheder er iøvrigt oplyst Følgende:

Fyrbøder Lars Christian Petersen, hvem Retten den 23 December med vedkommende Overlæges Samtykke afhørte paa Kommunehospitalet, har forklaret, at han, der var noget beruset, var paa Vej hjem, da han i Havnegade tæt ved Nr. 47 mødte vistnok 2 Personer, af hvilke den ene gav ham et stærkt Slag i Hovedet, saa at han faldt omkuld. Hvad der herefter er passeret, ved han ikke, idet han først paa Hospitalet var kommen til sin Bevidsthed. Han ved ikke af at have vekslet noget Ord med de Personer, som han mødte, og om det var den ene eller dem begge, der overfaldt ham, ved han heller ikke.

Cand. juris Axel Hohwy har forklaret, at han laa i sin Seng i sit mod Gaden vendende Værelse, Havnegade Nr. 47 A, 3die Sal, da han hørte stærkt Skænderi nede fra Gaden. Han stod op, aabnede sin Altandør og saa 3 Mandspersoner, hvoraf i alt Fald de 2 puffedes til hinanden og vare højrøstede. Han trak sig tilbage, og efter at have staaet ca.  $\frac{1}{3}$  Minut bag den lukkede Altandør aabnede han, da Skænderiet vedblev, atter Døren og saa ud. Han kan ikke sige, om han saa den ene Person falde om, eller om denne allerede laa paa Fortovet, i sidstnævnte Tilfælde har han i alt Fald hørt ham falde umiddelbart forinden. De 2 andre Mænd stod overfor hinanden, og han hørte den ene sige: »Der kan du se, det er ikke saadan at komme i Klammeri med mig,« hvorefter de begge gik bort. Vidnet, der nu gik i Seng, hørte den Overfaldne ligge og med fuld Mands Stemme tale om, at det var en Skam at rive en fuld Mand omkuld og sparke en fuld Mand i Hovedet, hvilket han blev ved at gentage. Ikke 2 Minutter efter hørte Vidnet, at en Person talte til den Overfaldne. Vidnet stod da atter op og saa ud ad Altandøren. I det

Øjeblik, da han aabnede Døren, hørte han 4 Klask, og idet han saa ud, bemærkede han en Person staa bag den Overfaldne, der, som det forekom ham, var sat op over Ende. Vidnet slog nu med en Nøgle paa Altanens Rækværk, hvorefter Personen, som efter Vidnets For-  
mening var den samme, som umiddelbart forinden havde haft fat i Overfaldne, hurtigt trak sig ind til Husrækken, hvor han stod med noget blankt i Hænderne og gjorde en Bevægelse saaledes, at Vidnet mente, at se ham stikke en Skedekniv i Skeden. Derpaa fjernede han sig hurtigt mod Herluf Trollesgade og forsvandt. Vidnet har i Arrestanten genkendt den Person, om hvem han saaledes har forklaret.

Den anden Mand, som cand. Hohwy saa sammen med Arrestanten, har vist sig at være Fyrbøder Nils Paridon Larsson. Denne, der ved Undersøgelsens Begyndelse var arresteret som sigtet for Meddelagtighed i Overfaldet, har forklaret, at han, da han den paagældende Nat kom gaende i Havnegade, fandt Arrestanten og en anden Person i Slagsmaal med hinanden. Allerede da han kom, laa de og rullede rundt paa Gaden. Da de havde rullet rundt et Par Gange, rejste Arrestanten sig og gav sig til med sin Kniv at hugge løs i Hovedet og ned over Skuldrene paa den anden. Hvor mange Gange Arrestanten huggede, kan han ikke sige, men det var mange Gange. Da Arrestanten holdt op, gik han hen til ham, Larsson, viste ham Kniven og sagde noget lignende som, »at nu havde han faaet den at smage,« hvorpaa han forsvandt i Løb om Hjørnet af Herluf Trollesgade. Hele Optrinet, som Larsson havde overværet uden at blande sig deri, varede i nogle Minutter. Da imidlertid Overfaldne blødte stærkt, gik han, efter at Arrestanten var løbet, hen og meddelte det passerede til Politibetjent Lange.

Arrestanten har med Hensyn til cand. Hohwys Forklaring udtalt, at han ikke kan huske, at han fjernede sig fra den Overfaldne og vendte tilbage til denne, men han husker, at han havde mistet sin Hue, og at han senere igen havde Hue paa, saa at han rimeligvis er løbet tilbage til den Overfaldne og har taget Huen.

Det er oplyst, at Fyrbøder Petersen den paagældende Aften havde været paa forskellige Beværtninger, sidst i Havnegade Nr. 33, som han forlod om Natten Kl. 1,10 sammen med Arbejdsmændene Jens Jørgensen og Søren Sørensen. Disse har forklaret, at Petersen, da de sammen forlod Beværtningen, gjorde Indtryk af at være beruset. Han var daarlig tilpas og sagde bl. a.: »Bare jeg var hjemme.« De fulgte ham derfor et Stykke hen ad Gaden, støttende ham hver i sin Arm. I Begyndelsen dinglede han lidt, men snart efter kom han sig saaledes, at der ikke var Grund til at følge ham længere, hvorfor de tog Afsked med ham, hvem de saa passere Havnegade ved Cort Adelsersgade. Selv gik de bort sammen i modsat Retning.

Fyrbøder Petersen indbragtes paa Hospitalet Kl. 3 om Morgenen. I en Erklæring fra Afdelingens Reservekirurg af 27 December 1911 udtales, at der ved Undersøgelsen fandtes ret overfladisk paa Hovedet — især bagtil — talrige (ca. 30) Snit- og Stiksaarlignende Læsioner; paa Hovedets venstre Side ned mod Panden fandtes et 7—8 cm langt Snitsaar, der naaede ind til Benhinden, og i højre Tindingepartis nedre Del var der et 1½ cm isoleret lineært Saar. Der var Blødning fra højre Øregang og Blodskorper i begge Næseaabninger. Omkring

Randen af højre Skulderblad fandtes 5 lineære Saar og endelig tilvenstre for Endetarmsaabningen et overfladisk Saar.

Det hedder videre i Erklæringen:

»En Overgang rettede Patienten sig noget, blev tildels klar, saa at han vidste, hvor han var, og kunde oplyse, at en Skelen, der nu fandtes paa højre Øje, var opstaaet i Tilslutning til de øvrige Læsioner. Senere optraadte Tegn paa en fremadskridende intrakraniell Proces sandsynlig af infektiøs Art. Patienten blev da trepaneret; det viste sig, at en af Læsionerne var gaaet igennem Kraniet og havde læderet Hjernen.

Patienten døde den 26 December Kl. 12,50 Morgen.

Den 28 s. M. blev Liget obduceret.

Af Obduktionsforretningen hidsættes følgende:

» . . . Et Par cm over højre Øje ses et 1 cm langt linieformet Saar. Huden og Bløddelene er i dette Parti løsnet fra Kraniet ved et buetformet Snit med Konveksiteten opad. I Bunden af dette Saar ses og føles et ret betydeligt Hul i Kraniet, fremkaldt under Operationen ved Udvidning af det oprindelige Saar, det maaler 3 cm i Højden og 4 cm i Bredden . . . Efter Aabning af Kraniet findes der ikke i dette Brud — udover det tidligere beskrevne Hul, men paa Udsiden ses, svarende til det tidligere omtalte Saar i Panderegionen, en 1 cm lang Fordybning i Knoglen, men der er intet egentligt Hul her. Kun Spidsen af Fjældbenet er brækket af paa højre Side, og der er et Hul i den haarde Hjernehinde svarende hertil. . . .

Den forreste Del af Hjernens højre Tindingelap viser en Fordybning paa Udsiden, svarende til Hullet i Kraniet, og paa Gennemsnit viser Vævet sig her ganske blødt og misfarvet rødligt i en Stribe, som strækker sig ind til den indvendige Side af Lappen; her ses den bløde Hjernehinde gennemhullet, og udfor dette Hul ligger den tidligere omtalte lille Knoglelæsion.

Af Obduktionen slutte vi:

Paa den Afdødes Legeme have vi fundet en Række ret overfladiske Snit- og Stiksaar. Et enkelt Stiksaar gaar igennem Kraniet gennem Hjernens højre Tindingelap og fortsætter sig ind i Kraniets Bund. Denne Læsion har været Aarsag til Døden. Der er ikke fundet Tegn til nogen forudgaaende Sygdom hos Afdøde.

I Anledning af en mundtlig Opfordring fra Hr. Assessor Riise til specielt at undersøge, hvorvidt Saarenes Form kan give Oplysning om Arten af det anvendte Vaaben — særlig om dette kan antages at have været en Kniv med afbrækket Spids — skulle vi udtale, at Udseendet af de smaa Saar i Hovedet meget vel kunde forenes med en saadan Antagelse.

I en den 10 April 1912 dateret Erklæring har Universitetets retsmedicinske Institut udtalt bl. a. Følgende: » . . . Erfaringen viser, at Patienter af og til overlever Stiksaar i Hjernen, men at disse dog

Færdig fra Trykkeriet den 15 August 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 24—25.

---

---

Tirsdag den 30 Juli.

oftest medføre Døden, enten ved at livsvigtige Dele rammes, eller ved at større Blodkar beskadiges, eller ved at Mikrober føres ind ved Læsionen og frembringe Betændelse. I det foreliggende Tilfælde er der ingen Beskadigelser af livsvigtige Centrer og ej heller nogen Blødning af Betydning.

Ved Obduktionen kunde der ikke paavises nogen Betændelsesproces i Hjernehinderne eller Materieansamlinger. Dette udelukker dog ikke, at Antagelsen af en infektiøs Proces (se Dr. Helstedes Erklæring) er rigtig, idet en saadan Proces kunde være begrænset til Stikkanalen og ikke anatomisk paaviselig. I hvert Fald drejer det sig ikke om en tilfældig tilstødende Komplikation, idet Saaret maa antages fra første Færd at have været inficeret med Mikrober fra det urene Vaaben. Naar Institutet derfor har angivet Stiksaaret som Dødsårsag, saa er det ud fra den Betragtning, at den formodede infektiøse Proces er umiddelbart afhængig af Læsionen«.

Det udtales sluttelig i Erklæring angaaende den af Arrestanten benyttede Kniv, at et saadant Vaaben, selv om den yderste Spids er brækket af, maa betegnes som livsfarligt, naar det føres af en tilstrækkelig kraftig Haand og rettes mod livsvigtige Steder af Legemet.

Arrestanten, som ved Undersøgelsens Slutning har udtalt, at han ved Udførelsen af sin Handling var meget paavirket af Spiritus, og at det er derfor, at han ikke kan huske, hvorledes Sammenstødet med Afdøde begyndte, har gennem Forhørene fastholdt, at han ikke har haft til Hensigt at dræbe Fyrbøder Petersen, men han har, som anført ovenfor, erkendt, at han har indset, at han ved at stikke, som han gjorde, udsatte den Anden for Livsfare. Han har dog ved Undersøgelsens Slutning rettet dette derhen, at han ikke har tænkt herpaa, da det Hele gik saa hurtigt, at der ikke var Tid at tænke. At han ikke har handlet i Nødværge, har han udtrykkelig erkendt.

De to Betjente, der ved Anholdelsen førte Arrestanten til Stationen, have forklaret, at han vel var en Del paavirket af Spiritus, men dog ikke mere, end at han sikkert vidste, hvad han foretog sig.

Afdøde, som blev 54 Aar, efterlader sig Enke og 5 Børn i Alderen fra 24 til 14 Aar. Han havde i en Aarrække indtil sin Død været ansat hos Firmaet Anker Heegaard, hvor han var anset som en dygtig, paalidelig og omgængelig Mand, og overensstemmende hermed gaar ogsaa andre under Sagen foreliggende Udtalelser fra Folk, der

kendte ham, ud paa, at han var en venlig og medgørlig Mand, der ikke fornærmede Nogen — heller ikke naar han blev beruset, hvilket om end kun sjældent kunde hænde.

Derimod gaar Udtalelserne om Arrestanten, der siden 1905 har faret tilsøs, i de senere Aar i udenrigsk Fart, og som i Begyndelsen af December 1911 var kommen tilbage her til Byen, efter at han i September s. A. var bleven afmønstret i England, ud paa, at han, naar han bliver beruset, bliver ubehagelig og ondskabsfuld, og at han ved flere saadanne Lejligheder har truet sine Omgivelser paa Livet. Der er dog intet oplyst om, at han tidligere har øvet Vold mod Nogen. Han har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommune-hospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 18 Februar 1912 af-givne Erklæring bl. a. udtaler:

»Efter det Foreliggende er Arrestanten et ved Arv noget abnormt, degenerativt anlagt Individ, uden væsenlig Intelligensdefekt, men med abnormt bevægeligt Følelsesliv, som navnlig har vist sig ved Ustadig-hed i hans Livsførelse og let vakt Vrede; den stærke Følelsesreaktion bevirker, at han handler efter Øjeblikkets Stemning og Affekt uden Overlæg. Særligt kommer dog hans abnorme Følelsesliv frem under Paavirkning af Alkohol. Rusen har hos ham en aabenbart sygelig Karakter, idet han ved ringe Anledning kommer i stærk vredagtig Op-hidselse, under hvilken han jævnlig synes at have været i Slagsmaal. Det samme har uden Tvivl været Tilfældet ved denne Lejlighed; hans Bemærkning: »Der kan Du se, det er ikke saadan at komme i Klam-meri med mig,\* tyder paa den rigtige Slagsbroderstemning. Man maa altsaa gaa ud fra, at hans Stemning i Gerningsøjeblikket var stærkt ophidset paa Grund af Alkoholens Indvirkning paa hans abnormt pirre-lige Hjerne. Hvorledes hans Bevidsthedstilstand har været, er vanske-ligt at afgøre, da man ikke har Andet at støtte sig til, end hans egne Forklaringer, der ganske vist afgives paa en troværdig Maade og i og for sig ere sandsynlige, men dog kunne være paavirkede af Hensynet til egen Interesse. Lægges hans Forklaring til Grund, maa man komme til det Resultat, at Bevidsthedsforstyrrelsen har været meget betydelig, saa at hans Opfattelse af, hvad der foregik, har været meget ufuld-stændig og uklar. At han ikke paa dem, der have set ham noget før og efter Overfaldet, har gjort Indtryk af at være meget beruset, strider ikke herimod, da det er en velbekendt Erfaring, at Rusen hos Degene-rerede ofte medfører meget dyb Bevidsthedsforstyrrelse uden at Gangen er dinglende, Talen utydelig og i det Hele de sædvanlige Tegn paa stærk Beruselse ere tilstede. Det er ikke urimeligt, at Arrestanten har Ret i sin Antagelse, at hans mangelfulde Ernæring i de sidste Dage har bidraget til, at Rusen har antaget en mere end sædvanlig abnorm Karakter.

Arrestanten, der herefter maa anses i Gerningsøjeblikket at have været fuldt tilregnelig, maa efter det Anførte antages ved de Knivstik, som han forsætlig har tilføjet Fyrbøder Petersen, at være bleven Aar-sag til dennes Død. Da der ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at det ikke var hans Hensigt at skille Petersen



ved Livet, medens han dog under de foreliggende Omstændigheder har maattet forudse Døden som en rimelig Følge af sin Gerning, vil han for sit heromhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 188, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

---

Onsdag den 31 Juli.

Nr. 289. Højesteretssagfører Bache

mod

**Johannes Kristian Johansen** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Arrestantinderne Alma Johanne Rasmussen og Käty Olsen og Arrestanterne Johannes Kristian Johansen og Charles August Emil Hørringsen bør straffes, Arrestantinden Rasmussen og Arrestanten Johansen med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaneder, Sidstnævnte i 1 Aar, og Arrestantinden Olsen og Arrestanten Hørringsen hver med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Levy, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved de foreliggende i den indankede Dom i det Væsenlige gengivne Oplysninger kan det ikke anses aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Johansen har vidst eller haft bestemt Formodning om, at det Beløb af en halv Snes Kroner, i hvis Forbrug han deltog, hidrørte fra Tyveri fra Skipper Carlsson, og da der heller ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han paa anden Maade har gjort sig skyldig i Delagtighed i det ommeldte Tyveri, vil han være at frifinde.

Salærerne til de befalede Sagførere for Højesteret ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Johannes Kristian Johansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bache og Advokat Halkier hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinderne Alma Johanne Rasmussen og Käty Oisen og Arrestanterne Johannes Kristian Johansen og Charles August Emil Hørringsen tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse, Arrestantinderne tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

---

Arrestanten Johansen er født den 23 Marts\*) 1880 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1896 efter Straffelovens § 228 og 229, 4de Stk., kfr. § 46, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 18 April 1896 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., kfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved Rettens Dom af 15 Maj 1897 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, kfr. tildels § 46 og tildels §§ 237 og 54, efter dens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46 og efter dens § 238, samtlige disse §§ sammenholdte med § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 12 August 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 48 og efter § 238, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 3 November 1900 efter Straffelovens §§ 203 og 296 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 11 Juni 1901 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., kfr. § 46, eller i Medfør af § 241, 2det Stk. efter § 238, kfr. § 46, som Forsøg paa 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 19 April 1902 dels efter Straffelovens §§ 100 og 101, dels efter Straffelovens § 228, kfr. § 46, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, kfr. § 46, som for Forsøg paa 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 3 November 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, ved samme Rets Dom af 21 September 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage og senest ved samme Rets Dom af 10 Juli 1909 efter Lov 1 April 1905 § 4, jfr. § 18, med Tvangsarbejde i 1 Aar; han har derhos adskillige Gange været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Berigelsesforbrydelser, hvilke Sager ere sluttede uden Tiltale, senest har han saaledes i Sommeren 1911 været arresteret som mistænkt for Røveri.

---

Den 5 December 1911 anmeldte Skipper Carl Edvard Carlsson af Gøteborg til Københavns Politi, at han den foregaaende Nat var bestjaalet for sin Tegnebog med ca. 1000 Kr., bestaaende bl. a. i 8 danske og 1 svensk Hundredekronesedler samt en dansk Halvtredskroneseddel; han har kun kunnet give højst mangelfulde Oplysninger om det Passerede, idet han i Aftenens Løb var bleven meget beruset. Hans Vidneforklaring gaar i det Væsenlige ud paa, at han paa forskellige Beværtninger, navnlig »Hellig Olav« i Lille Strandstræde, var sammen

\*) Skal være: April.

med og trakterede Arrestantinderne og fremviste sine Penge for dem og et Par Mandspersoner, at han betalte Alma Rasmussen 10 Kr. for Samleje i hendes Logi og flere Gange kørte i Automobil med Arrestantinderne, medens han ikke genkender Arrestanterne, og at han Kl. 5 om Morgenen efter at have gaaet et længere Stykke Vej kom ombord i sit Skib med en Pige, som han bestemt mener er Arrestantinden Käty Olsen, og da savnede Tegnebogen med Pengene, som han havde haft i sin indvendige Jakkelomme, hvortil Pigen bemærkede, at han saa vel troede, at hun havde taget Pengene, og gik sin Vej, medens han selv først nærmest tænkte, at han var bestjaalet af en Mand, som i Aftenens Løb havde taget hans Ur og, da Anmelderen tog det tilbage, omfavnede ham og trykkede ham ind til sig.

Af Sagens øvrige Oplysninger, navnlig Arrestanternes og Arrestantindernes Forklaringer, fremgaar Følgende:

Den 4 December 1911 om Aftenen kom Anmelderen, Skipper Carlsson, i Beværtningen »Løkken« i Nyhavn i Selskab med og trakterede Arrestantinderne; efter en halv Times Forløb begav alle tre sig til »Hellig Olav«, hvor Alma Rasmussens Kæreste, Arrestanten Hørringsen, og Arrestanten Johansen var. Uden at komme i Selskab med disse drak Anmelderens Selskab her videre kun med en Afbrydelse, medens han og Alma aflagde et Besøg i hendes Logi i Møntergade, hvor han efter Almas Forklaring betalte hende 40 Kr. for Samleje, hvorhos han, da de kom tilbage til »Hellig Olav«, gav hende 60 Kr. til nyt Tøj.

Derpaa enedes Arrestantinderne og Anmelderen om at tage i Dansesalonen »Kæden« i Dr. Tværgade.

Efter Arrestantindernes Forklaring kørte de paa Vejen til Almas Logi, hvor hun af Anmelderens Tegnebog, som han havde lagt fra sig, stjal 160 Kr., nemlig en 100-Kroneseddel, om dansk eller ej, er ikke oplyst, en 50-Kroneseddel og en 10-Kroneseddel, medens Käty stjal en dansk 100-Kroneseddel. I »Kæden« traf de, efter Almas og Arrestanten Johansens Forklaring efter Aftale med Arrestantinderne, ifølge Käty's og Arrestanten Hørringsens Forklaring derimod tilfældigt Arrestanterne, alle fem drak nu videre, stadig paa Anmelderens Bekostning, hvorpaa de Kl. 2 om Natten kørte i Automobil til Lundehuskroen, Anmelderen var da meget beruset; da Kroen var lukket, kørte de tilbage gennem Gothersgade, hvor Alma og Hørringsen steg af. Efter Hørringsens Forklaring spurgte han da af Forsigtighed for det Tilfælde, at der skulde blive »Ballade« efter Turen, Anmelderen, om han havde alle sine Penge, hvad denne bekræftede, og Hørringsen tog Chaufføren til Vidne paa, Chaufføren nægter at have hørt saadant.

Anmelderen, Käty og Arrestanten Johansen kørte videre, idet de vilde til Käty's Logi paa Blegdamsvejen; paa Trianglen enedes dog Käty med Anmelderen om, at hun skulde følge ham ombord, hvorfor hun efter sin Forklaring fik 35 Kr.; efter at Anmelderen havde betalt Chaufføren, ved hvilken Lejlighed han efter dennes og Johansens Forklaring havde Tegnebogen fremme, Johansen vil da have set flere 100-Kronesedler i den, kørte Johansen med Chaufføren, medens Käty og Anmelderen gik, men efter hendes Forklaring forlod hun ham enten paa Kongens Nytorv eller ved Trianglen, efter at han var kommen i Samtale med en anden Kvinde; hun nægter at have været med om-

bord. Johansen noterede Chaufførens Nummer efter sin Forklaring, fordi han kun havde 5 Øre at give ham i Drikkepenge og vilde betænke ham en anden Gang; Hørringsen har derimod angivet, at Johansen har fortalt ham, at han gjorde det for i paakommende Tilfælde at have Chaufføren som Vidne.

Alma Rasmussen har forklaret, at hun i »Kæden« gav Hørringsen de stjaalne 160 Kr., og Käty Olsen har i det foreløbige Forhør forklaret, at hun i Automobilet paa Vej til Lundehuskroen gav Johansen to Tikronesedler og en 5-Kroneseddél af de stjaalne Penge, idet hun havde faaet 100-Kronesedlen byttet i mindre Sedler hos Chaufføren, hvad denne bestrider, og gemte disse i sine Strømper.

Begge Arrestantinder nægte at have underrettet Arrestanterne om, at Pengene var stjaalne.

Johansen har vedholdende nægtet, at Käty har givet ham Penge. Alma forklarede først, at hun saa Käty give Johansen Pengene, senere, at hun saa hende give ham Noget, som Alma gik ud fra var Penge; efter at Käty i mange Forhør havde fastholdt sin Forklaring, ændrede hun den imidlertid i et Forhør den 20 Marts d. A. derhen, at det kun var Cigaretter, hun havde rakt Johansen, og at hun havde løjet ham paa af Hævn, fordi hun antog, at han i sin Tid havde meldt hende til Sædelighedspolitiet, og denne Forklaring har hun sluttelig fastholdt.

Johansen nægter, at Käty overhovedet har rakt ham Noget i Vognen.

Hørringsen benægtede i flere Forhør at have modtaget Penge af Alma, men erkendte sluttelig, at han paa Hjemvejen fra Automobileturen fik en 50-Kroneseddél, senere forklarede han, at det muligt var en 100-Kroneseddél, af Alma.

Om Arrestanternes og Arrestantindernes Færden efter Tyveriet ere nedenstaaende Oplysninger fremkomne.

. . . . Hørringsen opsøgte Arrestanten Johansen i dennes Hjem, hvad han ikke tidligere havde gjort og først søgte at fordølge i Forhørene, efter Johansens af Hørringsen bestridte Forklaring fortalte Hørringsen da, at han havde vundet mange Penge i Spil, hvad han ikke tidligere havde omtalt. Arrestanterne var derpaa i Dagens Løb paa mange Beværtninger og kørte i Automobil sammen, og Hørringsen trakterede Johansen og Andre, skønt Johansen efter sin Forklaring havde medbragt ca. 20 Kroner og ogsaa betalte Noget, efter Arrestanternes Forklaringer har Hørringsen ved Traktement i Johansens Selskab udgivet en halv Snes Kroner.

Det maa anses bevist, at Hørringsen paa en Beværtning — dog ikke i Johansens Overværelse — fik byttet en svensk eller norsk 100-Kroneseddél, hvad han først har benægtet, men senere erklæret ikke at turde bestride; hvorledes han er kommet i Besiddelse af to Hundredekronesedler, har han ikke kunnet forklare. Efter Johansens Forklaring havde der længe været Tale om, at de to skulde rejse sammen til Aalborg, hvor Hørringsen skulde være Værtshusbestyrelse og Johansen hans Kelner, hvilket hidtil var strandet paa, at Hørringsen ingen Penge havde. Nu opfordrede han Johansen til at tage med til Aalborg, hvad Johansen efter sin Forklaring dog ikke vilde. . . .

Ved Anholdelsen — Johansen anholdtes den 13 s. M. her i Byen — fandtes hverken Arrestanterne eller Arrestantinderne i Besiddelse af Penge af Betydning.

---

Johansen vil have troet, at Hørringsen dels havde vundet de Penge, de i Forening forbrugte i Spil, dels mulig faaet nogle af dem af Arrestantinderne, der efter Johansens Forklaring havde fortalt ham, at Anmelderen havde skænket dem Penge.

Skønt meget tyder paa, at Arrestanterne og Arrestantinderne eller nogle af dem efter forudgaaet Aftale have bestjaaet Anmelderen og det i betydelig større Omfang end af Arrestantinderne tilstaaet, findes det dog betænkeligt at anse saadant for bevist mod deres vedholdende Benægtelse. Ej heller findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Johansen og Käty Olsen have faaet Andel i de stjaalne Penge. Derimod findes det efter alt det Oplyste, derunder navnlig Hørringsens pludselige Velstand, hvorved bemærkes, at det er oplyst, at han i længere Tid før Tyveriet ikke har haft Beskæftigelse, og at alle Oplysninger pege hen paa, at han umiddelbart før Tyveriet var blottet for Penge, tilstrækkeligt godtgjort, at han af Alma Rasmussen har modtaget i hvert Fald de af hende omforklarede 160 Kr., og henset til den Maade, paa hvilken Arrestanterne lige efter Tyveriet have færdedes sammen med Anmelderen og Arrestantinderne, hvilke de vidste var uden lovligt Erhverv, til Arrestanternes indbyrdes modsigende og tildels vaklende og løgnagtige Forklaringer samt til deres Fortid, der stempler dem og navnlig Johansen som arbejdssky og tyvagtige, findes det uden Betænkelighed at antage, at de vidste eller dog bestemt antog, at de Penge, Hørringsen modtog, og i hvis Forbrug Johansen deltog, hidrørte fra Tyveri fra Anmelderen.

---

Som Følge af det Anførte ville Arrestantinderne og Arrestanterne være at anse Alma Rasmussen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., Käty Olsen efter dens § 228, begge tillige efter Lov 3 Marts 1860 § 1, Arrestanten Johansen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, og Arrestanten Hørringsen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne for Arrestantindernes Vedkommende under Et, og for Arrestantinden Olsen og Arrestanten Hørringsens Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, Arrestantinden Rasmussen og Arrestanten Johansen med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaneder, Sidstnævnte i 1 Aar, og Arrestantinden Olsen og Arrestanten Hørringsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 120 Dage.

---

Torsdag den 1 August.

Nr. 308. Højesteretssagfører Bagger

mod

Jacob Meyer (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri eller Tyveri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 27 Marts 1912: Arrestanten Jacob Meyer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Lau, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Buus, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Maj 1912: Arrestanten Jacob Meyer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Meyer til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Jacob Meyer for Bedrageri eller Tyveri.

Arrestanten er født den 26 November 1866 og har tidligere ved Aarhus Købstads Politirets Dom af 23 April 1891 været anset efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Tybjerg Herreds Politirets Dom af 12 Juli 1893 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Musse Herreds Ekstrarets Dom af 19 Marts 1894 efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. § 254, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1894 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 6 April 1906 efter Straffelovens §§ 239, 257, 253 og 268, jfr. tildels §§ 273 og 274, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han i Aaret 1910

har været anholdt som sigtet for Bedrageri, uden at der dog ses i Anledning heraf at være rejst Tiltale imod ham.

Efter Sagens Oplysninger flyttede Restauratør Andreas Hansen i Kolding afvigte 12 Januar ind i første Sals Lejligheden i Ejendommen Matr. Nr. 196 paa Frydsvej i bemeldte By, i hvilken Ejendom Arrestanten beboede Stuelejligheden. Paa Loftet i et til Ejendommen hørende Udhus henstillede Hansen en uaflaaset Kasse, indeholdende forskellige ham tilhørende Genstande, og da han den paafølgende 8 Februar fraflyttede Lejligheden, lod han Kassen med Indhold blive staaende. En af de nærmeste Dage efter Fraflytningen anmodede Hansen Arrestanten om at bringe ham en Del Skeer, Knive og Gafler, som henlaa i Kassen, og ved Arrestantens egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han hentede de nævnte Genstande, tillige udtog af Kassen 3 Skeer af uægte Metal og senere samme Dag 19 indbundne Bøger — der maa antages alle at have ligget i Kassen — hvilke Ting han beholdt i sin Besiddelse. Skeerne, af hvilke Arrestanten antagelig den 13 Februar paa Betingelse af, at de fandtes at være af Sølv, solgte to, en Jordbærskeske og en Sauceskje, til Restauratør Hasle i Kolding for 8 Kr., saavelsom Bøgerne, af hvilke han den 12 s. M. under falsk Navn for 6 Kr. pantsatte 16, som han dog den 4 Marts næstefter, Dagen før sin Anholdelse indløste, ere komne tilstede og efter at være vurderede, Skeerne til 3 Kr. og Bøgerne til 14 Kr. 55 Øre, tilbageleverede Restauratør Hansen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten har hævdet, at han alene tog Skeerne i Besiddelse for at bringe dem til Hansen og Bøgerne for at opbevare dem for ham, samt at han kun for Spøg solgte de to Skeer til Hasle, men til denne af intet bestyrkede Forklaring vil der ikke kunne tages Hensyn, hvorimod der efter samtlige foreliggende Oplysninger maa gaas ud fra, at Arrestanten har taget Tingene i den Hensigt at tilegne sig dem.

Forsaavidt Arrestanten endvidere har været sigtet for fra ovennævnte Kasse yderligere at have tilvendt sig 16 Bøger i komponeret Bind og 4 Flødekander af Nikkel samt for i Hansens Lejlighed paa Frydsvej at have stjaalet en ham tilhørende Bog, »Populær Kemi«, der vel har været i Arrestantens Besiddelse, men som denne vil have laant hos Hansen, er der mod Arrestantens Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis for hans Skyld.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Omstændighederne findes i Medfør af midlertidig Lov 1 April forrige Aar § 13, 1ste Stykke, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

---

Nr. 191. Tømrer **Christian Jensen** (Selv)

mod

**Hjortdal Sogneraad** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for for sildig Aflevering af et omkontraheret Arbejde.

Øster og Vester Han Herreders ordinære Rets Dom af 5 Februar 1910: De Indstævnte, Hjortdal Sogneraad ved dets Formand, Sognefoged Niels Peter Jensen af Hjortdal, bør for Tiltale af Citanten, Tømrer Chr. Jensen af Fjerritslev, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juli 1911: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Appellanten, Tømrer Christian Jensen, og for de Appelindstævnte, Hjortdal Sogneraad, beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, i Salær hver 40 Kr., samt de under fornævnte Tingsvidner beskikkede Sagførere, Sagførerne Rud. Lassen og Nyegaard, i Salær den Første 25 Kr. og den Sidste 15 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømrer Christian Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Appelindstævnte, Hjortdal Sogneraad, i Juni Maaned 1908 havde udbudt Opførelsen af en Tilbygning til Hjortdal Skole i Entreprise efter nogle til Eftersyn fremlagte Konditioner, i hvilke det bl. a. var bestemt, at Arbejdet skulde være færdigt til den 1 Oktober s. A., saaledes at den, til hvem Arbejdet blev overdraget, ifaldt en Bøde af 10 Kr. for hver Dag, Tidsfristen overskredes, indgav Appellanten, Tømrer Christian Jensen af Fjerritslev, et skriftligt Tilbud om at udføre Arbejdet »efter Tegning og Konditioner« for en samlet Sum af 6476 Kr., hvilket Tilbud blev antaget af Sogneraadet.

Under nærværende Sag har derefter Appellanten, der efter sit Anbringende udenfor Akkorden har udført Ekstraarbejde til et Beløb af 132 Kr. 5 Øre, saaledes at hans samlede, fra nævnte Byggeforetagende hidrørende Tilgodehavende udgjorde 6608 Kr. 5 Øre, i første Instans ved Øster og Vester Han Herreders ordinære Ret paastaet de Appelindstævnte, der af nævnte Beløb ikkun have udbetalt ham 6000 Kr., tilpligtet at betale ham hans Resttilgodehavende, 608 Kr. 5 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 Marts 1909, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere de Appel-



indstævnte i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Appellantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, hvorimod de Appelindstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, dog saaledes at Appellanten tilpligtes at godtgøre dem Processens Omkostninger i første Instans med et passende Beløb.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tilbygningen til Skolen ikke blev fuldført til den i Konditionerne fastsatte Tid, men medens de Appelindstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand have anbragt, at Arbejdet først blev færdigt den 21 December 1908, og at Sogneraadet, der kun modtog Arbejdet med Forbehold, under et samme Dag afholdt Møde ved en samtidig stedfunden Udbetaling til Appellanten tilbageholdt det paastævnte Beløb som en passende Erstatning for Arbejdets for sene Aflevering og for Mangler ved Arbejdets Udførelse, har Appellanten næst at anbringe, at han ved Tilbudets Indgivelse var ubekendt med de i Konditionerne indeholdte Bestemmelser om Dagmulkter, og at han ikke er indgaaet paa at udføre Arbejdet paa de nævnte Vilkaar, gjort gældende, at Arbejdet under alle Omstændigheder maa anses rettidig udført og i hvert Fald er modtaget og godkendt af Sogneraadet uden Protest. Appellanten har i saa Henseende nærmere anbragt, at Sogneraadet, da Arbejdet allerede var langt fremskredet, kom i Tanker om, at det vilde have nogle Forandringer og forskellige Ekstraarbejder udførte, hvorved Arbejdet blev forsinket, samt at det først den 28 Oktober 1908 hos vedkommende Leverandør bestilte Kakkellovne, Komfur og Grubekedel, der skulde indsættes i Bygningen, men at han, saasnt det nævnte Støbegods blev leveret, paaskyndede Arbejdet saa meget, at selve Skolelokalerne allerede kunde tages og blive tagne i Brug den 1 eller 2 November s. A., hvorefter den øvrige, til Beboelse bestemte Del af Bygningen blev færdiggjort saa hurtigt, som Omstændighederne tillod det, saa at hele Arbejdet blev afleveret lang Tid forinden den 21 December. Endvidere har Appellanten anbragt, at Sogneraadet i Mødet den 21 December ikke med et Ord lod Appellanten forstaa, at Byggeføretagendet ikke var rettidig færdigt, eller stillede Krav om Dagmulkter, samt at Grunden til, at ikke hele hans Tilgodehavende blev udbetalt, var den, at Sogneraadet fandt, at den krævede Betaling for de udførte Ekstraarbejder var for høj, og at han blev fornærmet herover og forlod Mødet.

Appellanten maa imidlertid ifølge sit Tilbud anses at have paataget sig Arbejdets Udførelse paa de i Konditionerne indeholdte Vilkaar, derunder ogsaa om Arbejdets Tilendebringelse inden den givne Tidsfrist under Dagmulkter, og ligesom han ikke overfor de Appelindstævnets Benægtelse har oplyst Noget til Støtte for, at det skulde skyldes Sogneraadets Forhold, at Arbejdet ikke blev rettidig tilendebragt, eller tilvejebragt Bevis for, at Parterne, som af ham her for Retten anbragt, under Arbejdets Udførelse kom overens om, at den i Konditionerne fastsatte Tidsfrist ikke skulde være gældende, saaledes har han ej heller godtgjort, at der fra Sogneraadets Side har fundet en saadan Antagelse af Arbejdet Sted, at Sogneraadet maa anses i det Hele at have frafaldet Krav paa Dagmulkter efter Konditionerne. Herefter samt da der efter Sagens Oplysninger ikke kan gaas ud fra, at Appellanten har af-

leveret Arbejdet i færdig Stand forinden den 21 December, findes Sogneraadet allerede som Følge heraf at have været berettiget til i Entreprisesummen at tilbageholde det indsogte Beløb, og idet det derfor maa billiges, at de Appellindstævnte ved Underrettsdommen ere fri-fundne for Appellantens Tiltale, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger i første Instans der efter Sagens processuelle Stilling her for Retten ikke bliver Spørgsmaal om at forandre til Fordel for de Appellindstævnte, saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Appellanten og for de Appellindstævnte beskikkede Sagførere sammesteds i Salær hver 40 Kr. samt Sagførerne Rud. Lassen og Nyegaard, begge af Fjerritslev, der have været beskikkede henholdsvis for Appellanten og de Appellindstævnte, Lassen under tvende efter Sagens Indankning for Overretten optagne Tingsvidner og Nyegaard under det ene af disse, i Salær den Første 25 Kr. og den Sidste 15 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Nr. 279. Højesteretsadvokat Bagger

mod

**Niels Holme Jørgensen** (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 6 April 1912: Arrestanten Niels Holme Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og til Defensor, Sagfører Rievers, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsadvokat Kaae og Prokurator Nissen, betaler Arrestanten Niels Holme Jørgensen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tilalte Niels Holme Jørgensen til Højesteretsadvokaterne Bagger og Harboe 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende saavel efter Begæring af Arrestanten Niels Holme Jørgensen som paa Justitiens Vegne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales bemeldte Arrestant for Tyveri.

Arrestanten er født den 12 November 1886 og her i Landet bl. a. anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 28 Maj 1906 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 54 og 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds Ekstrarets Dom af 23 Marts 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. tildels § 54, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han i Norge den 5 Januar 1911 for Tyveri er anset med Fængsel i 1 Aar og 6 Maaneder.

Natten mellem den 10 og 11 April 1910 blev der fra Købmand N. Sørensens Butik i Skodsborg stjaalet en Del Spise- og Drikkevarer samt et kontant Beløb. Til Butikken havde Tyven eller Tyvene skaffet sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, som han eller de maa antages at have aabnet ved Hjælp af et Vridbor efter først voldelig at have fjernet de for Vinduet anbragte Skodder.

Arbejdsmand Jens Peter Andersen, der samme Nat blev anholdt som sigtet for Tyveriet, har under den derefter stedfundne Undersøgelse med Bestemthed fastholdt, at Tyveriet er begaaet af Arrestanten, medens Andersen holdt Vagt i Nærheden. Arrestanten, der blev anholdt under Sagen den 19 April 1910 og den følgende Dag belagt med Arrest, men som den 14 Juni s. A. under en Udfølgning saa Lejlighed til at undvige, og som derefter maa antages at have været paa fri Fod, indtil han den 17 November f. A.\*) blev anholdt i Norge under den Sag, under hvilken han blev straffet som ovenfor anført, har imidlertid saavel forinden sin Undvigelse, som efter at han den 16 December f. A. efter Udstaaelsen af sin Straf i Norge paany var bleven indsat i Arresten, nægtet sig skyldig i Tyveriet.

Da Sigtelsen mod Arrestanten for at have begaaet det heromhandlede Tyveri væsenligst støttes paa fornævnte Arbejdsmand Andersens Forklaring, vil Arrestanten ikke mod sin Benægtelse kunne anses for overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveriet.

Den 17 Juni 1910 om Morgenen ved 4-Tiden blev der af Købmand Charles Flindt i Køge gjort Anmeldelse til Politiet om, at der om Natten var sket Indbrud i hans Villa. Ved Undersøgelsen paa Gerningsstedet viste det sig, at der i Vinduet til Spisestuen var boret Huller under Hasperne, som derpaa var tagne af. Der fandtes derhos Aftryk af en snavset Strømpe i Vinduet, som var nylakeret. Tyven eller Tyvene, der herefter maa antages at have skaffet sig Adgang til det indre af Villaen gennem det nævnte Vindue, havde i Spisestuen og i nogle andre Værelser, hvortil Adgangen fra Spisestuen maa antages at have været uhindret, stjaalet en Hat, en Overfrakke, en Regnkappe, et Par nye Snørestøvler m. m. til samlet Værdi 52 Kr. 50 Øre, en Pung med forskellige Mønter til Værdi ca. 50 Kr. og i Kontanter 780 Kr. 50 Øre. Af dette Beløb havde 775 Kr. beroet i et aflaaaset Pengeskab, som maa antages at være blevet aabnet med en til samme hørende Nøgle, som havde beroet i et Skrivebord, hvis Skuffe, hvori ogsaa den fornævnte Pung

\*) Skal være: 1910.

havde ligget, var bleven voldelig opbrudt. De øvrige stjaalne Genstande og Penge maa antages at have beroet frit fremme eller i uaflaasede Gemmer.

I Værelset, hvor Pengeskabet stod, fandtes et gammelt Silkehalstørklæde henlagt paa en Chaiselong.

Samme Morgen fandt en Portør den stjaalne Overfrakke og et Par gamle Herresnørestøvler henkastede paa en op til Bestjaalnes Have stødende Baneskraaning.

Bestjaalnes Husbestyrerinde, Frøken Fregerslev, har edelig forklaret, at hun den nævnte Morgen ved 3<sup>1</sup>/<sub>4</sub>-Tiden i Villaens Have saa en Mandsperson, der gik ud mod Banelinien, og at denne Persons hele Skikkelse godt kunde ligne Arrestantens.

Arbejdsmand Peter Mathisen har ligeledes edelig forklaret, at han den paagældende Morgen ved 4-Tiden eller lidt senere fra en Eng i Nærheden af Køge saa to Personer komme løbende ad Banelinien fra Køge Nord paa, og at han i Arrestanten med Bestemthed genkender den ene af disse Personer.

Ved de af Arrestopsynsmændene Julius Ditlevsen og Jacob Albert Fischer Henriksen, fhv. Arrestoveropsynsmand Carl Johan Wamberg og fhv. Arrestbetjent, nu Politibetjent, Niels Peter Egø afgivne beedigede Forklaringer maa det anses for bevist, at det forannævnte i Bestjaalnes Villa umiddelbart efter Tyveriet fundne Silkehalstørklæde og det forannævnte udenfor Villaens Have fundne Par gamle Herresnørestøvler ere identiske med et Tørklæde og et Par Støvler, som Arrestanten var iført ved sin foran omtalte Undvigelse, nogle Dage forinden det heromhandlede Tyveri blev begaaet.

Arrestanten har vedholdende benægtet, at han har begaaet dette Tyveri. Han har først forklaret, at han intet kunde erindre om, hvor han har opholdt sig i Dagene efter sin Undvigelse, men har senere forklaret, at han efter at have opholdt sig et Par Dage i København rejste til Gøteborg ved Hjælp af ca. 20 Kr., som han laante, uden at han efter sin Forklaring ved af hvem.

Denne Arrestantens Forklaring er imidlertid ganske ubestyrket, og naar henses hertil og til de af Vidnerne Frk. Fregerslev og Arbejdsmand Mathisen afgivne beedigede Forklaringer samt til, at Arrestanten har benægtet, men efter det Ovenanførte er overbevist om at have nogle Dage forinden Tyveriets Begaaelse været i Besiddelse af de paa og ved Gerningsstedet fundne Genstande, et Silkehalstørklæde og et Par gamle Herresnørestøvler, findes det, naar hertil føjes, at Arrestanten er en løgnagtig Person, og at han tidligere er dømt for at have begaaet adskillige Tyverier af lignende Karakter som det heromhandlede, ikke betænkeligt at statuere, at han er Gerningsmand til Tyveriet, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, vil den saaledes være at stadfæste.

---

Fredag den 2 August.

Nr. 294. Højesteretssagfører Hansen

mod

**Carl Christian Skeel-Gerhardt** (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1912: Arrestanten Carl Christian Skeel-Gerhardt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Tegner, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Skeel-Gerhardt til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Skeel-Gerhardt, der tiltales for Bedrageri og Falsk, er født den 6 August 1885 og anset: ved Kronborg Fæstnings Garnisons Krigsretsdom af 15 December 1905 efter almindelig borgerlig Straffelovs § 270 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved kgl. Resolution af 10 Januar 1906 fritaget for at udstaa Straffen paa Vilkaar, at han i 5 Aar fra Resolutionens Dato fører en efter Krigsministeriets Skøn ulastelig Vandel, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Maj 1909 efter Straffelovens §§ 253, 257, 268, 269, 1ste Stk., og 270 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at en Legetøjsforretning, som Arrestanten efter Udstaaelsen af sin sidste Straf havde haft i en Provinsby, ikke havde kunnet bære sig, lod han, der brugte sine sidste Penge til at ekvipere sig for, og som var uden Beskæftigelse og iøvrigt uden Ressourcer, i Begyndelsen af Februar d. A. i forskellige Blade her i Byen indrykke en Bekendtgørelse om, at en ung Mand af god Familie ønskede at indgaa Ægteskab med en ung Dame, som havde et Barn og maatte være i Besiddelse af mindst 2000 Kr. Efter denne Annonce indlagde Clara Doris Felicie Schmidt Billet, hvorpaa Arrestanten indledede Bekendtskab med

hende, og de enedes om at gifte sig, naar han havde fundet en Forretning, som de kunde drive i Forening. Ved en den 17 Februar d. A. dateret Erklæring havde Arrestanten til Clara Schmidt og dennes lille Datter overdraget den Rentenydelse, der efter hans Faders Død vil tilfalde ham fra det Skeelske Fideikommis, og som han angav til 80 Kr. hver Termin. Til Erhvervelse af en Forretning forstrakte hun ham nu i Tillid til, at han vilde ægte hende, og til, at hans Foregivende om, hvad han brugte Pengene til, var rigtigt, i 4 Gange i Tiden fra den 20 Februar til 11 Marts d. A. med ialt lidt over 2100 Kr. Arrestanten indledede Underhandlinger om Køb af en Vinhandel for 1300 Kr., hvorom han den 28 Februar d. A. underskrev Slutseddel, idet han samtidig betalte 200 Kr. paa Haanden, men iøvrigt bekymrede han sig ikke om Købet og brugte alle de øvrige Penge til et vildt Liv. Den 13 Marts skrev han til Clara Schmidt, at han havde faaet Udbrud af en smitsom Sygdom og vilde rejse bort; hun, som forstod, at han led af en Kønssygdom og ikke kunde ægte hende, gik til en Sagfører og truede Arrestanten med Anmeldelse til Politiet for Bedrageri, og alene for at hindre dette fik Arrestanten hende til at gifte sig med ham, de blev viede den 25 Marts d. A., men have efter deres Forklaring ikke levet sammen.

Den 19 Marts d. A. havde Arrestanten igen i en Avis indrykket en Ægteskabsannonce, hvorved han kom i Forbindelse med Berthine Olsen, Rydbergs fraseparerede Hustru, hvem han, der efter sit Ægteskabs Indgaaelse angav at være ugift, bibragte den Tro, at han vilde ægte hende, naar hun blev skilt fra sin Mand; han angav, at han skulde overtage fornævnte Vinhandel, som han saa skulde drive til fælles Bedste for Begge, og under Paaskud af, at han hertil skulde bruge Penge, bevægede han hende til i 2 Gange, den 27 Marts og 1 April d. A. at forstrække ham med ialt 1000 Kr., ogsaa til hendes Børn overdrog han de Skeelske Rentepenge, idet han indbildte hende, at han allerede nød denne Livrente.

Endvidere bevægede han hende til at overlevere ham sin Kontrabog med Bikuben, for at han paa denne kunde til sig hæve efter hendes Forklaring 50 Kr., efter hans Forklaring derimod 70—80 Kr., han hævede imidlertid og tilegnede sig den 11 og 12 April d. A. uden hendes Vidende og Villie ialt 450 Kr., hvorpaa han rejste til Hamborg og forbrugte Pengene. Ogsaa de andre fra hende modtagne Beløb forbrugte han til Svir. Han har forklaret, at det, da han indrykkede det første Avertissement, og da han fik de første Penge, 600 Kr., af Clara Schmidt, var hans Hensigt at indgaa Ægteskab og grundlægge en Forretning, men at han, saasnart han fik Pengene i Hænde, begyndte at svire, og at han derefter kun tænkte paa at skaffe sig Penge, uden at skænke sine Forpligtelser nogen Tanke, og at han, som han siger, i alt Fald efterhaanden opgav at ægte Clara Schmidt og havde opgivet dette, da han fik det sidste Beløb, 336 Kroner, af hende.

Arrestanten, som havde indlogeret sig paa et Hotel og kom til at skyldes for Kost og Logi, en Skyld, han iøvrigt senere betalte, overleverede antagelig i Begyndelsen af Marts d. A. som Sikkerhed for Betalingen til Hotelejereren Chr. Ludvig Nielsen Bahns Hustru, Kristine Grouleff, saalydende Dokument:

Jeg undertegnede Toldkontrollør C. E. de Skeel-Gerhardt, kautionerer til enhver Tid for min Søn Carl Chr. de Skeel-Gerhardt for en Sum, stor 500 Kr., skriver fem Hundrede Kroner.

Dette Kautionsbevis maa af min Søn benyttes i paakommende Tilfælde, dog maa jeg undertegnede ikke være i Uvidenhed derom i et mindre Tidsrum end en Maaned.

Toldstedet. Løkken, den 11 Februar 1912,

hvilket Dokument Arrestanten selv kort i Forvejen havde udfærdiget og falskelig underskrevet med Navnet »C. E. de Skeel-Gerhardt kgl. Toldkontrollør«. Han havde derhos udfør Underskriften med et Signet, han havde, anbragt et Laksegl og derunder skrevet til Vitterlighed og herunder falskelig Navnet Adolp Christensen, Købmand, Løkken. Ved Navnene sigtede han til sin Fader, Strandkontrollør Carl Erik Skeel Gerhardt og sin Svoger, Købmand Adolf Christensen.

Endvidere forsøgte han forgæves paa Beviset at laane 150 Kr. af Bahn.

I Slutningen af Marts og den 11 April d. A. overleverede han henholdsvis til Overkelner Henrik Valdemar Sørensen og til Kelner Karl Kahlke til Sikkerhed for hos dem at laane Penge til Svir to Kautionsdokumenter, som han ikke længe i Forvejen havde affattet i det Væsenlige i Overenstemmelse med fornævnte til Bahn overgivne Dokument og paa lignende Maade forsynet med Segl, hvorhos han falskelig havde underskrevet det ene med Navnet C. de Skeel-Gerhardt kgl. Toldkontrollør og det andet med Navnet C. E. de Skeel-Gerhard kgl. Toldkontrollør, paa det ene havde han falskelig skrevet til Vitterlighed Adolp Christensen, Købmand.

Det lykkedes ham paa denne Maade at laane hos Sørensen to Gange 50 Kr., hvoraf han har tilbagebetalt 80 Kr. og hos Kahlke 100 Kr., som han ikke har tilbagebetalt.

I den ovennævnte Berthine Rydberg tilhørende Bikubebog rettede Arrestanten efter sin Tilbagekomst hertil Byen den 19 April d. A. om Aftenen — han blev anholdt næste Dag — en under 17 Februar d. A. som indskudt indført Sum 1575 Kr. til 2575 Kr. og rettede ligeledes nederst paa samme Side i Bogen en Sammentællingssum og en Overførelsessum og øverst paa næste Side en Transportsum, saaledes at de fik Udseende af at være 1000 Kr. større, end de var, og saaledes at det fik Udseende af, at der paa Bogen indestod 1487 Kr. 98 Øre i Stedet for det rette Tal 487 Kr. 98 Øre. Indskudsptaategningen og den sidstnævnte Transportptaategning var underskrevne af to af Bikubens Funktionærer; disse to Summer var foruden med Tal tillige skrevne med Bogstaver, hvori Arrestanten foretog tilsvarende Rettelser. Han benægter at have gjort Brug af den saaledes forfalskede Bog eller at have vist den til Nogen og paastaar, at det ene var hans Hensigt ved Forevisning af den lettere at opnaa Kredit hos Folk, som kendte ham, og derfor ikke vilde undersøge den saa nøje.

Under den den 8 Maj 1909 paadømte Sag blev Arrestanten indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge som Resultat af Observationen udtalte, at Arrestanten ikke var sindssyg eller aandssvag, men noget abnorm, navnlig ustadig, uskikket til vedholdende og nyttigt Arbejde, tilbøjelig til at handle uoverlagt

efter Indskydelser og med mangelfuld moralsk Følelse, ligesom han fra Barn havde vist Tegn paa et lidende Nervesystem, og at det var meget sandsynligt, at denne Svækkelsestilstand af Hjernen var en Følge af de Sygdomme og Beskadigelser, han har gennemgaaet som lille Barn. Efter Fængselslægens under nærværende Sag afgivne Erklæring har Arrestantens Tilstand ikke forandret sig siden da.

Idet Arrestanten herefter findes fuldt tilregnelig, vil han som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253, 268, 274, jfr. 268 og 46, samt § 270 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

---

---

Nr. 311.

Advokat Hindenburg

mod

**Carl Enevold Clemens Holmberg** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1912: Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg bør straffes med Tugthusarbejde i fire Aar og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor, Sagfører Kiørboe, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og M. A. Meyer, betaler Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse dels, som i Dommen rettelig antaget, efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet groft og simpelt Tyveri, dels efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., jfr. § 271 og tildels § 275, samt efter § 268 og § 270. Straffen vil kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, og da Dommen har samme Bestemmelse, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-



taler Tiltalte Carl Enevold Clemens Holmberg til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg for Tyveri og Falsk. Arrestanten, der er født den 30 Marts 1867, er forhen straffet mange Gange, bl. a. ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 6 Juni 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Oktober 1893 efter Straffelovens § 274, 2det Stk., jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Maj 1895 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17 December 1895 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., 253, 268 og 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 2 November 1897 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 Maj 1899 efter Straffelovens § 232, jfr. § 229, 4de Stk., samt Lov 3 Marts 1860 § 2, med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 14 December 1903 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268 og § 253, med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 December 1906 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. I December Maaned f. A. udfærdigede Arrestanten et saalydende med Navnet »A. E. Kølle, Skrædermester, Vindegade 56, S. Odense« falskelig underskrevet Dokument:

»pr.  $\frac{7}{3}$  12. pr.  $\frac{7}{3}$  12. pr.  $\frac{8}{3}$  12. Pr. 6 Marts 1912. Odense, d. 6 December 1911. Pr. Kr. 436—73 Øre. Tre Maaneder fra Dato behager De at betale denne Prima Veksel Til Odense Privatbank eller til mig selv eller Ordre med Fire Hundrede Treti Seks Kroner Syt-tre Øre. Valuta for Varer og stilles i Regning iflg. Advis. V. Petersen, Slagtermester, Bred St. Herr J. Andersen Gaardejer Christianslund pr. Bred St.«.

Dokumentet, der var tegnet paa en trykt Vekselblanket med paa-klæbet Stempelmærke til 20 Øre, som Arrestanten falskelig kasserede med Navnet A. E. Kølle, forsynedes ikke med Akceptpaategning, hvorimod Arrestanten, der var ukendt med de vekselretlige Regler, paa Bagsiden falskelig tegnede Trassaternes Navne. Samtidig udfærdigede Arrestanten falskelig 2 Kvitteringer i A. E. Kølles Navn, stiledt henholdsvis til ovennævnte Gaardejer Andersen og Slagtermester V. Peter-

søn for Varer m. v. til Beløb respektive 254 Kr. 20 Øre og 182 Kr. 53 Øre og gav hver af Regningerne følgende, ligeledes med Navnet A. E. Kølle falskelig underskrevne Paategning:

»Betalt i Odense Privatbank efter Overenskomst paa en samlet Tre Maaneders Veksel«,

hvorhos Arrestanten, der er stærkt tunghør, endelig falskelig udfærdigede følgende Skrivelse:

»Odense d. 8/12 11. De bedes herved at diskontere denne min Veksel, eller Ordre i lukket Format, da Buddet er døvtum. Ærbødigst A. E. Kølle, Skrædermester, Vindegade 56 S.«.

Medens Arrestanten ved Navnet A. E. Kølle sigtede til en i Odense bosat Skrædermester, Adrian Emil Kølle, hvem han ikke kendte, men hvis Navn han havde bemærket paa et Skilt i Vindegade Nr. 56 i Odense, og ved Navnet J. Andersen til en paa Christianslund ved Bred bosat Gaardejer Jørgen Andersen, hos hvem han havde tjent, var derimod »Slagtermester V. Petersen« et fingeret Navn. Det bemærkes, at der efter det Oplyste ikke bestaar noget Skyldforhold mellem Kølle og Andersen. Den 8 December f. A. henvendte Arrestanten sig derpaa i Odense Privatbank, hvor han — uden iøvrigt at udtale noget — præsenterede de ovennævnte Papirer i den Hensigt at erholde Vekslens Paalydende udbetalt, idet han forment, at Kvitteringerne og Skrivelsen af 8 December vilde støtte Gennemførelsen af hans Forehavende. Af Hensyn til, at Vekslen ikke var i behørig Form, idet den manglede Akcept, hvorhos Trassaternes Navne var paategnede in dorso, diskonterede Banken imidlertid ikke Vekslen, hvorimod Bankens Direktør, der gik ud fra, at Navnene var ægte, meddelte Arrestanten, at Kølle maatte foretage nærmere Henvendelse til Banken, og at man, hvis Banken ikke hørte noget fra Kølle, ved Forfaldstid vilde forsøge at inkassere Vekslens Paalydende. Banken beholdt derefter Papirerne og sendte i Tiden omkring 1 Marts d. A. Meddelelse til Trassaterne, hvorved Sammenhængen opdagedes, saaledes at Arrestanten ikke har erholdt nogen Betaling for Vekslen.

2. I Slutningen af November eller Begyndelsen af December Maaned 1911 stjal Arrestanten fra et uafaaet Skrin, der henstod paa Loftet i Ejendommen Hans Jensensstræde Nr. 2 i Odense, hvortil han havde uhindret Adgang, forskellige — som det maa antages 9 — Arbejdsmand Vilhelm Peter Svend Willumsen tilhørende Bøger til samlet Værdi af 16 eller 17 Kr.

3. Den 20 Februar d. A. ved 8 Tiden om Aftenen begav Arrestanten sig, i den Hensigt at stjæle, til en af Antikvarboghandler Chr. Petersen beboet Lejlighed i Vindegade Nr. 36 i Odense, hvor han efter at have passeret en uafaaet Forstue med en medbragt falsk Nøgle oplukkede den aflaaede Køkkendør og derfra gik ind i Lejligheden, hvor han stjal 4—5 Kroner i Smaapenge, 83 Frimærker til en Værdi af 5 Kroner samt 229 Mønter, dels ældre Mønter, dels Jubilæumsmønter, til samlet Værdi af 172 Kroner 51 Øre. Det Stjaalne beroede dels i uafaaede Æsker, dels frit fremme i Lejligheden.

4. Den 25 s. M. om Aftenen ved 8-Tiden skaffede Arrestanten sig, i den Hensigt at stjæle, Adgang til Sidebygningen i Ejendommen Nørregade Nr. 29 i Odense, idet han med en medbragt falsk Nøgle oplukkede Gangdøren og 2 andre aflåsede Døre, hvorpaa han i Købmand Anton Christiansens Kontor fra et uafåaset Skrivebord tilvendte sig et Beløb af 29 Kr. 60 Øre.

For det saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 268, jfr. tildels § 275, efter dens § 270 samt efter § 232 for for 7de Gang begaaet groft og simpelt Tyveri med en Straf, der findes passende at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Da den indankede Dom, der har anset Arrestanten efter Straffelovens § 269, jfr. § 275 og § 46, samt efter § 232, har samme Straf, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Dommen fastsatte Salærer, være at stadfæste.

---

Nr. 181. Portør C. M. Hansen (Bagger)

mod

**Amtmanden over Aarhus Amt** paa det Offentliges Vegne  
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Februar 1911: Indstævnte, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Portør C. M. Hansen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, i Salær hver 50 Kr., samt Sagfører V. Christensen og Overretssagfører Stampe, der have været beskikkede til henholdsvis for Citanten og for Indstævnte at give Møde under et ved Hasle m. fl. Herreders Ret optaget Tingsvidne, i Salær hver 15 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Portør C. M.

Hansen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 3, 2det Stykke, umiddelbart ved Overretten anlagte Sag har Citanten, Portør C. M. Hansen af Riis Skov, efter Stævning af 9 Februar f. A. til Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne paastaaet sig i Henhold til den nævnte Lov tilkendt en Erstatning af 300 Kr. eller et Beløb efter Rettens Skøn under Anbringende af, at han i Tiden fra den 7 November 1909 til den 27 s. M. uforskyldt har været underkastet Varetægtsfængsel under Aarhus Købstads Jurisdiktion som sigtet for Tyveri og falsk Anmeldelse, hvorefter Amtet under 23 December s. A. har resolveret, at der ikke for Tiden vilde være videre at foretage i Sagen fra det Offentliges Side. Indstævnte har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale, subsidiært Erstatningen fastsat til et mindre Beløb.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Risskov Station bestyres af Stationsmester Christen Jensen, saaledes at Citanten med ham deltager i Billetsalget og de øvrige Forretninger paa Stationen. Om Morgen den 5 November 1909, da det første Tog til Risskov Station planmæssig skulde afgang fra Aarhus Østbanegaard Kl. 5,34, havde Citanten Vagt paa Stationen. Ifølge sin Forklaring under det optagne Forhør havde han Kl. 5,20 indfundet sig paa Stationens Billetkontor, hvor han straks blev opmærksom paa, at Rullegardinet var trukket fra i den ene Side, hvorefter han saa, at der var knust en Rude bag Gardinet. Efterat han dernæst havde konstateret, at saavel Postvæsnets Kasse som de Skuffer, i hvilke Stationens Penge opbevaredes, var lukkede, henvendte han sin Opmærksomhed paa Billetskaftet, hvor han straks konstaterede forskellige Uordener. Da Toget nu blev signaliseret fra Aarhus — hvorfra det ifølge det iøvrigt Oplyste først afgik Kl. 5,42 med Ankomst til Risskov Station Kl. 5,46 — gik han ud paa Perronen og kaldte paa Stationsmesteren, der bor i en af Stationens Bygninger, som ligger ca. 50 Alen fra Kontorbygningen, og meddelte ham, at der var sket Indbrud paa Kontoret. Efterat Stationsmesteren umiddelbart efter var kommen tilstede og havde foretaget en foreløbig Undersøgelse, lod han Citanten gøre telefonisk Anmeldelse til Politiet, hvilket ifølge Rapporten skete Kl. 6,15. Ved Politiets Tilstedekomst saas en Rude at være trykket ind i Kontoret. Vinduets Højde fra Jorden til Underkarmen var ca. 35 Tommer, den ituslaaede Rudes Bredde  $13\frac{1}{4}$  Tomme og Højden af den i Ruden frembragte Aabning paa det højeste Sted 17 Tommer; Hullet var omkranset med skarpe Glasskaar. Paa et Skrivebord lige indenfor den splintrede Rude laa Grus, der lignede Mærket af en Fod, hvis Størrelse og Omrids dog ikke kunde ses tydeligt, i hvilken Henseende Citanten forklarede, at han ved at dreje paa Svinget af et Signalapparat, der stod ved Siden

af det formodede Fodspor, var kommen til at gnide dette ud. En paa Gulvet under Vinduet fastskruet Pengekasse og Skufferne i de forskellige Borde og Skabe syntes urørte, og nogle Smaabeløb, der henlaa frit fremme i det uafllaesede Billets-kab, fandtes i Behold. Derimod viste der sig i nævnte Billets-kab at mangle 4 Stykker 2den Klasses Billetter til København à 8 Kr. 60 Øre (Nr. 178, 179, 198 og 199), 2 Stykker 3die Klasses Billetter til København à 5 Kr. 10 Øre (Nr. 184 og 185) og 1 Hurtigtogsbillet à 80 Øre (Nr. 171). Endvidere syntes der efter det paa Tavlebrættet ovenover Billetterne anbragte Nummer paa den sidst solgte Billet at mangle to 2den Klasses Billetter til Strømmen, hvilket senere viste sig ikke at være Tilfældet, idet der dog var skrevet et urigtigt Nummer paa Tavlebrættet. En medbragt Politibund, der blev sat paa Sporet af nogle Fodaftryk, der fandtes udenfor den ituslaaede Rude, slog stadig ind paa et bestemt Spor, som ifølge Citantens Forklaring var den Vej, han havde gaaet om Morgen.

Citanten forklarede fremdeles til Rapporten, at han den foregaaende Nat ca. Kl. 3 $\frac{1}{4}$  for Hjemgaaende fra Aarhus ad Cyklestien langs Bugten saa Lys paa Stationskontoret, da han nærmeste sig Stationen, hvilket Lys blev slukket, da han kom nærmere, men at han ikke undersøgte Sammenhængen hermed, idet han mente, at det stod i Forbindelse med, at en Dame i det Hus, hvor han boede, i Anledning af sin forestaaende Nedkomst havde faaet Tilladelse til i paakommende Tilfælde at lade telefonere efter Jordemoder fra Stationen, samt at han efter sin Hjemkomst, uagtet denne Formodning da viste sig at være urigtig, ikke tænkte mere paa Sagen. Han nægtede derhos at kunne give Oplysning om, hvor han havde opholdt sig mellem Kl. 11 og 3 om Natten. Endvidere oplystes det, at Gadedøren til Østbanegaarden i Aarhus, som Citanten maatte passere paa Hjemvejen fra Aarhus, var funden aaben om Morgen, hvorhos der i Kontoret, der fandtes aflaaet som sædvanlig, var forsvundet to 2den Klasses Billetter til Randers fra Billets-kabet og fra et uafllaaset Klædeskab en Uniformsjakke og en Uniformskasket; det oplystes, at en almindelig Hovednøgle kunde oplukke saavel Gadedøren som Kontordøren. Endelig oplystes det ved Telegramveksling med Statsbanernes Revision, at af de paa Risskov Station savnede Billetter forelaa de to 3die Klasses Billetter Nr. 184 og 185, som altsaa maatte have været afbenyttede, samt at de var stemplede den 23 Oktober s. A. udenfor Nummerfølge. Salgssummen fandtes ikke opført i Stationens Bøger. Idet det herefter formodedes, at Indbruddet paa Risskov Station var fingeret for at skjule, at der paa et tidligere Tidspunkt var taget Billetter fra Billets-kabet, blev Citanten den 6 November 1909 sat under Anholdelse og den følgende Dag arresteret.

Der er ikke under den stedfundne Undersøgelse tilvejebragt Bevis for, hvem der er Gerningsmanden til det den ommeldte Nat paa de to Jernbanestationer Passerede, ligesom der ikke under samme er fremkommet Noget, der kunde lede Mistanken hen paa Stationsmesteren ved Risskov Station, eller paa andre Personer, der have færdedes paa bemeldte Station, afset fra Citanten. Hverken de fra Østbanegaarden bortkomne Uniformsgenstande eller andre af de savnede Billetter end de to ovennævnte ere komne tilstede, hvilket dog efter det

Oplyste ikke vilde udelukke, at Billetterne kunde være afbenyttede paa en Del af de paagældende Strækninger, i hvilket Tilfælde vedkommende Passager maatte formodes at have været vidende om, at der var noget i Vejen med Billetterne. Dato- og Timestemplet paa de tilstedekomne Billetter Nr. 184 og 185 kan efter sit Udseende ikke antages at være meddelt ved Stationens Stemplingsmaskine, men maa formodes at være udført gennem Kalkering og Opridsning med en Kniv eller et lignende Instrument. Det udviser derhos Timetallet »19« i Stedet for »22«, hvoraf efter det Oplyste maa antages at følge, at Billetterne næppe kunne have været benyttede paa Strækningen Risskov-Aarhus, men først fra Aarhus. En Togbetjent, der efter Klipningsmærket maa antages at være den, der først har billetteret hos vedkommende Passager, har ogsaa til en Rapport forklaret, at han tror at kunne mindes, at der en Aften nogle Uger forud med et af Aftentogene Syd paa rejste en Mand og en Kone, der havde Billetter fra Risskov til København, ved hvilke Billetter der var noget mærkeligt, hvilket højst rimeligt har været, at de endnu ikke var klippede, da han billetterede, efterat Aarhus Hovedbanegaard var passeret.

Citanten har senere afgivet en tildels af det iøvrigt Oplyste bekræftet Forklaring om, hvor han har færdedes i Aarhus den paagældende Nat indtil Kl. 1,50, da han skiltes fra et Fruentimmer paa Hjørnet af Østergade og Søndergade, hvorefter han vil være gaaet lige hjem. Herefter har han, som han har erkendt, brugt uforholdsmæssig lang Tid paa det første Stykke af Vejen, hvorunder han passerede Østbanegaarden. Efter det Foreliggende er det derhos lidet sandsynligt, at Gerningsmanden er steget ind igennem eller ud ad den ituslaaede Rude paa Risskov Station, og efter Omstændighederne i det Hele kan Mistanken om, at der foreligger et fingeret Indbrud, og at dette er arrangeret af en med Forholdene kendt Person for at dække over andre Misligheder, ikke anses afkræftet. I Forbindelse hermed bemærkes, at en Stationsmesteren tilhørende, vagtsom Puddelhund et Par Dage forinden var forsvunden, hvilket maa antages at have været Citanten bekendt; Hunden vendte tilbage en Uges Tid senere. Det er endvidere af Stationsmesteren forklaret, at der  $\frac{1}{2}$  à 1 Aar forinden var forsvundet 20 Kr. af Stationens Postkasse, hvilket Beløb Stationsmesteren har maattet dække, og at der ved samme Tid bortkom et Beløb af noget over 9 Kr. fra en som Hittegods indleveret Taske.

Efter det Foreliggende maatte Mistanken for at være Gerningsmanden til det Citanten paasigtede Forhold naturligt særlig rettes mod ham, og denne Mistanke findes ikke ved de fremkomne Oplysninger at være saaledes afkræftet, at der efter den ovennævnte Lovs § 1 vil kunne tilkendes ham nogen Erstatning for det af ham udstaaede Varetægtsfængsel. Der kan navnlig i saa Henseende ikke lægges afgørende Vægt paa en af Gartner Peter Rasmussen afgiven Forklaring, hvorefter Vidnet, da han den paagældende Nat passerede Risskov Station ca. Kl. 2,20 — paa hvilken Tid Citanten efter det Oplyste ikke kan have befundet sig der — to Gange hørte en Klirren som af Glas komme fra Stationsbygningen, hvilken Klirren efter Vidnets Forklaring og det iøvrigt Oplyste kan have hidrørt fra Kæderne i Signalmasten.

Som Følge af det Anførte vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere for Overretten i Salær hver 50 Kr. samt Sagfører V. Christensen og Overretssagfører Stampe, begge i Aarhus, der have været beskikkede til at give Møde henholdsvis for Citanten og for Indstævnte under et ved Hasle m. fl. Herreders Ret til Brug under Sagen optaget Tingsvidne, i Salær hver 15 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 290. Højesteretssagfører Harboe

mod

**Louis Charles Nielsen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Arrestanten Louis Charles Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Paludan og Johansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Louis Charles Nielsen til Højesteretssagfører Harboe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Louis Charles Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 30 Oktober 1884 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 2 Februar 1906 i Medfør af Straffelovens § 246 efter § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved Dom senest ved Kriminal-

og Politirettens Dom af 13 Marts 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og § 203 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvorhos han i December 1911 i et af Rettens Kriminalkamre har vedtaget en Bøde af 300 Kr. for Vold.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 29 Marts d. A. Kl. 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Formiddag blev Arrestanten anholdt paa Assistenshuset, hvor der var opstaaet Mistanke mod ham for at være i ulovlig Besiddelse af en Herrepels, som han søgte at pantsætte. Samme Dags Aften anmeldte Forretningsbestyrer Hans Jørgensen, at der siden Kl. 10 Formiddag samme Dag fra et uafaaet Klædeskab i hans Kvistlejlighed, Nørregade 14, hvilken var aflaaet med almindelig indstukken Laas, var stjaalet en Herrepels, som han har genkendt i den, af hvilken Arrestanten var i Besiddelse.

Arrestanten, der nægter sig skyldig i noget Ulovligt, har med Hensyn til den Maade, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af Pelsen, forklaret, at han kort før Anholdelsen fik den overleveret af en ham ubekendt Kvinde, som han traf staaende i Kompagnistræde udfor Nr. 23 med Pelsen paa Armen, og som bad ham mod et Vederlag af 2 Kr. pantsætte den paa Assistenshuset for 25 Kr. og bringe Pengene til hende, der vilde vente paa samme Sted; paa hans Forespørgsel om, hvilket Navn han skulde nævne ved Pantsætningen, opgav hun Navnet Frk. Braun, Kompagnistræde Nr. 23, 3die Sal. Han vilde have tænkt sig hende i lovlig Besiddelse af Pelsen, hvorom han dog ikke udspurgte hende. Om sin Færden, inden han modtog Pelsen, forklarer han, at han, der den Dag ikke arbejdede, mellem Kl. 9 og 9<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Formiddag forlod sit Hjem, Vesterbrogade Nr. 127 B, og gik en Tur gennem »Strøget« til Kongens Nytorv og derfra gennem Lille Kongensgade til Kompagnistræde, idet det var hans Hensigt at gaa til Solitudevej for at besøge sin Kærestes Moder. Der er intet oplyst om, at han har været paa Nørregade den paagældende Dag; 1 Dirck og 8 Nøgler, hvoraf han fandtes i Besiddelse, har ikke kunnet aabne Laasen til Bestjaalnes Lejlighed.

Ved en straks anstillet Undersøgelse blev der ikke truffet nogen Kvinde ventende paa det af Arrestanten angivne Sted, efter det Oplyste har der ikke i Kompagnistræde Nr. 23 boet nogen Frk. Braun, og nogen Kvinde svarende til det af Arrestanten opgivne Signalement har ikke kunnet findes.

Anmelderen Jørgensen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Pelsen, der er vurderet til 100 Kr., og efter Omstændighederne behørigt godtgjort sin Ejendomsret til den.

Under disse Omstændigheder findes der med Hensyn til Arrestantens Besiddelse af Pelsen tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis mod ham, hvis Fortid taler stærkt mod ham, og som ved Anholdelsen usandfærdigt opgav at have Ansættelse som Vognvasker paa Godsbanegaarden og tjene 23—26 Kr. om Ugen, medens han i Virkeligheden kun af og til har arbejdet som Afløser dér og siden den 25 Marts d. A. ikke, som han plejede, har vist sig der for at se om Arbejde.

Efter Omstændighederne vil han dog kun kunne dømmes som Hæler.



Det skal endnu bemærkes, at Fængselslægen om Arrestantens mentale Tilstand har udtalt, at han er noget sen i Tankegang, men iøvrigt ikke har frembudt noget psykisk Abnormt under Arrestopholdet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

---

Lørdag den 3 August.

Nr. 285.

Advokat Halkier

mod

**Anna Johannessen**, Andersens Hustru (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1912: Arrestantinden Anna Johannessen, Andersens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale i Erstatning til Købmand Valdemar Petersen 42 Kr. 80 Øre, til Banearbejder Jeppe Jeppesen 51 Kr., til Sadelmager Oskar Vilhelm Grønning 100 Kr. og til Husmand Jørgen Peter Andreasen 77 Kr. 15 Øre. Saa bør hun og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Siesby og Bing, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Johannessen, Andersens Hustru, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Anna Johannessen, Andersens Hustru, tiltales for Bedrageri.

Hun, hvis opgivne Alder af 39 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, har tidligere været anset: ved Landsoverrettens Dom

i Viborg af 1 Juni 1909 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, §§ 253, 257 og 179, disse §§ tildels jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1910 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Arrestantinden den 15 April 1911 var bleven løsladt efter Udtaaelsen af den senest hende idømte Straf, henvendte hun sig samme Maaned til Købmand Valdemar Petersen i Bræstrup, der havde averteret, at han solgte St. Bernhardshundehvalpe, om Køb af en saadan, og efter at hun havde modtaget Svar fra ham, bestilte hun i et Brev af 24 s. M. en Hvalp »at aftage først i Maj eller omkring den 13de à 15de«. Arrestantinden boede i nævnte April Maaned paa et Hotel her i Staden, hvor der ogsaa boede en svensk Dame, Fru Asta Dahlstrøm, til hvem Arrestantinden falbød Hvalpen, idet hun foreviste et hende af Petersen sendt Fotografi af denne og efter Fru Dahlstrøms Forklaring angav, at hun havde et Landsted og der havde en St. Bernhardshund med Hvalpe.

Fru Dahlstrøm købte Hvalpen, der skulde sendes til hende i Sverrig og betales med 50 Kr. Den 27 Maj s. A. tilskrev Arrestantinden Valdemar Petersen og anmodede ham om at sende Hvalpen til Fru Dahlstrøm efter hendes opgivne Adresse i Sverrig og sende Regning til Arrestantinden, der, som det hedder i Rekvisionen, »sender Dem Valuta for Hvalpen«. Den 30 s. M. anmodede Arrestantinden ham om at sende den til en herboende Dyr læge og ikke til Sverrig. Petersen sendte Hvalpen til vedkommende Dyr læge og sendte Arrestantinden Regning paa den og paaløbne Omkostninger, ialt 42 Kr. 80 Øre. Arrestantinden har imidlertid ikke betalt Petersen noget, hvorimod hun af Fru Dahlstrøm har modtaget 50 Kr. for Hvalpen, ved hvis Modtagelse Fru Dahlstrøm yderligere betalte 18 Kroner, der efter Arrestantindens Forklaring har været Betaling for Fragt og Dyr lægeerklæring.

Arrestantinden har vel benægtet at have angivet, at hun havde Landsted og der havde en St. Bernhardshund med Hvalpe, men Fru Dahlstrøms Forklaring i saa Henseende er bekræftet ved Forklaring af Bestyrerinden af det paagældende Hotel. Arrestantinden har fastholdt, at hun bestilte Hvalpen til sig selv og vilde have den paa et Hønseri, hun dengang agtede at oprette. Medens Købmand Petersen har erklæret, at det var hans for Arrestantinden tydelige Forudsætning ved Handlens Afslutning, at hun betalte Hvalpen straks ved Modtagelsen, har Arrestantinden fastholdt, at hun ikke har vidst, at dette var en Forudsætning for Handlen, samt at hun har villet betale sin Skyld til Petersen, i hvilken Henseende hun har anbragt, at hun i Slutningen af Juli Maaned forrige Aar ved Nærværelse i Bræstrup har søgt Petersen for at betale ham, men faaet at vide, at han da var rejst til København, et Anbringende, som ikke er bleven bekræftet under Sagen. Arrestantinden har ikke senere foretaget nogen Henvendelse til Petersen, forinden hun blev anholdt her under Sagen den 17 Januar d. A., idet hun, som den 24 November f. A. blev hjemsendt fra Sverrig,

hvor hun havde været anholdt for Løsgænger, indtil da havde været forgæves eftersøgt af Politiet.

I Begyndelsen af Oktober 1911 bestilte Arrestantinden hos Banearbejder Jeppe Jeppesen, Taulov, Sadelmager Oskar Vilhelm Grønning, Hørning, og Husmand Jørgen Peter Andreasen, Hornsyld, forskellige Partier Høns, Kyllinger m. m., som disse havde averteret til Salg i »Tidsskrift for Fjerkræavl«. Arrestantinden skrev Bestillingerne paa aabne Brevkort og underskrev sig paa disse: »Fru Grosserer A. Andersen, Hønseriet »Villa Pax«, Lyngby st.«, og anmodede de Paagældende om at sende det Averterede og lovede at betale pr. omgaaende. I Henhold til disse Bestillinger afsendte Jeppesen 12 Høns til en Pris af 48 Kr. i Emballage til Værdi 3 Kr. efter den af Arrestantinden opgivne Adresse. Grønning afsendte paa samme Maade 51 Stk. Høns og Kyllinger og en Del Hønsetraad til samlet Pris 100 Kr., han meddelte samtidig, at Hønsene, der havde begyndt Fjerfælding, blev sendt paa fri Besigtelse, saa at de kunde returneres for hans Regning, hvis de ikke var tilfredsstillende. Andreasen sendte ca. 50 Hønekylinger til en Pris af ialt 71 Kroner 15 Øre foruden Emballage af Værdi 6 Kroner, idet han søgte at tage Beløbet ved Efterkrav, men ved en Fejltagelse blev Kyllingerne ikke sendte mod Opkrævning, idet denne blev ekspederet som en særlig Forsendelse, der imidlertid ikke blev indløst.

Arrestantinden, der i ca. 8 Dage i Begyndelsen af Oktober 1911 med Arbejdsmand Hans Christian Petersens Tilladelse boede hos ham i Øverød, lod Forsendelserne omadressere til Holte Station, hvor hun fik dem udleveret; hun har senere solgt det Modtagne og har ikke betalt Afsenderne Nogetsomhelst. De indkomne Beløb vil hun have forbrugt dels til at betale andre Leverandører med, dels til at leve for.

Arrestantinden har erkendt, at hun, der ikke har haft nogen Hjemmel til at kalde sig Grosserer, ikke har ejet noget Hønseri i Lyngby og ikke boet i nogen Villa af Navnet »Pax«, men hun har forklaret, dels at hun har haft til Hensigt at indrette et Hønseri i Lyngby i en Villa, hun vilde leje, og som hun da vilde kalde med dette Navn, og dels at hun af Arbejdsmand Petersen havde faaet Tilladelse til indtil videre at drive et Hønseri — som hun kaldte »Ideal«, Holte — paa dennes Ejendom i Øverød, hvilket dog ikke er blevet bekræftet af nævnte Petersen. Forsaavidt hun i sine Bestillinger har lovet omgaaende Betaling, har hun fastholdt, at hun, da hun tilskrev de Paagældende, troede, at hun vilde blive i Stand til at betale omgaaende, hun havde vel ikke altid de fornødne Penge ved Handlernes Afslutning, men vil have stolet paa, at der gennem hendes forskellige andre Transaktioner med Høns nok kom Penge ind til at dække det Fornødne, men hun led uforudsete Tab og var derfor ikke i Stand til at betale omgaaende.

Arrestantinden, der efter ca. 8 Dages Forløb forlod sin Bopæl i Øverød uden at opgive, hvorhen hun rejste, idet hun begærede til hende ankommende Forsendelser omadresserede til poste restante København B, har fremdeles fastholdt, at det ikke har været hendes Hensigt at unddrage sig Betalingen af det Tilsendte. Hun har i saa

Henseende henvist til, at hun efter at være rejst fra Øverød omkring Midten af Oktober 1911 har sendt de Paagældende Brevkort og lovet dem Betaling i Løbet af kort Tid, hun opgav der sin Adresse: Helsingborg Trädgårdsgatan Nr. 14, et Nummer, der slet ikke findes i nævnte Gade, og som Arrestantinden siger maa være fremkommen ved en Fejlhuskning fra hendes Side. Endvidere har hun henvist til, at hun, der vil have haft 115 Kr. tilgode hos en herboende Dame, og som forgæves havde overgivet sin Fordring til Inkassation hos en Sagfører, har anmodet en anden Sagfører om at berigtige Inkassationen og tilskrive de heromhandlede 3 Leverandører med Tilbud om afdragsvis Betaling, Tilbud, der heller ikke blev opfyldte, medens hun har forklaret, at hun havde tænkt sig at kunne skaffe Penge til Afdragene ved at udføre Brandmaleri for Forretninger. Endelig har hun for to af Leverandørernes Vedkommende anført, at det leverede Fjerkræ ikke svarede til, hvad der var lovet, og navnlig at det af Sadelmager Grønning leverede var saa ringe, at hun tilbød ham 40 Kr. derfor til fuld Afgørelse, uagtet det var overladt til hende at returnere det for Grønning's Regning.

De saaledes af Arrestantinden, til Bevis for at hun ikke har haft til Hensigt at bedrage, fremsatte Anbringender findes imidlertid efter alt det under Sagen oplyste at maatte forkastes, og under Hensyn til de af hende ved Bestillingerne brugte urigtige Foregivender og hendes senere Dispositioner over det Leverede samt til, at hun gentagne Gange har været straffet for Bedrageri og ikke siden sin sidste Løsladelse ses at have haft noget Erhverv, findes hendes foran fremstillede Forhold at maatte tilregnes hende som Bedrageri.

Under de tidligere imod Arrestantinden verserende Sager har hun været indlagt til Observation, første Gang paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvis Overlæge i en den 13 Januar 1909 dateret Erklæring bl. a. udtalte, at Arrestantinden ikke lider af nogen egentlig Sindssygdom, men hun er et Defektmenneske, hvis Defekt hovedsagelig ligger paa det moralske Omraade, men hvis Intelligens heller ikke er uskadet. »Da det Abnorme hos hende«, hedder det videre i Erklæringen, »maa antages at skyldes et medfødt eller i den tidlige Alder udviklet sygeligt Anlæg, vil der næppe kunne være Tale om ved Behandling at helbrede eller ved Straf »forbedre« denne Abnormitet, der giver sig Udslag i kriminelle Handlinger. Paa den anden Side er der næppe Andet end Frygten for Straffens personlige Ubehageligheder, der kan tænkes at virke som Modvægt hos hende mod Tilskyndelser til forbryderiske Handlinger«.

I 1910 var Arrestantinden indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis fungerende Overlæge i en Erklæring af 12 August samme Aar bl. a. udtalte: »Et Par Gange, f. Eks. da hun forlod Manden, vil hun »ligesom have hørt Stemmer inde i Hovedet«, men disse Tilfælde beskrives ikke som virkelige Hørelsesshallucinationer«.

Paa Hospitalet havde hun angivet, at hun ikke var søvnløs eller hallucineret, og Erklæringen sluttede med at udtale, at Arrestantinden ikke var sindssyg og ej heller syntes i væsenlig Grad at være psykopatisk anlagt, »men er et overfladisk, noget jappet Menneske uden dybere etiske Anskuelser«.

Efter at Arrestantinden den 14 Marts d. A. i Cellevognen havde begaaet et Selvmordsforsøg, der dog ikke opfattedes som alvorlig ment, blev hun paany indlagt paa sidstnævnte Hospitalsafdeling, hvis Overlæge i sin den 13 April dette Aar daterede Erklæring næst at henviser til de under de tidligere Sager afgivne Erklæringer bl. a. udtaler, at Arrestantinden har angivet, at hun jævnlig har lidt af Hallucinationer, som hun har haft i længere Tid, mest det sidste Halvaar og allermest i den Tid, hun har siddet arresteret. Hun angiver til Tider at have troet paa Hallucinationernes Realitet, men har ikke dannet sig nogen egentlig Forklaring af Fænomenerne. Det hedder videre i Erklæringen, at der næppe kan være Tvivl om, at hun er et betydelig abnormt anlagt, degenereret Individ med fremherskende etiske Defekter, navnlig stor Løgnagtighed og Tilbøjelighed til Svindlerier. Hun svarer til Typen »patologisk Løgner og Svindler«. Hun er tillige nervelidende, idet hun frembyder Tegn paa Hysteri. Men desuden angiver Arrestantinden fremtrædende Symptomer paa det sjælelige Omraade, nemlig Hallucinationer. Saafremt disse ere ægte, afgive de Bevis paa en alvorligere Forstyrrelse af de psykiske Funktioner. Det er nu vanskeligt, ja umuligt at komme til nogen sikker Afgørelse i saa Henseende. »Men selv bortset fra dem«, slutter Erklæringen, »er hun overhovedet saa patologisk, at det fortjener alvorlig Overvejelse, om det ikke baade for hende og for Samfundet er det bedste at lade hende forpleje og saavidt gørligt behandle paa en Sindssygeanstalt i Stedet for at lade hende efter en unyttig Straf komme paa fri Fod, hvor hun kun kan og vil eksistere ved Svindlerier«.

Ved det i denne Erklæring Oplyste findes der imidlertid ikke at være tilvejebragt Hjemmel for nu, i Modsætning til, hvad der i de tidligere Domme er statueret, at betragte Arrestantinden som ikke værende fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 303. Højesteretssagfører Hansen

mod

**Viggo Emil Pedersen** (Def. Møller),

der tiltales for Forsøg paa Drab og Voldtægt og for Tyveri.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 15 April 1911: Arrestanten Viggo Emil Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bang, Maribo, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Ruder, Rødbj, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokurator Nissen og Overretssagfører Godskesen betaler Arrestanten Viggo Emil Pedersen 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til Anvendelse af Straffelovens § 39, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Emil Pedersen til Højesterets sagførerne Hansen og Møller 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Viggo Emil Pedersen, der er født den 18 Juni 1884 og ikke fundet forhen tiltalt eller straffet, i 1ste Instans sat under Tiltale for Forsøg paa Drab og for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Lørdag Aften den 11 Februar 1911 forøvede Arrestanten, der siden November Maaned 1910 havde haft Tjeneste som Fodermester hos Gaardejer Rasmus Larsen i Fuglse, et Overfald paa sin Husbonds 18-aarige Datter, Margrethe Edith Laurine Larsen, med hvem han var ene paa Gaarden, idet hendes Forældre og Brødre var fraværende paa Besøg. Arrestanten, der den paagældende Aften havde foretaget en Cykleudflugt til Holeby og herunder nydt nogle »Kaffepunche«, bemærkede, da han efter sin Hjemkomst havde besørget Fodringen, gennem de til Gaarden vendende Vinduer i Margrethe Larsens Værelse, at hun beredte sig til at gaa til Sengs, og han gik nu ind i hendes Værelse for at faa fat i hende. Margrethe Larsen havde imidlertid faaet Øje paa ham, da han stod udenfor hendes Vinduer, og da hun troede, at det var en fremmed Mandsperson, blev hun bange og løb ind i en af Stuerne og skjulte sig under et Bord. Efter at Arrestanten forgæves havde søgt efter hende paa hendes Værelse, gik han gennem den Stue, hvor hun havde skjult sig, men saa hende

Færdig fra Trykkeriet den 5 September 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 26.

---

---

Lørdag den 3 August.

ikke, og da han var gaaet ind i et af de øvrige Værelser, forlod hun sit Skjulested og søgte Tilflugt i Kælderen ved Bryggeret. Kælderen kunde ikke laases, og Arrestanten kom straks derefter ned til hende og greb fat i hende, efter hans Forklaring i Brystet, efter hendes i Armen. Margrethe spurgte, hvad han vilde, og han svarede, at hun skulde dø, og slæbte hende op i Bryggeret. I Bryggeret greb han hende med den ene Haand om Halsen og forsøgte at kvæle hende; med den anden Haand greb han efter sin Forklaring fat foran i Margrethe Larsens Klæder, medens han efter hendes Fremstilling ogsaa med denne greb hende om Halsen og satte Tommelfingeren paa Forsiden af denne og klemte til. Hun satte sig til Modværge, bed og kradsede Arrestanten, og det lykkedes hende at komme fra ham og løbe ind i et Pulterkammer ved Siden af Bryggeret. Arrestanten fulgte dog efter hende, greb hende ved Haaret og kastede hende om paa Gulvet, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende og prøvede at kvæle hende. Da hun skreg, søgte han at stoppe hendes Haarpisk og sit Lommetørklæde ind i Munden paa hende, ligesom han truede med at slaa hende for Panden med en Flaske. Pigen tilbød ham at tage Penge og Øl, men han afslog Tilbudet. Under deres Kamp syntes hun at høre en Lyd fra Gaarden, og hun raabte derfor: »Nu kommer Fader og Moder.« Arrestanten slap hende og løb ud i Gaarden, og Margrethe benyttede sig derefter af Lejligheden til at slippe ind i et Kammer ved Siden af Bryggeret og laase af for sig. Medens hun mener herfra at have hørt ham gaa og søge efter hende, gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han straks gik over i Loen, hvor han havde stillet sin Cykle, og cyklede bort fra Gaarden og rundt paa Lolland, indtil han den 16 s. M. anholdtes i sin Husbonds Gaard, hvor han havde søgt Nattely i Laden.

Ved Overfaldet, som Arrestanten maa antages at have forøvet uden at være i nævneværdig Grad paavirket af den nydte Spiritus, mistede Margrethe Larsen en Del Haar, ligesom der paa Armene samt i Ansigtet paaførtes hende nogle overfladiske Læsioner, som imidlertid ikke have efterladt Følger.

Den af Arrestanten oprindelig afgivne Forklaring angaaende Motivet til Overfaldet gik ud paa, at Margrethe nogen Tid forinden Overfaldet skulde have udtalt, at han ikke malkede ordentligt, og at han paa

Vejen hjem fra Holeby blev saa optændt af Vrede over denne Udtalelse, at han besluttede sig til ved sin Hjemkomst at dræbe hende ved Kvæling. Under tvende paa Overrettens Foranledning optagne Reassumtionsforhør har Arrestanten imidlertid forandret denne Forklaring og sluttelig tilstaaet, at han, da han var vendt hjem til Gaarden efter Udflugten til Holeby, hvorhen han var taget for at træffe en Pige, til hvem han stod i Kæresteforhold, men hvem han ikke traf, og da han bemærkede, at Margrethe — der maa antages at være uberygtet — var ene hjemme, besluttede at voldtage hende, og at det var i denne Hensigt, at han efter at have set hende i Færd med at gaa i Seng indfandt sig i hendes Kammer og derefter forfulgte hende og overfaldt hende i Kælderen, men at han, da hun ikke vilde ligge stille, og han saaledes ikke kunde fuldføre sit Forsæt, opgav dette og i Stedet besluttede at dræbe hende.

Medens nu Arrestantens førstnævnte Forklaring i det Hele findes uantagelig allerede af den Grund, at det ikke har kunnet oplyses, at Margrethe har udtalt sig dadlende om Arrestantens Malkning hverken direkte til ham eller til Andre, findes derimod Arrestantens seneste Tilstaaelse tilstrækkelig bestyrket ved det Foreliggende, derunder de Forklaringer, der ere afgivne af en Medarrestant, til hvem Arrestanten under Fængslingen har udtalt sig angaaende sine Motiver, og Arrestantens nævnte Tilstaaelse vil derfor være at lægge til Grund ved Paadømmelsen af hans her omhandlede Forhold, hvorved bemærkes, at Overretten ved kgl. Ordre af 9 Maj d. A. er bleven bemyndiget til at tage dette Forhold under Paakendelse a prima instantia, forsaavidt Arrestanten derved tillige maatte have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt.

Under den Arrestanten under Undersøgelsen i Anledning af fornævnte Forhold paalagte Varetægtsarrest brød han Natten mellem den 19 og 20 Marts f. A. ud af Arresten i Rødby sammen med fornævnte Medarrestant Søren Sørensen, sammen med hvem han sad i Fællescelle. Med en Kniv og Knibtang, som Sørensen efter Aftale med Arrestanten havde tilvendt sig fra en i Arrestgangen staaende Værktøjskasse, udskar de Celledørens Dørkarm omkring Laasegækken, skaffede sig Adgang til Arresthusets Loft og firede sig ned i Arrestgaarden ved Tov, dannet af Lagener og Sivsimer. Fra Gaarden gik Arrestanten og Sørensen gennem Arresthusets Have og steg her over et 3 Alen højt Plankeværk ind i Naboejendommens Gaard, hvor de satte sig i Besiddelse af to i et aabent Skur henstaaende, Købmand Axel Hansen tilhørende Cykler, efter deres Forklaring udelukkende for at benytte dem til Flugten. I Cykletaskerne fandtes to Cyklenøgler, et Stk. Ventilgummi og en Tube. Efter at Sørensen havde klædt sig om hjemme hos hans Hustru, var det hans og Arrestantens Plan at forøve Indbrud og stjæle Penge hos fornævnte Gaardejer Rasmus Larsen, men efter at de i denne Hensigt var cyklede til Fuglse, blev Sørensen betænkelig ved i Forening med Arrestanten at begaa Indbrud hos Rasmus Larsen. De opgav derfor dette og cyklede til Bandholm, og da de nn havde besluttet at forøve Indbrud i Skovbølle, hvor Arrestanten var kendt, cyklede de Vest paa, men i Juellinge stillede de, da de ikke vilde begaa Indbrudet, før Mørket var faldet paa, Cyklerne



fra sig i Skoven og vandrede for at forslaa Tiden Nord paa forbi Nakskov, under hvilken Vandring de imidlertid blev anholdte, hvorpaa de blev førte tilbage til Arresten i Rødby. Ved Anholdelsen var Arrestanten i Besiddelse af en Cykleskruenøgle og et Stykke Ventilgummi, medens han havde kastet Kniv og Knibtang, som havde været i hans Besiddelse, fra sig. Medens Cyklerne med de i Taskerne beroende Genstande ere vurderede til ialt 30 Kr., ere Kniv og Knibtang vurderede til 50 Øre.

Endelig har Arrestanten erkendt, at han en Aften i Vinteren 1907—1908 under et Besøg i et Karlekammer paa Skovgaard har sat sig i Besiddelse af en Salonbøsse, der tilhørte en af Kammerets Beboere, hvilken Bøsse han nægtede at tilbagelevere og senere solgte for 4 Kr. Idet der intet Hensyn kan tages til Arrestantens Forklaring om, at han tog Bøssen til Erstatning for nogle Træskoskafter, der var blevne fratagne ham ved en anden Lejlighed, vil dette Forhold være at tilregne ham som Tyveri.

Da der efter Dommens Afsigelse i 1ste Instans var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, foranledigedes han indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten i Viborg. Ifølge den af Anstaltens Overlæge den 17 Februar d. A. afgivne, af Retslægeraadet den 6 Marts næstefter tiltraadte Erklæring har Arrestanten ikke vist noget Tegn paa Sindssygdom, hvorimod han maa antages at lide af Aandssvaghed i en saadan Grad, at hans Modstandsevne overfor forbryderske Impulser maa siges at være nedsat.

For sit i de ovennævnte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens §§ 168, jfr. § 46, og § 186, jfr. § 46, dels efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 47, jfr. i det Hele § 39, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar, og da den indankede Dom har samme Straf, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den være at stadfæste.

---

Mandag den 5 August.

Nr. 275. Højesteretsadvokat I. Kondrup

mod

**Niels Christoph Andersen og Holger Kristian August Mikkelsen** (Def. Hansen),

der tiltales for Røveri eller Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1912: Arrestanterne Niels Christoph Andersen, Holger Kristian August Mikkelsen,

Karl Julius Bertram Knapp og Anders Peter Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Niels Andersen i 3 Aar, Mikkelsen og Knapp hver især i 2 Aar og Anders Andersen i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører C. A. Olsen, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, dog at Arrestanterne Mikkelsen og Knapp hver især ikke udreder udover  $\frac{2}{3}$  og Arrestanten Niels Andersen ikke udover  $\frac{1}{3}$  af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christoph Andersens og Holger Kristian August Mikkelsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paa anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Christoph Andersen og Holger Kristian August Mikkelsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Ivan Kondrup og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Christoph Andersen, Holger Kristian August Mikkelsen, Karl Julius Bertram Knapp og Anders Peter Andersen tiltales for Røveri eller Ran, sidstnævnte Arrestant tillige for Forsøg paa at befri en Anholdt og Fornærmelse mod Politiet.

Arrestanten Niels Andersen er født den 16 April 1883 og er — foruden at han har været straffet 3 Gange for Tyveri før det fyldte 18de Aar — endvidere ifølge Dom anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 November 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 10 Juni 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 30 Juni 1903 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 14 August 1909 efter midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 6 December 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

I Maj 1904 har han i et af Rettens Kriminalkamre vedtaget en Bøde af 100 Kroner for Overtrædelse af Straffelovens §§ 101 og 294.

I April 1905 har han inden en af Rettens Afdelinger vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Vold og Gadeorden. I Tiden fra den 18 Februar til den 10 April 1910 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Arrestanten Mikkelsen er født den 7 Januar 1889 og er — foruden at han har været straffet 4 Gange for Forbrydelser, navnlig Tyverier, begaaede før det fyldte 18de Aar, deraf senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37 og tildels § 46, og i Medfør af dens § 237 efter § 228, disse §§ sammenholdte med § 37, og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage — endvidere anset: ved 1ste Artilleribataillons Krigsrets Dom af 30 November 1909 efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2 for Rufferi samt Straffelov for Krigsmagten § 97 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1910 efter midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 4 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, og ved samme Rets Dom af 1 Juli 1911 efter Straffelovens §§ 100, 101 og 108 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

I Aaret 1911 har der ved to af Rettens Kriminalkamre to Gange været indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

I. Natten til den 25 Februar 1912, noget efter Kl. 1, blev Arrestanterne Mikkelsen, Knapp og Anders Andersen indbragte til Store Kongensgades Politistation, sigtede af Snedker Hagbarth Adolf Hansen for at have frastjaalet ham hans Ur. Arrestanterne blev dog kort efter atter dimitterede fra Stationen.

Senere hen paa Natten blev der af Politibetjentene 232, Kristrup, og 866, Colding, i Rendestenen ud for Nr. 76 i Borbergade fundet et Ur, der viste sig at være Snedker Hansens, og som under Sagen er vurderet til 10 Kr.

De nævnte Politibetjente have edelig forklaret, at de den ommeldte Nat under deres Patrouillering i Borbergade saa Snedker Hansen og de nævnte 3 Arrestanter komme i denne Gade i Retning mod Dronningens Tværgade, saaledes at Hansen blev slæbt afsted af de 3 Arrestanter, der ligesom han gik ude paa Kørebanen nærmest det Fortov, der er modsat det, hvor de senere fandt Uret. Hansen, der var meget beruset, raabte til Betjentene, at de skulde gøre ham fri for Arrestanterne, idet han derhos sagde, at disse havde revet hans Ur fra ham, og viste, at hans Urkæde dinglede ned fra hans Vest. Vidnerne førte derefter saavel Arrestanterne som Hansen til Stationen, idet de alle gik ad Kørebanen i Borbergade, saaledes at Arrestanten Andersen gik lige op ad den Rendesten, hvor Uret senere fandtes. Da Uret fandtes, var Glasset helt, og det var ikke gaaet i Staa. Efter Vidnernes Opfattelse maa det anses udelukket, at Nogen har kastet Uret fra sig med Haanden eller tabt det ud af en Lomme, hvorimod

Arrestanten Andersen antagelig paa det Sted, hvor det senere fandtes har ladet det glide ned gennem sine Bukser.

Endelig have Betjentene forklaret, at de straks efter Anholdelsen hørte Arrestanten Mikkelsen overfor Hansens Sigtelse for Tyveri udtale til Hansen, at denne jo havde sat Uret i Pant paa Beværtningen for 14 Snapse.

Snedker Hansen har forklaret, at han havde været inde i Beværtningen, Prinsøngade Nr. 17, hvor han havde trakteret med Drikkevarer, og at Arrestanterne derefter havde taget fat i ham og var gaaet med ham henad Borgergade, hvor han i Nærheden af Dr. Tværgade mærkede, at hans Ur var borte, og tilkaldte Betjentene. Kæden var ikke revet itu, saa at Uret maatte antages løsnet ud af Karabinkrogen.

Medens Arrestanten Mikkelsen har forklaret overhovedet ikke at kunne huske at have været sammen med Hansen eller af denne at være bleven sigtet for Tyveri, ligesom han vil have forudsat, at det alene var paa Grund af Fuldskab, at han bragtes til Stationen, have derimod Arrestanterne Knapp og Andersen vel benægtet at have bestjaalet Hansen, men erkendt, at de saavel som Arrestanten Mikkelsen ved den ommeldte Lejlighed var sammen med Hansen, dog saaledes, at Knapp først traf sammen med Hansen og de to andre Arrestanter paa Hjørnet af Prinsøngade og Borgergade.

Arrestanten Andersen har yderligere erkendt, at de derefter alle 3 slæbte af Sted med Hansen hen til Hjørnet af Dr. Tværgade, hvor Hansen kaldte paa Politiet.

Efter Betjentenes Forklaring var Arrestanten Mikkelsen ved Anholdelsen ikke i nævneværdig Grad beruset, og efter det Foreliggende maa det antages at være et løgnagtigt Foregivende fra hans Side, at Hansen skulde have givet Uret i Pant i den ommeldte Beværtning.

Naar nu dernæst henses til den fuldstændige Mangel af et paa-viseligt lovligt Øjemed med, at Arrestanterne, der ere kendte som hørende til Kvarterets løse Eksistenser, og af hvilke Knapp tidligere har været straffet for Tyveri fra beruset Mand, ved Nattetid skulde slæbe af Sted med den dem fuldkommen ubekendte, berusede Snedker Hansen, samt til, at Uret er fundet paa et Sted, hvor den ene af Arrestanterne kort efter Anholdelsen er passeret lige forbi og uden Vanskelighed kan have ladet det glide fra sig, findes det efter Omstændighederne — tillige ogsaa under Hensyn til, hvad der er oplyst om de samme Arrestanters Færd den følgende Aften, jfr. nedenfor — at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at de ifølge en i hvert Fald stiltiende Aftale have trængt sig ind paa Hansen for at bestjæle denne, hvad de derefter have udført ved, at en af dem med de Andres Understøttelse have frastjaalet ham hans Ur, hvorpaa Arrestanten Andersen efter Anholdelsen har set Lejlighed til at lade det glide fra sig paa det ovenfor omtalte Sted.

II. Den 25 Februar 1912 om Aftenen ved 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub>-Tiden blev Arrestanten Knapp efter Paavisning af Skomager Hjalmar Nielsen anholdt i Beværtningen Borgergade Nr. 38, og lidt senere anholdtes, ligeledes

efter Nielsens Paavisning, Arrestanterne Niels Andersen og Mikkelsen i Beværtningen Prinsensgade Nr. 17. Under disse to Arrestanters Transport til Stationen som anholdte kom Arrestanten Anders Andersen til, og da han forsøgte at befri de Anholdte, blev ogsaa han anholdt og transporteret til Stationen.

Fornævnte Skomager Hjalmar Nielsen har edelig forklaret Følgende:

Den nævnte Dags Eftermiddag ved 5-Tiden blev han udenfor Beværtningen Adelgade Nr. 77 tiltalt af den ham ganske ubekendte Arrestant Anders Andersen, der bad ham om et Par Øre. Vidnet gav ham 4 Øre og inviterede ham paa Drikkevarer i Beværtningen. Senere var de sammen paa Beværtningen i Borgergade Nr. 38, og her trængte et helt Selskab, hvoriblandt ogsaa de tre andre Arrestanter var, sig om Vidnet. Medens Vidnet saaledes trængtes af de Tilstedeværende og var ude af Stand til at frigøre sig, tog Arrestanten Niels Andersen kraftig fat i Vidnets Tøj foran paa Brystet, og samtidig blev Vidnets Ur, som han havde i Vestelommen, rykket fra ham, saaledes at Kæden blev hængende tilbage, hvorhos Arrestanten Mikkelsen løftede Vidnets Frakke op bagtil og udtog hans Portemonnæ — der var værdiløs, men indeholdt ca. 6 Kr. i rede Penge — af Baglommen i hans Benklæder. Medens Vidnet saaledes trængtes af de Tilstedeværende, blev han tillige — uden at han kan sige af hvem, navnlig heller ikke, om det var nogen af Arrestanterne — slaet paa højre Kind, hvorved der tilføjedes ham et stærkt blødende Saar, der dog i det Væsenlige var lægt ved hans Møde i Retten den 2 Marts s. A., men da endnu medførte nogen Ømhed. Straks efter, at Ur og Portemonnæ var bleven frataget ham, forsvandt hele Selskabet, deriblandt alle fire Arrestanter, skyndsomst fra Beværtningen.

Fremdeles har Værten i samme Beværtning, Værtshusholder Anders Hansen, edelig forklaret, at Nielsen efter den paagældende Aften en Gang at have været i Beværtningen sammen med Arrestanten Anders Andersen kom tilbage en Times Tid senere sammen med et større Selskab, hvoriblandt alle fire Arrestanter befandt sig, og for hvilket Arrestanten Knapp optraadte som Fører. Flokken kom stormende ind, skubbede Nielsen foran sig, og Arrestanten Knapp forlangte straks 14 »Varme«, som han sagde, at Nielsen skulde betale. Vidnet nægtede imidlertid at skænke for dem, da han kendte flere af Personerne som Urostiftere. Arrestanten Knapp puffede imidlertid Nielsen hen mod Disken, bag hvilken Vidnet stod, og lige med det samme masede en 5—6 Stykker af Selskabet — deriblandt de tre andre Arrestanter — ind paa Nielsen og trængte ham op mod Disken. Arrestanten Niels Andersen holdt her Nielsen fast foran i Kraven eller Brystet, saa at Nielsen ikke kunde røre sig, og Arrestanten Mikkelsen løftede Nielsens Frakke op og rodede i hans Baglomme. Vidnet saa ogsaa, at Nielsen blev slaet paa Kinden af en af Deltagerne, samt at der, medens det beskrevne Optrin fandt Sted, var to af Selskabet, der holdt Vagt, en paa hver Side af Døren, og kiggede ud paa Gaden, øjensynlig efter Politiet. Et Øjeblik efter styrtede hele Selskabet ud, og Nielsen viste derpaa Vidnet, at hans Urkæde dinglede fra Vesten uden Ur, og meddelte, at han var bestjaalen for Ur og

Penge. Lidt efter, da Nielsen var gaaet for at hente Politi, kom Arrestanten Knapp tilbage og lod, som om der ikke var sket Noget, idet han bl. a. spurgte Vidnet om, hvorfor dette ikke vilde skænke for Selskabet.

Endvidere har Arbejdsmand Hans Alfred Emil Munck forklaret, at han opholdt sig i Beværtningen, da en Person, der kan passe paa Skomager Nielsen, kom derind sammen med et Selskab paa 10—12 Personer, hvoriblandt han er sikker paa, at Arrestanterne Niels Andersen, Mikkelsen og Knapp var. En af Selskabet forlangte Drikkevarer, og en Del af dem, deriblandt Arrestanterne Niels Andersen og Mikkelsen, trængte sig ind paa Nielsen og trykkede ham op mod en Disk, medens to stod paa Vagt ved Døren ud mod Gaden. Lidt efter hørte Vidnet Nielsen klage over, at han var bleven berøvet Ur og Penge.

Alle fire Arrestanter have erkendt den ommeldte Aften at have været sammen med Nielsen, men de have fra først af alle nægtet at have frataget ham Noget eller øvet Vold imod ham, idet de dog iøvrigt have afgivet Forklaringer, der tildels ere indbyrdes modstridende.

Arrestanterne Niels Andersen og Mikkelsen have forklaret, at Nielsen under et Ophold i Beværtningen Prinsensgade Nr. 17 inviterede alle fire Arrestanter og en Del Andre hen i Beværtningen Borgergade Nr. 38, hvor de derefter alle indfandt sig sammen med Nielsen, idet efter Mikkelsens Forklaring Nielsen og Arrestanten Knapp gik i Spidsen. Der blev af Arrestanten Knapp bestilt »varme« til hele Selskabet, men Værten nægtede at skænke for dem. Niels Andersen, der vil have staaet og talt med Værten, forlod efter sin Forklaring derpaa ganske alene Beværtningen og gik tilbage til Prinsensgade Nr. 17, hvor de Andre ca. 5 Minutter senere ogsaa kom tilstede. Efter Mikkelsens Forklaring forlod derimod han og Niels Andersen samt endnu en Person sammen Beværtningen i Borgergade; ingen af disse Arrestanter ville have været med til at stimle omkring Nielsen eller set, at saadant fandt Sted.

Arrestanten Knapp har forklaret, at han ligesom de andre Arrestanter i Beværtningen i Prinsensgade blev inviteret af Nielsen, men at han, der undervejs til Borgergade Nr. 38 traf en Pige, med hvem han kom i Samtale, først kom til Beværtningen sidstnævnte Sted mindst 5 Minutter senere end de Andre, der da allerede var i Færd med at gaa, medens han forblev der, indtil han kort efter blev anholdt.

Arrestanten Anders Andersen forklarede oprindeligt, at han, der sammen med de andre Arrestanter og Nielsen kom ind i Beværtningen Borgergade Nr. 38, ikke havde været med til at trænge Nielsen op mod Disken, men at han iøvrigt paa Grund af Beruselse ikke nærmere kunde huske det Passerede bortset fra, at Nielsen, efter at de Øvrige var forsvundne, kom hen til ham og beklagede sig over at have mistet Ur og Penge. Senere har Arrestanten imidlertid tilstaaet, at det er ham, der har frataget Nielsen hans Ur under Opholdet i Beværtningen i Borgergade, idet han herom nærmere har forklaret, at han bagfra holdt Nielsen fat, saaledes at Nielsen ikke kunde røre sig, hvorefter han tog Uret ud af Nielsens Vestelomme og rev det løs fra

Kæden. Hvorledes Nielsen har mistet Pengene, vil Arrestanten ikke vide; Arrestanten Mikkelsen stod lige ved Siden af Nielsen, da Arrestanten tog Uret, hvorimod efter hans Forklaring de to andre Arrestanter ikke have haft noget at gøre med at fratage Nielsen Noget. Uret vil Arrestanten have kastet fra sig i Prinsensgade, da Politiet anholdt Niels Andersen og Mikkelsen. Det er under Sagen ansat til en Værdi af 10 Kr.

Denne Tilstaaelse er efter Arrestantens Forklaring afgivet, efter at Arrestanten Mikkelsen samme Dag under Transporten i Cellevognen havde foreslaaet ham, der ikke tidligere har været straffet for Ejendomsindgreb, at tage hele Tyveriet paa sig.

Arrestanten Mikkelsen har derefter paa sin Side forklaret, at han den paagældende Dag i Cellevognen har hørt Arrestanten Anders Andersen tilbyde Arrestanten Niels Andersen at tage hele Skylden paa sig, fordi Niels Andersen »stod saa højt«, hvilket Forslag sidstnævnte Arrestant gik ind paa. Medens Arrestanten Niels Andersen har benægtet at have truffet nogen saadan Aftale eller overhovedet at have talt med de to andre Arrestanter om Sagen, har Arrestanten Anders Andersen forklaret, at han nok ved den omtalte Lejlighed hørte Arrestanten Niels Andersen raabe Noget i Cellevognen, men at han ikke hørte, hvad det var.

Efter samtlige oplyste Omstændigheder findes det nu at være tilstrækkeligt bevist, at samtlige fire Arrestanter efter en derom i hvert Fald stiltiende truffen Aftale sammen med flere eller færre af den øvrige Del af Sværmen have trængt sig ind paa Nielsen, og at en eller flere af disse derpaa, idet de have holdt ham fast i en Stilling, fra hvilken han ikke kunde gøre sig fri, og i hvilken han ikke kunde modsætte sig deres Forehavende, med Magt have frataget ham hans Ur og hans Portemonnæ med Indhold.

Medens det ikke kan anses godtgjort, at nogen af Arrestanterne have tilføjet Nielsen det ovenfor omtalte Slag, eller at det har ligget indenfor Aftalen, at Vold af denne Beskaffenhed skulde tilføjes Nielsen, maa Arrestanterne alle som Medgerningsmænd bære Ansvaret for det øvrige overfor Nielsen udviste Forhold, der maa betragtes som Røveri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 samt endvidere Arrestanten Mikkelsen efter Straffelovens § 228, Arrestanten Knapp efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Arrestanten Anders Andersen efter Straffelovens § 228 samt efter dens § 108, 2det Stk., jfr. § 46, med Straffe, der findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Niels Andersen i 3 Aar, for Arrestanterne Mikkelsen og Knapp i 2 Aar og for Arrestanten Anders Andersen i 18 Maaneder.

Nr. 293. Højesteretssagfører Winther

mod

**Aage Johan Rasmussen** (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Arrestanten Aage Johan Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Kaae, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Idet Tiltaltes Forklaring om kun at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de i den indankede Dom ommeldte 2 Sæt Tøj, der ere frastjaalne Ingeniør Glent, vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, vil han for dette Forhold og i Henhold til de i Dommen anførte Grunde for sit øvrige Forhold være at anse efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser. Da Straffen vil kunne bestemmes som i Dommen sket, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aage Johan Rasmussen til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Aage Johan Rasmussen, der tiltales for Tyveri og Hæleri, er født den 11 Oktober 1881 og anset:

ved Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juli 1898 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46 og § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder,

ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 December 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,

ved Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 2 August 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,



ved Storehedinge Købstads Ekstrarets Dom af 27 Juli 1901 efter Straffelovens § 231, 2det Punktum, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder,

ved Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 27 Januar 1903 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,

ved Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Juni 1905 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har en Aften i Slutningen af Marts d. A. rimeligvis den 30, afkøbt en Person, som efter hans Paastand er ham ubekendt, og om hvem ingen nærmere Oplysning har kunnet skaffes, 2 Sæt Tøj til Værdi ialt 100 Kr., om hvilket Arrestanten var sikker paa, at det var stjaalet. Det har senere vist sig at være stjaalet, antageligt ved Indbrud, den 29 s. M. fra Ingeniør Ingemar Kai Molbo Glents Lejlighed, Kochsvej Nr. 9.

Natten mellem den 16 og 17 April dette Aar har Arrestanten fra et uafsaaset Lukaf paa Skibet »Gefion«, der laa ved Havnegade, og til hvilket han havde uhindret Adgang, frastjaalet Fyrbøderne Anders Ferdinand Medin og Simon Peter Jensen et Ur og nogle Beklædningsstykker m. m. til samlet Værdi 20 Kr. 25 Øre og kontant 3 Kr. 88 Øre.

Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uafsaaset Gemme.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og i Medfør af dens § 241 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 292.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Karl Mägerlig (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Arrestanten Karl Mägerlig bør straffes med Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Juel, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Mägerlig til Højesteretssagførerne Liebe og Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Karl Mägerlig tiltales for Tyveri.

Han er født den 28 April 1884 og tidligere anset bl. a.:

ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,  
ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 April 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,

ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1904 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. (Kgl. Resolution af 6 December 1904 Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage) og senest:

ved Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1905 §§ 8 og 11, med Tvangsarbejde i 4 Maaneder, hvorhos han ved et af Rettens Kriminalkamre har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. for Vold.

I Aarene 1910 og 1911 har han været arresteret ved to af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men Sagerne sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 23 Februar d. A. om Aftenen anmeldte Smedesvend Ferdinand Christian Olsen, at han samme Aften var bleven frastjaalet et i en Celluloidkasse indfattet Nikkel Herreur med vedhængende Nikkelkæde. Tyveriet var begaaet, medens han opholdt sig i et Værelse i en Ejendom i Saksogade; han havde indfundet sig der i Følge med en Person, om hvem han kun vidste, at han hed Eriksen, og sammesteds truffet to andre ham ubekendte Mandspersoner. Anmelderen har yderligere edelig forklaret, at han med Bestemthed ved, at han var i Besiddelse af det nævnte Ur m. m., da han gik op i den paagældende

Ejendom, at han forblev der i ca.  $\frac{3}{4}$  Time og drak Brændevin sammen med de 3 Personer, og at han gik direkte fra disse til sit Logi i Eskildsgade, hvor han, der, saasnart han traadte indenfor sin Dør, vilde se, hvad Klokken var, opdagede, at Uret var borte, og straks var paa det rene med, at det var ham frastjaalet.

Arrestanten som den 5 Marts d. A. blev anholdt af Politiet i Anledning af en mod ham rettet Sigtelse for Ran, som dog ikke har ført til Tiltale, blev ved Anholdelsen funden i Besiddelse af de fornævnte stjaalne Koster.

Med Hensyn til sin Adkomst til disse forklarede han først, at han havde faaet dem af sin Svoger, Impresario Carl Lüthcke; denne har senere, efter at Arrestanten havde rettet sin Forklaring, benægtet at have foræret Arrestanten dem.

I et senere Forhør rettede han denne Forklaring til, at han mod et Ur, han havde faaet af sin nævnte Svoger, havde tilbyttet sig Kosterne hos en tysk Former. Han opgav, at han ikke kendte dennes Navn eller Adresse, men vidste, at han jævnlig opholdt sig i St. Jakobs Gæstehjem. Ligesom denne Forklaring efter det Foreliggende er utroværdig, saaledes har det vist sig umuligt paa nævnte Gæstehjem at tilvejebringe Oplysninger om den nævnte tyske Former efter den ganske ufuldstændige Beskrivelse, Arrestanten har givet af ham.

Da Anmelderen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Uret m. m., der er vurderet til ialt 10 Kr. 60 Øre, og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret dertil, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til i Medfør af Bestemmelserne i D. L. 6, 17, 10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Kosterne efter Omstændighederne dog kun som Hæler, idet Anmelderen ikke har kunnet genkende Arrestanten som en af de 3 Mandspersoner, da der var mørkt i Værelset, og Anmelderen var noget beruset; han mener ikke, at Arrestanten var tilstede.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, være at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Nr. 281. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Anders Peter Vilhelm Thorlund** (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, Straffelovens § 155 og Værnepligtsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Arrestanten Anders Peter Vilhelm Thorlund bør straffes med Tvangs-

arbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Repsdorph, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom ommeldte urigtige Opgivelser af Navn og Bopæl vil Tiltalte i Medfør af § 8, 2det Stykke, i Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 være at anse efter Straffelovens § 155. For sit øvrige i Dommen ommeldte Forhold vil han i Henhold til de for denne Del af Sagen anførte Grunde være at dømme efter de der anførte Straffebestemmelser. Straffen vil kunne bestemmes under Et som i Dommen sket til Tvangsarbejde i 8 Maaneder. Dommen vil herefter være at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Vilhelm Thorlund til Højesteretssagførerne Henriques og Møller 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Peter Vilhelm Thorlund tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, Straffelovens § 155 og Værnepligtsloven.

Han er født den 9 Juli 1887 og tidligere anset:

ved Kriminal og Politirettens Dom af 11 September 1906 efter Straffelovens §§ 228 og 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13 og § 4, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 9 Maaneder, hvorhos han i 1908 har været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Tyveri, men Sagen blev sluttet uden Tiltale.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har i Tiden fra August 1910 til November 1911 med forskellige kortere Afbrydelser for en væsenlig Del ladet sig underholde af en Kvinde, som han vidste drev Utugt som Erhverv.

Arrestanten, der er optagen i Lægdsrullen i 1ste Kreds, 1ste Lægd, Litra K, Nr. 4482, er uden lovligt Forfald udebleven fra de i Aarene 1909, 1910 og 1911 afholdte Sessioner.

Arrestanten gav sig den 10 Oktober 1911 under Lægebehandling for Syfilis og opgav mundtlig for vedkommende Læge i Strid med Sandheden, at hans Navn var Einar V. B. Larsen med Bopæl Gernersgade Nr. 56, hvorved han sigtede til en af sine Kammerater, der hed og boede som anført, og som efter Arrestantens Paastand havde givet ham, der af Hensyn til den af ham begaaede Overtrædelse af Værne-

pligtsloven vilde skjule sit rette Navn, Tilladelse til at opgive hans Navn og Bopæl for Lægen. Arrestanten mødte derefter til fortsat Behandling hos denne, indtil han den 11 Januar d. A. under samme urigtige Navn lod sig indlægge paa Rudolf Berghs Hospital.

Ved dette Forhold findes Arrestanten imidlertid ikke at have paa-draget sig Strafansvar efter Straffelovens § 155, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter mid-lertidig Straffelovs § 4 og efter Lov 6 Marts 1869 § 13, 2det Stk., efter Omstændighederne og under Et med Tvangsarbejde i 8 Maaneder.

---

Hermed endte første Ekstrasession.

---

## Anden Ekstrasession.

Mandag den 26 August.

Nr. 326. Højesteretssagfører Dietrichson  
 mod  
**Sophus Magnus Harthimmer** (Def. Liebe),  
 der tiltales for Betleri.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 30 Marts 1912: Tiltalte Sofus Magnus Harthimmer bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1912: I Henseende til den idømte Straf og Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, i Salær hver 20 Kr., bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Arrestanten vil derhos have i et Tidsrum af 2 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

Ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds samt Fanø Birks Politiretsdom af 1 Juli 1908 er Tiltalte anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage. Da Justitsministeriets Samtykke til denne Sags Indankning for Højesteret ikke foreligger, vil den i Medfør af Lov 1 April 1911 § 8, sidste Stykke, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hellum-Hindsted Herreders Politiret indankede Sag tiltales Arrestanten Sophus Magnus Harthimmer for Betleri.

Arrestanten er født den 6 September 1883 og mange Gange tidligere straffet, deriblandt 20 Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængeri eller Overtrædelse af Forordningen 10 December 1828, senest ifølge Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 8 Marts 1910 efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Vinding Herreds Politirets Dom af 29 Maj 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 3 og 5 og Analogien af Straffelovens § 39, med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Ved de af forskellige Vidner afgivne beedigede Forklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, hvis Forklaring gaar ud paa, at han intet erindrer om det ham i saa Henseende paasigtede Forhold, den 8 Februar d. A. i beruset Tilstand har betlet i flere Ejendomme i Bælum. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der ifølge en af Overlægen ved Sindssygehospitalet ved Aarhus den 27 November 1901 udstedt Erklæring, der er vedhæftet de Arrestanten vedrørende ældre Akter, er et i intellektuel og moralsk Henseende defekt Individ, og som herefter samt under Hensyn til sin berusede Tilstand ikke kan antages paa Gerningstiden at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælsunde Personer, være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 8, 2det Stykke, og Analogien af Straffelovens § 39, med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 20 Kr., vil saaledes i disse Henseender være at stadfæste.

Der vil derhos i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 8, 3dje Stykke, være at give Arrestanten Paalæg om i et Tidsrum af 2 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Færdig fra Trykkeriet den 12 September 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 27.

---

---

Mandag den 26 August.

Nr. 61. Folketingsmand **P. Sabroe** (Selv)

mod

Bagermester **P. Erritzøe** (Ingen),

betræffende Straf og Erstatning for Krænkelser af Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1911: Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa betaler Indstævnte og til Citanten, Bagermester P. Erritzøe, i Erstatning 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 August 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. Til Justitskassen betaler Appellanten, Folketingsmand P. Sabroe, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet Social-Demokraten for den 22, 23, 24, 25 og 26 Februar 1910 har Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, offentliggjort forskellige med hans Navn undertegnede Artikler, med Overskrifterne: »Bager Erritzøes

Adoptivdatter«, »Lilly's triste Historie«, »Bagermester Erritzøe i Korsgade«, »Brevene om Lilly«, »I Forhør hos Politiet«.

Disse Artikler skildre Forholdene i Citanten Bagermester P. Erritzøe's Hjem, først og fremmest hans og hans Hustrus Behandling af deres Saarige Datter Lilly og Barnets Adfærd og Følelser overfor disse.

Skildringerne gaa ud paa, at fremstille Citanten og hans Hustru som daarlige og hjærteløse Forældre, der behandle Barnet med »op-rørende Vilkaarlighed« og mishandle det med Prygl; Barnet betegnes som en tidligere »lille, livlig, frisk og sund Pige«, der nu »har tabt sig fra Maaned til Maaned«, saa at »alle ynkes over hende«, og det angives, at hun »aldrig er gladere end naar hun er udenfor sit Hjem«.

I Forbindelse med denne Skildring offentliggøres Breve, som Indstævnte angiver at have modtaget blandt Andet fra Barnets tidligere Plejefader med Beskrivelser af Citantens Optræden overfor Barnet ved forskellige Lejligheder og med Angivelse af, hvormeget Citanten har betalt i Plejeløn for Barnet.

I de nævnte Artikler skildres dernæst Citantens og hans Hustrus Optræden overfor deres Tjenestefolk.

I Artiklen den 23 Februar hedder det under den særlige Overskrift: »Prygleystne Folk« blandt Andet: »Erritzøes har Næver, der sidder løse paa Skaffet. Det har Lærlinge og Piger faaet at føle«. I Artiklen den 24 Februar siges det blandt Andet om Citanten, at han »trods de mange Penge, han praler af, er en tarvelig Mand; hans Tjenestetyende overanstreges og maa døje Skældsord og Vold«, og der berettes derefter om, hvorledes Citanten for nogle Aar siden skal have overfaldet og mishandlet en 14aarig Pige, der var i hans Tjeneste.

Idet Citanten gør gældende, at disse Artikler indeholde en grov Krænkelser af hans Privatlivs Fred, og deres Skildringer tilmed i alt Væsenligt ere i Strid med Sandheden, dels fuldstændig opdigtede, dels saa forvanskede og overdrevne, at de give et ganske urigtigt Billede af de Forhold, hvortil der sigtes, paastaar Citanten under nærværende ifølge Hoved- og Kontinuationsstævning anlagte Sag Indstævnte idømt Straf efter Straffelovens § 220 samt tilpligtet at udrede i Erstatning for det Tab, der er forvoldt ham ved de paagældende Bladartikler 5000 Kr., subsidiært et Beløb efter Rettens Skøn med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontinuations-Forligsklagens Dato den 5 August 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand har villet gøre gældende, at Citanten ved ikke at paastaa Indstævnte anset med Straf for de paagældende Artiklers ærefornærmende Indhold ifølge Straffelovens Bestemmelser om Ærefornærmelser, skulde have afskaaret sig fra at paatale Artiklernes Indhold ifølge Straffelovens § 220, vil der ikke kunne gives ham Medhold heri.

Ej heller vil der — som af Indstævnte forment — kunne tillægges den Omstændighed Betydning, at Citanten og hans Hustrus Forhold til deres Datter fandtes omtalt i Dagspressen, inden den første



af de under nærværende Sag paaklagede Artikler fremkom i Social-Demokraten for den 22 Februar 1910, allerede af den Grund, at det ikke er oplyst, at de paagældende Blade havde Citantens Samtykke til den stedfundne offentlige Omtale.

Indstævnte støtter imidlertid yderligere sin Frifindelsespaastand paa, at der ikke kan tilkomme Citanten Beskyttelse for hans Privatlivs Fred, forsaavidt de fremdragne Handlinger ere saadanne, der af Lovgivningen ere belagte med Straf, og da de Oplysninger, der ere fremkomne under en mod Indstævnte ved Frederiksberg Birks Politiret indledet offentlig Undersøgelse for Overtrædelse af Straffelovens § 213 med Hensyn til Citantens ovennævnte Datter, — af hvilken Undersøgelse Udskrift er fremlagt under nærværende Sag — efter Indstævntes Formening godtgør, at Citanten og hans Hustru i de i de paaklagede Artikler omhandlede Forhold have gjort sig skyldige i strafbare Mishandlinger saavel overfor Datteren som overfor den ovenfor nævnte 14aarige Tjenestepige, anser Indstævnte sig som berettiget til at udtale sig som i Artiklerne sket.

Ved den paagældende Undersøgelse kan det imidlertid ikke anses godtgjort, at Citanten eller hans Hustru overfor Barnet eller den paagældende Tjenestepige har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, og paa Grundlag af en af Indstævnte til Værgeraadet for Københavns 8de Værgeraadskreds indgivet Anmeldelse om, at Citanten og hans Hustru havde gjort sig skyldige i Mishandlinger af deres nævnte Datter, har nævnte Værgeraad foretaget en ved Politiets Hjælp gennemført Undersøgelse, hvorunder blandt Andet er afhørt alle de Vidner, Indstævnte har paapeget og har ment at kunne paaberaabe sig, men ligesom Værgeraadet herefter har besluttet ikke at foretage Noget i Sagen, saaledes giver det ved Undersøgelsen Fremkomne — hvoraf Udskrift har været fremlagt her under Sagen — ikke Oplysning om noget Forhold, der kunde paakalde det Offentliges Indgriben overfor Citanten eller hans Hustru med Hensyn til Barnets Behandling. Forsaavidt Indstævnte specielt med Hensyn til Fremstillingen af Citantens Forhold overfor den ovennævnte Tjenestepige har villet hævde sin Berettigelse til — uden at kunne rammes af Straffelovens § 220 — at udtale sig som sket, fordi der under en privat Politisag inden Retten er indgaaet Forlig mellem Parterne, kan der ikke heri gives ham Medhold, idet et saadant Forlig ikke i og for sig kan medføre, at et ellers som Privatliv beskyttet Forhold bliver frit tilgængeligt for offentlig Omtale i Pressen.

Da de paaklagede Artikler herefter i det Hele maa siges at indeholde en grov Krænkelser af Citantens Privatlivs Fred, og Artiklerne dernæst efter deres Indhold og den Udbredelse, de have faaet, have været skikkede til at paaføre Citanten Skade i hans Bedrift, hvilket ogsaa støttes ved det under Sagen iøvrigt Oplyste, vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens § 220 efter Omstændighederne med Straf af simpelt Fængsel i en Maaned og at tilpligte at betale Citanten en Erstatning, der findes at kunne bestemmes til 1000 Kr. med Renter som paastaet, samt Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 115. Folketingsmand **P. Sabroe** (Selv)

mod

**Bagermester P. Erritzøe** (Ingen),

betræffende Straf og Erstatning for Ærefornærmelser og Krænkelser af Privatlivets Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1911: De ovennævnte for Citanten, Bagermester P. Erritzøe, ærefornærmende Sigtelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, straffes med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hen sættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten i Erstatning 400 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 23 August 1910 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Folketingsmand P. Sabroe, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet Social-Demokraten for den 28 Juli 1910 findes en af Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, underskrevet Artikel med Overskriften: Bagermester Erritzøes Lærling. Efter en Henviisning til, at Indstævnte allerede tidligere offentlig har paatalt, at en af Citanten Bagermester P. Erritzøes Lærlinge, Valdemar Larsen, var bleven ilde medtagen i sin Tjeneste, hedder det i Artiklen:

»Drengen, som er 14 Aar og lille af sin Alder, blev angrebet af Diferitis, men blev trods sin Sygdom beordret til strængt Arbejde. Skøndt hans Tilstand forværredes i den Grad, at han næppe kunde tale, blev han tvunget til at arbejde, og til bl. a. at bære Brød til Forhandlerne. Mange ynkedes over den arme Dreng, som ofte maatte hvile sig paa Trappestenene under sine Ture i Byen. Kom Drengen

ikke hurtigt nok hjem, fik han Lussinger af Bagermester Erritzøe; da Drengen endelig segnede under sit Arbejde, blev han anbragt i et elendigt Kammer og fik en aldeles utilstrækkelig Pleje. Efter et altfor kortvarig Sengeleje kom han paany i Arbejde, og hans Tilstand blev for hver Dag slettere. Først, da han en Aften havde aflagt Besøg i sit Hjem, kom han under kyndig Lægebehandling af Dr. Duurloo i Valby. Denne beordrede ham indlagt paa Hospitalet. Det var, hvad der skulde være sket 1 Maaned forinden. Da der var Pladsmangel paa de offentlige Hospitaler, kom Valdemar paa St. Josefs-søstrenes Hospital i en ynkværdig Forfatning — den slet behandlede Dreng var bleven lam i venstre Kind, Arm og Skulder.«

Artiklen slutter med en Opfordring til paa forskellige Arbejdspladser at iværksætte en Sympatiindsamling for den lille Proletardreng, som paa en saa sørgelig Maade har maattet lide under den Vanrøgt, han har været Genstand for. Hans Sag er alle slet behandlede Lærlinges Sag.

Idet Citanten gør gældende, at Artiklen, der er en Fortsættelse af en Række af Indstævnte tidligere publicerede Artikler om Forholdene i Citantens Hjem, indeholder saavel en Krænkelse af hans Ære som af hans Privatlivs Fred, har han under nærværende Sag paastaet de der indeholdte Sigtelser som ubeføjede mortificerede samt Indstævnte straffet efter Injurielovgivningen og Straffelovens § 220 og derhos tilpligtet til for det ham ved Artiklen tilføjede Tab at udrede en Erstatning paa 1000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 23 August 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han i hvert Tilfælde protesterer imod Størrelsen af den paastaaede Erstatning og subsidært begærer den fastsat af Retten eller uvillige Mænd.

Til Støtte for sin Frifindelse, forsaavidt Straf efter Injurielovgivningen angaar, har Indstævnte gjort gældende, at Artiklen er sand fra Ende til anden, og at Indstævnte i hvert Fald efter de Oplysninger, som forelaa ham, maatte tro paa Sandheden af de Forhold, den behandler. Men de af Valdemar — der efter det Fremkomne iøvrigt bærer Efternavnet Jensen og ikke var Lærling, men Bydreng hos Citanten — dennes Forældre og forskellige i Citantens Forretning ansatte Personer afgivne Vidneforklaringer have ikke godtgjort Indstævntes Anbringende i de anførte Henseender, og Indstævnte vil derfor ikke kunne undgaa i Anledning af de fremførte Beskyldninger mod Citanten for trods Lærlingens alvorlige Sygdom at have behandlet ham haardt og hensynsløst og derved forvoldt hans Lamhed at ifalde Straf efter Injurielovgivningen, hvorhos de ubeføjede Sigtelser ville være at kende døde og magtesløse.

Sin Frifindelsespaastand for Straf for Krænkelse af Privatlivets Fred støtter Indstævnte dels paa, at Artiklen kun for en ringe Del beskæftiger sig med Citantens huslige og personlige Forhold, og dels paa, at der iøvrigt ikke tilkommer denne nogen Beskyttelse for hans Privatliv, idet de Forhold, han beskyldes for, ere strafbare. Men da Artiklen dog delvis berører Citantens Privatliv, og da det Oplyste ikke godtgør, at der af Citanten er begaaet Noget, som vilde kunne paa-

drage ham Straf, vil Indstævnte heller ikke kunne undgaa at blive draget til Ansvar efter Straffelovens § 220.

Endvidere findes det efter det Foreliggende, at Artiklen har tilføjet Citanten et Tab, som ikke allerede kan anses taget i Betragtning under en mellem Parterne angaaende Krænkelse af Privatlivets Fred jævnsides med denne løbende, alt den 27 Februar 1911 paadømt Sag, ved hvilken Indstævnte idømtes simpelt Fængsel i en Maaned og 1000 Kroner i Erstatning, og dette Tab findes passende at kunne bestemmes til 400 Kroner.

Indstævnte vil herefter i Medfør af Straffelovens §§ 217 og 220, samtlige §§ sammenholdte med Straffelovens § 64, være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne passende findes at kunne bestemmes til 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, hvorhos han til Citanten vil have at udrede i Erstatning 400 Kroner med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Citanten med 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 328. Højesteretssagfører Bache

mod

**Friedrich Heinrich** eller **Henrik Johann Schnoor** og **Johanna Sophie Christine Sieck**, Stellings Hustru (Def. Harboe),

der tiltales for Falskmøntneri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1912: Arrestanten Friedrich Heinrich eller Henrik Johann Schnoor og Arrestantinden Johanna Sophie Christine Sieck, Stellings fraskilte Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 2 Aar og Arrestantinden i 3 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Nyholm og Lemming, 35 Kr. til hver. Saa bør de og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Friedrich Heinrich eller Henrik Johann Schnoor og Jo-

hanna Sophie Christine Sieck, Stellings fraskilte Hustru, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførerne Bache og Harboe 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Friedrich Heinrich eller Henrik Johann Schnoor og Arrestantinden Johanna Sophie Christine Sieck, Stellings Hustru, tiltales for Falskmøntneri.

Deres opgivne Aldre af henholdsvis 27 og 51 Aar er skønnet stemmende med deres Udseende. Ingen af dem er funden forhen straffet her i Landet, men i Tyskland er Arrestanten foruden med en Bøde straffet 3 Gange for Betleri og Arrestantinden ofte straffet bl. a. med Tugthus for Tyveri og to Gange senest med 3 Aars Fængsel for »Münzverbrechen«.

I Slutningen af August f. A. kom Arrestanten og Arrestantinden her til Byen fra Kiel, hvor de havde samlevet, og hvor de ere mistænkte for at have begaaet Indbrudstyveri. Her i Byen tog de, Arrestantinden under falsk Navn, Bopæl i Kattesundet.

Arrestanten arbejdede indtil Nytaarstid hos forskellige Gartnere, der ligesom en Gartner i Kiel giver ham et godt Skudsmaal; Arrestantinden havde i nogen Tid Arbejde paa et Tøjrenseri.

Efter at der var indkommet ikke faa Anmeldelser til Politiet om Udgivelse af falske Mønter her i Byen, blev Arrestantinden den 20 Januar d. A. om Aftenen Kl. 9 anholdt i sit Logi efter Anmeldelse af nedennævnte Smørhandler Eriksen som mistænkt for Falskmøntneri; i Logiet, der kun bestod af et Værelse, blev Arrestanten samtidig anholdt.

Efter de af Politibetjent Nr. 748, Frost, og 474, Tvermoes Jensen afgivne beedigede Vidneforklaringer begav disse sig, straks efter at Arrestanten og Arrestantinden var indbragte som anholdte, til Logiet, hvor de i den stærkt ophedede Kakkelovn fandt en Del Gips og smeltet Metal samt en ødelagt Lommekniv, paa Gulvet i en Krog ved Kakkelovnen laa en Smelteske og i Nærheden et Stykke Smergellærred; under Sofaen stod en Værktøjskasse.

Efter først at have nægtet at afgive Forklaring forklarede Arrestantinden Følgende i et Forhør den 25 s. M.:

Arrestanten havde flere Gange talt til hende om at lave falske Penge, men hun havde været bange derfor; den 19 Januar d. A. om Aftenen gav han hende imidlertid 5 Enkronestykker, som han sagde, at han havde lavet og paalagde hende at give dem ud, og da hun næste Dag, Anholdelsesdagen, gik ud, saa hun, at der paa Bordet laa et falsk Tokronestykke, som hun gik ud fra, at Arrestanten ogsaa havde lavet, og stak til sig; hun, der nægter at have haft noget med Mønternes Forfærdigelse at gøre eller vidst derom eller tidligere at have set Materiale eller Værktøj dertil, udgav eller forsøgte at udgive Mønterne, som nedenfor skal omtales; efter at det sidste Forsøg var mislykkedes, ilede hun, der tidligere efter et mislykket Udgivelsesforsøg

havde lagt den falske Tokrone tilbage paa Bordet, hjem og sagde til Arrestanten, at det var opdaget, hvorpaa han af en Værktøjskasse under Sofaen tog en Del Metal og mulig Gips og kastede det i Kakkel-ovnen. Efter at have fastholdt denne Forklaring i nogle Forhør erklærede hun i et Forhør den 29 Februar, at hun var forvirret og intet huskede mere, hun er vel senere vendt tilbage til den refererede Forklaring, men har derpaa sluttelig i en Række Forhør erklæret, at hun intet huskede.

Arrestanten har vedholdende nægtet sig skyldig i noget Ulovligt, nægtet at kende de i Logiet fundne Genstande og benægtet Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring, forsaavidt den angaar ham. Han har erkendt den 19 Januar dette Aar om Aftenen — straks efter har han rettet det til den 20 s. M. noget over Middag — at have givet Arrestantinden noget over 5 Kroner, men han hævder, at disse Penge var ægte.

Da han efter Anholdelsen blev ført bort fra Logiet, lykkedes det ham at smutte ind paa et Pissoir i Gaarden; her fandt Røgeriarbejder Søren Schmidt, der havde været tilstede ved Anholdelsen, faa Minutter efter under Risten en Mønt, som under Sagen er taget i Bevaring under Nr. 2 og har vist sig at være et falsk norsk Tokronestykke med Aarstallet 1894. Arrestanten har efter i mange Forhør at have nægtet at have kastet denne Mønt fra sig sluttelig erkendt at have gjort det ved nævnte Lejlighed og har nærmere forklaret, at Arrestantinden, da han kort før Anholdelsen kom hjem, fortalte ham, at hun i en Forretning var bleven beskyldt for at have udgivet falske Penge, og at han, der nu saa Tokronen ligge paa Bordet, tog den og vilde spørge, hvorfra den kom, men i det samme kom Politiet tilstede, og han antog nu, at Mønten var falsk, og skilte sig af med den som ovenfor anført.

I Sagen foreligger iøvrigt følgende Oplysninger:

Arrestantinden forklarede, at hun havde udgivet de falske Enkroner paa Anholdelsesdagen, nemlig to i Viktualiehandler Niels Olsens Forretning i Kattesundet, en i en Porcelænshandel ved Gl. Strand, hvor hun købte 2 Tallerkner, en i Kompagnistræde Nr. 15, en forsøgte hun at udgive i Admiralgade Nr. 12, Tokronen havde hun samme Dag prøvet paa at udgive i en Smørforretning i Kompagnistræde, men maatte tage den tilbage, da vedkommende Ekspeditrice opdagede dens Uæghed.

Viktualiehandler Niels Olsen har forklaret, at Arrestantinden stadig har købt i hans Forretning, og at han i Januar d. A., mulig den 20de, bemærkede et svensk Enkronestykke, hvis Farve forekom ham anderledes end den sædvanlige, dette Kronestykke er ikke kommet tilstede, og andet Mistænkeligt har han efter sin Forklaring ikke opdaget.

Ekspeditrice hos Porcelænshandler Peter Johansen, Gl. Strand Nr. 52, Gudrun Heidelberg, der af Arrestantinden er genkendt som den, der ekspederede hende i den omtalte Porcelænshandel, har edelig forklaret, at hun den 20 Januar d. A. Kl. 5—6 Eftermiddag af en Kvinde, hvem hun bestemt har genkendt i Arrestantinden, ved Betaling for et Par Tallerkner, Mage til et Par, der er fundet i Arrestantindens Besiddelse, fik et Kronestykke, som har vist sig at være falsk;

det, der har svensk Præg og Aarstallet 1906, er under Sagen taget i Bevaring under Nr. 21.

Smørhandler Hans Peter Eriksen, Admiralgade Nr. 12, har edelig forklaret, at Arrestantinden den 20 Januar d. A. Klokkeren noget over 7 Aften i hans Forretning søgte at udgive som ægte et Enkronestykke, som han opdagede var falsk, hvorpaa hun sagde, at hun havde faaet det tilbage paa en Femkroneseddél i en Forretning i Kompagnistræde Nr. 15; da han opfordrede hende til at følge med derhen, søgte hun at undløbe, men blev indhentet, og da hun nu overfor den nævnte Forretnings Indehaver vedblev sin Paastand om at have faaet Kronestykket hos ham, tog han det tilbage og gav hende et Andet.

Indehaveren af Forretningen i Kompagnistræde Nr. 15, Detailhandler Jens Peter Nielsen, har ligeledes under Ed forklaret, at Arrestantinden den nævnte Dags Aften gjorde Indkøb i hans Forretning og noget efter kom tilbage, ledsaget af Smørhandler Eriksen, og paastod at have faaet et falsk Kronestykke tilbage paa en Femkroneseddél i Nielsens Butik, og da han ikke turde bestride Muligheden heraf, byttede han Kronestykket med et ægte, men kort efter fandt han i sin Pengeskuffe endnu et lignende uægte Kronestykke; disse 2 Mønter ere under Sagen tagne i Bevaring under Nr. 1, de have vist sig at være falske, danske Enkronestykker med Aarstallet 1876. Detailhandler Nielsen har endnu forklaret, at Arrestantindens Foregivende om at have faaet tilbage paa en Femkroneseddél er urigtigt, idet han ved, at han den Dag ingen saadan har vekslet. Ekspeditricerne Sara Berg og Laura Sørensen i Smørforretningen Kompagnistræde Nr. 16 have edelig forklaret, at Arrestantinden den 20 Januar d. A. ved Middagstid gjorde Indkøb i Forretningen og betalte med en norsk Tokrone, som de straks efter opdagede var falsk; da hun kort efter kom igen, foreholdt de hende dette, hun tog den da tilbage. Disse Vidner have genkendt Tokronen eller en ganske lignende denne i den ovennævnte i Pissiroret fundne falske Tokrone.

Fremdeles have Ekspeditricerne Anna Eriksen og Helga Hansen i Smørforretningen Amagerbrogade Nr. 151 edelig forklaret, at der den 12 Januar d. A. i Forretningen er indbetalt en falsk, norsk Tokrone med Aarstallet 1894 — den er taget i Bevring under Nr. 32 — hvilken blev funden blandt de øverste i Pengeskuffen kort efter, at Arrestantinden under stor Snakkesalighed havde gjort Indkøb, og at hun, der plejede at købe der, ikke senere har vist sig. Arrestantinden har erkendt at have handlet i Forretningen, men nægter at have udgivet Mønten.

Endelig har Avissælger Carl Peter Hansen edelig forklaret, at han den 19 Januar d. A. Kl. 7 $\frac{1}{2}$  Aften paa Raadhuspladsen af en Mand, der i Højde, Drøjde og øvrige Udseende ganske ligner Arrestanten, hvem han tror, det er, og som var iført Hat og Frakke ganske tilsvarende Arrestantens, fik et falsk, svensk Kronestykke med Aarstallet 1906 ved Salget af en Avis; han forklarer, at han ikke talte med Manden, der kun sagde Ordet: »Aftenbladet«.

Arrestanten har erkendt, at han nævnte Aften købte en Avis paa Raadhuspladsen; senere har han rettet dette til, at han ikke husker det, men at han, der iøvrigt ikke kan forstaa en dansk Avis, næsten hver Aften købte en Avis paa Raadhuspladsen eller i Kompagnistræde;

han forklarer foruden »Aftenbladet« kun at kende Navnet paa 2 danske Aviser. Efter sin Forklaring er han uvidende om at have været i Besiddelse af Kronestykket og har i alt Fald ikke vidst, at det var falsk. Kronestykket er taget i Bevaring under Nr. 22.

Med Hensyn til en Del yderligere her i Byen udgivne falske Mønter foreligger intet, som særlig tyder paa, at Arrestanten eller Arrestantinden har haft noget med dem at skaffe.

Om de ovennævnte i Bevaringtagne Mønter har Møntmester Poulsen under Sagen forklaret, at de ere Efterligninger af dansk, norsk og svensk Mønt, støbte i Form af en Blanding af Tin og Bly, formentlig det saakaldte Loddetin, der ogsaa indeholder Bly, at de ere godt støbte, ja støbemæssig endog nogle af de bedste Efterligninger, han har set, samt at de ville være i Stand til at skuffe, naar Modtageren ikke har sin Opmærksomhed henvendt paa Muligheden af deres Falskhed, og deres Mangel paa Klang ikke røber dem; han har erklæret, at de to Mønter under Nr. 1 kunne være støbte i samme Form, og at Mønterne under Nr. 2 og Nr. 32 synes at være støbte i en Form, hvorimod Mønterne under Nr. 21 og 22 ikke ere støbte i en Form. Om det i Kakkelovnen fundne Gibs erklærer han, at det for Hovedmassens Vedkommende bestaar af Dele af Forme, og at der paa 7 deraf fraskilte Stykker ses tydelige Spor af Støbning af Enkronestykker. Det i Kakkelovnen fundne Metal er efter hans Erklæring Loddetin, i Smelteskeen findes Rester af Bly og Tin, om, hvorvidt Smergellærredet har været brugt til Mønternes Afpuddning, kan han ikke udtale sig.

Under Sagen opstod der Tvivl om Arrestantindens mentale Tilstand, hvorfor hun, der efter det Oplyste tidligere har været under Behandling paa en psykiatrisk Klinik i Kiel, blev indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Vedkommende Overlæge har i en den 20 Marts d. A. dateret Erklæring udtalt, at der ikke er Tvivl om, at Arrestantinden for Tiden lider af en hysterisk Sindssygdom af samme Slags som den, hvorfor hun tidligere er behandlet i Kiel, at der strengt taget intet kan vides om, hvor længe den har været, og om den var tilstede, da hun begik de Forbrydelser, hvorfor hun er tiltalt, men at Sandsynligheden ganske overvejende er for, at Sindssygdommen først er opstaaet under Fængselsopholdet og som Følge af dette i Forbindelse med Frygten for paany at blive straffet.

Trods det saaledes om Arrestantindens mentale Tilstand Oplyste vil hendes af det iøvrigt Foreliggende bekræftede Forklaring om de 6 Mønters Udgivelse være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse; ligeledes skønnes det efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at hun har udgivet den falske Mønt i Smørforretningen paa Amagerbrogade, og at Arrestanten har udgivet den falske Mønt til Avissælger Hansen. Herefter og naar henses navnlig til Arrestantindens Fortid, om hvilken Arrestanten dog nægter at have været vidende, til Arrestantens tilbageholdne og paa nogle Punkter vitterlig usande Forklaringer samt til, at Falskmøntnerredskaberne fandtes i Arrestantens og Arrestantindens fælles Værelse, hvor de falske Mønter maa antages at være forarbejdede og i hvert Fald opbevarede, og til det overordentlig Usandsynlige i, at Saadant under disse Omstændigheder kunde ske uden at begge i hvert Fald have været enige i Gerningens Udførelse



til fælles Fordel, findes det uden Betænkelighed at antage, at begge, idet den nærmere Fordeling af Virksomheden ikke kan oplyses, i ethvert Fald under de i Straffelovens § 54 nævnte Betingelser have i Udgivelseshensigt medvirket til Eftergørelse af de ovennævnte Mønter. Idet fremdeles Antagelsen af, at Arrestantindens Sindssygdом først er opstaaet under Fængselsopholdet, er bestyrket ved Sagens Oplysninger om hendes Færden inden Anholdelsen, ville Arrestanten og Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 264, jfr. § 54, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 2 Aar, Arrestantinden i 3 Aar, og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 35 Kr. til hver.

Arrestanten og Arrestantinden, som ere Udlændinge, ville derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Nr. 329. Højesterets sagfører Henriques

contra

**Rasmus Peter Marius Hansen** (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 1 Juni 1912: Arrestanten Rasmus Peter Marius Hansen bør straffes med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Til Tjenestekarl Alfred Petersen bør Arrestanten inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale en Erstatning af 200 Kr. Saa bør Arrestanten og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Lacoppidan-Petersen, og Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes til fyrretyve Dage. Til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og O. Bing, betaler Arrestanten Rasmus Peter Marius Hansen i Salær 20 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes som ved Underrettsdommen sket at kunne bestemmes til 20 Dage.

## Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Peter Marius Hansen til Højesteretssagførerne Henriques og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Peter Marius Hansen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Efter Arrestantens egen Tilstaaelse og det i Sagen iøvrigt Oplyste havde han, der tjente paa Gaarden Gl. Klingstrup, den 3 November f. A. været til Marked med en paa samme Gaard tjenende Karl, Alfred Petersen. Efter Hjemkomsten opstod der i Køkkenet paa Gaarden Mundhuggeri mellem nævnte Alfred Petersen og en af Pigerne paa Gaarden, med hvilken han var Kæreste, og da Arrestanten blandede sig i Striden ved en Opfordring til Petersen om ikke at raabe saa højt op, udspandt der sig en Ordstrid mellem Petersen og Arrestanten, der endte med, at de begge paa Foranledning af Førstnævnte gik ud i Gaarden. Her bibragte Arrestanten Petersen nogle saakaldte Skaller og slog med knyttede Næver løs paa ham i Hovedet, hvorved han efter det Oplyste bl. a. ramte ham saaledes i det venstre Øje, at han segnede om. Arrestanten gør gældende, at Petersen først med sin Stok slog eller stak Hul i hans Hat, hvad Petersen efter sin til en Politirapport afgivne Forklaring ikke vilde kunne huske, og hvad han senere inden Retten har benægtet at have gjort.

Næste Dag blev Øjet vasket og forsynet med Borvandsomslag, men efter at have holdt Sengen i en Uge tog Petersen atter fat paa sit Arbejde. Da Øjet imidlertid blev daarligere, søgte han den 21 November Læge, og da der konstateredes Beskadigelse af Øjeæblet og Blodudtrædning i Øjehulen, indlagdes han derefter paa Sygehuset i Svendborg samme Dag, hvorfra han først den 26 Januar d. A. blev udskrevet til fortsat Behandling.

Efter en den 29 Februar d. A. fra Sygehuset afgiven Attest forefandt der endnu paa dette Tidspunkt en Hornhindeplet paa venstre Øjeæble og en Fremposning og Betændelse af Bindehinden, ligesom Synsevnen var noget nedsat, tildels paa Grund af rigelig Taareflod. Ifølge Attesten var det antageligt, at Tilstanden ved fortsat Behandling vilde bedre sig, medens fuldstændig Helbredelse næppe vilde kunne naas. Efter en af Sygehusets Overlæge senere afgiven Udtalelse er Petersens Tilstand rimeligvis blevet værre ved, at Øjet ikke i Tide er kommen under sagkyndig Behandling. Alfred Petersen har paastaet sig tilkendt 400 Kr. for Helbredelsesudgifter, Lyde og Vansir samt nedsat Synsevne; Arrestanten har kun villet betale 30 Kr.

Idet bemærkes, at Arrestantens Forklaring om, at Petersen slog eller stak til hans Hat med sin Stok, forinden Arrestanten forøvede den foran beskrevne Vold imod ham, efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger, der nu ikke kunne ventes supplerede i væsentlig Grad, findes at måtte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil Arrestanten, der er født den 19 Juni 1886 og ikke funden tidligere straffet, for sit voldelige Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovbestemmelse er anset med Straf af lige Fængsel i 20 Dage, og hvis Bestemmelser om en Arrestanten paalagt Erstatning til Petersen af 200 Kr. samt om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, vil saaledes med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

---

Tirsdag den 27 August.

Nr. 85. Vinhandler **Emil Brandt** (Selv)

mod

Speditør **M. P. Henrichsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af en Garantierklæring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1911: Indstævnte, Vinhandler Emil Brandt, bør til Citanten, Speditør M. P. Henrichsen, betale de paastævnte 253 Kr. 25 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 13 August 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovennævnte, den 5 September 1910 fremlagte Erklæring af 3 November 1908 ikke er forsynet med Stempel.

### Højesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom modtog Indstævnte den 16 Januar 1907 fra den i Dommen ommeldte Grosserer Meddelelse om, at det da forhaandenværende Restparti Cigarer var solgt til Appellanten, og det maa herefter samt efter Sagens øvrige Oplysninger antages, at Appellanten har erhvervet Ejendomsret over bemeldte Vareparti senest nævnte Dag. Efter det Oplyste maa det derhos antages, at den af forommeldte Grosserer foretagne Overdragelse af det samme Vareparti til en Trediemand ikke er foregaaet tidligere end den foreliggende Udleverings-

seddels Udstedelsesdato, den 17 Januar 1907, og denne Overdragelse har saaledes ikke kunnet have nogen Betydning overfor den af Appellanten erhvervede Ejendomsret.

Da nu den i Dommen gengivne, af Appellanten den 3 November 1908 udstedte Erklæring saavel efter sit Indhold som efter det om Anledningen til dens Udstedelse Oplyste findes at maatte forstaas saaledes, at Appellanten heri kun forpligter sig til at erstatte det Tab, der kunde blive paaført Indstævnte i Tilfælde af, at det maatte vise sig, at Appellanten ikke var berettiget til at erholde den ved Erklæringens Udstedelse tilbagestaaende Del af Varepartiet udleveret, og da dette Tilfælde efter det Ovenanførte ikke har foreligget, har Appellanten intet haft at tilsvare efter Erklæringen og vil derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde erstatte Appellanten med 200 Kroner.

#### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Vinhandler Emil Brandt, bør for Indstævnte, Speditør M. P. Henriksens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Det fremgaar af nærværende Sag, at Citanten, Speditør M. P. Henrichsen, i sin Tid af en herboende Grosserer modtog et Parti Cigarer til Opbevaring paa sit Frilager, og at Citanten den 16 Januar 1907 af Grosserereren fik skriftlig Meddelelse om, at det da forhaandenværende Restparti var solgt til Indstævnte, Vinhandler Emil Brandt. Endvidere er det oplyst, at Grosserereren den 17 samme Maaned udstedte en Udleverings- seddel af følgende Indhold:

»Herr Speditør M. P. Henrichsen,  
Frilagerbygningen.

Imod denne min Udleveringsseddel bedes De til Overbringeren at udlevere:

1400 Stk. Deleciosa,  
8000 » Carmen,  
2500 » Simbolo,  
1000 » Yacht Club.

For Modtagelsen af Ovenstaaende kvitteres herved.

Duncker.◀

hvilken Seddel efter Grossererens Opfordring af Citanten blev forsynet med saalydende Paategning:

»At ovenstaaende tils. 12900 Cigarer beror paa mit Frilager og kun udleveres imod denne Udleveringsseddel, bevidnes herved.

M. P. Henriksen,«

og derpaa udleveret til Grossereren.

I den følgende Tid blev der af Indstævnte rekvireret og af Citanten til ham udleveret Dele af Partiet, uden at det ovennævnte Udleveringsbevis blev forevist eller forlangt forevist, men da det senere kom til Citantens Kundskab, at en under Sagen ustævnt Trediemand var Indehaver af Beviset, blev der den 3 November 1908, forinden Restpartiet af Citanten udleveredes til Indstævnte af denne paa Citantens Opfordring udstedt en Erklæring gaaende ud paa, at han indestod Citanten »for alle mulige Følger og Tab i Anledning af, at Citanten udleverede Indstævnte Restpartiet af de Cigarer, jeg (Indstævnte) har købt af fornævnte Grosserer, og som er beliggende paa hans (Citantens) Frilager.«

Efterat saadan Udlevering havde fundet Sted, blev der af Udleveringsbevisets Ihænde-haver, der efter det Oplyste maa antages at have faaet Beviset overdraget af den fornævnte Grosserer, anlagt Sag mod Citanten til Betaling af det i Udleveringsbeviset anførte Varepartis Værdi 631 Kroner 30 Øre med Fradrag af Toldafgifter m. v. 357 Kroner 87 Øre, og ved nærværende Rets Dom af 21 Marts forrige Aar blev Citanten tilpligtet til Udleveringsbevisets Ihænde-haver at betale Differencen mellem disse Beløb, 273 Kroner 43 Øre, med Renter.

I Henhold til den fornævnte Garantierklæring af 3 November 1908 har Citanten nu under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham Værdien af det Indstævnte efter Udstedelsen af bemeldte Erklæring udleverede Restparti, 253 Kroner 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13 August 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han til Støtte herfor særlig gør gældende, at den af ham ved oftnævnte Erklæring paatagne Garanti kun angik hans Ret til som Køber af Varerne at faa disse udleverede, ikke derimod Følgerne af, at der — hvad der dengang var ham ubekendt — Dagen efter Salget af Sælgeren var udstedt et Udleveringsbevis, der uretmæssigt var blevet overdraget til Trediemand.

Selv om der imidlertid efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Indstævnte — som af ham hævdet — forinden Udstedelsen af Erklæringen af 3 November 1908 af Citanten kun i al Almindelighed var sat i Kundskab om, at en Trediemand gjorde Krav paa som Ejer af Varerne at faa Restpartiet udleveret, og at Citanten derfor ikke turde udlevere Partiet uden videre til Indstævnte, men derimod ikke, at vedkommende Trediemand støttede sin Ret paa Udleveringsbevisets Ihænde-havelse, saa skønnes det dog ikke at kunne bestrides, at det netop var for at fjærne Citantens Betænkelighed ved under den fore-

liggende Situation med en Trediemand som prætenderet Ejer af Restpartiet at udlevere dette til Indstævnte, at Sidstnævnte paa Citantens Opfordring har garanteret denne mod alle mulige Følger og Tab af Udleveringen.

Men herefter maa Garantierklæringen anses som saa omfattende, at den ogsaa rummer Citantens under nærværende Sag indtalte Tabsbeløb, for hvilket Citanten maa antages under Proceduren at have gjort fyldestgørende Rede, og Indstævnte vil derfor ikke kunne undgaa at dømmes overensstemmende med Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kroner.

Nr. 57. Gaardejer **Julius Rasmussen** (Møldrup)

mod

Konsortiet **Kettinge Teglværk** ved dets Repræsentanter, **Murmestrene Lublin** og **S. Hansen** samt **Tømmermestrene Petersen Baad** og **Fr. Larsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Ophævelse af en Retshandel om en fast Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1911: Indstævnte, Gaardejer Julius Rasmussen af Kettinge, bør til Citanterne, Konsortiet Kettinge Teglværk, tilbagebetale de ovennævnte 6000 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 Juli 1908, til Betaling sker, samt under en Maribo Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, udstede en Erklæring om, at det paa Sparekassebog Nr. 13876 med Landmandsbankens Afdeling i Nykøbing paa Falster indsatte Beløb 8390 Kroner 71 Øre med paaløbne Renter, maa hæves af Citanterne ved deres Repræsentanter, Murmestrene Lublin og S. Hansen samt Tømmermestrene Petersen Baad og Fr. Larsen, Alle af Nykøbing paa Falster. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den under 28 Februar 1910 fremlagte bekræftede Afskrift af en Taksationsforretning over Ejendommen Matr. Nr. 9a af Grænge, fremgaaer, at denne Forretning er tilstrækkelig stemplet.

---

Færdig fra Trykkeriet den 10 Oktober 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 28—29.

---

---

Tirsdag den 27 August.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udstedelsen af den i Dommen ommeldte Erklæring regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Julius Rasmussen, 10 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en den 11 Juli 1908 mellem Murmestrene S. Hansen og Lublin af Nykøbing paa Falster paa Citanterne, Konsortiet Kettinge Teglværks Vegne og Industri- og Gaardejer Julius Rasmussen af Kettinge, oprettet Købekontrakt erkendte Sidstnævnte at have til Konsortiet af den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 6 e og 6 f af Kettinge By og Sogn solgt og afhændet Matr. Nr. 6 f og et nærmere betegnet Areal af Matr. Nr. 6 e til nærmere Overdragelse ved Skøde.

I Kontrakten blev det bl. a. bestemt:

at endelig Handel var betinget af, at der meddeltes Approbation paa den i Anledning af Handlen fornødne Udstykning,

at Ejendommen blev overtaget straks af Køberne, hvem der tillagdes Beføjelse til, uanset en Sælgeren indrømmet Ret med Hensyn til Ejendommens Afgørde, at benytte Ejendommen til paatænkt Teglværksbrug,

at Købesummen, 1000 Kroner pr. Td. Land efter Landmaalerattest, berigtigedes ved kontant Betaling af 6000 Kroner ved Kontraktens Underskrift, medens Resten skulde erlægges kontant, men uden Renter, i 11 December Termin 1908,

at Køberne var berettigede til, naar Købesummen var berigtiget som anført, at fordre, at Sælgeren udstedte Skøde, fri for andre Hæftelser end i Kontrakten anført, til dem selv eller hvem de maatte anvise,

samt at Køberne betalte Omkostningerne ved Overdragelsen, Udstykningen dog undtaget, ligesom Ejendommens Frigørelse for Pantegæld skulde være dem uvedkommende.

Ifølge Landbrugsministeriets Skrivelse af 12 December 1908 blev det overdragne Areal af Matr. Nr. 6 e særlig skyldsæt som Matr. Nr. 6 g.

Den 18 s. M. fandt der en Sammenkomst Sted paa Overretssagfører Vaters Kontor i Nykøbing paa Falster, hvorved foruden Vater selv, der i Forbindelse med sin Kompagnon, Sagfører Olivarius, er Konsortiets juridiske Konsulent, Indstævnte, dennes Broder og forskellige Medlemmer af Konsortiet var nærværende.

Ifølge den af Vater afgivne Vidneforklaring, der forsaavidt stemmer med, hvad nogle af Konsortiets Medlemmer — der, skønt de som Parter i Sagen ikke burde have været afhørte som Vidner, dog ere blevne afhørte som saadanne — have forklaret, og som ikke er modsaagt af Indstævnte, blev der ved Sammenkomsten bl. a. forhandlet om en Tidsfrist, inden for hvilken Indstævnte endelig skulde bringe sine Prioritetsforhold i Orden, saaledes at han kunde give frit og ubehæftet Skøde, og denne Frist, som der først var Tale om at sætte til i det seneste 15 Januar 1909, blev efter Forslag af Vater sat til senest den 1 Februar 1909.

Ved Sammenkomsten blev der derpaa af Indstævnte og af 4 af Konsortiets Medlemmer paa dettes Vegne underskrevet en ny Købekontrakt om den overdragne Ejendom, og findes der deri bl. a. følgende Bestemmelser:

### § 3.

Købesummen er fastsat til 14390 Kroner 71 Øre, hvilke Fjorten Tusinde Tre Hundrede Niti Kroner 71 Øre berigtiges ved at Køberen:

- 1) har betalt . . . . . Kr. 6000, 00
- 2) betaler kontant samtidig hermed . . . . . — 8390, 71

for hvilket Beløb min Underskrift paa nærværende Kontrakt tillige tjener som Kvittering.

Kr. 14390, 71

### § 5.

Sælgeren er pligtig til senest førstkommende 1 Februar at meddele Køberen frit og ubehæftet Skøde paa herommeldte Ejendom.

De i § 3 under 2) ommeldte 8390 Kroner 71 Øre blev i Virkeligheden ikke udbetalt Indstævnte men i Overensstemmelse med en derom ved Sammenkomsten mellem Parterne truffen Aftale indsat paa Sparekassebog Nr. 13876 med Landmandsbankens Afdeling i Nykøbing paa Falster saaledes at Beløbet kun kunde hæves mod Kvittering baade af Indstævnte og af Konsortiets Bestyrelse.

Den 9 Marts 1909 lod Citanterne Indstævnte forkynde en den 7 s. M. dateret Beskikkelse, hvorved de tilkendegav ham, at da han ikke havde opfyldt sin Forpligtelse efter Kontrakten af 18 December 1908 til senest den 1 Februar 1909 at give Skøde paa den overdragne



Ejendom, ansaa Konsortiet Kontrakten som brudt fra hans Side og reserverede sig Ret til at tilbagesøge Købesummen med Renter og Sagsomkostninger.

Den 24 Marts 1909 udtog derefter Citanterne Forligsklage i Sagen.

Allerede forinden, nemlig den 17 Marts 1909, havde Indstævnte ved Beskikkelse meddelt Konsortiet, at han fastholdt Kontrakten, at frit og ubehæftet Skøde vilde blive udstedt ventelig i Slutningen af Marts eller i Begyndelsen af April 1909 samt at han, om ønskedes, var villig til at stille al ønskelig Sikkerhed for sine Forpligtelsers Opfyldelse, og den 17 April 1909 meddelte han ved en ny Beskikkelse Konsortiet, at han nu var i Stand til at give frit og ubehæftet Skøde paa Ejendommen og var villig til naarsomhelst at underskrive Skødet, der kunde blive tinglæst den 21 s. M. uden Retsanmærkning.

Den 23 April 1909 lod han endelig ved en Beskikkelse tilbyde Konsortiet en Pantebogattest, der viste, at den solgte Ejendom nu var ubehæftet, en Udstykningsapprobation og Kort over Ejendommen, men Modtagelse af disse Dokumenter blev nægtet.

Under Sagen, som Citanterne ved Stævning af 6 Maj 1909 havde indbragt for nærværende Ret, uden at der derimod er gjort Indsigelse af Indstævnte, paastaa Citanterne Indstævnte paa Grund af Misligholdelse af Købekontrakt af 18 December 1908 dømt til at tilbagebetale de erlagte 6000 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 Juli 1908, til under en af Retten fastsat daglig Mulkt at afgive Erklæring om, at det paa den foran nævnte Sparekassebog indsatte Beløb med paaløbne Renter maa hæves af Citanterne ved deres Repræsentanter, Murmestrene Lublin og S. Hansen samt Tømmermestrene Petersen, Baad og Fr. Larsen, Alle af Nykøbing paa F., samt til at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han i første Række gør gældende, at Udstedelse af Skøde senest den 1 Februar 1909 ikke kan anses som en saadan Betingelse for Handlen, at Citanterne i Mangel heraf kunne være berettigede til at træde tilbage fra den.

Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold.

Efter Kontrakten af 11 Juli 1908 maatte Citanterne være berettigede til at fordre, at Indstævnte, der i Tiden fra denne Kontrakts Oprettelse til December Termin 1908 havde mere end tilstrækkelig Tid til at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at der kunde udstedes rent Skøde paa Ejendommen, ved Restkøbesummens Erlæggelse eller i alt Fald inden en af Citanterne derefter fastsat kort Frist udstedt saadant Skøde. Herefter og naar henses til de ovenfor ommeldte Forhandlinger, der gik forud for Oprettelsen af den nye Købekontrakt af 18 December 1908, kan det ikke betvivles, at Meningen med den paagældende Bestemmelse i Kontrakten er, at Udstedelsen af rent Skøde senest den 1 Februar 1909 skulde være en væsentlig Betingelse for Handlens Opretholdelse.

Indstævnte har dernæst gjort gældende, at der af Overretssagfører Vater paa Citanternes Vegne er givet Henstand med Udstedelsen af Skødet.

I saa Henseende har Indstævntes juridiske Konsulent, Sagfører, Branddirektør F. C. Poulsen af Nysted, som Vidne forklaret, at han

en Gang — som det maa antages, kort efter den 18 December 1908 — telefonerede til Overretssagfører Vater og Sagfører Olivarius' Kontor og i Telefonsamtalen bl. a. spurgte, om det var Meningen, at der skulde udstedes Skøde til 1 Februar, og at den, med hvem han førte Samtalen, formentlig Overretssagfører Vater, svarede: »Nej, det skal De ikke bryde Dem om, det har intet at sige, om Aktieselskabet faar Skøde til 1 Februar eller noget senere,« eller i alt Fald Noget, der havde denne Mening.

Overretssagfører Vater har som Vidne forklaret, at han intet erindrer om denne Samtale, men at han overfor Sagfører Poulsens stærke Fastholden af sin Forklaring om Samtalen ikke kan eller vil benægte Muligheden af en saadan. Han har tillige bemærket, at hans personlige Mening var, at det ikke gjorde videre til Sagen, hvorvidt Skødet blev udstedt 8—14 Dage før eller senere.

Idet det ikke ved de anførte Vidneforklaringer kan anses godtgjort, at Indstævnte, hvis Søg det maatte være at skaffe sig en klar og bestemt Erklæring om den af ham ønskede Henstand, har faaet Tilladelse til at vente saa længe efter den 1 Februar med Skødets Udstedelse, som han efter det Oplyste har gjort, og idet det fremdeles maa anses godtgjort, at Citanternes Sagfører ikke ved Udleveringen af de hos dem beroende, Ejendommen vedrørende Dokumenter til Indstævntes juridiske Konsulent har udvist noget Forhold, der kunde være Aarsag til Forhalingen af Skødets Udstedelse, samt idet det endelig maa være uden Betydning for Sagens Afgørelse, om Citanterne, som af Indstævnte hævdede, paa forskellig Maade maatte have været interesserede i, at Handelen kom til at gaa tilbage, vil Citanternes Paa-stand, mod hvilken der forsaavidt angaar Renteberegningen ingen Indsigelse er nedlagt, være at tage til Følge, saaledes at Fristen for Udstedelsen af den i Paastanden omhandlede Erklæring bestemmes til 15 Dage, og at Dagmulkten, der vil være at tillægge Maribo Amts Fattigkasse, bestemmes til 10 Kroner.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-  
hæve.

Nr. 327. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

**Oluf Karl Mortensen Karlsen** (Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1912: Arre-  
stanterne, Tugthusfange Carl Georg Valdemar Christensen, Carl Peter  
Rathje, Oluf Herman Marinus Larsen, Carl August Åbjørnsen, Magnus  
Jeppe Bennetsen, Oluf Karl Mortensen Karlsen og Peder Jensen og

Arrestantinden Johanne Frederikke Vilhelmine Thomsen bør straffes: Christensen med Tugthusarbejde i 6 Aar, Rathje og Karlsen med Forbedringshusarbejde, Rathje i 4 Aar og Karlsen i 3 Aar, Larsen, Åbjørnsen og Jensen med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Måned, Bennetsen og Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost, Bennetsen i 60 Dage og Arrestantinden i 120 Dage, hvorhos Christensen inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bør betale i Erstatning til Mejerist Mads Peter Frederiksen af Taps 25 Kroner. Saa bør de og, En for Alle og Alle for En, betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Johansen, 35 Kr. til hver, dog at Arrestanten Christensen ikke udreder over  $\frac{11}{14}$ , Rathje ikke over  $\frac{11}{28}$ , Larsen ikke over  $\frac{1}{4}$ , Åbjørnsen ikke over  $\frac{5}{28}$ , Bennetsen ikke over  $\frac{1}{28}$ , Karlsen ikke over  $\frac{3}{14}$ , Jensen ikke over  $\frac{1}{28}$  og Arrestantinden ikke over  $\frac{5}{28}$  af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Oluf Karl Mortensen Karlens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Karl Mortensen Karlsen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Georg Valdemar Christensen, Carl Peter Rathje, Oluf Herman Marinus Larsen, Carl August Åbjørnsen og Magnus Jeppe Bennetsen tiltales for Tyveri, Larsen tillige for Hæleri, Arrestanten Karlsen for Hæleri og Meddelagtighed i Tyveri, Arrestanten Jensen og Arrestantinden for Hæleri.

Karlsen er født den 22 Juni 1885 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Februar 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Marts 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., sammenholdt med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 100 Dage, ved samme Rets Dom af 14 November 1908 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 120 Dage og

senest ved samme Rets Dom af 20 November 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes og Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 3 December 1911 om Aftenen indfandt Arrestanterne Rathje og Åbjørnsen sig i Ejendommen Rantzausgade Nr. 45 i den Hensigt at begaa Tyveri fra et i Ejendommens Bagbygning værende Cigarlager. Da de fandt Døren fra Gaarden til Bagbygningens Trappe aflaaet, og de ingen Nøgler havde hos sig, forlod de Ejendommen, og Rathje gik til Arrestanten Karlens i hans Hjem og fortalte ham det Passerede. Karlens laante nu Rathje nogle Nøgler til Brug ved Tyveriets Udførelse, idet han betingede sig Andel i det eventuelle Udbytte af Tyveriet. Arrestanterne Rathje og Åbjørnsen og Bennetsen, der i Mellemtiden var kommen i Selskab med dem, indfandt sig derpaa ud paa Natten ved 12—1-Tiden paany i Ejendommen, hvor de to Førstnævnte, medens Bennetsen blev staaende udenfor paa Gaden paa Vagt, oplukkede den fornævnte Dør ved Hjælp af en af de af Karlens udlaaede falske Nøgler, frabrød en Hængelaas for en til Lageret førende aflaaet Dør og stjal 100 Pakker Cigaretter og ca. 1000 Cigarer, der beroede frit fremme og havde en samlet Værdi af 36 Kr. Det Stjaalne bragte de til Arrestanten Karlens Hjem, hvor alle 4 Arrestanter have delt Kosterne lige.

I Dagene den 5 og 8 Januar have Arrestanterne Christensen og Rathje i Forening begaaet 3 Indbrudstyverier, nemlig i en ubeboet Villa, »Sydskrænten«, i Ny Taarbæk, et Loftskammer i den beboede Ejendom H. C. Ørstedesvej Nr. 43 og i en ubeboet Villa i Skodsborg,

idet de dels om Eftermiddagen, dels om Aftenen imellem Kl. 7 og 9 i tyvagtig Hensigt have skaffet sig Adgang dertil dels ved at ituslaa Rude og stige gennem Vindue, dels ved at frabryde Hængelaas, dels ved at ituslaa Rude i aflaaet Dør og aabne Smæklaas ved at stikke Haanden ind derigennem. De have her stjaalet 2 Ure, et kinesisk Skrin, Lysstager, 1 Temaskine, Haandklæder, Dækketøj, Plet-Sukkerskaal og Flødekande, 1 Kikkert, Flakoner, 1 Æggekoger, 1 Kobberkasserolle, Nipsgenstande, Sengeklæder, 2 Malerier, 6 Medailloner, 2 Kandelabre m. m. Det Stjaalne, der havde en samlet Værdi af 384 Kroner, beroede frit fremme. Samtlige Koster have Arrestanterne bragt til Arrestanten Karlens og Arrestantindens fælles Hjem, hvor Karlens modtog dem, Arrestantinden har deltaget i Salg og Pantsæt-

ning af Kosterne, og begge have forbrugt en Del af de derved indvundne Penge, vidende om, at Kosterne var stjaalne.

---

Den 10 Januar d. A. har Arrestanten Christensen frastjaalet Gros-serer Edvard Chr. Sonne en til 8 Kr. vurderet Ulster, der beroede i uafloaset Gemme i Bestjaalnes Pulterkammer, hvortil der var uhindret Adgang. Den 11 samme Maaned ved Middagstid har samme Arrestant i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et aflaaset Loftsværelse i den beboede Ejendom Gl. Kongevej Nr. 39 A ved at opbryde indstikken Laas og der stjaalet 1 Silkeliv, et Silkeskørt, et Par Sko, 1 Spadseredragt, 1 Vækkeur, 1 Nederdel og 1 Pelskrave, der beroede dels frit fremme, dels i uafloaset Gemme og havde en samlet Værdi af 53 Kroner. Arrestanten Karlsen og Arrestantinden have udvist hælerisk Virksomhed dels ved at deltage i Salg og Pantsætning af de stjaalne Koster, vidende om, at de var stjaalne, dels ved at modtage og forbruge en Del af de derved indvundne Penge.

---

Under Sagen have Arrestanterne Karlsen og Rathje været indlagte til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 19 April d. A. dateret Erklæring om Karlsen bl. a. har udtalt, at han er »en ved Arv degenereret med stærk ethisk, men næppe paaviselig intellektuel Defekt, som tillige har drevet Misbrug af alkoholiske Drikke, og som for Størstedelen vel paa Grund af sin Ulyst til Arbejde er godt paa Vej til at blive Vaneforbyrder. Arrestanten Karlsen maa herefter betragtes som fuldstændig tilregnelig.

---

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Arrestantinden være at anse:

---

Arrestanten Karlsen dels efter Straffelovens § 232, jfr. § 54, for 4de Gang begaaet groft Tyveri, dels i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 for 5te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

---

Hermed endte anden Ekstrasession.

---

## Anden ordinære Session.

Tirsdag den 1 Oktober.

Nr. 363. Højesteretssagfører Bagger

mod

**Sigfred Constantin Andersen** (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 23 Juli 1912: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Justitsraad, Prokurator Seidelin, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Reinholdt Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1912: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sigfred Constantin Andersen til Højesteretssagførerne Bagger og Harboe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fredericia Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Sigfred Constantin Andersen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 21 Januar 1861, har tidligere mangfoldige Gange været straffet, navnlig for Tyveri og Betleri, derunder ifølge Højesterets Dom af 18 Oktober 1899 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Forordningen 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Storehedinge Købstads Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1905 efter Straffelovens § 232 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, jfr. § 9, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og med Paalæg om i 1

Aar efter sin Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, der anvistes ham af Politiet, og ifølge Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 6 Februar 1908 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos det under et i Maj Maaned d. A. ved Kolding Købstads Politiret optaget Forhør oplystes, at han havde gjort sig skyldig i Tyveri og Overtrædelse af Opholdspaalæg efter Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 8, for hvilket Forhold han dog ved kgl. Resolution af 7 Juni d. A. fritoges for at sættes under Tiltale.

Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, som den 14 Juni d. A. uden Tilladelse var bortgaaet fra Kolding Fattiggaard, hvor han midlertidig var anbragt, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 16 s. M. frastjal han en ham ubekendt Haandværker, som han traf liggende i en Landevejsgrøft i Nærheden af Krybily Kro, 5 Kr., der beroede i Bestjaalnes Vestelomme, og som han senere delvis har forbrugt.

Den 18 s. M. om Morgenen ved 5-Tiden skaffede han sig i Fredericia i tyvagtig Hensigt Adgang til en Kælder ved at frabryde den for Kældervinduet værende Staaltraad og stige ind gennem Vinduet. I Kælderen stjal han derpaa en til 5 Kr. vurderet Vinterfrakke og et til 25 Øre vurderet Stemmejern samt drak noget Akvavit og Hindbær-saft af nogle i et tilstødende Kælderrum staaende Flasker, hvilke Drikkevarers Værdi er anslaaet til 75 Øre. Vinterfrakken og Stemmejernene ere tilbageleverede vedkommende Bestjaalne, der ligesom Drikkevarernes Ejersmand har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten om Eftermiddagen s. D. tilfældig var kommen ind i den aabentstaaende St. Michaelis Kirke i Fredericia, stjal han derved ifølge en pludselig Indskydelse den ene af de to paa Væggen lige indenfor Indgangsdøren hængende Kirkebøsser, idet han senere opbrød den ved Hjælp af det ovenfor ommeldte Stemmejern og tilegnede sig dens Indhold, 60 Øre. Saavel Bøssen, der er vurderet til 50 Øre, som dens Indhold ere tilbageleverede vedkommende Kirkeværg, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 253. Højesteretsagfører Bagger

mod

**Anders Peter Kristian Jakobsen** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 25 November 1911: Tiltalte Anders Peter Kristian Jakobsen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Justitsraad Bitsch, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1912: Tiltalte Anders Peter Kristian Jakobsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger om Indholdet af det mellem Tiltalte og Fabrikant Brinch indgaaede Kontraktsforhold maa det anses for betænkeligt at antage, at Tiltalte ved sin i Dommen ommeldte Handlemaade har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

### Thi kendes for Ret:

Anders Peter Kristian Jacobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og I. Kondrup 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hammerum Herreds Ekstraret indankede Sag er Anders Peter Kristian Jakobsen, der er født den 22 Juni 1882, og som bortset fra, at han i Aaret 1906 har vedtaget en Bøde af 20 Kr. for ulovligt Brændevinsudsalg, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, modtog Tiltalte i den første Halvdel af Aaret 1910, paa hvilket Tidspunkt han drev Agentur- og Kommissionsforretning i Herning, fra Fabrikant Olaf Brinch i Esbjerg en Del Varer i Konsignation som Prøvelager. Der oprettedes ingen skriftlig Kontrakt; men i en Skrivelse af 15 Marts s. A. til Tiltalte udtalte Brinch bl. a.: »De Varer, der nu er gaet til Konsignationslageret, skal bestemt sælges kun for vor Regning til vore



Kunder og ikke til Dem personlig, og sælges der noget Kontant, saa indsendes Beløbet hver Lørdag Aften.

Den 18 Juni næstefter tilstillede Tiltalte Brinch en Skrivelse, hvori det bl. a. hedder: »Da De hele Tiden har betragtet mig med Mistillid . . . skal jeg herved høfl. meddele Dem, at jeg ikke længere vil interessere mig for Deres Firma, og beder Dem snarest sende mig en fuldstændig Afregning.

Indtil dette er sket, vil jeg øve Gengæld mod Dem og tilbageholde en Del af Deres Lager som Depositum . . .

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han for egen Regning har solgt den Del af Lageret, som han i sidstnævnte Skrivelse angav at ville tilbageholde, med Undtagelse af 3 Pakkasser, som han efter sin Fremstilling har i sin Besiddelse. Købesummen, der efter Fradrag af Provisionen udgjorde 72 Kroner 94 Øre, hvorpaa Tiltalte dog har afdraget 5 Kroner, har han for en væsentlig Del faaet betalt af Køberne; men han har dog lidt tilgode hos enkelte Købmænd. Tiltalte har videre udsagt, at han affattede Skrivelsen af 18 Juni som sket for at give det Udseende af, at han fremdeles havde Varerne i Behold.

Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til at dække det Beløb af 67 Kroner 94 Øre, som han efter det Anførte skylder Firmaet Olaf Brinch.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit i den ommeldte Henseende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Lov af 1 April f. A. § 13, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

**Nr. 140. Caroline Cathrine Pforr, Weiss' fraseparerede Hustru**  
(Lunn efter Ordre),

mod

**Amtmanden over Københavns Amt** paa det Offentliges Vegne  
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1911: Det Offentlige bør for Tiltale af Citantinden, Caroline Cathrine Pforr, Weiss' separerede Hustru, i denne Sag fri at være. Der tillægges Overretssagfører Busch i Salær 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, ved Stævning til Amtmanden over Københavns Amt A. Dybdal, Dødsboet efter Straffedommer i Frederiksberg Birk P. F. N. van Wylich ved Borgmester W. G. van Wylich af Kerteminde som eneste selvskiftende Arving samt kst. Straffedommer i Frederiksberg Birk C. F. Graae anlagte, i Overensstemmelse med Reglerne i Lov Nr. 52 af 5 April 1888 paastævnte Sag har Citantinden, Caroline Cathrine Pforr, Weiss' separerede Hustru, paastaaet sig hos det Offentlige tilkendt en Erstatning af 3000 Kr. for Lidelse, Tort og Formuetab, der skal være hende paaført, ved at hun — efter sit Anbringende uforskyldt — under en mod hende ved Frederiksberg Birks Politiret for Hæleri indledet Undersøgelse har været underkastet Varetægtsarrest i Tiden fra den 11 til den 30 December 1909, hvorhos den for hende beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, har paastaaet sig tilkendt Salær.

Ingen af de Indstævnte har, skøndt lovlig stævnedes, givet Møde under Sagen.

Den paagældende Undersøgelse, der har været ledet af afdøde Straffedommer P. F. N. van Wylich og efter Citantindens Løsladelse af Arresten er afsluttet af konstitueret Straffedommer C. F. Graae, var oprindelig rettet mod Citantindens Søn Heinrich Theodor Weiss, der ved nævnte Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts f. A. blev anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar for bl. a. i Tiden fra den 5 Marts 1907 til den 14 April 1908, i hvilket Tidsrum han med nogle Afbrydelser sejlede som Opvarter med »Det forenede Dampskibsselskab«s Skibe, at have fra disse stjaalet 2 Uldtæpper, 2 Pudebetræk, 2 Haandklæder, 1 Dug samt 8 Skeer, 8 Gaffer og 8 Knive, alle af Nikkel, hvilke tilsammen til 23 Kr. vurderede Genstande han havde overleveret Citantinden, der benyttede dem i sit Hjem. Den under Sagen mod Citantinden rejste Sigtelse gik ud paa, at hun havde modtaget disse Genstande samt en til 25 Øre vurderet, som det maatte antages, fra Zoologisk Haves Restauration stjaalet Gaffel, som hun i Maj 1908 havde faaet foræret af en hos hende logerende, senere til Amerika bortrejst Opvarter, uanset at hun ved Modtagelsen var vidende eller havde Formodning om, at Genstandene var stjaalne.

Det er oplyst, at de hende af Sønnen overleverede Genstande var mærkede med »Det forenede Dampskibsselskab«s Mærke, for Skeernes, Gaflernes og Knivenes Vedkommende med Bogstaverne S. A. L. eller S. A. L. P., og under Hovedforhøret forklarede Sønnen gentagne Gange, baade før og efter Citantindens Anholdelse, at hun »selvfølgelig godt vidste« eller »godt maatte vide«, at Genstandene var stjaalne af ham, eller at hun, skøndt han ikke ligefrem havde fortalt hende, at Tingene var stjaalne, »efter hans Mening ikke kunde være uvidende derom«, ligesom en tidligere hos hende tjenende Pige Kirsten Dam inden Retten som Vidne forklarede, at Citantinden »ikke kunde være uvidende om«, at Tingene var stjaalne, idet hun, da Vidnet engang spurgte hende, om de paagældende, med Dampskibsselskabets Mærke forsynede Ting var hjembragte af Sønnen, benægtede dette og foregav, at hun havde købt dem paa Auktion. Citantinden benægtede imidlertid i Begyndelsen at være bekendt med Forholdet og forklarede, at Sønnen, da han gav hende Skeerne, Gaflerne og Knivene, der var indpakkede i Silkepapir, sagde, at han havde købt dem i Amerika, og at Bogstaverne S. A. L. var et amerikansk Fabriksmærke, hvilken Angivelses Rigtighed hun ikke havde nogen Grund til at betvivle, ligesom hun med Hensyn til de andre af Sønnen hende overleverede Genstande forklarede, at Sønnen meddelte hende, at han havde faaet disse Ting forærende paa Skibet til Erstatning for hans eget Køjetoj, som han havde mistet. Under et den 28 December 1909 afholdt Forhør tilstod Citantinden derimod paa Dommerens fornyede Forehold, at hun »nok havde Mistanke om«, at Tingene var stjaalne, men at hun ikke desmindre beholdt og benyttede dem, ligesom hun i samme Forhør om den fornævnte Gaffel erklærede, at hun »nok kunde tænke«, at den — der var mærket Z. H. og C. Kehlet — var stjaalet i Zoologisk Have, men at hun dog beholdt den for ikke at gøre det unge Menneske — den ovennævnte, nu bortrejste Opvarter — ulykkelig. I et den 30 s. M. afholdt Forhør fastholdt hun sin Tilstaaelse om, at det, som det i Forhørsprotokollen hedder, er rigtigt, at hun havde modtaget de ommeldte, af Sønnen hjembragte Sager og benyttet dem i Huset, uagtet hun nok kunde tænke sig, at de var stjaalne, og hendes Arrest blev derefter relaxeret.

Ved Frederiksberg Birks fornævnte Ekstrarets Dom af 4 Marts f. A. blev hun for sit ovennævnte Forhold anset for Hæleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvilken Dom for hendes Vedkommende blev stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 6 Maj s. A., men efter at Sagen paa hendes Begæring var indanket for Højesteret, tilbagekaldte hun sin Tilstaaelse og erklærede under et paa Foranledning af hendes Defensor for Højesteret oplaget Reassumtionsforhør, at hun kun afgav sin Tilstaaelse under Pres og for at blive løsladt af Arresten, og at hun dengang var medtaget og nedtrykt. Det ovennævnte Vidne Kirsten Dam, der under Reassumtionsforhøret blev afhørt paany, fastholdt vel under dette sin Forklaring om, at Citantinden »maatte vide Besked om«, at de ommeldte, »Det forenede Dampskibsselskab« tilhørende Genstande var stjaalne, og at Citantinden — hvad denne har benægtet — til Vidnet havde sagt, at Skeerne, Gaflerne og Knivene var købt paa Auktion, men dette Vidnes Forklaringer under Reassumtionsforhøret var dog mindre bestemte end under

Hovedforhøret og ikke fuldt overensstemmende med, hvad det tidligere havde forklaret. Citantindens Søn, Heinrich Theodor Weiss, forklarede under et den 28 Oktober f. A. afholdt Forhør, at hans tidligere Udtalelser om, at Citantinden ikke kunde være uvidende om, at han ikke var kommet ærligt til de af ham hjembragte Ting, maatte forstaas saaledes, at det efter hans Mening var sandsynligt, at hun maatte nære nogen Mistanke med Hensyn til Maaden, hvorpaa han havde erhvervet Tingene, hvilken Formening han støttede paa, at Citantinden var bekendt med, at han var tilbøjelig til at stjæle, hvorhos han under samme Forhør forklarede, at han overfor Kirsten Dam havde erkendt at have stjaalet de i Hjemmet beroende Ting med Dampskibsselskabets Mærke, men paalagt hende ikke at fortælle det til Citantinden. Paa egen Foranledning blev Sønnen paany afhørt inden Retten den 3 November f. A., under hvilket Forhør han forklarede, at det med hans Udtalelser under Hovedforhøret just ikke havde været hans Mening direkte at sigte Citantinden, og at denne, da hun modtog Kosterne, ikke kunde vide andet om hans Tyvagtighed, end at han for ca. 5 Aar siden havde stjaalet, men var blevet fritaget for Straf mod at underkastes Tilsyn af vedkommende Værgeraad. Han tilføjede derefter, at han saaledes ikke kunde sige noget bestemt om, hvorvidt Citantinden havde haft Mistanke, hvorhos han bekræftede, at han til hende havde sagt, at han havde købt Skeerne, Gaflerne og Knivene i New York, og gentog, at han, da han overfor Kirsten Dam tilstod Tyverierne, havde paalagt hende ikke at sige det til Citantinden, hvilken sidste Ytring Kirsten Dam dog ikke vil kunne mindes.

Ifølge en under Sagens Reassumtion tilvejebragt Erklæring fra Læge Hendrichsen har denne i Løbet af en Aarrække adskillige Gange behandlet Citantinden for vel udtalt Hysteri, der bl. a. ytrede sig i meget svingende Sindsstemning og let Paavirkelighed af ydre Forhold, og Lægen besvarer derfor det til ham rettede Spørgsmaal om, hvorvidt Citantinden kan antages at have været let paavirkelig under de Forhold, hvorunder hun i December 1909 aflagde sin Tilstaaelse, ubetinget bekræftende og erklærer, at hendes Hysteri maa antages paa det Tidspunkt at have været tilstede, hvilket sidste ogsaa bestyrkes ved en Retsprotokollen den 11 December 1909 af Dommeren tilført Bemærkning samt ved det iøvrigt under Reassumtionsforhøret fremkomne.

Ved Højesterets Dom af 21 December f. A. blev herefter Citantinden frifunden for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagt det Offentlige, idet det i Dommens Præmisses udtales, at der under Reassumtionsforhøret ikke er fremkommet noget til Bestyrkelse af Citantindens, efter Overrettsdommens Afsigelse tilbagekaldte Tilstaaelser, og at der derimod er oplyst forskellige Omstændigheder, der gør det betænkeligt at antage, at Citantinden har haft en saadan Formodning om, at de under Sagen omhandlede Genstande var stjaalne, at en Domfældelse for Hæleri kan bygges derpaa.

Medens der, særlig under Hensyn til det om Citantindens hysteriske Tilstand Oplyste, ej heller med Hensyn til det her under Sagen til Afgørelse foreliggende Spørgsmaal vil kunne lægges afgørende Vægt paa de af hende afgivne, senere tilbagekaldte Tilstaaelser, findes der imidlertid ikke under Sagen, særlig det ovennævnte Reassumtionsfor-

hør, at være tilvejebragt saadanne Oplysninger om de med Citantindens Modtagelse af de stjaalne Koster forbundne Omstændigheder, at det herefter maa antages, at hun er uskyldig i det hende paasigtede Forhold. Hendes Paastand om at erholde tilkendt Erstatning hos det Offentlige vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Der vil være at tillægge Overretssagfører Busch, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 30 Kroner, der blive at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 352. Højesteretssagfører Liebe

mod

**Valdemar Christian Vilhelm Rasmussen** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1912: Arrestanten Valdemar Christian Vilhelm Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Siesby og Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Christian Vilhelm Rasmussen til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Valdemar Christian Vilhelm Rasmussen tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Han er født den 28 August 1884 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 9 Februar 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 13 November 1909 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Maribo Købstads Ekstrarets Dom af 9 August

1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder, og ved nærværende Rets Dom af 12 Februar 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten imellem den 26 og 27 Maj d. A. omkring Kl. 1, da Skomager Bachtalers' Hustru, Betty Nielsen, i Følge bl. a. med sine to Brødre, Elektriker Julius Nielsen og Metalstøber Christian Nielsen, passerede om Hjørnet fra Øresundsgade til Løgstørgade, saa hun ifølge hendes med Ed bekræftede Forklaring to Mandspersoner komme op ad Kældertrappen til en Urtekrambutik i Hjørneejendommen Nr. 21 i sidstnævnte Gade og fjerne sig hurtig. Hun er vis paa, at begge Personerne kom op fra Kældernedgangen, og det var hendes umiddelbare Indtryk, at de blev forstyrrede i et eller andet Forehavende ved Vidnets og hendes Brødres Tilstedekomst. Deres Tilsynekomst var saa pludselig og uformodet, at det gav et Sæt i hende; hun saa uvilkaarlig ned ad Kældertrappen, saa, at Butiksdøren var aaben, og meddelte straks dette til sine nævnte Brødre, som, da de havde forvissat sig om, at Døren stod aaben, og følte sig overbeviste om, at de to Personer havde begaaet Indbrud, løb efter disse, der imidlertid havde givet sig til at løbe henad Gaden. Brødrene Nielsen, der ligeledes have bekræftet deres Forklaringer med Ed, forfulgte hver sin af Personerne, som dog begge undslap.

Ved en paa Stedet foretagen Undersøgelse, til hvilken bl. a. Butikkens Indehaver, Urtekræmmer Søren Lauritz Petersen, var bleven tilkaldt, viste det sig, at den fra Gaden til Butikken førende Indgangsdør, der bestaar af to Fløjdøre, var bleven aabnet med Vold, idet Skyderne i den ene Dør var trukket op, men der var intet sjaalet i Butikken.

Da Arrestanten den 26 Maj om Aftenen Kl ca. 11 af Politiet var set passere Østerbrogade i Følge med en noget mindre Person, og et af Julius Nielsen opgivet Signalement passede paa Arrestanten, blev dennes Fotografi forevist nævnte Vidne, som derefter genkendte Arrestanten som den Person, han ved den paagældende Lejlighed havde forfulgt, ligesom Vidnet har forklaret, at han under Forfølgelsen raabte: »Lad mig løbe; jeg har ikke taget Noget«, og kastede en Bidetang efter Vidnet, som senere tog denne Tang til sig.

Arrestanten har erkendt, at han er den Person, som Julius Nielsen forfulgte, og har afgivet en nærmere Forklaring, der i det Væsentlige gaar ud paa Følgende: Ved den paagældende Lejlighed var han i Følge med en Person, som efter hans Opgivende skal hedde Jens Petersen, som han en Gang tidligere har truffet ved et Arbejdsanvisningskontor og et Par Gange ved et Herberge, men om hvem han iøvrigt ikke har villet kunne give saadanne Oplysninger, at Personen har kunnet udfindes under Sagen. Da de passerede Hjørneejendommen, Løgstørgade Nr. 21, sagde Petersen pludselig til ham: »Vent lidt«, gik ned i Kælderhalsen foran Urtekrambutikken og sprængte Døren til denne. Derpaa rakte han Arrestanten, som nu traadte et eller to Trin ned ad Trappen, en Bidetang, som Arrestanten ikke før havde set, og som han modtog, idet Petersen bad ham holde den.

Han har fastholdt, at dette gik meget hurtigt for sig, og at det først var ved Dørklokkens Ringen, at det gik op for Arrestanten, at

Petersen sprængte Døren. Samtidig kom de før nævnte Vidner tilstede, og Arrestanten og Petersen fjernede sig først i hurtig Gang og derefter i Løb, idet Arrestanten som Grund til, at han løb, har angivet, at han var klar over Situationens Mistænkelighed og frygtede for, at denne i Forbindelse med hans Fortid skulde bevirke hans Arrestation. Medens han blev forfulgt, kastede han Bidetangen fra sig, som han har udtrykt sig, for ikke at have Noget paa sig, men han vil ikke have kastet den efter Forfølgeren. Arrestanten har fastholdt, at der ikke har været truffet nogen Aftale mellem ham og Jens Petersen om at begaa Tyveri, og han for sit Vedkommende ikke har haft til Hensigt at begaa Tyveri.

Ved en under Sagen foretagen Undersøgelse af den nævnte Butiksdør, som var aflaaet med Yalelaas, er det oplyst, at der ovenfor den øverste Skyder i den ene Halvdør fandtes to Mærker, hvori den omforklarede Bidetang passede, og at man ved med en Haand kraftigt at trykke paa Døren foroven kunde frembringe saa stor Aabning, at Bidetangen kunde føres ind til Skyderen og trække denne ned.

Urtekræmmer S. L. Petersen har derhos edelig forklaret, at det ikke har været muligt at aabne Døren paa denne Maade i kortere Tid end i Løbet af nogle Minutter, at de nævnte Mærker var friske, da han om Natten blev tilkaldt, og at den nederste Skyder dengang sad saa løst, at den, naar den øverste var trukken ned, gik op for et Tryk paa Døren, medens den, da den nævnte Undersøgelse fandt Sted, var istandsat, saaledes at den ikke kunde trækkes op udvendig fra.

Efter alt det saaledes Oplyste og under Hensyn til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, og til, at han under Sagen har afgivet forskellige løgnagtige Forklaringer, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Forsøg paa groft Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr § 46, for Forsøg paa 4de Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 119. **Hans Meyring (Selv)**

mod

**Almind og Espensen (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om Retten til et erlagt Lejebeløb.

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1909: Indstævnte, Overretssagfører Hans Meyring, bør til Citanterne, Installatørfirmaet Almind & Espensen, betale de paastævnte 412 Kroner 50 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Marts 1908, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse betaler Overretssagfører Fr. Meyring en Mulkt af 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Af de foreliggende i den indankede Dom i det Væsenlige gengivne Oplysninger fremgaar det tilstrækkelig klart, at det i Dommen omtalte, den 31 August 1906 oprettede Dokument ikke kan anses som en virkelig Forpagtningskontrakt men kun kan betragtes som et Forsøg paa at sætte Skødehaveren istand til ved en Trediemand at inkassere de forfaldne Lejeafgifter paa en saadan Maade, at disse blive uangribelige for Skødehaverens Kreditorer. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at den Overretssagfører Fr. Meyring paalagte Mulkt vil være at forhøje til 80 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Overretssagfører Fr. Meyring paalagte Mulkt bestemmes til 80 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten, Hans Meyring, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Bestilling af Skødehaveren paa Ejendommen Matr. Nr. 843 Østervold Kvarter Gade Nr. 15 i Østbanegade her i Staden, Dekorationsmaler Peter M. Thorenfeldt, udførte Citanterne, Installatørfirmaet Almind & Espensen, forskellige Arbejder i de paa Ejendommen opførte Bygninger. For disse Arbejder tilkom der Citanterne et Vederlag af 382 Kr., om hvis Betaling tilligemed Renter og Omkostninger Citanterne og fornævnte Thorenfeldt den 23 Februar 1908 indgik et Forlig, der blev ratihaberet i Københavns Forligskommission den 27 s. M. I Henhold til dette Forlig blev der efter Citanternes Rekvisition og efter fornævnte Thorenfeldts Anvisning af Byfogden her i Staden den 29 s. M. gjort Eksekution for de ovennævnte 382 Kr. m. v. i den fornævnte Ejendom med Tilliggende og Tilhørende, Grund og Bygninger, disses mur- og nagelfaste Appertinenter, Leje og Interesse samt Assurancesummen. Den 9 Marts 1908 lod Citanterne Byfogdens Betjente forkynde Lejeforbud for Ejendommens Beboere, deriblandt for en Lejer, der den 11 Marts skulde betale  $\frac{1}{4}$  Aars Leje med 412 Kr. 50 Øre for Tiden fra April Flyttedag 1908. Da vedkommende Lejer imidlertid modtog en Skrivelse af 10 Marts fra Indstævnte, Overretssagfører Hans Meyring, gaaende ud paa, at han baade ifølge Forpagtningskontrakt af 31 August 1906 og ifølge sin Stilling som Panthaver var den eneste Berettigede til at oppebære Lejen og gyldig kvittere for denne, blev Lejen betalt til ham. Under Anbringende af, at Indstævnte uretmæssig har



oppebaaret dette Lejebeløb, paastaa Citanterne under denne Sag Indstævnte tilpligtet at betale dem de 412 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Marts f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin Paastand har anført, at denne under alle Omstændigheder maatte være hjemlet ved, at han som Panthaver den 29 Maj 1908 havde ladet sig Ejendommen udlægge til brugeligt Pant, kan der ikke gives ham Medhold heri, da denne Akt ikke kan gøre den heromhandlede af ham over 2 Maaneder forinden foretagne Oppebæring af forfalden Leje retmæssig.

Indstævnte har dernæst anført, at han havde oppebaaret Lejen som Repræsentant for Dekorationsmaler Thorenfeldts Stedmoder, dennes Fader, Bygmester Thorenfeldts Hustru Kirstine Gilbertine Thorenfeldt, født Wissinger, som ved en med Dekorationsmaler Thorenfeldt under 31 August 1906 indgaaet saakaldet Forpagtningskontrakt havde forpagtet bl. a. den heromhandlede Ejendom. Af Bestemmelserne i denne Kontrakt, der er fremlagt under Sagen, skal fremhæves:

at Forpagtningen gælder for Fru Thorenfeldts Livstid og efter hendes Død, saalænge hendes ved Testamente af 13 Marts 1900 indsatte Arvinger lever, at Forpagtningsafgiften udgør  $\frac{1}{3}$  af Ejendommens Nettooverskud, hvorom nærmere er bestemt, at Forpagteren, forsaavidt de af Ejendommen indkomne Indtægter tilstrække kan, betaler alle Ejendommen paahvilende Skatter og Byrder, Renter og Afdrag af de i Ejendommen indestaende Prioriteter samt de til Ejendommens Reparationer og Vedligeholdelse nødvendige Udgifter,

at Dekorationsmaler Thorenfeldt var uberettiget til at sælge Ejendommen uden Fru Thorenfeldts skriftlige Samtykke, og at i Tilfælde af Salg  $\frac{2}{3}$  af Fortjenesten tilfaldt Fru Thorenfeldt, samt

at Dekorationsmaler Thorenfeldt var uberettiget til uden Forpagterens Samtykke at opsigte eller optage noget Prioritetslaan i Ejendommen. Endvidere havde Dekorationsmaler Thorenfeldt og Fru Thorenfeldt bestemt i Kontrakten, at Indstævnte, i hvis Besiddelse den originale Kontrakt skulde være, skulde have overdraget »den juridiske og økonomiske Ledelse«, af Ejendommen, at denne Ledelse kun kunde fratages ham i Tilfælde af, at baade Skødehaveren og Forpagteren var enige herom, og paa Betingelse af, at de Prioriteter, der ere eller ville være at udstede som Betaling til Entreprenørerne ved Ejendommens Opførelse, var fuldt afbetalte, samt at Forpagteren straks efter Modtagelsen var pligtig at indbetale Ejendommens Indtægter paa Indstævntes Kontor.

Naar nu henses dels til disse for et Forpagtningsforhold mærkelige Bestemmelser, dels til, at Dekorationsmaler Thorenfeldt i en under Sagen fremlagt forøvrigt af Indstævnte bestridt Erklæring har udtalt, »at Kontrakten i sin Tid blev oprettet pro Forma for at hindre, at« han »skulde kunne sælge eller forhindre« Ejendommens »Opførelse og Prioritering«, dels endelig til, at Fru Thorenfeldt som Vidne har forklaret, at hun i sin Tid underskrev den paagældende af Indstævnte affattede Kontrakt uden at vide, hvad Kontrakten egentlig drejede sig om, med Undtagelse af, at hun var blevet enig med Indstævnte om, at Lejerne skulde indbetale deres Leje til hende og hendes Mand,

hvorefter Pengene skulde bringes op til Indstævnte, og om at hun skulde vise Lejligheder frem, hvorfor hun og hendes Mand skulde have fri Lejlighed, medens de iøvrigt intet Udbytte fik af Ejendommen, med hvis Regnskaber hun aldrig havde haft noget at gøre, samt at hun og hendes Mand blev opsagt til Fraflytning af Lejligheden April Flyttedag 1908, paa Grund af, at den skulde bebos af en Murmester, findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at denne Kontrakt ikke afgiver Hjemmel for Indstævnte til paa Fru Thorenfeldts Vegne at oppebære det heromhandlede Lejebeløb til Trods for Citanternes Udlæg i Ejendommens Leje.

Som Følge heraf vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte vil have at betale Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Indstævntes Sagfører, Overretssagfører Fr. Meyring, i Medfør af Forordningen af 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfældende Mulkt af 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 58. Guide J. Carlsen (I. Kondrup efter Ordre)

mod

**Danske Mejeriers Andels Smør Export Forening (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om en Mands Ansvar for sin Hustrus Gæld.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1910: De Indstævnte, J. Carlsen og Hustru, bør, En for Begge og Begge for En, til Citanterne, Danske Mejeriers Andels Smørekseport Forening, betale de paastævnte 439 Kroner 30 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 8 August d. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 45 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Appellanten, hvis fulde Navn ifølge kongelig Bevilling af 23 November 1911 nu er Johannes Krøier, har i Henhold til kgl. Bevilling af 11 April 1911, ved hvilken det er tilladt ham for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet behørigt Møde for Landsover- samt Hof og Stadsretten, kunde have fremsat, nedlagt Paastand om Frifindelse, idet han benægter at være det Indstævnte ved den indankede Dom tilkendte Beløb skyldig. Han har i saa Henseende nærmere anført, at Beløbet skyldes af hans Hustru for

Varer, leverede til et Pensionat, som hun under Ægteskabet har drevet for egen Regning i en af hende dertil lejet særlig Lejlighed, og at der ifølge en i Aaret 1907 mellem ham og Hustruen forinden deres Ægteskab oprettet og tinglæst Ægtepagt ikke bestaar nogetsomhelst Formuefællesskab mellem dem. I Anledning af, at Indstævnte til Fyldestgørelse af sit Krav i Henhold til Dommen ved Fogeden i Frederiksberg Birk den 16 Februar 1911 har ladet gøre Udlæg i nogle under Nr. 1—10 registrerede Genstande, har Appellanten endvidere nedlagt Paastand om Ophævelse af dette Udlæg under Anbringende af, at de udlagte Genstande alle tilhøre ham. Idet Appellantens Fremstilling, hvis Rigtighed bekræftes ved de af ham fremlagte Bevisligheder, under Indstævntes Udeblivelse bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ville hans ovennævnte Paastande være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville for Appellantens Vedkommende være at ophæve. Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger for Højesteret ligeledes at burde ophæves.

#### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Guide J. Carlsen eller som hans fulde Navn nu er Johannes Krøier, bør for Tiltale af Indstævnte, Danske Mejeriers Andels Smørekseport Forening, i denne Sag fri at være, og bør det ovennævnte Udlæg være ophævet. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves for Appellantens Vedkommende. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører I. Kondrup 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da de Indstævnte, J. Carlsen og Hustru, som under nærværende Sag af Citanterne, Danske Mejeriers Andels Smørekseport Forening, søges in solidum til Betaling af 439 Kr. 30 Øre, som de skulle skyldte Citanterne for leverede Varer, med Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 August d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, skønt lovlig stævnedes, ikke ere mødte under Sagen, vil der være at give Dom efter Citanternes i Stævningen indeholdte Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 45 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Onsdag den 2 Oktober.

Nr. 298. Højesteretssagfører Henriques  
mod

**Niels Peter Christian Beck** og **Thorvald Albert Jørgen Jørgensen** (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Hindsholm Herreds Ekstrarets Dom af 18 Marts 1911: De Tiltalte, Niels Peter Christian Beck og Thorvald Albert Jørgen Jørgensen, bør straffes med en Bøde til Statskassen af 50 Kroner hver, subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, og in solidum betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, og Defensor, Overretssagfører Gram, til hver 15 Kroner og i Vidnegodtgørelse og Rejseomkostninger til Letmatroserne Julius Westergaard Jepsen og Hans Steffensen til hver 11 Kr. Til Hofjægermester Juel, Hverringe, som Besidder af Stamhuset Hverringe, udredes in solidum en Erstatning af 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele taget at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1912: De Tiltalte, Niels Peter Christian Beck og Thorvald Albert Jørgen Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i ti Dage. Saa betaler de og hver med Halvdelen Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Poulsen i Kørteminde 15 Kr., Overretssagfører Gram i Odense 35 Kr. samt Overretssagførerne Hvass og Helweg-Larsen 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Winther hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte Niels Peter Christian Beck og Thorvald Albert Jørgen Jørgensen hver med Halvdelen.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hindsholms Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere

de Tiltalte, Niels Peter Christian Beck og Thorvald Albert Jørgen Jørgensen, aktionerede for Tyveri.

Tiltalte Beck er født den 11 November 1857 og Tiltalte Jørgensen den 2 December 1869.

Begge de Tiltalte have den 1 Marts 1900 inden Samsø Birks Politiret efter Straffelovens § 235 for ulovlig Borttagelse af Sten og Grus vedtaget at betale hver især en Bøde paa 20 Kr. til Statskassen.

Iøvrigt har Tiltalte Beck været anset ved:

1) Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1878 i Medfør af Lov om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866 § 15 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og

2) Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1878 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, med Hensyn til hvilke Straffedomme Tiltalte under 12 April 1884 vil have faaet Æresoprejsning.

Endelig er Tiltalte Jørgensen, der har været sigtet for ulovligt Stenfiskeri paa Stamhuset »Hverringe«s Grund, frifunden i saa Henseende af Mangel paa Bevis ved Hindsholm Herreds Ekstrarets Dom af 24 August 1910.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under tvende paa Overrettens Foranledning optagne Reassumtionsforhør, ere Sagens Omstændigheder følgende:

De tvende Tiltalte ere ifølge en til Politimesteren i Fredericia afgiven Rapport, som de have godkendt under Forhøret, Ejere og Førere, Beck af Galeasen Nr. 824, »Marie«, og Jørgensen af Nr. 821, »Sigrid Marie«.

Efter en af dem til Underretsdefensor given skriftlig Fremstilling af det ved den paagældende Lejlighed Passerede, var de den 22 August 1910 ankomne til den under Stamhuset »Hverringe« hørende Strand ved Maale, Viby Sogn, der ikke er beskyttet ved Fædningbestemmelser, og hvor der i Forvejen laa en Jagt, en Galease og en Skonnert, der alle fiskede Sten. Efter at Jagten havde faaet fuld Last, sejlede den samme Dags Aften, medens de to andre fremmede Skibe fortsatte Stenfiskeriet den følgende Dags Formiddag og ved denne Lejlighed hentede Stenene paa den tørre Forstrand. Efter at have faaet Last sejlede de fremmede Stenfiskere længere ud, omtrent ved Middagstid, og lagde sig ca. 300 Favne ude. De to Tiltalte var lidt før gaaet nærmere til Land med deres Galeaser, og de fiskede nu, hver ledsaget af en Letmatros, i Tiden Kl. 11—12 Formiddag og en Gang senere paa Eftermiddagen, Sten, idet de, som de have erkendt under Forhøret, staaende i Skellet mellem Land og Vand, kastede Stenene i. Pramme, som derpaa førte Stenene ud til Skibene, men de vil ikke have staaet saa højt oppe paa Strandbredden, som de fremmede Stenfiskere havde gjort, og stadig har holdt sig, hvor Bølgerne slog over. Efter hvad Tiltalte Beck har indrømmet, var der dog til Tider  $1\frac{1}{2}$  Al. tør Strand nedenfor det Sted, hvor han og hans Matros skovlede, men da Havet, som var i stærk Bevægelse, til andre Tider kunde slaa ind over samme Sted, mener han alligevel ikke at have været ovenfor Vandslaget samme Tid. Begge de Tiltalte have endelig gjort gældende, at da det var Lavvande, maa de i hvert Fald anses at have staaet nedenfor den daglige Vandstandslinie.

Forstassistent Rasmussen og Materialkuusk Chr. Jensen, som den paagældende Dag lidt før Middag, skjulte bag et Hegn ca. 250 Alen fra Gerningsstedet, iagttog, hvad der passerede, have samstemmende forklaret, at de tydeligt læste Numrene 824 og 821 paa to Galeaser, som ved Pramme havde Forbindelse med Land, og hvis Mandskab, bestaaende af fire Personer, i Strandkanten skovlede Sten op i Pramene, samt at de nok syntes, at der længere ude laa to andre Fartøjer, som saa ud til at have indtaget deres Last, men at disse andre Fartøjer i alt Fald ikke den Gang havde Forbindelse med Land. De af dem iagttagne Folk, som kun kunde være fra Galeaserne Nr. 824 og 821, og som efter Rasmussens Udsagn stod ca. 8 Alen ovenfor Vandslaget, arbejdede i alt Fald ovenfor den Linie, som i Almindelighed eller hyppigt overskylles af Vandet. Endelig har Rasmussen tydeligt genkendt Beck som den ene af de iagttagne Personer, og han mener ogsaa, at Jørgensen var en af de andre Personer, og Jensen tror nok at kunne genkende Beck, som han før har set.

Forsaavidt derhos Tiltalte Jørgensens Hustru under et Forhør i Fredericia har forklaret, at hun ikke har set, at de Tiltalte have taget Sten fra den tørre Strand, og Tiltalte Becks Svigerinde, at hun er sikker paa, at de ikke have gjort det, vil der ikke kunne tillægges disse Forklaringer nogen Betydning i de Tiltaltes Favør, da de nævnte Vidner, som have befundet sig ombord paa Fartøjerne, ikke have udtalt sig om og ikke kunne antages at have noget Kendskab til, hvorvidt de Tiltalte stod ovenfor den almindelige Vandstandslinie.

Det maa herefter ved de af Vidnerne Rasmussen og Chr. Jensen afgivne edelige Forklaringer anses godtgjort, at det Sted, hvorfra de Tiltalte den 23 August 1910 lidt før Middag have skovlet Sten, har været ovenfor den almindelige Vandstandslinie.

For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, medens en af Besidderen af Stamhuset »Hverringe« nedlagt Paastand om Erstatning ikke vil kunne tages til Følge under nærværende Sag, der ikke indeholder tilstrækkelige Oplysninger om Mængden eller Værdien af de af hver af de Tiltalte ulovligt tilegnede Sten, hvorved dog bemærkes, at Værdien selv efter de af de Tiltalte afgivne Forklaringer maa antages i det Hele at have andraget mindst 10 Kroner, medens den af Forstassistent Rasmussen er ansat til ca. 50 Kroner.

De Tiltalte vil derhos hver med Halvdelen have at betale Aktiøns Omkostninger, derunder i Salær til Aktør og Defensor for Underretten henholdsvis 15 og 35 Kr. og til Aktør og Defensor for Overretten 35 Kr. til hver.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, som har anset de Tiltalte efter Straffelovens § 235 hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr., subsidiært 8 Dages simpelt Fængsel, og paalagt dem in solidum at betale en Erstatning af 10 Kroner, være at forandre.

Med Hensyn til Sagens Behandling og Sagførelsen for begge Retter bemærkes,

at Underretsstævningen er bortkommen, medens Sagens Dokumenter var hos Overretsdefensor,

at en for Underretten fremlagt Skrivelse fra Underretsaktor ikke medfulgte Sagens Akter, da Sagen kom ind for Overretten,

at Forakterne ikke behørigt have været foreholdte de Tiltalte og fremlagte Dokumenter ikke forsynede med Fremlæggelsespaategninger, og

at Vidneforklarlinger, der havde Betydning for Sagen, ikke have været forelagte de Tiltalte, førend Afsigelsen af den indankede Dom.

Det maa endvidere misbilliges, at Sagens Ekspedition paa Underdommerens Kontor ved forskellige Lejligheder er foregaaet med Forsinkelser.

Nr. 112. Husejer **Frederik Jørgensen** (Møldrup)

mod

**Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Fordelingen af et Underskud i et Andelsbageri.

Fuglse Herreds ordinære Rets Dom af 7 Juni 1910: Indstævnte, Husejer Frederik Jørgensen i Krønge, bør til Citanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale 12 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 25 Juni 1909 til Betaling sker, men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1911: Appellindstævnte, Husejer Frederik Jørgensen af Krønge, bør til Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale de paastævnte 335 Kroner 79 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Juni 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, retteligt antaget, at Appellanten som Medlem af Andelsselskabet Fuglse-Krønge Andelsbageri er forpligtet til at deltage i Dækningen af Selskabets Underskud. Forsaavidt Appellanten dernæst som anført i Dommen har fremsat Indsigelser mod de Indstævntes paa Generalforsamlingen den 9 Maj 1909 godkendte Opgørelse af og Fordeling af Underskudet bemærkes, at Bestemmelserne i Vedtæg-

ternes § 13 om Fordeling af Overskud og Underskud i Tilfælde af Selskabets Opløsning ogsaa i den Skikkelse, hvori den forelaa ved Appellantens Indtrædelse i Selskabet, findes at indeholde Hjemmel til som sket at fordele Underskudet lige mellem Medlemmerne samt at der efter alt Foreliggende ikke er Grund til at tvivle om, at den i Likvidationsopgørelsen angivne Størrelse af Underskudet ikke er for høj eller om, at der ikke ved Fordelingen af Underskudet er forbigaaet Medlemmer, som burde have været medtagne. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at Appellanten er tilpligtet at udrede de ham paalignede 323 Kroner 79 Øre med Renter, og idet der allerede efter den Maade, hvorpaa Appellanten har begrænset sin Paastand for Højesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaa vidt han endvidere er tilpligtet at betale resterende Maanedsbidrag til Beløb 12 Kroner, vil Dommen saaledes være at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husejer Frederik Jørgensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrup 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Fuglse Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, Appelindstævnte, Husejer Frederik Jørgensen af Krønge, tilpligtet at betale ialt 335 Kroner 79 Øre, som han skulde være dem skyldig i sin Egenskab af Medlem af Fuglse-Krønge Andelsbageri, nemlig dels Andel i Selskabets ved Likvidationen konstaterede Underskud, som for ham skulde udgøre . . . . . 323 Kr. 79 Øre  
dels Bidrag til Dækning af Selskabets Underskud i

1907 . . . . . 12 - 00 -

med Renter af det samlede Beløb . . . . . 335 Kr. 79 Øre  
5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 Juni 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom af 7 Juni 1910 tilpligtedes Appelindstævnte at betale Appellanterne det fornævnte Beløb af 12 Kroner med Renter heraf som paastaet, medens han iøvrigt frifandtes for Appellanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten have Appellanterne gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Appelindstævnte skønt lovlig stævnet ikke har givet Møde under Appellen.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar Følgende: Efterat der i Aaret 1898 og Begyndelsen af Aaret 1899 i Fuglse-Krønge Kommune var opstaaet et Ønske om at anlægge og drive et Andels-



bageri, blev der paa et den 5 Marts 1899 i Fuglse Forsamlingshus afholdt Møde vedtaget en Række Bestemmelser angaaende Opførelse og Drift af et saadant Andels-Bageri ved en Forening, hvis Formaal angaves at være at opnaa Besparelse for Medlemmerne ved at skaffe dem sundt, godt og billigt Brød. Driftskapitalen skulde tilvejebringes af Medlemmerne dels ved indskudte Andele, dels ved Laan. Det udtaltes i Vedtægternes § 3, at Medlemmerne ere solidarisk ansvarlige, samt at, naar et Medlem udtredes, bortfalder hans solidariske Ansvarlighed først, naar Reservefonden udgør  $\frac{1}{6}$  af Foreningens Gæld, medmindre han forinden maatte være død eller fraflyttet den Kreds, hvor Bageriet har Medlemmer. Vedtægternes § 9 var saalydende:

»Brød og Kager leveres Medlemmerne til Dagens Priser mod konstant Betaling eller mod forudgaaet Levering af Sæd, der beregnes til Dagens Notering. Dog kan Bestyrelsen nægte at modtage Sæd. Ved Regnskabsaarets Slutning opgøres Foreningens Regnskab og Status. Efter at alle Omkostninger og Afbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto-Overskudet er henlagt til Reservefonden, fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad enhver har modtaget Varer for og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling, naar de i § 3 anførte Andele er naaet.«

Vedtægternes § 13 lød saaledes:

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Medlemmer, hvor mindst Halvdelen af Foreningens Medlemmer maa være tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem Medlemmerne i Henhold til Lovens § 9, muligt Underskud dækkes ved Paaligning paa Medlemmerne efter samme Forhold.«

Disse Vedtægter blev tiltraadte af Appelindstævnte, der samtidig indtegnede sig som Andelshaver i Foretagendet. Efter at det derpaa paa en den 26 Marts 1899 afholdt konstituerende Generalforsamling var besluttet at indlede Forhandling om Køb af Fuglse Mølle med Tiliggende, blev Købet af bemeldte Mølle approberet af en den 9 April s. A. stedfindende ekstraordinær Generalforsamling, idet dog 4 af Foreningens daværende Bestyrelsesmedlemmer, der var utilfredse med den Maade, hvorpaa Forhandlingerne om Købet var ledet, i denne Anledning nedlagde deres Mandater i Bestyrelsen. Møllen blev derefter købt, og Foreningen, af hvilken Appelindstævnte ikke udmeldte sig, traadte i Slutningen af April 1899 i Virksomhed ved Levering af Bageri- og Mølleprodukter. Driften betalte sig imidlertid ikke, og Underskudet naaede ved Afslutningen af Regnskabet for 1903 et Beløb af 1340 Kroner 74 Øre.

Paa den aarlige Generalforsamling den 13 Marts 1904 vedtoges til Dækning heraf følgende Bestemmelser: »Bestyrelsen maa sørge for

Indbetaling af 1 Krone pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned. Resterende Beløb inddrives ad Rettens Vej.»

Allerede paa en den 25 Maj 1902 afholdt ekstraordinær Generalforsamling var der enstemmig vedtaget en Forandring af Vedtægternes § 13 sidste Punktum, hvorefter dette skulde lyde saaledes: »Muligt Overskud fordeles lige mellem Medlemmerne, muligt Underskud dækkes paa samme Maade.«

Ifølge Forhandlingsprotokollen vedtoges det paa en den 17 April 1904 afholdt Generalforsamling bl. a. at slette første Passus af Vedtægternes § 9 og i Stedet indføre: »Enhver Andelshaver er pligtig at købe sit Forbrug af Rug- og Sigtebrød i Bageriet,« samt at gøre følgende Tilføjelser til samme Paragraf: »Enhver Overtrædelse af Købpligt for Andelshaverne betales til Selskabet med Bøder fra 2—20 Kr. Alt efter Bestyrelsens Skøn og Fastsættelse«, og endvidere: »Mulige aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, dens sidste Punktum«. Ifølge de under Sagen fremlagte »Vedtægter for Foreningen til Opførelse og Drift af et Andelsbageri i Fuglse-Krønge Kommune«, hvilke Vedtægter betegne sig som vedtagne paa Generalforsamlingen den 17 April 1904 og hvis § 1 udtaler, at Foreningens Formaal søges opnaaet ved at anlægge og drive et Bageri med tilhørende Mølleri, er Reglen i § 9 angaaende Fordelingen af aarligt Overskud og Underskud følgende: »Efter at alle Omkostninger og Udbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto Overskudet er henlagt til Reservefonden, fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad Enhver har modtaget Varer for, og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling, naar de i § 3 anførte Andele er naaet . . . Mulige aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, sidste Punktum.« § 13 er i Henhold til samme saalydende:

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Medlemmer, hvor mindst Halvdelen af Foreningens Medlemmer maa være tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem Medlemmerne; muligt Underskud dækkes paa samme Maade.«

I de følgende Aar arbejdede Eoreningen stadig med Underskud. Paa en den 11 Marts 1906 afholdt Generalforsamling vedtoges det foreløbig ikke at dække Underskudet. Derimod vedtoges det paa en den 10 Marts 1907 afholdt Generalforsamling, at Bestyrelsen til Dækning af det Underskud, som fremgik af Regnskabet for Aaret 1905 og 1906 skulde sørge for Indbetaling af 1 Krone pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned i det kommende Aar, hvorhos resterende Beløb uopholdelig skulde inddrives ad Rettens Vej. Paa en den 15 Marts 1908 afholdt Generalforsamling vedtoges det fremdeles at dække Underskuddet for Aaret 1907 med en Krone pr. Medlem om Maaneden fra 1 April 1908 til 31 Marts 1909.

Paa en den 6 Februar 1909 afholdt ekstraordinær Generalforsamling vedtoges det enstemmig at likvidere Møllen og Bageri, og der

nedsattes et Udvalg til at forestaa Likvidationen. Efterat Møllen og Bageri med tilhørende Jordlod, Inventar og Løsøre derefter var afhændet, vedtoges det paa en den 9 Maj 1909 afholdt ekstraordinær Generalforsamling enstemmig at dække Underskudet Kroner 28956, 34 Øre i Henhold til den forelagte Opgørelse med et Underskud af 323 Kroner 79 Øre pr. Medlem samt det resterende Underskud fra tidligere Aar. Det er i Henhold til denne Generalforsamlingsbeslutning, at nærværende Sag er anlagt, idet der i Henhold til det Foranførte er afkrævet Appelindstævnte Bidrag for 12 Maaneder af Regnskabsaaret 1907.

Sin Frifindelsespaastand støtter Appelindstævnte i første Række derpaa, at han ikke kan betragtes som Medlem af det Selskab, Appellanterne repræsenterer, idet de Vedtægter angaaende Driften af et Andelsbageri, paa hvilken han i sin Tid underskrev, intet indeholdt angaaende Købet og Driften af Fuglse Mølle.

Naar imidlertid henses til, at Appelindstævnte er forblevet som Medlem i Selskabet, efter at Købet af Møllen var besluttet paa den konstituerende Generalforsamling, at han derefter har aftaget Varer fra Selskabet, og at han har indrømmet at have erlagt til Selskabets Brødkusk forskellige af de ham ved Generalforsamlingsbeslutningerne paa-lignede Bidrag til Dækning af de aarlige Underskud, ligesom han nogle Gange, efter derom at have modtaget Meddelelse fra Selskabet, har givet Møde paa dettes Generalforsamlinger, vil der intet Hensyn kunne tages til det af ham i saa Henseende Anførte.

Appelindstævnte gør dernæst gældende, at de oprindelige Vedtægter for Fuglse-Krønge Andelsbageri i Overensstemmelse med Foreningens Karakter af et Andelsselskab bestemte, at Fordeling af Overskudet skulde ske i Forhold til, hvad enhver havde modtaget i Varer for, samt at de senere foretagne Forandringer i Vedtægterne, hvorefter saavel det aarlige Overskud eller Underskud som det ved Foreningens Ophævelse fremkommende Overskud eller Underskud skal fordeles lige mellem Medlemmerne, indeholde en saadan Fornægtelse af Selskabets Væsen som Andelsselskab, at de selv forudsat, at de maa anses for lovlig vedtagne, ikke kan være forbindende for ham.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Appelindstævnte Medhold. Som det af det Foranstaaende vil fremgaa, var nemlig de oprindelige Vedtægters § 13 flertydig, idet den med Hensyn til Fordelingen ved Likvidationen henviste til Reglerne i § 9 angaaende Fordeling af Fortjeneste i Regnskabsaaret i Forhold til, hvad Enhver havde erhvervet Varer for, men samtidig udtalte, at Fordelingen ved Likvidationen skulde foregaa »lige« mellem Medlemmerne, hvorhos § 9 intet indeholdt om Fordeling af et i Regnskabsaaret fremkommet Underskud. Under disse Omstændigheder samt da det ikke af Sagen fremgaaer, at Driftskapitalen er tilvejebragt ved indskudte Andele, kan de senere vedtagne Bestemmelser om ligelig Fordeling af Underskud — hvilke Bestemmelser efter det Oplyste maa anses at være lovlig vedtagne — ikke siges at være i Strid med den Karakter, det paagældende Interessentskab fra Begyndelsen har haft, og Indstævnte, der iøvrigt med Hensyn til Fordeling af Aarsunderskud oprindeligt ej heller har gjort Indvendinger (idet han har betalt sin »ligelige« Del af Under-

skudet for 1903), maa saaledes anses bunden ved de senere Bestemmelser angaaende Fordelingen af Underskudet.

Appelindstævnte har derhos gjort gældende, at det i Likvidationsberegningen anførte Underskud 28956 Kr. 34 Øre er urigtigt beregnet, og at det ikke ses, hvorledes man er naaet til Beløbet 323 Kr. 79 Øre pr. Medlem, idet det oprindelige Medlemsantal var 125 og en senere fremlagt Fortegnelse i hvert Fald udviser et Antal af 92, medens fornævnte Beløb paa det nærmeste svarer til et Medlemsantal af 89. I Følge Sagens Oplysninger maa der nu ogsaa gaas ud fra, at de omtalte Beregninger ikke ere fuldt korrekte, men da Appelindstævnte ikke har nærmere angivet, hvorledes Underskudet rigtig beregnet vilde være at fordele, samt da han har forsømt at fremsætte Indsigelser i saa Henseender paa vedkommende Generalforsamling, hvor Bestemmelsen angaaende den nævnte Fordeling paa Medlemmerne som forannævnt er ensstemmig vedtaget, findes han, selv bortset fra det ham paahvilende solidariske Ansvar, ogsaa med Hensyn til Beløbets Beregning at maatte være underkastet det lovligt Vedtagne.

Appellanternes Paastand vil herefter — saa vidt angaar det ovennævnte Beløb af 12 Kroner allerede som Følge af Sagens processuelle Stilling her for Retten — i det hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

---

Nr. 151. Husejer Jens Jørgen Jensen (Møldrup)

mod

**Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om Fordelingen af et Underskud i et Andelsbageri.

Fuglse Herreds ordinære Rets Dom af 7 Juni 1910: Indstævnte, Husejer Jens J. Jensen, Krønge, bør til Citanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale 8 Kr. med Renter 5 pCt. fra 25 Juni 1909, til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1911: Appelindstævnte, Husejer Jens J. Jensen af Krønge, bør til Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale de paastævnte 331 Kroner 79 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Juni 1909, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, retteligt antaget, at Appellanten som Medlem af Andelsselskabet Fuglse-Krønge Andelsbageri er forpligtet til at deltage i Dækningen af Selskabets Underskud. Forsaauidt Appellanten dernæst som anført i Dommen har fremsat Indsigelser mod de Indstævntes paa Generalforsamlingen den 9 Maj 1909 godkendte Opgørelse af og Fordeling af Underskudet bemærkes, at Bestemmelserne i Vedtægternes § 13 om Fordeling af Overskud og Underskud i Tilfælde af Selskabets Opløsning ogsaa i den Skikkelse, hvori de forelaa ved Appellantens Indtrædelse i Selskabet, findes at indeholde Hjemmel til som sket at fordele Underskudet lige mellem Medlemmerne samt at der efter alt Foreliggende ikke er Grund til at tvivle om, at den i Likvidationsopgørelsen angivne Størrelse af Underskudet ikke er for højt eller om, at der ikke ved Fordelingen af Underskudet er forbigaaet Medlemmer, som burde have været medtagne. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at Appellanten er tilpligtet at udrede de ham paalignede 323 Kroner 79 Øre med Renter, og idet der allerede efter den Maade, hvorpaa Appellanten har begrænset sin Paastand for Højesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaauidt han endvidere er tilpligtet at betale resterende Maanedsbidrag til Beløb 8 Kroner, vil Dommen saaledes være at stadfæste.

Den af Appellanten indankede i Henhold til Dommen den 30 November 1911 hos ham foretagne Udlægsforretning, mod hvilken han ikke har fremsat nogen særlig Indsigelse, bliver ligeledes at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den i Henhold til samme hos Appellanten, Husejer Jens Jørgen Jensen, den 30 November 1911 foretagne Udlægsforretning, bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrups 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Fuglse Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge An-

delsbageri, Appellindstævnte, Husejer Jens J. Jensen af Krønge, tilpligtet at betale dem ialt 331 Kr. 79 Øre, som han skulde være dem skyldig i sin Egenskab af Medlem af Fuglse-Krønge Andelsbageri, nemlig dels Andel i Selskabets ved Likvidationen konstaterede Under-skud, som for ham skulde udgøre . . . . . 323 Kr. 79 Øre, dels Rest paa Bidrag til Selskabets Under-skud . . . . . 8 - 00 -

med Renter af det samlede Beløb . . . . . 331 Kr. 79 Øre  
 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 Juni 1909 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens den 7 Juni 1910 afsagte Dom tilpligtedes Appellindstævnte at betale Appellanterne de sidst-nævnte 8 Kr. med Renter som paastaaet, medens han iøvrigt fri-fandt for Appellanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger op-hævedes. Her for Retten har Appellanterne gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Appellindstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde under Appellen.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar følgende :

Efterat der i Aaret 1898 og Begyndelsen af Aaret 1899 i Fuglse-Krønge Kommune var opstaaet et Ønske om at anlægge og drive et Andelsbageri, blev der paa et den 5 Marts 1899 i Fuglse Forsamlingshus afholdt Møde vedtaget en Række Bestemmelser angaaende Opførelse og Drift af et saadant Andelsbageri ved en Forening, hvis Formaal angaves at være at opnaa Besparelse for Medlemmerne ved at skaffe dem sundt, godt og bil-ligt Brød. Driftskapitalen skulde tilvejebringes af Medlemmerne, dels ved indskudte Andele, dels ved Laan. Det udtaltes i Vedtægternes § 3, at Medlemmerne ere solidarisk ansvarlige, samt at, naar et Medlem ud-træder, bortfalder hans solidariske Ansvarlighed først, naar Reserve-fonden udgør  $\frac{1}{6}$  af Foreningens Gæld, medmindre han forinden maatte være død eller fraflyttet den Kreds, hvor Bageriet har Medlemmer. Vedtægternes § 9 var saalydende :

»Brød og Kager leveres Medlemmerne til Dagens Priser mod kon-tant Betaling eller mod forudgaaet Levering af Sæd, der beregnes til Dagens Notering. Dog kan Bestyrelsen nægte at modtage Sæd. Ved Regnskabsaarets Slutning opgjøres Foreningens Regnskab og Status. Efter at alle Omkostninger og Afbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto-Overskudet er henlagt til Reservefonden, fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad enhver har modtaget Varer for og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling naar de i § 3 anførte Andele er naaet.«

Vedtægterne i § 13 lød saaledes :

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Med-lemmer, hvor mindst Halvparten af Foreningens Medlemmer maa være

Færdig fra Trykkeriet den 17 Oktober 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frankel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 30—31.

---

Onsdag den 2 Oktober.

tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem Medlemmerne i Henhold til Lovens § 9, muligt Underskud dækkes ved Paaligning paa Medlemmerne efter samme Forhold.«

Disse Vedtægter blev tiltraadte af Appelindstævnte, der samtidig indtegnede sig som Andelshaver i Foretagendet. Efter at det derpaa paa en den 26 Marts 1899 afholdt konstituerende Generalforsamling var vedtaget at indlede Forhandling angaaende Købet af Fuglse Mølle med Tilliggende, blev Købet af bemeldte Mølle approberet af en den 9 April s. A. stedfindende extraordinær Generalforsamling, idet dog 4 Medlemmer af Foreningens daværende Bestyrelse, hvilke var utilfredse med den Maade, hvorpaa Forhandlingerne om Købet var ledet, i denne Anledning nedlagde deres Mandater i Bestyrelsen. Møllen blev derefter købt og Foreningen, af hvilken Appelindstævnte ikke udmeldte sig, traadte i Slutningen af April 1899 i Virksomhed ved Levering af Bageri- og Mølleprodukter. Driften betalte sig imidlertid ikke, og Underskudet naaede ved Afslutningen af Regnskabet for 1903 et Beløb af 1340 Kr. 74 Øre.

Paa den aarlige Generalforsamling den 13 Marts 1904 vedtoges til Dækning heraf følgende Bestemmelser: »Bestyrelsen maa sørge for Indbetaling af 1 Kr. pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned. Resterende Beløb inddrives ad Rettens Vej.« Appelindstævnte betalte det ham paalignede Bidrag.

Allerede paa en den 25 Maj 1902 afholdt ekstraordinær Generalforsamling var der enstemmig vedtaget en Forandring af Vedtægternes § 13 sidste Punktum, hvorefter dette skulde lyde saaledes: »muligt Overskud fordeles lige mellem Medlemmerne, muligt Underskud dækkes paa samme Maade«. I Følge Forhandlingsprotokollen vedtoges det paa en den 17 April 1904 afholdt Generalforsamling bl. a. at slette første Passus af Vedtægternes § 9 og i Stedet indføre: »Enhver Andelshaver er pligtig at købe sit Forbrug af Rug- og Sigtebrød i Bageriet«, samt at gøre følgende Tilføjelser til samme Paragraf: »Enhver Overtrædelse af Købepligt for Andelshaverne betales til Selskabet med Bøder fra 2 til 20 Kr. Alt efter Bestyrelsens Skøn og Fastsættelse« og endvidere: »Mulige

aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, dens sidste Punktum«. I Følge de under Sagen fremlagte »Vedtægter for Foreningen til Opførelse og Drift af et Andelsbageri i Fuglse-Krønge Kommune«, hvilke Vedtægter betegne sig som vedtagne paa Generalforsamlingen den 17 April 1904 og hvis § 1 udtaler, at Foreningens Formaal søges opnaaet ved at anlægge og drive et Bageri med tilhørende Mølleri, er Reglen i § 9 angaaende Fordeling af aarligt Overskud og Underskud følgende: »Efter at alle Omkostninger og Udbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto Overskudet er henlagt til Reservefonden fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad Enhver har modtaget Varer for, og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling, naar de i § 3 omførte Andele er naaet. . . Mulige aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, sidste Punktum«. § 13 er i Henhold til samme saalydende:

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Medlemmer, hvor mindst Halvdelen af Foreningens Medlemmer maa være tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem Medlemmerne; muligt Underskud dækkes paa samme Maade.«

I de følgende Aar arbejdede Foreningen stadigt med Underskud. Paa en den 11 Marts 1906 afholdt Generalforsamling vedtoges det foreløbig ikke at dække Underskudet. Derimod vedtoges det paa en den 10 Marts 1907 afholdt Generalforsamling, at Bestyrelsen til Dækning af det Underskud, som fremgik af Regnskabet for Aaret 1905 og 1906, skulde sørge for Indbetaling af 1 Kr. pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned i det kommende Aar, hvorhos resterende Beløb uophødelig skulde inddrives ad Rettens Vej. Paa en den 15 Marts 1908 afholdt Generalforsamling vedtoges det fremdeles at dække Underskudet for Aaret 1907 med 1 Kr. pr. Medlem om Maaneden fra 1 April 1908 til 31 Marts 1909.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte uden Indvending har betalt de ham ved Generalforsamlingsbeslutningen af 13 Marts 1904 paalignede Bidrag til Dækning af Underskudet for Aaret 1903 samt 3 Kr. af de senere hen for 1905—1906 paalignede Bidrag. Da han imidlertid ikke betalte det for sidstnævnte Tidsrum resterende Beløb af 9 Kr., sagsøgte Appellanterne ham til Betaling af dette samt et Beløb af 4 Kr. som Bidrag for de 4 Maaneder af Regnskabsaaret fra 1 April 1908, hvorefter han ved en ved Fuglse Herred afsagt Dom tilpligtedes at betale det førstnævnte Beløb, medens han med Hensyn til det sidstnævnte frifandtes, idet det ikke ansaas godtgjort under Sagen, at der forelaa Underskud i det paagældende Regnskabsaar.

Paa en den 6 Februar 1909 afholdt Generalforsamling vedtoges det enstemmigt at likvidere Møllen og Bageri, og der nedsattes et Udvalg til at forestaa Likvidationen. Efter at Mølle og Bageri med tilhørende Jordlod, Inventar og Løsøre derefter var afhændet, vedtoges det paa en den 9 Maj 1909



afholdt ekstraordinær Generalforsamling ensstemmigt at dække Underskudet Kr. 28956, 34 Øre i Henhold til den forelagte Opgjørelse med et Underskud af 323 Kr. 79 Øre pr. Medlem samt det resterende Underskud fra tidligere Aar. Det er i Henhold til denne Generalforsamlingsbeslutning, at nærværende Sag er anlagt, idet der i Henhold til det foranførte kun er afkrævet Appelindstævnte Bidrag for de 8 sidste Maaneder vedrørende Regnskabsaaret 1907.

Sin Frifindelsespaastand støtter Appelindstævnte i første Række derpaa, at han ikke kan betragtes som Medlem af det Selskab, Appellanterne repræsenterer, idet de Vedtægter angaaende Driften af et Andelsbageri, paa hvilken han i sin Tid underskrev, intet indeholdt angaaende Købet og Driften af Fuglse Mølle. Naar imidlertid henses til, at Appelindstævnte er forblevet som Medlem i Selskabet, efter at Købet af Møllen var besluttet paa den konstituerende Generalforsamling, og at han derefter i længere Tid har aftaget Varer fra Foreningen, er mødt paa dens Generalforsamlinger og har betalt de ovennævnte Bidrag til dens aarlige Underskud, vil der intet Hensyn kunne tages til det af ham i saa Henseende Anførte.

Appelindstævnte gør dernæst gældende, at de oprindelige Vedtægter for Fuglse-Krønge Andelsbageri i Overensstemmelse med Foreningens Karakter af et Andelsselskab bestemte, at Fordeling af Overskud skulde ske i Forhold til hvad Enhver havde modtaget i Varer for, samt at de senere foretagne Forandringer i Vedtægterne, hvorefter saavel det aarlige Overskud eller Underskud som det ved Foreningens Ophævelse fremkommende Overskud eller Underskud skal fordeles lige mellem Medlemmerne, indeholde en saadan Fornægtelse af Selskabets Væsen som Andelsselskab, at de selv forudsat, at de maa anses for lovlig vedtagne, ikke kan være forbindende for ham.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Appelindstævnte Medhold. Som det af det foranstaaende vil fremgaa, var nemlig de oprindelige Vedtægters § 13 flertydig, idet den med Hensyn til Fordeling ved Likvidationen henviste til Reglerne i § 9 angaaende Fordeling af Fortjeneste i Regnskabsaaret i Forhold til, hvad Enhver havde erhvervet Varer for, men samtidig udtalte, at Fordelingen ved Likvidationen skulde foregaa »lige« mellem Medlemmerne, hvorhos § 9 intet indeholdt om Fordeling af et i Regnskabsaaret fremkommet Underskud. Under disse Omstændigheder samt da det ikke af Sagen fremgaar, at Driftskapitalen er tilvejebragt ved indskudte Andele, kan de senere vedtagne Bestemmelser om ligelig Fordeling af Underskud — hvilke Bestemmelser efter det Oplyste maa anses at være lovlig vedtagne — ikke siges at være i Strid med den Karakter, det paagældende Interessentskab fra Begyndelsen har haft, og Appelindstævnte, der iøvrigt med Hensyn til Fordeling af Aarsunderskud oprindeligt ej heller har gjort Indvendinger (idet han har betalt sin »ligelige« Del af Underskudet for 1903), maa saaledes anses bunden ved de senere Bestemmelser angaaende Fordelingen af Underskudet.

Appelindstævnte har derhos gjort gældende, at det i Likvidationsberegningen anførte Underskud 28956 Kroner 34 Øre er urigtigt beregnet, og at det ikke ses, hvorledes man er naaet til Beløbet 323 Kr. 79 Øre pr. Medlem, idet det oprindelige Medlemsantal var 125 og en

senere fremlagt Fortegnelse i hvert Fald udviser et Antal af 92, medens fornævnte Beløb paa det nærmeste svarer til et Medlemsantal af 89. I Følge Sagens Oplysninger maa der nu ogsaa gaas ud fra, at de omtalte Beregninger ikke er fuldt korrekte, men da Appelindstævnte ikke har paavist bestemte Fejl eller nærmere angivet hvorledes Underskudet rigtig beregnet vilde være at fordele, samt da han har forsømt at fremsætte mulige Indsigelser i saa Henseende paa vedkommende Generalforsamling, hvor Bestemmelsen angaaende nævnte Fordeling paa Medlemmerne som forannævnt er ensstemmig vedtaget, findes han, selv bortset fra det ham paahvilende solidariske Ansvar, ogsaa med Hensyn til Beløbets Beregning at maatte være underkastet det lovligt vedtagne.

Appellanternes Paastand vil herefter — saavidt angaar det ovenomtalte Beløb af 8 Kroner allerede som Følge af Sagens processuelle Stilling her for Retten — være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

---

## Nr. 152. Forpagter Rasmus Peter Jensen (Møldrup)

mod

### Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Fordelingen af et Underskud i et Andelsbageri.

Fuglse Herreds ordinære Rets Dom af 7 Juni 1910: Indstævnte, Forpagter Rasmus Peter Jensen i Krønge, bør til Citanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale 8 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 25 Juni 1909, til Betaling sker, men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1911: Appelindstævnte, Forpagter Rasmus Peter Jensen af Krønge, bør til Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, betale de paastævnte 331 Kroner 79 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Juni 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, som i det Væsenlige tiltrædes, retteligt antaget, at Appellanten som Medlem af Andelsselskabet Fuglse-Krønge Andelsbageri er forpligtet til at deltage i Dækningen af Selskabets Underskud. Forsaa vidt Appellanten dernæst som anført i Dommen har fremsat Indsigelser mod de Indstævntes paa Generalforsamlingen den 9 Maj 1909 godkendte Opgørelse af og Fordeling af Underskudet, bemærkes, at Bestemmelserne i Vedtægternes § 13 om Fordeling af Overskud og Underskud i Tilfælde af Selskabets Opløsning ogsaa i den Skikkelse, hvori de forelaa ved Appellantens Indtrædelse i Selskabet, findes at indeholde Hjemmel til som sket at fordele Underskudet lige mellem Medlemmerne, samt at der efter alt Foreliggende ikke er Grund til at tvivle om, at den i Likvidationsopgørelsen angivne Størrelse af Underskudet ikke er for høj, eller om, at der ikke ved Fordelingen af Underskudet er forbigaaet Medlemmer, som burde have været medtagne. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at Appellanten er tilpligtet at udrede de ham paalignede 323 Kroner 79 Øre med Renter, og idet der allerede efter den Maade, hvorpaa Appellanten har begrænset sin Paastand for Højesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaa vidt han endvidere er tilpligtet at betale resterende Maanedsbidrag til Beløb 8 Kroner, vil Dommen saaledes være at stadfæste.

Den af Appellanten indankede i Henhold til Dommen den 30 November 1911 hos ham foretagne Udlægsforretning, mod hvilken han ikke har fremsat nogen særlig Indsigelse, bliver ligeledes at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den i Henhold tilsamme hos Appellanten, Forpagter Rasmus Peter Jensen, den 30 November 1911 foretagne Udlægsforretning, bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrups 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Fuglse Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Bestyrelsen og Likvidationsudvalget for Fuglse-Krønge Andelsbageri, Appelindstævnte, Forpagter Rasmus Peder Jensen af Krønge, tilpligtet at betale ialt 331 Kr. 79 Øre, som han skulde være dem

skyldig i sin Egenskab af Medlem af Fuglse-Krønge Andelsbageri, nemlig dels Andel i Selskabets ved Likvidationen konstaterede Underskud, som for ham skulde udgøre . . . . . 323 Kr. 79 Øre, dels Rest paa Bidrag til Dækning af Selskabets

Underskud i 1907 . . . . . : . . . . . 8 - 00 -

med Renter af det samlede Beløb . . . . . 331 Kr. 79 Øre  
5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 Juni 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom af 7 Juni 1910 tilpligtedes Appellindstævnte at betale Appellanterne det fornævnte Beløb af 8 Kr. med Renter heraf som paastaaet, medens han iøvrigt frifandtes for Appellanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger op hævedes. Her for Retten har Appellanterne gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Appellindstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde under Appellen.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar følgende :

Efterat der i Aaret 1898 og Begyndelsen af Aaret 1899 i Fuglse-Krønge Kommune var opstaaet et Ønske om at anlægge og drive et Andelsbageri, blev der paa et den 5 Marts 1899 i Fuglse Forsamlingshus afholdt Møde vedtaget en Række Bestemmelser angaaende Opførelse og Drift af et saadant Andelsbageri ved en Forening, hvis Formaal angaves at være at opnaa Besparelse for Medlemmerne ved at skaffe dem sundt, godt og billigt Brød. Driftskapitalen skulde tilvejebringes af Medlemmerne, dels ved indskudte Andele, dels ved Laan. Det udtaltes i Vedtægternes § 3, at Medlemmerne ere solidarisk ansvarlige, samt at, naar et Medlem udtræder, bortfalder hans solidariske Ansvarlighed først, naar Reservefonden udgør  $\frac{1}{6}$  af Foreningens Gæld, medmindre han forinden maatte være død eller fraflyttet den Kreds, hvor Bageriet har Medlemmer. Vedtægternes § 9 var saalydende :

»Brød og Kager leveres Medlemmerne til Dagens Priser mod kontant Betaling eller mod forudgaaet Levering af Sæd, der beregnes til Dagens Notering. Dog kan Bestyrelsen nægte at modtage Sæd. Ved Regnskabsaarets Slutning opgøres Foreningens Regnskab og Status. Efter at alle Omkostninger og Afbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto-Overskudet er henlagt til Reservefonden, fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad enhver har modtaget Varer for og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling, naar de i § 3 anførte Andele er naaet.«

Vedtægternes § 13 lød saaledes :

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Medlemmer, hvor mindst Halvparten af Foreningens Medlemmer maa være tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem

Medlemmerne i Henhold til Lovens § 9, muligt Underskud dækkes ved Paaligning paa Medlemmerne efter samme Forhold.«

Disse Vedtægter blev tiltraadte af Appellindstævnte, der samtidig indtegnede sig som Andelshaver i Foretagendet. Efter at det derpaa paa en den 26 Marts 1899 afholdt konstituerende Generalforsamling var besluttet at indlede Forhandling om Køb af Fuglse Mølle med Tiliggende, blev Købet af bemeldte Mølle approberet af en den 9 April s. A. stedfindende ekstraordinær Generalforsamling, idet dog 4 af Foreningens daværende Bestyrelsesmedlemmer, der var utilfredse med den Maade, hvorpaa Forhandlingerne om Købet var ledet, i denne Anledning nedlagde deres Mandater i Bestyrelsen. Møllen blev derefter købt, og Foreningen, af hvilken Appellindstævnte ikke udmeldte sig, traadte i Slutningen af April 1899 i Virksomhed ved Levering af Bageri- og Mølleprodukter. Driften betalte sig imidlertid ikke, og Underskudet naaede ved Afslutningen af Regnskabet for 1903 et Beløb af 1340 Kroner 74 Øre.

Paa den aarlige Generalforsamling den 13 Marts 1904 vedtoges til Dækning heraf følgende Bestemmelser: »Bestyrelsen maa sørge for Indbetaling af 1 Krone pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned. Resterende Beløb inddrives ad Rettens Vej.»

Allerede paa en den 25 Maj 1902 afholdt ekstraordinær Generalforsamling var der enstemmig vedtaget en Forandring af Vedtægternes § 13 sidste Punktum, hvorefter dette skulde lyde saaledes: »Muligt Overskud fordeles lige mellem Medlemmerne, muligt Underskud dækkes paa samme Maade.«

Ifølge Forhandlingsprotokollen vedtoges det paa en den 17 April 1904 afholdt Generalforsamling bl. a. at slette første Passus af Vedtægternes § 9 og i Stedet indføre: »Enhver Andelshaver er pligtig at købe sit Forbrug af Rug- og Sigtebrød i Bageriet,« samt at gøre følgende Tilføjelser til samme Paragraf: »Enhver Overtrædelse af Købepligt for Andelshaverne betaales til Selskabet med Bøder fra 2—20 Kr. Alt efter Bestyrelsens Skøn og Fastsættelse«, og endvidere: »Mulige aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, dens sidste Punktum«. Ifølge de under Sagen fremlagte »Vedtægter for Foreningen til Opførelse og Drift af et Andelsbageri i Fuglse-Krønge Kommune«, hvilke Vedtægter betegne sig som vedtagne paa Generalforsamlingen den 17 April 1904 og hvis § 1 udtaler, at Foreningens Formaal søges opnaaet ved at anlægge og drive et Bageri med tilhørende Mølleri, er Reglen i § 9 angaaende Fordelingen af aarligt Overskud og Underskud følgende: »Efter at alle Omkostninger og Udbetalinger ere fradragne og 2 pCt. af Brutto Overskudet er henlagt til Reservecifonden, fordeles den indvundne Fortjeneste til Medlemmerne i Forhold til, hvad Enhver har modtaget Varer for, og indføres i en dertil indrettet Kontrabog, hvorefter Beløbet kan hæves hos Bestyrelsen efter den aarlige Generalforsamling, naar de i § 3 anførte Andele er naaet . . . Mulige aarlige Underskud dækkes i Henhold til § 13, sidste Punktum.« § 13 er i Henhold til samme saalydende:

»Ophævelse af Foreningen og Ejendommens Realisation kan kun vedtages paa en Generalforsamling af  $\frac{3}{4}$  af de tilstedeværende Med-

lemmer, hvor mindst Halvdelen af Foreningens Medlemmer maa være tilstede. Er Halvparten ikke tilstede, maa en ny Generalforsamling sammenkaldes, hvor da Beslutning tages paa samme Maade, uanset de Mødendes Antal. Et muligt Overskud fordeles da lige mellem Medlemmerne; muligt Underskud dækkes paa samme Maade.◀

I de følgende Aar arbejdede Eoreningen stadig med Underskud. Paa en den 11 Marts 1906 afholdt Generalforsamling vedtoges det foreløbig ikke at dække Underskudet. Derimod vedtoges det paa en den 10 Marts 1907 afholdt Generalforsamling, at Bestyrelsen til Dækning af det Underskud, som fremgik af Regnskabet for Aaret 1905 og 1906 skulde sørge for Indbetaling af 1 Krone pr. Medlem inden den 15 i hver Maaned i det kommende Aar, hvorhos resterende Beløb uopholdelig skulde inddrives ad Rettens Vej. Paa en den 15 Marts 1908 afholdt Generalforsamling vedtoges det fremdeles at dække Underskudet for Aaret 1907 med en Krone pr. Medlem om Maaneden fra 1 April 1908 til 31 Marts 1909.

Paa en den 6 Februar 1909 afholdt ekstraordinær Generalforsamling vedtoges det enstemmig at likvidere Møllen og Bageri, og der nedsattes et Udvalg til at forestaa Likvidationen. Efterat Møllen og Bageri med tilhørende Jordlod, Inventar og Løsøre derefter var afhændet, vedtoges det paa en den 9 Maj 1909 afholdt ekstraordinær Generalforsamling enstemmig at dække Underskudet Kroner 28956, 34 Øre i Henhold til den forelagte Opgørelse med et Underskud af 323 Kroner 79 Øre pr. Medlem samt det resterende Underskud fra tidligere Aar. Det er i Henhold til denne Generalforsamlingsbeslutning, at nærværende Sag er anlagt, idet der i Henhold til det Foranførte er afkrævet Appelindstævnte Bidrag for de 8 sidste Maaneder vedrørende Regnskabsaaret 1907.

Sin Frifindelsespaastand støtter Appelindstævnte i første Række derpaa, at han ikke kan betragtes som Medlem af det Selskab, Appellanterne repræsenterer, idet de Vedtægter angaaende Driften af et Andelsbageri, paa hvilken han i sin Tid underskrev, intet indeholdt angaaende Købet og Driften af Fuglse Mølle.

Naar imidlertid henses til, at Appelindstævnte er forblevet som Medlem i Selskabet, efter at Købet af Møllen var besluttet paa den konstituerende Generalforsamling, at han derefter har aftaget Varer fra Selskabet, og at han har indrømmet at have erlagt til Selskabets Brødkusk i hvert Fald 14 Kr. af de ham ved Generalforsamlingsbeslutningerne paalignede Bidrag til Dækning af de aarlige Underskud, ligesom han nogle Gange, efter derom at have modtaget Meddelelse fra Selskabet, har givet Møde paa dettes Generalforsamlinger, vil der intet Hensyn kunne tages til det af ham i saa Henseende Anførte.

Appelindstævnte gør dernæst gældende, at de oprindelige Vedtægter for Fuglse-Krønge Andelsbageri i Overensstemmelse med Foreningens Karakter af et Andelselskab bestemte, at Fordeling af Overskudet skulde ske i Forhold til, hvad enhver havde modtaget i Varer for, samt at de senere foretagne Forandringer i Vedtægterne, hvorefter saavel det aarlige Overskud eller Underskud som det ved Foreningens Ophævelse fremkommende Overskud eller Underskud skal fordeles

lige mellem Medlemmerne, indeholde en saadan Fornægtelse af Selskabets Væsen som Andelsselskab, at de selv forudsat, at de maa anses for lovlig vedtagne, ikke kan være forbindende for ham.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Appelindstævnte Medhold. Som det af det Foranstaaende vil fremgaa, var nemlig de oprindelige Vedtægters § 13 flertydig, idet den med Hensyn til Fordelingen ved Likvidationen henviste til Reglerne i § 9 angaaende Fordeling af Fortjeneste i Regnskabsaaret i Forhold til, hvad Enhver havde erhvervet Varer for, men samtidig udtalte, at Fordelingen ved Likvidationen skulde foregaa »lige« mellem Medlemmerne, hvorhos § 9 intet indeholdt om Fordeling af et i Regnskabsaaret fremkommet Underskud. Under disse Omstændigheder samt da det ikke af Sagen fremgaar, at Driftskapitalen er tilvejebragt ved indskudte Andele, kan de senere vedtagne Bestemmelser om ligelig Fordeling af Underskud — hvilke Bestemmelser efter det Oplyste maa anses at være lovlig vedtagne — ikke siges at være i Strid med den Karakter, det paagældende Interessentskab fra Begyndelsen har haft, og Indstævnte, der iøvrigt med Hensyn til Fordeling af Aarsunderskud oprindelig ej heller har gjort Indvendinger (idet han har betalt sin »ligelige« Del af Underskudet for 1903), maa saaledes anses bunden ved de senere Bestemmelser angaaende Fordelingen af Underskudet.

Appelindstævnte har derhos gjort gældende, at det i Likvidationsberegningen anførte Underskud 28956 Kr. 34 Øre er urigtigt beregnet, og at det ikke ses, hvorledes man er naaet til Beløbet 323 Kr. 79 Øre pr. Medlem, idet det oprindelige Medlemsantal var 125 og en senere fremlagt Fortegnelse i hvert Fald udviser et Antal af 92, medens fornævnte Beløb paa det nærmeste svarer til et Medlemsantal af 89. I Følge Sagens Oplysninger maa der nu ogsaa gaas ud fra, at de omtalte Beregninger ikke ere fuldt korrekte, men da Appelindstævnte ikke har nærmere angivet, hvorledes Underskudet rigtig beregnet vilde være at fordele, samt da han har forsømt at fremsætte Indsigelser i saa Henseender paa vedkommende Generalforsamling, hvor Bestemmelsen angaaende den nævnte Fordeling paa Medlemmerne som forannævnt er ensstemmig vedtaget, findes han, selv bortset fra det ham paahvilende solidariske Ansvar, ogsaa med Hensyn til Beløbets Beregning at maatte være underkastet det lovligt Vedtagne.

Appellanternes Paastand vil herefter — saa vidt angaar det ovennævnte Beløb af 8 Kroner allerede som Følge af Sagens processuelle Stilling her for Retten — i det hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 43. Fouragehandler **Lauritz Schmidt** (Selv)

mod

**G. Debrassinne** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt et Agentur maatte anses som et Ene-Agentur.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 December 1911: Hovedindstævnte, Fouragehandler Lauritz Schmidt, bør til Citanten, G. Debrassinne, Antwerpen, betale 1782 Kr. 24 Øre med Renter 6 pCt. pro anno fra 17 Juni 1911, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Tiltale af Hovedcitanten i denne Sag fri at være. Kontraindstævnte bør for Kontracitantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger betaler Hovedindstævnte til Hovedcitanten med 250 Kr. At efterkomme inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I September Maaned 1910 kom Citanten, G. Debrassinne, der drev Agenturforretning i Antwerpen, gennem den danske Generalkonsul i Antwerpen i Forbindelse med Indstævnte, Fouragehandler Lauritz Schmidt, der blandt andet drev Handel med Kartofler, og som — efter hvad der er anført under den mundlige Procedure — ønskede en Repræsentant i Belgien. I Brev af 15 September 1910 bad Citanten Indstævnte om at meddele ham sine nærmere Betingelser paa Basis af, at Salgene skete cif Antwerpen kontant mod Papirer, samt om at sende ham nogle Prøver. Han anmodede Indstævnte om at bekræfte, at denne vilde reservere ham de sædvanlige Kommissioner paa alle direkte og indirekte Forretninger med Belgien, og tilføjede, at han kun vilde bringe ham i Forbindelse med virkelige 1 Klases Firmaer, og at han samvittighedsfuldt vilde varetage hans Interesser ved Udslibningen, som om det drejede sig om han egne Varer. Indstævnte svarede med et Brev af 17 September, som begyndte med en Udtalelse om, at han havde modtaget Citantens Brev af 15 September og rigtig bemærket sig sammes Indhold. Han udtalte, at han troede, at han kunde tilbyde



Citanten 1 eller 2 Sejlladninger paa 4—500 Tons til en Pris af 7,50 Franc pr. 100 Kilo. Han bad Citanten, hvis denne ikke mente, at han kunde udrette noget med den nævnte Pris, om omgaaende at meddele ham det, da han i saa Fald vilde sende Citanten sin allerbedste faste Offerte inclusive  $2\frac{1}{2}$  pCt. Provision til Citanten.

Citanten begyndte herefter straks at arbejde for Salg af Indstævntes Kartofler, satte sig i Forbindelse med forskellige større Importører i Belgien og afsluttede ogsaa nogle Salg. I et Brev af 27 Oktober 1910 meddelte Citanten Indstævnte blandt andet, at det var bleven ham fortalt, at nogle Importfirmaer havde sendt Agenter til København for at købe ind. Han udtalte i den Anledning: »I alle Tilfælde bliver vi vore Principper tro, at De reserverer mig for alle cif Salg til Belgien den betingede Kommision og sender mig Meddelelser om alle Salg, at jeg kan være godt orienteret, ligesom ogsaa jeg vil meddele Dem alt, hvad der gaar for sig paa Markedet«. Indstævnte svarede i Brev af 31 Oktober, at det var ganske rigtigt, at 2 Repræsentanter fra belgiske Firmaer havde været her og købt 6 Ladninger Karfotler, hvoraf han skulde levere de 4. Begge Firmaer havde imidlertid købt fob og betalt ved Varenes Modtagelse. Han havde endnu ikke solgt cif til Belgien med Undtagelse af, hvad han havde solgt gennem Citanten.

I November og December Maaned solgte Indstævnte 3 Ladninger cif til Belgien, der blev afskibede med Skibene »Enigheden«. »Tjalfe« og »Laila«. Den første Handel afsluttedes gennem en herværende Opkøber, de to andre ved direkte Forhandlinger med den paagældende belgiske Importør, og Citanten fik ikke nogen Meddelelse fra Indstævnte om Salget. Ved Ladningernes Fremkomst klagede Køberne over Kvaliteten, og Modtagelsen nægtedes af de to sidste Ladninger. Indstævnte sendte sin Prokurist til Belgien, og Prokuristen henvendte sig straks til Citanten for at bede ham være behjælpelig ved Ordningen af Sagen. Det kom til en Voldgift, og Voldgiften fastsatte en Erstatning paa 20.000 Francs. Denne Erstatning fandt Indstævnte meningsløs høj, og da der var begaaet en Formfejl ved Voldgiften, nægtede han at anerkende den og anmodede Citanten om at tage Affære. Der førtes forskellige Forhandlinger om en mundlig Ordning, og, som det synes ved Citantens energiske Bestræbelser, lykkedes det at faa Erstatningen nedsat til 10.000 Francs. Citanten, som havde solgt en med Sejleren »Alf« afskibet Ladning for Indstævnte med et Overskud af 15479 Francs 05 Centimer, betalte heraf disse 10.000 Francs. Da han sendte Opgørelse over Ladningen, beregnede han sig derhos  $2\frac{1}{2}$  pCt. Kommision for Ladningerne pr. »Enigheden«, »Tjalve« og »Laila« med ialt 3455 Francs 45 Centimer. I et Brev af 16 Februar 1911 tilskrev Indstævnte ham i den Anledning, at han fandt det temmeligt ubilligt, at Citanten forlangte Kommision for alle disse 3 Ladninger, paa hvilke han havde haft saa mange Udgifter, men at han naturligvis vilde erstatte Citanten rigeligt for hans Ulejlighed og Udgifter. I sin Svarskrivelse af 18 Februar gjorde Citanten under Henviisning til de mellem ham og Indstævnte vekslede Skrivelser og navnlig under Henviisning til den foran nævnte Udtalelse i Indstævntes Brev af 17 September gældende, at Indstævnte klart var indgaaet paa hans Forlangende om Kommision for alle direkte eller indirekte Ordre paa

cif Leverancer. I Brev af 23 Februar svarede Indstævnte blandt andet, at hans Skrivelser ikke havde indeholdt nogen Tilslutning til Citantens Forlangende om Kommission. Ved dette Brevs Ankomst til Antwerpen var Citanten afrejst til København, dels for at afslutte Forretninger, dels for at gjøre Indstævntes nærmere Bekendskab, og herom havde han den 24 Februar om Morgenen ved et Telegram underrettet Indstævnte.

Under Citantens Ophold i København blev Kommissionsspørgsmaalet slet ikke berørt mellem Parterne. Citanten (hvis Personale ikke havde eftersendt Indstævntes Skrivelse, da de vidste, at Citanten var rejst til København for at besøge Indstævnte) gik ud fra, at Indstævnte havde følt sig overbevist af Citantens Skrivelse af 18 Februar, og Indstævnte omtalte ikke Sagen, skønt han maatte være klar over, at hans den 23 Februar herfra afsendte Skrivelse ikke havde naaet Indstævnte, inden denne havde forladt Antwerpen.

Under Opholdet i København afsluttede Citanten forskellige Forretninger med Indstævnte, deriblandt om 2 Ladninger til en og samme belgiske Importør. Da den ene af disse Ladninger ankom til Belgien, fandt Modtageren Kvaliteten ukontraktlig, og han nægtede derfor at indløse den anden Ladning, der var afsendt med S/S »Jyden«, med mindre der stilledes ham Garanti. Det endte derfor med, at Ladningen den 13 Marts 1911 solgtes til en anden Køber ved direkte Forhandling med Indstævnte.

Ved sin Hjemkomst til Antwerpen var Citanten kommen i Besiddelse af Indstævntes Brev af 24 Februar, og han tilskrev ham i den Anledning under 17 Marts, at det var ham ufatteligt, at Indstævnte vilde hævde, at hans Svarskrivelser ikke indeholdt nogen Accept af de fra Citantens Side stillede Vilkaar for Samhandelen. Da Citanten fik at vide, at Indstævnte havde solgt »Jyden«s Ladning ved direkte Forhandling med den senere Køber, tilskrev han Indstævnte den 20 Marts et Brev, hvori han bebrejdede ham, at han havde sat sig i direkte Forbindelse med Køberen. Han udtalte, at hvis Indstævnte vilde forandre deres Overenskomst, vilde det være meget bedre at sige det rent ud, og han forlangte Kommission for »Jyden«. I Brev af 21 Marts svarede Indstævnte endelig klart og bestemt, at han ikke ansaa sig pligtig til at betale Kommission af direkte indgaaede Ordre. Han erklærede, at han aldrig var gaaet ind paa at overdrage Citanten Agenturet for hele Belgien og udtalte i denne Forbindelse om sin egen Skrivelse af 17 September, at han deri kun havde besvaret Citantens Brev »i Almindelighed« og, som han fortsatte:

»De vil se, at jeg besvarede hvert Spørgsmaal og Punkt af Brevet særskilt med Undtagelse af »Agent-Spørgsmaalet«, som jeg ikke vilde røre ved, da jeg ikke har Raad til at bære Kommision for Ladningerne solgt direkte, og for hvilke jeg havde Konkurrence at overvinde.«

Citanten foreslog at afgøre Sagen ved Voldgift, men herpaa vilde Indstævnte ikke gaa ind, og Sagen er derefter indbragt her for Retten.

Citantens Paastand gaar ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale ham Provision for samtlige de cif Ladninger, Indstævnte har afskibet til Belgien i Tiden fra Efteraaret 1910 til Maj 1911, nemlig dels 3455 Francs 45 cts. for Ladningerne med »Enigheden«, »Tjalvø« og »Laila«, dels 3010 Francs 08 cts. for 3 Ladninger, som ere af-

sendte paa Basis af Handeler, afsluttede ved Citantens Mellemkomst, dels 1488 Francs 71 cents. for Ladningen med Jyden og for en anden Ladning, der var solgt i Begyndelsen af Marts, dels endelig 3254 Francs 22 cts. for 3 Ladninger afsendte paa Basis af direkte Handler, afsluttede af Indstævnte i April og Maj 1911. Det Beløb, Citanten saaledes forlanger, udgør saaledes efter Fradrag af Restprovenuet hidrørende fra Ladningen pr. »Alf« (Francs 5479.05) Francs 5729.41 eller i danske Pengø 4125 Kr. 18 Øre. Af dette Beløb har han paastaaet sig tilkendt Renter 6 pCt. pro anno fra 17 Juni 1911, til Betaling sker, hvorhos han har paastaaet Indstævnte dømt til at betale ham Sagens Omkostninger.

Indstævnte har indrømmet, at Citanten har Krav paa de fornævnte 3010 Francs 08 cents., og at han har Krav paa noget Vederlag for sin Ulejlighed mød Hensyn til Ladningerne pr. »Tjalve« og »Laila«. Idet han sætter dette Vederlag til 500 Francs og iøvrigt bestrider de af Citanten fremsatte Krav, har han paastaaet sig frifunden i Hovedsagen og under en Kontrasag paastaaet Citanten dømt til at betale ham et Beløb af Francs 1968.97 eller i danske Penge 1417 Kr. 65 Øre.

Retten maa finde det ganske utvivlsomt, at Indstævnte maa betragtes som havende accepteret det af Citanten som Betingelse for et Samarbejde stillede Krav om, at der skulde ydes ham Kommission af alle direkte og indirekte Forretninger. En saadan Akcept maa allerede ligge i Indstævntes Brev af 17 September, men i alt Fald har Citanten etter at han i Brev af 27 Oktober paany havde præciseret Grundlaget for deres Samarbejde, haft Krav paa, at Indstævnte udtrykkelig tog Afstand derfra, hvis han ikke gik ind paa Citantens Fordring. Citanten har været fuldt berettiget til at gaa ud fra, at det var Indstævntes Mening at yde ham Kommission af alle cif Handeler med Belgien, og Indstævnte kan ikke paaberaabe sig, at han med Vilje har undladt at svare udtrykkelig paa Citantens Udtalelser herom. Retten maa endvidere give Citanten Medhold i, at Kommissionen maa betragtes som værende sat til  $2\frac{1}{2}$  pCt.

Derimod kan Retten ikke finde, at Citanten har Krav paa Kommission af de Handeler, der først ere sluttede i April og Maj. Et Forhold som det mellem Citanten og Indstævnte etablerede maa i Mangel af anden Aftale kunne opsiges uden noget som helst Varsel, og Citantens Krav paa Kommission af fremtidige direkte Handeler maatte derfor ophøre, efter at Indstævnte klart og utvetydigt havde fremsat sin Mening i Brevet af 21 Marts. Til Indstævntes tidligere Skrivelser herom kan der derimod efter det Forliggende ikke tages Hensyn, navnlig fordi Indstævnte ikke under Citantens Ophold i København har bragt Spørgsmaalet paa Bane, hvad han efter det foran udviklede var nærmest til at gøre.

Efter det anførte vil Indstævnte være at dømme til at betale Citanten Provision af alle Ladninger, der ere solgte til Belgien inden den 31 Marts. Herefter vil der være at tildømme Frans 2475, 19 cts. eller i danske Penge 1782 Kr. 24 Øre.

Indstævnte findes derhos at burde betale Citanten Sagens Omkostninger med 250 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 264. Højesteretssagfører Henriques

contra

**Johan Ernst Heilmann Borchsenius** (Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13, og for ulovlig Medikament-handel.

Kallundborg Købstads Politirets Dom af 19 Februar 1912: Forsaauidt Tiltalte, Købmand, cand. pharm. Johan Ernst Heilmann Borchsenius af Kallundborg, er sigtet for Overtrædelse af Loven om Beskyttelse for Varemærker, bør han for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Forøvrigt bør han til Kallundborg Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kroner og udrede denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1912: Politiretsrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Nyholm og Bing, betaler Tiltalte Johan Ernst Heilmann Borchsenius 20 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Ernst Heilmann Borchsenius til Højesteretssagførerne Henriques og Harboe 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Kallundborg Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Johan Ernst Heilmann Borchsenius for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13, og for ulovlig Medikamenthandel.

Tiltalte er født den 11 Marts 1863 og anset ved Kallundborg Købstads Politirets Dom af 22 Januar 1902 for ulovlig Medikament-handel efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Kallundborg Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr., og ved nærværende Rets Dom af 3 August 1906 efter samme Lovbestemmelse med en

Bøde, ligeledes stor 200 Kr., til samme Kasse. Han har derhos under en mod ham for ulovlig Medicinalhandel inden samme Købstads Politiret anlagt Sag under 8 Juli 1896 vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. til nævnte Kasse, hvorhos han ved Politiretsforlig af 20 s. M. har vedtaget at erlægge en Bøde, stor 10 Kr., til samme Kasse for Overtrædelse af Næringsloven.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Under 1 Maj 1909 erholdt William Kihl af Nykøbing paa Falster indregistreret Ordet »Kihlol« for Blandinger af æteriske Olier, idet Stoffet angaves at skulle anvendes »som en særlig opfundet Benævnelse for denne Vareart«.

Tiltalte, der har Borgerskab som Købmand i Kallundborg, har erkendt, at han for et Par Aar siden paa Foranledning af Kunder, der viste ham en Flaske med Paaskriften: »Kihlol. William Kihl, Nykøbing F.«, og spurgte, om han havde »Kihlol« til Salg, er kommen ind paa efter at have sluttet sig til, at Kihlolpræparatet indeholdt Terpentinolie, Pebermynteolie og Nellikeolie, at fremstille en lignende Vare, der foruden Pebermynte- og Nellikeolie indeholdt Enebærolie og Gaulteriolie, hvilket han ansaa for mere hygieinisk, samt derefter falholde det nævnte Præparat under Navnet »Kinol«.

Efter ved en, medens nærværende Sag behandlede, sket Henvendelse til Registreringskontoret angaaende Registrering af et Varemærke for »Kinol« under 11 December 1911 at have erholdt Meddelelse fra bemeldte Kontor om, at Anmeldelsen — under Hensyn til, at Mærket let vilde kunne forveksles med »Kihlol«, som under Nr. 224—1909 var registreret for Fabrikant William Kihl — i Medfør af Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 4 Nr. 5 ikke havde kunnet tages til Følge, opgav han imidlertid Navnet »Kinol« og har derefter falholdt det af ham fremstillede Præparat under Betegnelsen »Borchsol«.

Under denne Sag har Fabrikant Kihl i Medfør af oftnævnte Lov Nr. 52 af 11 April 1890 § 17, 2det Stykke, paastaaet Tiltalte idømt Straf og Erstatning samt tilpligtet at borttage de ulovligt anbragte Mærker eller tilintetgøre vedkommende i Strid med hans ved Indregistreringen erhvervede Ret fremstillede Vare eller dens Indpakning.

Da det imidlertid mod Tiltaltes Benægtelse ikke er godtgjort, at han oprindelig har været vidende om den skete Indregistrering af Ordet »Kihlol« — hvorom Etiketten eller Annoncer fra Fabrikant Kihl ikke ses at give Oplysning — hvorved bemærkes, at Tiltaltes Paastand om at have troet, at det ikke kunde lade sig gøre at erholde indregistreret et Navn alene, efter Omstændighederne ikke kan forkastes, samt da der findes at maatte gaas ud fra, at det forholder sig rigtigt, at Tiltalte, som af ham forklaret, fra det Øjeblik, da han fik Vished om, at »Kinol« ikke kunde indregistreres, ikke har benyttet denne Betegnelse paa de af ham forhandlede Varer, maa det billiges, at Tiltalte, forsaavidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Varemærkeloven samt med Hensyn til den af W. Kihl nedlagte Erstatningspaastand, uanset Forvekslingsmuligheden mellem de to Betegnelser, er frifundet ved Politiretsdommen.

Ifølge sin Erkendelse har Tiltalte i Løbet af de to sidste Aar solgt det paagældende Præparat i 30 Grams Flasker à 1 Kr. 50 Øre og i det Hele afsat ca. 4000 Flasker med en Fortjeneste af ca. 1 Kr.

10 Øre pr. Flaske. Præparatet har ved foretagen Analyse vist sig at indeholde de af Tiltalte angivne Stoffer. Tiltalte har fra Foraaret 1911 solgt Præparatet, ledsaget af en trykt Brugsanvisning, ligesom han ogsaa har ladet indrykke Annoncer desangaaende i forskellige Blade. I Brugsanvisningerne og Avertissementerne udtales: »Kinol er intet Lægemiddel, men en bakteriedræbende, giftfri Vædske, der virker stærkt blodrensende og saaledes er et udmærket forebyggende Middel mod Gigt, Ischias, Mavekatarrh, Eksem, Bylder, Filipenser o. s. v.«, hvorhos der henvises til en Række anbefalinger fra navngivne Personer om den gode Virkning, Nydelsen af »Kinol« har haft paa deres Lidelser og Sygdomme, derimellem Gigt, Bylder, Mavekatarrh og Ischias.

I en den 12 Januar d. A. dateret Skrivelse har Sundhedsstyrelsen udtalt, at det paagældende Præparat med lige Ret kan henføres under »liquores medicati« og »arcana medicata« og i alt Fald maa henregnes til de i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 under Afdeling A nævnte præparerede Medicinalvarer.

Da Tiltalte efter det ovenfor Anførte om hans Reklamering for Præparatet findes at have falholdt det som Lægemiddel (uanset Bemærkning »Kinol er intet Lægemiddel«), maa det billiges, at han, der ikke har nogen Adkomst som Apoteker, ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Kallundborg Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og Dommen, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

---

Torsdag den 3 Oktober.

Nr. 334.

Advokat Hindenburg

mod

**Christian Valdemar Johansen (Def. Harboe),**

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 § 1.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1912: Tiltalte, Handelsmand Christian Valdemar Johansen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 10 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

I Henhold til § 11 i Lov Nr. 134 af 22 April 1904 er det ved Tillæg til Politivedtægten for København af 1 August s. A. fastsat, at Salg af fersk Fisk — saavel Butiks- som Gadesalg —

maa finde Sted indtil Kl. 9 Formiddag paa Folkekirkens Helligdage undtagen paa enkelte bestemte Højtidsdage.

Da det nu har været og er Skik og Brug ved Gadesalg af Fisk her i Byen, at Sælgerne udraaber Varerne, og det ikke er fastsat i den ovennævnte Lov eller i Politivedtægten, at den tilladte Handel med Fisk paa Helligdagene skal finde Sted paa anden Maade end den almindelig brugte, kan Tiltalte i den indankede Dom omhandlede Forhold som Følge heraf ikke medføre noget Strafansvar for ham. Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

### Thi kendes for Ret:

Christian Valdemar Johansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Harboe 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Handelsmand Christian Valdemar Johansen, der under nærværende Sag tiltales for den 10 f. M. Form. Kl. 8<sup>1</sup>/<sub>2</sub> at have raabt med Fisk i Esbern Snaresgade, ved egen Erkendelse er overbevist herom, vil han være at anse efter Lov 22 April 1904 § 1 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner og have at betale Sagens Omkostninger.

---

Nr. 163. **Skrædermester Gustav Henrik Vilhelm Strøm**  
(Bache)

mod

**A/S. Københavns Oplysnings-, Incasso- og Laanebureau**  
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Retten til et Auktionsprovenu.

Københavns Auktionsrets Kendelse af 12 August 1911: Provenuet for de under Nr. 1—15 ved nærværende Auktion solgte Effekter bliver at udbetale til Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- og Laane-Bureau.

### Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Kendelse ommeldte Købebevis af 8 November 1910 har Gotfred Hansen erklæret at have til det indstævnte Aktieselskab overdraget forskellige ham tilhørende og paa hans Bopæl beroende Indbogenstande for en kontant betalt Købesum af 200 Kroner paa Vilkaar, at Sælgeren indtil 8 December 1910 skulde være berettiget til at købe disse Genstande tilbage for en kontant Sum af 216 Kroner, hvorhos Beviset er forsynet med en den 6 December 1910 dateret Paategning af Selskabet, hvorefter Tilbagekøbsretten kunde udøves indtil den 20 samme Maaned. Efter dette Indhold af den af Selskabet paa-beraabte Retshandel i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, maa det imidlertid antages, at det har været Formaalet med denne Retshandel, at de paagældende Effekter — der endnu den 15 April 1911, da Appellanten lod foretage det i Kendelsen ommeldte Udlæg, fandtes i Gotfred Hansens Besiddelse — skulde tjene til Sikkerhed for et Hansen af Selskabet ydet Laan. Da nu Lovgivningens Regler om Stiftelse af saadan Ret ikke ere iagttagne, kan den omhandlede Transaktion ikke være til Hinder for, at det i Kendelsen nævnte Auktionsprovenu af 236 Kroner 57 Øre udbetales Appellanten til delvis Fyldestgørelse af den større Fordring, som ligger til Grund for den af ham iværksatte Retsforfølgning.

Som Følge heraf vil Selskabets Indsigelse mod, at bemeldte Provenu udbetales til Appellanten, være at forkaste.

Efter Omstændighederne vil Selskabet have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- og Laanebureau, fremsatte Indsigelse mod, at det ovenommeldte Auktionsprovenu udbetales til Appellanten, Skrædermester Gustav Henrik Vilhelm Strøm, kan ikke tages til Følge. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Bache 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Mod Udbetalingen til Auktionsrekvirenten G. Strøm som Eksekutionshaver i Henhold til Udlæg af 15 April d. A. af det ved nærværende Auktion



den 15 Juli d. A. for Salget af de under Katalogets Nr. 1—15 opførte Løsoeffekter indkomne Provenu 236 Kr. 57 Øre er der af Aktieselskabet Københavns Oplysnings-, Incasso- og Laane-Bureau ved dets Direktør Moth-Børglum nedlagt Protest, idet der fra Selskabets Side er gjort Paastand paa, at de ommeldte Effekter ifølge fremlagt Købebevis af 8 November 1910 ere afkøbte Rekviritus, Malermester Gotfred Hansen, og at de, da Rekviritus ikke inden den 20 November s. A. har benyttet den ham ved Købsbeviset erhvervede Tilbagekøbsret, nu tilhører Selskabet som dets lovlige Ejendom.

Herimod har nu vel Rekvirenten G. Strøm villet gøre gældende, at det saakaldte Købebevis kun tilsigtede at stifte en Underpanteret under Form af Salg med Tilbagekøbsret, — hvad da ogsaa Rekviritus havde hentydet til ved i Fogedretten at bemærke, at de nævnte Effekter vare pantsatte til Bureauet — ; men at denne Panteret, da den ikke var sket i de befalede Former, — hvortil kom, at Rekvirentens Krav var privilegeret som Huslejekrav — ikke kunde staa ved Magt, han paastod derfor Provenuet udbetalt til sig.

Da imidlertid det fremlagte saakaldte Købebevis fremtræder i sin Affattelse og Form som et lovgyldigt Overdragelsesdokument, — hvad ogsaa den mødende Rekviritus, ved i Auktionsretten at have godkendt sin Underskrift af det, i Virkeligheden maa betragtes som havende anset det for, — findes efter Omstændighederne den af Aktieselskabet hævdede Paastand om dets Natur at maatte gives Medhold.

Maa herefter et Panteforhold lades ude af Betragtning, og kan der herefter heller ikke tages Hensyn til det af Rekvirenten forøvigt kun antydningvis omtalte Lejeforhold, vil Rekvirentens Paastand om Udbetaling af Provenuet til sig ikke kunne tages til Følge.

Efter den af Direktør Moth-Børglum nedlagte Paastand vil derimod det omqv. Provenu være at udbetale til det af ham repræsenterede Bureau.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 76. C. Scheel von Lüders (Selv)

mod

Restauratør Vilhelm Berendt (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om en Pengeydelse til Citanten var et Laan eller et Indskud i et Spekulationsforetagende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1911: Den fornævnte Arrestforretning bør som lovligt gjort og forfulgt ved Magt at stande. I Hovedsagen bør Kontracitanten, C. Scheel von Lüders, til Hovedcitanten, Restauratør Vilhelm Berendt, betale de paastævnte 3000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9 No-

vember 1908, til Betaling sker, og Arrestforretningens Omkostninger 32 Kroner 46 Øre. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitantes Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger betaler Kontracitanten til Hovedcitanten med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, C. Scheel von Lüders, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Kontracitanten, C. Scheel von Lüders, købte i Foraaret 1908 Kafé »Frihedsstøtten« pr. Spekulation og modtog til denne Spekulation under 30 Maj 1908 af Hovedcitanten, Restauratør Vilhelm Berendts Broder, Valdemar Berendt 1000 Kr., i hvilken Anledning han udstedte et saalydende Dokument:

»Idet jeg herved erkender, at Hrr. Fabrikant Valdemar Berendt har indbetalt 1000 Kr. — skriver Et Tusind Kroner — til Foretagendet Café Frihedsstøtten, Vesterbrogade Nr. 9, saa erklærer jeg herved, at Herr Valdemar Berendt herfor skal erholde Halvdelen af Nettooverskudet ved Salg af Bygningen i Henhold til Undertegnedes Regnskab«,

og under 3. Juli 1908 modtog han 2000 Kr., i hvilken Anledning han gav Valdemar Berendt en sædvanlig Dags-Dato Kvittering for Regning »Café Frihedsstøtten i Henhold til Overenskomst«.

De nævnte 2 Modtagelsesbeviser ere forsynede med Transporter af 5 Juli 1908 til Hovedcitanten, som under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning anlagte Sag i Hovedsagen paastaar Kontracitanten tilpligtet at betale deres Paalydende 3000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 9 November 1908.

Hovedcitanten paastaar derhos stadfæstet en til Sikkerhed for hans nævnte Tilgodehavende af Byfogden her i Staden den 5 November 1908 hos Kontracitanten foretagen og den 6te s. M. konstitueret Arrestforretning og Kontracitanten tilpligtet at betale Arrestforretningens Omkostninger 32 Kr. 46 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten, der i Hovedsagen procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og til Arrestens Ophævelse, har under Kontrasagen paastaaet sig tilkendt i Erstatning for Tort, Tab og Kre-

ditspilde i Anledning af Arrestens Foretagelse 1500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 29 August 1910 og Kontrasagens Omkostninger skadeløst, medens Hovedcitanten procederer til Frifindelse under Kortrasagen med Tillæg af dennes Omkostninger.

Til Støtte for sin under Hovedsagen nedlagte Paastand om Frifindelse har Kontracitanten gjort gældende, at de omhandlede Modtagelsesbeviser ikke er Skylddokumenter, men kun udstedte til Anerkendelse af, at Vald. Berendt til den paagældende Spekulation har indskudt 3000 Kr. Kontracitanten har derhos fremlagt et Regnskab over Forretningen, ifølge hvilket der, selv naar nogle under Proceduren erkendte Fejl i Regnskabet rettes, intet Overskud af Betydenhed vil blive, og idet Vald. Berendts Krav efter Kontracitantens Formening kun gaar ud paa at participere i Overskudet, hævder han, at Vald. Berendt allerede af denne Grund intet har tilgode.

Efter det Foreliggende maa der imidlertid gaas ud fra, at Vald. Berendt havde Krav paa af Forretningen at faa udbetalt dels de af ham indskudte 3000 Kr. dels Halvdelen af Fortjenesten, og da Kontracitanten har undladt paa Regnskabet at tage til Indtægt det indskudte Beløb, maa deraf følge, at Regnskabet, der, som det med de erkendte Fejl er opgjort, omtrent balancerer, vilde udvise tilstrækkelige Midler til at dække Indskudet, hvis Regnskabet opgjordes med fornævnte Indskud som Indtægt.

Kontracitantens Anbringende om ikke at skyldte noget i Anledning af fornævnte Forretning kan der derfor ikke tages Hensyn til.

Kontracitanten gør dernæst gældende, at Vald. Berendt senere har erklæret sig fyldestgjort for sit Tilgodehavende, idet der i en af Snedkermester Hansen til Vald. Berendt for 7000 Kr. udstedt Obligation af 13 August 1908, der er medunderskrevet af Vald. Berendt, og paa hvilken Kontracitanten har tegnet sig som Vitterlighedsvidne, er indført saalydende Bestemmelse :

»Medunderskrevne Vald. Berendt erklærer mig ved nærværende Dokument fyldestgjort for min fulde Andel i Foretagendet Café Frihedsstøtten, det af Direktør C. Scheel udstedte Dokument af 30 Maj 1908 er ugyldig og annulleres derfor herved og har jeg Vald. Berendt intetsomhelst tilgode hos Direktør C. Scheel i nogen Retning.«

Ved bemeldte Obligation, der blev thinglæst, var der givet Vald. Berendt 3' Prioritet i en Hedejeendom af ringe Værdi, næstefter bl. a. 16000 Kr. paa 2' Prioritet. Ligesom nu Kontracitanten og Udstederen af bemeldte tvende Obligationer for deres Forhold med at give 2' Prioritetsobligationen, der var ganske værdiløs, i Bytte til en godtroende Trediemand ere ansete for Bedrageri, saaledes maa der gaas ud fra, at den her omhandlede 3' Prioritetsobligation, hvis Værdiløshed Vald. Berendt var bekendt med, og hvis Tilværelse blev omtalt overfor bemeldte Trediemand som et Moment, der viste, at den foranstaaende Prioritet var god, er udstedt pro forma og i bedragerisk Øjemed, hvorfor der ikke vil kunne tillægges den deri indeholdte Bestemmelse om Kontracitantens Fritagelse for sine fra Café Frihedsstøttens Køb hidrørende lovlige Forpligtelser nogen retslig Betydning.

Idet Kontracitanten herefter ikke har bevist, at Vald. Berendt har eftergivet sit Krav paa ham, og da bemeldte Krav er transporteret til Hovedcitanten, samt da det er uden Betydning, at Datoerne for Transporterne maa anses forkerte, vil Kontracitanten i Hovedsagen være at dømme efter Hovedcitantens Paastand til at betale det indtalte Beløb med Renter.

Den foretagne Arrest vil derhos, idet Kontracitanten ved Arrestens Foretagelse maa anses at have været Ejer af en Dampbaad, hvori der bl. a. er gjort Arrest, være at stadfæste, hvoraf følger, at der ikke bliver Spørgsmaal om Erstatning for Arrestens Foretagelse.

Endelig vil Kontracitanten have at betale Hovedcitanten Arrestens Omkostninger 32 Kr. 46 Øre og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Nr. 63. Grosserer **Holger Christian Andersen** (Selv)

mod

Cand. jur. **C. P. Wedel** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ansvar for et ved en Rets-  
sags Hævning opstaaet Tab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1911: Indstævnte, Holger Christian Andersen, bør til Citanten, Cand. jur. C. P. Wedel, betale 1388 Kr. 74 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 500 Kr. fra den 4 November 1904 og af 800 Kr. fra den 23 s. M. samt 5 pCt. aarlig af 88 Kr. 74 Øre fra den 28 September 1905, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Henholdsvis den 4 og den 23 August 1904 udstedte Forfatteren Gustav Esmann to Tremaanederes Veksler store 500 Kr. og 800 Kr. Vekslerne, der vare stilede den ene til Politiasistent With og den anden til Godsejer Johan

Knudsen og forsynede med disses Endossement samt derhos begge med Blankoendossement af Vekseldstederens Broder, daværende Ritmester, nu Oberstløjtnant S. Esmann, blev af Vekseldstederen afgiven til Aktieselskabet »Internationalt Reklamebureau« for Laan, der vare ydede ham af dette Aktieselskab.

I Begyndelsen af September s. A. afgik Forfatteren Esmann ved Døden, og Indstævnte, Holger Christian Andersen, der da var ansat som Forretningsfører ved Aktieselskabet, fik derefter af Selskabet overdraget Inkassationen af Vekslerne, men saaledes at den skulde foregaa i hans eget Navn. Han tilskrev i den Anledning Oberstløjtnant Esmann et Brev, hvorpaa denne den 20 September 1904 i et Korrespondancekort svarede saaledes :

»Hr. Rentier Andersen.

I Anledning af Deres Meddelelse ang. en Veksel 800 Kr. skal jeg meddele Dem, at De nok forstaar, vi gerne vil have en Oversigt over Fordringerne, der melder sig efter min Broders Død.

Men m. H. t. Papirer, der bærer mit Navn, kan De være ganske rolig. Pengene vil blive Dem betalt, og jeg forventer blot af Dem, som af andre af min Broders Kreditorer, lidt Hensyntagen i den første Tid. Min juridiske Consulent er Sagfører Peschardt.

Mulig jeg allerede i Morgen kan give Dem nærmere Besked.

Ærb.

S. Esmann.«

Henholdsvis den 7 og den 24 November 1904 lod Indstævnte Vekslerne protestere de non solutione for fornævnte Peschardt, der som Executor behandlede Forfatteren Esmanns Bo, og henholdsvis den 9 og den 25 s. M. tilstilledes der Oberstløjtnant Esmann i anbefalede Breve Meddelelse om den stedfundne Protest.

Den 1 December 1904 lod Indstævnte ved nærværende Ret udtage Stævning mod Oberstløjtnant Esmann til Betaling af Vekslernes Paalydende, tilsammen 1300 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig af 500 Kr. fra 4 November s. A. og af 800 Kr. fra 23 November s. A. samt Porto og Protestomkostninger 4 Kr. 32 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte udstedte derhos den 5. s. M. saalydende Fuldmagt til Overretssagfører Dalbo :

»Herved befuldmægtiger jeg Hr. Overretssagfører Chr. Dalbo, eller hvem han substituerer til at incassere mit Tilgodehavende, 1300 Kr. iflg. 2 Veksler hos D'Hrr Ritmester S Esmann, Politiasistent With og Godsejer Johan Knudsen samt Gustav Esmanns Dødsbo, samt til med mit Navn at underskrive alle hertil sigtende Dokumenter, ligesom til at udbetale det Indkomne til A/S Annoncekontoret uden Regnskabsaflægning til mig.

Denne Fuldmagt er uigenkaldelig.«

Dalbo gav derefter Møde under Sagen for Indstævnte og fremlagde Indlæg, men ved et Retsmøde den 5 Juni 1905 mødte Indstævnte personlig og begærede Sagen hævet, idet han bemærkede, at han nu tilbagekaldte den Fuldmagt, han i sin Tid mundtlig havde

givet Citanten, Cand. jur. C. P. Wedel, og Sagen blev derpaa, uanset en af Dalbo fremsat Begæring om Anstand for at konferere med Citanten, hævet ved Rettens Kendelse af 10 Juli 1905.

Ved Transport af 17 Februar 1908 overdrog Aktieselskabet »Internationalt Reklamebureau« til Citanten bl. a. Fordringerne efter de to Veksler som det i Transporten hedder »med Ret til at drage H. C. Andersen til Ansvar.«

Transporten var paa Aktieselskabets Vegne underskrevet af Hakon H. Salomon og K. Knudsen.

Under Paaberaabelse af, at Indstævnte, da han havde paataget sig at incassere Beløbene efter Vekslerne for Aktieselskabet, maatte anses uberettiget til at hæve Sagen mod Oberstløjtnant Esmann, og derfor maatte være pligtig at tilsvare den derved opstaaede Skade, har Citanten derefter under nærværende Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale :

1) De to Vekslers Paalydende 1300 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig af 500 Kr. fra 4. November 1904 og af 800 Kr. fra 23. s. M.

2) Protestomkostninger m. m. for de to Veksler 8 Kr. 74 Øre og 3) Omkostningerne ved den hævdede Sag og dertil hørende Vidnesag 80 Kr., endvidere Renter af Beløbene under 2) og 3) 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 28. September 1905 samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Subsidiært har han paastaaet sig tilkendt Paalydendet af Vekslen paa de 800 Kr. med Renter og Omkostninger og mest subsidiært Beløbet under 3) med Renter.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Oberstløjtnant Esmann, for hvem Indstævnte har denuncieret lis, har givet Møde under Sagen og afgivet et Indlæg, hvori han støtter Indstævntes Procedure.

Endvidere har Aktieselskabet »Annoncekontoret«, efter at Citanten havde tilstillet det en Opfordring om at varetage sine Interesser ved til ham at opgive de Oplysninger og Bevisligheder, som kunde støtte hans Ret, givet Møde en Retsdag under Sagen og har med Bemærkning, at ikke Citanten men Aktieselskabet er rette Kreditor, paastaaet Indstævnte frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger. Til denne Paastand af Aktieselskabet, der ikke senere har givet Møde under Sagen, vil der dog mod Citantens Protest intet Hensyn kunne tages, idet Aktieselskabet ingen processuel Berettigelse har haft til at nedlægge Paastand i Sagen.

Forsaavidt Indstævnte med Hensyn til Sagens Formalitet har anført, at Citanten, der har underskrevet den i nærværende Sag under 28 September 1905 udtagne Forligsklage paa »Aktieselskabet Internationalt Reklamebureau«s Vegne, og som da endnu selv var Overretssagfører, ikke har haft fornøden Bemyndigelse dertil, eftersom Aktieselskabets Tegning dengang krævede Underskrift af Direktør Laurits Knud Christian Knudsen i Forbindelse med et andet Bestyrelsesmedlem maa dette være uden Betydning, idet det end ikke er assereret af Ind-

stævnte, at Klagens Udtagelse skulde være sket i Strid med Aktieselskabets Villie, hvad ej heller Sagens Oplysninger giver nogen Grund til at antage.

Uden Betydning maa det ogsaa være, at Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag har erklæret ikke at kunne erkende, at den ved Forligsmæglingen for Aktieselskabet mødte Persons Fuldmagt havde været i Orden.

Der maa dernæst efter Sagens Oplysninger gaas ud fra, at Aktieselskabet »Annoncekontoret« og Aktieselskabet »Internationalt Reklamebureau« ere identiske, og de Indsigelser, der af Indstævnte er søgt støttede paa, at Selskaberne skulde være forskellige eller dog ikke ganske det samme Selskab, maa derfor være betydningsløse.

Endvidere kan en af Indstævnte fremsat Indsigelse om, at Transporten til Citanten ikke skulde være underskrevet af rette Vedkommende paa Aktieselskabets Vegne, efter det oplyste ej anses for rigtig, og der maa derfor gaas ud fra, at Citanten er rette Sagsøger.

Da det dernæst er uomtvistet, at det var paa Aktieselskabets Vegne, om end i eget Navn, at Indstævnte havde anlagt Sagen mod Oberstløjtnant Esmann, og da det uimodsagt af Citanten er anført, at der af Selskabet var stillet Indstævnte Sikkerhed for Omkostningerne ved Sagen, maatte Indstævnte — endog bortset fra den af ham til Overretssagfører Dalbo udstedte uigenkaldelige Fuldmagt — være uberegtiget til at hæve Sagen, idet det under alle Omstændigheder maatte være hans Pligt, hvis han selv ønskede at udtræde af Sagen, da at drage Omsorg for, at Aktieselskabet fik Adgang til at træffe de fornødne Foranstaltninger til Sagens Fortsættelse paa anden Maade. Og heroverfor maa det være uden Betydning, hvad Indstævnte har anført om, at Grunden til hans Handlemaade var, at han erfarede, at Oberstløjtnant Esmann benægtede Ægtheden af Endossementerne paa Vekslerne.

Indstævnte findes herefter at maatte være pligtig at erstatte det ved Sagens Hævning opstaaede Tab.

Efter Proceduren maa der gaas ud fra, at Dækning for Vekslerne kun kunde være opnaaet, forsaavidt Oberstløjtnant Esmann maatte anses at hæfte for dem.

Indstævnte gør gældende, at da Oberstløjtnantens Endossementer paa Vekslerne vare falske, maatte Dommen i den mod ham af Indstævnte anlagte Sag have faaet det Udfald, at Spørgsmaalet om hans Betalingspligt blev gjort afhængig af hans Ed, og da det maatte antages, at han i Lighed med, hvad han har gjort i andre lignende Sager, vilde aflægge Eden, maatte Enderesultatet være blevet, at Aktieselskabet intet fik hos ham.

Indstævnte hævder derfor, at der intet Tab er opstaaet ved Sagens Hævning.

Det maa nu vel anses in confesso under nærværende Sag, at de omhandlede Veksleendossementer vare falske.

Naar imidlertid henses til, at Oberstløjtnant Esmann ved en af ham under nærværende Sag afgivet Erklæring maa anses at have erkendt, at der ved Forfatteren Gustav Eamanns Død i September 1904 kun løb af denne udstedte Veksler med falske Endossementer lydende paa Oberstløjtnantens Navn, samt til at Oberstløjtnanten som Vidne har

forklaret, at han maa anse det som givet, at han, da han skrev det ovenfor citerede Korrespondancekort af 20 September 1904, var bekendt med Eksistensen af den i Korrespondancekortet nævnte Veksel paa 800 Kroner, og at han maa anse det for sandsynligt, at han ogsaa da har været bekendt med Eksistensen af Vekslen paa 500 Kr., findes den i Korrespondancekortet indeholdte Erklæring, uanset de af Oberstløjtnanten saavel under nærværende Sag som under den hævede Sag derimod gjorde Indsigelser, at maatte opfattes som en Ratihabition af de falske Endossementer paa de to Veksler. Og det maa saaledes antages, at Oberstløjtnanten vilde være bleven pure domfældt, hvis den hævede Sag var bleven gennemført til Dom.

Idet det fremdeles efter Ordlyden af Korrespondancekortet ikke tør antages, at Oberstløjtnant Esmann derved skulde have paataget sig videre gaaende Forpligtelser end dem, der kunde paahvile ham, hvis hans Endossementer paa Vekslerne havde været ægte, maa det efter Veksellovens § 80, jfr. § 78, antages, at Aktieselskabets Rettigheder mod ham ere bortfaldne derved, at ny Sag mod ham ikke er anlagt inden Udløbet af 6 Maaneder fra Sagens Hævning.

Herefter findes Indstævnte, der ikke har procederet paa, at Aktieselskabet skulde have noget Ansvar for, at ny Sag ikke i rette Tid blev anlagt mod Oberstløjtnant Esmann, og som ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse med Hensyn til de paastaede Omkostninger for den hævede Sag, Renter, Protestomkostninger m. v., at maatte dømmes efter Citantens principale Paastand, dog at nærværende Sags Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 26. Cand. juris **Hugo Schmidt** som Mandatarius for Enkefru **Amalie Løgstrup** (Selv)

mod

Overretssagfører **Alfred Christensen** og Detailhandler **Johs. V. M. Olesen** som executores testamenti i Dødsboet efter Guldsmedemester **Jørgen Dalsgaard** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om et Testamentes Gyldighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 3 November 1911: Det under Disputen fremlagte Testamente af 14 Januar 1909 vil være at lægge til Grund for Boets Behandling, under hvilken derhos Enkefru Amalie Løgstrup af Randers vil være at betragte og behandle som Legatar.



### Højesterets Dom.

Efterat Højesterets Dom af 6 Juni d. A. var afsagt, har Appellantinden, Enkefru Amalie Løgstrup, i betimelig Tid meldt sig med Kvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale de Indstævnte med 400 Kroner. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellantinden i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 400 Kroner til Justitskassen.

#### Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Amalie Løgstrup, til de Indstævnte, Overretssagfører Alfred Christensen og Detailhandler Johannes V. M. Olesen som executores testamenti i Dødsboet efter Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard, med 400 Kroner. Til Justitskassen bør Appellantinden bøde 400 Kroner. Saa betaler hun og til samme Kasse 10 Kroner.

---

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Paa Skifte efter Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard, hvis Bo behandles af Overretssagfører Alfred Christensen og Detailhandler Johs. V. M. Olesen som executores testamenti, er der den 20 December 1909 fremlagt et den 14 Januar 1909 dateret Testamente, underskrevet »Jørgen Dalsgaard« og med de fornævnte 2 Eksekutorer som Identitetsvidner, hvilket Testamente er forsynet med Notarialattest af s. D., hvori det bevidnes,

»at Hr. Guldsmedemester Jørgen Dalsgaard, hvis Identitet blev bevidnet af de Herrer Overretssagfører Alf. Christensen og Detailhandler Johs. V. M. Olesen, har paa Notarialkontoret Dags Dato i min Overværelse egenhændig underskrevet foranstaaende Testamente, hvis Indhold han, der var sin Fornuft fuldkommen mægtig, ratihaberede efter at have erklæret sig bekendt med samme«.

I Testamentet bestemmes bl. a., at en Testator tilhørende, nærmere betegnet Andel i 2 Ejendomme i Viborg, skal tilfalde hans Søsterdatter, Enkefru Amalie Løgstrup, f. Løgstrup, i Randers, Enke efter Købmand sammesteds Christen Løgstrup, eventuelt hendes Livsarvinger, hvorefter det i § 2 hedder:

»Resten af min Formue skal efter Fradrag af alle Omkostninger til Begravelse, Skifte, Gælds Betaling m. m. tilfalde de i det følgende nævnte Legater og Arvinger. Dog bestemmer jeg, at Legater og Arvelodder først bliver at udrede, naar min Husholderske Enkefru Bodil Christine Rasmussen, Enke efter Murer Henning Rasmussen, ved Døden er afgaaet, thi det er min Villie, at hun, saafremt hun overlever mig, til sin Død skal nyde som Fribolig den nu af mig benyttede Lejlighed i min Ejendom, Brugen af alt mit Løsøre og Indtægten af min faste og løse Formue som ugift.«

Efter at der i § 3 er truffet Bestemmelse om Afdødes Indbo og Værktøj, derunder at en Lod af Indboet saa stor som en Søstersøns Lod skal tages af Eksekutor Olesen, alt efter at fornævnte Enkefru Rasmussens Brugsret er ophørt og i §§ 4 og 5 om, at der med den i § 2 nævnte Indskrænkning af Enkefru Rasmussens Rentenydelse skal udredes forskellige Legater, hedder det i § 6 bl. a.:

»Restbeholdningen af min Formue skal under Iagttagelse af § 2 tilfalde et Legat til Fordel for værdige trængende i København og i Viborg. Dette Legat er altsaa min Universalarving«,

hvorhos det paalægges Eksekutorerne at udarbejde en udførlig Fundats for dette Legat, hvorom der gives nærmere Bestemmelser i de følgende Paragraffer i Testamentet, hvori bl. a. bestemmes, at Legatet mod et passende aarligt Vederlag skal administreres af de oftnævnte Eksekutorer, der hver vælger sin Eftermand, og at ved Legatets Ikrafttræden to Portioner paa tilsammen 200 Kr. aarlig skal tilfalde Eksekutor Olesen og hans Hustru for den Længstlevendes Livstid.

Efter at fornævnte Enkefru Løgstrup gennem Eksekutorerne ved en Afskrift af ovennævnte Testamente var bleven gjort bekendt med samme, fremkom hun i en den 17 Februar 1910 dateret Skrivelse til Eksekutorerne — næst at benægte Afskriftens Rigtighed — med Indsigelse mod selve Testamentet, idet hun benægtede dels — navnlig under Henvisning til, at de paagældende Identitetsvidner ikke skulde være uvillige — at Afdøde havde givet Møde paa Notarialkontoret og ratihaberet eller underskrevet Testamentet, dels eventuelt, at saadant af ham var gjort ved hans Fornufts fulde Brug.

I den Anledning er der opstaaet Disput, under hvilken Enkefru Løgstrup — næst at fastholde sine Indsigelser mod Testamentets Ægthed og Rigtighed — endvidere har paastaaet sig betragtet og behandlet som egentlig Arving under Boets Behandling, medens Eksekutorerne have fastholdt Testamentets Ægthed og Rigtighed samt gjort gældende, at Fru Løgstrup kun vil være at anse som Legatar. Denne Disput er indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Hvad Testamentets Ægthed angaar, findes det af Fru Løgstrup til Støtte for hendes Benægtelse af samme anførte uden Betydning, og da alt Foreliggende tilmed støtter, at det er afdøde Dalsgaard, der for Notarius har underskrevet Testamentet, maa der gaas ud fra, at dette har været Tilfældet.

Det maa endvidere, efter hvad der foreligger oplyst bl. a. under et paa Eksekutorernes Foranstaltning optaget Tingsvidne, anses for

utvivlsomt, baade at afdøde Dalsgaard har været fuldt bekendt med Indholdet af Testamentet, da han underskrev dette, og at han paa dette Tidspunkt var ved sin Fornufts fuldkomne Brug.

Idet herefter Testamentet af 14 Januar 1909 vil være at lægge til Grund ved Boets Behandling og Opgørelse, maa der endelig med Hensyn til Spørgsmaalet om Enkefru Løgstrups Stilling paa Skiftet gives Eksekutorerne Medhold i, at den hende tillagte Lod har en saa bestemt begrænset Karakter — i Modsætning til det i Testamentet ommeldte, som Testators Universalarving betegnede Legat til Fordel for værdige Trængende i København og Viborg, hvilket »Restbeholdningen« af Testators Formue er tillagt — at Fru Løgstrup maa betragtes ikke som egentlig Arving, men som Legatar.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Fredag den 4 Oktober.

Nr. 146. Forsikringsaktieselskabet »National« (Bache)

mod

fhv. Gas- og Vandmestermedhjælper N. P. Nielsen  
(Bagger),

betræffende en Ulykkesforsikring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1911: De Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet National, bør til Citanten, fhv. Gas- og Vandmestermedhjælper N. P. Nielsen af Esbjerg, betale de paastævnte 6000 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 28 Marts 1911, til Betaling sker. Til det Offentlige betale de Indstævnte Retsgebyr, Skriversalær og Godtgørelse for Stempel-papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretssagfører Amstrup, 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Forsikringsaktieselskabet »National«, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen for Indstævnte, forhenværende Gas- og Vandmestermedhjælper N. P. Nielsens Vedkommende ikke havde været beneficeret for Højesteret samt i Salarium til Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, fhv. Gas- og Vandmestermedhjælper N. P. Nielsen af Esbjerg, for længere Tid tilbage ved et Ulykkestilfælde havde mistet sit højre Øje, indgav han til de Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet National, en den 11 August 1908 dateret Begæring om Syge- og Ulykkesforsikring, hvori indeholdtes fornøden Oplysning om den nævnte Defekt, og ved Police Nr. 52517 af 25 August 1908 erkendte derefter de Indstævnte at have forsikret Citanten bl. a. paa Vilkaar, at han i Tilfælde af en ved Ulykkestilfælde foraarsaget fuldstændig Erhvervsudygtighed for Livstid (fuldstændig Invaliditet) hos Selskabet skulde oppebære en Erstatning af 6000 Kr., medens han, saafremt Ulykkestilfældet ikke medførte fuldstændig Invaliditet, skulde være berettiget til Erstatning i Forhold til Graden af den indtraadte Invaliditet.

I November Maaned 1910 overgik der paany Citanten et Ulykkestilfælde, idet han under Udførelsen af sit Arbejde blev ramt i Ansigtet af glødende Metal, hvorved han mistede Synet paa sit venstre Øje, saaledes at han nu ganske var berøvet Synsevnen. Da Selskabet imidlertid nægtede at betale ham Erstatning som for fuldstændig Invaliditet, har Citanten, hvem Bevilling til fri Proces er meddelt, under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale den for den nævnte Invaliditetsgrad stipulerede Forsikringssum af 6000 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato den 28 Marts 1911 samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Den af de Indstævnte nedlagte endelige Paastand gaar ud paa Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af 30 pCt. af det paastævnte Beløb eller ialt 1800 Kr., hvorhos hver af Parterne har nedlagt en subsidiaer Paastand.

Til Støtte for deres Paastande have de Indstævnte henvist til en i Policens § 5 indeholdt saalydende Bestemmelse:

»Invaliditet, som er tilstede før Optagelsen i Selskabet, kan ikke forøge Erstatningen for en ved et Ulykkestilfælde paakommende Invaliditet«.

og har i Henhold hertil gjort gældende, at Citanten, da han allerede forinden Tegningen af Forsikringen var bleven Invalid ved Tabet af det højre Øje, ikke som Følge af det ham nu overgaaede Ulykkestilfælde kan kræve Erstatning for Tab af hele Synsevnen, men at han, uanset at han nu er lidende af fuldstændig Invaliditet, kun kan være berettiget til Erstatning for Invaliditet, forsaavidt denne er bevirket ved Tabet af det venstre Øje, hvilken partielle Invaliditetsgrad af Selskabet er beregnet til 30 pCt. af den fulde Erhvervsudygtighed.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt de Indstævnte yderligere have villet støtte dette Resultat paa de for Selskabets Ulykkesforsikringer gældende »særlige Forsikringsbetingelser«, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, idet det er ubestridt under Sagen, at Citanten ikke har været sat i Kundskab om disse Betingelser, og Sagen vil saaledes alene være at afgøre under Hensyn til de i Policen fastsatte Vilkaar.

Da nu Policen i Tilfælde af fuldstændig Invaliditet tilsiger den Forsikrede en Erstatning af 6000 Kr., maatte Citanten herefter have Føje til at gaa ud fra, at han ogsaa i Tilfælde af fuldstændigt Tab af Synsevnen var berettiget til det nævnte Forsikringsbeløb, idet det maatte være Selskabets Sag, da det med Kendskab til Citantens daværende Legemsmangel indgik paa at forsikre ham, at tage Forbehold om, at en af eventuelt Tab af det venstre Øje resulterende Blindhed ikke skulde medføre Krav paa Erstatning som for fuldstændig Invaliditet. Da intet dertil sigtende udtrykkeligt Forbehold indeholdes i Policen, og da den af de Indstævnte paaberaabte Bestemmelse ikke findes at kunne hjemle dem Ret til at nedsætte den Citanten for fuldstændigt Tab af Erhvervsevnen tilkommende Erstatning, ville de være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, hvorhos de efter Omstændighederne findes at burde udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kroner.

Nr. 261.

Højesteretssagfører Bache

mod

**Bjørnbak Rix Andersen, kaldet Andersen Rix Bjørnbak**  
(Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 Januar 1912: Tiltalte Bjørnbak Rix Andersen, kaldet Andersen Rix Bjørnbak, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Enkefru Dorthea Petersen 380 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Thrane, 18 Kr. og til Defen-

sor, Sagfører P. F. C. Larsen, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Chr. Winther og H. F. Helweg Larsen, betaler Tiltalte Bjørnbak Rix Andersen, kaldet Andersen Rix Bjørnbak, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil den indankede Dom være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bjørnbak Rix Andersen, kaldet Andersen Rix Bjørnbak, til Højesteretssagfører Bache og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Bjørnbak Rix Andersen, kaldet Andersen Rix Bjørnbak — der er født den 25 April 1870 og ikke funden forhen straffet, hvorimod han, medens han aftjente sin Værnepligt ved Søetaten, fra den 23 Maj til den 8 Juni 1896 har været arresteret som mistænkt for Pengetyveri, uden at der dog fandt Tiltale Sted i Sagen — for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter Anmeldelse af 1 September 1909, fornyet den 2 Juli 1910, fra Enkefru Dorthea Petersen blev der ved Frederiksberg Birks Politiret indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte.

Anmelderinden forklarede, at Tiltalte — til hvem hun iøvrigt, efter hvad der er oplyst, i længere Tid havde staaet i Kæresteforhold — havde ved at love hende Ægteskab, skønt han, som det senere

---

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 32—33.

---

---

Fredag den 4 Oktober.

oplystes, var gift, formaaet hende dels til i Foraaret 1908 at udbetale ham 1100 Kr. til en Forretning, som de i Forening skulde starte, dels til den 12 December s. A. at laane ham et Beløb paa 1000 Kr., samt at Tiltalte for at formaa hende til at laane ham det sidste Beløb, tillige havde givet hende skriftlig Transport paa et Beløb af 1000 Kr., som han usandfærdigt havde foregivet at skulle have hos en Fru Petersen for et bestilt Gravmonument.

Anmelderinden forklarede derhos, at Tiltalte, hvem hun ogsaa ved andre Lejligheder vil have ydet mindre Laan, skyldte hende til Rest ialt ca. 1700 Kr.

Tiltalte forklarede, at det første af Anmelderinden omforklarede Beløb kun udgjorde 1000 Kr., og at ogsaa det andet Beløb blev udbetalt ham til den fælles Forretning. Han nægtede at have lovet Anmelderinden Ægteskab og paastod at have troet paa, at den i Transporten ommeldte Bestilling paa et Gravmonument vilde komme i Stand, ligesom han angav ikke at have opfattet Forholdet saaledes, at Udstedelsen af Transporten var en Forudsætning for Udbetalingen af de 1000 Kr.

Han hævdede, at hans Restgæld til Anmelderinden kun androg 300 Kr.

Det maa efter det under Undersøgelsen Oplyste antages, at Tiltaltes Anbringende om hans gode Tro med Hensyn til den i Transporten omhandlede Bestilling er ganske ugrundet, men iøvrigt er der ikke ved den da foretagne Undersøgelse tilvejebragt nærmere Oplysning om den sande Beskaffenhed af Mellemværendet mellem Tiltalte og Anmelderinden.

Ved et Retsmøde den 29 Juli 1910 blev der derpaa indgaaet et Forlig mellem Tiltalte og Anmelderinden, hvorefter Førstnævnte indgik paa at betale hende 550 Kr., hvoraf 500 Kr. den 15 August 1910 og Resten den 1 September s. A., samt forpligtede sig til at beholde et Gravmonument — en sort Granitpyramide — ubehæftet, saa længe Anmelderinden ikke havde faaet Dækning, saa at hun eventuelt kunde gøre Udlæg i det, og til ikke at fjerne det fra sin Arbejdsplads, forinden Dækning var givet.

Den 5 Oktober 1910 udstedte Tiltalte paa Foranledning af en Sagfører, til hvem Anmelderinden havde henvendt sig, et Dokument, hvorved han i Henhold til Forliget overdrog Gravmonumentet, der an-

sattes til en Værdi af ca. 600 Kr., til Anmelderinden. I Dokumentet udtaltes det, at han herefter var uberettiget til at disponere over Gravmonumentet, medens Anmelderinden var berettiget til at afhente det naarsomhelst.

I Maj 1911 afhændede Tiltalte, skøndt han af sin Skyld til Anmelderinden kun havde betalt 10 Kr., Gravmonumentet for en Købesum af ca. 225 Kr., deri dog inkluderet Betaling for Sokkel, Transport m. v., hvilken Købesum efter Køberens beedigede Forklaring er betalt fuldtud, medens Tiltalte hævder, at han har maattet give et Afslag paa 30 à 40 Kr.

Da Anmelderinden derpaa fornyede sin Anmeldelse i Sagen, blev den kriminelle Undersøgelse mod Tiltalte genoptaget.

Herunder har Tiltalte hævdet, at Anmelderinden har givet ham Tilladelse til at afhænde Monumentet, men da Anmelderinden med sin Ed har benægtet dette, kan der intet Hensyn tages til Tiltaltes Anbringende.

Tiltalte har under Undersøgelsen indbetalt et Afdrag paa 160 Kr. til Anmelderinden.

Medens det ikke paa det Foreliggende kan anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til de ham før Forligets Indgaaelse af Anmelderinden ydede Forstrækninger, vil han for sit Forhold ved Salget af Gravmonumentet, der under Sagen er vurderet til 350 Kr. uden Sokkel og ca. 375 Kr. med Sokkel, være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, 1ste Stk., med en Straf, der efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Og da Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 251 og 257, jfr. fornævnte Lovbestemmelse, har samme Straf, og da det vil kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, der rettelig ere paalagte Tiltalte, og om en Erstatning af 380 Kr., der i Overensstemmelse med Anmelderindens Paastand er tilkendt hende hos Tiltalte, vil Dommen i sin Helhed være at stadfæste.

Nr. 278.

Advokat Halkier

mod

Carl Rudolf Hugo Kjøltoft (Def. Bache),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1912: Tiltalte Carl Rudolf Hugo Kjøltoft bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktieselskabet »Nordisk Kabel-



og Traadfabrikker« 397 Kr. 53 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Ørn, 18 Kr., og til Defensor, Sagfører Engelberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1912: Tiltalte Carl Rudolf Hugo Kjeltøft bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kaas og Overretssagfører A. Damm, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Rudolf Hugo Kjeltøft til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bache 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Carl Rudolf Hugo Kjeltøft for Bedrageri.

Tiltalte er født den 13 April 1886 og ikke fundet tidligere straffet, bortset fra, at han den 19 August f. A. inden Københavns Kriminal- og Politirets 4de Kriminalkammer har vedtaget at erlægge en Kammerets Fattigkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. for Krænkelser af Blufærdigheden.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der uden at have Autorisation som elektrisk Installatør drev Virksomhed som saadan ved at benytte en autoriseret Installatør Jans' Navn, saaledes at Jans var i hans Tjeneste og lønnet med fast Løn, fik i Maanederne Juni, Juli og August f. A. Varer paa Kredit hos Akts. »Nordiske Kabel- og Traadfabrikker« til et Beløb af ialt 397 Kr. 53 Øre. Til Sikkerhed for Betalingen af dette Tilgodehavende meddelte Tiltalte under 31 August f. A. Aktieselskabet en skriftlig Transport paa 500 Kr. af en Fordring, som han — der underskrev Transporten »for H. Kjeltøft & Co. H. Kjeltøft«, hvilket Firmas eneste Indehaver han er — angav, at Firmaet havde paa Københavns Kommunes Belysningsvæsen for Udførelse af Maalerledningsanlæg ved Ejen dommene Kingosgade Nr. 6 og Borgergade Nr. 17, hvilket sidste Gade-

navn dog var en Skrivefejl for Boyesgade. Det var — og hermed maa Tiltalte efter det Foreliggende antages at have været paa det Rene — i Tillid til, at Aktieselskabet kunde faa sit Tilgodehavende dækket ved Hjælp af det i Transporten omhandlede Beløb, at Aktieselskabet gav Tiltalte Henstand med Betalingen. Transporten blev imidlertid ikke anmeldt for Belysningsvæsnet, efter hvad Aktieselskabets Direktør har anført, af Hensyn til Tiltaltes Prestige overfor nævnte Institution. Det bemærkes herved, at det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Belysningsvæsnet ikke kender Tiltalte, hvorimod det var Installatør Jans, der nominelt havde udført Arbejdet for Belysningsvæsnet, hvorfor kun Sidstnævnte kunde vente at erholde Beløbet udbetalt. Tiltalte har imidlertid erkendt, at han var forpligtet til umiddelbart efter, at han havde erholdt Pengene fra Belysningsvæsnet i Anledning af det ovennævnte Anlæg, da at dække Aktieselskabet. Den 5 September f. A. fulgtes Jans og Tiltalte til Belysningsvæsnets Kontor, hvor Jans hævdede og kvitterede for et Tilgodehavende, stort 544 Kr. 67 Øre, hvoraf han selv beholdt ca. 100 Kr., som Tiltalte skyldte ham, medens Tiltalte modtog Resten. I Strid med den ovennævnte skriftlige Forpligtelse anvendte Tiltalte imidlertid ikke disse Penge til Betaling af Aktieselskabets Tilgodehavende, men til Betaling af andre Regninger og skylder stadig Aktieselskabet de ovennævnte 397 Kr. 53 Øre, som Aktieselskabet, der har anmeldt Tiltalte for Bedrageri, har paastaet sig tilkendt hos ham.

For det ommeldte mod Aktieselskabet udviste svingagtige Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste, forsaavidt den har paalagt Tiltalte at udrede i Erstatning til oftnævnte Aktieselskab 397 Kr. 53 Øre samt Aktionens Omkostninger, derunder nærmere bestemte Salærer til Aktor og Defensor for Underretten.

---

Nr. 369.

Højesteretssagfører Winther

mod

**Thomas Christian Lauritsen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 20 Maj 1912: Tiltalte Thomas Christian Lauritsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og i Erstatning betale til Bager J. M. Jensen, Struer, 4 Kr. og til Gartner Søren Jensen, Struer, 3 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører

Bruun, 12 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Christian Lauritsen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hjerm-Ginding Herreders Ekstraret indankede Sag er Thomas Christian Lauritsen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte, der er født den 17 Februar 1875, har, foruden at han under Aftjeningen af sin Værnepligt tvende Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, tidligere været anset ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 12 December 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 30 Marts d. A. mellem Kl. 9 og 10 om Aftenen, da han paa Vejen fra Struer til sit Hjem i Ølby passerede nogle ved Vejen Vest for Struer beliggende Kolonihaver, efter en hos ham pludselig opstaaet Indskydelse har fra en Bager J. M. Jensen tilhørende Have tilegnet sig 8 Rosentræer, 4 Nelliker samt nogle andre Blomsterplanter, og at han, da han den 13 April d. A. paany ved samme Tidspunkt passerede de nævnte Haver, i den Hensigt at tilegne sig flere Planter har begivet sig ind i den Bager Jensen tilhørende Have og der tilvendt sig 5 Blomsterplanter og fra den Gartner Søren Jensen tilhørende Have har taget ca. 20 Solbærbuske. De stjaalne Planter plantede Tiltalte begge Gange i sin Have i Ølby.

Bager J. M. Jensen og Gartner Søren Jensen have begge nedlagt Paastand om Erstatning, henholdsvis af 4 og 3 Kr., og denne Erstatningspaastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatninger og til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

---

Mandag den 7 Oktober.

Nr. 180. Tandlæge **V. Kiersgaard Thaarup** (Selv)

mod

Tandlæge **H. E. Kiersgaard** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om nogle Pengeforstrækninger skal betragtes som Laan.

Viborg Bytings Dom af 14 September 1906: Indstævnte, Tandlæge V. Kiersgaard Thaarup, Viborg, bør til Citanten, Tandlæge H. E. Kiersgaard, København, betale 242 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra d. 19 December 1908, til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves. At efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de i den af Citanten d. 17. November f. A. fremlagte Regnskabsbog af Indstævnte underskrevne Paategninger, forsaavidt disse maa anses for Erkendelser af modtagne Laan, ikke ere forsynede med behørigt Stempel.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juli 1911: Appelindstævnte, Tandlæge V. Kiersgaard Thaarup, bør til Appellanten, Tandlæge H. E. Kiersgaard, betale 1735 Kr. 25 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 December 1908, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 100 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom omtalte Kvitteringer i Forbindelse med det iøvrigt fremkomne, findes det bevist, at Indstævnte efterhaanden i Tiden fra Begyndelsen af Februar 1902 til Slutningen af Juli 1905 har laant Appellanten de Summer, hvorpaa Kvitteringerne lyder, for at Appellanten kunde uddanne sig til Tandlæge, og da det ligeledes maa anses godtgjort, at Appellantens daværende Kurator kort efter, at Laanene tog deres Begyndelse, har givet Samtykke til, at Appellanten laante Penge af Indstævnte i dette Øjemed, maa det billiges, at Indstævntes Paastand ved Dommen i det hele er tagen til Følge. Dommen bliver saaledes at stadfæste.

## Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tandlæge V. Kiersgaard Thaarup 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Viborg Købstads ordinære Ret indankede Sag har Appellanten, Tandlæge H. E. Kiersgaard i København, i 1 Instans søgt Appelindstævnte, Tandlæge V. Kiersgaard Thaarup i Viborg, til Betaling af 1735 Kr, 25 Øre, som han skal være Appellanten skyldig for konstante Udlæg og som Laan, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 December 1908, indtil Betaling sker, og da Appelindstævnte ved Underretsdommen overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand ikkun er tilpligtet at betale Appellanten 242 Kr. tillige med Renter heraf som forannævnt, medens han iøvrigt er frifunden for Appellantens Tiltale i Sagen, er denne nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1 Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Appelindstævnte er født den 27 Marts 1881 og er en Søstersøn af Appellanten, der i Aaret 1890 beskikkedes som hans Værge, medens nu afdøde Overretssagfører Harald Madsen Løffler ved Appelindstævntes Indtrædelse i Myndighedsalderen blev beskikket som Kurator for ham. Appelindstævnte lærte Guldsmedehaandværket, bestod Svendepróven den 22 Maj 1901 og indmeldte sig derefter i Begyndelsen af Aaret 1902 paa et Kursus, der forberedte til Præliminæreksamen, i den Hensigt at uddanne sig til Tandlæge. Appelindstævnte bestod Præliminæreksamen i Januar Maaned 1903, den til Tandlægeeksamen hørende Tekniske Prøve i Juni Maaned 1904 og i Juni Maaned 1905 samme Eksamens afsluttende Prøve. Ifølge Appellantens Fremstilling er Appelindstævnte nu bleven ham det paastævnte Beløb skyldig ved Laan og andre Forstrækninger, som Appellanten til Gennemførelse af hans Eksamensstudier har ydet ham i Tiden fra den 4 Februar 1902 til den 31 Juli 1905, i hvilken Henseende Appellanten har fremlagt en af ham ført Bog, der indeholder ialt 113 af Appelindstævnte meddelte Kvitteringer for i nævnte Tidsrum af Appellanten at have modtaget Beløb, der tilsammen udgør 2410 Kr. 25 Øre. Idet herfra gaar to af Appelindstævntes ovennævnte Kurator, henholdsvis under 1 August 1902 og 25 Juni 1903 til Appellanten paa Appelindstævntes Vegne udbetalte, ligeledes i nævnte Bog opførte Beløb af 175 Kr. og 500 Kr., udkommer det paastævnte Beløb.

Appelindstævnte har erkendt, at han af Appellanten — i Penge eller i anden Form — har modtaget de i Kvitteringerne ommeldte Beløb, men har gjort gældende, at kun de 16 sidste Poster, der vedrøre Tiden fra den 16 Juli 1904 til den 31 Juli 1905, og som ialt udgøre 242 Kr. 50 Øre — i Proceduren beregnede til 242 Kr. — hidrøre fra ydede Laan, medens samtlige øvrige Poster ere Betaling for Arbejde, som han vil have udført for Appellanten. At Beløbene

hidrøre fra Laan, findes nu vel ikke anført i nogen af de første 97 Kvitteringer, der kun lyde paa, at Appelindstævnte af Appellanten har modtaget Beløbene kontant, eller at de angaar Beklædningsgenstande eller andre af Appellanten afholdte Udlæg, medens det i Størstedelen af de ommeldte 16 Kvitteringer er anført, at Appelindstævnte har modtaget Beløbene som Laan. Men efter alt det foreliggende findes den af Appellanten givne Sagsfremstilling at maatte have Formodningen for sig. Saaledes har Appelindstævntes nævnte Kurator i et af Appellanten fremlagt Brev til Appellanten af 3 Marts 1902, i hvilket han udtaler sig tvivlende om, hvorvidt Appelindstævntes Plan at læse til Tandlægeeksamen bør tilraades, bl. a. udtalt, at Appelindstævntes Formue formentlig næppe oversteg 1000 Kr. og »hverken helt eller halvt« vilde forslaa til Uddannelsen til Tandlæge, men at Appellanten jo eventuelt vilde forstrække Appelindstævnte med yderligere Midler, hvorhos det af Brevskriveren erklæres for en Selvfølge, at han indtil videre paa Appellantens Vegne tilbageholder Valuta for, hvad Appellanten maatte forstrække Appelindstævnte med. Endvidere fremtræde de to ovennævnte Beløb af 175 Kr. og 500 Kr. i Kvitteringsbogen som Afdrag, der af Appelindstævntes Kurator ere betalte paa de af Appelindstævnte modtagne Beløb, hvorved yderligere bemærkes, at Appelindstævnte i den ommeldte Bog ogsaa har underskrevet en ved Indførelsen af de 175 Kr. foretagen Sammentælling af Bogens Poster, hvorefter han den Gang havde modtaget ialt 520 Kr. og med Fradrag af de 175 Kr. ialt 345 Kr. Ligesom derhos ingen af Kvitteringerne indeholder nogensomhelst Antydning af, at de Appelindstævnte ydede Beløb ere udbetalte som Arbejds løn eller iøvrigt som tilgodehavende, saaledes taler ogsaa den indbyrdes meget forskellige Størrelse af Beløbene saavel som den Omstændighed, at de gennemgaaende ere ydede i afrundede Summer, herimod, medens dette er i god Overensstemmelse med Appellantens Fremstilling, hvorefter Størrelsen har rettet sig efter Appelindstævntes forskellige Behov. Kvitteringernes Lydende taler ej heller mod Appellantens Fremstilling, hvorved iøvrigt bemærkes, at han som Grund til, at nogle af de seneste Kvitteringer i Modsætning til de tidligere udtrykkelig anføre Laan som Skyldgrund, har angivet, at der da — hvad Appelindstævnte ogsaa har erkendt — var opstaaet en Uoverensstemmelse mellem dem med Hensyn til en Post paa 16 eller 20 Kr., og at en Del af de Kvitteringer, som Appelindstævnte har erkendt angaa Laan, ere affattede paa ganske samme Maade som Størstedelen af Kvitteringerne i Bogen, altsaa uden Angivelse af, at Beløbene hidrøre fra Laan. Det maa fremdeles i og for sig have Formodningen for sig, at de i oftnævnte Bog optagne Mellemværender have en fælles Oprindelse, og forsaavidt Appelindstævnte har villet gøre gældende, at Appellanten, hvad denne har benægtet, altid tog Kvittering, ogsaa for udbetalt Arbejds løn, savnes der dels en rimelig Forklaring af, hvorfor saadanne Kvitteringer fra Appelindstævnte, der ifølge sin Fremstilling begyndte at arbejde for Appellanten straks efter bestaaet Svendep prøve, først fra den Tid, da han begyndte at læse til Præmilinæreksamen skulde være meddelte i den ommeldte Bog, dels med Hensyn til, at der ej heller i Bogen er optaget Kvittering for Beløb, som Appellanten, efter at Appelindstævnte havde afsluttet Tandlægeeksamen, har udbetalt ham for Assistance, uagtet det er in confesso, at Appelindstævnte ogsaa da har

arbejdet for ham og derfor modtaget Betaling. Det maa endelig efter det foreliggende anses for lidet sandsynligt, ligesom det er i Strid med Forudsætningerne i Overretssagfører Løfflers fornævnte Skrivelse, at Appellindstævnte lige til Juli Maaned 1904 skulde have kunnet undvære Forstrækninger fra Appellantens Side og i nævnte Tid kunnet tjene saa store Beløb i Arbejds løn hos Appellanten samtidig med sit Studium, saa meget mere, som Appellanten, uagtet en Tandlæge, efter hvad der under Sagen er oplyst, sædvanlig beregner sig et Vederlag af 1000 Kr. som Honorar for en Tandlægelevs Uddannelse til den tekniske Del af Tandlægeeksamen og Indstilling til denne, hvilket Honorar ogsaa Appellanten i en Række andre Tilfælde har beregnet sig, i det paagældende Tidsrum tillige har givet Appellindstævnte saadan Uddannelse med efterfølgende Indstilling uden noget Vederlag.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at de i Sagen omhandlede Beløb alle ere ydede Appellindstævnte som Laan eller Forstrækninger, og med Bemærkning, at det efter Indholdet af merbemeldte Skrivelse fra Appellindstævntes Kurator og det iøvrigt foreliggende findes at maatte betragtes som godkendt af ham, at Appellindstævnte hos Appellanten optog Laan til Gennemførelse af sin Uddannelse som Tandlæge, vil Appellindstævnte være at tilpligte at betale Appellanten det paastævnte Beløb med Renter heraf som paastaet, hvorhos han efter Omstændighederne findes i Procesomkostninger for begge Retter at burde betale Appellanten 100 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen andre Stempelovertrædelser end de i Underrettsdommen ommeldte at være begaaet.

---

Nr. 349.

Højesteretssagfører Henriques

mod

**Jakob Emil Peter Staal** (Def. J. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 om Beskatning af Spil ved Væddeløb m. m., Forordning om Hasardspil af 6 Oktober 1753 og Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1912: Tiltalte, forhenværende Bogtrykker Jakob Emil Peter Staal, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 500 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ifølge Lov Nr. 73 af 30. Marts 1895 have kun Personer, der have faaet Tilladelse dertil af Finansministeriet, Ret til at foranstalte Spil ved Totalisator, og saadanne Personer paaheviler

der ifølge Loven, jfr. dennes §§ 1 og 5, særlige Forpligtelser, ligesom de ere underkastede de særlige Vilkaar, som Finansministeriet maatte have fastsat i Følge Lovens § 2. Under Hensyn hertil og i Betragtning af Beskaffenheden af den i den indankede Dom nærmere beskrevne af Tiltalte uden Finansministeriets Tilladelse drevne Forretningsvirksomhed, der tilmed ikke har kunnet underkastes nogen Kontrol, maa denne Virksomhed anses stridende imod nævnte Lov, og Tiltalte vil derfor være at anse efter dens § 4. Idet det med Hensyn til Straffen vil kunne have sit Forblivende ved Dommen, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Jakob Emil Peter Staal, til Højesteretssagførerne Henriques og J. Kondrup, 60 Kr. til hver.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Forhenværende Bogtrykker Jakob Emil Peter Staal tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 om Beskatning af Spil ved Væddeløb m. m. Frdn. om Hasardspil af 6 Oktober 1753 og Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Tiltalte er født den 18 Januar 1877 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1907 efter Plakat 27 November 1839 med en Bøde af 20 Kr. til Københavns Kommunes Kasse, hvorhos han i 1907 og i 1910 i 2 af Rettens Afdelinger har vedtaget Bøder paa 30 Kr. og 300 Kr. for Hasardspil.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har i Fjor og i Aar drevet Forretning under Betegnelsen Dansk Væddeløbs Bureau for Modtagelse af Indskud til Spil paa Væddeløbsbaner i Ind- og Udlandet. Forretningen har haft Hovedkontor paa Raadhuspladsen med 10 Indbetalingssteder rundt om i Byen og har modtaget Indskud i Kommission mod Udstedelse af Garantibeviser. Indskud er navnlig modtaget til Indsættelse i Totalisatoren paa Traverbanen, Galopbanen og Cyklebanen her ved Byen, og til Væddeløbene paa disse Baner har Indskud kunnet gøres indtil en halv Time før hvert Løb, idet Tiltalte paa selve Banen har staaet i telefonisk Forbindelse med Bureauet for Meddelelser om saadanne Indskud. Samtlige Indskud vil Tiltalte i Virkeligheden have besørget indsat i Totalisatoren, og der er ikke under Sagen oplyst noget Tilfælde, hvor dette er undladt.

Derimod er Indskuddene hyppigt indbetalt i Totalisatoren i større samlet Sum, hvorved Tiltalte har opnaaet et større Udbytte, da Udbetaling af Gevinster i Totalisatoren kun sker i hele Kroner.

De i Totalisatoren faldne Gevinster har Indskyderne straks efter Løbet kunnet erholdt udbetalt i Bureauet efter telefonisk Meddelelse om Udfaldet mod Fradrag af Procenter til Tiltalte.



Paa lignende Maade er Indskud modtagne til Væddeløb i Udlandet, navnlig Malmø.

Selve Totalisatorspillet bestaar i, at Publikum paa Væddeløbsbanen kan gøre Indskud paa 2, 5, 10 og 50 Kr. paa den Hest eller Cyklytter, man haaber vil vinde Løbet, og faar herfor udstedt en Bon. Efter Fradrag af Totalisatorafgift og Skat udregnes Gevinsten derved, at hvert Indskud paa den vindende Hest eller Cyklist mangedobles med Odds,  $\varnothing$ : Forholdstallet mellem samtlige Indskud og Indskuddene paa Vinderen, saaledes at overskydende Øre ikke udbetales. Muligheden for at beregne Løbets Udfald beror navnlig paa Kendskab til Deltagernes Ydeevne, hvilket kræver stor Øvelse og Erfaring, hvoraf det store Publikum ikke kan antages at være i Besiddelse. Dette modtager Vejledning i saa Henseende ved Tips, der sælges og udbredes paa forskellig Maade og kun tildels er paalidelige.

En hel Del Momenter for Løbets Udfald unddrager sig imidlertid enhver Beregning, f. Eks. Uheld og Diskvalificeringer under Løbene eller endog Forsømmelighed hos Deltagerne. Andre Momenter kan først endelig bedømmes paa Banen kort før Løbet og unddrager sig saaledes Beregning hos Indskyderne hos Væddeløbsbureauet, f. Eks. Hestens Form eller Disposition ved Præsentationen og Afcantringen, Vejrliget og Banens Tilstand, Belastningen og Kusken, samt Lodtrækning om Startpladserne. Gevinstens Størrelse, der beror paa Forholdet mellem de forskellige Indskud, er ogsaa kun til Dels beregnelig.

Tiltalte har modtaget Indskud paa forskellig Maade paa bestemt Hest, paa Rytter uden Hensyn til, hvilken Hest han førte, til fortsat Spil og paa Depositum. Han har reklameret stærkt for Forretningen og maa antages derved at have erhvervet en ellers til Dels ukyndig Kundekreds, for hvem Spillelysten spiller større Rolle end Kendskabet til de virkelige Forhold. I Aarenes Løb har Indskud i Væddeløbsbanernes Totalisatorer i det hele været i stærk Stigning.

Medens Tiltalte nu ikke ses at have paadraget sig Ansvar efter for nævnte Lov 30 Marts 1895 eller Frdn. 6 Oktober 1753, findes den af ham drevne Virksomhed at komme i Strid med Lov 6 Marts 1869.

I saa Henseende bemærkes, at selv om Væddemaal mellem kyndige om et Væddeløbs Udfald for en væsentlig Del kan forud beregnes og ikke kan henregnes til Lotterispil, maa et organiseret Foretagende, der som det af Tiltalte drevne er beregnet paa alle og enhver, der ikke kan antages med nogen Sikkerhed at kunne bedømme de for Udfaldet afgørende Momenter, af hvilke adskillige ere uberegnelige, og af hvilke navnlig en væsentlig Del unddrager sig deres Erkendelse, som ikke overværer Løbets Forberedelse og gør deres Indskud paa selve Banen, anses for i saa høj Grad at beherskes af tilfældige Omstændigheder, at det maa betragtes som Erhvervelse af Deltagere i et Lotterispil. Da Tiltalte ikke har haft nogen Hjemmel til denne Virksomhed, vil Tiltalte være at anse efter Lov 6 Marts 1869 § 2 efter Omstændighederne med en Bøde af 500 Kr. til Statskassen.

Tirsdag den 8 Oktober.

Nr. 348. Højesteretssagfører Bagger  
mod

**Niels Frederik Rothmann** (Def. Henriques),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Motorvogne og Motorcykler af 18 April 1910.

Morsø Herreders Politirets Dom af 19 April 1912: Tiltalte, Chauffeur Niels Frederik (eller Frederiksen) Rothmann, bør til Tødsø-Erslev Kommunes Hjælpekasse bøde 40 Kr. I Erstatning til Fragtmand Christen Bligaard, Enke Dorthe Krogh og Galtrup-Ø. Jølby Hesteforsikringsforening bør Tiltalte betale henholdsvis 232 Kr., 200 Kr. og 250 Kr. med Renter af disse Beløb, 5 pCt. p. a., fra den 28 November f. A., indtil Betaling sker. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1912: Tiltalte Niels Frederik Rothmann bør til vedkommende Sogns Hjælpekasse bøde 100 Kr. I Erstatning til Bolsmand Chr. Bligaard, Dorthe Krogh og Galtrup-Ø. Jølby Hesteforsikringsforening betaler Tiltalte henholdsvis 287 Kr., 115 Kr. og 245 Kr. tilligemed Renter af de tvende førstnævnte Beløb, 5 pCt. p. a. fra den 28 November 1911, indtil Betaling sker. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde og de idømte Erstatninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Med Hensyn til den Tiltalte idømte Bøde maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde have sit Forblivende, saaledes at Bøden tillægges Tødsø-Erslev Kommunes Hjælpekasse.

Tiltalte vil derhos, idet der ogsaa findes at burde tilkendes de Skadelidte Erstatning for Svie og Smerte, have at betale i Erstatning til Chr. Bligaard 337 Kroner og til Dorthe Krogh 200 Kroner. Endvidere vil han af den af Entreprenør Christensen paastaaede Erstatning af 209 Kroner have at betale et Beløb af 84 Kroner, idet det Restbeløb af 125 Kroner, som Christensen har forlangt i Erstatning for Næringstab, i Mangel af fornødne Oplysninger ikke her under Sagen kan tilkendes ham.

I Henseende til den Galtrup-Øster Jølby Hesteforsikringsforening tilkendte Erstatning af 245 Kroner vil det have sit Forblivende ved Dommen. Efter de nedlagte Paastande vil han

endelig have at betale Renter til Chr. Bligaard, Dorthe Krogh og Christensen af de dem tilkendte Beløb 5 pCt. aarlig til de to Førstnævnte fra 28 November 1911 og til Sidstnævnte fra 29 samme Maaned.

Thi kendes for Ret:

Niels Frederik Rothmann bør til Tødsø Erslev Kommunes Hjælpekasse bøde 100 Kroner. I Erstatning til Bolsmand Chr. Bligaard, Dorthe Krogh, Galtrup-Øster Jølby Hesteforsikringsforening og Entreprenør Niels Christensen betaler Tiltalte henholdsvis 337 Kroner, 200 Kroner, 245 Kroner og 84 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig af de tvende førstnævnte Beløb fra 28 November 1911 og af det sidstnævnte Beløb fra 29 samme Maaned, indtil Betaling sker. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Morsø Herreders Politiret indankede Sag er Niels Frederik Rothmann sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Motorvogne og Motorcykler af 18 April 1910.

Tiltalte, der er født den 4 August 1876, har tidligere, foruden at han den 24 August 1908 inden Hobro Købstads Politiret for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiler af 15 Maj 1903 § 17 har vedtaget en Bøde af 10 Kr., været anset ved Rinds-Gislum Herreders Politirets Dom af 5 November 1908 for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiler af 27 Maj s. A. §§ 19, 22 og 23 med en Bøde af 60 Kr. og ved Overrettens Dom af 6 Juni 1910 efter samme Lovs § 32, jfr. § 21, med en Bøde af 50 Kr., hvorhos han den 10 August og 13 September f. A. inden Hillerslev-Hundborg Herreders Politiret og den 25 November næstefter inden Thisted Købstads Politiret for Overtrædelse af ovennævnte Lov af 18 April 1910 har vedtaget Bøder, store henholdsvis 5 Kr., 10 Kr. og 5 Kr., hvorimod han iøvrigt ikke ses at have været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Kørsel med Automobiler.

Den 16 Oktober f. A. om Eftermiddagen noget før Kl. 6, da Tiltalte kom kørende med det af ham førte Automobil ad Vejen fra Nykøbing paa Mors til Vildsund, indhentede han 5 á 6 Kilometer fra Nykøbing en med 2 Heste forspændt Vogn, paa hvilken Boelsmand Chr. Bligaard og dennes Svigerinde, Dorthe Krogh, begge af Solbjerg, befandt sig. Da Vognen kørte i venstre Side af Vejen, havde Tiltalte, der efter sin Forklaring i en Afstand af 70 eller 80 Alen fra Vognen mindskede Automobilets Fart, og som maa antages i nogen Afstand fra Vognen at have benyttet Automobilets Signalthorn, uden at Bligaard eller hans Svigerinde efter deres Forklaringer hørte Signalet, til Hen-

sigt at køre forbi Vognen paa højre Side, men da Automobilet befandt sig i en Afstand af mellem 10 og 20 Alen fra Vognen, drejede Bligaard, der blev opmærksom paa Automobilet, Hestene over mod Vejens højre Side, hvorved det blev umuligt at passere Vognen til højre for den. Tiltalte drejede derfor Automobilet over mod Vejens venstre Side, hvorved imidlertid Automobilets Forskærm kom til at støde saa stærkt mod Vognens venstre Baghjul, at saa vel Vognen som Automobilet væltede, og Bligaard og hans Svigerinde slyngedes i Vejgrøften og paadrog sig nogle Læsioner, nemlig Bligaard et ukomplet Brud af den Bentap, hvori Skulderbladskammen løber ud, og med hvilken Nøglebenet danner Ledforbindelse, og Dorthe Krog et fuldstændigt Brud af højre Arms Spoleben. Endvidere blev Vognen sønderslaaet, hvorhos Hestene løb løbske ad Vejen ind mod Nykøbing, og omtrent en Kilometer fra det Sted, hvor Sammenstødet skete, indhentede Entreprenør Niels Kristensen af Nykøbing, der cyklede ind mod Byen. Efter den af Kristensen afgivne Forklaring holdt han, da han hørte Hestene komme, over i Vejens venstre Side uden at tænke sig, at Hestene var løbske, og uden at se sig tilbage, og idet Hestene stødte til ham, væltede de ham af Cyklen, hvorved han paadrog sig forskellige mindre Læsioner. Han kom imidlertid hurtig paa Benene, hvorefter det lykkedes ham at standse Hestene, af hvilke den ene, som det senere ved en foretagen Dyr lægeundersøgelse viste sig, havde paadraget sig et Brud af Bækkenet, saa at det blev nødvendigt at nedslaa den.

Bligaard maa anses under Sagen at have paastaet sig hos Tiltalte tilkendt i Erstatning følgende Beløb :

1) Dyr lægeregning . . . . .	12 Kr.
2) Lægeregning . . . . .	10 —
3) Næringstab ved, at han i Tiden fra den 16 Oktober til den 16 November f. A. har været ude af Stand til at passe sin daglige Beskæftigelse som Fragtmand	180 —
4) Godtgørelse for Svie og Smerte . . . . .	50 —
5) Beskadigelse af Seletøj . . . . .	20 —
6) do. - en Kappe . . . . .	10 —
7) do. - Vognen . . . . .	55 —

Ialt . . 337 Kr.

hvorhos Galtrup—Ø. Jølby Hesteforsikringsforening, der i Erstatning for den nedslaaede Hest har betalt Bligaard 250 Kr., har paastaet Tiltalte tilpligtet at godtgøre Foreningen dette Beløb. Endvidere har Dorthe Krogh, der som Følge af den hende tilføjede Beskadigelse har maattet antage Medhjælp til Pasning af 4 hos hende anbragte Plejebørn, til Reparation af deres Tøj samt til Dyrkning af en hende tilhørende mindre Jordlod, nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at betale hende Udgifter til Medhjælp, 83 Kr., samt i Udgifter til Læge 32 Kr. foruden et Beløb for Svie og Smerte, saaledes at hun har ansat Erstatningen i det hele til 200 Kr. Endelig har Entreprenør Kristensen paastaet Tiltalte tilpligtet at betale ham i Erstatning for Beskadigelse af en Cykle, for Næringstab, for Svie og Smerte samt for en Lægeattest, ialt 209 Kr.

Tiltalte har nu vel gjort gældende, at han er uden Skyld i Sammenstødet, men ligesom han ved at forsøge paa at køre forbi Vognen paa dennes højre Side maa anses at have handlet i Strid med § 24 i Lov om Kørsel med Motorvogne og Motorcykler af 18 April 1910, saaledes maa han ogsaa antages ikke at have mindsket Farten tilstrækkeligt, da han nærmede sig Vognen. Tiltalte vil derfor for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter nysnævnte Lovs § 32, jfr. §§ 23 og 24, med en Bøde til vedkommende Sogns Hjælpekasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr., og idet han derhos i Medfør af den nævnte Lovs § 33 vil have at yde Erstatning for den lidte Skade, hvorunder dog ikke falder Godtgørelse for Svie og Smerte, vil han have at betale Bligaard de ovennævnte under Nr. 1 til 3 og 5 til 7 opførte Beløb, tilsammen 287 Kr., Dorthe Krogh i Udgifter til Medhjælp og Læge 115 Kr. og Galtrup—Ø. Jølby Hesteforsikringsforening Værdien af Hesten, der er ansat til 300 Kr. med Fradrag af det ved dens Slagtning indvundne Beløb af 55 Kr., eller til Rest 245 Kr., hvorhos han i Overensstemmelse med de af Bligaard og Dorthe Krogh derom nedlagte Paastande vil have at svare Renter af de dem tilkendte Beløb med 5 pCt. p. a. fra den 28 November f. A., indtil Betaling sker. Derimod findes den af Entreprenør Kristensen nedlagte Erstatningspaastand efter de foreliggende Omstændigheder ikke at kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Nr. 276.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Hans Christian Jensen (Def. Bagger),**

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksborg Birks Politirets Dom af 18 Januar 1912: Tiltalte Hans Christian Jensen af Uggeløse bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Tjenestekarl Vilhelm Schmidt for Lægebehandling 20 Kr. 82 Øre. Saa bør han og udrede alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Udgifterne til Lægeerklæringer og i Salærer til Aktor, Sagfører Wimmer, 15 Kr., og Defensor, Overretssagfører C. F. Raaschou, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Zeuthen og M. Carlsen betaler Tiltalte Hans Christian Jensen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold overfor Tjenestekarl Vilhelm Schmidt og Axel Jensen er han rettelig anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Christian Jensen, der er født den 31 December 1890 og ikke funden tiltalt eller straffet, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder er ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, der til dels stemmer med det iøvrigt oplyste, og som i det hele vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, følgende:

Da Tjenestekarl Vilhelm Schmidt sammen med 3 andre Personer den 3 December f. A. om Aftenen ved 10-Tiden forlod Lyng Kro, fik de Øje paa en Person, der syntes at ville skjule sig ved Krohaven og som, da de af Nysgerrighed gik hen til Haven, viste sig at være Tiltalte, der efter sin Forklaring var løben ind i Haven for at undgaa at blive set af de andre.

Der opstod nu Skænderi mellem Tiltalte og Schmidt, paa hvem Tiltalte var forbitret, fordi han troede, at Schmidt vilde indynde sig hos en Pige af Tiltaltes Bekendtskab, og da Schmidt efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed dog er bestridt af Schmidt og en af de Personer, med hvem denne var i Selskab, herunder skubbede til Tiltalte, uden at dette dog, efter hvad Tiltalte har erkendt, skete paa en saadan Maade, at det kunde berettigede Tiltalte til den af ham derefter udviste Adfærd, slog Tiltalte med sin venstre Haand, hvor han havde en Cyklenøgle mellem Fingrene, Schmidt i Ansigtet, hvorved denne, idet han tog fra sig, faldt ned i en Grøft med Tiltalte ovenpaa sig. Da en af Schmidts Ledsagere, der var bange for, at Tiltalte skulde bruge en Dolk, som han vil have set Tiltalte have i Haanden, nu raabte om Hjælp, kom Ungkarl Aksel Jensen, der fra Rejsestalden ved Kroen

hørte Raabet, til og greb Tiltalte i Skuldrene og drejede ham til Side. Tiltalte, som efter sin Forklaring først vilde have trukket sin Dolk op af Skeden, da Aksel Jensen kom tilstede, medens han efter flere af de afgivne Vidneforklaringer allerede havde Dolken fremme, forinden Haandgribelighederne med Schmidt begyndte, slog, da Aksel Jensen tog ham om Halsen, ud med Dolken og tilføjede herunder med denne, uden at dette dog efter Tiltaltes Forklaring var tilsigtet, Jensen et ca. 6 mm langt, 2 mm bredt Saar midt paa Forsiden af venstre Laar. Dolken blev derefter vristet fra Tiltalte.

Ved den af Tiltalte mod Schmidt øvede Vold tilføjedes der sidstnævnte et uregelmæssigt, ret dybtgaaende Saar, der fra Næseroden strakte sig nedover Næseryggen omtrent til, hvor Næsebrusken begynder, indtagende hele Næseryggens Bredde, og videre ned mod højre indvendige Øjenkrog, samt tre omtrent bønnestore Excoriationer paa højre Kind.

Som Følge af Læsionerne, der har generet ham en Del, var Schmidt en Dags Tid arbejdsudygtig. Læsionerne, der ved hans Møde i Retten den 16 December f. A. endnu ikke var helt lægte, maa antages ikke at ville have varig Men til Følge.

Det Aksel Jensen tilføjede Saar i Laaret, der ved hans Møde i Retten den 12 December f. A. endnu smertede ham en Del, naar han gik, maa antages kort efter at være fuldstændig lægt.

Tjenestekarl Schmidt har nedlagt Paastand paa at tilkendes for Udgifter til Lægebehandling 20 Kr. 82 Øre, mod hvilken Paastand Tiltalte intet har haft at erindre.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omsændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, og dens Bestemmelser om Erstatning 20 Kr. 82 Øre til Tjenestekarl Schmidt og Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil Dommen være at stadfæste.

---

Onsdag den 9 Oktober.

Nr. 354. Højesteretssagfører Møller

mod

**Marie Frederikke Dorteia Ibsen**, Willadsens fraskilte Hustru  
(Def. Lunn),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 August 1912: Arrestanten Holger Kristian Nielsen og Arrestantinden Marie Frederikke Dorteia Ibsen, Willadsens fraskilte Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nielsen i 3 Aar og Arrestantinden, Willadsens Hustru, i 2 Aar og en for begge og begge for en betale Ak-

tionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Repsdorph, 35 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Willadsens fraskilte Hustrus Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marie Frederikke Dorthea Ibsen, Willadsens fraskilte Hustru, til Højesteretssagførerne Møller og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Holger Kristian Nielsen og Arrestantinden Marie Frederikke Dorthea Ibsen, Willadsens fraskilte Hustru, tiltales for Røveri.

Arrestanten er født den 21 Oktober 1884 og anset:

Arrestantinden er født den 16 Juni 1879 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 27 August 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 10 Januar 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 20 Marts 1906 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri og Straffelovens § 180 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 30 Marts 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk. med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 8 Maj 1909 efter Lov 30te Marts 1906 § 2, 2det Stk. med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, ved Rettens Dom af 19 November 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Rettens Dom af 29 Januar 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk., med Tvangsarbejde i 48 Dage, ved Rettens Dom af 3 Maj 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved Rettens Dom af 10 Januar 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 90 Dage og senest ved Rettens Dom af 19 August 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, Lov 30te Marts 1906 § 14 og Straffelovens § 181 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Murersvend Ernst Johannes Hansen har i et Forhør den 8 Juni d. A. edelig afgivet følgende Forklaring:

Den 26 Maj d. A. ca. Kl. 12 Aften fulgte han fra sine Forældres



Bopæl paa Frederikssundsvej sin Svoger, Toldbodarbejder Charles Ottesen til Sporvognen, idet de paa Vejen var inde i en Beværtning og drak et eller maaske to Glas Øl; her havde han sin Pung fremme for at betale, og han er sikker paa, at han da havde i alt Fald 5 Kr., maaske 7—8 Kr. i den. Paa Hjemvejen blev han paa Hjørnet af Georgsvej og Frederikssundsvej tiltalt af Arrestantinden, som opfordrede ham til at gaa op med hende. Han, som nok var lidt lystig, men paa ingen Maade beruset, gik ind paa at have Samleje med hende og fulgte med hende op i et Værelse paa 3dje Sal (Kvisten) paa Georgsvej; for ikke at blive overrumplet lukkede han Værelsets Dør til Trappen i Laas; straks efter tog Arrestantinden i Nøglen, og spurgte om han havde husket at lukke rigtigt af.

Medens de nu talte om Betalingen, som hun vilde have forud, hvad han ikke vilde give, blev den omtalte Dør pludselig aabnet, og han, som stod med Ryggen mod den, fik et Slag, han er tilbøjelig til at tro med en Nøgle eller lignende, i Nakken, saa han faldt forover fra Døren mod Vinduet og kom til at ligge paa Maven med Armene fremefter langs en Seng med denne paa højre Side; skønt han tabte Bevistheden et Øjeblik, mærkede han dog 2 Spark i Hovedet og derpaa et paa højre Haand, som han holdt for Hovedet, og husker, at han raabte et Par Gange om Hjælp; iøvrigt laa han af Frygt for yderligere Mishandling stille. Han hørte nu en Mandsstemme, som han har genkendt i Arrestantens Stemme, sige: »Nu har han faaet nok, undersøg ham saa«, og mærkede, at hans Lommer blev undersøgte, og en Del løse Penge, ca. 65 Øre, blev taget fraen Billetlomme indvendig i Jakken, samt at hans Pung blev taget fra hans venstre indvendige Jakkelomme, men straks lagt tilbage igen. Han havde paa Fornemmelsen, at Arrestanten stod bag ved ham, parat til at slaa løs igen.

Efter at have ligget stille endnu et Øjeblik uden at høre mere til Personerne, som han tror gik ind i et Sideværelse eller mulig paa Gangen — Lejligheden bestaar efter det oplyste kun af det ene Værelse — sprang han op, efterladende Stok og Slips, og forlod Huset uden at blive forfulgt. Paa Gaden henvendte han sig fortunlet af Slaget til to Politibetjente, som dog henviste ham til at gøre Anmeldelse næste Dag.

Da han straks efter Overfaldet undersøgte sit Tøj, viste det sig, at de omtalte 65 Øre var borte. Han, som straks vilde have været klar over, at Pengene ogsaa vare tagne fra Pungen, mener ikke at have undersøgt denne før næste Morgen, og da manglede ogsaa de Penge, der havde været i Pungen, bortset fra en afsleben Tokrone. Herved bemærkes, at der efter hans Forklaring havde været tændt Lys i Værelset, men at dette blev slukket, uden at han kan angive Tidspunkterne.

Efter at han næste Dag havde fundet Værelset og i dette, der var aabent, og hvis Beboere ikke vare til Stede, sin Stok og sit Slips, anmeldte han Sagen for Politiet, hvorpaa Arrestanten og Arrestantinden blev anholdte.

I et Forhør den 18 Juni d. A. bemærkede Anmelderen, at han var kommen i Tanker om, at hans Forklaring ikke var udtømmende, idet han efter at have hørt forskellige Vidneforklaringer og tænkt nærmere over Sagen var bleven klar over følgende Optrin, som allerede ved

de tidligere Afhøringer havde forsvævet ham, men hvorom han da kun havde dunkel Erindring.

Efter at han ved Sporvognen havde taget Afsked med Svogeren — saaledes forklarede han nu — blev han tiltalt af en Mand, som han er ganske sikker paa var Arrestanten, der slog Følge med ham og blev trakteret af Anmelderen paa samme Beværtning, hvor han lige havde været med sin Svoger. Herved maa bemærkes, at han ifølge sin beedigede Forklaring i det første Forhør efter at have taget Afsked med Svogeren ikke havde været paa nogen Beværtning. Efter hans ny Forklaring drak han og Arrestanten et Glas Øl hver paa Beværtningen, og da han betalte, spurgte Arrestanten, hvormange Penge han havde, hvortil han svarede, at Penge havde han nok af. Medens han derpaa gik med Arrestanten, kom Arrestantinden, han tror paa Arrestantens Vink, til og fik ham med sig. Under Samværet sagde Arrestanten efter Anmelderens Forklaring, at han var Blikkenslager, efter Arrestantens Forklaring er dette et Tilnavn, han har.

Arrestanten og Arrestantinden nægter at have øvet Vold mod Anmelderen eller berøvet ham hans Penge.

De forklarede først begge, at de efter at have været paa forskellige Beværtninger ved 12<sup>1/2</sup>-Tiden om Natten fulgtes til Georgsvej Nr. 4, hvor Arrestanten gik ind i Gaarden, medens Arrestantinden gik alene op til deres Værelse. Hun forklarede videre, at hun ved Værelsets Dør faldt over Anmelderen Hansen, som laa paa Trappen, men nu rejste sig op og trængte med hende ind i Værelset og tog fat i hendes Tøj; hun tilkaldte Arrestanten og gik derpaa ud paa Trappen, hvorfra hun hørte ham og Anmelderen slaas og tunle i Værelset, og sluttelig smed Arrestanten Anmelderen ud, hvorpaa denne paa Trappen hylede, saa at Beboerne vækkedes, og en Nabo, Arbejdsmand Hansen, opfordrede Arrestanten til at kaste ham ned ad Trapperne, fordi han var løbet mod Naboens Dør, derpaa gik Anmelderen dog roligt ned ad Trappen.

Efter at Politibetjent Nr. 386, Christiansen, havde beediget at have hørt Arrestantinden paa Politistationen straks efter Anholdelsen sige, at hun traf Anmelderen paa Georgsvej og fulgtes op med ham i sin Lejlighed, hvor Døren kort efter gik op, og Arrestanten kom ind, samt at hun saa Anmelderen falde over mod Sengen, og at han ikke havde gjort hende noget, erkendte Arrestantinden i et Forhør den 15 Juni d. A., at hun i Virkeligheden havde mødt Anmelderen paa Gaden og var gaaet op for at pleje Samleje med ham, men da de ikke kunde blive enige om Betalingen, tog han fat i hende, hvorpaa Arrestanten kom til paa hendes Skrig, men at hun ikke ved, hvad der videre passerede.

Efter at have fastholdt denne Forklaring i et senere Forhør vendte hun i et Reassumptionsforhør den 5 Juli d. A. tilbage til sin første Forklaring, idet hun angav som Grund til den anden Forklaring, at hun haabede at faa en Ende paa Sagen og paa, at Kammerets Betjent vilde indløse hendes Ørenringe, hvad han havde stillet i Udsigt at gøre, uden dog at sætte dette i Forbindelse med, at hun afgang Forklaringen.

Arrestantens Forklaring, som han hele Tiden har fastholdt, gaar ud paa, at han efter at have været paa W. C. i Gaarden hørte Spek-

takel i Arrestantindens Lejlighed og hørte hende kalde, at han derpaa hos hende traf Anmelderen, hvem han ikke havde set før, og som paa hans Opfordring straks gik sin Vej, uden at Arrestanten foretog noget, men at Anmelderen ude paa Gangen gav sig til at hvine og skribe, men dog sluttelig gik sin Vej, efter at Arrestanten havde nægtet at efterkomme en Nabos Opfordring om at smide ham ned.

Arrestanten erkender, at han efter Anholdelsen tilbød at betale Anmelderen 10 Kr., hvis Sagen kunde ordnes i Mindelighed, men hævder, at han kun gjorde det af Hensyn til Arrestantinden, som havde overtraadt et Polititilhold. Anmelderen og Politibetjent Nr. 864, Bøgelund, har iøvrigt edeligt forklaret, at Arrestanten tilbød at betale »Pengene« tilbage, hvis Anmelderen vilde gaa i Forbøn for ham og Pigen.

Endvidere erkender Arrestanten, at han straks, da han saa Anmelderen komme med Politi, sagde: »Det skal komme dig dyrt til at staa« eller lignende, men han siger, at han herved har sigtet til, at Anmelderen var Skyld i, at noget Porcelæn var gaaet itu i Arrestantindens Lejlighed.

Forskellige af Husets Beboere ere afhørte som Vidner.

Arbejdsmand Hansens Hustru, Sofie, har saaledes edelig forklaret, at hun fra hendes og hendes Mands Lejlighed, der støder lige op til Arrestantens og Arrestantindens, den paagældende Nat hørte Spektakel og et Dump inde i sidstnævnte Lejlighed og kort efter en Mand jamre sig og raabe: »Hjælp, Hjælp, jeg bliver overfaldet«, og da hendes Mand, som hun vækkede, nu aabnede Entrédøren og spurgte, hvad det var for et Spektakel, aabnede Arrestanten samtidig sin Dør og sagde: »Ja, hvad er det for et Spektakel«, og derpaa henvendt til en Mand nede paa Trappen: »God Aften, er det Dig, gamle Ven?«. Vidnets Mand, Arbejdsmand Anders Jørgen Hansen, har ligeledes edelig forklaret, at han troede, det drejede sig om en fuld Mand, og opfordrede Arrestanten til at smide ham ned ad Trappen, men derpaa hørte han en Mand nede ved 2den Sal raabe om at faa sin Pung. Arrestanten svarede ikke men gik ind.

Ingen af Vidnerne har hørt Arrestanten løbe mod deres Dør.

Ugift Dagmar Christiansen, der bor hos Vidnerne, har edelig forklaret, at hun den paagældende Nat vaagnede ved et Bump, som om nogen faldt til Gulvet, og at hun derpaa hørte en skribe om Hjælp og lidt efter, at han nede fra Gangen bad om sin Pung.

Johanne Nielsen, der bor paa 1ste Sal i Huset, har edelig forklaret, at hun antagelig ved 1-Tiden hørte en Mandsstemme raabe 2—3 Gange om Hjælp, og at hun derpaa hørte et Bulder og lidt efter saa en Mand komme rutschende ned ad Trapperne, bedende om sin Pung og senere hørte en Kvinde hvine.

Alle disse Vidner har forklaret, at de Dagen efter Overfaldet saa Blod i Arrestantindens Værelse, dels foran Sengen, dels mellem Sengen og Vinduet og endvidere Blodstænk langs Sengen; Hansens Hustru endvidere, at Arrestantinden viste hende Blodet paa Gulvet og bad om en Kost til at feje dette.

Kludesamler Lars Olsen og Anna Rasmussen forklarer ligeledes at have set en Blodplet paa Gulvet mellem Sengen og Vinduet.

Arrestanten og Arrestantinden nægter at have set Blod paa Gulvet.

Endelig forklarer Enke Andrea Andreasen, der har Værelse lige under Arrestanten og Arrestantinden, edelig, at hun den Nat vaagnede

ved, at en Mand og Arrestantinden — det kunde hun kende paa Stemmerne — gik op ad Trappen. Der er efter hendes Forklaring meget lydt i Huset, og hun forklarer videre, at hun hørte de nævnte 2 Personer inde i Arrestantindens Lejlighed tale sammen om Betaling for Samleje, at hun derpaa hørte en tredje komme ind ad Døren og med et Slag, hun tror af et Instrument, idet det lød haardt, slaa til Manden, saaledes at han med stærkt Rabalder faldt hen ad Gulvet, at hun derpaa hørte 2 Personer bevæge sig i Værelset, som hun tror om den faldne, der laa stille i nogle Minutter, og at hun endelig hørte en raabe og skrike om Hjælp og styrte ned ad Trapperne og efter at være kommen ned raabe om sin Pung og sine Penge, samt at hun næste Dag saa en Blodpøl i Arrestantindens Værelse paa Gulvet tæt ved Sengen og Blodstænk langs Sengen; hun har i Retten afleveret en Manchet, som Værten efter hendes Forklaring Dagen efter Overfaldet fandt i Værelset. Denne Manchet, som synes stærkt blodpletet, har Anmelderen genkendt som en, han ved Overfaldet havde paa højre Haand.

Alle disse Vidner har erklæret, at de ikke har hørt Arrestantinden fra Lejligheden kalde paa Arrestanten, samt at de ikke nærer Tvivl om, at Anmelderen blev overfaldet.

Med Hensyn til Anmelderens Færden kort før og efter Begivenheden er følgende oplyst:

Hans Svoger, Toldbodarbejder Charles Ottesen, har edelig forklaret, at de drak to Glas Øl, og det, da de skiltes, ikke var at mærke paa Anmelderen, at han var beruset, og at han i alt Fald ikke har været mere beruset, end at han kunde klare sig selv, samt at han, efter at Anmelderen havde betalt, saa flere Kronestykker, meget muligt 5 à 7 Kr., i hans Pung.

Opvarter Ernst Meyer i Beværtningen Frederikssundsvej Nr. 60 har edelig forklaret, at Anmelderen var inde i Beværtningen den paagældende Aften, saa vidt han mindes kun én Gang og sammen med Ottesen, og ikke lod beruset, samt at han ikke mindes at have set Arrestanten.

Indehaveren af Beværtningen, Frederik Petersen, forklarer at have set Anmelderen i Beværtningen den paagældende Nat noget før Kl. 1, at Anmelderen gik ved Lukketid Kl. 1 og da ikke var mere beruset, end at han var klar over, hvad han foretog sig, samt at Vidnet var sammen med Anmelderen og ikke mindes, at denne var sammen med Arrestanten.

Polibetjent Nr. 486, Bjerre, og 254, Elmelunde, har endelig edelig forklaret, at Anmelderen til dem Kl. 1<sup>3</sup>/<sub>4</sub> om Natten anmeldte, at han hos en Pige var bleven overfalden af en Mand og berøvet sine Penge, samt at Anmelderen var meget blodig i Ansigtet, og at det var deres bestemte Indtryk, at Anmeldelsen var rigtig, at de ansaa ham, der ikke kunde paavise Huset, for meget beruset, men at de ikke tør benægte Muligheden af, at hans vakkende Holdning skyldtes Overfaldet.

Endvidere forklarer de, at de Klokkeren lidt før 1 mødte Arrestanten og Arrestantinden og ikke saa Anmelderen.

Efter Anmelderens Forklaring tilføjedes der ham ved Overfaldet et blødende Saar af en 10 Øres Størrelse i Nakken og paa højre Haand en Hudafskrabning; han led af Nervøsitet og Hovedpine og var uarbejds-

dygtig i 8 Dage, og i et Forhør den 20 Juli d. A. forklarede han, at han siden Overfaldet nu og da har lidt af Hovedpine.

I det foreløbige Forhør den 28 Maj d. A. viste hans højre Haand og Haanded sig ikke saa lidt hævet, over midterste Haandrodsben og paa Pegefingern samt over Næseryggen saas Hudafskrabninger.

Blikkenslager Robert Petersen har edelig forklaret, at han den 29 Maj d. A. om Formiddagen saa Anmelderen ligge paa en Chaiselong stærkt forslaaet i Ansigtet og paa Hænder og saa, at hans Jakke og Vest var helt blodige og tilsmudsede.

I en den 20 Juli d. A. afgiven Lægeerklæring hedder det, at der i venstre Baghoved, i hvilket Anmelderen angav at have haft et Saar og en stor Bule, intet Ar kan konstateres, saa at Saaret maa have været meget lille, hvorimod der endnu findes en tydelig diffus Hævelse af Partiet, og at der paa Rygsiden af højre Haand ses et 25 Øre stort Ar, som efter sin Farve at dømme er ca. 2 Maaneder gammelt, hviket formentligt ingen Følger vil efterlade ud over et misprydende livsvarigt Ar, hvorimod Slaget i venstre Side af Baghovedet, hvilket ligesom Slaget paa Haanden maa antages ført med stor Kraft, muligvis vil give Anledning til, at Anmelderen i Fremtiden let faar rheumatiske Affektioner og dermed følgende Tilbøjelighed til Hovedpine.

Der findes nu ikke, uagtet Anmelderen Hansens Forklaring som anført paa nogle Punkter er usikker, Grund til ikke at tillægge den Betydning med Hensyn til selve Overfaldet, angaaende hvilket han under hele Undersøgelsen uforandret har afgivet samme detaljerede Forklaring, og idet denne Forklaring stærkt bestyrkes af Sagens øvrige Oplysninger, samt idet Arrestantens og Arrestantindens modsigende og i sig selv usandsynlige Forklaringer samt deres Fortid taler imod dem, findes det uden Betænelighed at antage, at Arrestanten paa den af Anmelderen angivne Maade, rimeligvis efter forudgaaende Aftale med Arrestantinden, har slaet ham til Jorden og øvet Vold mod ham for at give Arrestantinden Lejlighed til at fratage Anmelderen hans Penge, og at hun benyttende sig heraf har gjort dette til fælles Fordel for begge.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten og Arrestantinden være at anse begge efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . . Arrestantinden i 2 Aar.

Nr. 145. Folketingsmand P. Sabroe (Selv)

mod

Slagelse Byraad (Ingen),

betræffende Appellantens Forpligtelser i Henhold til en indgaaet Lejekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 November 1911: Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe, bør til Citanterne,

Slagelse Byraad, betale 557 Kroner 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 November 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Saa bør Indstævnte og til Justitskassen bøde 20 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Dems lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det i Dommen omhandlede Beløb af 450 Kroner maa godskrives Appellanten, og at denne skal tilsvare det indstævnte Byraad Løn til Opsynsmanden for Tiden fra 1 September 1909 til 1 Marts 1910. Dette Tilsvare kan, under Hensyn til Størrelsen af den Løn, Byraadet har udbetalt Opsynsmanden i det Tidsrum, han oppebær saadan, kun sættes til 500 Kroner, og Lønnen for Tiden fra 1 September 1909 til 1 December s. A. er derhos allerede godskrevet Byraadet ved Fastsættelsen af Appellantens ovennævnte Krav til 450 Kroner. Byraadet kan derfor kun fordre yderligere Løn til Opsynsmanden for Tiden fra 1 December 1909 til 1 Marts 1910 og da med 250 Kr. Med den af Appellanten anerkendte Skyld, 382 Kroner 50 Øre, udgør Byraadets samlede Tilgodehavende hos Appellanten saaledes 632 Kroner 50 Øre, og naar de 450 Kroner drages herfra, bliver Appellantens Restskyld 182 Kroner 50 Øre, som han vil have at betale med Renter som i Dommen fastsat. I Henseende til Processens Omkostninger og den idømte Mulkt vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Folketingsmand P. Sabroe, bør til de Indstævnte, Slagelse Byraad, betale 182 Kroner 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 November 1910, til Betaling sker. I Henseende til Sagens Omkostninger og den idømte Mulkt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og de Indstævnte hver 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lejekontrakt af 6 Januar 1907 med Tillægspaategninger bl. a. af 29 November 1908 bortlejede Citanterne, Slagelse Byraad, til Indstævnte, Folketingsmand P. Sabroe og en herunder Sagen ustævnt Tredjemand, i Forening med hvem Indstævnte dengang drev Fabrikation af Pølser, forskellige til denne Virksomhed bestemte, paa samme Plads som de kommunale Slagtehusene i Slagelse beliggende Lokaler m. v. for en i Kontrakten

med Paategninger nærmere fastsat Leje, og bl. a. paa Vilkaar, at Lejerne, der hæftede solidarisk for Forpligtelserne ifølge Kontrakten, ved Lejemaalets Ophør skulde være pligtige at betale Erstatning for eventuel Forringelse af det Lejede, hvorhos der i Kontraktens § 9 bl. a. indeholdtes følgende Vedtagelse:

»Lejerne er i Kontraktstiden pligtige til at betale Løn til en af Kommunen antaget Opsynsmand, begyndende med 1200 Kr. aarlig, stigende med 50 Kr. hvert andet Aar indtil 1500 Kr. aarlig . . . . «

Endelig var det ved Kontraktens § 14 fastsat, at Lejerne i Tilfælde af, at de misligholdt Lejemaalet, ligesom i alle andre Tilfælde af Lejemaalets Ophør, derunder ogsaa ved Standsning af Fabrikens Drift, skulde betale Lønning efter § 9 for det paafølgende Halvaar, uden Hensyn til om Kommunen ved Misligholdelsen af Kontrakten led Tab eller ikke.

Efter at Lejerne i Efteraaret 1909 havde maattet standse Driften, har Citanterne under nærværende Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale:

1) Resterende Leje. . . . .	312 Kr. 50 Øre
2) Erstatning for Forringelse ifølge afholdt Synsforretning. . . . .	70 - 00 -
3) Løn til Opsynsmanden fra 1 September 1909 til 1 Marts 1910 . . . . .	625 - 00 -

ialt 1007 Kr. 50 Øre,

med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 28 November 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Medens Indstævnte erkender at skyldte de tvende førstnævnte Poster af Beløb tilsammen 382 Kr. 50 Øre, gør han derimod med Hensyn til Post 3 gældende, at han ikke er pligtig at betale den ommeldte Lønning af 625 Kr., men at han tværtimod paa denne Konto har tilgode hos Citanterne et Beløb, der af ham under Proceduren sluttelig er opgjort til 450 Kr., hvori han paastaar Citanternes af ham anerkendte Fordring likvideret. Den af Indstævnte givne Fremstilling gaar i saa Henseende nærmere ud paa, at Citanterne ikke har lønnet Opsynsmanden overensstemmende med Kontraktens § 9, men kun betalt ham Løn med 900 Kr. aarlig indtil 1 April 1909 og derefter med 1000 Kr. aarlig indtil 1 December 1909, og at Citanterne paa denne Maade i det hele kun har udbetalt 2625 Kr. til Opsynet. Da derimod Fabriken indtil den 1 September 1909 har indbetalt Opsynsmandens Lønning til Slagelse Kommune efter den i Kontrakten fastsatte Lønskala med ialt 3075 Kr., har Citanterne saaledes uberettiget tilbageholdt et Beløb af 450 Kr., som Indstævnte anser sig berettiget til erholde godskrevet ved Opgørelsen af hans Mellemværende med Citanterne.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte og dennes daværende Kompagnon

under de før Kontraktens Oprettelse stedfindende Forhandlinger har gjort Citanterne bekendt med, at Fabriken, der var baseret paa at drive Fabrikation af Pølser under kommunal Kontrol, maatte lægge Vægt paa, at denne Kontrol blev effektiv, ligesom det maa antages at have været Hensynet hertil, som bevirkede, at Lejerne ønskede Ansættelse af en kommunal Opsynsmand og paatog sig at lønne denne. Da Citanterne herefter maatte være paa det Rene med, at Lejerne kun var indgaaet paa at udrede den heromhandlede Lønning under Forudsætning af, at Beløbet — saalænge Fabriken var i Drift og Kontrollen derfor paakrævet — medgik til Betaling af Opsynsmanden, findes Citanterne at have været uberettigede til paa denne Konto at paalægge Lejerne en større Udgift end den af Kommunen faktisk afholdte.

Citanterne har nu vel heroverfor villet gøre gældende, at det af dem ansatte Opsyn har været behørigt, idet Fabriken har været tilset foruden af den ovennævnte Opsynsmand endvidere af en anden af Kommunens Funktionærer; men da det er in confesso, at denne Funktionær, der samtidig havde Tilsyn med Kommunens Slagtehus, allerede for denne Virksomhed oppebar Løn hos Kommunen, og da det ikke af Citanternes Procedure med tilstrækkelig Sikkerhed kan ses, om der af de af Indstævnte indbetalte Lønningssbeløb er ydet denne Funktionær Ekstrabetaling for hans Opsyn med Pølsefabriken, maa der gaas ud fra, at Sagen forholder sig som af Indstævnte anbragt, og at Citanterne saaledes paa denne Konto hos Indstævnte har oppebaaret 450 Kr. for meget, og dette Beløb, mod hvis nærmere Beregning Citanterne ingen speciel Indsigelse har fremført, vil derfor være at godskrive Indstævnte. Da imidlertid den ovennævnte Bestemmelse i Kontraktens § 14 indrømmer Citanterne Ret til i Tilfælde af Driftens Standsning at fordre Løn til Opsynsmanden i 6 Maaneder, og da denne Erstatning udtrykkelig er tillagt Citanterne uden Hensyn til, om de ved Driftens Ophør maatte spare Udgiften til Opsynet, maa Citanterne, idet det efter det Foreliggende maa antages, at Driftens Standsning er regnet fra den 1 September 1909, anses berettigede til at kræve Betaling af det ovenomhandlede Beløb af 625 Kr. Naar heri afkortes det fornævnte Beløb af 450 Kr., vil Indstævnte saaledes til Rest paa Lønning til Opsynet have at betale 175 Kr., hvortil kommer det af ham anerkendte Beløb af 382 Kr. 50 Øre for Leje m. v., og Indstævnte vil herefter i det Hele være at tilpligte at betale 557 Kr. 50 Øre med Renter heraf som af Citanterne paastaat.

Som udebleven fra den befalede Forligsmægling vil Indstævnte derhos have at betale til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 20 Kr., ligesom han vil have at godtgøre Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.



Nr. 164. Ejendomsmægler **J. P. Jensen** (I. Kondrup)

mod

**Tømmerhandler Carl Johansen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om Betingelserne var tilstede for at faa et Salær for en Ejendomshandel udbetalt.

Hobro Købstads Bytings Dom af 14 April 1910: Indstævnte, Tømmerhandler Carl Johansen i Hobro bør til Citanten, Ejendomsmægler J. P. Jensen i Aarhus, betale 600 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 November 1908, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1910: Citanten, Tømmerhandler Carl Johansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Ejendomsmægler J. P. Jensen, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten 80 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omtalte, af Appellanten affattede Slutseddel, ved hvilken der blev afsluttet en endelig Handel om Ejendommen, indeholder Indstævntes Erkendelse af at skyldte Appellanten 600 Kroner som Salær, og der foreligger intet, som kan fritage Indstævnte for denne Forpligtelse overfor Appellanten, der er uden Skyld i, at den indgaaede Ejendomshandel ikke blev fuldbyrdet, og særligt maa antages at have givet Indstævnte rigtig Besked om Køberens økonomiske Forhold.

Som Følge heraf vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten det paastævnte Beløb med Renter, og da Bytingsdommen har dette Resultat, og der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om at forandre dens Bestemmelse om Processens Omkostninger til Appellantens Fordel, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten blive at ophæve.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Tømmerhandler Carl Johansen, til Appellanten, Ejendomsmægler J. P. Jensen, med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Tømmerhandler Carl Johansen i Hobro, i September Maaned 1908 havde givet Indstævnte, Ejendomsægler J. P. Jensen i Aarhus, Ejendommen Dyrbygaard i Kommission og lovet ham et Salær af 600 Kr. for det Tilfælde, at han skaffede ham den solgt, afhændede han ved en under 18 s. M. oprettet Slutseddel Ejendommen til en ham af Indstævnte, der havde medvirket ved Handlens Indgaaelse, anvist Køber, forhenværende Mejerier Chr. D. Kyhl af Vistoft. Da denne imidlertid ikke erlagde en den 1 Oktober næstefter, paa hvilken Dag han skulde tiltræde Ejendommen, forfalden Udbetaling af 5000 Kr., lod Citanten en Arrestforretning afholde hos ham for Beløbet, hvorefter de enedes om at lade Handlen gaa tilbage imod, at Kyhl meddelte Citanten Transport paa en ham tilhørende Panteobligation paa 10,000 Kr. og kontant betalte ham 2000 Kr.

Under nærværende Sag har derefter Indstævnte i 1ste Instans søgt Citanten til Betaling af ovennævnte Salær, 600 Kr., tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 3 November 1908, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, er Sagen nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Frifindelspaastand har Citanten gjort gældende, at hans Løfte om at ville betale Indstævnte det omhandlede Salær var knyttet til den Forudsætning, at den Køber, Indstævnte forskaffede ham, var i Stand til at opfylde de Vilkaar, som maatte blive fastsatte for ovennævnte Ejendoms Salg, og at denne Forudsætning er bristet, idet Citanten saa sig nødsaget til at lade den med Kyhl indgaaede Handel gaa tilbage, fordi denne ikke kunde opfylde sine Forpligtelser efter samme.

Efter Forholdets Natur maa det anses som Betingelse for, at et Kommissionssalær kan være fortjent, at den paagældende Handel er gaaet endelig i Orden. Dette kan nu ikke anses at være sket allerede ved Oprettelsen af den ovennævnte Slutseddel, idet denne efter sit Indhold skulde afløses af Dokumenter »udførte« af en navngiven Sagfører, hvorhos det i samme var bestemt, at Køberen først skulde overtage Ejendommen til et nærmere angivet senere Tidspunkt samtidig med, at han skulde udbetale den kontante Del af Købesummen. Efter det Foreliggende maa der derhos gaas ud fra, at den af Indstævnte præsenterede Køber allerede ved Slutsedlens Oprettelse var ude af Stand til at opfylde Handelsvilkaarene, og at en endelig Fuldbordelse af Ejendoms købet derfor paa Forhaand var udelukket.

Herefter, samt da Indstævnte ikke overfor Citantens Benægtelse har godtgjort eller bragt til Sandsynlighed, at der ved Fastsættelsen af den Citanten for Misligholdelsen forligsmæssig betalte Erstatning — der efter det om den tiltransporterede Obligations sandsynlige Værdi oplyste ikke kan antages at have oversteg det Citanten ved Ikke-Opfyldelsen forvoldte Tab — har været taget Hensyn til det Indstævnte tilsagte Salær, har Indstævnte ikke med Føje kunnet gøre Krav paa at erholde bemeldte Salær udbetalt af Citanten, og denne vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde godtgøre Citanten med 80 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Torsdag den 10 Oktober.

Nr. 174. Fhv. Førstelærer **Anders Petersen** (Møldrup)

mod

**Bredsten Sogneraad** (Bache),

betræffende et Lønnings- og Pensionsspørgsmaal.

Nørvang-Tørrild Herreders ordinære Rets Dom af 23 Juli 1909: De Indstævnte, Bredsten Sogneraad, bør for Tiltale af Citanten, pens. fhv. Førstelærer A. Petersen, København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær og Godtgørelse for udlagt Porto tillægges der Sagfører Ohrt henholdsvis 40 Kr. og 1 Kr. 65 Øre og i Salær Sagfører Gyntelberg 40 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Februar 1911: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges de for Appellanten, forhenværende Førstelærer Anders Petersen, og for de Indstævnte, Bredsten Sogneraad, beskikkede Sagførere for Overretten, Overrettsagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnet af 16 Juli 1857 maa Ministeriet anses at have forbeholdt sig at træffe nærmere Afgørelse af, hvorledes der skulde forholdes med Afkortningen efter de 10 Aars Forløb, og saadan Afgørelse er derefter lovlig truffen ved Ministeriets i Dommen nævnte Skrivelse af 2 Juli 1883.

Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Møldrup og Bache hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge den for Bredsten Kommune approberede Skoleplan af 14 April 1836 blev der i den anordningsmæssige Løn for Førstelæreren ved Bredsten Skole — 6 Tdr. Rug og 35 Tdr. Byg — afkortet 25 Tdr. Byg for Offer og Akcidenser. Efter at det ved Lov af 8 Marts 1856 om Borger- og Almueskolevæsnet var bestemt, at det Vederlag, som de Lærere, der besørgede kirkelige Forretninger, herfor oppebære, fremtidig ikke skulde komme til Afdrag i deres Løn, indgav Bredsten Sogneforstanderskab til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnet et Andragende om, at Gennemførelsen af denne Bestemmelse maatte blive udsat for nævnte Embedes Vedkommende, og i Anledning heraf bevilgede Ministeriet ved Skrivelse af 16 Juli 1857, »at der for Offer og Akcidenser afkortes Førstelæreren 15 Tdr. Byg aarligen for det første i 10 Aar fra den 1 Januar d. A. at regne«, hvorimod Andenlærerens Løn fra den 1 Juli 1857 forhøjedes med et tilsvarende Kvantum Byg. Den Førstelæreren tilkommende Lønning blev derefter udredet med 6 Tdr. Rug og 20 Tdr. Byg aarlig, hvilket Forhold vedvarede ogsaa efter Udløbet af det i Ministeriets nysnævnte Skrivelse ommeldte Tidsrum — ved hvis Udløb der ikke skete en fornyet Henvendelse til Ministeriet — og da Embedet ved den daværende Lærers Afgang blev ledigt fra den 1 Juli 1877, blev det i Opslaget angaaende Embedsledigheden angivet, at Lønningen bl. a. androg bemeldte Kvantum Korn. Den 19 Juli 1877 blev Appellanten, forhenværende Førstelærer Anders Petersen nu i København, kaldet til at beklæde oftnævnte Embede, og under 5 November 1882 indgav han til vedkommende Skoledirektion et Andragende, hvori han, næst at forespørge, om han havde lovlig Adkomst til de i Lønningen, som meddelt, hidtil indeholdte 15 Tdr. Byg, androg om, at de i bekræftende Fald maatte blive ham anviste til Udbetaling. I Anledning af dette Andragende udtalte Skoledirektionen i en til Sogneraadet stilet Skrivelse af 19 Februar 1883, at efter Indholdet af Vakanceopslaget havde Appellanten næppe noget Retskrav paa Erstatning for de ham hidtil afkortede 15 Tdr. Byg aarlig, samt at Spørgsmaalet om, hvorvidt Afkortning uanset den ved Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnets Skrivelse af 16 Juli 1857 fastsatte Tidsfrist fremdeles kunde vedblive, vistnok burde forelægges Ministeriet, og da Sogneraadet derefter androg Ministeriet om, at den stedfundne Afkortning maatte vedblive som hidtil, svarede Ministeriet under 2 Juli 1883, »at der intet haves at erindre imod, at der indtil videre som hidtil afkortes 15 Tdr. Byg aarlig i bemeldte Lærers Lønning paa Vilkaar, at Spørgsmaalet, om der bør skrives til en Omordning og Udvidelse af Kommunens Skolevæsen ved Oprettelse af Pogeskoler i de mere fraliggende Dele af Sognet eller paa anden hensigtsmæssig Maade,

forelægges Ministeriet til Afgørelse inden Udgangen af Aaret 1884\*. Det af Ministeriet saaledes rejste Spørgsmaal blev derpaa under 29 November 1884 af Sogneraadet forelagt Ministeriet til Afgørelse, og idet det i Ministeriets Skrivelse af 2 Juli 1883 stillede Vilkaar saaledes var opfyldt, har der ikke fundet nogen Forandring Sted med Hensyn til Udredelsen af den oftnævnte Lærerembede tilkommende Lønning.

Idet Appellanten — der fra 1 Januar 1897 har erholdt Afsked med Pension fra det tidmeldte Embede — har hævdet, at den efter Udløbet af det i Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnets Skrivelse af 16 Juli 1857 fastsatte Tidsrum af 10 Aar fra den 1 Januar nævnte Aar at regne skete Afkortning af 15 Tdr. Byg aarlig i Embedets Løn har været uberettiget, og idet han i Henhold hertil har anbragt, at han i de 19½ Aar, han har beklædt Embedet, har erholdt nævnte Kvantum Byg aarlig mindre i Løn, end der rettelig tilkom ham, samt at han i Pension har erholdt aarlig mindst 100 Kr. mindre, end han har Krav paa, har han under nærværende Sag i første Instans paastaat de Indstævnte, det oftnævnte Sogneraad, tilpligtet at betale ham den forlidet udbetalte Løn med  $19\frac{1}{2} \times 150$  Kr. eller 2925 Kr.

samt den i Tidsrummet indtil den 31 December 1907 for-

lidet udbetalte Pension med  $11 \times 100$  Kr. eller . . . 1100 —

altsaa ialt . . . 4025 Kr.

tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31 Maj 1908, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er de Indstævnte overensstemmende med den af dem derom nedlagte Paastand frifundne for Appellantens Tiltale, og Sagen er nu af ham indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin ovennævnte Paastand og derhos nedlagt forskellige subsidiære Paastande. De Indstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Underrettsdommen.

I Modsætning til, hvad de Indstævnte har gjort gældende, maa der nu vel gives Appellanten Medhold i, at det er uden Betydning, hvorledes den med det paagældende Lærerembede forbundne Løn er opført i det Opslag, i Henhold til hvilket han i sin Tid optraadte som Ansøger til dette, idet Spørgsmaalet om, hvilken Lønning der tilkommer ham, maa afgøres efter Skoleplanen og senere Lovbestemmelser. I saa Henseende findes der fremdeles vel ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold i, at den af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnets ved den oftnævnte Skrivelse af 16 Juli 1857 for det omhandlede Embedes Vedkommende bevilgede Udsættelse med Gennemførelsen af Bestemmelserne i Loven af 8 Marts 1856 har haft vedblivende Gyldighed ogsaa efter Udløbet af de i Skrivelsen nævnte 10 Aar, saaledes at der, indtil anden Bestemmelse maatte være truffen — hvad ikke ses at have været Tilfældet i Appellantens Embedstid — stadig i Lønningen vilde være at afdrage 15 Tdr. Byg aarlig. Men selv om Appellanten herefter maa anses i og for sig at have haft Krav paa den anordningsmæssige Løn uden nogen Afkortning for Tiden fra Em-

bedets Tiltrædelse indtil den 2 Juli 1883, findes saadant Krav ikke at kunne tilkomme ham for den derefter følgende Del af hans Funktionstid, da Afkortningen for dette Tidsrums Vedkommende, som meldt, er godkendt af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og da denne Godkendelse under Hensyn til, at der i samme Ministeriums Skrivelse af 16 Juli 1857 maa anses at være taget Forbehold om Afkortning ogsaa i den efter Forløbet af den i Skrivelsen nævnte Frist følgende Tid, ikke findes at savne Gyldighed. Hvad endelig angaar det Appellanten efter det Foranførte tilkommende Krav for Tiden indtil den 2 Juli 1883, maa dette anses bortfaldet i Henhold til D. L. 5—14—4, da Appellanten, der under 15 September 1904 henstillede til Vejle Amtsraad at forhøje hans Pension med en rimelig Sum, imod at han gav Afkald paa den ham formentlig tilkommende Ret til anordningsmæssig Løn, i hvert Fald ikke forinden han fremkom med denne Henvendelse, ses at have gjort noget til Afbrydelse af den løbende Forældelsesfrist egnet Skridt.

Herefter og selv bortset fra, at de Indstævnte ikke er rette Sagvoldere med Hensyn til den af Appellanten indtalte Pensionsydelse, maa det billiges, at de Indstævntes Frifindelsespaastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, og ved hvis Bestemmelser om de Salærer, der er tillagte de for Appellanten og for de Indstævnte beskikkede Sagførere for Underretten saa vel som om den Godtgørelse for Udlæg, der er tilkendt den første af disse, det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de for Appellanten og for de Indstævnte beskikkede Sagførere for Overretten i Salær hver 50 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Færdig fra Trykkeriet den 31 Oktober 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 84—85.

---

---

Fredag den 11 Oktober.

Nr. 24 og 25. Grosserer I. C. Gregersen, Lagerchef M. F. Lem og Overretssagfører Joh. Henr. Borrebæk som executores testamenti i Dødsboet efter Købmand Anton Olsen Berg af Kristiania

mod

Kunstmaler John Leopold Lübschitz og Enkefru, Justitsraadinde Helene Jacobsen, født Lübschitz, m. Fl.

samt

Enkefru Annette Foss, født Guldbrandsen,

mod

Dødsboet efter Købmand Anton Olsen Berg af Christiania ved dettes Executorer, Grosserer I. C. Gregersen, Lagerchef M. F. Lem og Overretssagfører Joh. Henr. Borrebæk, alle boende i Norge, samt Kunstmaler John Leopold Lübschitz m. Fl.,

betræffende Fortolkning af et Testamente.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 2 August 1911: Kunstmaler John Leopold Lübschitz, hans Søster, Fru Justitsraadinde Helene Jacobsen, født Lübschitz, samt Disponent Johan Stixrud og hans Søster Petronella Stixrud, anerkendes som eneste Arvinger i nærværende Bo, hver for en Fjerdedel.

## Højesterets Dom.

Efter de i den indankede Decision gængivne Bestemmelser af det omtvistede Testamente maa det antages at have været Testators Mening og Villie, at ogsaa, naar det sidste Broderbarn afgik ved Døden uden Livsarvinger, skulde den Lod, hvoraf den Paagældende havde haft Rentenydelse, gaa i Arv til Livsarvingerne efter de andre Broderbørn, og det er derfor i Decisionen rettelig antaget, at Dødsboet efter Købmand Olsen Berg ikke kan gøre Krav paa nogen Del af den paagældende Kapital. Da det i Henhold til de i saa Henseende i Decisionen anførte Grunde

ligeledes billiges, at Fru Annette Foss er udelukket fra at deltage i Arven, vil Decisionen i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil ovennævnte Dødsbo have at betale til Kunstmaler Lübschitz og Justitsraadinde Jacobsen med 300 Kroner og til Johan Stixrud og Petronella Stixrud med 300 Kroner. For Fru Foss' Vedkommende findes Processens Omkostninger at kunne ophæves.

#### Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanterne, Grosserer I. C. Gregersen, Lagerchef M. F. Lem og Overretssagfører Joh. Henr. Borrebæk som executores testamenti i Dødsboet efter Købmand Olsen Berg til Kunstmaler J. L. Lübschitz og Enkefru, Justitsraadinde H. Jacobsen, født Lübschitz, med 300 Kroner og til Johan Stixrud og Petronella Stixrud med 300 Kroner. For Enkefru Annette Foss' Vedkommende ophæves Processens Omkostninger. Til Justitskassen betaler nævnte Dødsbo og Enkefru Foss hver 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 16 December 1853 oprettede Hofmaler og Tapetfabrikant John Guulsen Berg i København et den 5 Januar 1854 notarialiter attesteret Testament, hvis §§ 4, 5, 6 og 7 lyde saaledes:

#### § 4.

Da jeg ikke efterlader mig Livsarvinger og ifølge reciproct Testament alene er raadig over min Ejendom, saa skal min efterladte Formue (med Undtagelse af de i § 2 og 3 nævnte Summa) tilfalde efternævnte mine 5, siger fem Brødreborn, nemlig Marte Gulbrandsen, nu gift med Malermester Lübschütz, Peder Gulbrandsen, Bager og Konditor i Norge, Gulbrand Engelbretsen Stixrud, Gaardbruger i Norge, Martha Engelbretsen Stixrud i Huset hos mig, Anders Engelbretsen Stixrud, nu i Norge, og deles imellem dem i fem lige store Dele.

#### § 5.

Saafermt som ovennævnte min Formue er delt i fem lige store Dele, til nævnte mine fem Arvinger, skal disse fem Arveparter indsættes i Københavns Overformynderi og forblive indestaende her til Forrentning, saalænge nævnte mine fem Arvinger ere i Live, og saaledes, at hver af Arvingerne ere berettigede til, hver for sig, at hæve Renterne af den dem tilfaldne Arvepart, til hver af de lovbestede Terminer.



## § 6.

Naar nogen af mine fem Hovedarvinger ved Døden afgaar og efterlader Livsarvinger, skal den afdøde Arvings Arvepart tilfalde den Afdødes efterladte Børn til lige Deling, dog paa Vilkaar, at den afdødes Arvepart forbliver indestaaende i Overformynderiet indtil dens efterladte Børn have opnaaet den myndige Alder, dog skal Renterne af den Arv, som saaledes er tilfalden nævnte Børn anvendes til deres Opdragelse, og naar de have opnaaet den myndige Alder, da skal de være berettigede til at udtage af Overformynderiet den dem tilfaldne Arvepart til egen Raadighed.

## § 7.

Dersom derimod nogen af nævnte mine Hovedarvinger skulde afgaa ved Døden uden at efterlade Livsarvinger, da skal den Afdødes Arvepart deles lige imellem de tilbagelevende Hovedarvinger og forblive indestaaende i Overformynderiet paa samme Vilkaar som dens oprindelige Arveparter. Ligeledes skal forholdes med de femten Hundrede Rigsdaler, som efter § 3 ere indsatte for Malersvend C. F. Larsen, naar han ved Døden er afgaaet.

I et nævnte Testament tilføjet Tillæg af 15 November 1860 hedder det:

»Ved dette Tillæg bestemmes, at den Sum 5000 Rdl. r. m. skriver Fem Tusinde Riggsbankdaler Rigsmønt, naar jeg er død, forlods skal udtages af mit Bo og uden Ophold indsættes i Københavns Overformynderi, hvoraf Renterne skal tilfalde min Niece Marte Engelbretsen Stixrud og blive at udbetale til hende hvert Aars Terminer, saalænge hun lever, foruden de Renter, hun vil erholde af den Kapital, som efter mit Testamente tilkommer hende. Efter hendes Død skal denne Sum deles paa samme Maade som bestemt er i ovennævnte mit Testamente.

København, den 15 November 1860.

John Guulsen Berg.«

I andet Tillæg af 8 August 1862 hedder det:

»Ved dette Tillæg bestemmes, at den Sum, 5000 Rdl., skriver Fem Tusinde Rigsdaler Rigsmønt, naar jeg er død, forlods skal udtages af mit Bo, og uden Ophold indsættes i Københavns Overformynderi, hvoraf Renterne skal tilfalde min Niece Marte Marie Lüb-schütz (født Guldbrandsen) og bliver at udbetale til hende hvert Aars Terminer, saalænge hun lever, foruden de Renter, hun vil erholde af den Kapital, som efter mit Testamente tilkommer hende. Efter hendes Død skal denne Sum deles paa samme Maade som bestemt er i ovennævnte mit Testamente.

København, den 8 August 1862.

John Guulsen Berg.«

I yderligere Tillæg af 17 September 1864 bestemte Testator endelig følgende:

»Ved dette Tillæg gør jeg en Forandring i mit Testamente angaaende den Arvedel, som deri efter § 4 er bestemt at tilfalde min Arving Peder Gulbrandsen (Bager og Konditor i Norge). Denne Forandring bliver herved bestemt saaledes, at nævnte Peder Gulbrandsen herved udgaar af mit Testamente som Arvtager, og saaledes bliver den i Testamentet til ham bestemte Arvedel ham ganske uvedkommende; derimod bestemmer jeg herved, at nævnte Arvedel, som i Testamentet er bestemt at tilfalde Peder Gulbrandsen skal tilfalde hans Søster Marte Marie Gulbrandsen, og indsættes i Københavns Overformynderi til hende og hendes Børn paa samme Vilkaar og Maade, som den Arvedel bliver indsat som hun efter mit Testamente skal have, dog med den Betingelse, at saalænge Peder Gulbrandsen lever skal han af Renterne af denne Arvedel, som herved efter dette Tillæg tilfalder hans Søster Marte Marie Gulbrandsen, nyde aarlig 300 Rdl., skriver Tre Hundrede Rigsbankdaler R. M., og som bliver at udbetale til ham af Københavns Overformynderi til hver af de lovbestemte Terminer i Juni og Decemmer hvert Aar, hver Gang med det halve eller 150 Rdl., men naar nævnte Peder Gulbrandsen ved Døden er afgaaet, da tilfalder disse 300 Rdl. Marte Marie Gulbrandsen som indtil den Tid kun nyder de Renter af nævnte Arvedel, som udgør mere end nævnte 300 Rdl.

København, den 17 September 1864.

John Guulsen Berg.«

Under 23 Februar 1863 var der erhvervet kgl. Konfirmation bl. a. paa Baandlæggelsesbestemmelserne i Hovedtestamentets §§ 5 og 7 og Tillægsbestemmelserne i Codicillerne af 1860 og 1862 med Tilføjende, at Overformynderiet skulde være berettiget til, naar nogen Rentenyder døde, da at afgive den Kapital, af hvilken den Afdøde havde nydt Renten, til den ordinære Skifteret til videre lovlig Behandling.

Den 23 Decemmer 1864 afgik Testator ved Døden; hans Bo blev behandlet af executores testamenti, og af disse blev i Henhold til og under Paaberaabelse af fornævnte testamentariske Bestemmelser indsat i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for de 4 Broderbørn de i Testamentet nævnte 5 Femtedele af Restformuen, derunder  $\frac{1}{5}$  for Marte Engelbretsen Stixrud, som senere blev gift med Købmand Anton Olsen Berg af Christiania, tilligemed de i Codicillen ommeldte 2de Legater, derunder 5000 Rdl. for nævnte Marte Stixrud.

Af samtlige disse til livsvarig Rentenydelse for Broderbørnene indsatte Kapitaler blev betalt Kapitalarveafgift 4 pCt., ligesom Testamentet blev efterstemplet.

Af disse Broderbørn efterlod Marte Gulbrandsen gift Lübschitz og Gulbrand Engelbretsen Stixrud sig ved deres Død Livsarvinger, nemlig førstnævnte 2 Børn, Kunstmaler John Leopold Lübschitz og Justitsraadinde Helene Jacobsen, født Lübschitz, der begge leve, og Sidstnævnte foruden en Søn, Peter Stixrud, der dog er afgaaet ved Døden ugift, 2 Børn, Disponent Johan Stixrud og Frøken Petronella Stixrud, der ligeledes begge leve. Til disse Børn overgik Ejendomsretten over de Kapitaler, hvoraf henholdsvis deres Moder og Fader indtil deres Død havde nydt Renten.

Det 3die Broderbarn, Anders Engelbretsen Stixrud døde barnløs, og den for ham i Overformynderiet indestaaende Femtedel blev af samme i Overensstemmelse med Konfirmationen indbetalt til Skiftekommissionen, der tog Kapitalen under Behandling som »John Guulsen Bergs Arvedelingsbo« og overensstemmende med de testamentariske Bestemmelser under 30 December 1899 udlagde denne til livsvarig Rentenydelse for det sidstlevende Broderbarn, Marte, gift med ovennævnte Købmand Olsson Berg.

Fru Olsson Berg døde den 28 Marts 1908 uden at efterlade sig Livsarvinger, og der indestod da til Rentenydelse for hende i Overformynderiet Kapitaler til samlet Værdi af ca. 100,000 Kr. Ved Skrivelse til Overformynderiet af 4 Maj 1908 anmodede Fru Marthe Bergs efterlevende Mand, Købmand A. Olsen Berg i Kristiania, om at de ovennævnte Midler, da der ikke længere fandtes nogen til Rentenydelse heraf berettiget, udbetaltes ham som den, der i Henhold til reciproct Testament af 16 September 1872 havde overtaget hendes Bo som nærmeste Arving, og efter at Midlerne derpaa af Overformynderiet var afgivne til Skiftekommissionen og her tagne under Behandling som »Hofmaler og Tapetfabrikant John Guulsen Bergs Arvedelingsbo«, har han under Skiftet fremsat samme Paastand.

Herimod er der af de paa Skiftet efter Arveproklama anmeldte Arvinger gjort Indsigelse af forskellige Grunde.

Af de ovennævnte Søskende John Lübschitz og Fru Jacobsen, f. Lübschitz, er det med Tilslutning af Enkefru Annette Foss, f. Guldbrandsen i Kristiania, Datter af den i Testamentets § 4 nævnte Bager Peder Guldbrandsen hævdet, at Fru Berg har været Rentenyderske og ikke Ejer af de ommeldte Midler, der saaledes ikke henhøre til hendes Bo eller er indbefattede under det mellem hende og Manden oprettede gensidige Testamente.

Fra de ligeledes ovennævnte 2 Søskende, Johan Stixrud og Frk. Petronella Stixrud, er Indsigelsen mod Købmand Bergs Paastand sket under Henvisning til, at Afdøde ved Testamente af 19 Marts 1903 har tillagt disse og den nu afdøde Broder, Peder Stixrud, Størstedelen af den for hende i Overformynderiet indestaaende Kapital, dog mod en Udbetaling af 10,000 Kr. til fornævnte John Lübschitz. Det ommeldte Testamente er saalydende:

#### Testament.

»Undertegnede Fru Marthe Berg, gift med Købmand A. Olsen Berg, hersteds, har i Begyndelsen af 1870 Aarene kort efter Indgaaelsen af mit Ægteskab oprettet et gensidigt Testament sammen med min Mand.

I forlængst afdøde Hofmaler og Tapetfabrikant af København John Guulsen Bergs Testament af 16 December 1853 med Tillægsbestemmelser af 17 Juli 1856, 15 November 1860, 8 August 1862 og 17 September 1864 er jeg omhandlet under mit daværende Navn Marthe Engebretsen Stixrud. Ved Bestemmelserne i §§ 4—7 i dette sidste Testament disponerede Hofmaler Berg over det hovedsagelige af sin Formue til Fordel for 5 Brødreborn — de i Testamentet saakaldte Hovedarvinger — hvoriblandt jeg.

Afdøde havde kun sin Slægt for Øje og vilde, at Formuen ikke skulde gaa til andre.

Min Opfatning af Bergs Hensigt med sit Testament støtter jeg paa personlige Meddelelser fra ham under mit en og tyveaarige Op- hold i hans Hus.

Jeg føler derfor, at jeg handler efter hans Ønske, naar jeg, der er den eneste genlevende af de i Testamentet nævnte »Hovedarvinger« bestemmer, at den Kapital, hvorefter jeg i Henhold til Testamentet oppe- bærer Renterne, nemlig min egen Lod og min afdøde Broder Anders Stixruds, ved min Død skal fordeles paa følgende Maade: Kr. 10,000 — Ti Tusinde Kroner — skal tilfalde Raderer John Lübschitz og Resten min afdøde Broder Guldbrand Engelbretsen Stixruds nulevende Børn, Ingeniør Peder Stixrud, Disponent Johan Stixrud og Frøken Petronelle Stixrud med en lige Part hver. Johan Stixruds Lod skal være hans Særeje.

Det har altid været min bestemte Forudsætning og Hensigt, at Arven efter Hofmaler Berg skulde ligge ganske udenfor mit og min Mands Fællesbo og saaledes udenfor vort gensidige Testament, hvad jeg ogsaa nu anser den for at gøre.

Nævnte Arvekapital forvaltes ogsaa af Københavns Overformynderi.

For imidlertid at bortrydde enhver Tvivl som senere kunde opstaa og mulig give Anledning til Processer har jeg i Henhold til Arvelovens § 59 foretaget en udtrykkelig testamentarisk Disposition i Overensstem- melse med min Opfatning.

Dette Testamente skal betragtes som en Arvepagt og være uigen- kaldeligt fra min Side, hvorfor jeg straks meddeler Arvingerne Under- retning om denne min sidste Vilje.

Kristiania, 19 Marts 1903.

Marthe Berg, født Stixrud.

Stempelmærke Kr. 4,50.

Byskriveren i Kristiania. •

Forsaavidt Købmand Berg herimod har gjort gældende, at hans Hustru senere har tilbagekaldt dette Testamente og atter sat det gen- sidige Testament i Kraft ved en den 2 Juli næstefter oprettet ny tes- tamentarisk Disposition, have de tvende Søkende Stixrud henvist til, at Testamentet af 19 Marts forud betegner sig som en Arvepagt, uigen- kaldeligt fra hendes Side.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Fru Berg var Ejer af de om- handlede Midler eller blot Rentenyder af disse, har Købmand Berg anført, at det i Testators Testamente af 1853 om hans Formue hedder, at den skal »tilfalde« hans 5 Broderbørn og »deles« imellem dem, at de gentagne Gange benævnes »Arvinger« og »Hovedarvinger«, at den dem testamenterede Andel kaldes en dem »tilfaldende Kapital« og »Arve- part«, samt at der i Testamentet ingen andre Arvinger er nævnt, hvem Kapitalen skulde tilfalde. Hvad særlig angaar den Sum af 10,000 Kr., som ved Kodicillen af 15 November 1860 tillagdes Fru Berg, har Køb- mand Berg erkendt, at hun ved Kodicillens første Bestemmelse vel kun var indsat som Rentenyder af denne Sum, men da den efter Ko- dicillens senere Bestemmelse skal deles paa samme Maade som de andre hende tillagte Summer, altsaa mellem tilbageværende Hovedar-

vinger, og ingen saadanne ved hendes Død fandtes, bør den ligesom den øvrige Andel tilhøre hendes Bo.

Overfor de i Testamentet brugte Ord maa imidlertid dets Mening være afgørende, og i saa Henseende findes det, at Bestemmelserne i Testamentets §§ 5, 6 og 7 om, at Kapitalen indsættes i Overformynderiet, saaledes at Broderbørnene hæve Renten, at deres Børn i Modsætning hertil faa Raadighed over Kapitalen (fra deres Myndighed), og at den Kapital, hvormed Broderbørns oprindelige Andel kan forøges, forbliver i Overformynderiet paa samme Vilkaar som denne, med tilstrækkelig Tydelighed vise, at Broderbørnene er udelukkede fra at disponere over deres Andele, baade i levende Live og ved Testamente. Overensstemmende hermed er der ogsaa ved hver Lejlighed tidligere forholdt, saaledes ved Repartitionen i Testators Bo og ved Skiftet i Anledning af Anders Stixruds Død.

Men naar derefter den Ret, Broderbørnene fik, var en Rentenydelsesret, ingen Ejendomsret, kan de foran omhandlede Midler ikke omfattes af det mellem hende og hendes Mand oprettede gensidige Testamente.

Og ligesom Købmand Berg herefter ikke her i Boet kan støtte noget Krav paa dette Testament, saaledes maa ogsaa det senere af Fru Berg oprettede Testament af 19 Marts 1903 af samme Grund være uden Betydning, saa at det af de tvende Søskende Stixrud paa dette Testament støttede Arvekrav ikke findes beføjet.

Idet der herefter ikke i Hovedtestamentet eller senere Dispositioner findes nogen Afgørelse af, hvorledes der skal forholdes med den nu ledigblevne Formue, maa det heraf blive en Følge, at den maa behandles som en efter Testator John Guulsen Berg falden Arv og, idet Arveforholdene ved Fru Bergs Død ville være at lægge til Grund, fordeles mellem dem, der da var hans legale Arvinger, saaledes at den deles lige mellem de fra hans 2 Brødre Guldbland og Engelbret Stixrud nedstigende Linier. Medens de to Søskende John Stixrud og Frøken Petronella Stixrud er eneste Repræsentanter for den fra Engelbret Stixrud nedstigende Linie og derfor hver erholde  $\frac{1}{4}$  af Arven, er derimod den fra Guldbland nedstigende Linie repræsenteret dels af de tvende Søskende John Lübschitz og Justitsraadinde Jacobsen som Børn af Martha Maria Lübschitz, f. Guldblandsen, dels af Enkefru Annette Foss som Datter af Peder Guldblandsen. Af sidstnævnte er derfor i Boet fremsat Paastand om, at der af Formuen tillægges hende en Fjerdedel, og at den sidste Fjerdedel tilfalder Martha Lübschitz' 2 Børn til Deling. Hun har i saa Henseende paaberaabt sig, at hendes Fader vel, som anført ved Kodiciel af 17 September 1864, som det der hedder, »udgaar af Testamentet som Arvtager«, og at den til ham bestemte Arvelod bliver ham ganske uvedkommende, men at denne Bestemmelse ikke faar nogen Betydning i nærværende Tilfælde, hvor Formuen deles ikke i Kraft af Testamentet, men ab intestato, og hvor hendes Fader kun som Testamentsarving, ikke som Slægtsarving er udelukket som Arvtager.

Da imidlertid Peder Guldblandsen i Modsætning til den øvrige Slægt blev udelukket fra at arve nogen Del af den i Testamentet omhandlede Formue, der, som Testamentet udviser, skulde omfatte alt, hvad Testator efterlod sig, maa Udelukkelsen antages at gælde ubetinget.

Som en Følge af foranstaaende vil fornævnte tvende Søskendepar John Lübschitz og Fru Jacobsen samt Johan Stixrud og Petronella Stixrud være at anerkende som Arvinger i nærværende Bo, hver for en Fjerdedel.

Der foreligger ikke Stempelovertrædelse.

Nr. 350. Højesteretssagfører Winther

mod

**Johan Gustaf Hofverberg** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed deri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1912: Arrestanten Johan Gustaf Hofverberg og Arrestantinden Emma Katrine Antonette Thorvaldsen, Hofverbergs Hustru, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Levy, 35 Kr. til hver, dog at Arrestantinden af Aktionsomkostningernes samlede Beløb ikke udreder over  $\frac{1}{4}$ . At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Johan Gustav Hofverbergs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Gustaf Hofverberg til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Gustaf Hofverberg og Arrestantinden Emma Katrine Antonette Thorvaldsen, Hofverbergs Hustru, tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Arrestanten er født den 7 Januar 1883 og anset: ved Rettens Dom af 17 December 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Januar

1907 efter midlertidig Straffelovs § 4 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, ved Rettens Dom af 15 September 1908 efter Lov 1 April 1905 § 4 med Tvangsarbejde i 8 Maaneder og ved Rettens Dom af 27 August 1910 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestantinden . . .

En ved et af Rettens Kriminalkamre i 1910 indledet Undersøgelse mod Arrestantinden for Vold og Pengeafpresning og mod Arrestanten for Meddelagtighed heri samt Alfonsoeri og en i Marts d. A. ved et Kriminalkammer mod Arrestanten indledet Undersøgelse for groft Tyveri sluttedes uden Tiltale.

Denne Sags Omstændigheder er følgende:

Efter at Julie Jessen den 24 April d. A. havde anmeldt for Politiet, at der samme Dag fra hendes Værelse, Vesterbrogade Nr. 52 paa Kvisten, var frastjaalet hende en Del Smykker m. m., blev Arrestanten den 26 s. M. om Eftermiddagen anholdt under Forsøg paa i et Laanekontor at pantsætte 1 Guldhals Smykke, 2 Guldringe, 6 Sølvknapper og 1 forgyldt Armbaand. Han fandtes desuden i Besiddelse af 2 Guldringringe. Ved Visitation i hans og hans Hustrus, Arrestantindens Lejlighed fandtes et Spejl og et Smykkeskrin, og Arrestantinden havde paa Fingeren en Guldring og i Bæltet et Lommeur. Alle disse Ting har Julie Jessen genkendt som frastaalet hende ved nævnte Lejlighed. Hun har edelig forklaret, at hun Klokker 10 Minutter før 6 Eftermiddag forlod Værelset og er ganske sikker paa, at da baade Værelsets Dør, der lukkes med Smæklaas, og Døren til et Klædeskab, hvori det stjaalne fandtes, var aflaaet, men at hun ved sin Tilbagekomst ved 6 $\frac{1}{2}$ -Tiden fandt Værelsets Dør sprængt op, og Klædeskabet opbrudt, hun formoder med en Kulsuffe, som i bøjet Stand fandtes i Værelset. Hendes Kæreste, Skræder Enoch Larsen, har edelig forklaret, efter Tyveriet at have set, at en Stump Dørkarm var revet løs, han tror ved Haandkraft. Julie Jessen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de ovennævnte Genstande, der er vurderede til ialt 35 Kr., og behørigt godtgjort sin Adkomst til dem.

Arrestanten forklarer, at han har faaet de Smykker, af hvilke han fandtes i Besiddelse, af Arrestantinden til Pantsætning, og at han ikke ved, hvorfra hun har dem, eller hvorlænge hun har haft dem. Arrestantinden, som først nægtede at kende noget til dem, har, efter at Arrestanten, som han siger, i Fuldskab havde fundet Lejlighed til at tilraabe hende, at hun jo havde faaet dem af en Mand i deres Forretning, forklaret, at hun samme Dag, som Arrestanten søgte at pantsætte dem, kar købt dem af en Mand i deres Cigarforretning for 50 Cigarer og givet dem til Arrestanten til Pantsætning.

Spejlet, forklarede hun, havde hun købt, medens Arrestanten var i Forbedringshuset; om Resten af de tilstedekomne Sager opgav hun en Gang, medens hun var offentlig Fruentimmer, at have faaet dem af en Mand. Senere har hun ændret disse Opgivender derhen, at hun den 24 April d. A. har faaet alle Kosterne af en ubekendt Mand, dels som Vederlag for Utugt, dels mod kontant Betaling. Samtidig har Arrestanten, der først forklarede, at han i længere Tid havde set hende

i Besiddelse af Skrin, Spejl, Ur og Ring, forandret dette til, at hun i April d. A. har givet Tingene til ham, der var beruset.

Ved Anholdelsen var Arrestanten iført et Par gule Støvler; i hans og Arrestantindens Lejlighed fandtes en Revolver, en Barberkniv og et Futteral til en Barberkniv, og under Sagen har Pantelaaner Thor-kildsen afleveret et Sølvherreur, pantsat den 24 April d. A. under Navnet Hofverberg. Disse Ting, som ialt er vurderede til 22 Kr., har Bankassistent G. A. Øhlenschläger genkendt som frastjaalne ham den 19 April d. A. Kl. 3—4 Eftermiddag tilligemed noget andet fra hans Soveværelse, Virginiavej Nr. 2 paa Kvisten, hvis aflaaede Dør efter hans beedigede Forklaring samme Dags Eftermiddag fandtes opbrudt; han har oplyst, at flere andre Beboere i Ejendommen samme Eftermiddag fandt Dørene til deres Kvistværelser i Baglaas.

Han har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret behørigt Ejendomsbevis med Hensyn til de tilstedekomne Ting, af hvilke Støvlerne efter hans Forklaring beroede frit fremme, de øvrige tilstedekomne Ting i uafaaede Skuffer.

Arrestanten forklarede først at have købt Støvlerne paa Vesterbro-gade her i Byen og Barberkniven og Futteralet — dette bærer et Horsens Firmas Mærke — i Amerika; han, der erkender at have pantsat Uret, paastod, at han har købt dette faa Dage tidligere af en ukendt Sømand.

Arrestantinden forklarede først, at hun havde købt Revolveren i Vinteren 1911 og intet kendte til Barberkniven, Futteralet og Uret. Senere har hun forklaret, at hun i Tiden fra 20 til 23 April d. A. købte Støvlerne, Revolveren og Uret af forskellige ukendte unge Mænd i sin Butik, og samtidig ændrede Arrestanten sin Forklaring derhen, at han ogsaa havde faaet disse overleveret af Arrestantinden tillige med Barberkniven. Dette sidste nægter Arrestantinden.

Endvidere fandtes i Arrestantens og Arrestantindens Lejlighed et amerikansk Lommeur. Dette, der er vurderet til 50 Øre, har Postbud V. F. Hansen genkendt som et, der den 23 April d. A. er frastjaalet ham tilligemed noget Tøj fra hans Lejlighed, Istedgade 43, 4de Sal, hvis Dør efter hans Forklaring var aflaaet, baade da han forlod Værelset ca. Kl. 12<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Eftermiddag, og da han kom tilbage Kl. 10<sup>3</sup>/<sub>4</sub> og savnede Tingene; en i Arrestantens Besiddelse funden Nøgle har vist sig at kunne aabne Laasen.

Postbud V. F. Hansen har beediget sin Forklaring, og Postbud V. Nielsen har under Ed forklaret, at han genkender Uret som Hansens.

Arrestanten hævdede først at have købt Uret i Amerika, og Arrestantinden bekræftede, at han i længere Tid har været i Besiddelse deraf. Senere har Arrestantinden ændret sin Forklaring til, at hun ogsaa har købt dette Ur i sin Forretning af et ukendt ungt Menneske, og samtidig ændrede Arrestanten sin Forklaring derhen, at han i April i Beruselse havde faaet Uret af Arrestantinden.

Endelig fandtes paa Arrestanten en Laaneseddel, hvorefter Anholdelsesdagen den 26 April d. A. Kl. 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> hos Pantelaaner Thor-kildsen var pantsat en Kikkert sammen med et Jakkesæt, og i hans Lejlighed fandtes en blaa Jakke. Denne Jakke og Kikkerten har Tapetserer Maximilian Justesen genkendt som frastjaalet ham tilligemed ca. 1 Kr. fra en Gasautomat, et Lommeur og noget andet Tøj den 26 April d. A.



fra hans Lejlighed, Gasværksvej 4, 2den Sal. Hans Hustru, Marie, har edelig forklaret, at hun Kl. 8<sup>3</sup>/<sub>4</sub> Formiddag forlod Lejligheden, efter at Manden tidligere var gaaet, og at hun forvissede sig om, at Hoveddøren var aflaaet baade med Smæklaas og indstukken Laas, som hun drejede to Gange om, men at den indstukne Laas ikke var aflukket, da hun kom hjem og savnede Tingene; den foran omtalte i Arrestantens Besiddelse fundne Nøgle har vist sig at kunne aabne Smæklaasen. Endvidere har hun edelig forklaret, at Pengene i Gasautomaten, hvilken fandtes opbrudt, bestod i ganske nye 10-Øre med Kong Frederik den 8des Billede, i Arrestantens Pung fandtes 8 saadanne 10-Øre.

Justesen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de tilstedkomne Genstande og godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til Jakken, ligesom hans Hustru har beediget, at han i flere Aar har haft Kikkerten; denne er vurderet til 4 Kr., Jakken til 30 Kr.

Efter Arrestantens første Forklaring har han købt Kikkerten paa en Auktion her i Byen 1905 og Jakken i en Skræderforretning her i Byen; 10-Ørene vil han have faaet ved Pantsætning af Kikkerten.

Arrestantinden benægtede først, at Arrestanten nogensinde havde ejet nogen Kikkert, senere forklarede hun, at hun godt husker, at Arrestanten har haft den.

Sluttelig har hun forklaret, at hun den 26 April d. A. købte baade Jakken og Kikkerten af en ubekendt Marskandiser, og samtidig forklarede Arrestanten, at han ogsaa havde faaet disse Ting i Beruselse af Arrestantinden i April d. A.

Endnu skal bemærkes, at Pantelaaner Thorkildsens Ekspeditrice har ment med Bestemthed at erindre, at Arrestanten samme Dag, som han pantsatte Jakkesættet og Kikkerten, forsøgte at pantsætte et gammelt Ur; dette benægter Arrestanten.

Andre end de ovenfor nævnte Koster, vedrørende de beskrevne Tyverier, har der ikke kunnet skaffes Oplysning om.

Arrestanten og Arrestantinden har vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri eller at have vidst, at de ovennævnte Koster var stjaalne.

Efter Sagens Oplysninger skønnes det imidlertid tilstrækkeligt godtgjort, at alle de ovenanførte tilstedekomne og af de Bestjaalne genkendte Koster hidrøre fra de oftnævnte Tyverier, der maa antages at være begaaede indbrudsvis. Da det saaledes maa antages bevist, at Arrestanten kort efter vedkommende Tyverier dels har haft i Hænde, dels i sin Lejlighed har haft Koster, stjaalne ved 4 Tyverier, i de 3 Tilfælde endog flere Genstande fra hvert Tyveri, da hans og Arrestantindens Forklaringer om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af Kosterne er vaklende og til Dels modstridende og i det hele efter det oplyste maa anses for usandfærdige, samt da Arrestantens Fortid stempler ham som tyvagtig og arbejdssky, findes det uden Betænkelighed at fastslaa, at han ved de nævnte 4 Tyverier indbrudsvis har stjaalet Kosterne, han vil saaledes være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stykke.

Derimod findes det, idet der intet Hensyn kan tages til Arrestantindens Forklaring om at have været i Besiddelse af Kosterne, betænkeligt for Arrestantindens Vedkommende at antage, at hun har gjort sig skyldig i andet end hælerisk Virksomhed med Hensyn til fornævnte

Julie Jessen frastjaalne Ring og Ur til samlet Værdi 10 Kr. Hun vil saaledes være at anse efter Straffelovens § 238.

De forskyldte Straffe findes at burde bestemmes til for Arrestanten Forbedringshusarbejde i 3 Aar og for Arrestantinden under Hensyn til midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

---

Mandag den 14 Oktober.

**Nr. 192. Lemvig Byraads Fattigudvalg som Befuldmægtiget for Lemvig Byraad (Rée)**

mod

**Vandborg-Ferring Sogneraad (Henriques),**

betræffende Udredelse af Betalingen for et døvstumt Barns Ophold paa et Døvstummeinstitut.

Skodborg-Vandfuld Herreders ordinære Rets Dom af 25 Maj 1910: De Indstævnte, Vandborg-Ferring Sogneraad, bør til Citanterne, Lemvig Byraads Fattigudvalg som Befuldmægtigede for Lemvig Byraad paa Lemvig Kommunes Vegne, betale 300 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 21 April 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juli 1911: Appellanterne, Vandborg-Ferring Sogneraad, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Lemvig Byraads Fattigudvalg som Befuldmægtiget for Lemvig Byraad paa Kommunens Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appellanterne den 24 November 1909 for Underretten fremlagt Indlæg, og at et af de Appelindstævnte den 13 April 1910 samme Steds fremlagt Indlæg af 8 s. M. ikke er skrevne paa behørigt stemplet Papir.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler

Appellanten, Lemvig Byraads Fattigudvalg som Befuldmægtiget for Lemvig Byraad til Indstævnte, Vandborg-Ferring Sogneraad, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Frantz Stockholm Futtrup og Hustru, Else Marie Futtrup, født Villumsen, der — bortset fra, at de fra 1 August 1896 til Efteraaret 1897 havde været bosatte i Lemvig — hidtil havde boet i Vandborg-Ferring Kommune, i hvilken Kommune de var forsørgelsesberettigede, i Aaret 1900 havde taget Ophold i Lemvig, hvor de siden da har haft Bopæl, blev deres i Aaret 1898 fødte døvstumme Datter, Else Marie Stockholm Futtrup, hvis Fader imidlertid var afgaaet ved Døden, i Aaret 1906 indkaldt til Optagelse paa Statens Døvstummeinstitut i Fredericia. I den Anledning tilskrev Lemvig Byraads Fattigudvalg under 21 September 1906 Appellanterne, Vandborg-Ferring Sogneraad, saaledes:

»Ringkøbing Amt har meddelt, at Barnet Else Marie Stokholm, Datter af Enke Else Marie Villumsen, er indkaldt til det kgl. Døvstummeinstitut i Fredericia. Vil De ikke sende os en Erklæring om, at Vandborg-Ferring Kommune vil yde os fuld Refusion af de paa-gældende Udgifter, idet vi da skal garantere Instituttet for Betalingen. Erklæringen bedes sendt snarest muligt, da Barnet hurtigst skal over-sendes til Fredericia«,

hvilken Skrivelse under 6 Oktober s. A. forsynedes med en af den daværende Formand for Vandborg-Ferring Sogneraad underskreven Paategning, saalydende:

»For saa vidt den ovenmeldte Udgift ikke afholdes af Amtet, men falder Kommunen til Last, ere vi villige til at yde fuld Refusion. Vandborg-Ferring Sogneraad, den 6 Oktober 1906.«

Efter at Barnet derpaa var bleven optaget paa Døvstummeinsti-tuttet, og Appellanterne havde refunderet Lemvig Fattigvæsen de af dette udlagte Udgifter ved Barnets Ophold paa Instituttet for 2det Halvaar 1906—07, underskrev Formanden for Sogneraadet efter An-modning af Lemvig Fattigvæsen en saalydende Erklæring:

»Vi har aldrig betragtet Lemvig Kommune som Opholdskommune for Barnet Else Marie Stokholm Futtrup eller Moderen, Enken Else Marie Villumsen. Familien er og har i mange Aar været understøttet direkte herfra. Lemvig Kæmnerkasse har til Døvstummeinstitutet i Fredericia kun for os udlagt Betaling. Vi skadesløsholder Kæmner-kassen.

Vandborg-Ferring Sogneraad, den 18 Maj 1907.

P. S. V.  
Lavrids Dalgaard.«

Idet de Appelindstævnte, Lemvig Byraads Fattigudvalg som Befuldmægtiget for Lemvig Byraad paa Kommunens Vegne, har anbragt, at Appellanterne i Henhold til sidstnævnte Erklæring og iøvrigt er pligtige at refundere dem Udgifterne ved Barnets Ophold paa Institutet for Aaret 1907—08, hvilke Udgifter har andraget 300 Kr., men at Appellanterne har vægret sig herved, har de under nærværende fra Skodborg-Vandfuld Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans søgt Appellanterne til Betaling af Beløbet tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 21 April 1909, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, er Sagen nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans har paastaaet sig frifundne for de Appelindstævntes Tiltale, medens disse har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

For saa vidt de Appelindstævnte til Støtte for deres Paastand har villet gøre gældende, at Appellanterne ved den foran citerede Paategning og Erklæring har overfor de Appelindstævnte paataget sig en ubetinget kontraktmæssig Forpligtelse til at refundere de Appelindstævnte Udgifterne til Barnets Ophold paa Institutet, uanset om der efter Lovene og administrativ Praksis maatte paahvile dem en saadan Forpligtelse, findes der ikke heri at kunne gives dem Medhold. Ligesom det nemlig af Paategningen af 6 Oktober 1906 fremgaar, at Appellanterne ikke har tilsigtet at paatage sig en Forpligtelse, som ikke iøvrigt paahvilede dem, saaledes kan det ikke antages, at Appellanterne ved Erklæringen af 18 Maj 1907, der efter de Appelindstævntes Anbringende blev udstedt, fordi de Appelindstævnte ønskede en til Paategningen svarende Erklæring fra Sogneraadets nye Formand, har paataget sig anden Forpligtelse end den, der maatte paahvile dem som Følge af, at Barnet og dets Moder var forsørgelsesberettigede i Vandborg-Ferring Kommune.

De Appelindstævnte har dernæst hævdet, at den heromhandlede Udgift maa paahvile Appellanterne som Forsørgelseskommune, idet Fundats for Døvstummeinstitutet i København af 17 April 1807 § 11, der indeholder de endnu gældende Betalingsregler for Døvstumme, og som foreskriver, at Udgifterne »udredes af Eleverne selv eller disses Forældre, for saa vidt de dertil har Formue, men i manglende Fald af det Amts eller den Købstads Fattigkasse, hvorunder den Døvstumme henhører«, ved det Sted, hvorunder den Døvstumme henhører, skulde forstaa vedkommendes Forsørgelseskommune. Foreløbig bemærkes herved, at Bestemmelsen i § 61 i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 eller nu § 2 i Lov Nr. 117 af 27 Maj 1908, hvorefter det Offentliges Udgifter til Døvstumme etc. paa Statsanstalter eller af Staten godkendte Anstalter ikke betragtes som Fattighjælp, alene maa antages at angaa den Understøttedes Forhold til det Offentlige, medens den i bemeldte Lovbestemmelse omhandlede Hjælp i Forholdet mellem Kommunerne, bortset fra Betalingsreglerne i Fundatsens § 11, maa behandles efter de gældende Regler om Fattighjælp. Herefter maa det imidlertid ved de under Sagen ommeldte, af Indenrigsministeriet afgivne Resolutioner af 26 August 1907 og 8 Oktober 1908, hvorefter Udgifterne ved det under Sagen omhandlede Barns Ophold paa Døvstummeinstitutet i Fredericia vil være at af-

holde af Lemvig Købstads Kommune som den Kommune, hvor Barnet havde Ophold paa det Tidspunkt, da det blev indkaldt til Optagelse paa Institutet, anses endelig afgjort, at der ikke paa det heromhandlede Grundlag kan rejses noget Krav mod Appellanterne.

Naar de Appelindstævnte endvidere har villet gøre gældende, at Opholdet i Lemvig Kommune har fundet Sted uden deres Vidende og Vilje, og at et saadant Ophold, som de efter Bestemmelserne i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9 April 1891 § 51, 6te Stk., kunde have bragt til Ophør, kun kan anses som midlertidigt, findes dette Spørgsmaal ligeledes endelig administrativt afgjort ved Indenrigsministeriets ovennævnte Resolutioner. Naar de Appelindstævnte endelig har villet hævde, at Appellanterne, der ved at yde direkte Fattigunderstøttelse til Barnet og dets Forældre har gjort det muligt for disse at tage Ophold i Lemvig, har gjort sig skyldige i et Retsbrud, der maa paadrage dem Pligt til at refundere det heromhandlede Beløb, findes der ikke heri at kunne gives dem Medhold.

Som Følge af det Anførte vil Appellanterne være at frifinde for de Appelindstævnets Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

---

Tirsdag den 15 Oktober.

Nr. 309. Højesteretssagfører Winther  
mod  
**Jacob Saxtorph Gebauer** (Def. Lunn),  
der tiltales for Bedrageri.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 28 Februar 1912: Tiltalte, Lærer i Sværdborg, Jacob Saxtorph Gebauer, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, og til Defensor, Sagfører Nielsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Nissen, betaler Tiltalte, Jacob Saxtorph Gebauer, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte, Jacob Saxtorph Gebauer, til Højesteretssagførerne Winther og Lunn, 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret efter Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag tiltales Skolelærer Jacob Saxtorph Gebauer, der er født den 30 Juni 1848 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der ved Siden af sin Gerning som Lærer i Sværdborg i en Aarrække havde befattet sig med at handle med Roefrø, indledede i September 1909 skriftlig Forhandling med Firmaet »Frøkontoret« i Kolding om Salg til dette af et større Parti af saadant Frø, og ved Telegrammer, der veksledes mellem Firmaet og Tiltalte den 29 September 1909, samt ved Stadfæstelsesskrivelser af 2 Oktober s. A. fra Frøkontoret og af 6 s. M. fra Tiltalte afsluttedes en Handel, gaaende ud paa, at Tiltalte til Frøkontoret solgte 8000—10,000 Pd. Sludstrup Barres til en Pris af 65 Øre pr. Pd. og 8000—10,000 Pd. Lille Taarøje Barres til en Pris af 63½ Øre pr. Pd., at levere i Frøkontorets Sække frit paa Lundby Jernbanestation i Løbet af Januar og Begyndelsen af Februar 1910 mod kontant Betaling straks efter Modtagelsen. Frøet skulde — hvad der udtrykkelig fremhæves ogsaa i Tiltaltes Stadfæstelsesskrivelse — være »avlet i Sydsjælland efter Stamfrø« og have en Spiringsevne af mindst 80 p. c.

Samme Dag, denne Handel mellem Frøkontoret og Tiltalte var telegrafisk afsluttet, altsaa den 29 September, bestilte Tiltalte om Aftenen pr. Telegram hos Frøhandlerfirmaet L. Dæhnfeldt i Odense »10,000 Sludstrupl. og 10,000 betegnede Taarøjelign. og yderligere 10,000 Pund Sludstrupl.«, hvilken Ordre accepteredes af nævnte Firma i Telegram af 30 s. M., hvorhos Firmaet i Skrivelse til Tiltalte af s. D. stadfæstede at have solgt ham »10,000 Pd. Barres taarøjelignende St. . . . à 50 Kr. og 20,000 Pd. Barres sludstruplignende St. à 55 Kr. pr. 100 Pd.« at levere December—Februar mod 3 Måneders rentefri Akcept. Af det saaledes bestilte Frø afsendes ifølge Faktura af 12 Januar 1910 pr. Bane en Vognladning, indeholdende »10,000 Pd. Runkelroe Barres sludstruplign. St.«, og ifølge Faktura af 13 Februar s. A. en Vognladning, indeholdende »10,000 Barres taarøjelignende Stamme . . . Sp. 85 p. c.«, hvilke Vognladninger efter Tiltaltes Ordre afgik henholdsvis til Vordingborg under Adresse: Grosrerer Dæhnfeldt, restante, og til Lundby Station under Tiltaltes Adresse, og uden at Omladning fandt Sted, blev begge Vognladninger derpaa fra de nævnte Steder ved Tiltaltes Foranstaltning under Frøkontorets Adresse videresendte til Kolding, hvortil Forsendelserne ankom henholdsvis midt i Januar og den 11 Februar 1910. Frøkontoret — der allerede i December paa Forespørgsel havde faaet skriftlig Meddelelse fra Tiltalte om, at han oprindeligt havde Frøet fra to navngivne Mænd, henholdsvis i Lille Taarøje og i Sludstrup, og som i Brev fra Tiltalte af 8 Februar 1910 fik Besked om det omtrentlige Udbytte af hans

egen Frøavl — begyndte straks efter Modtagelsen af den første Vognladning at udsende Partier af denne til dets Kunder, medens Firmaet ved Modtagelsen af den anden Vognladning fandt det paafaldende, at det i denne indeholdte Frø var usædvanlig lyst og tørt og deraf fandt Anledning til at rette en Forespørgsel til Tiltalte, der i Skrivelse af 15 Februar 1910 svarede, at Grunden til Frøets lyse Farve og Tørhed var, at Roerne var plantede meget tidligt, og Frøet derfor høstet meget tidligt. Ved senere hos Frøkontoret foretagen Udvejning af Frøet til Kunderne blev der imidlertid i Frøsækkene fundet Sedler med paa-trykt fransk Tekst, hvilket foranledigede Firmaet til at lade en Prøve af Frøet underkaste Bedømmelse af en Sagkyndig, hvis den 12 April 1910 afgivne Erklæring gik ud paa, at Frøet efter hans Overbevisning utvivlsomt var af fransk Avl. Frøkontoret henvendte sig derpaa atter til Tiltalte, der, efter hvad der er oplyst under Sagen, maa antages ved nogle som Afskrifter betegnede Attester, om hvis Oprindelse ingen nærmere Oplysning har kunnet tilvejebringes, at have søgt at bestyrke Frøkontoret i den Tro, at Frøet var avlet i Sydsjælland, men efter at det var endelig konstateret, at Frøet var fransk, og efter at det var betydet Tiltalte, at Frøkontoret var sindet i Mangel af mindelig Overenskomst at anmelde Sagen for Politiet, indgik Tiltalte paa mod Tilbagelevering af det hos Frøkontoret endnu i Behold værende Frø at tilbagebetale Købesummen og yde Frøkontoret, der fra sine Kunder delvis havde ladet sig det til disse udsendte, fra Partiet hidrørende Frø tilbagesende, og som havde dækket sit Forbrug ved Indkøb af andet Frø til højere Pris, en af dette forlangt Erstatning. Mellemværendet med Frøkontoret blev derpaa endelig mod Udstedelsen af gensidig Saldokvittering afviklet ved, at Tiltalte indfrie de tvende af ham til Frøkontoret udstedte Veksler af samlet Paalydende 19,885 Kr.

Medindehaver af Firmaet Frøkontoret, Grosserer Frederik Manford, har som Vidne forklaret, at der i alle Frøsækkene ved disses Ankomst til Kolding forefandt Sedler, paa hvilke der med Tiltaltes Haandskrift var skrevet henholdsvis »Sludstrup« og »Taarøje«, medens der efter den af Medindehaver af Firmaet L. Dæhnfeldt, Grosserer Herman Hermansen, afgivne beedigede Vidneforklaring maa antages i Sækkene ved Afsendelsen fra Odense at være blevet nedlagt Sedler, indsendte fra Tiltalte selv og forsynede med Paaskrifterne »Sludstrup l.« og »Taarøje l.«; at en Ombytning af Sedlerne er foretaget af Tiltalte, medens Vognladningerne beroede henholdsvis i Vordingborg og ved Lundby Station, er imidlertid mod Tiltaltes Benægtelse ikke tilfulde oplyst.

Sagens Oplysninger giver ikke Grund til at antage, at det af Tiltalte hos Firmaet L. Dæhnfeldt købte og Frøkontoret i Kolding tilsendte Frø ikke var brugeligt eller svarende til den Betegnelse, under hvilken det af førstnævnte Firma blev solgt, medens det paa den anden Side maa anses godtgjort, at de Frøsorter, som Frøkontoret havde betinget sig, havde en betydelig højere Handelsværdi end det leverede Frø, og at der af Sagkyndige lægges ikke ringe Vægt paa, at Roefrø, der er bestemt til at udsaaes her i Landet, er af dansk Avl og hidrørende fra en her akklimatiseret Stamme. Om Prisforskellen mellem Varesorterne Sludstrup og Lille Taarøje Barres paa den ene Side og Varesorterne Sludstruplignende og lille Taarøjelignende paa

den anden Side har Grosserer Dæhnfeldt forklaret, at Prisen paa de førstnævnte Varesorter paa den Tid, Tiltalte gjorde sin Bestilling, var henholdsvis 100 og 110 Kr. pr. 100 Pund ÷ 15 p. c., medens Grosserer Manford har angivet, at det Frøkontoret af Tiltalte leverede Frø formentlig den Gang har kunnet købes for ca. 45 Kr. pr. 100 Pund inklusive Fragt, hvorhos han har opgjort Prisdifferencen mellem det købte og det leverede Parti Frø til 3830 Kr. Sidstnævnte Vidnes Forklaring, der for saa vidt stemmer med det iøvrigt Oplyste, gaar endvidere ud paa, at Frøkontoret, hvis større Mængder af det leverede Frø var blevet udsendt til Kunderne, forinden dets sande Beskaffenhed var blevet konstateret, vilde have været udsat for meget betydelige Erstatningskrav fra Kunder, overfor hvilke Firmaet havde garanteret Kvaliteten, og som maatte anse sig for brøstholdne paa Grund af Frøets ringere Spireevne her i Landet.

Tiltalte har i et den 25 Januar f. A. afholdt Forhør erkendt, at han, uanset at det var lovet Frøkontoret, at Frøet skulde være avlet i Sydsjælland, har til Opfyldelse af Handelen med dette bestilt Sludstruplignende og lille Taarøjelignende Frø i Odense, og naar han senere har anbragt, at han i Slutningen af Oktober 1909 saa vel mundtlig som i Skrivelse til Firmaet L. Dæhnfeldt har forlangt, at der skulde leveres ham hjemmeavlet Frø eller specielt Frø, avlet paa den i Nærheden af Tiltaltes Hjemsted beliggende Svinningegaard, kan der intet Hensyn tages til dette ganske ubestyrkede og i Strid med samtlige Sagens øvrige Oplysninger værende Anbringende. Efter de af Grossererne Dæhnfeldt og Hermansen afgivne Vidneforklaringer maa der gaas ud fra, at Tiltalte ikke hos Firmaet Dæhnfeldt har forespurgt og ej heller fra dette Firma uopfordret har faaet Meddelelse om, hvorfra det leverede Frø hidrørte, og navnlig, om dette var avlet i Danmark eller andet Steds, og at Tiltalte saaledes ganske har undladt at skaffe sig Sikkerhed for, af hvilken Oprindelse Frøet var. Da Tiltalte imidlertid efter alt det Foreliggende har været tilstrækkelig sagkyndig paa dette Omraade til at være sig fuldt bevidst, hvilken afgørende Vægt der af Frøkontoret lagdes paa, at Frøet som ved Handelens Afslutning udtrykkelig betinget netop var Sludstrup og Lille Taarøje Barres, avlet i Sydsjælland af Stamfrø, da dette ogsaa fremgaar af hans ovennævnte Bestræbelser for overfor Frøkontoret at give det Udseende af, at Frøet var af indenlandsk Avl, og da han som mangeaarig Frøhandler maa have været ganske paa det rene med den meget betydelige Forskel mellem de til Frøkontoret solgte og de til dette leverede Varers Handelsværdi, maa det billiges, at Tiltaltes Forhold i den indankede Dom er tilregnet ham som strafbart efter Straffelovens § 251.

Under Sagen har der været rejst Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, hvorfor han — iøvrigt efter eget Ønske — har været indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet ved Aarhus, hvis Overlæge i en den 11 December f. A. afgivet Erklæring har udtalt, at det af det Foreliggende synes at fremgaa, at Tiltalte er et psykisk uligevægtigt og navnlig i moralsk Henseende mangelfuldt udrustet Individ, men at han i sin daværende Tilstand var fuldstændig klar over den juridiske Strafbarhed af en Handling som den, han er tiltalt for; efter Overlægens Opfattelse kunde han ikke kaldes imbecil og var ganske sik-



kert ikke sindssyg, medens den Mulighed ikke kunde anses udelukket, at hans Tilstand i Slutningen af 1909 og Begyndelsen af 1910 kunde have været en anden end paa Observationstiden. Retslægeraadet, for hvilket Sagen derefter har været forelagt, har i sin Erklæring af 23 Februar d. A. udtalt, at det af den af Overlægen foretagne Undersøgelse fremgaar, at Tiltalte nu ikke lider af Sindssygdom eller i det Hele af saadanne psykiske Abnormiteter, som kan antages at formindske hans Modstandskraft overfor forbryderske Tilskyndelser, og at der i det Oplyste ikke findes tilstrækkelige Holdepunkter for den Antagelse, at saadanne skulde have været til Stede, da han begik de i Sagen omhandlede lovstridige Handlinger.

Da Tiltalte, der iøvrigt er fundet lidende af Lungetuberkulose, herefter maa betragtes som havende været fuldt tilregnelig paa Handlingstiden, vil han være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og da Underrettsdommen har valgt samme Straf, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

---

Nr. 347. Højesteretssagfører Lunn

mod

**Harald Edvard Berthelsen** (Def. Bache),

der tiltales for Bedrageri.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 24 April 1912: Tiltalte, Harald Edvard Berthelsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Dahlerup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, 10 Kr. I Erstatning betaler Tiltalte derhos 30 Kr. til Slagter Hans Hansen, Ullerslev, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1912: Tiltalte, Harald Edvard Berthelsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger og den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Bentzen og Tegner betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsøver- s mt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Harald Edvard Berthelsen, til Højesterets-sagførerne Lunn og Bache 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Harald Edvard Berthelsen, som er født den 18 December 1881 og ved Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 2 Juli 1902 efter Straffelovens § 228 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, som den 9 Marts d. A. havde solgt 3 ham tilhørende Svin til Slagter Hans Hansen af Ullerslev for 145 Kr., hvoraf 30 Kr. ifølge Salgsvilkaarene den 10 s. M. af Køberen betales til Ejendoms-mægler Hans Hansen til Afgørelse af en Tiltalte paahvilende Gæld til denne, medens Restbeløbet skulde betales Tiltalte ved Leveringen den 12 s. M., har desuagtet den 11 Marts bortbyttet Svinene tilligemed 1 Ko til Slagter Rasmus Jørgen Rasmussen af Skellerup mod en Kælvekvie og 185 Kr. kontant.

For det anførte Forhold vil Tiltalte, der forinden den ulovlige Disposition havde indbildt Slagter Hansen, at han ikke kunde levere Svinene, da der var udbrudt Mund- og Klovesyge i hans Besætning, og det største af Svinene var dødt den foregaaende Dag, være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 253 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, idet han derhos rettelig er tilpligtet at betale Slagter Hans Hansen en Erstatning af 30 Kr., og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der er paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil herefter dels være at forandre, dels at stadfæste i Overensstemmelse med det Foranstaaende.

---

Onsdag den 16 Oktober.

Nr. 355. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Vekselerer Niels Thomsen Mogensen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af § 2 i Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1912: Tiltalte, Vekselerer Niels Thomsen Mogensen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 500 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Vekselerer Niels Thomsen Mogensen, til Højesterets-sagførerne Asmussen og Winther, 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vekselerer Niels Thomsen Mogensen tiltales for Overtrædelse af § 2 i Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer m. m.

Tiltalte er født den 19 Oktober 1878 og senest anset:

ved Højesteretsdom af 13 Marts 1911 efter Lov af 27 Maj 1908 § 32, jfr. § 23 II, med Bøde af 300 Kr.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har som Forretningsfører for Akts. Teutonia efter ovennævnte Lovs Ikrafttræden den 21 Juni 1911 indgaaet Forretningsforbindelse med 7 Personer i Norge og ca. 60 Personer i Sverrig i Tiden til den 28 August, henholdsvis 19 December 1911 om Deltagelse i Subskription paa Præmieobligationer.

I Henhold hertil er Personerne indtraadte som Medlemmer i de af Tiltalte administrerede saakaldte »Skandinaviske Obligations-Selskaber«, som for 100 Medlemmer i Løbet af 24 Maaneder erhverve mindst to Præmieobligationer maanedlig til en fast Pris af 2 Kr. 25 Øre pr. Medlem for hver Obligation om Maaneden. De erhvervede

Obligationer godskrives atter Medlemmerne hver Maaned enten med det Beløb, hvormed de udtrækkes, eller i modsat Fald med 1 Kr. for hver Obligation. De Kurser, hvortil Tiltalte køber og sælger Obligationerne, er Selskaberne uvedkommende.

Ifølge norsk Lov af 14 Juni 1851 er det i Norge forbudt at sælge eller falbyde Lodsedler til Lotterier eller Bortlodninger, og ifølge norsk Straffelov § 298 er der fastsat Straf for at gøre sig en Næringsvej af Lykkespil eller af at forlede dertil.

Ifølge svensk Lov af 6 August 1881 er det forbudt at udbyde eller afhænde Lod eller andet Bevis for Ret til Deltagelse i Lotteri eller andet lignende Foretagende.

Da den af Tiltalte saaledes drevne Forretning, hvorved Medlemmerne erhverve Ret til Deltagelse i enkelte Præmieobligationsudtrækninger, er i Strid med Lov 14 Marts 1911 § 2 og ligeledes maa antages forbudt ved de ovennævnte norske og svenske Lovbestemmelser, som ogsaa af de norske og svenske Justitsdepartementer udtalt, vil Tiltalte være at anse efter fornævnte Lov efter Omstændighederne med en Bøde af 500 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

---

Nr. 299. Højesteretssagfører Asmussen

mod

Jørgen Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 125 af 14 April 1905 om Forbud mod Anvendelse af kunstige Sødестoffer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1912: Tiltalte, Direktør Jørgen Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Direktør Jørgen Jensen tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 125 af 14 April 1905 om Forbud mod Anvendelse af kunstige Sødестoffer.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har som Direktør for Aktieselskabet Labora i Marts d. A. fremstillet og solgt til Videreforhandling et Sødepulver, som ifølge Analyse af Sundhedskommissionens Laboratorium indeholdt 18 pCt. Saccharin, 17 pCt. kulsort Natron og 65 pCt. Rørsukker.

Pulveret er beregnet til Anvendelse i Husholdningen som Sødестof i Stedet for Sukker, men i og for sig ikke til at nydes alene.

Ifølge Tiltaltes Forklaring er Hovedbestanddelen Saccharin, som udvindes af Kultjære, men da Sødeevnen heraf, som er langt stærkere end Rørsukkers, er for stor til praktisk Anvendelse i Husholdningen, er Sødeevnen nedsat ved Tilsætning af Rørsukker; Saccharinens bitre Bismag er ophævet ved Tilsætning af Natron. Pulverets Næringsværdi er mindre end Rørsukkers, da Saccharinen er uden Næringsværdi.

Da et saadant Sødepulver imidlertid ikke med Sikkerhed kan antages at omfattes af de i fornævnte Lovs § 1 nævnte Nærings- og Nydelsesmidler, vil Tiltalte være at frifinde.

---

Nr. 324. Højesteretssagfører Hansen

mod

**Thomas Bartholin Nielsen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 16 Februar 1912: Tiltalte Thomas Bartholin Nielsen af Aalborg bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos han bør udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møller, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Olesen, 10 Kr. Til Herredsfuldægtig Frederiksen af Sæby bør Tiltalte betale 2611 Kr. 69 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1912: Tiltalte, Thomas Bartholin Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Bartholin Nielsen til Højesteretssagførerne Hansen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Thomas Bartholin Nielsen, der er født den 12 April 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, købte Tiltalte paa fire i Marts og April Maaneder f. A. i Dronninglund Herred afholdte Løsoreauktioner bl. a. 22 Køer, Kvier og Kalve samt en So for en Købesum af 2071 Kr. foruden 12½ pCt. i Auktions- og Inkassations-salær og 5 Øre pr. Regning, hvilken Købesum skulde erlægges til den antagne Inkassator, Herredsfuldmægtig Frederiksen i Sæby, til nogle nærmere angivne Datoer i September og Oktober Maaneder s. A., hvorhos det i Auktionskonditionernes Post 4 var bestemt, at Ejendomsretten til de solgte Genstande først overgik til Køberen, naar Betaling fandt Sted. Tiltalte undlod imidlertid til Forfaldstid at berigtige Skylden, og efter at Herredsfuldmægtig Frederiksen forgæves havde forsøgt at erholde Dækning for sit Tilgodehavende ved Foretagelsen af en Udpantningsforretning hos Tiltalte, under hvilken Fordringen i det Hele opgjordes til 2611 Kr. 29 Øre, indgav han den 30 November f. A. til Politiet i Kjær Herred en Anmeldelse om, at Tiltalte havde dels slagtet, dels solgt de købte Kreaturer uden at have berigtiget Købesummen, hvorfor han begærede Tiltalte draget til Ansvar for bemeldte Forhold.

Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse har Tiltalte, der indtil i Oktober Maaned f. A. var Ejer af en Gaard i Sulsted i Kjær Herred, og som tillige drev Virksomhed som Slagter og Kreaturhandler, erkendt, at han kortere Tid efter Købet af Kreaturerne har slagtet eller solgt dem, mulig med Undtagelse af en enkelt Ko, der i saa Fald fandtes paa Ejendommen i Sulsted, da denne i Oktober Maaned f. A. blev solgt ved Tvangsauktion, samt at han, der i betydeligt Omfang har købt Kreaturer paa Auktioner, vidste, at Ejendomsretten til det Købte ikke gik over til Køberen, forinden Betalingen var erlagt, eller, som han senere har forklaret, at det var almindeligt — ogsaa i Dronninglund Herred — i Auktionskonditionerne at optage Bestemmelse herom. Tiltalte har derhos forklaret, at han købte Kreaturerne for at sælge dem og anvende de herved indkomne Beløb til Dækning

af sine Kreditorer og Indkøb af andre Kreaturer, idet han var nødt hertil for, som han har udsagt, »at faa det til at løbe rundt« og »holde det gaaende« saa længe som muligt, indtil han kunde faa sin Ejendom solgt, at han mener, at han maaske nok kunde have svaret Enhver sit, hvis der var blevet givet ham nogen Henstand, men at han, der ikke vil have haft til Hensigt at besvige Fuldmægtig Frederiksen, nu ikke ser nogen Udvej til at afvikle sin Gæld. Tiltalte har endvidere henvist til, at Fuldmægtig Frederiksen, efter hvad denne har forklaret under Sagen, var bekendt med, at Tiltalte var Slagter, hvorhos han har anført, at Frederiksen maatte kunne sige sig selv, at Tiltalte ikke kunde købe saa mange Kreaturer, som han gjorde, saafremt han ikke benyttede dem til Slagtning og Forhandling.

Fuldmægtig Frederiksen har under Sagen paastaaet Tiltalte tilpligtet i Erstatning at betale ham 2611 Kr. 29 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For saa vidt Tiltalte endvidere har været sat under Tiltale for at have forbrugt nogle andre ved Auktionerne købte Genstande, ligeledes uden at berigtige Betalingen for dem, er det ved Underrettsdommen statueret, at han ikke for saavidt kan anses at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, og da Sagen er indanket for Overretten alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte noget Strafansvar i anførte Henseende.

Ligesom der nu efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at Tiltalte har været paa det rene med, at han efter Auktionskonditionerne var ubeføjet til at disponere over de købte Kreaturer som sket, saaledes har han efter det foreliggende ikke haft Føje til at antage, at han havde Fuldmægtig Frederiksens stiltiende Samtykke til i det hele at træffe nævnte Dispositioner, og han vil derfor for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, hvorimod den nedlagte Erstatningspaastand efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes egnet til her under Sagen at tages under Paakendelse.

---

Nr. 300. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

**Sven Arvid Lundberg** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af § 3 i Lov 6 Marts 1869 om Klassenlotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Juni 1912: Tiltalte Sven Arvid Lundberg bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse til Statskassen bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom beskrevne Forhold, herfra til Udlandet at afhænde Andelsbeviser i svenske Lotterier, kan han ikke anses at have overtraadt § 3 i Lov 6te Marts 1869, og han vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sven Arvid Lundberg bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne I. Kondrup og Dietrichson 30 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Sven Arvid Lundberg tiltales for Overtrædelse af § 3 i Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Tiltalte har opgivet at være født i Sverrig den 30 August 1878 og er ikke fundet straffet.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har under Navnet: »Det skandinaviske Obligationskontor« i de sidste ca. 2 Aar her i Byen drevet Handelsforretning bl. a. med Andelslodder i det svenske Idrottslotteri og Teaterlotteri, idet han har indkøbt hele Lodder hertil i Sverrig, udstykket disse i  $\frac{1}{2}$ ,  $\frac{1}{4}$ ,  $\frac{1}{8}$  og  $\frac{1}{10}$  og solgt disse Andelsbeviser med Avance til Kunder i Sverrig og Norge.

Som Følge heraf vil Tiltalte, uanset om Andelsbeviserne kun er solgte til Udlandet, være at anse efter fornævnte Lov 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kr. til Statskassen.

Torsdag den 17 Oktober.

Nr. 280.

Højesteretssagfører Møller

mod

**Olga Anna Johanne Jensen Rye** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af § 3 i Lov af 6te Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.



Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Tiltalte Olga Anna Johanne Jensen Rye bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom beskrevne Forhold, herfra til Udlandet at afhænde Andelsbeviser i svenske Lotterier, kan hun ikke anses at have overtraadt § 3 i Lov 6te Marts 1869, og hun vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Olga Anna Johanne Jensen Rye bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møller og Dietrichson 30 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Olga Johanne Jensen Rye tiltales for Overtrædelse af § 3 i Lov af 6te Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lotterispil m. m.

Tiltalte er født den 17 Maj 1883 og ikke fundet straffet.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har under Navnet »Københavns Vekselkontor« i de sidste ca. 1½ Aar her i Byen drevet Forretning med Lodsedler i det svenske Idræts- og Teater-Lotteri, idet hun har indkøbt saadanne Lodsedler i Sverrig og herfra solgt Andelsbeviser for 1/2, 1/4 og 1/5 i saadanne Lodsedler til Købere i Sverrig.

Da denne Virksomhed maa anses for at være i Strid med for nævnte Lovs § 3, 2det Stk., uanset at Salget kun er foregaaet til Udlandet, vil Tiltalte være at anse efter Lovens § 3, 3dje Stk., efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kr. til Statskassen.

Fredag den 18 Oktober.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Winther

mod

Ejvind Fossum (Def. Møller),

der tiltales for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 November 1911: For Arrestanten Nr. 3, Ejvind Fossum, træder den lidte Varetægtsarrest i Stedet for Straf.

Arresterne bør derhos En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ørn, 100 Kr., og til Defensor, Sagfører Gormsen, 75 Kr., dog . . . Arrestanten Fossum ikke udover  $\frac{3}{23}$  . . .

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1912: For saa vidt angaar Tiltalte Ejvind Fossum bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Maksimumsgrænsen for hans Andel i Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, fastsættes til  $\frac{1}{23}$ . Arrestanten Carl Emanuel Rosenberg frifindes for Aktors Tiltale i denne Sag, og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, udredes for hans Vedkommende af det Offentlige. Der tillægges Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Amdrup, i Salær 60 Kr. hver, hvoraf Halvdelen udredes af Tiltalte Fossum og Halvdelen af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger Sagen kun til Paadømmelse for Tiltalte Fossums Vedkommende.

Ved de fremkomne, i den indankede Dom gengivne Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Hæleri ikke blot med Hensyn til de i Maj f. A. stjaalne Frimærker, men ogsaa med Hensyn til de øvrige i Dommen ommeldte Koster, som han har modtaget af Svendsen i Januar og Februar s. A.

Han vil herefter være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1 Stykke, efter dens § 238 som for 2' Gang begaaet Hæleri. Straffen findes under Hensyn til den midlertidige Straffelovs § 13, 1' Stykke, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ejvind Fossum bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom for hans Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Møller 80 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Ejvind Fossum — der er født den 28 Maj 1876 og anset ved Højesteretsdom af 20 Oktober 1908 efter Straffelovens § 229, 4de Stk. med Forbed-

ringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 15 December s. A. blev formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage paa Vilkaar, at han i Løbet af 5 Aar fra Resolutionens Dato førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, saaledes at den resterende Straf i modsat Fald vilde være at udstaa med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og som i Tiden fra den 26 Februar 1911 til den 28 Marts s. A. har været arresteret ved Københavns Kriminal- og Politirets 4de Kriminalkammer som sigtet for Hæleri, hvilken Sag dog sluttedes med Politidirektørens Samtykke uden Tiltale — for Hæleri.

Endvidere tiltales Arrestanten Carl Emanuel Rosenberg . . .

I 1ste Instans angik tillige Sagen Arrestanterne Kristian Rudolf Frederik Svendsen, Julius Laurids Albert Lerche Sørensen, Erland Peter Vilhelmson og Heinrich Theodor Weiss, men ingen af disse Arrestanter har appelleret de dem ved Underrettsdommen idømte Straffe.

I Sagen er ved nærværende Rets Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør.

Sagens Omstændigheder, forsaavidt angaar Tiltalte Fossum, er følgende:

Domfældte Svendsen, der i Aaret 1911 indtil sin Anholdelse i Midten af Maj, bortset fra 5 Uger i Marts—April, var arbejdsløs og i det væsentlige ernærede sig ved Tyverier, har i en stor Del af Tiden fra Januar 1911 haft Nattelogi hos Tiltalte Fossum og dennes Kæreste, et tidligere offentlig Fruentimmer, Betty Clausen, og har undertiden ogsaa faaet sin Kost der. Han er derhos i dette Tidrum — bortset fra den Tid, hvor Fossum var arresteret — saa godt som daglig kommet sammen med denne.

Den 15 Januar 1911 stjal den nævnte Domfældte ved Indbrudstyveri fra Skotøjsfabrikant Anders Peter Nielsens Lagerlokale, Gl. Kongevej Nr. 23, 4 Par nye Støvler, deriblandt et Par Herrestøvler, der er vurderede til 8 Kroner. Dette Par overlod han til Fossum efter sin Forklaring for at vise Gengæld for den mod ham udviste Gæstfrihed.

Svendsen har derhos forklaret, at Fossum ikke kunde være i Tvivl om, at Støvlerne var stjaalne, men at han ikke gav ham nogen Forklaring med Hensyn til Adkomsten.

Fossum har paa sin Side forklaret, at han, der vil have staaet i den Formening, at Støvlerne var Svendsens lovlige Ejendom, har modtaget dem for et Beløb paa ca. 3 Kr., som Svendsen skyldte ham, hvorhos han vilde have lovet Svendsen noget mere Betaling senere, hvilket Løfte dog ikke er blevet opfyldt af ham.

Den 5 Februar 1911 stjal Domfældte Svendsen ved Indbrudstyveri fra Valdemar Nielsens Manufakturhandel, Silkegade Nr. 7, bl. a. et ca. 38 Alen langt Stykke blaat Klæde, der er vurderet til 95 Kr.

Med Klædet indfandt han sig hos Tiltalte Fossum og bad denne om at skaffe ham en Skræder til deraf at sy ham en Klædning. Samtidig lovede han Fossum et Stykke af Klædet til en Dragt til Fossums fornævnte Kæreste. Fossum, hos hvem Klædet blev liggende, henvendte sig derefter til Skrædermester Carl Johan Ottesen, med hvem han paa Svendsens Vegne aftalte, at et Stykke af Klædet skulde modtages som

Syløn. Dagen efter indfandt Domfældte og Fossum sig hos Ottesen, for at der kunde blive taget Maal af Domfældte, og der blev derefter syet ham en Dragt af Klædet.

Hvad der blev tilbage af Klædet — ca. 14 Alen — overlod Domfældte til Fossum, der af de 9 Alen lod sy en Dragt til Betty Clausen, medens han selv disponerede over Resten.

Domfældte Svendsen har forklaret, at han til Fossum — og til Betty Clausen — til at begynde med foregav, at han havde købt Klædet af nogle engelske Sømænd i Nyhavn, men at han senere overfor Fossum rettede sit Foregivende til, at han havde købt Klædet paa Auktion.

Denne Domfældte har endvidere forklaret, at Fossum engang har tilbudt ham nogen Betaling for Klædet, men at han afslog dette Tilbud af Hensyn til den mod ham udviste Gæstfrihed, og at det er muligt, at Betty Clausen ogsaa engang har tilbudt at betale ham 15 Kroner for Klædet, uden at det dog er blevet til noget.

Tiltalte Fossum, der hævder, at han har troet, at Svendsen var i lovlig Besiddelse af Klædet, har givet skiftende Forklaringer om, hvad Svendsen til ham har udtalt om sin Adkomst til Klædet, men er endt med at hævde, at Svendsen har sagt, at han har købt Klædet af en Fyrbøder paa en Beværtning i Nyhavn eller paa et Skib sammesteds.

Skrædermester Ottesen har som Vidne forklaret, at Fossum, da han henvendte sig til Vidnet, paa dettes udtrykkelige Forespørgsel om Adkomsten med Hensyn til Klædet fortalte, at Ejeren af Klædet var en Person, der sejlede og nylig var kommet hjem fra Udlandet, hvor han havde købt Klædet for billige Penge.

Fossum har benægtet Rigtigheden af denne Forklaring, men Ottesen har bekræftet Forklaringen, hvis Rigtighed derhos er bestyrket ved en af Ottensens Hustru, Karen, født Overgaard, afgiven Forklaring, med sin Ed.

Den 7 Februar 1911 stjal Domfældte Svendsen og Domfældte Wilhelmsson ved Indbrudstyveri fra August Bangs Boghandel, Vesterbrogade Nr. 60, bl. a. for ca. 10 Kroner Frimærker.

Tiltalte Fossum solgte efter Svendsens Anmodning Frimærkerne og modtog derfor en Opgæld paa 2 Kr.

Svendsen har forklaret, at han til Fossum sagde, at han havde faaet Frimærkerne af en homoseksuel Herre, men at der ingen Tvivl er om, at Fossum, der i det Hele var meget forsigtig med at udspørge Domfældte, kunde tænke sig, at Frimærkerne hidrørte fra Tyveri.

Fossum, der fastholder, at han ikke har tænkt sig, at Frimærkerne var stjaalne, har forklaret, at han ikke kan huske, om Svendsen gav ham nogen Forklaring om sin Adkomst til Frimærkerne. I en Retten efter Forhørenes Afslutning tilstillet Skrivelse har han udtalt, at han er temmelig sikker paa, at Svendsen fortalte, at han havde faaet dem for Penge, han havde til gode, og dette Anbringende har han under Reassumtionsforhøret fastholdt i Retten.

En Dag i Februar 1911 stjal Domfældte Svendsen ved simpelt Tyveri fra Slægtermester Jacobsens Butik, Vesterbrogade Nr. 55, bl. a. en Flæskeskinke til Værdi 7 Kr.

Skinken forærede han til Fossum, hvorefter Domfældte, Fossum og dennes fornævnte Kæreste i Forening fortærede den.

Svendsen har forklaret, at han gav Fossum Skinken som Erkendtlighed for de ham af Fossum og dennes Kæreste viste Tjenester, og at han til Fossum sagde, at han havde købt Skinken af en Slagter, hvilket ogsaa stemmer med en af Fossums fornævnte Kæreste afgiven Forklaring. Fossum selv har forklaret, at han ikke husker, hvad Svendsen har sagt om sin Adkomst, men at han ikke har tænkt sig, at Skinken var stjaalen.

Den 8 Maj 1911 stjal de Domfældte Svendsen og Weiss ved Indbrudstyveri i Aktieselskabet De forenede Malermestres Farvemøllers Lokaler, Grønnegade Nr. 33, bl. a. for godt 50 Kr. Frimærker. De bad Fossum om at afhænde de stjaalne Frimærker, hvilket han ogsaa paatog sig, uden at dog nærmere Aftale blev truffet om Vederlagets Størrelse. Fossum solgte Frimærkerne til en Cigarhandler Anthon Hansen. Af Udbyttet ved Salget, ialt 42 Kr., gav han de to Domfældte 24 Kr. kontant og for et Par Kroner Cigarer; Resten beholdt han selv.

Begge de Domfældte har forklaret, at det var en klar, om end stiltiende, Forudsætning, at Fossum skulde have Part i Udbyttet, samt at de vel ingen Forklaring gav Fossum om deres Adkomst til Frimærkerne, men at denne efter deres Overbevisning ikke kunde være i Tvivl om, at det var en Hælerforretning, han skulde udføre.

Fossum har forklaret, at Svendsen i Weiss' Paahør sagde til ham, at de havde faaet Frimærkerne af en homoseksuel Herre, og fastholder, at han ikke har tænkt sig, at de var stjaalne.

Ved Salget af Frimærkerne foregav Fossum usandfærdig overfor Cigarhandler Hansen, at han havde Frimærkerne fra en Bekendt, der handlede med franske Artikler i Provinserne, med hvem han foregav at være i et vist Kompagniskab. Den nævnte Cigarhandler har deshos forklaret, at Fossum, da han indledede Salgsforhandlingen, til Bestyrkelse af sin Fremstilling foreviste en stor, gul Konvolut, hvorpaa var trykt »Skandinavisk Gummivareudsalg« eller lign., men dette har Fossum benægtet.

Den 10 Maj 1911 stjal de Domfældte Svendsen og Weiss ved Indbrudstyveri fra Emil Schous Manufakturforretning, Ny Østergade Nr. 3, bl. a. Frimærker for et Beløb af ca. 14 Kr.

Frimærkerne overgav Weiss til Fossum, idet han bad ham afhænde dem paa samme Maade som de ovenfor nævnte Frimærker. Af Salgsudbyttet, 12 Kr., har Fossum givet Weiss 8 Kr., medens han selv har beholdt Resten.

Fossum, der ikke spurgte om Weiss' Adkomst, vil efter sin Forklaring have tænkt sig, at Frimærkerne muligvis var komne i Weiss' Besiddelse som Gave fra en homoseksuel Herre.

Hvad angaar de Koster, som Fossum i Januar og Februar 1911 har modtaget af Svendsen, findes det — uagtet særlig Fossums Forhold med Hensyn til det i Valdemar Nielsens Manufakturforretning stjaalne Klæde har en mistænkelig Karakter — overfor Fossums Benægtelse betænkeligt paa det Foreliggende at anse det som aldeles tilstrækkelig godtgjort, at han har været klar paa, at disse Koster var stjaalne.

Ligesom imidlertid disse Forhold — og da navnlig Transaktionerne med Klædet — under alle Omstændigheder maatte være egnede til at vække Mistanke hos ham mod Svendsen, der, som foranført, intet lovligt Erhverv havde, saaledes maatte denne Mistanke yderligere bestyrkes derved, at Svendsen Natten mellem den 21 og 22 Februar 1911 til tre andre Tyve anviste Fossum som Køber af stjaalne Koster, hvilket gav Anledning til, at Fossum, der for Svendsens og egen Regning købte Kosterne, og til hvem Svendsen efter sin — dog af Fossum benægtede — Fremstilling ved den paagældende Lejlighed vil have udtalt Mistanke om, at de falbudte Koster var erhvervede paa ulovlig Maade, blev arresteret som sigtet for Hæleri under den ovenfor nævnte ved Københavns Kriminal- og Politirets 4de Kriminalkammer behandlede Sag.

Naar nu dernæst henses til de ovenfor anførte Forklaringer af Svendsen og Weiss om deres Opfattelse af Fossums Forhold med Hensyn til de i Maj 1911 stjaalne Frimærker, til Fossums Kendskab til Svendsens slette økonomiske Stilling og Weiss' Fortid som tidligere for Tyveri straffet Person samt til den uforholdsmæssig store Fordel, Fossum indvandt ved Salget af Frimærkerne, findes det ikke at kunne betvivles, at Fossum, der ved Salget af det store Parti Frimærker har benyttet bevidst løgnagtige Foregivender, der under Sagen har afgivet Forklaringer, som bærer Præg af Upaalidelighed, og der paa det paagældende Tidspunkt maa antages at have været slet stillet i økonomisk Henseende, har været paa det Rene med, at de Frimærker, han i Maj 1911 solgte for Svendsen og Weiss, var stjaalne.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte Fossum i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, være at anse efter Straffelovens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri. Da Straffen efter det Foreliggende og under Hensyn til Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, 1ste Stykke, ikke skønnes at burde have oversteget Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, vil den, som ogsaa antaget ved Underrettsdommen, kunne bortfalde paa Grund af den af Tiltalte udstaaede langvarige Varetægtsarrest.

Det vil kunne have sit Forblivende for denne Tiltaltes Vedkommende ved Underrettsdommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, der er paalagte denne Tiltalte in solidum med de andre ved Underrettsdommen Dømfældte, men ikke udover  $\frac{3}{23}$ , dog at Maksimumsgrænsen i Stedet for  $\frac{3}{23}$  maa sættes til  $\frac{1}{23}$ .

Færdig fra Trykkeriet den 7 November 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 36—37.

---

---

Arrestanten Rosenberg, der ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, som for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil som anført være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

-----

I Overensstemmelse med det Anførte vil Underrettsdommen være dels at stadfæste, dels at forandre.

=====

Nr. 325. Højesteretssagfører Harboe

mod

**Augustinus Nielsen** (Def. Møller),

der tiltales for Vold mod en Natvægter i Funktion.

Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 20 April 1912: Augustinus Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Vægter B. Berthelsen 25 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Overretssagfører Grove, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Kamp, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1912: Tiltalte, Augustinus Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, i Salær hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning

udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Augustinus Nielsen til Højesteretssagførerne Harboe og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringkøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Snedker-svend Augustinus Nielsen, der er født den 28 August 1890, og som bortset fra, at han efter sin Forklaring et Par Gange har været anset med Bøder for Polituorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Vold mod en Natvægter i Funktion.

Efter at Tiltalte den 23 Marts d. A. om Aftenen i beruset Tilstand havde drevet om i Gaderne i Ringkøbing og herunder bl. a. ved 12-Tiden været i Klammeri med en Karl, traf Natvægter Berthelsen, der var iført Uniform, ham ved 1-Tiden paa Torvet i bemeldte Købstad, hvor han da var i Klammeri med en Malersvend. Da Vægteren, der har forklaret, at Tiltalte næsten hver Aften er beruset, og at han meget ofte har Spektakler med ham, derefter gik hen til Tiltalte og ytrede, at det nu skulde have en Ende, og at Tiltalte i modsat Fald vilde blive indsat i Arresten, blev Tiltalte grov, idet han bl. a. udtalte, at Vægteren s'gu ikke skulde tro, at han kunde putte Tiltalte ind, og straks efter sprang Tiltalte uden nogen Anledning fra Vægterens Side ind paa denne og tilføjede ham med knyttet Næve et Slag paa Overkæben, hvorefter han af Vægteren blev anholdt.

Om de Berthelsen ved Slaget tilføjede Læsioner hedder det i en den 24 Marts d. A. udstedt Lægeerklæring, at de to Fortænder i Overmunden til venstre da var løse, og den tilsvarende Kæbebensrand i høj Grad øm for Tryk som Tegn paa, at der var Brud af den til de løse Tænder svarende Del af Kæbebenet, hvorhos der paa Underlæbens Slimhinde fandtes en lille overfladisk Rift. I en yderligere Lægeerklæring af 3 April næstefter udtales det, at de to Tænder ikke var groede fast, at den nærmest Midtlinien værende Tand tværtimod paa Grund af en indtruffen Rodbetændelse var bleven mere løs og ragende frem over Tandrækken, saaledes at dens (deres?) Fjernelse vilde blive nødvendig, og at Berthelsen saaledes vilde faa blivende Men af Overfaldet.

Berthelsen, der fik Munden fuld af Blod ved Slaget, og som efter



sin Forklaring senere har følt stærke Smerter i Hovedet, ligesom han har haft Vanskelighed ved at tygge, har i et den 3 April d. A. afholdt Forhør udsagt, at han endnu havde Trækninger i Gummerne, der dog ifølge Lægens Udsagn maatte antages at ville fortage sig, men at han isvrigt da ikke længere følte Smerter efter Slaget. Han har paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos Tiltalte 25 Kr., og denne Paa-stand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underretsdømmen tagen til Følge.

For det af Tiltalte udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, 1ste Stykke, og § 203, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 20 Kr., vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser i de angivne Henseender tiltrædes, være at stadfæste.

---

Mandag den 21 Oktober.

Nr. 139. **Anlægene af nye Statsbaner** (Asmussen)

mod

**Isenkræmmer O. P. Nielsen** (J. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Arbejdsgiverens Ret til at betale Entreprenøren Entreprisensummen uden Hensyn til en stedfunden Transport paa en Del af denne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1911: De Indstævnte, Anlægene af nye Statsbaner, bør til Citanten, Isenkræmmer O. P. Nielsen, betale de paastævnte 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Juli 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Appellanterne have haft Grund til at frygte for, at Entreprisen ikke vilde kunne gennemføres af Rasmussen, hvis han ikke fik det i Dommen ommeldte Beløb udbetalt. Appellanterne kunde derhos saa meget mindre nære nogen Betænkelighed ved at udbetale Beløbet, som der, da dette skete, endnu resterede saameget af Entreprisensummen, at der derigennem kunde blive tilstrækkeligt til Dækning af Indstævntes Krav ifølge Transporten. Herefter og idet endnu bemærkes, at det ikke kan tillægges nogen Betydning, at

Appellanterne uden at tage noget Forbehold have paategnet Transporten, kan den skete Udbetaling ikke anses stridende mod Indstævntes Ret. Som Følge heraf ville Appellanterne efter deres derom nedlagte Paastand være at frifinde mod at betale Indstævnte 12 Kr. 1 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Anlægene af nye Statsbaner, bør til Indstævnte, Isenkræmmer O. P. Nielsen, betale 12 Kroner 01 Øre med Renter heraf 5 pCt. fra den 21 Juli 1910, til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Murer-mester Chr. V. Rasmussen ved Kontrakt af 24 Juli 1908 med de danske Statsbaner havde paataget sig Udførelsen af Underbygningen til Viadukten ved Finsensvej for et Beløb af 23,987 Kr., overdrog han til Sikkerhed for et ham af Citanten, Isenkræmmer O. P. Nielsen, ydet Laan af 2000 Kr. ved Transport af 23 Februar 1909 til Citanten et Beløb af 2000 Kr. af sit Tilgodehavende hos de Indstævnte, Anlægene af nye Statsbaner, for Udførelsen af det nævnte Arbejde. Denne Transport blev under 2 Marts s. A. anmeldt for de Indstævnte, der forsynede Transporten med Paategning om Anmeldelsens Modtagelse. De Indstævnte havde paa dette Tidspunkt af Entreprisummen udbetalt Rasmussen 17,982 Kr. I Tiden fra Anmeldelsens Modtagelse og indtil den 21 September s. A. udbetalte de Indstævnte yderligere af Entreprisummen 2801 Kr. 40 Øre til Rasmussen og lod derefter efter Anmodning fra Rasmussen, som paa Grund af Sygdom blev ude af Stand til selv at fuldføre Entreprisen, Arbejdet fuldføre for hans Regning med det Resultat, at Rasmussen hos de Indstævnte til Rest paa Entreprisummen har tilgode et Beløb af 12 Kr. 01 Øre.

Under nærværende Sag paastaar Citanten under Anbringende af, at de Indstævnte har været uberettigede til af det af Entreprisummen i Tiden fra 2 Marts til 21 September 1909 udbetalte Beløb 2801 Kr. 40 Øre at udbetale Rasmussen de 2000 Kr., som af denne var transporteret til Citanten, de Indstævnte tilpligtede at betale ham det sidstnævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 Juli 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte har under Anbringende af, at Sagen er for tidligt anlagt, idet Arbejdet ikke ved dens Anlæg var fuldført, og det derfor ikke kunde afgøres, om der efter Arbejdets Fuldførelse vilde være noget tilbage af Entreprisummen, paastaaet sig frifundne for Tiden,

men denne Paastand, der findes at savne Føje, vil ikke kunne gives Medhold.

De Indstævnte maa derhos, efter at Arbejdet under Sagens Drift er blevet fuldført, antages at procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af det fornævnte Beløb 12 Kroner 01 Øre.

Til Støtte herfor har de Indstævnte anført, at de har anset det for nødvendigt at foretage de i Tiden fra 2 Marts til 21 September 1909 skete Udbetalinger, for at det paagældende Arbejde kunde holdes i Gang, og at de derfor af Hensyn til deres egne Interesser har været beføjede til, uanset den for dem anmeldte Transport, at betale Beløbet 2801 Kr. 40 Øre til Rasmussen.

Da det imidlertid er uomtvistet, at Rasmussen, da han fik de nævnte 2801 Kr. 40 Øre udbetalt, i enhver Henseende havde opfyldt de ham indtil da paahvilende Forpligtelser efter Kontrakten med de Indstævnte, og at det nævnte Beløb, hvis Udbetaling til Rasmussen de Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort at være nødvendig af Hensyn til Arbejdets Fuldførelse, tilmed blev udbetalt for Arbejde, der allerede var fuldført, findes de Indstævnte, idet de uden noget Forbehold har anerkendt Modtagelsen af Citantens Anmeldelse om den skete Transport at have været uberettigede til at udbetale Rasmussen Beløbet, for saa vidt angaar den Del af samme, som han havde givet Citanten Transport paa, og Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner.

Nr. 371.

Højesteretssagfører Hansen

mod

**Herman Larsen** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 3 August 1912: Arrestanten Herman Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører N. C. P. Petersen, og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 September 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forhøjes til 3 Aar. Til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hvass og Rievers, betaler Arrestanten Herman Larsen i Salær 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Larsen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Ekstraret saavel efter Arrestanten Herman Larsens Begæring som paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag tiltales Arrestanten for Tyveri og Betleri.

Ifølge Arrestantens med det Oplyste i det Væsentlige overensstemmende Tilstaaelse er Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten, der arbejdede hos en Gaardejer i Nr. Hyllinge, forlod denne Plads den 1 Juli d. A. og forskaffede sig samme Aften ved 11-Tiden i tyvagtig Hensigt Indgang i et af Husmand Hansens Enke, Karen Marie Petersen, beboet Hus i Nørre Hyllinge, idet han ved et stærkt Tryk fik den aflaaede Yderdør til at springe op, men da Enken, vækket af Støjen, kom til og gav sig til at skringe, løb Arrestanten sin Vej med uforrettet Sag.

Den 3 Juli har Arrestanten paa sin Vandring, under hvilken han betlede, i et Hus i Sonnerup, hvor han var gaaget ind for at betle, fra en i en uafaaet Bordskuffe liggende, Sadelmager Hans Christian Knudsen tilhørende, Pung stjaalet 2 Kr. 25 Øre.

I Vester Saaby har Arrestanten samme Dag ved at stige ind gennem et aabentstaaende Vindue i Gaardejer Hans Jensens Gaard i tyvagtig Hensigt fra Haven, hvortil Adgangen var uhindret, skaffet sig Adgang til et Værelse, i hvilket han fra en uafaaet Servanteskuffe tilegnede sig en Tikroneseddel. Da han samme Dag i Lunderød var inde hos Enke Caroline Nielsen for at betle, stjal han fra Loen, til hvilken der var uhindret Adgang, et Par til 2 Kr. vurderede Træsko, medens han efterlod sit eget Fodtøj, et Par Lærredssko.

Angaaende Arrestantens Tilregnelighed er der indhentet en Erklæring fra vedkommende Distriktslæge, og efter denne er Arrestanten et fra Fødselen arveligt belastet Individ med Hang til Nydelse af stærke Drikke, og under hvis Beruselse der opstaar en Tilbøjelighed til at stjæle Penge, uden at det dog kan antages, at denne ikke skulde være til at modstaa, hvorhos Erklæringen med Hensyn til det hos Gaardejer Hans Jensen i Vester Saaby begaaede Tyveri gaar ud paa, at Arrestanten ikke har været fuldstændig utilregnelig, om end noget omtaaget.

Uagtet Arrestanten maa antages under Udførelsen af sine Forbrydelser at have været paavirket af Drikkevarer, findes der dog at maatte gaas ud fra, at han har været fuldt tilregnelig.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten — der er født den 8 Oktober 1884 og bl. a. har været anset:

- 1) ved Ramsø-Thune Herreds Ekstrarrets Dom af 20 Maj 1908 efter Straffelovens § 229<sup>4</sup>, tildels sammenholdt med §§ 45 og 46, § 228 og § 236, alle sammenholdte med § 62, og efter Lov 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kgl. Reskript af 6 Juni s. A. formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage,
- 2) ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarrets Dom af 25 August 1909 efter Straffelovens § 230 I og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62 og midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage,
- 3) ved Holbæk Købstads Ekstrarrets Dom af 2 August 1910 efter Straffelovens §§ 231<sup>3</sup>, 45, 46 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest
- 4) ved samme Købstads Politirets Dom af 25 Oktober f. A. i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 8, med Tvangsarbejde i 60 Dage,

— nu være at anse for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri og Forsøg paa groft Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, tildels jfr. med § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er idømt lige Strafart i 2 Aar, og hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger, der er paalagte Arrestanten, billiges, vil overensstemmende hermed være dels at stadfæste, dels at ændre.

---

Tirsdag den 22 Oktober.

Nr. 273. Livsforsikringsselskabet „**The Mutual Life Insurance Company of New York**“ ved dets Repræsentant for Danmark, **Svend With** (David)

m o d

Sagfører **P. A. Poulsen** (Bache),

betræffende Spørgsmaalet, om en Haandpantsætning omfattede et til en Livsforsikring knyttet Bonusbeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1912: De Indstævnte, Livsforsikringsselskabet „**The Mutual Life Insurance Company of New York**“ ved dets Repræsentant for Danmark, **Svend With**, bør til Citanten, Sagfører **P. A. Poulsen** som Inkassator af en Sagfører **J. Mimer** af København udlagt Fordring, betale de paa-stævnte 3587 Kr. 91 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25

September 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er istedetfor Sagfører P. A. Poulsen Overretssagfører Lohmann antagen som Inkassator og derefter indtraadt i Sagen. For Højesteret drejer Tvisten mellem Parterne sig udelukkende om, hvorvidt den under Sagen omhandlede Bonus er indbefattet under Pantsætningen af de tvende Livsforsikringspolicer til Sydfyens Diskontobank. Dette Spørgsmaal findes nu at maatte besvares bekræftende. Ikke blot er det nemlig i Kassekreditivkontrakten udtrykkelig bestemt, at i Pantsætningen er indbefattet »alt Udbytte af Pantet«, men den paagældende Bonus udgør derhos i det foreliggende Tilfælde en saa væsentlig Del af Policernes Værdi, at den maa anses som Dele af deres Substans. Da det nu er uomtvistet, at den Banken tilkommende Fordring overstiger den omtalte Bonus saa meget, at der ikke kan blive noget til Dækning af det Krav, som Indstævnte har gjort gældende, vil Appellanten efter den derom nedlagte Paastand være at frifinde, hvorhos Indstævnte vil have at betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Livsforsikringsselskabet »The Mutual Life Insurance Company of New York« ved dets Repræsentant for Danmark, Svend With, bør for Tiltale af Indstævnte, Sagfører P. A. Poulsen eller nu Overretssagfører Lohmann, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 8 August f. A. blev der af Salling Herreds Fogedret til Fyldestgørelse af en Sagfører J. Mimer af København ifølge Dom tilkommende Fordring paa den umyndigerklærede forhenværende Direktør Lars Kristoffersen, stor 2645 Kr. 62 Øre, dekretet Udlæg, saavidt det er fornødent til Dækning af Fordringen med videre paaløbende Renter og Omkostninger, i de Rekvisitus hos Livsforsikringsselskabet »The Mutual Life Insurance Company of New Yor« tilkommende Bonusbeløb ifølge to af ham i Selskabet tegnede Livsforsikringspolicer Nr. 390655, stor 10,000 Kr., og Nr. 452118, stor 5000 Kr.

Efter at Citanten, Sagfører P. A. Poulsen, under 15 August f. A. i Henhold til Tvangsauktionslov 9 April 1891 § 18, 2det Stykke, af

Fogden var bleven autoriseret som Inkassator af den udlagte Fordring, har Citanten under nærværende Sag endelig paastaet de Indstævnte, fornævnte Selskab ved dets Repræsentant for Danmark, Svend With, tilpligtede at betale Citanten i hans nævnte Egenskab de ommeldte Bonusbeløb, tilsammen 3587 Kr. 91 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 25 September f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, principalt pure, subsidiært mod at betale det Beløb, for hvilket der er gjort Udlæg, dog ikke over det af Citanten indtalte Beløb, uden Renter.

Til Støtte herfor have de Indstævnte, der have erkendt Fordringens Rigtighed, anbragt, at Rekvisitus under 25 Juni 1900 har deponeret de paagældende Livsforsikringspolicer hos »Sydfyns Diskontobank i Faaborg, Aktieselskab«, til Sikkerhed for en ham af Banken tilsagt Kassekredit, at den saaledes skete Pantsætning ifølge Meddelelse fra Banken endnu er i Kraft, og at de Indstævnte af Hensyn hertil ikke mene sig berettigede til at udbetale Bonusbeløbet til Citanten, førend det ved Dom er fastslaaet, at Udlægshaveren trods Pantsætningen er berettiget til Beløbet.

Den nævnte Bank har givet Møde under Sagen uden dog at nedlægge nogen Paastand overfor Indstævnte.

Indstævnte har ikke gjort gældende, at Bonusbetalingen kun kunde ske mod Kvittering paa de paagældende Policer; og herefter maa der gives Citanten Medhold i, at han ved den ham i Henhold til Auktionslovens § 18 givne Autorisation er behørig legitimeret til at indtale den udlagte Fordring, og da Spørgsmaalet om, hvorvidt og da hvorledes dennes Beløb vil være at fordele imellem Udlægshaveren og Pant-haveren, ikke kan afgøres under denne Sag, allerede fordi hverken Sidstnævnte eller Citanten har fremsat fornødne Paastande desangaaende, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner.

Nr. 312. Højesteretssagfører Møller

mod

Arkitekt Viggo Alexander Thalbitzer (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af § 15 i den ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 58 af 19 April 1890 bekendtgjorte Bygningslov for Frederiksberg Kommune.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 10 Oktober 1911: Tiltalte Viggo Alexander Thalbitzer bør bøde tre Hundrede Kroner til Frederiksberg Kommunes Kasse og betale denne Sags Omkostninger.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1912: Tiltalte, Arkitekt Viggo Alexander Thalbitzer, bør inden 1 Maaned efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Mulkt af 10 Kroner til Københavns Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, sørge for, at Indretningen og Benyttelsen af de ovenomhandlede Værelser i Kvistetagen i Ejendommene Matr. Nr. 67 d og 67 l af Frederiksberg By og Sogn som selvstændige Beboelseslejligheder bringes til Ophør. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Oskar Johansen og Levy, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Tvangsbøden tillægges Frederiksberg Kommunes Kasse.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Paalæggets Efterkommelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse, og at Tvangsbøden tillægges Frederiksberg Kommunes Kasse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Alexander Thalbitzer til Højesterets-sagførerne Møller og Winther 60 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arkitekt Viggo Alexander Thalbitzer, der er født den 21 November 1869 og, bortset fra en arbitrær Straf under Militærtjenesten, ikke tidligere er straffet, for Overtrædelse af § 15 i den ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 58 af 19 April 1890 bekendtgjorte Bygningslov for Frederiksberg Kommune.

Omstændighederne i Sagen, i hvilken der paa nærværende Rets Foranledning har været optaget Reassumtionsforhør, ere følgende:

Tiltalte har i Forening med Tømmermester Martin Petersen paa de dem tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 67 d og 67 l af Frederiksberg By og Sogn i 1907—08 opført to Beboelsesbygninger, der bestaa af fem Etager, foruden Kvistetagen, og have en Bygningshøjde af 28 Alen 4 Tommer.

I Anledning af Byggeforetagendet havde Tiltalte, der fungerede



som dets Arkitekt, i et Andragende af 3 September 1907 anholdt Justitsministeriet om Tilladelse bl. a. til ved Bygningernes Opførelse at regne med den anførte Bygningshøjde og til, uanset denne Bygningshøjde og uden at udlægge yderligere ubebygget Areal, at indrette enkelte Værelser med Varmeindretning i Kvistetagen. Ved en Skrivelse af 26 November s. A. meddelte Justitsministeriet fornøden Dispensation fra Bygningslovens § 15 med Hensyn til det førstnævnte Punkt, men nægtede Dispensation fra Bygningslovens § 42 med Hensyn til det sidstnævnte Punkt.

Da Tiltalte derpaa i et Andragende af 10 Marts 1908 anholdt om Tilladelse til at lade 8 paa en med Andragendet fulgt Tegning med a betegnede Værelser i Kvistetagerne i de to Beboelsesbygninger indrette til Natteophold, meddelte Justitsministeriet den 24 April 1908 Dispensation fra Byggeslovens § 42 til, at Værelserne blev indrettede til Beboelse paa nærmere angivne Vilkaar med Hensyn til Adgangen til dem fra to Trapper.

Nærværende Sag er rejst i Anledning af, at der af Tiltalte og hans Medejer er af Værelser i Kvistetagen i de to Beboelsesbygninger indrettet ialt 4 Beboelseslejligheder, to i hver Beboelsesbygning. Til hver af Lejlighederne hører to af de Værelser, som omfattes af den ovennævnte Dispensation. Men desuden hører til den ene af Lejlighederne i Matr. Nr. 67 d en Entré, i hvilken der er anbragt et Gasbord, en Gasmaaler med tilhørende Gasledning og en Porcelænsvask med Vandhane, og til hver af de tre andre Lejligheder en Entré og et Værelse med Gasindlæg, og i hvilket der er anbragt fast Køkkenbord med Skabe under og Porcelænsvask med tilhørende Vandledning, samt for de to af Lejlighedernes Vedkommende tillige Gasbord, Tallerkenrække og et løst Køkkenskab.

Den 3 Juli 1908 udstedtes Bygningsattester for de to Ejendomme, hvori de ere betegnede som femetages Beboelsesbygninger med Jordkælder og enkelte Værelser i Tagetagen.

De ovenfor nævnte Indretninger til Gas og Vand samt Køkkeninventaret maa efter det Oplyste antages i alt Fald delvis at være anbragte efter Udstedelsen af Bygningsattesterne.

Den førstnævnte af de 4 Lejligheder har en Tid været udlejet som selvstændig Lejlighed. For Tiden er den udlejet til Lejeren af 4de Sal i Ejendommen, men af denne fremlejet til en Dame, der ifølge sin Forklaring til en Politirapport spiser ude og kun anvender Gasindlægget til at varme Vand.

Den anden af Lejlighederne i Matr. Nr. 67 d er for Tiden bortlejet til en Skrædermester, som tillige er Lejer af en Butikslejlighed i Matr. Nr. 67 l, hvortil foruden selve Butikken hører et Bagværelse, hvori der er indlagt Gas og Vand og opstillet et mindre Køkkenbord med en lille Vask.

Den ene af Lejlighederne i Matr. Nr. 67 l er for Tiden bortlejet til en Barber, som tillige er Lejer af en Butikslejlighed i Ejendommen, hvortil der foruden selve Butikken hører et lille Værelse og et Køkken med Gas- og Vandindlæg.

Begge de to her ommeldte Lejere have til en Politirapport forklaret, at de ere vidende om, at det ovenfor ommeldte til Kvistlejligh-

hederne hørende Værelse ikke maa benyttes som Køkken, og at de ej heller have benyttet det dertil.

Disse to Kvistlejligheder have tidligere en Tid været udlejede til Lejere, der ikke tillige var Lejere af andre Lejligheder i Ejendommene.

Hvad endelig angaar den anden af Lejlighederne i Matr. Nr. 671, har den indtil April Flyttedag 1912 været udlejet til Lejere, der ikke have haft andre Lejligheder i Ejendommen, og som have benyttet det ovenfor ommeldte, til Lejligheden hørende, Værelse bl. a. til Køkken, og er nu udlejet til en Ungkarl, der ej heller har anden Lejlighed i Ejendommen, men som spiser ude.

I et Andragende af 29 Juni 1908 anholdt Tiltalte om Tilladelse til at indrette Køkkener til en af Lejlighederne i hver af Beboelsesbygningerne — som det maa antages i de til Lejlighederne hørende Værelser, der ogsaa nu ere indrettede som Køkkener — uden at udlægge yderligere ubebygget Areal, men Justitsministeriet nægtede under 15 Oktober s. A. at meddele den fornødne Dispensation fra Bygningslovens §§ 15 og 42 under Henviisning til Tagetagens Højde over Jorden samt til, at der ikke kunde udlægges noget Areal til den 6te Etage.

Da endelig Tiltalte i et nyt Andragende af 4 Juni 1909 anholdt om Tilladelse til selvstændig Beboelse i Tagetagen i de to Beboelsesbygninger uden at udlægge yderligere Areal end det i Bygningslovens § 22 paabudte, resolverede Justitsministeriet, at det maatte have sit Forblivende ved Afgørelsen af 15 Oktober 1908.

Begge Ejendommene ere henholdsvis i 1910 og 1911 af Prioritets-havere tagne til brugeligt Pant, men Ejendomsretten tilhører vedblivende Tiltalte og hans fornævnte Medejere.

Endog bortset fra, at den ved Justitsministeriets Skrivelse af 24 April 1908 givne Dispensation kun angaar de to af hver af de 4 Lejligheders Værelser, savnes der al Føje til at forstaa denne Dispensation som tillige dispenserende fra Bestemmelsen i Bygningslovens § 15 om, at Bygninger ikke maa opføres med mere end 5 Beboelsesetager, heri medregnet Kvistetager med selvstændig Beboelseslejlighed.

Efter det Foransførte findes derhos de omhandlede Værelser i Ejendommens Kvistetage at være indrettede og benyttede som selvstændige Beboelseslejligheder, og dette findes ogsaa at være Tilfældet med de af Værelserne, der ere udlejede til de foran ommeldte Personer, der have anden Lejlighed i Ejendommene, idet nemlig disse Værelser efter de foreliggende Oplysninger i intet af Tilfældene med Rette kan anses som et blot Tilbehør til den anden Lejlighed.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Bygningslovens § 73, jfr. § 15, efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kroner til Frederiksberg Kommunes Kasse, og da Politiretsdommen har samme Resultat, og det ved den rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil denne Dom forsaavidt være at stadfæste.

Som Medejere af Ejendommene, og idet den Omstændighed, at de ere tagne til brugeligt Pant, ikke kan gøre nogen Forandring i det ham i denne Egenskab paahvilende Ansvar, vil Tiltalte imidlertid tillige i Medfør af Bygningslovens § 73 være at dømme til inden en Frist af 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en dag-

lig Mulkt til Københavns Amtsfattigkasse, stor 10 Kr., at drage Om-sorg for, at Indretningen og Benyttelsen af de omhandlede Værelser som selvstændige Beboelseslejligheder bringes til Ophør.

---

Onsdag den 23 Oktober.

Nr. 154. Fhv. Toldintendant paa St. Thomas, Kæmner **F. C. G. Frisch** (Dietrichson efter Ordre)

mod

**Finansministeriet** (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet, om der tilkommer Appellanten Ventepenge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1911: De Indstævnte, Finansministeriet, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Toldintendant paa St. Thomas, Kæmner F. C. G. Frisch af Hobro, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der til-lægges Overretssagfører Lemming i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høje-steret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellan-ten, fhv. Toldintendant paa St. Thomas Kæmner F. C. G. Frisch, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret til-lægges der Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at det i Henhold til Lov Nr. 107 af 6 April 1906 § 2, jfr. § 6, var besluttet, at Embedet som Toldintendant paa St. Thomas skulde nedlægges med Udgangen af Finansaaret 1906—07, blev det ved Skrivelse fra Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer af 23 August 1906 i Henhold til Ordre fra Finansministeriet af 28 Juli s. A. tilbudt Citanten, Kæmner

F. C. G. Frisch af Hobro, der da beklædte det nævnte Embede, fra den 1 April 1907 at regne at overtage Embedet som Toldforvalter i Frederikssted med en aarlig Lønning af 12000 Francs, idet det samtidigt blev ham tilkendegivet, at han, saafremt han ikke ønskede at modtage det sidstnævnte Embede, vilde blive indstillet til Afsked fra den 31 Marts 1907 at jregne. Da Citanten erklærede, at han ikke ønskede at modtage det ham saaledes tilbudte Embede, blev han ved kgl. Resolution af 21 Februar 1907 afskediget i Naade og med Pension fra den 31 Marts s. A. at regne, og han, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, har derpaa under nærværende, mod Finansministeriet anlagte Sag dels paastaaet sig for Tiden fra den 1 April 1907 til den 1 April 1910 tilkendt Forskellen mellem den ham tillagte Pension —  $\frac{5}{10}$  af hans tidligere Embedslønning — og de ham efter hans Formening tilkommende Ventepenge —  $\frac{2}{3}$  af hans Embedslønning — med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 Juli f. A., til Betaling sker, dels under Forudsætning af, at han ikke erholder anden passende Ansættelse med samme Indtægt, som den med hans tidligere Embede forbundne, paastaaet sig kendt berettiget til for Tiden fra den 1 April 1910 til den 1 April 1912 at oppebære Ventepenge i Stedet for Pension og til efter den 1 April 1912 at erholde Pension, beregnet efter hans den sidstnævnte Dag opnaaede Tjenestealder, alt i Overensstemmelse med § 5 i Pensionsloven for de under Kolonial-Bestyrelsen henhørende Embedsmænd og disses Enker og Børn, af 4 December 1863, hvorhos han endelig har paastaaet de Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Lemming.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne og Citanten tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der for dem har givet Møde under Sagen.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at han efter den foran citerede Bestemmelse i Pensionsloven maa være berettiget til i de første fem Aar efter hans Afskedigelse at erholde Ventepenge i Stedet for Pension, idet det ham tilbudte Embede som Toldforvalter i Frederikssted ikke kan anses som en for ham »passende Ansættelse«, og idet det i hvert Fald efter den oftnævnte Lovbestemmelse, der hjemlede ham Ret til ved hans hidtidige Embedes Inddragelse at tillægges Ventepenge, ikke kan anses for beføjet, at der, som sket, længe forinden hans Afskedigelse er afæsket ham Erklæring om, hvorvidt han vilde modtage et andet Embede i Stedet for det til Nedlæggelse bestemte.

Det er uomtvistet, at den Citanten som Toldforvalter i Frederikssted tilsagte Lønning svarede til den af ham som Toldintendant paa St. Thomas oppebaarne, og at der med begge Embeder var forbundet samme Embedsrang, men at Forretningerne — uanset, at Embederne begge var Toldembeder — tildels var forskellige, idet der med Embedet som Toldforvalter i Frederikssted var forbundet Forpligtelsen til at varetage Postmesterforretningerne og Ledelsen af Skibsmaalingen, med hvilke Forretninger Citanten under sin Embedsvirksomhed paa St. Thomas intet havde haft at gøre, og idet Tolden sidstnævnte Sted opkrævedes efter andre Regler end de for St. Croix gældende, og navn-

lig saaledes, at der — i Modsætning til, hvad der er Tilfældet paa St. Croix — kun undtagelsesvis krævedes en Undersøgelse af de til Fortoldning anmeldte Varer.

Rent bortset fra, at Guvernementet i Skrivelse til Citanten af 16 Maj 1906 har udtalt, at det ikke nærede nogen Tvivl om, at Citanten vilde være i Stand til at varetage Embedet som Toldforvalter i Frederikssted paa fyldestgørende Maade, maa der efter det under Sagen Oplyste gaas ud fra, at en Mand i Citantens Alder — han var ved Afskedigelsen 43 Aar gammel — og med hans Erfaring fra en 10-aarig Virksomhed som Toldembedsmand maatte i Løbet af forholdsvis kort Tid kunne sætte sig ind i de med det ham tilbudte Embede forbundne nye Forretninger. Da det derhos ikke kan antages, at der ved Bestemmelsen i Pensionslovens § 5 om de paagældende Embedsmænds Forpligtelse til at modtage en anden passende Ansættelse kun er sigtet til Embeder, der med Hensyn til Arbejdets Omfang og Beskaffenhed ere ganske svarende til de nedlagte, og da der efter det Foreliggende ikke kan tages noget Hensyn til Citantens Anbringende om, at hans tidligere Embede skulde have været »en langt aneligere Stilling« end Toldforvalterembedet i Frederikssted, findes han ikke paa Grund af det ham tilbudte Embedes Beskaffenhed at have kunnet afslaa dette uden at miste den ham efter fornævnte Pensionslovs § 5 tilkommende Ret til efter Nedlæggelsen af Embedet som Toldintendant paa St. Thomas at erholde Ventepenge i Stedet for Pension.

Da der endvidere ikke kan gives Citanten Medhold i, at det ham gjorte Tilbud paa Grund af Tidspunktet for dets Fremsættelse skulde være uden Virkning med Hensyn til hans Adgang til at opnaa Ventepenge, ville de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Efter dette Udfald af Sagen bliver der ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær, medens der vil være at tillægge Overretssagfører Lemming, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Nr. 370. Højesteretssagfører Dietrichson  
 mod  
 Peder Pedersen (Def. Halkier),  
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 3 August 1912: Arrestanten Peder Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Zahn, 15 Kroner og til Defensor, Sagfører Lau, 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1912: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Pedersen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Pedersen sat under Tiltale for Tyveri og Falsk.

Arrestanten, der er født den 12 Juli 1879, har tidligere — foruden at han en Gang har været straffet for Tyveri før sit fyldte 18de Aar — været anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1900 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Silkeborg Købstads Politirets Dom af 19 December 1900 for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 18 April 1901 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 3 Februar 1902 efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og § 228 samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frijsenborg-Faurskov Birks Politirets Dom af 13 Juni 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 17 April 1906 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, § 251 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Saksøbing Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juni 1907 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Lov af 3 Marts 1860 § 3 samt midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Lysgaard og Hids samt en Del af Hovlbjerg Herreders Ekstrarets Dom af 2 November 1909 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1910 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 9 Marts 1903 er endelig et af Arrestanten udvist Forhold henført under Straffelovens § 228, uden at der dog idømtes ham Straf, idet Forholdet, saafremt det havde været inddraget under

den af Højesteret den 3 Februar 1902 paadømte Sag, ikke skønnedes at ville have medført Forhøjelse af den ved bemeldte Dom ikendte Straf.

I Henseende til de Arrestanten nu paasigtede Forhold er der ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort Følgende:

Efter at Arrestanten den 19 Juli d. A. om Morgenen var ankommen til Kolding med Dampskib fra Lübeck, fik han samme Formiddag i en uafsaaset Stald, til hvilken der var uhindret Adgang fra Gaden, og hvor han tilfældig var kommen ind, Øje paa en Vognmandskusk Anton Petersen tilhørende Cykle, der henstod frit fremme. Denne Cykle besluttede Arrestanten at tilegne sig, og Kl. 2—2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> om Eftermiddagen saa han Lejlighed til at iværksætte sin Beslutning og borttage Cyklen fra Stalden. Bemeldte Cykle søgte Arrestanten derpaa afhændet til en Auktionsholder, der imidlertid fattede Mistanke til ham, og som derfor — ved straks kun at udbetale ham en lille Del af Købesummen — foranledigede ham til at komme igen i Forretningen, hvor han da, idet Politiet i Mellemtiden var tilkaldt, blev anholdt. Oftnævnte Cykle er efter at være vurderet til 40 Kr. tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Forinden Arrestanten iværksatte det omhandlede Tyveri, bestemte han sig til i Kolding at optræde under det falske Navn: Sofus Emil Rømer, idet han forudsatte, at saafremt han af Politiet skulde blive antruffen med Cyklen, vilde hans Foregivende om at være Ejer af denne ikke blive troet, hvis han, der jo ofte var straffet, opgav sit rette Navn. For at man bedre skulde tro, at Navnet var hans rette Navn, nedskrev han derhos i en Beværtning i Kolding en saalydende Attest:

»Foreviseren heraf Sofus Emil Rømer, Commis, har været Medlem af Contor- og Medhjælperforeningen i Harburg 1909 før sin Afrejse til Sydamerica samt været beskæftiget hos Undertegnede.

Harburg, den 1 Juli 1912.

L. R. Schou.

Sidstnævnte Navn havde Arrestanten opdigtet, idet han ikke der ved sigtede til nogen bestemt. Da Arrestanten som ovenfor anført indfandt sig hos Auktionsholderen for at sælge Cyklen, gjorde han ikke Brug af det Skrevne, men opgav mundtlig at hedde Rømer; ved sit andet Besøg i Forretningen fremtog han derimod Papiret og foreviste det for den Politibetjent, som anholdt ham.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 275, jfr. § 270, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 378. Højesteretssagfører I. Kondrup  
mod

**Hans Kristian Poulsen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1912: Arrestanten Hans Kristian Poulsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Kaae og Prokurator Mundt, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Poulsen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Kristian Poulsen tiltales for Tyveri.

Han er født den 10 November 1887 og senest anset: ved Højesterets Dom af 11 Januar 1912 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Maj d. A. Kl. 7 Eftermiddag anmeldte Frøken Marie Jacobæus, at der i Tiden fra den 15 s. M. Eftermiddag var blevet begaaet Indbrudstyveri i hendes aflaaede Pulterkammer i Loftsetagen i Ejendommen Østerbrogade Nr. 82, og at der var stjaalet 3 vatterede Tæpper og 1 Lagen, som havde beroet i en uafaaet Trækasse, samt 2 Hovedpuder, der maa antages at have beroet frit fremme.

Bestjaalnes Tjenestepige, Alma Johanne Christine Nielsen, har edelig forklaret, at hun den 17 Maj om Eftermiddagen ved 3-Tiden fra et Køkkenvindue i Ejendommens Stueetage saa Arrestanten, som hun med Sikkerhed har genkendt under Sagen, først gaa tomhændet opad en Trappe, der fra en Kældergang fører op i Gaarden, og lidt efter gaa ned ad samme Trappe bærende paa en Bylt, hvis Indhold hun ikke kunde se, da den var indsvøbt i et hvidt Lagen, men som hun har forklaret i Størrelse havde ganske samme Omfang som de stjaalne Tæpper, naar disse indsvøbes i et Lagen.



Samme Eftermiddag ved 5-Tiden blev Vidnet af den i samme Ejendom tjenende Karen Cederqvist underrettet om, at der var blevet begaaet Indbrud i Pulterkammeret, og begav sig derfor op i Loftsetagen. Vidnet, der sidst havde været paa Pulterkammeret den 15 s. M. og er sikker paa, at hun da ved sin Bortgang aflaaede Hængelaasen, konstaterede nu, at denne var brudt itu.

Fornævnte Karen Cederqvist har edelig forklaret, at hun, der tjente hos Justitsraad Eriksen, den nævnte Eftermiddag ved 5-Tiden kom op i Ejendommens Loftsetage og saa, at baade Bestjaalnes og Eriksens Pulterkamre var aabne; i sidstnævnte Kammer fandt hun derhos 2 Hovedpuder, som Frøken Jacobæus, til hvem Vidnet henvendte sig, genkendte som hende tilhørende og frastjaalne.

Politibetjent Nr. 528, Bryder, der, efter at Tyveriet var anmeldt, besigtigede Gerningsstedet, har forklaret, at han fandt Hængelaasen til Bestjaalnes Pulterkammer ødelagt, saaledes at den ikke kunde laases mere, saavidt han husker, var det den indvendige Del af Laasen, der var ødelagt, antagelig fordi den var aabnet med Dirk eller falsk Nøgle.

Den 17 Maj Kl. ca. 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Eftermiddag indfandt Arrestanten sig hos Pantelaanerske, Fru Kirstine Madsen, født Nielsen, Nørrebrogade Nr. 206, medførende de stjaalne Tæpper og Lagen, som han forlangte Laan paa. Nævnte Pantelaanerske har forklaret, at hun fandt Arrestanten mistænkelig og derfor ikke vilde give Laanet, men spurgte, hvem Tæpperne tilhørte. Arrestanten svarede, at de tilhørte ham selv, »det vil sige, det er min Moders, men det er det samme, som om det er mine egne, og min Moder bor Bragesgade 20«. Hun bad ham nu hente sin Moder, for at hun kunde erfare, om hans Angivende var rigtigt, men Arrestanten lod, som om han blev vred herover, og vilde have Tæpperne udleveret, men da Pantelaanersken nægtede at udlevere dem og gik henimod en Dør som for at tilkalde Assistance, løb Arrestanten sin Vej.

Arrestanten har erkendt, at han den nævnte Dag — han har fastholdt, at Klokken da ikke var mere end 3 — har indfundet sig hos Pantelaanerske Fru Madsen med de stjaalne Tæpper og Lagen — der ere vurderede til 40 Kroner, medens de 2 Hovedpuder ere ansatte til en Værdi af 5 Kroner — og forlangt Laan paa dem, samt at han paa hendes Forespørgsel har svaret som af nævnte Vidne forklaret, og at han har opgivet sin Moders Bopæl urigtig. Som Grund hertil har han anført, at det kunde være Pantelaanersken ligegyldigt. Han har videre forklaret, at han, umiddelbart forinden han indfandt sig hos denne, havde faaet Kosterne overleveret af en ung Pige ved Navn Alexandra, som han traf i Bragesgade i Nærheden af Laanekontoret, og som udtalte, at Tæpperne tilhørte hende, uden at tale om, hvorfra hun havde dem, eller hvorfor hun skulde pantsætte dem, hvad Arrestanten heller ikke spurgte om. Han har ikke kunnet give nogen Oplysning om Alexandras Efternavn, Bopæl eller Opholdssted, og han har forklaret, at han ikke kender andet til hende, end at han har danset med hende i forskellige Dansesaloner. Han skulde efter Pantsætningen træffe hende i Bragesgade, men traf hende dog ikke der, men først paa Hjørnet af Baldersgade og Nørrebrogade og meddelte hende det Passerede, hvortil han har forklaret, dels at hun

svarede, at hun selv vilde gaa til Pantelaaneren, dels at hun sagde, at hun vilde sige det til sin Moder, for at denne kunde gaa derop.

Til denne ganske usandsynlige Forklaring vil der imidlertid ikke kunne tages Hensyn, hvorimod der ved alt det Oplyste, hvortil føjes, at Arrestanten tidligere har gjort sig skyldig i Loftskammertyverier, findes at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham som Gerningsmand til det anførte grove Tyveri.

Den 4 Juni d. A. lod Frøken Anna Hansine Scheef Arrestanten anholde af Politiet, idet hun sigtede ham for Tyveri af et Gulvtæppe, der havde hængt frit fremme paa en Tæppestang i Gaarden til Ejendommen Hedemannsgade Nr. 4, hvortil der var uhindret Adgang.

Nævnte Frøken Scheef har forklaret, at hun den anførte Dag Klokken mellem 2 og 2 $\frac{1}{2}$  sad ved et til Gaarden vendende Vindue i nævnte Ejendom. Hun saa da Arrestanten komme ind i Gaarden, tage Tæppet ned fra Tæppestangen, lægge det over sin Skulder og forlade Ejendommen med det.

Vidnet, der straks, da hun saa dette, tænkte sig, at Arrestanten var en Tyv, gik straks efter ham ud paa Gaden. Medens hun sendte Gaardkone op til Bestjaalne for at meddele det Passerede, fulgte Vidnet efter Arrestanten, der gik ad Sortedams Dossering mod Fredensbro, og da hun traf Inkassator Vandug, fik hun ham til at attrapere Arrestanten.

Inkassator Jens Oscar Iversen Vandug har forklaret, at han ved den nævnte Lejlighed paa Dosseringen mødte Frøken Scheef, der bad ham søge at indhente Arrestanten, som Vidnet saa i det fjerne gaa hurtigt af Sted med Tæppet over Skulderen. Han løb efter Arrestanten, som da Vidnet indhentede ham, var baade svedt og forpustet og, da Vidnet holdt ham fast, kastede Tæppet fra sig og forgæves søgte at undløbe.

Det nævnte Tæppe, der er vurderet til 40 Kroner, tilhørte Frøken Anna Pettersson og var, et Par Timer før Arrestanten tilegnede sig det, af hendes Rengøringskone, Arbejdsmand Petersens Hustru, Bodil Petersen, og hendes Tjenestepige blevet banket og lagt ned i Gaarden til Ejendommen Dosseringen Nr. 79, der har fælles Gaard med Ejendommen Hedemannsgade Nr. 4.

Arrestanten har erkendt, at han har taget det omhandlede Tæppe bort fra Tæppestangen og baaret det henad Dosseringen. Han har nærmere forklaret, at han sidstnævnte Sted mødte en Arbejdsmand ved Navn Henry Andersen, der fortalte, at han havde banket Tæppet, og at dette nu skulde transporteres til Købmagergade 42. Da Andersen, der efter Arrestantens Forklaring er lam i den ene Side, ikke selv kunde magte at bære det saa langt, bad han Arrestanten besørge det mod en Betaling af 50 Øre.

Han har videre forklaret, at Henry Andersen blev staaende i Ejendommens Port, medens Arrestanten gik ind i Gaarden og tog Tæppet, og at Arrestanten gik lige bag efter Andersen i 2 eller 3 Skridts Afstand henad Dosseringen, indtil han blev attraperet af Vidnet Vandug, der bad ham vente lidt, og da Arrestanten omsider fik at vide, at det var Tæppet, som han bar paa, det drejede sig om, var Henry Andersen forsvunden. Han har nægtet at have villet løbe sin Vej, men at han nok har gjort Modstand mod, at Vandug vilde holde ham fast.

Vidnet, Frøken Scheef har forklaret, at Arrestanten absolut ikke var i Følge med nogen anden, hverken i Ejendommens Gaard, i Hedemannsgade eller paa Dosseringen, og der var absolut heller ingen Person, der gik i et Par Skridts Afstand foran Arrestanten. Inkassator Vandug har forklaret, at han øjeblikkelig samtidig med, at han greb Arrestanten fat, sagde til ham, at han havde stjaalet Tæppet, at Arrestanten ikke fulgtes med nogen, og at han ikke har set, at der foran Arrestanten gik en anden Person, som han kunde antages at have været i Selskab med, hvilket Arrestanten heller ikke omtalte. Endelig har fornævnte Bodil Petersen forklaret, at hun løb efter Arrestanten lige efter Frøken Scheef, da kun kom ud paa Dosseringen, saa hun paa lang Afstand Arrestanten, hun saa ikke, at han var i Følge med nogen.

Arrestanten forklarede ved sin Anholdelse, at Henry Andersen boede Solitudevej 6, Stuen, hos Jensen, at han tidligere havde besøgt ham der, og at han, da Arrestanten den 4 Juni traf ham, sagde, at han fremdeles boede der. Den nævnte Sted boende Snedker Janssens Enke, Sabine Madsen, har forklaret, at der ikke bor, og at hun absolut mener, at der ikke nogen Sinde har boet en Arbejdsmand ved Navn Henry Andersen hos hende, og ved en anstillet Undersøgelse er det ikke lykkedes at tilvejebringe Oplysning om den angivne Andersen.

Idet nu Arrestantens ganske usandsynlige Forklaring om denne Person efter alt det foreliggende findes at maatte forkastes, vil den af ham tilstaaede Tilegnelse af Tæppet være at tilregne ham som Tyveri.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 1ste Stk. og 2det Stk. efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

---

Torsdag den 24 Oktober.

Nr. 286.

Højesteretssagfører Harboe  
mod

**Edvard Karl Kristian Andersen** (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Tiltalte Edvard Karl Kristian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne C. A. Olsen og L. A. Lemming, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje-

steretssførerne Harboe og Liebe hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Edvard Karl Kristian Andersen, der tiltales for Bedrageri, er født den 28 August 1887 og betingelsesvis anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Oktober 1909 efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Den 13 Januar 1912 om Morgenen købte Tiltalte i Flæskehallen paa Københavns Kvægtorv af Kommissionær Valdemar Mørk en der ophængt Gris for en Pris af 43 Øre pr. Pund. Ved den derefter foretagne Vejning viste det sig, at Grisen vejede 46,5 kg, hvorefter Prisen, der skulde betales kontant ved Leveringer, blev 39 Kr. 99 Øre. Kort efter Vejningen blev Grisen paa Tiltaltes Foranledning af en af ham engageret Vognmand bragt ud til Tiltaltes Forretning i Valby.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han i bedragerisk Øjemed har tilegnet sig Grisen uden at betale.

Tiltalte har bestemt benægtet dette og gjort gældende, at han samme Morgen i Forbindelse med, at han lod Grisen transportere ud til sin Forretning, har betalt den fornævnte Købesum til Mørks Karl, Jens Peter Thorvald Nielsen.

Kommissionær Mørk har edelig forklaret, at Tiltalte tidlig om Morgenen, da Mørks Karl endnu ikke var kommen, forhandlede med ham og senest Kl. 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> købte Grisen, uden at Mørk fik hans Navn eller Bopæl at vide. Grisen, der straks mærkedes med de af Tiltalte opgivne Bogstaver, E. A., kunde ikke straks bringes til Vægten, fordi Mørks Karl ikke var til Stede, hvad Tiltalte erklærede, heller ikke gjorde noget. Grisen hang fremdeles paa samme Plads, da Mørk noget senere, efter at hans Karl var kommen, gik hen for at drikke Kaffe, men den var fjernet, da han ca. 10 Minutter senere kom tilbage. Hans Karl bragte ham da den for ham bestemte af de udfærdigede Vægtsedler for Grisen og meddelte paa Mørks Spørgsmaal, at han ikke havde modtaget Betaling for Grisen, idet han tilføjede, at han troede, at Grisen var betalt, idet Manden var en »høj Betaler«, der havde givet ham 15 Øre i Bærepeng. De søgte derpaa forgæves efter Tiltalte, og først nogle Dage senere fik de opspurgt, hvem han var, men han besvarede da Henvendelsen til ham med, at han havde betalt.

Fornævnte Jens Peter Thorvald Nielsen, der har været i Mørks Tjeneste i ca. 6 Aar og har enstemmigt Vidnesbyrd om Troskab og Paalidelighed, har edelig forklaret, at han ved sin Ankomst den paa-gældende Morgen saa, at den ommeldte Gris var mærket E. A. og altsaa solgt, og af Mørk fik at vide, at den skulde hænge lidt. Mens Vidnet derpaa, efter at Mørk var gaaet hen at drikke Kaffe, var travlt beskæftiget med sit Arbejde og just skulde hente en anden Gris, der hang i Rækken, kom en Mand, formentlig Tiltalte, hvem han ikke kendte, hen og slog ham paa Skulderen og bad ham bære den med E. A. mærkede Krop hen paa Vægten, hvad Vidnet derpaa gjorde,

idet der just var ledigt paa Vægten. Mens Vidnet efter Vejningen bar den næste Krop til Vægten, kom Tiltalte hen til Vægten, og Vidnet gav ham den ene Vægtseddel, idet Vidnet gik ud fra, at Tiltalte, der paa sin Side gav Vidnet 15 Øre i Bærepenge, vilde gaa hen til Mørk med Vægtsedlen for at betale. Efter at Vidnet havde bragt to andre Kroppe ud til en Vogn, gav han den anden Vægtseddel til Mørk, og da de derpaa saa efter Grisen, var denne forsvunden. Der var da efter Vidnets Formening ikke gaaet mere end 10 Minutter, siden Grisen var blevet vejlet. Vidnet har ikke vidst, til hvad Pris Grisen var solgt.

Den af Vognmand Jens Christian Andersen afgivne Vidneforklaring, der maa antages at angaa det den herommeldte Morgen passerede, gaar ud paa, at han af Tiltalte, for hvem han ogsaa ellers har bragt Varer hjem, blev anmodet om at tage en Gris hjem, som Tiltalte havde købt af Mørk, at Vidnet gik hen til Mørks Karl, der stod ved Vægten, og — hvad Karlen ifølge sin Forklaring ikke har nogen Erindring om — spurgte om Grisen til Slagteren fra Valby, idet han muligt nævnedes Mærket E. A., at Karlen pegede hen paa Bordet, hvor Grisen laa sammen med en hel Del andre Kroppe, og at Vidnet derpaa, uden at der var Tale om Betalingen, tog Grisen og bar den ud paa Vognen, uden at Vidnet ved, om Karlen, der havde travlt, saa dette.

Slagter Laurids Larsen har edelig forklaret, at han en Morgen — der maa antages at have været den her ommeldte — traf Tiltalte i Flæskehallen omtrent Kl. 7 $\frac{1}{2}$  og saa ham slaa Mørks Karl paa Skulderen og bede ham veje en Gris. Omtrent 10 Minutter senere stod Vidnet sammen med Tiltalte henne ved Vægten og talte til ham, og han saa da Tiltalte have Tegnebogen fremme og staa med noget, der saa ud som Penge, formentlig tre danske Tikronesedler og en mindre Seddel, antagelig en Femkroneseddel eller en svensk Pengeseddel. Senere har Vidnet dog forklaret, at han ikke tør udtale sig om, hvor vidt dette fandt Sted før eller efter, at han saa Tiltalte slaa Mørks Karl paa Skulderen.

Slagter Rudolf Hansen har forklaret, at han den ommeldte Morgen, da han allerede i længere Tid havde været beskæftiget i Flæskehallen, saa Tiltalte slaa en bluseklædt Karl paa Skulderen og bede ham skynde sig. Ifølge dette Vidnes Forklaring udtalte Laurids Larsen senere den samme Dag, at Tiltalte vist ikke raadede over ret meget, da Tiltalte havde »renset sin Tegnebog«, da han tog Penge frem ved Vægten, hvor Vidnet havde set Tiltalte staa og tale med Laurids Larsen.

Tiltaltes Forklaring, der med Hensyn til Enkeltheder ikke har været sikker, gaar i det væsentlige ud paa følgende:

Tiltalte købte om Morgenen Grisen af Mørk, saa vidt han erindrer uden at nævne sit Navn, for 43 Øre pr. Pd. og fik den mærket E. A. Han bad om at faa den vejlet straks; efter Tiltaltes oprindelige Forklaring vilde Mørk ikke dette, og først noget senere bragte Mørks Karl den hen paa Vægten, saavidt Tiltalte husker, uden at han havde sagt noget til Karlen derom. Efter Tiltaltes seneste Forklaring lod Mørk derimod Grisen veje straks, efter at de var bleven enige om Prisen. Tiltalte fik Vægtsedlen udleveret og regnede nu ud, at han ikke havde Penge nok til Betalingen, som han var paa det rene med skulde erlægges kontant ved Modtagelsen; Tiltalte var nemlig kun i Besiddelse af 15 Kr. af egne Penge og 20 Kr., som han den foregaaende Aften

af Slagter Vilhelm Wildt, der oftere forstrakte ham med Penge, havde laant til Indkøb af en saadan Gris. Tiltalte skyndte sig derefter til Wildts Forretning paa Nytorv, hvor han — der dog under Vejs nød Kaffe i en Beværtning overfor Kvægtorvet — laante yderligere 5 Kr. af Wildt. Ved sin Tilbagekomst til Flæskehallen kunde Tiltalte ikke finde Mørk og spurgte Mørks Karl efter ham, hvortil Karlen svarede, at han kunde modtage Pengene. Tiltalte regnede da Beløbet ud paa Vægtsedlen, men da han ved en Fejltagelse regnede med 41 Øre pr. Pd., gjorde Karlen ham opmærksom paa, at Prisen var 43 Øre, og foretog en ny Udregning, udvisende 39 Kr. 99 Øre, hvilket Beløb Tiltalte derefter udbetalte Karlen, efter sin første Forklaring med 4 Tikronesedler, som han tog fra sin Tegnebog, efter sin senere Forklaring med 3 Tikronesedler og 1 Femkroneseddel fra Tegnebogen og med 1 Femkroneseddel fra sin Portemonnæ. Karlen gav han 10 Øre i Drikkepenge. Enten forinden sin Bortgang eller ved sin Tilbagekomst fra Nytorv henvendte Tiltalte sig til Vognmand Andersen, og det er muligt, at denne har taget Grisen fra Bordet, før Tiltalte betalte. Vægtsedlen har Tiltalte senere revet i Stykker.

Ved Slagter Vilhelm Wildts Forklaring er det oplyst, at Tiltalte den paagældende Morgen hos ham har laant de ommeldte 5 Kr. og den foregaaende Aften 20 Kr.

Under Forhøret er det paa Grundlag af den Beholdning, Tiltalte havde den nævnte Morgen, søgt at opgøre hans Indtægter og Udgifter for den følgende Tid indtil hans Anholdelse her under Sagen den 30 Januar 1912, og naar denne Opgørelse lægges til Grund, vilde Tiltalte kun under Forudsætning af, at han ikke har betalt den her ommeldte Gris, have haft tilstrækkeligt til de øvrige af ham afholdte Udgiftsposter.

Henset til, at denne Opgørelse dog med Hensyn til nogle Poster kun har kunnet være skønsviis, samt til, at det ikke kan anses udelukket, at Tiltalte har haft Indtægter — i hver Fald som Laan, hvad den af Slagter Wildt afgivne Forklaring kan tyde paa — ud over de ved Opgørelsen beregnede, findes der dog ikke at kunne tillægges denne Opgørelse nogen aldeles afgørende Betydning mod Tiltalte.

Vel maa det dernæst tale mod Tiltalte, at hans Forklaring med Hensyn til Betalingen til Mørks Karl ikke blot er i Strid med dennes Forklaring, der bestyrkes derved, at Karlen synes overhovedet ikke at have kendt den Pris, til hvilken Grisen var solgt, og fremdeles bestyrkes Mistanken mod Tiltalte ved hans til Dels vaktende Forklaringer og ved den Modstrid, der paa flere mindre Punkter er mellem hans Forklaring og den af forskellige Vidner afgivne Forklaring. Men det findes dog betænkeligt at tillægge disse Indicier en saadan Vægt, at det paa Grundlag deraf kan statueres at være udelukket, at Tiltalte den ommeldte Morgen skulde have betalt Grisen, og idet det herefter ikke er tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, vil han være at frifinde.

---

Nr. 104. Dampmøller N. Troensegaard (Rée)

mod

Ingeniørerne Nielsen og Wesche (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten har bestilt hos de Indstævnte et skitseret Projekt til et Dieselmotoranlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1911: Indstævnte, Dampmøller N. Troensegaard, bør til Citanterne, Ingeniørerne Nielsen og Wesche, betale de paastævnte 538 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. A. fra den 21 April 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført har Appellanten ikke ved den i Sagen omhandlede Lejlighed anmodet om noget skitseret Projekt; men heller ikke i den med ham førte Forhandling skønnes de Indstævnte at have haft tilstrækkelig Anledning til at udarbejde et saadant, idet der ikke var Spørgsmaal om anden Forandring i Møllens Maskinanlæg end Ombytning af den hidtil benyttede Dampkedel med en Dieselmotor, altsaa kun om dennes Plads og Forbindelse med det gamle Anlæg. Bortset imidlertid herfra er ifølge Tegningen Forbindelsen tænkt tilvejebragt ved Indlæg af en Foraksel, der, som det viste sig, var ganske ufor- nøden og heller ikke vilde være foreslaaet, hvis ikke en af de Indstævnte foretagen mangelfuld og urigtig Opmaaling havde givet dem Forestillingen om dens Nødvendighed. Da derhos de Opmaalinger, de Indstævnte iøvrigt Appellanten tildels uaf- vidende have ladet foretage, ifølge Sagens Oplysninger vare unyt- tige for Bedømmelsen af det de Indstævnte forelagte Spørgsmaal, ville de ikke have Krav paa noget Honorar, og Appellanten vil som Følge heraf være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Dampmøller N. Troensegaard, bør for de Indstævnte, Ingeniørerne Nielsen & Wesche's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkost- ninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler de Indstævnte 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærvæ- rende Sag have Citanterne, Ingeniørerne Nielsen & Wesche, paastaaet

Indstævnte, Dampmøller N. Troensegaard, tilpligtet at betale dem 538 Kr., som han skal være dem skyldig i Honorar for Udarbejdelsen af et »skitseret Projekt« til et Dieselmotoranlæg paa 120 H. K. i Toldbodmøllen, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 April f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paaستاar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte henimod Slutningen af Aaret 1909 henvendte sig til Citanterne, der arbejdede som raadgivende Maskiningeniører, i Anledning af, at han paatænkte i den ham tilhørende Mølle, Toldbodmøllen, at indrette et Dieselmotoranlæg til Møllens Drift, at Ingeniør Nielsen derpaa indfandt sig i Ejendommen og under Besigtigelse af Lokalteterne sammen med Indstævnte drøftede Spørgsmaalet om, hvor en Dieselmotor bedst lod sig anbringe, og at Ingeniør Nielsen i Henhold til den stedfundne Drøftelse lovede Indstævnte at fremkomme med et Forslag. Efter at Citanterne derpaa i Løbet af et Par Dage havde ladet foretage forskellige Opmaalinger i Møllen, tilstillede de Indstævnte et af dem udarbejdet, saakaldt »skitseret Projekt« til et Dieselmotoranlæg sammesteds, for hvilket Arbejde de beregnede sig det paastævnte Beløb i Honorar.

Indstævnte, der ikke har gjort Brug af Citanternes Projekt og har vægret sig ved at betale det af dem forlangte Honorar, har til Støtte for sin Frifindelsepaastand gjort gældende, at han ingensinde hos Citanterne har bestilt noget saadant Projekt til et Dieselmotoranlæg, men ikkun søgt deres Raad med Hensyn til Stedet for Dieselmotorens Anbringelse, at han under sin Samtale med Ingeniør Nielsen udtrykkelig sagde, at han absolut ikke i Forbindelse med Motoren vilde have anbragt nogen Forlagsaksel, der efter hans Skøn ej heller var nødvendig, men at det af Citanterne udarbejdede Projekt til Anlægget netop var baseret paa Anbringelse af en saadan Forlagsaksel og saaledes var ubrugeligt for ham, samt at det senere har vist sig, at Anlægget uden Vanskelighed lod sig udføre uden Forlagsaksel, idet den af Citanterne hævdede Nødvendighed af at anbringe en saadan beroede paa en mangelfuld Opmaaling fra deres Side.

Medens det af Citanterne er erkendt, at Indstævnte ikke udtrykkelig har anmodet dem eller særlig Ingeniør Nielsen, med hvem han forhandlede, om at udarbejde noget »skitseret Projekt«, have de gjort gældende, at Indstævnte, der selv er Ingeniør, maa have været klar over, at et Forslag fra Citanternes Side med Hensyn til Motorens Anbringelsessted maatte afgives i Form af et saadant, paa en detailleret Opmaaling baseret Projekt, hvorhos de have benægtet Indstævntes Anbringende om, at han paa Forhaand havde afvist Tanken om Anbringelsen af en Forlagsaksel, og hævdede, at de efter de dem tilgængelige Oplysninger maatte gaa ud fra Nødvendigheden af en saadan, og at Projektet, selv om det forsaavidt hvilede paa en fejlagtig Forudsætning, dog i den foreliggende Skikkelse er fuldt forsvarligt og anvendeligt.

Da det, efter hvad der er in confesso under Sagen, mellem Indstævnte og Ingeniør Nielsen, under den fornævnte Konference var forudsat, at Citanterne skulde fremkomme med et Forslag om Stedet for Dieselmotorens Anbringelse i Ejendommen, og da Indstævnte efter det oplyste var bekendt med, at en i Citanternes Tjeneste staaende



Mand i den Anledning foretog ret omfattende Opmaalinger i Møllen, findes han, forsaavidt han ikke ønskede at modtage et nærmere udarbejdet Forslag, at have haft al Anledning til at give Citanterne, hvis Virksomhed maa antages væsentligt at bestaa i Udarbejdelse af Planer til Maskinanlæg, udtrykkelig Meddelelse om, at det ikke var hans Mening at overdrage dem Udarbejdelsen af noget Projekt, og Citanterne findes herefter og efter det iøvrigt mellem Parterne passerede ikke at have savnet Føje til at forstaa det dem overdragne Hverv som gaaende ud paa Forelæggelsen af en skitseret Plan over det paatænkte Anlæg. Da det endvidere ikke mod Citanternes Benægtelse af Indstævnte er bevist, at han havde tilkendegivet Ingeniør Nielsen, at han ikke kunde akceptere noget paa Anbringelsen af en Forlagsaksel baseret Forslag, og da det ikke efter det i Sagen foreliggende kan anses godtgjort, at Citanternes Projekt var behæftet med saadanne, dem tilregnelige Mangler, at de af den Grund skulde have forspildt deres Ret til Vederlag for deres Arbejde, vil Indstævnte, der ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse mod Beregningen af det af Citanterne forlangte Honorar, være at dømme efter Citanternes Paastand, saaledes dog at Sagens Omkostninger vil være at bestemme til 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Fredag den 25 Oktober.

Nr. 65. Aktieselskabet **Det danske Koloniallotteri** (Harboe)  
mod

Kollektørfirmaet, Aktieselskabet **Carl Kønig** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet, om en Kendelse afsagt af det i Henhold til Plan for Koloniallotteriet nedsatte Nævn var forbindende for Indstævnte.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1911: De Indstævnte, Aktieselskabet Det danske Koloniallotteri, bør til Citanterne, Aktieselskabet Carl Kønig, betale 207 Kr. 50 Øre eller godskrive dem dette Beløb — med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den 25 Juni 1910, til Betaling sker — i deres ovennævnte Afregning til Citanterne. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

Omend den i den indankede Dom ommeldte Plan for Det danske Koloniallotteri maa anses at indeholde andre Regler end om Forholdet mellem Lotteriet og Spillerne, findes der ikke i Planen Bestemmelser, der paa tydelig og klar Maade afskærer Kollektørerne fra i et Tilfælde som nærværende at søge deres Ret ved Domstolene. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Det danske Koloniallotteri, til Indstævnte, Kollektørfirmaet Aktieselskabet Carl Kønig, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: § 11 i Planen for Det danske Koloniallotteri er saalydende:

»Udbetaling af Gevinster. Gevinsterne og Præmierne udbetales gennem det paa Loddet angivne Forhandlingssted kontant uden nogen som helst Afkortning mod Tilbagelevering af Gevinstloddet. Udbetalingen kan ikke forlanges før femten Dage efter Tilendebringelsen af den paagældende Klasses Trækning.

Sker Udbetalingen ikke, eller skulde Navnet paa Lod-Forhandlingsstedet ikke findes anført paa Loddet, maa Spilleren indlevere Loddet straks, senest forinden Udløbet af den i § 14 fastsatte Termin, til den af undertegnede forretningsførende Direktører, hvis Navn staar trykt paa Loddet. Den paagældende Direktør meddeler behørig Tilstaaelse for Modtagelsen og foretager de fornødne Skridt til Sagens Ordning, eventuelt ved dens Henviisning til det i § 15 omhandlede Nævn.

Uden samtidig Indlevering af Loddet kan der ikke forlanges nogen Gevinstudbetaling af Direktionen undtagen i det i § 12 omhandlede Tilfælde.«

Og § 15 i samme Plan er saalydende:

»Reklamationer. I Tilfælde af Uenighed mellem en Spiller og en Kollektør, har førstnævnte at forebringe sin Klage for den af undertegnede forretningsførende Direktører, hvis Navn staar trykt paa Loddet. Det bemærkes særligt, at der, fraset det i § 12 omhandlede Tilfælde, ikke kan gøres Fordring paa Udbetaling af en Gevinst, uden ved samtidig at indlevere Gevinstloddet, og at der ej heller kan gøres Fordring paa Fornylse af et Lod, naar Loddet fra den foregaaende Klasse ikke samtidig afleveres. Afgørelsen af Reklamationer træffes af et særligt Nævn, der bestaar af de to forretningsførende Direktører og to Medlemmer, hvis Valg approberes af Finansministeriet.

Finansministeriet bestemmer, hvem af Nævnets Medlemmer, der skal fungere som Formand. Formandens Stemme gør Udslaget i Tilfælde af Stemmehed.

Føler Spilleren sig ikke tilfreds ved Nævnets Afgørelse, maa han inden 3 Maaneder søge sin Ret ved Domstolene.

I Søgsmalstilfælde repræsenteres Lotteriet stedse ved den paa-gældende forretningsførende Direktør. Intet Søgsmal mod Lotteriet kan finde Sted, før Nævnets Afgørelse foreligger.«

Ved en af det i de anførte Paragraffer ommeldte Nævn den 12 April 1910 afsagt Kendelse blev Citanterne, Aktieselskabet Carl Kønig, der som Kollektører har Lodder i fast Regning for de Indstævnte, Aktieselskabet Det danske Koloniallotteri, kendt pligtige til at efterkomme en af Kronolänsmann Hasselhuhn af Väsby i Sverrig til dem stillet Fordring om Udbetaling af en i de Indstævntes 6te Lotteri 5te Trækning paa Kvartlodden Nr. 9026 falden Gevinst, stor 250 fr.

Efter at de Indstævnte derpaa forgæves havde opfordret Citanterne, der hævdede, at de selv var rette Ejer af Lodsedlen og berettigede til Gevinsten, til at udbetale saa vel denne Gevinst som en i samme Trækning under tilsvarende Forhold paa Kvartlodden Nr. 19766 falden Gevinst, stor 38 fr. 25 ct., til Hasselhuhn, udbetalte de Indstævnte selv begge Gevinsterne til denne og belastede Citanternes Konto med Gevinstbeløbene.

Ved Stævning af 11 Juli 1910 indbragte derpaa Citanterne Sagen her for Retten, hvor de paastaar de Indstævnte tilpligtede at betale dem de to Gevinster med 207 Kr. 50 Øre eller at godskrive dem dette Beløb, der af de Indstævnte er debiteret dem i en Afregning pr. 25 Juni 1910 — med Renter heraf 5 pCt. aarlig, fra den 25 Juni 1910 — i den nævnte Afregning.

De Indstævnte procederer til Frifindelse. Begge Parter paastaar sig tillagte Sagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand gør de Indstævnte gældende, at den af Nævnet afsagte Kendelse maa anses som en endelig og for Citanterne bindende Afgørelse af Sagen.

Heri kan der imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold.

Da Planen for det danske Koloniallotteri, specielt ogsaa dens §§ 11 og 15, efter sit Indhold og Øjemed maa anses bestemt til at afgive Regler for Forholdet mellem Lotteriet og Spillerne, kan der ikke, som af de Indstævnte hævdet, af den Omstændighed, at der ikke i § 15 er tillagt Kollektørerne Ret til at indbringe Nævnets Afgørelse for Domstolene, drages den Slutning, at saadan Ret derved maa være dem betaget.

Ej heller indeholder Reglementet for Forretningsførelsen i Ekspeditionskontorerne for Lotteriet, særlig heller ikke dets § 5, noget, der kan binde Kollektørerne til at bøje sig for Nævnets Afgørelse.

Idet derhos disse, der som Ejere af de af dem i fast Regning aftagne Lodsedler i Gevinstspørgsmaal kan have Lotteriet modstaaende Interesser, ikke uden positiv Hjemmel kan antages afskaarne fra at paakalde Domstolenes Afgørelse af disse Spørgsmaal, findes nærværende Sag at maatte afgøres uden Hensyn til Nævnets Kendelse.

Efter den af Citanterne givne Fremstilling, der, da de Indstævnte har indskrænket sig til at excipere mod den uden at nedlægge speciel Indsigelse mod noget Punkt i den, maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og de iøvrigt foreliggende Oplysninger er de nærmere Omstændigheder i Sagen følgende:

Kronolänsmann Hasselhuhn spillede i 1909 hos Citanterne paa

4 Kvartlodder, hvoriblandt Nr. 9026 og 19766. Da Lodderne til 4de Klasse blev sendte ham, undlod han, der prompte havde betalt for de 3 første Klasser, trods Paamindelse fra Citanternes Side at indsende Fornyelsesbeløbene. Desuagtet afsendte Citanterne den 6 Oktober 1909 de samme 4 Kvartlodder til 5te Klasse til ham i et anbefalet Brev mod Opkrævning af 44 Kr. 50 Øre. Paa begge Sider af Kuverten havde Citanterne med tydeligt Stempel paatrykt: »Retur inden 2 Dage« for derved at tilkendegive, at Citanterne kun vilde være bundne ved Tilbudet i 2 Dage efter Brevets Ankomst. Brevet ankom den 8 Oktober om Aftenen til Poststationen i Väsby. Den 9 s. M. blev der derfor givet Meddelelse om Brevets Ankomst. Brevet blev imidlertid henliggende paa Poststationen, indtil det den 19 s. M. blev indløst af Adressaten, der ifølge en Meddelelse fra den svenske Generalpoststyrelse, hvis Rigtighed dog er benægtet af Citanterne, indtil da skal have været bortrejst.

Allerede den 12 s. M. begyndte Trækningen i 5te Serie, og den 18 s. M., altsaa Dagen før Brevets Indløsning, udkom Nr. 9026 med den ovenfor nævnte Gevinst.

Da det ifølge § 2, 2det Stykke, i Planen for Lotteriet — hvor med ogsaa Lodsedlernes Tekst stemmer — er en Betingelse for Udbetalingen af den paa en Lodseddel faldne Gevinst, at Betalingen for Loddet bevislig er indgaaet til det paa Loddet angivne Forhandlingssted senest Dagen før paagældende Trækning, findes der at maatte gives Citanterne Ret i, at Hasselhuhn intet Krav havde paa Udbetaling af Gevinsterne.

Idet Citanterne herefter selv ere de berettigede med Hensyn til de omhandlede Gevinster, have de Indstævnte savnet Føje til at debitere Citanterne for de af de Indstævnte til Hasselhuhn udbetalte Gevinster, og Citanternes Paastand, mod hvilken der forsaavidt angaar Renteberegningen ingen særlig Indsigelse er nedlagt, vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 381. Højesteretssagfører Asmussen

mod

**Hans Christian Ludvig William Hansen** (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1912: Arrestanten Hans Christian Ludvig William Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Resdorph og Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Ludvig William Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Ludvig William Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 2 August 1875 og anset blandt andet: Ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juni 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 25 Oktober 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 5 Marts 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 12 April 1910 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, jfr. Lov 1 April 1905 §§ 8 og 11 med Tvangsarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 25 November 1911 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at han i 4 Gange, nemlig 17 August d. A. Kl. 8<sup>1/2</sup> og ca. Kl. 10<sup>1/2</sup> Eftermiddag, den 19 samme Maaned ca. Kl. 10 Formiddag og 22 samme Maaned Kl. 4 Eftermiddag har frastjaalet Enke Ane Thomsen ialt ca. 3 Kr. 50 Øre kontant og 2 Messinglodder til Værdi 50 Øre, som alt fandtes i en aaben Butiksskuffe i Bestjaalnes Butik, hvor Arrestanten hver Gang ad den aabne Butiksdør gik ind for at stjæle.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandag den 28 Oktober.

Nr. 361.

Advokat Hindenburg

mod

Jens Peder Hansen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 August 1912: Tiltalte Jens Peder Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være.

Arrestanten Robert Anton Sandell bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for sit Vedkommende betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Munch-Petersen og Schmidt, 30 Kr. til hver. Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jens Peder Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører I. Kondrup hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Robert Anton Sandell tiltales for Tyveri.

Jens Peder Hansen tiltales for Hæleri.

Arrestanten er født den 28 Marts 1894, Tiltalte er født den 8 Maj 1872.

Hverken Arrestanten eller Tiltalte er funden forhen straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ca. 14 Dage før Pinse i Aaret 1910 har Arrestanten stjaalet en Cykle, der stod udenfor Børsen, og hvis Ejerman ikke er funden under Sagen. Cyklen, hvis Værdi Arrestanten har anslaaet til 25 Kr., beholdt han og kørte paa den i et Aars Tid, hvorefter han oplakerede den og forsynede den med nye Dæk og solgte den til Tiltalte.

Tiltalte har erkendt, at han til den angivne Tid har købt denne Cykle af Arrestanten, formentlig for 15 Kr., og at han derefter har solgt den for 38 Kr. I April Maaned d. A. har han ved en Byttehandel tilbagekøbt Cyklen og overladt den til sin 14 Aar gamle Søn.

I Tiden fra den 3 Juni 1911 til 1 September s. A. har Arrestanten i 3 Gange frastjaalet Slagtermester Hans Rheinländer, Inkassator Victor Nielsen og Bankbud Frederik Rasmussen 3 Cykler, der have henstaaet frit fremme udenfor forskellige Ejendomme paa Frederiksberg og her i Staden og ere vurderede til henholdsvis 80 Kr., 35 Kr. og 30 Kr. Af en af disse Cykler har han aftaget en Navneplade, af en

Færdig fra Trykkeriet den 14 November 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 88—89.

---

Mandag den 28 Oktober.

anden en Mærkeplade; alle 3 Cykler har han solgt til Tiltalte efter Arrestantens Forklaring for henholdsvis 8 Kr., 8 Kr. og 7 eller 8 Kr. En af de stjaalne Cykler bragte han om Aftenen, efter at Tiltaltes Forretningslokale var lukket, til dennes private Bopæl, hvor han forgæves falbød den for 15 Kr.; den følgende Dag solgte han da Cyklen til Tiltalte for 8 Kr., hvorhos han gav denne en Kvittering lydende paa 15 eller 20 Kr.

Tiltalte har erkendt, at han har købt disse 3 Cykler af Arrestanten, men fastholdt, at han har betalt dem med henholdsvis 40 Kr., 18 Kr. og ca. 25 Kr. Han har solgt den Første for 50 Kr., den Anden forsynede han med nyt Styr — efter hans Forklaring fordi det paasiddende var klodset — og lod sin fornævnte Søn køre paa den en Maanedes Tid, hvorefter denne besørgede Cyklen solgt til en Kammerat for 25 Kr.

Den tredje Cykle har Tiltalte selv beholdt.

En Dag i Sommeren 1911 har Arrestanten stjaalet en til 50 Kr. vurderet Cykle, der stod udenfor en kommunal Badeanstalt, og hvis Ejer ikke er funden under Sagen. Den stjaalne Cykle har han solgt til Tiltalte; han har erklæret, at han ikke kan huske, hvad han fik for den, men at det højst var 10 Kr.

Tiltalte har erkendt, at han har købt denne Cykle af Arrestanten, hvem han erklærer at have givet omkring 30 Kr. for den, og at han atter har solgt den for 38 Kr.

Den 4 Marts 1912 har Arrestanten frastjaalet Malermester Lars Johansen en til 70 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme udenfor en Ejendom her i Staden. Den stjaalne Cykle solgte han til Tiltalte, efter Arrestantens Forklaring for 10 Kr., medens han gav denne en Kvittering for vistnok 35 Kr.

Tiltalte har erkendt, at han har købt denne Cykle af Arrestanten, hvem han vil have betalt 32 Kr. for den, og at han har solgt den for 42 Kr.

Den 3 og den 13 April 1912 har Arrestanten i to Gange frastjaalet Professor Vilhelm Bentzon og Porcelænshandler Emil Schjøtt to Cykler, der var henstillede frit fremme udenfor to herværende Ejendomme, og som ere vurderede til henholdsvis 80 Kr. og 50 Kr. Disse Cykler har han solgt til Tiltalte efter Arrestantens Forklaring for 10 Kr. Stykket.

Tiltalte har erkendt, at han har købt disse to Cykler af Arrestanten, men fastholdt, at han har betalt dem med henholdsvis 35 Kr. og 28 Kr. Han har atter solgt den Første for 44 Kr. og afhændet den Anden ved en Byttehandel, under hvilken den blev ansat til en Værdi af 45 Kr.

I Tiden fra 20 April til 15 Maj 1912 har Arrestanten i 5 Gange frastjaalet stud. med. Poul W. Tousieng, Vekselerer Berthold Nathansohn, Cyklehandler Grunet, Klasselotterikollektør Moritz Ruben og Manufakturhandler Herman Samson 5 Cykler, der have staaet frit fremme ud for forskellige Ejendomme her i Staden og ere vurderede til henholdsvis 75 Kr., 100 Kr., 100 Kr., 100 Kr. og 40 Kr. Fra to af de stjaalne Cykler fjernede Arrestanten Mærkeplade, paa to andre oversmurfte han Stallets Mærke med sort Lak, ligesom han paa en af disse ombyttede Haandtagene med et andet Par. Samtlige disse Cykler solgte han derpaa til Tiltalte, der efter Arrestantens Forklaring betalte 10 Kr. pr. Styk for 4 af dem og 15 Kr. for en af dem, medens han lod Arrestanten udstede Kvittering for henholdsvis 35 Kr., 35 Kr., 35 Kr., 45 Kr. og 20 Kr.

Tiltalte har erkendt, at han af Arrestanten har købt disse 5 Cykler, men fastholdt, at han har betalt dem med de Beløb, hvorpaa de af Arrestanten udstedte Kvitteringer lød, i et Tilfælde dog kun med 30 Kr. Han har atter solgt dem henholdsvis ved den fornævnte Byttehandel for 22 Kr. samt den første Cykle, han købte af Arrestanten, for 45 Kr., for 20 Kr. og en gammel Cykle, for 50 Kr. og for 30 Kr.

Arrestanten forklarede ved sin Anholdelse den 17 Maj d. A., at han til Tiltalte havde foregivet, at han havde de Cykler, han solgte til ham, fra en Svoger, der var Cyklehandler, og at Tiltalte havde troet dette, ligesom han til de over ham optagne Rapporter forklarede, at han ved Salg af Cykler til Tiltalte af denne havde modtaget Beløb, hvis Størrelse i det Væsenlige stemmede med Tiltaltes Angivelser. Denne Forklaring fastholdt han i de to første over ham afholdte Forhør, men i et den 28 Maj afholdt Forhør forklarede han, at Tiltalte kun havde betalt de stjaalne Cykler med 8 à 10 Kr. med Undtagelse af 3, for hvilke han havde betalt 15 Kr. pr. Styk, at Tiltalte havde forlangt, at Arrestanten skulde give Kvittering for langt større Beløb, end han modtog, hvad Arrestanten derefter havde gjort, at de Cykler, han havde stjaalet i Løbet af indeværende Aar, var næsten nye og af betydelig Værdi, og at han var ganske klar over, at Tiltalte havde vidst, at Cyklerne var stjaalne, uden at han dog havde givet Tiltalte udtrykkelig Meddelelse herom. Som Grund til, at Arrestanten tidligere havde givet en anden Forklaring, angav han Frygt for, at Tiltalte bagfter skulde skade ham og hindre ham i at faa Plads.

Den saaledes ændrede Forklaring har Arrestanten derefter fastholdt under Sagen.

Tiltalte, der driver Hørkramforretning, er kommen i Berøring med Arrestanten, ved at denne i de sidste 2 $\frac{1}{2}$  Aar er kommen i hans Forretning som Bud for en af hans Leverandører. Han har forklaret, at Arrestanten, da Tiltalte første Gang afkøbte ham en Cykle, opgav, at denne var hans egen, og at han senere har angivet, at de Cykler,



han solgte, tilhørte hans Svoger, der var Cyklehandler og havde solgt dem paa Afbetaling, men maattet tage dem tilbage. Tiltalte, der erkender, at han ikke har søgt nærmere Oplysning om Arrestantens foregivne Svoger eller om Rigtigheden af Arrestantens Forklaring, har fastholdt, at han har stolet paa denne, og at han, da han købte Cyklerne, var i god Tro med Hensyn til Arrestantens Adkomst til disse. Til dem af hans Købere — disse have i det Væsenlige været Folk, han kendte — som ønskede Oplysning om, hvorfra Cyklerne hidrørte, har han givet en hermed stemmende Meddelelse, idet han dog til en Køber har angivet, at han havde kendt sin Hjemmelsmand i 6 Aar, til en Anden, at han kendte den paagældende Cyklehandler godt, hvilke Angivelser han vil have fremsat af Ubetænksomhed. Tiltalte har derhos forklaret, at Arrestanten flere Gange, naar han har tinget med ham om Prisen paa Cyklerne, blandt Andet har sagt, at hans Svoger ikke kunde sælge dem billigere, ligesom Tiltalte har henvist til, at han har haft nogle af de Cykler, han havde købt af Arrestanten, udstillede udenfor sin Butik med Plakat paa, at de var til Salg.

Tiltalte har endvidere fastholdt, at han har betalt Arrestanten de Beløb, som de af denne udstedte Kvitteringer lød paa, alene med Undtagelse af to Tilfælde, hvor Kvitteringerne lød den ene paa 45 Kr. i Stedet for paa 40 Kr., den anden paa 40 Kr. i Stedet for 35 Kr., og at de med Hensyn til den ene af disse var enige om at forhøje Beløbet for Videresalgets Skyld, medens Arrestanten af egen Drift forhøjede den andens Beløb. Tiltaltes Hustru, Marie Johansen, og hans ommeldte 14-aarige Søn, Marius Hansen, har hver for sig forklaret, Førstnævnte, at hun i alt Fald 1 Gang og muligvis flere Gange har set, at Tiltalte betalte Arrestanten et Beløb af 35 Kr. for en Cykle, han købte af denne, og Sidstnævnte, at han et Par Gange har set, at Arrestanten af Tiltalte modtog som Betaling for en Cykle Beløb af 30 Kr. eller 35 Kr. Med Hensyn til, at flere af de Cykler, som Arrestanten købte af Tiltalte, manglede Mærker eller havde faaet Mærket overmalet, har Tiltalte forklaret, at han ikke har tænkt eller ikke er bleven opmærksom derpaa.

Idet Tiltaltes Forklaring om Størrelsen af de Beløb, som han har betalt for Cyklerne, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, saaledes at der ikke er fundet noget graverende Misforhold mellem disse Summer og de Priser, for hvilke han solgte Cyklerne, og idet det ikke efter det iøvrigt under Sagen Oplyste kan være uden Betænkelighed at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har været i god Tro, vil Tiltalte være at frifinde, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende være at udrede af det Offentlige, hvorved bemærkes, at han selv har sørget for sit Forsvar.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 359.                    Direktør **Axel Dreyer** (Ingen)

mod

**Møllejer Gerl Holmen** (Asmussen).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1912: Mod Udlevering i kvitteret Stand af den ovennævnte Veksel bør Indstævnte, Axel Dreyer, til Citanten, Møllejer Gerl Holmen af Grejsdalens Mølle, betale de paastævnte 3018 Kr. 75 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 15 Marts 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, Grossererne P. D. Wohlsen og A. Rosenkvist, bør for Citantens Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves for deres Vedkommende. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

### Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, efter at Hovedappellanten, Direktør Axel Dreyer, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1912 paaankedes til Højesteretsaaret 1913 til Forandring, har ifølge meddelt Antecipationsbevilling kontrapaaanket nævnte Dom til Stadfæstelse, forsaavidt angaar nævnte Hovedappellant, og da denne, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, saavidt den efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, hvorhos Hovedappellanten vil have at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner, ligesom han vil have at udrede i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Direktør Axel Dreyer, til Kontraappellanten, Møllejer Gerl Holmen, med 200 Kroner. Saa bøder han og til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og betaler endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

---

Tirsdag den 29 Oktober.

Nr. 377. Højesteretsadvokat Hindenburg  
mod  
Johan Christian Hildebrandt (Def. Møller),  
der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1912: Arrestanten Johan Christian Hildebrandt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Munch-Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Christian Hildebrandt til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Møller 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Christian Hildebrandt, der tiltales for Bedrageri, er født den 12 August 1869 og foruden 2 Gange før sit 18de Aar at være straffet for Begigelsesforbrydelser, deraf den ene Gang for Bedrageri, bl. a. anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juli 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 27 April 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 12 September 1896 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 10 Maj 1898 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 18 Marts 1902 efter Straffelovens § 255 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved nærværende Rets Dom af 31 Oktober 1905 efter midlertidig Straffelovs § 4 med Tvangsarbejde i 4 Maaneder. Han har derhos i 1908 og 1912 været arresteret ved 2 af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Bedrageri i Spil, men disse Undersøgelser sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 27 Juli d. A. anmeldte norsk Retouchør Olaf Bergen at have været Genstand for Bondefangeri. Hans Anmeldelse i Forbindelse med

hans under Sagen afgivne beedigede Forklaring gaar ud paa Følgende: Den 26 s. M. blev han paa Vesterbrogade tiltalt af Arrestanten, der spurgte ham, om han var fra Sverrig og kendte ham; paa Anmelderens benægtende Svar spurgte Arrestanten ham, om han ikke havde Lyst til næste Dag at mødes med ham, for at han kunde vise ham rundt. De aftalte at mødes næste Dag, og Arrestanten gav Anmelderen et Reklamekort, hvorpaa stod Navnet Hildebrandt. Samme Dags Aften traf Anmelderen imidlertid tilfældig i en Beværtning Arrestanten tilligemed 2 andre Personer og kom i Selskab med dem, hvorefter Arrestanten og hans Ledsagere foreslog Anmelderen at gaa hen i en anden Beværtning, hvor der var mere morsomt. I den Beværtning, hvor de derefter førte Anmelderen hen, sagde Arrestanten, at han af en Amerikaner havde lært et morsomt Spil, og paa hans 2 Ledsageres Opfordring trak han 4 Kort op af Lommen for at vise Spillet. Af de 4 Kort var de 3 paa Forsiden mærkede med Romertal, medens det 4de bar et Billede af en dansende Nar, som Arrestanten kaldte »Abekatten«. Arrestanten holdt 3 Kort i hver Haand udspændt mellem Fingrene, og Modspilleren fik Lejlighed til at se, hvor »Abekatten« var anbragt. Arrestanten kastede saa Kortene med Bagsiden opad paa Bordet og blandede dem, og det var da Modspillerens Opgave at finde, hvor »Abekatten« laa. De spillede nogle Gange uden Indsats, hvor Anmelderen vandt, idet det var meget let at finde, hvor det nævnte Kort laa. Arrestantens Ledsagere begyndte derefter at tale om at spille om Penge og foreslog 5 à 10 Kr. pr. Spil, men dertil sagde Arrestanten, at det var for lidt, han vilde kun spille om 50 Kr. pr. Spil. Anmelderen, der var bleven noget paavirket af Drikkevarerne, de havde nydt, men dog ikke i højere Grad, end at han nøje har husket alt, hvad der passerede, gik nu ind paa at spille med Arrestanten om den foreslaaede Indsats; de spillede 2 Spil, og Anmelderen tabte hver Gang 50 Kr., han betalte med 2 norske Halvtredskronesedler. Efter Anmelderens Skøn bar Arrestanten sig tilsyneladende ad paa samme Maade, som da de ikke spillede om Penge, og Anmelderen følte sig hver Gang sikker paa, hvor »Abekatten« laa, men da det viste sig at være et andet Kort, var Anmelderen bagefter klar paa, at Arrestanten maatte have benyttet sig af et eller andet Fif. Efter at Arrestanten havde spillet med Anmelderen, spillede han nogle Gange med hver af sine Ledsagere, der tilsyneladende tabte en Del Penge til Arrestanten, men da Anmelderen kun saa en Tikroneseddel paa Bordet, blev han overbevist om, at det var pro forma Spil, for at Anmelderen ikke skulde fatte Mistanke. Efter at Arrestanten derpaa i den Beværtning, hvor de først var mødtes, havde trakteret en Del paa Selskabet, skiltes de. Dagen efter fortalte Anmelderen en herboende Bekendt Sigurd Eugen Eriksen, hvorledes han var bleven franarret de 100 Kroner, og gjorde efter dennes Raad Anmeldelse.

Arrestanten har erkendt, at han den paagældende Aften i Selskab med 2 Personer — hvis Navn han først har erklæret ikke at huske, men som han senere har erkendt at have kendt længe — var sammen med Anmelderen i de fornævnte 2 Beværtninger, at 4 Kort, som blev forefundne i hans Logi, og som ganske svarer til Anmelderens Beskrivelse, og som af denne er genkendte som værende de Kort eller af ganske lignende Udseende som de Kort, Arrestanten benyttede, til-

børte Arrestanten, samt at han i den Beværtning, hvor han til Slut trakterede Selskabet, vekslede hos Opvarteren 2 norske Halvtreds-kronesedler, men han har benægtet at have vundet Penge fra Anmelderen — eller at have spillet med ham under nogen som helst Form. Med Hensyn til de 2 norske 50 Kronesedler har han forklaret at have modtaget dem af en ham ubekendt norsk Kaptajn ved Salget af 2 Guldure, som han havde købt af en Person, hvis Navn han først har erklæret ikke at ville opgive, men derefter har forklaret ikke at kende, ligesom han ikke har kunnet give nærmere Detailler om Købet og Salget af Urene. Han har endvidere forklaret, at naar han vekslede begge Pengesedler, skønt han kun skulde betale 4—5 Kr., var det, fordi han vilde ud og more sig og var bange for, at Smaapiger skulde stjæle Pengene fra ham.

Opvarteren i den Beværtning, hvor Spillet foregik, Anton Buus, har under Ed forklaret, at han ikke saa, at der blev spillet af Arrestanten eller hans Ledsagere — i hvilken Henseende Anmelderen har forklaret, at Kortene blev lagte til Side, hver Gang Opvarteren kom i Nærheden — men at Arrestanten spurgte ham, om der maatte spilles, hvilket Spørgsmaal han var klar paa sigtede til Kortspil, uden at der dog blev forlangt Kort. Arrestanten har først benægtet at have spurgt, om der maatte spilles, men har senere forklaret at have spurgt Opvarteren, om der blev spillet, hvorved han mente, om der var Musik i Lokalet.

De 2 Personer, med hvem Arrestanten var i Selskab, da han om Aftenen traf Anmelderen, har under Sagen været arresteret som sigtede for Meddelagtighed i det Arrestanten paasigtede Forhold, men uden at være satte under Tiltale. Den ene har foruden at have været straffet for Tyveri flere Gange været arresteret, sigtet for Bondefangeri; den anden har været straffet for Hæleri og Falsk. De har begge forklaret, at Førstnævnte i Beværtningen rekvirerede Kort, samt at Arrestanten spurgte Opvarteren, om der maatte spilles, men fik et benægtende Svar. Førstnævnte har benægtet, at der blev spillet, medens Sidstnævnte har erklæret, at han ikke ved, om der blev spillet, da han var borte fra Beværtningen en Tid. De har begge benægtet at have set Anmelderen i Besiddelse af norske 50-Kronesedler eller at have set Arrestanten i Besiddelse af saadanne, eller at han har omtalt at have saadanne.

Det findes imidlertid efter Sagens Oplysninger uden Betænkelighed at lægge Anmelderens Forklaring til Grund for Sagens Paakendelse.

Ovennævnte Sigurd Eriksen har som Vidne forklaret, at Anmelderen samme Dag, Anmeldelsen skete, kom til ham og fortalte, at han af 3 Personer var bleven franarret 100 Kr. i et Spil, som han beskrev overensstemmende med Anmelderens ovennævnte Beskrivelse, og som Vidnet aldrig tidligere havde hørt Tale om, hvorefter han tilraadete Anmelderen at gaa til Politiet; og medens de om Anmelderen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger kendetegner ham som en hæderlig og paa-lidelig Mand, taler Arrestantens Fortid stærkt imod ham; de fleste af de Forbrydelser, for hvilke han tidligere er straffet, er foregaaede under Forhold, der betegner ham som Bondefanger, og foruden at dø ham under 10 Maj 1898 og 18 Marts 1902 overgaaede Domme angaar Bedrageri i Spil, førstnævnte i Kortoplægning som den ovenfor be-

skrevne, er han under de ovennævnte Undersøgelser mod ham, der er sluttede uden Tiltale, sigtet for Bedrageri med samme Slags Kortspil.

Naar endvidere henses til, at den af Anmelderen givne Skildring nøje svarer til den af Bondefangere almindelig brugte Fremgangsmaade ved Indledning af Bekendtskab og ved Udførelse af Bedrageri ved den nævnte Kortoplægning, at Arrestanten er funden i Besiddelse af de hertil anvendelige Kort, at hans Forklaring om hans Adkomst til de 2 norske 50-Kronesedler, og hans Grund til at veksle dem begge er ganske usandsynlig, at de foreliggende Oplysninger om Arrestantens Færd i Tiden forinden hans Anholdelse tyder paa, at han fremdeles driver Bondefangervirksomhed, og at han ikke har været i Stand til at anføre andet Erhverv end Handel med Lotterisedler og Laanesedler samt Reparation af Kikkerter og Kompasser uden at kunne godtgøre noget herom, findes det tilstrækkelig godtgjort, at han ved Anvendelse af et for Bondefangere sædvanligt, men for Anmelderen ukendt Fif ved Kortoplægningen, hvorved det aftalte Kort synes at falde paa en Plads, hvorhen i Virkeligheden et andet af Kortene bliver kastet, svigagtig har tilegnet sig de af Anmelderen i Spillet indsatte 100 Kr., og Arrestanten vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

---

Nr. 89. Fhv. Telegrafist **A. N. Elvstrøm** (I. Kondrup)

mod

**Det store nordiske Telegrafskabs Pensions- og Understøttelsesforening** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Retten til nogle i Appellantens Gage til hans Pensionering indeholdte Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1911: De Indstævnte, Det store nordiske Telegrafskabs Pensions- og Understøttelsesforening, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Telegrafist A. N. Elvstrøm af Brørup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, fhv. Telegrafist A. N. Elvstrøm af Brørup, fra 1 Maj 1898 havde haft fast Ansættelse som Telegrafist i Det store nordiske Telegraf-selskab, i hvilken Egenskab han i Aaret 1900 efter eget Ønske var bleven forflyttet fra Libau til Gøteborg, fik han i Efteraaret 1906 af Selskabet Ordre til fremtidig at gøre Tjeneste ved Selskabets Station i St. Petersborg. Da Citanten, der i Aaret 1902 havde indgaaet Ægteskab, erfarede, at den Flyttehjælp, der af Selskabet i Anledning af den beordrede Forflyttelse vilde tilstaaet ham, udgjorde 400 Kr. foruden Rejsepenge 125 Kr., og han mente, at Omkostningerne ved Overførelsen af hans Hjem og hans og hans Hustrus Rejse fra Gøteborg til St. Petersborg langt vilde overstige disse Beløb og derfor vilde nødsage ham til at stifte Gæld, hvad han ikke ønskede at gøre, henvendte han sig den 29 November 1906 personlig paa Selskabets Kontor her i Staden og meddelte, at Selskabet tvang ham til at tage sin Afsked, hvis han ikke fik samtlige de nævnte Omkostninger refunderede, hvad han mente at have Ret til i Henhold til Bestemmelsen i § 5 i Selskabets dagældende »Instruks og Ansættelsesvilkaar for hele Telegraf-personalet« af 1 Juni 1881, hvilken Bestemmelse er saalydende: »Ved Forflyttelse fra en Station til en anden, naar den ikke sker efter egen Begjæring, og ved andre Tjenesterejser er Personalet berettiget til at erholde fri Rejse, over hvilken nøjagtig Regning skal indgives til Selskabet. Jernbanebefordring beregnes for alle efter II Klasse Taxt, Dampskibsbefordring efter I Klasse, medmindre særlig Bestemmelse gives«. Selskabet meddelte imidlertid Citanten, at det ikke kunde stille ham gunstigere end hans Kolleger og derfor ikke kunde forhøje den tilstaaede Hjælp, hvorimod han kunde gøre Regning paa fra Selskabets Pensionsforening at erholde et rentefrit Laan til Dækning af, hvad Omkostningerne eventuelt maatte komme til at overstige de ovenanførte ialt 525 Kr., hvilket Laan maa antages at have skullet afdrages ved Indhold i hans Gage. Citanten rejste derefter til Sct. Petersborg, hvor han meldte sig til Tjeneste paa Selskabets Kontor, som beordret, den 13 December 1906, men efter hvad Citanten har anbragt, viste Forholdene og Levevilkaarene sig at være saaledes i Sct. Petersborg, at han ansaa det for umuligt af sin Gage at kunne tilbagebetale noget Laan, og da han herefter mente definitivt at maatte opgive at faa sin Hustru og deres Hjem overført til Sct. Petersborg, besluttede han sig til at søge sin Afsked. Han indgav derefter den 26 December 1906 Afskedsbegjæring, som imidlertid var motiveret ved den Optræden, som Stationsbestyreren i Sct. Petersborg havde udvist overfor ham, hvorhos han i Andragendet henstillede til Selskabets Overvejelse, hvorvidt han kunde faa tilbagebetalt de for ham i Henhold til ovennævnte Ansættelsesvilkaars § 3 til Selskabets Pensionskasse indbetalte Beløb, der var bleve indeholdte i hans maanedlige Gage.

Citanten, der i Henhold til sin nævnte Afskedsbegjæring erholdt sin Afsked fra Selskabets Tjeneste fra den 1 April 1907 at regne, bar, da de Indstævnte, Det store nordiske Telegraf-selskabs Pensions- og Understøttelsesforening — hvilken Forenings Midler bestyres af Telegraf-selskabets Bestyrelse — nægtede at udbetale ham de nævnte i hans Gage indeholdte Beløb, under nærværende Sag efter Forligsklage af 17 Marts 1908, paa hvilken Dag de indeholdte Beløb med Tillæg

af Renter udgjorde 1109 Kr. 9 Øre, paastaet de Indstævnte dømte til at betale dette Beløb tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de har gjort gældende, at Citanten i Henhold til de reviderede Regler af 15 Oktober 1884 for Pensions- og Understøttelsesforeningen ikke har Krav paa at faa de til hans Pensionering tilbageholdte Gagebeløb udbetalt. De har i saa Henseende henvist til, at det i nævnte Reglers § 8 er bestemt, at, »naar et Medlem forlader Selskabets Tjeneste uden gyldig Opsigelse, naar han afskediges eller naar han efter eget Ønske erholder sin Afsked, i begge sidstnævnte Tilfælde af Grunde, som ikke kunne henføres under § 9 A<sup>1</sup> [de her nævnte Grunde ere Alder eller Svagelighed], ophører han at være Medlem af Foreningen og har intetsomhelst Krav paa den«.

Heroverfor har Citanten gjort gældende, at Selskabet ved at nægte ham hans Ret til tilstrækkelig Flyttehjælp til at dække Omkostningerne ved Overførelsen af hans og hans Hustrus Hjem til Sct. Petersborg og deres Rejse hertil — hvilke Omkostninger efter Citantens Opgørelse vilde have udgjort ca. 1350 Kr. — har tvunget ham til mod hans Ønske at begære Afsked fra Selskabet, og at han derfor ikke kan anses som den, der »efter eget Ønske« har erholdt sin Afsked. Efter Citantens Formening haves der derfor ikke i den nysanførte Bestemmelse — saalidt som iøvrigt i Foreningens nævnte »Regler« — nogen Hjemmel til Fortabelse af de for ham gjorte Indskud, og da Selskabet ved sin Nægtelse af tilstrækkelig Flyttehjælp har begaaet et Kontraktbrud, følger det, efter hvad Citanten videre har hævdet, saavel heraf som af almindelige Retsgrundsætninger, at de Indstævnte er pligtige at udbetale Gageindeholdene.

Selv om det imidlertid maatte kunne antages, at den ovenanførte Bestemmelse i Ansættelsesvilkåarenes § 5 hjemler Citanten Ret til at faa flere og andre Udgifter dækkede end de, som Forflyttelsen for hans personlige Vedkommende vilde medføre — hvorved bemærkes, at det ikke er assereret af Citanten, at det af Selskabet tilbudte Beløb af ialt 525 Kr. er utilstrækkeligt til at dække de Udgifter, som en ugift Telegrafists Forflyttelse fra Gøteborg til Sct. Petersborg normalt vil beløbe sig til — findes de Indstævntes Nægtelse af at udrede en større Flyttegodtgørelse end det nævnte Beløb ikke at have betaget Citantens Afskedsbegæring Karakteren af at være indgivet efter eget Ønske. Idet Citanten derfor i Henhold til Foreningens reviderede Reglers § 8 er udelukket fra Retten til Udbetaling af de for ham opsparede Gageindehold, ville de Indstævnte efter deres Paastand være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.



Onsdag den 30 Oktober.

Nr. 17. Det Østasiatiske Kompagni (Liebe)

mod

Københavns Magistrat (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om den i København foreskrevne Kvartprocent-afgifts Erlæggelse ved Salg af Skibe underhaanden.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1910: De Indstævnte, Aktieselskabet »Det østasiatiske Kompagni«, bør til Citanterne, Københavns Magistrat, betale de paastævnte 24,100 Kr. 10 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 20,008 Kr. 34 Øre fra den 6 Marts 1909 og af 4091 Kr. 76 Øre fra den 30 November s. A., alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ifølge Plan af 1 Juli 1799 § 171, 1ste Punktum, maa det antages, at den der ommeldte Afgift vil være at svare i alle Tilfælde, hvor Køb og Salg af her i Staden hjemmehørende Skibe finder Sted, og det kan ikke af §'ens 3die Punktum udledes, at Afgiftspligten er betinget af Tinglæsning af Skibsskøderne, ligesaa lidt som en saadan Fortolkning finder tilstrækkelig Støtte i den Maade, hvorpaa Afgiften senere ses at være opkrævet. Det er derfor i den indankede Dom rettelig antaget, at den ved §'en hjemlede Afgift tilkommer Københavns Kommune af de under Sagen omhandlede Salg. Af bemeldte Afgift er imidlertid Kommunen ifølge §'ens 2det Punktum kun berettiget til at kræve det halve betalt af Appellanten. Vel bestemmes det dér, at Sælgeren af »Løsøre« alene skal betale Afgiften, men da i det foregaaende Punktum Skibe ere sammenstillede med faste Ejendomme og satte i Modsætning til Løsøre, maa der gaas ud fra, at Ordet Løsøre i 2det Punktum ikke omfatter Skibe, men at disse ogsaa i Henseende til Afgiftens Fordelingsmaade ere underkastede de samme Regler som faste Ejendomme. Appellanten vil herefter efter sin derom nedlagte subsidiære Paastand kun kunne tilpligtes at betale til Københavns Magistrat 12050 Kr. 5 Øre med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Det østasiatiske Kompagni, bør til Indstævnte, Københavns Magistrat, betale 12050 Kroner 5 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 10004 Kroner 17 Øre fra den 6 Marts 1909 og af 2045 Kroner

88 Øre fra den 30 November s. A., alt til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontinuationstævning procederede Sag paastaa Citanterne, Københavns Magistrat, under Hovedsagen de Indstævnte, Aktieselskabet »Det østasiatiske Kompagni«, tilpligtede at betale 20,008 Kr. 34 Øre, som de i Henhold til Planen for Fattigvæsnet i København af 1 Juli 1799 § 171 skal være Citanterne skyldige i Kvartprocentafgift af Købesummerne for efternævnte i Aarene 1907—1908 foretagne registrerede Skibssalg, nemlig:

	Kr.
Den 4 Juni 1907: Salg af S/S »Indien« til Russisk-Østasiatisk Kompagni for . . . . .	1,212,500
Den 22 Juni 1907: Salg af S/S »St. Thomas« til Hamburg-Amerikanische Packetfahrt Aktieselskab for . . . . .	1,092,434
Den 5 Juli 1907: Salg af S/S »Kina« til Russisk-Østasiatisk Kompagni for . . . . .	1,212,500
Den 10 Juli 1907: Salg af S/S »St. Jan« til Hamburg-Amerikanische Packetfahrt Aktieselskab for . . . . .	1,026,133
Den 6 August 1907: Salg af S/S »Nikobar« til Svenska-Østasiatiska Kompagni for . . . . .	950,000
Den 16 August 1907: Salg af S/S »St. Croix« til Hamburg-Amerikanische Packetfahrt Aktieselskab for . . . . .	1,033,395
Den 25 Februar 1908: Salg af S/S »St. Lucia« til Russisk-Østasiatisk Dampskibsselskab for 180,000 Rubler . .	342,000
Den 10 Marts 1908: Salg af S/S »St. Domingo« til Barclay, Curle & Co. for 30,000 £ . . . . .	544,500
Den 10 Marts 1908: Salg af S/S »Atlanta« til Robert Robertsen for 32,500 £ . . . . .	589,875
Ialt . . . . .	<u>8,003,337</u>

I Kontinuationssagen paastaa Citanterne de Indstævnte tilpligtede at betale 4091 Kr. 76 Øre, som de i Henhold til den citerede Bestemmelse skulle være Citanterne skyldige i Kvartprocentafgift af Købesummer for efternævnte i Tidsrummet fra 1 April 1908 til 30 September 1909 foretagne registrerede Skibssalg, nemlig:

	Kr.	Ø.
Den 17 April 1909: Salg af S/S »Christianssted« til The Siam Steam Navigation Comp. Ltd. for . . . . .	142,600	72
Den 4 Maj 1909: Salg af S/S »Anamba« til Mr. Georg Mc. Bain af Shanghai for 14,000 Pd. Sterl. . . . .	344,450	00
Den 23 Juni 1909: Salg af S/S »Sibirien« til Mr. Charles Kidd, London, for 11,000 Pd. Sterl. . . . .	199,650	00

Kr. Ø.

Den 17de August 1909: Salg af S/S Birma til Det russisk-østasiatiske Dampskibsselskab, St. Petersborg, for 500,000 Rubler . . . . .	950.000 00
	1,636,700 72

Citanterne paastaa sig derhos tilkendt Renter af de hoved- og kontinuationspaastævnte Beløb 5 pCt. aarlig henholdsvis fra Hovedforligsklagens Dato den 6 Marts 1909 og fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 30 November s. A. De Indstævnte procedere principaliter til pure Frifindelse, subsidiært til Frifindelse imod at betale Halvdelen af de paastævnte Beløb.

Medens det efter Proceduren er uomtvistet, at de Indstævnte underhaanden har solgt de ovennævnte Skibe for de anførte Salgssummer, har de Indstævnte til Støtte for deres principale Paastand fremsat forskellige Indsigelser, i hvilken Henseende de i første Række har anført, at Udtrykket »Løsøre« i Planen af 1 Juli 1799 § 171, 1ste Punktum, efter Nutidens Sprogbrug indbefatter Skibe, og at der derfor ifølge nævnte Bestemmelse kun skal svares Kvartprocentafgift ved Skibssalg, der finde Sted ved Auktion. Da imidlertid den citerede Bestemmelse udtrykkelig udtaler, at Afgiften skal svares ved Salg af Skibe, hvad enten Salget sker ved offentlig Auktion eller underhaanden, maa de Indstævntes heromhandlede Indsigelse anses for ubeføjet. Naar de Indstævnte endvidere har gjort gældende, at Pligten til at betale den ommeldte Afgift for Skibes Vedkommende i alt Fald er bortfalden enten ved Registreringsloven af 1 April 1892, hvis Angivelse af, hvad der skal præsteres af den, der fordrer sin Ejendomsret til et Skib registreret, maa anses for udtømmende, men som ikke kræver Forevisning af Kvittering fra Magistraten for Afgiftens Betaling, eller, for saa vidt angaar Salg underhaanden af Skibe derved, at Tinglæsning af Skibsskøder, der af de Indstævnte betragtes som en nødvendig Betingelse for Afgiftspligten, ikke mere finder Sted, eller derved, at Anvendelsen af den citerede Bestemmelse er gaaet af Brug, kan der heller ikke gives de Indstævnte Medhold i nogen af disse Indsigelser. Endelig har de Indstævnte paaberaabt sig, at Citanterne i en til Hovedkontoret for Skibes Maaling og Registrering stilet Skrivelse af 25 Maj 1891, der efter de Indstævntes Anbringende skal være bleven almindelig kendt i Kredsen af de i det heromhandlede Spørgsmaal Interesserede, har erklæret, at den samlede Magistrat i sit den 11 s. M. afholdte Møde har vedtaget ikke at opkræve Kvartprocentafgift ved Køb og Salg af Skibe, naar Tinglæsning ikke finder Sted. Der maa imidlertid gives Citanterne Medhold i, at bemeldte Skrivelse, der var foranlediget ved, at det under Forhandlinger om Indsendelse fra ovennævnte Kontor af Kvartalsfortegnelser over Skibsoverdragelser var bleven oplyst, at saadanne den Gang kun fandt Sted i meget ringe Omfang, ikke kan betragtes som indeholdende noget bindende Afkald paa den ommeldte Afgift.

Hvad dernæst angaar de Indstævntes subsidiære Paastand har de Indstævnte under Henviisning til Bestemmelsen i 2det Punktum i Planen af 1 Juli 1799 § 171, hvorefter Afgiften, forsaavidt angaar faste Ejendomme, erlægges med det halve af Køberen og med det halve af

Sælgeren, medens den for Løsøres Vedkommende, erlægges af Sælgeren alene, gjort gældende, at det er den med Hensyn til faste Ejendomme givne Regel, der maa finde Anvendelse paa Skibe. Da der imidlertid maa gives Citanterne Medhold i, at det er den for Løsøre givne Regel, der maa bringes til Anvendelse ved Salg af Skibe, og da Citanternes Paastande herefter i det hele findes hjemlede ved den ovenciterede Bestemmelse, vil de Indstævnte være at tilpligte at betale de paastævnte Beløb med Renter deraf som anført.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter har nedlagt Paastand, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

## Nr. 86. Finansministeriet (Den konst. Kammeradvokat)

mod

fhv. Generalauditør H. C. Steffensen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1911: De indstævnte, Finansministeriet, bør ved Beregningen af Citan- ten, fhv. Generalauditør H. C. Steffensens Pension tage det af ham som Medlem af Overkrigsretten i Henhold til Lov Nr. 140 af 27 Maj 1908 oppebaarne Tillæg af 1500 Kr. aarlig i Betragtning saaledes, at hans Gennemsnitsembedsindtægt i de sidste 5 Tjenestear ansættes til 9375 Kr. I Salær hos det Offentlige tillægges der Overretssagfører Hvass 60 Kroner.

### Højesterets Dom.

Efter hvad der fremgaar af Forhistorien til den i den ind- ankedede Dom nævnte Lov Nr. 140 af 27 Maj 1908, af selve Lovens Udtrykksmaade og af den Ordning, der er truffen med Hensyn til Lønningen af Overkrigsrettens øvrige Medlemmer, findes Loven at maatte forstaas saaledes, at det Vederlag, der er tillagt Gene- ralauditøren for hans Virksomhed som Medlem af Overkrigs- retten, ikke er tillagt ham som en Forhøjelse af hans Lønning, men derimod kun som et Honorar, der ikke vil være at tage i Betragtning ved Beregningen af hans Pension. Finansministeriet vil herefter være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Finansministeriet, bør for Tiltale af Indstævnte, fhv. Generalauditør H. C. Steffensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Landsover-

samt Hof- og Stadsretten tillægges der Overretssagfører A. Hvass 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, fhv. Generalauditør H. C. Steffensen, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, de Indstævnte, Finansministeriet, tilpligtede ved Beregningen af Citantens Pension at tage det af ham i Tiden fra den 1 Juli 1908 til hans Afgang fra Generalauditørstillingen den 31 August 1910 som Medlem af Overkriksretten i Henhold til Lov Nr. 140 af 27 Maj 1908 om Lønninger ved Overkriksretten oppebaarne Tillæg af 1500 Kr. aarlig i Betragtning, saaledes at hans Gennemsnitsindtægt i de sidste 5 Tjenesteaar ansættes til 9375 Kr. i Stedet for det Beløb, hvortil de Indstævnte har beregnet den, nemlig 8725 Kr. Endvidere paastaar han de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanterne beskikkede Sagfører, Overretssagfører A. Hvass, hvis Salær derhos i hvert Fald forventes tilkendt hos det Offentlige. De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Forsaavidt Citanten har villet støtte sin Paastand om, at det ham som Medlem af Overkriksretten oppebaarne Tillæg skal medregnes ved Pensionsberegningen, derpaa, at hans Virksomhed som Medlem af den nævnte Ret skulde være at anse som en Del af hans egentlige Embedsvirksomhed, kan der ikke gives ham Medhold deri. Efter Beskaffenheden af den paagældende Virksomhed maa den anses som et selvstændigt Hverv, og dette maa gælde ikke blot for de 6 af Kongen paa 4 Aar ad Gangen udnævnte Medlemmer af Retten, men ogsaa for Generalauditøren.

Naar imidlertid henses til, at den foranciterede Lov i sammes § 1 om det for Overkriksretsmedlemmernes Virksomhed fastsatte Vederlag ikke har benyttet Udtryk som Honorar eller deslige, der i Lovsproget tilkendegiver, at et Vederlag ikke skal anses at medføre Pensionsret, og hvorved det tillige tilstrækkelig vilde være tilkendegivet, at Vederlaget burde forenes med Embedslønning eller Pension uden at medføre Afdrag i samme, se f. Eks. Lov Nr. 47 af 26 Marts 1898 § 20, men derimod uden at tage Forbehold af nogen Art med Hensyn til Pensionsretten har betegnet det som Tillæg til Lønning, hvilket kun kan forstaaes som Tillæg til den Overkriksretsmedlemmerne i deres egentlige Embedsstilling tilkommende Lønning, maa det derved anses tilkendegivet, at Tillægget skal behandles, som om det var en Del af Overkriksretsmedlemmernes egentlige Embedslønninger.

Idet der fremdeles ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at den Omstændighed, at Lovbestemmelsen — som det maa antages af Hensyn til det ved Lov Nr. 135 af 8 Maj 1908 hjemlede Forhold, at de paa Tid udnævnte Medlemmer af Retten ikke fratræde, fordi de afskediges fra deres Embeder inden Udløbet af det Tidsrum, for hvilket

de ere udnævnte — betegner Tillægget, ikke blot som Tillæg til Lønning, men som Tillæg til Lønning eller Pension, skulde kunne paabe-  
raabes imod den her hævdede Opfattelse, og idet det ej heller kan  
være af afgørende Betydning for Spørgsmaalet, at det omhandlede  
Lønningstillæg ved Omtale i Lovens Motiver og paa Rigsdagen lejlig-  
hedsvis er betegnet som Honorar for Overkretsretsmedlemmernes Virk-  
somhed, saa lidt som, at det paa Finansloven ikke er opført paa Kon-  
toerne for Overkretsretsmedlemmernes egentlige Embedslønninger, men  
paa en Konto for Udgifter til Overkretsretten, maa der gives Citanten  
Medhold i, at Lønningstillægget burde være medregnet ved Pensions-  
beregningen.

Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at  
Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve,  
hvorfor der ikke vil blive Spørgsmaal om at tilkende den konstituerede  
Kammeradvokat Salær.

I Salær hos det Offentlige vil der være at tillægge Overretssag-  
fører Hvass, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Fredag den 1 November.

Nr. 11. Entlediget Sognepræst for Ingstrup, Hjermitsev og Alstrup  
Menigheder **Ludvig Theobald Bruun** (Møller efter Ordre)

mod

**Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet**  
(Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Beregningen af den Appellanten tilkom-  
mende Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Februar  
1910: Indstævnte, Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet Enevold  
Sørensen, bør for Tiltale af Citanten, entlediget Sognepræst for Ing-  
strup, Hjermitsev og Alstrup Menigheder i Aalborg Stift Ludvig  
Theobald Bruun, nu af Aalborg, i denne Sag fri at være. Sagens Om-  
kostninger ophæves, og der tillægges Overretssagførerne Paludan og  
M. Carlsen i Salær hver 80 Kr., der udredes af det Offentlige.

**Højesterets Dom.**

Ifølge 2den midlertidige Bestemmelse i Grundloven af 5 Juni  
1849 og § 12 i Pensionsloven af 5 Januar 1851 strækker den  
Præsterne tilkommende Pensionsret sig ikke videre end til at  
fordre en saadan Pension, som efter de før Grundloven fulgte  
Regler kunde tilstaaes dem, og det maa efter Proceduren i nær-

værende Sag anses for uomtvistet, at den Appellanten tillagte Pension betydelig overstiger, hvad der i Medfør af disse Regler kunde tilstaa ham. Vel har Appellanten paaberaabt sig, at Størrelsen af Præsters Pension ifølge det indstævnte Ministeriums Praksis i længere Tid er beven bestemt efter Analogien af Pensionslovens §§ 3 og 4, men ligesom en saadan Praksis ikke vilde kunne hjemle Præsterne nogen Ret udover, hvad der ved Lovgivningen er tillagt dem, maa det derhos efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger antages, at de citerede Bestemmers Analogi kun er bleven anvendt med forskellige Modifikationer, saaledes at den omtvistede Afvigelse fra Pensionslovens Regler end ikke kan anses stridende mod den forannævnte ministerielle Praksis. Idet Indstævnte herefter bliver at frifinde, vil den indankede Dom kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Møller og Liebe hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Ludvig Theobald Bruun, i Aaret 1906 havde ansøgt om Entledigelse fra sit Embede som Sognepræst for Ingstrup, Hjermitzlev og Alstrup Menigheder, blev paa Grundlag af en af Biskoppen over Aalborg Stift foretagen Beregning af Embedets Indtægter og Udgifter, hvilken Beregning blandt Udgifterne medtog et Beløb af 1647 Kr. 59 Øre til Lønning af en Kapellan pro loco, hvorefter Embedets aarlige Gennemsnitsindtægt er beregnet til Netto 4715 Kr. 57 Øre og den pensionsberettigede Indtægt til 3810 Kr. 38 Øre, Citantens Pension beregnet til  $\frac{2}{3}$  af sidstnævnte Sum eller 2540 Kr. 26 Øre, at udrede paa nærmere angiven Maade. Idet Citanten, som derefter under 1 December 1906 og 1 Januar 1907 at regne blev entlediget med en Pension af den saaledes beregnede Størrelse, har anbragt, at det ovennævnte Beløb af 1647 Kr. 59 Øre til Kapellanlønning med Urette er medtaget ved Beregningen af hans Pension, saavel som ved Ansættelsen af den eventuelle Enkepension for hans Hustru, har han under nærværende Sag efter meddelt Bevilling til fri Proces og efter Stævning til Indstævnte, Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet Enevold Sørensen, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Paludan, paa-staaet den ham tillagte aarlige Pension saavel som hans Hustrus eventuelle aarlige Enkepension forhøjet med de respektive Beløb, som frem-

kommer, naar bemeldte Kapellanløn ikke fradrages i Embedets Indtægter, saaledes at Embedets Gennemsnitsindtægt, rigtig beregnet, ansettes til 6363 Kr. 16 Øre og den pensionsberettigede Indtægt til 4908 Kr. 78 Øre, hvorefter Pensionen for hans Vedkommende —  $\frac{2}{3}$  af sidstnævnte Beløb — bliver 3272 Kr. 52 Øre. Citanten har endvidere nedlagt Paastand om Tilkendelse af Renter 5 pCt. p. a. fra 1 Januar 1908 af den paastaaede Forhøjelse af hans Pension.

Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt Bevilling til fri Proces, har ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. Carlsen, for det Tilfælde, at Sagen ikke maatte blive afvist, hvorom han principalt har nedlagt Paastand, procederet til Frifindelse, hvorhos Parterne gensidig har paastaaet hinanden tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de befalede Sagførere, som disse i alt Fald har paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at da ovennævnte Sognekald i Begyndelsen af 1869 var bleven ledigt, blev det ved kgl. Resolution af 3 April 1869 i Forbindelse med Beskikkelsen af den nye Sognepræst — Citantens Formand, Pastor Boye — bifaldet, at Sognepræsten tilpligtes efter Naadensaarets Udløb at udrede aarligt 80 Tdr. Byg efter Kapiteltakst og 80 Rdl. til en Kapellan pro loco for Menighederne samt yde ham frit Ophold i Præstegaarden og fri Befordring i Embedsrejser. Under 24 September 1870 blev det oprettede Kapellani besat, men efter faa Aars Forløb blev Kapellanen angrebet af en uheldelig Sygdom og indlagt paa et Asyl ved Aarhus, hvorefter det under 11 Marts 1874 bevilgedes, at Sognepræsten under Kapellanens Ophold paa Asylet overtog Pastoratets Betjening alene mod i samme Tid at fritages for at udrede Kapellanløn, hvorimod han til Kapellanen, saalænge denne Ordning vedvarede, skulde udrede 33 Tdr. Byg aarlig. Denne Forpligtelse bortfaldt imidlertid senere, i alt Fald fra Aaret 1881, da Kapellanen blev entlediget paa Grund at Sygdom, og hverken i Resten af Pastor Boyes Embedstid indtil 1884 eller i Citantens Embedstid fra 9 Januar 1885 til 31 December 1906 blev Kapellaniet besat paany, og efter Citantens Entledigelse blev der i Henhold til kgl. Resolution af 27 Marts 1907 foretaget en Omordning af Sognekaldet, hvorved bl. a. Kapellaniet blev nedlagt.

I Citantens Kaldsbrev hedder det bl. a., at »han efter Formandspensionens Ophør skal være pligtig til, naar forlanges, at lønne en Kapellan pro loco med 80 Tdr. Byg, at betale med Penge efter hvert Aars Kapiteltakst, og 160 Kr., samt til at yde denne fri Kost, Logi, Lys, Varme og Vask i Præstegaarden og fri Befordring paa alle Embedsrejser«. Det er nu in confesso, at et saadant Forlangende ikke i Citantens Embedstid er bleven stillet til ham, idet Kapellaniet, som ovenanført, ikke i denne Tid har været besat, og Citanten har derfor støttet sin Paastand paa, at da de i hans Kaldsbrev nævnte Præstationer til en Kapellan — hvilke Præstationer er ansatte i Penge til det ovennævnte Beløb af 1647 Kr. 59 Øre — ikke er bleven ydede af ham, har de ikke heller ved Beregningen af hans Pension rettelig kunnet fradrages som en paa Embedet hvilende Udgift.

Indstævntes Formening om, at Sagen vil være at afvise, er af ham støttet paa, at det foreliggende Spørgsmaal om Størrelsen af den Citanten tilkommende Pension skal henhøre under Administrationen,



og at det, da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har afslaaet et Andragende fra Citanten om at erholde den paastaaede Pensionsforhøjelse, maa have sit Forblivende herved.

Medens nu Spørgsmaalet om Størrelsen af Citantens Pension ikke findes at være unddraget Domstolenes Afgørelse, og medens der derfor ikke af den nævnte Grund eller iøvrigt haves Føje til at afvise Sagen, maa derimod, da Lovgivningen ikke, saaledes som bebudet ved Pensionslov af 5 Januar 1851 § 12, har fastsat Regler om Beregningen af den Præsterne i Folkekirken eller disses Enker tilkommende Pension, og da Citanten saaledes ikke har Ret til Pension af nogen lovbestemt Størrelse, Spørgsmaalet om Beregningen af den Pension, der rettelig tilkommer ham, i Henhold til den citerede Lovbestemmelse blive at afgøre efter de af Administrationen hidtil fulgte Regler for Beregningen af Præsters Pension, jfr. 2den midlertidige Bestemmelse i Grundloven af 5 Juni 1849.

Da nu Indstævnte har hævdet, at det er overensstemmende med disse Regler ved Indtægtsberegningen at fradrage den en Kaldskapellan tilkommende Løn, uanset om Kapellaniet i vedkommende Sognepræsts Embedstid har været besat eller ej, naar det dog har hvilet paa Embedet, og da Citanten ikke heroverfor har oplyst, at et saadant Fradrag er i Strid med de ellers fulgte administrative Regler for Beregningen af Præsternes Pension — i hvilken Henseende det, efter hvad ovenfor er anført om den særlige, midlertidige Ordning med Hensyn til heromhandlede Kapellanis Bestyrelse i Pastor Boyes Embedstid, maa blive uden Betydning, at der ved Beregningen af dennes Pension, saaledes som det af Sagen fremgaar, kun er gjort Fradrag af den aarlige Ydelse af 33 Tdr. Byg, som han i Anledning af Kapellanens Sygdom havde udredet — vil Citantens Paastand om Forhøjelse af den for ham og hans eventuelle Enke beregnede Pension ikke kunne tages til Følge, og Indstævnte vil derfor efter sin Paastand være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op hæves, og der vil være at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hver 80 Kroner, der bliver at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 277. Højesteretssagfører Hansen

mod

Grosserer Niels Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Jagten af 8 Maj 1894.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1912: Tiltalte, Grosserer Niels Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Grosserer Niels Jensen tiltales for Overtrædelse af Lov om Jagten af 8 Maj 1894.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har i Begyndelsen af dette Aar her i Byen forhandlet og herfra forsendt Agerhøns, som han havde indført fra Sibirien, og som ifølge Erklæring fra Universitetets zoologiske Museum hører til Arten *Perdix daurica* eller asiatisk Agerhøne, der er udbredt i det nordøstlige og centrale Asien, og som kan skelnes fra den her i Landet forekommende Art af Agerhøns, *Perdix cinerea*, ved forskellige nærmere angivne Kendetegn.

Da Bestemmelserne om Fredning af Agerhøns m. fl. i Jagtlovens § 17 alene angaar Jagt paa det her i Landet levende Vildt, og da Forbudet i Jagtlovens § 18 mod Forhandling og Forsendelse af fredet Vildt ikke kan antages at have Udstrækning til andre Arter, der let kunne skelnes fra de her i Landet fredede Arter, vil Tiltalte være at frifinde.

---

Nr. 366.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Knud Hans Kristian Christiansen** (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1912: Arrestanterne Elvin Pedersen, Johan Arnold Hansen, Ove Longhi Monfeldt Julius Anthon Rasmussen og Knud Hans Kristian Christiansen samt Tiltalte Georg Julius Hultberg bør straffes, Arrestanten Knud Hans Kristian Christiansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, de

svrige Arrestanter og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Pedersen og Hansen hver især i 120 Dage, Rasmussen i 60 Dage og Hultberg i 30 Dage. Saa bør og Arrestanterne og Tiltalte, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Nyholm, 30 Kr. til hver, dog at Pedersen ikke udreder over  $\frac{6}{15}$ , Hansen ikke over  $\frac{11}{15}$ , Rasmussen ikke over  $\frac{2}{15}$  og Christiansen og Hultberg hver ikke over  $\frac{1}{15}$  af Omkostningernes samlede Beløb. For Tiltalte Hultbergs Vedkommende udsættes i Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 Straffens Fuldbyrkelse, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christiansens Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Knud Hans Kristian Christiansen bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bache 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Elvin Pedersen, Johan Arnold Hansen, Ove Longhi Monfeldt Julius Anthon Rasmussen og Knud Hans Kristian Christiansen tiltales, Pedersen for Tyveri og Hæleri, Hansen for Tyveri og Beteri, Rasmussen for Tyveri og Christiansen for Tyveri eller Hæleri, Georg Julius Hultberg tiltales for Hæleri.

---

Arrestanten Christiansen er født den 9 April 1888 og senest anset: ved Højesterets Dom af 22 December 1910 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Han har i indeværende Aar 3 Gange været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre sigtet for Tyveri, men Sagerne ere blevne sluttede uden Tiltale.

---

Den 7 Juni d. A. anmeldte Skomager Carl Johnsen Rydell til Politiet, at han samme Eftermiddag var bleven bestjaalet for et Par nyforsaalede og bagflickede Herrestøvler, der havde staaet frit fremme paa Disken i hans Butik, hvorfra de var bleve stjaalne af 3 Personer, der havde indfundet sig hos ham og indleveret et Par Støvler til Reparation. Dagen efter indfandt en af de 3 Personer, nemlig Arrestanten Christiansen, sig atter i Anmelderens Butik for at hente de sidstnævnte Støvler, og Anmelderen lod ham da anholde. Ved Anholdelsen nægtede Arrestanten at have begaaet Tyveriet og fastholdt, at han havde indfundet sig alene i Butikken den foregaaende Dag, og at han ikke kendte de 2 Personer, der samtidig med ham var i Butikken, og denne Forklaring fastholdt han i de første Forhør.

Ved sin Anholdelse tilstod Arrestanten Hansen, at han havde stjaalet de heromhandlede Støvler i Forening med Arrestanten Christiansen, at de havde været oppe i dennes Moders Lejlighed med Støvlerne, at Christiansen havde sendt en af sine Søstre ud med disse for at pantsætte dem, men at hun var kommen tilbage uden at have faaet Laan. Senere har Hansen, som med Hensyn til Christiansens Forhold til Tyveriet har afgivet flere indbyrdes modstridende Forklaringer, fastholdt, at Christiansen ikke har været delagtig i dette, men at Hansen, da han havde set, at Støvlerne ikke passede ham, solgte dem til Christiansen for 2 Kr., da han senere samme Aften, som Tyveriet var begaaet, traf ham paa Gaden. Hansen forklarede derhos, at han ved Salget paa Christiansens Spørgsmaal, om Støvlerne var stjaalne, havde svaret bekræftende, men denne Forklaring har han ligeledes tilbagekaldt. Som Grund til, at han har afgivet de modstridende Forklaringer, har han bl. a. angivet Frygt for Christiansen.

Arrestanten Christiansen, der har fastholdt sin Nægtelse af at have begaaet Tyveriet eller deltaget i dennes Udførelse, har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed indfandt sig i Bestjaalnes Butik sammen med Arbejdsmand Jens Larsen for at indlevere et Par Støvler til Reparation, og at Hansen, mens de opholdt sig der, kom ind i og atter forlod Butikken. Senere samme Aften traf han paa Gaden Hansen, der medførte et Par brugte sorte nyforsaalede Støvler, skjulte under sin Trøje, og sagde, at han ikke selv kunde passe dem. Arrestanten købte dem nu af ham for 2 Kr. og bragte dem til sin Moders Hjem, hvorpaa han forsøgte at pantsætte dem, dels personlig, dels ved Hjælp af Andre, som han har paastaaet ikke at have nogetsomhelst Kendskab til, idet han dels paa Forespørgsel, om hans Søster havde forsøgt at pantsætte dem, har svaret: »Det tænker jeg nok, det kan jeg ikke sige noget om, det ved jeg ikke.«

Paa Forespørgsel om, hvor de Støvler, han købte af Hansen, findes, har han nægtet at oplyse dette og samtidig tilkendegivet, at han ved, hvor de findes.

Nævnte Arbejdsmand Jens Larsen har forklaret, at han indfandt sig i Skomagerbutikken sammen med begge Arrestanter, men at han intet har set til Tyveriets Udførelse.

Ligesom Arrestanten Hansen har fastholdt, at det var de stjaalne Støvler, Christiansen afkøbte ham, saaledes har dennes Moder, Enke Ane Christiansen, og Søster, Johanne Christiansen, der begge have set

de Støvler, Arrestanten hjembragte, og som han efter deres Forklaring lod en 10-aarig Søster forsøge at pantsætte, givet en Beskrivelse af dem, der nøje stemmer med den af Anmelderen og de stjaalne Støvlers Ejer, Opvarter Harald Runkhel, givne Beskrivelse af disse. Herefter findes det at være tilstrækkelig godtgjort, at det var de stjaalne Støvler, som Arrestanten Christiansen afkøbte Hansen.

Medens Christiansen nu ikke imod sin Benægtelse kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri, findes det efter det Oplyste, hvortil føjes, at Arrestanten har erkendt, at han vidste, at den nyanbragte Forsaaling havde kostet mindst 2 Kr. 50 Øre, men dog ikke vil have fundet Prisen, 2 Kr., paafaldende, uden Betænkelighed at statuere, at Christiansen, da han købte Støvlerne, var paa det Rene med, at disse, der ere anslaaede til en Værdi af 6 Kr., var stjaalne, og at han altsaa har gjort sig skyldig i Hæleri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse . . .

. . . Christiansen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri . . . efter Omstændighederne . . . Arrestanten Christiansen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 360. Højesteretssagfører Bache

mod

Direktør Gustav Adolf Mull (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 August 1912: Tiltalte, Direktør Gustav Adolf Mull, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 1000 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte,

Direktør Gustav Adolf Mull, til Højesteretssagførerne Bache og Møller 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Direktør Gustav Adolf Mull tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer m.m.

Tiltalte har opgivet at være født den 7 Juli 1867 i Braunschweig og har den 23 Januar d. A. i en af Rettens Afdelinger vedtaget at erlægge en Bøde af 400 Kr. for Overtrædelse af fornævnte Lov.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har efter fornævnte Bødevedtagelse som Direktør for Aktieselskaberne C. H. Krüger & Co. og G. Fischer & Co., der ere hjemmehørende her i Byen, fortsat den af Selskaberne tidligere drevne Virksomhed med Salg af Andele i Præmieobligationer til Kunder, bl. a. i Preussen, idet Tiltalte dog har ladet en Del af Ekspeditionen foretage i Malmø.

Ifølge Reglerne for Deltagelsen i Foretagendet skulde der dannes Selskaber for 100 Medlemmer, der hver for  $\frac{1}{100}$  deltog i 1 Aar i Trækningen af en Præmieobligation om Maaneden.

Tiltaltes Udgifter til Indkøb af 12 saadanne Obligationer har udgjort ca. 2000 Mark, og hans Indtægter af et helt Spilleselskab 14,700 Mark.

Hvert Medlem var forpligtet til at deltage i 12 Maaneder, og hvis han derefter fortsatte Deltagelsen, løb hans Deltagelse atter for 1 Aar, i hvilken Henseende hans Betaling af det næste Maanedsbidrag gjaldt som Erklæring om at fortsætte.

I Henhold til disse Bestemmelser har Tiltalte efter Bødevedtagelsen fornyet Spilletiden for en Del Deltagere i Kongeriget Preussen, til hvem han af egen Drift her fra Byen har sendt Andelsbeviser i Præmieobligationer efter Spilleaarets Udløb og modtaget Betaling herfor.

Tiltalte har endvidere siden April d. A. under Firmanavnet Th. Oldenburg erhvervet nye Kunder i Tyskland, navnlig i Preussen, til ganske lignende Deltagelse i Spil paa Præmieobligationsandele. Dette sidste Firma har Tiltalte oprettet som hjemmehørende i Malmø, hvortil han har ladet sit Personale rejse daglig for at udføre Ekspeditionerne, medens Tiltalte her i Byen har modtaget Regnskab og haft Overledelsen, ligesom han har ladet Forretningens Tryksager trykke her i Byen.

Ifølge preussisk Lov af 19 Juli 1911 er det forbudt i Preussen erhvervsmæssig for at udbytte Andre at opfordre til Deltagelse i Selskaber til Spil paa Serie- og Præmielodder eller at sælge Andele i saadanne, hvorhos Afvikling af bestaaende Forretninger skulde være afsluttede inden 3 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden den 1 Oktober 1911.

Idet bemærkes, at der ikke ses at have foreligget nogen Forpligtelse for Tiltalte til at fortsætte Spilledeltagelsen for Medlemmer ud-

over det første Aar, hvorfor disses fortsatte Deltagelse udover dette Tidsrum maa anses for fornyet Salg af Andelsbeviser til disse, samt at det maa være uden Betydning, i hvilket Land Ekspeditionen er foregaaet, naar Tiltalte selv er bosat her i Landet og leder Virksomheden herfra, vil Tiltalte i det hele være at anse for Overtrædelse af Lov 14 Marts 1911 § 2 efter Omstændighederne med en Bøde af 1000 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

---

Tirsdag den 5 November.

Nr. 116.           Konsul E. Nygaard (Asmussen)

mod

Aktieselskabet **Københavns Grundejerbank** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at kræve Tilbagebetaling af et Beløb, hvorfor han har tegnet Aktier i Banken.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Oktober 1911: De Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, bør for Tiltale af Citanten, Konsul E. Nygaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det oplyst, at den i Dommen ommeldte Ombytning af Interimsbeviset med Aktier først fandt Sted den 13 Februar 1908, 7 Dage efter at den indstævnte Bank havde standset sine Betalinger, at de Aktier, der blev udleverede Appellanten, netop bar de af ham angivne Numre, samt at Grunden til, at disse Oplysninger ikke fremkom tidligere, skyldes en mangelfuld Førelse af Registret til en Banken tilhørende Protokol. Herefter har Banken for Højesteret frafaldet sin Benægtelse af, at de Aktier, som Appellanten begærer indløste, er identiske med dem, der bleve ham udleverede ved Ombytningen, og har i det væsentlige støttet sin Paastand om Frifindelse dels paa, at Appellanten, da han begærte Ombytningen, har været vidende om Urigtighederne i Indbydelsen til Aktietegningen, dels paa en Benægtelse af, at Appellanten har været i uafbrudt Besiddelse af Aktierne siden Ombytningen.

Ved Højesteretsdom af 29 November 1910 er det afgjort, at Bankens Direktører imod bedre Vidende ere fremkomne med Urigtigheder i Indbydelsen til Aktietegningen. Som Følge heraf maa Banken være pligtig til, imod Interimsbevisernes eller Aktiernes Tilbagelevering, at lægge fra sig alle de Indskud, der ere indgaaede i Bankens Kasse fra Personer, der ere blevne vildledede ved Aktieindbydelsen.

Selv om der nu maatte gives Banken Medhold i, at Appellanten, da han foretog Ombytningen, har været vidende om, at Indbydelsen til Aktietegning indeholdt Urigtigheder, kan der ikke af den Omstændighed, at han foretog Ombytningen, udledes, at han har givet Afkald paa de Rettigheder, der udsprang for ham deraf, at han var bleven vildledet ved den nævnte Indbydelse.

Hvad den anden af Banken fremsatte Indsigelse angaar, kan der ikke tillægges den Betydning allerede af den Grund, at der imod Appellantens Benægtelse intet er oplyst om, at han har disponeret over Aktierne.

Efter Appellantens Paastand vil Indstævnte herefter være at dømme til imod Udlevering af de i Dommen ommeldte Aktier at betale Appellanten 14508 Kroner 04 Øre med Renter heraf som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 500 Kr.

#### Thi kendes for Ret:

Imod Udlevering af de ovennævnte Aktier bør Indstævnte, Aktieselskabet Kjøbenhavns Grundejerbank, til Appellanten, Konsul E. Nygaard, betale 14508 Kroner 04 Øre med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra 1 Januar 1907 til 1 Juni 1911 og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, den 26 Oktober 1906 havde udstedt en Indbydelse til Tegning af nye Aktier i nævnte Bank til en Kurs af 118 pCt., standsede Banken i Begyndelsen af Februar Maaned 1908 sine Betalinger, hvorefter en dertil beskikket Kommission i April Maaned s. A. paabegyndte en kriminel Undersøgelse til Oplysning om, hvem Ansvar for nævnte Indbydelse til Aktietegningen paahvilede. Ved Højesterets Dom af 29 November 1910 blev derpaa Grundejerbankens Direktører ansete efter Straffelovens § 257 for mod bedre Vidende i den ommeldte Indbydelse at have fremsat forskellige væsentlige Urigtigheder angaaende Forholdene ved Emissionen af de nye Aktier, og ved Højesterets Dom af 1 December s. A. blev det i en civil Sag statueret, at Appellindstævnte under Sagen, der havde tegnet sig for nye Aktier, og for hvem de nævnte vildledende Oplysninger havde været i alt Fald medbestemmende ved Tegningen, havde Krav paa Handelens Tilbagegang og Tilbagebetaling af det Beløb, som han havde erlagt i Henhold til Tegningen.

Det fremgaar af Proceduren og Oplysningerne i nærværende Sag, at Citanten, Konsul E. Nygaard, efter Udstedelsen af det ovennævnte



Prospekt, hvis Indhold han, efter hvad der er in confesso under Sagen, var bekendt, den 29 Oktober 1906 tegnede nye Aktier i Banken til et Paalydende af 12,400 Kr., for hvilke han samme Dag modtog et Interimsbevis efter at have betalt Aktierne til den nævnte Kurs af 118 pCt. med 14,508 Kr. 4 Øre, og at han, som det maa antages, i Tiden omkring den 20 Januar 1908 henvendte sig i Banken for at faa Interimsbeviset ombyttet med Aktier og da, idet de nye Aktier endnu ikke var udstedte, indgik paa til Ombytning af Interimsbeviset, som han tilbageleverede, at modtage ældre Aktier i Banken til samlet Paalydende 12,400 Kr., hvilke Aktier ifølge Proceduren paa dette Tidspunkt skal have haft samme Kursværdi som den nye Emission. Under Anbringende af, at han i Tillid til Rigtigheden af de i Prospektet indeholdte Meddelelser har ladet sig forlede til at tegne de ommeldte nye Aktier, og at han, da forskellige af Prospektets Foregivender som nævnt har vist sig at være usandfærdige, maa have Krav paa Handelens Tilbagegang, uanset at Interimsbeviset er bleven ombyttet med ældre Aktier, paastaar nu Citanten de Indstævnte tilpligtede mod Tilbagelevering af de modtagne Aktier at betale 14,508 Kr. 4 Øre med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 1 Januar 1907 til Forligsklagens Dato den 1 Juni 1911 og derefter med 5 pCt. aarlig, til Betaling sker, tilligemed Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaar sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Medens Citanten har anbragt, at han ved Interimsbevisets Ombytning modtog Aktierne A Nr. 2422, 896, 894, 2483, 126 og 129 samt C. Nr. 110 og 111, og at han senere uafbrudt har beholdt disse i sin Besiddelse, har de Indstævnte benægtet, at de nævnte Aktier er identiske med de af Banken til Citanten ved Ombytningen udleverede, hvorhos de har gjort gældende, at Citanten ved at modtage de ommeldte ældre Aktier paa endelig Maade har afsluttet sit Mellemværende med Banken og saaledes ikke længere har Krav paa Forretningens Tilbagegang.

Idet nu Citanten ikke kunde være berettiget til at gøre Krav gældende mod de Indstævnte, saa vidt han gennem Transaktioner med Interimsbeviset eller de for samme modtagne Aktier har opnaaet Dækning for det ham ved Aktietegningen paaførte Tab, findes det herefter at maatte paahvile Citanten at bevisliggøre, at de ovenommeldte Aktienumre er identiske med de Aktier, som han ved Interimsbevisets Ombytning modtog til Fyldestgørelse af sin Ret ifølge Aktietegningen. Da han imidlertid ikke mod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort dette, kan der ikke med Sikkerhed gaas ud fra, at de omhandlede Aktier siden Ombytningen uafbrudt har været i Citantens Besiddelse og at mellemliggende Dispositioner saaledes er udelukkede, og da Citanten som Følge heraf ikke vil kunne gøre Krav paa Aktiekøbets Tilbagegang, vil de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 7 November.

Nr. 339.

Højesteretsadvokat Halkier

mod

**Jens Andreas Pedersen** (Def. Asmussen),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Mols og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 19 Juli 1911: Tiltalte Jens Andreas Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4Maaneder. Han vil derhos have at udrede denne Sags Omkostninger. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Maaneder. I Salær til Aktor for Overretten, Overretts-sagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andreas Pedersen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Asmussen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Mols og en Del af Sønder Herreds Politiret hertil indankede Sag er Jens Andreas Pedersen sat under Tiltale for svigagtigt Forhold.

Tiltalte, der er født den 28 Juli 1869, har, foruden at han i 1891 for Værthusuorden har vedtaget en Bøde af 20 Kr. til Politikassen, ifølge Højesterets Dom af 19 Marts 1901 været straffet efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 1 Maaned, og ifølge samme Rets Dom af 2 April 1908 efter samme Lovbestemmelse med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, hvorhos der i Aarene 1898 og 1903 har været indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for drageligt Forhold, uden at der blev rejst Tiltale imod ham. Ved Overrettens Dom af 28 Juni 1909 er endelig et af Tiltalte udvist Forhold henført under Straffelovens § 257, uden at der dog idømtes ham Straf, idet Forholdet, saafremt det havde været inddraget under den af Højesteret den 2 April 1908 paadømte Sag, ikke skønnedes at ville have medført nogen Forhøjelse af den ved nævnte Dom ikendte Straf.

Efter at Tiltalte som Agent for Firmaet Christian Eltons i Køben-

havn i April Maaned 1909 havde berejst Skodborg-Vandfuld Herreders Jurisdiktion og derpaa i Maanederne Juli, August og Oktober s. A. Hjerm-Ginding og Hammerum Herreders Jurisdiktioner, indgav et Antal af over 100 Personer, hos hvem han paa disse Rejser for det anførte Firma havde modtaget Bestillinger paa Kunstgødning, til Politiet — ved Underskrift paa en trykt Fællesklage — Anmeldelse om, at Tiltalte herved havde gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold.

Under den i Anledning heraf foretagne Undersøgelse er det oplyst, at Tiltalte paa de ommeldte Rejser ikkun har modtaget Bestillinger paa en enkelt Slags Kunstgødning, nemlig Kali Superfosfat, for hvilken Prisen ifølge Firmaets af Tiltalte medførte, trykte Bestillingsblanketter var 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd. inclusive Sæk afvejet à 200 Pd., hvorhos der indrømmedes 6 Maaneders rentefri Kredit og ved kontant Betaling gaves 5 pCt. Kassarabat. Ifølge samme Blanketter paatager Firmaet sig Garanti for, at det nævnte Kali Superfosfat havde følgende Indhold: 9,50 pCt. i Vand opløselig ren Kali, 4,50 pCt. i Vand opløselig Fosforsyre og 11,00 pCt. vandfri svovlsur Kalk, dog med Forbehold af sædvanlig Latitude  $\frac{1}{2}$  pCt. Kali og  $\frac{1}{2}$  pCt. Fosforsyre. Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Bestillingerne udfærdigedes skriftligt ved Brug af de fornævnte trykte Blanketter, der udfyldtes af Tiltalte og underskrevet af Køberne, at der samtidig overgaves Køberne en af Tiltalte ligeledes ved Udfyldning af en trykt Blanket, udfærdiget af ham underskrevet Anerkendelse af det skete Salg, hvori det solgte Kvantum og Salgsprisen var anført paa samme Maade som i Bestillingssedlen, men som iøvrigt henviste til de i denne optagne Salgs- og Garantibetingelser, samt at Tiltalte, hvem der af Firmaet for de ved ham fremskaffede Bestillinger ydedes en Godtgørelse af 1 Kr. 50 Øre for hver solgte 200 Pd. med Tillæg af 25 Øre, naar Varerne var leverede og modtagne, forud for sine Rejser havde erholdt bestemt Paalæg af sit Firma om at »holde sig Papirerne efterrettelige«, saaledes at han savnede enhver Bemyndigelse til, være sig i Henseende til Betalingsvilkårene eller de udbudte Gødningsstoffers Egenskaber, at give Køberne Tilsagn, som gik udover, hvad der indeholdes i de trykte Opgivender.

Den ovenfor nævnte trykte Fællesanmeldelse gik i Hovedsagen ud paa at fremhæve følgende Forhold:

1. at Tiltalte angav, at Gødningen indeholdt 25 pCt., og at den i Værdi svarede til 400 Pd. 18 pCt.s Superfosfat for hver 300 Pd. Kali Superfosfat,
2. at Tiltalte opgav Prisen til 4 Kr. 75 Øre pr. Sæk, medens det, naar Slutsedlen var underskrevet, viste sig, at den var 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd.,
3. at Tiltalte foregav, at han rejste for »Landboforeningen«,
4. at Tiltalte overfor ældre, svagsynede Folk foregav at sælge dem Chilisalpeter og 18 pCt.s Superfosfat, medens han udfyldte Bestillingssedlen med Kali Superfosfat, og
5. at Tiltalte i Strid med Sandheden opgav kendte Mænd som Købere af større eller mindre Partier, for derved at lokke andre til at købe.

Til Oplysning i Sagen har Politiet saa vidt muligt foretaget Afhøring af de Personer, der har underskrevet Fællesklagen, og herunder har adskillige — omkring Halvdelen — nærmere udviklet deres Klagepunkter. Under de afholdte Forhør har derefter 11 Deponenter edelig bekræftet deres Udsagn inden Retten.

Med Hensyn til den ovenanførte Anmeldelses første Punkt er det herefter oplyst, at den her fremsatte Sigtelse i saa godt som alle Tilfælde har beroet paa Anmeldernes manglende Kendskab til Lovgivningens Bestemmelser om Plantenæringsstofferne Betegnelser ved Gødningssalg. Imidlertid har et Vidne, Forpagter Chr. Bak Jepsen af Sønder Bak, edelig forklaret, at han udtrykkelig spurgte Tiltalte, om den falbudte Gødning indeholdt 25 pCt. Kali og Fosforsyre, og at han herpaa erholdt et bekræftende Svar, som bestemte ham til at købe, hvad han ikke vilde have gjort, om det var sagt ham, at Gødningens Sammensætning var, som det fremgik af Garantierklæringen paa den trykte Bestillingsseddel, med hvis Indhold han først senere vil have gjort sig bekendt.

Vedrørende Anmeldelsens andet Punkt har foruden nysnævnte Vidne ialt syv af de afhørte, nemlig: Gaardejerne Søren Jensen af af Uhrlund, Peder Pedersen af Hestbjerg, Jens Chr. Pedersen af Bæklund og Marius Jensen af Store Lund og Jørgen Nielsen af Damgaard samt Husmand Peder Dusin Christensen af Hodsager og Boelsmand Anton Christensen Agerskov af Gammel Hodsager, edelig forklaret, at Tiltalte overfor dem angav Prisen paa Gødningen til 4 Kr. 75 Øre pr. Sæk, medens den som meldt i Virkeligheden var 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd. Enkelte af disse Vidner, som selv overtænkte Sagen, kunde indse, at Tiltaltes Prisopgivende maatte være urigtigt, og paa udtrykkelig Forespørgsel fra deres Side rettede da Tiltalte, inden Købet blev sluttet, sin Angivelse derhen, at Prisen var pr. 100 Pd. i Stedet for pr. Sæk, men andre af dem gjorde deres Bestillinger i Tillid til Rigtigheden af Tiltaltes Udsagn uden at lægge Mærke til, at der i Bestillingssedlerne var trykt en anden Pris end den opgivne.

Angaaende Fællesanmeldelsens tredje Punkt har 5 af de tidligere anførte Vidner samt desuden Gaardejer Søren Nielsen af Moselund og Bolsmand Jens Pedersen af Yllebjerg edelig forklaret, at Tiltalte overfor dem opgav, at han indsamlede Bestillinger for en Landbo- eller Brugsforening, uden at han dog — afset fra et enkelt Tilfælde — har belegnet vedkommende Forening nærmere, eller at det af ham repræsenterede Firma havde Leverance til Landboforeninger, hvad det, efter hvad der under Sagen er oplyst, ikke havde.

Vedrørende Fællesanmeldelsens 4de Punkt har Gaardejer Ejler Madsen af Røgelhede, der, da Tiltalte handlede med ham, var 72 Aar gammel, og som ikke kan læse uden Briller, edelig forklaret, at han hos Tiltalte, der kom til ham ude i Marken, gjorde Bestilling paa 500 Pd. Chili Salpeter og 7 Sække Kali Superfosfat, medens det ved Eftersyn af de 2 Anerkendelsessedler, som Vidnet modtog, og som svarede til de Bestillingssedler, han havde maattet underskrive, viste sig, at Tiltalte paa disse i Stedet havde opført 2 Gange 3000 Pund Kali Superfosfat, uden at Vidnet havde bemærket dette.

Med Hensyn endelig til det 5te Punkt paa oftnævnte Anmeldelse,

har et af de foranførte Vidner edelig forklaret, at Tiltalte overfor ham under Afslutningen af en Handel opgav, at Vidnets Broder, der var Ejer af en nærliggende Gaard, hos Tiltalte havde gjort Bestilling paa et langt større Parti Gødning, end denne Broder i Virkeligheden havde bestilt.

Udenfor Fællesanmeldelsens Indhold har derhos et andet af de ovenanførte Vidner edelig forklaret, at han hos Tiltalte bestilte 2 Gange 1000 Pd. Gødning til Levering henholdsvis i Foraaret 1909 og i Efteraaret 1910, men at Tiltalte i Strid hermed udfyldte Bestillingssedlerne saaledes, at den ene af disse lød paa 2000 Pd., uden at Vidnet ved at underskrive Sedlen lagde Mærke dertil.

De mellem Tiltalte og Køberne stedfundne Forhandlinger saavel som Underskriften af de paagældende Bestillingssedler ere saa godt som altid foregaaede uden Overværelse af Trediemand, og i de faa Tilfælde, i hvilke Andre have været tilstede, er der ikke fra disse fremkommen nogen Forklaring af Betydning for Sagen.

Nogen Tid efter, at de foran ommeldte Rejser var afsluttede, fra-traadte Tiltalte som Rejsende for ovennævnte Firma Christian Eltons, men i de sidste Dage af November 1910 foretog han en Rejse, paa hvilken han som Agent for Firmaet N. P. Nielsen, der har Forretningslokale i samme Ejendom i København som Firmaet Chr. Eltons og benytter samme Telefon som dette, i Mols og en Del af Sønder Herreds Jurisdiktion optog Bestillinger paa forskellige Sorter Gødningskalk. Ligesom paa de tidligere omtalte Rejser medførte Tiltalte her trykte Blanketter, som han udfyldte med Angivelse af det købte Kvantum og med Tilføjelse af Prisen, og der overgaves ogsaa her Køberne en tilsvarende ved Benyttelse af en trykt Blanket udfærdiget og af Tiltalte underskrevet Anerkendelse af Salget. For de erhvervede Bestillinger modtog Tiltalte af sit Firma i Godtgørelse 1 Kr. for hver solgte 1000 Pd. Gødningskalk. Af de Personer, til hvem Tiltalte saaledes solgte Gødningskalk, have 11 inden Retten afgivet Forklaring om, at de mente sig bedragne af Tiltalte derved, at han har ladet dem underskrive Bestilling paa større Mængder, end de have afsluttet Handel om. De Paagældende ville ikke, førend Tiltalte var taget bort, have bemærket det skete, i nogle Tilfælde fordi han ved Underskriften af Bestillingssedlen holdt sin Haand saaledes, at Tallene ikke kunde ses, i andre Tilfælde fordi de ikke tænkte paa straks at undersøge Sedlernes Indhold. Af de ommeldte 11 Personer have 7 undslaaet sig for at aflægge Ed paa deres Forklaring, nogle fordi de ved nærmere Overvejelse ikke var aldeles sikre paa at huske rigtigt, men andre kun fordi de ved Forhandling med Firmaet N. P. Nielsen havde faaet de foreliggende Bestillinger nedsatte og herefter ikke ønskede at vidne mod Firmaets Agent. Derimod have 3 af de Vedkommende, nemlig Gaardejerne Jens Hansen Bødker af Gravlev og Peder Nyhuus af Hyllested samt Gaardforpagter Thorvald Vasegaard Ingildsen af Hyllested Skovgaarde, edelig bekræftet, at de i November 1910 have bestilt hver især et nærmere angivet Parti Gødningskalk hos Tiltalte, at de mente hver især at underskrive 2 Bestillingssedler, tilsammen lydende paa det bestilte Parti, men at det senere viste sig, at Tiltalte havde ladet hver af dem underskrive 2 Bestillingssedler, hver Seddel lydende

paa hele det bestilte Parti eller mere. Det er ikke oplyst, at der ved nogen af de her ommeldte Handler have været Andre tilstede, der kunde afgive nærmere Forklaring om det stedfundne.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

Tiltalte har i det Hele bestridt Rigtigheden af de mod ham rejste Sigtelser. Saaledes har han navnlig nægtet at være fremkommen med andre Udtalelser om Indholdet af den for Firmaet Eltons solgte Gødning, end at dette Indhold udgjorde »25 pCt.«, hvorved han vil have sigtet til de ovenfor nævnte, paa Bestillingssedlerne trykte Procentangivelser, der tilsammen udgør 25 pCt., samt at have angivet Prisen anderledes end til 4 Kr. 75 Øre pr. 100 Pd., og endelig at have udgivet sig for at rejse for Landbo- eller Brugsforeninger, idet han alene vil have udtalt, at han solgte til mange Medlemmer af slige Foreninger eller til Mange, der sædvanlig gjorde deres Indkøb gennem Foreningerne. Endvidere har Tiltalte bestemt fastholdt, at han ikke i noget Tilfælde overfor Nogen har nævnt en Trediemand som Køber af et større Parti end det, Vedkommende virkelig havde bestilt, og at han ingensinde under nogen af de forommeldte Forretningsrejser har modtaget nogen Bestilling, uden at vedkommende Køber, da han underskrev Bestillingssedlen, har været fuldt paa det Rene med dennes Indhold.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa der imidlertid — særlig under Hensyn til den mellem dem herskende Overensstemmelse i Henseende til de af Tiltalte under hans foromhandlede Virksomhed anvendte Midler — anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han, der ved de ham tidligere overgaaede Domme er anset for Forhold, som tildels ere ensartede med det, hvorpaa de nu foreliggende Sigtelser gaa ud, har overfor adskillige af de under nærværende Sag ommeldte Købere udvist det ham i de foranførte Retninger paasigtede Forhold. For dette, ved hvilket han maa antages at have opnaaet en betydelig forøget Afsætning af de af ham falbudte Gødningsstoffer, er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 6 Maaneder, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

---

Færdig fra Trykkeriet den 21 November 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 40—41.

---

---

Fredag den 8 November.

Nr. 84. Tærskeselskabet »Gevninge« (Møldrup)

mod

Handelsfirmaet W. Langreuters Eftfl. (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale et Selskabet af Indstævnte leveret Tærskéværk.

Lejre Herreds ordinære Rets Dom af 8 August 1910: Mod Udlevering af det i Slutsedlen af 3 August 1908 ommeldte Lokomobil med Tærskéværk og iøvrigt Tilbehør bør de Indstævnte, Tærskeselskabet »Gevninge«, ved dets Formand, Gaardejer M. P. L. Hansen, Mariendal, Gevninge, i denne Sag for Citanternes, Firmaet W. Langreuters Efterfølgere af København, Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1911: De Appelindstævnte, Tærskeselskabet »Gevninge«, bør til Appellanterne, Handelsfirmaet W. Langreuters Efterfølgere, betale 4800 Kroner med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 4 Februar 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

Om det end maa anses godtgjort, at det i den indankede Dom ommeldte Tærskéværk har været behæftet med Mangler, har Appellanten ikke været berettiget til at træde tilbage fra Handelen. Det er nemlig oplyst, at Appellanten har benyttet eller ladet benytte Tærskéværket først i hele September Maaned 1908 og derefter i 4 Dage i første Halvdel af Oktober Maaned s. A., medens det efter det Foreliggende maa antages, at der ikke fra

Appellantens Side er sket Reklamation til Indstævnte før i December Termin s. A. Da saadan Reklamation i Medfør af Købelovens § 52 ikke kan anses betimelig, maa det billigges, at Dommen har tilpligtet Appellanten at betale Købesummen med Renter, og Dommen vil saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Tærskeselskabet »Gevninge«, til Indstævnte, Handelsfirmaet W. Langreuters Eftfl., med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Slutseddel af 3 August 1908 købte de Appelindstævnte, Tærskeselskabet »Gevninge«, af Appellanterne, Handelsfirmaet W. Langreuters Efterfølgere, for en samlet Pris af 4800 Kr. en 3 Hestes Kraft Lokomobil med tilhørende 30 Tommer selvreisende Tærskemaskine til Levering i Roskilde i 1ste Trediedel af August Maaned s. A., saaledes at der tilsgedes Køberen 3 Aars Garanti for Værkets Brugbarhed samt for Brud paa Maskinen eller Materiale, der skyldtes en Fejl.

Da de Appelindstævnte ikke mente, at Tærskeværket var kontraktmæssigt, vægrede de sig ved Forfaldstid i December Termin s. A. at betale.

Under Anbringende af, at det leverede Tærskeværk var kontraktmæssigt, og at de Appelindstævnte i hvert Fald ved ikke behørig at reklamere havde afskaaret sig fra at paaberaabe sig dets Ukontraktmæssighed, have Appellanterne under nærværende i 1ste Instans inden Lejre Herreds ordinære Ret behandlede Sag søgt de Appelindstævnte til Betaling af 4800 Kr. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato den 4 Februar 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Appelindstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, principaliter mod Udlevering af de købte Maskiner, subsidiært mod, at der i det paastævnte Beløb fradrages et af Mænd, udmeldte af Retten, fastsat Erstatningsbeløb for de ved Maskinerne forefundne Mangler. Ved Underrettens Dom blev de Appelindstævntes principale Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten have Parterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande og paastaaet sig Appellsagens Omkostninger tillagte.

Ved et i September 1909 optaget Skøn, hvis Resultat Appellanterne ikke have søgt ændret ved Overskøn, maa det anses godtgjort,



at Tærskemaskinen ikke opfyldte den af Appellanterne givne Garanti med Hensyn til Brugbarhed, uden at denne Mangel kan antages at skyldes, at den i Tiden efter Leveringen ikke har været ordentlig behandlet.

Der kan dernæst ikke gives Appellanterne Medhold i, at de Appelindstævnte ikke rettidig have reklameret. Det er nemlig i hvert Fald ubestridt, at de Appelindstævnte ved Forfaldstid, altsaa i December Termin 1908, nægtede at betale paa Grund af Maskinens Ubrugbarhed, og denne Reklamation kan ikke anses fremsat for sent, henset til, at Appellanterne havde garanteret for Brugen i et længere Aaremaal og til, at de Appelindstævnte maatte have en rimelig Tid til at prøve, om Maskinen, der udlejedes til Selskabets Medlemmer, var brugbar. Men iøvrigt tyder et Brev af 17 August 1908 fra Appellanterne paa, at der ogsaa tidligere har været reklameret over, at Tærskværket ikke var brugbart.

Naar de Appelindstævnte alligevel ville være at dømme, er det, fordi det af Sagens Oplysninger fremgaar, at de efter i December Termin 1908 at have indtaget det Standpunkt paa Grund af Maskinens Ubrugbarhed ikke at ville betale til Forfaldstid ikke destomindre er vedbleven med at benytte Maskinen og navnlig har udlejet den i Dage 4—6 Februar 1909, ved hvilke sidste Handlinger de maa anses at have forspildt deres Reklamation. Dette sidste Anbringende er ganske vist først fremsat for Overretten, men de Appelindstævnte findes ikke med tilstrækkelig Tydelighed og Bestemthed at have protesteret mod dets Fremsættelse, idet de alene have gjort gældende, at hele Spørgsmaalet om, hvorvidt Maskinen er stillet til Disposition i December Termin, er noget nyt for Overretten.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

---

Nr. 373. Højesteretssagfører Møller

mod

**Niels Christian Nielsen og Kristian Adolf Schlichting**  
(Def. Asmussen),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1912: Arrestanterne Niels Christian Nielsen og Kristian Adolf Schlichting bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 3 Aar, Schlichting i 18 Maaneder. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor,

Overretssagførerne Bentzen og Alfr. Christensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 243, men medens det for Tiltalte Schlichtings Vedkommende kan have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Straffen for Nielsen være at bestemme til Tugthusarbejde i 3 Aar.

### Thi kendes for Ret:

Niels Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Nielsen og Kristian Adolf Schlichting, En for Begge og Begge for En, til Højesteretsagførerne Møller og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Christian Nielsen og Kristian Adolf Schlichting tiltales for Ran.

Arrestanten Nielsen er født den 20 Oktober 1873 og ifølge Dom anset bl. a.: ved Rettens Dom af 22 Marts 1892 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og efter § 253, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 September 1893 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter § 101 samt for Overtrædelse af Politivedtægten for Frederiksberg § 4 efter Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 Juli 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 Maj 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 22 Juli 1899 i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 Oktober 1906 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 26 Marts 1910 efter Straffelovens § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. Lov 1 April 1905 § 8, 1ste Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, samt senest ved Rettens Dom af 16 December 1911 efter Straffelovens § 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Arrestanten har fremdeles i Aarene 1893, 1896, 1897, 1899, 1900, 1905 her ved Retten for Vold eller for Forbrydelse mod den

offentlige Myndighed og Orden vedtaget Bøder paa henholdsvis 200 Kr., 200 Kr., 200 Kr., 120 Kr., 300 Kr. og 30 Kr. Han har derhos ved Rettens Afdelinger for offentlige Politisager i Aarene 1905, 1906, 1909, 1911 og 1912 for offentlig Uorden vedtaget mangfoldige Bøder paa indtil 100 Kr.

Arrestanten Schlichting er født den 28 April 1881 og har dels været anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 November 1902 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og efter § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, dels været straffet 6 Gange for Betleri, senest ved Rettens Dom af 18 Juli 1911 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han i Rettens Afdelinger for offentlige Politisager har vedtaget adskillige Bøder for offentlig Uorden.

Sigtelsen mod Arrestanterne under denne Sag gaar ud paa, at de den 3 Juni 1912 om Formiddagen med Magt have frataget Anmelderen, Maskinarbejder Niels Ferdinand Wahl Christensen, hans Ur med tilhørende Kæde.

Uret, der har vist sig at være pantsat af Arrestanten Nielsen nævnte Dag i en Pantelaanerforretning i Valby Langgade for 7 Kroner, er kommen tilstede under Sagen og vurderet til 15 Kr. Kæden, der ikke er kommen tilstede, er bleven ansat til en Værdi af 50 Øre.

Anmelderen har edelig forklaret Følgende:

Den nævnte Formiddag var han, der havde været paa Natarbejde, paa Vej fra sit Hjem i Saksogade til Kolonihaverne ved Enghavevej, da han i Istedgade blev antastet af den ham ganske ubekendte Arrestant Nielsen, der var i Følge med to Andre. Nielsen bad om Penge til Brændevin, og Anmelderen gav nu paa en Beværtning en Omgang Bitter til dem allesammen.

Efter at de atter var komne ud paa Gaden, bad Arrestanten paa ny om Penge til Brændevin, og Anmelderen gav ham 50 Øre, for hvilke han købte Brændevin, som de alle fire nød paa en Bænk paa Enghaveplads. Medens de to Andre gik deres Vej, blev Arrestanten tilbage, og Anmelderen gik alene videre ud ad Enghavevej, hvor han kom i Følge med den 17-aarige Smedelærling Charles Percival Niemann Nielsen og den 17-aarige Johan Arnold Hansen. De var inde paa en Markvej, der førte til Siden, men Anmelderen vendte om, og da de kom tilbage til Enghavevej, stødte de nu paa begge Arrestanterne.

Efter at de havde gaaet et Stykke Vej ud ad Enghavevej, var Anmelderen, der blev opfordret til at give Cigaretter, sammen med Arrestanten Nielsen og en af de andre inde i en Cigarbod, der laa ved Hjørnet af en Markvej, og efter at Anmelderen havde købt for 10 Øre Cigaretter, gik de ned ad Markvejen. Efter at de var passerede et Stykke henad denne og var naaede paa den anden Side Jernbanedæmningen, gav Arrestanten Nielsen sig til at knappe Anmelderens Frakke op og rode i Anmelderens Lommer, idet han sagde, om Anmelderen ikke havde noget Brændevin hos sig, hvad han vedblev med, skønt Anmelderen sagde, at han intet havde, og slog ham over Fingrene. Arrestanten Schlichting traadte nu til og tog bagfra kraftigt fat i Anmelderens Arme og holdt disse tilbage, saaledes at Anmelderen ikke kunde røre dem. Samtidig hermed rev Arrestanten Nielsen Uret, som Anmelderen

bar i en udvendig Lomme i sin Sportsskjorte, hvortil det var fastgjort ved en Kæde med en Ring, til sig tillige med Kæden, der formentlig gik itu, uden at Anmelderen, hvem Arrestanten Nielsen tillige bibragte et Stød med knyttet Haand for Brystet, var i Stand til at hindre ham i hans Forehavende. Efter endnu at have forsøgt at true Anmelderen til at tie stille løb Arrestanterne saavel som de to Andre deres Vej, efterfulgt af Anmelderen og de to nedenfor nævnte Dreng, som han fik til at hjælpe sig, men uden at det lykkedes at faa nogen af de Bortløbende anholdte.

Den 12-aarige Christian Rasmussen og den 11-aarige Christian Ranch have overensstemmende forklaret, at de efter Anmelderens Anmodning løb efter de fire Personer, af hvem Anmelderen sagde, at han var bestjaalen, og efter at Personerne derpaa var skiltes ad to og to, løb Rasmussen efter Arrestanterne. Nielsen tabte paa Vejen et Stykke Urkæde, som Rasmussen tog op, men som han paa Forlangende af Arrestanten, der nu vendte om, udleverede denne, hvorpaa begge Arrestanter forsvandt ned ad Carlsbergvej.

De ovennævnte Johan Hansen — der har været afhørt, medens han hensat ved et af nærværende Rets Kamre som Arrestant under en Sag sigtet for Tyveri og Betleri, i hvilken han nu ved Rettens Dom af 24 f. M. er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage — samt Charles Nielsen have overensstemmende forklaret, Sidstnævnte under Ed, at de den paagældende Formiddag var i Følge med hinanden ind ad Byen til, da de af Nysgerrighed gav sig til at følge ud ad Enghavevej efter Arrestanterne og Anmelderen, af hvilke Hansen kendte Arrestanterne, at Charles Nielsen og Arrestanten Nielsen var inde i en Forretning for at forsøge at indløse nogle Brændevinsflasker, som Arrestanterne og Anmelderen havde tømt, medens de sammen med 2 eller 3 havde siddet paa en Bænk ved Enghaveplads, at Arrestanten Nielsen og Hansen derefter med Anmelderen, hvem Hansen havde bedt om Cigaretter, var inde i den ovennævnte Cigarbod, hvor Anmelderen købte Cigaretter, at Charles Nielsen og Arrestanten Schlichting paany sluttede sig til dem, efter at de var drejede om ad den ovennævnte Markvej, og at Arrestanten Nielsen, da de alle var standsede et godt Stykke ned ad Markvejen, gav sig til at snakke om, at Anmelderen jo havde Brændevin i Lommen.

Charles Nielsen har videre forklaret, at Arrestanten Nielsen derhos gav sig til at knappe Anmelderens Tøj op, at Anmelderen slog fra sig ved at slaa Arrestanten Nielsen over Hænderne, at Arrestanten Schlichting imidlertid nu tog fat i Anmelderen bagfra, men at Vidnet, der stod et Stykke fra Arrestanterne, ikke saa, hvad der derefter passerede, idet han nu gik, da han — som han har udtrykt sig — kunde frygte at blive slaaet halvt ihjel, hvis han var bleven og havde sagt noget til Arrestanterne.

Johan Hansen har forklaret, at Arrestanten Nielsen formentlig kun fremkom med den nysnævnte Ytring for at faa Lejlighed til at rode i Anmelderens Lommer, at Arrestanten Schlichting samtidig fattede Anmelderen bagfra om hans Arme og holdt ham fast, at Arrestanten Nielsen derefter stødte Anmelderen med knyttet Haand for Brystet og rev noget fra Anmelderen, der forgæves havde søgt at afværge dette ved at løfte Arrestanten Nielsens Haand og bide i den, at Vidnet, da

Anmelderen atter kom løs, saa, at det var et Ur med Kæde, Arrestanten Nielsen havde revet fra ham, at Anmelderen forlangte Uret tilbage, og at Arrestanten Nielsen rakte Uret hen til Arrestanten Schlichting, der da stod bag ham, samt at Vidnet, der ikke længere skøttede om at være sammen med Arrestanterne efter dette Optrin, der var kommen pludselig paa uden foregaaende Aftale, derpaa gik sin Vej.

Det skal imidlertid bemærkes, at Johan Hansen i et enkelt Retsmøde har tilbagekaldt den fornævnte Forklaring og forklaret at have set, at Anmelderen har givet Uret til Arrestanten Nielsen, men at han endnu samme Dag paany vedstod sin oprindelige Forklaring, som han efter sin Angivelse kun havde forsøgt at tilbagekalde, fordi han var bleven ilde berørt ved i Celleovnen, der bringer Arrestanter til og fra Retten, at høre Arrestanten Schlichting omtale ham som den, der havde »hængt dem op«.

Cigarhandler Axel Edvard Jensen har forklaret, at den ommeldte Formiddag kom Anmelderen tilligemed Arrestanten Nielsen og endnu en Person ind i Vidnets ovennævnte Cigarbod, medens to andre Personer gik videre ud ad Enghavevej, at de købte for 10 Øre Cigaretter, at Vidnet, der kendte Arrestanten Nielsen, var paa det Rene med, at de Paagældende havde faaet fat paa Anmelderen for at plyndre ham, at Vidnet vilde have advaret Anmelderen herom, men ikke fik Lejlighed dertil, at Anmelderen og hans Ledsagere derpaa gik videre ud ad Enghavevej og ind paa den tidligere omtalte Markvej, hvor de to Andre ogsaa sluttede sig til, og at Anmelderen kort efter kom forpustet tilbage til Boden og spurgte Vidnet, om dette kendte de fire Personer, idet han fortalte, at han var bleven plyndret for sit Ur.

Arrestanten Nielsen, der blev anholdt den ommeldte Dags Eftermiddag, forklarede ved Anholdelsen og i de første Forhør, at han vel havde været sammen med Arrestanten Schlichting om Formiddagen, men at han ikke havde nogetsomhelst Kendskab til Anmelderen eller dennes Ur.

En tilsvarende Forklaring afgav Arrestanten Schlichting, da han blev anholdt den 4 Juni om Aftenen, men ved det foreløbige Forhør den næste Dag erkendte han at have været med til at bruge 7 Kr., som han vidste, at »Rive-Niels« — et Øgenavn, hvorunder Arrestanten Nielsen gaar — havde indvundet ved Røveri.

I Forhøret den 8 s. M. forandrede han denne Forklaring derhen, at Arrestanten Nielsen havde faaet Uret godvillig overleveret af Anmelderen, og som Grund til sin under det foreløbige Forhør afgivne Forklaring angav han, at han havde haft »Pip«.

Arrestanterne have derefter under Sagen afgivet Forklaringer, der med Hensyn til Enkeltheder have været vaklende og indbyrdes modsigende, men som i det Væsenlige gaa ud paa, at de tilfældig traf sammen med Anmelderen, der trakteredede med Brændevin, at de derefter fulgtes med ham ud ad Enghavevej, at han paa den anden Side Jernbanedæmningen godvillig overgav Arrestanten Nielsen sit Ur, for at der ved dets Pantsætning kunde skaffes flere Penge til Brændevin, at Arrestanten Nielsen derefter rakte Uret til Arrestanten Schlichting, og at de derefter forlod Anmelderen og pantsatte Uret til egen Fordel, idet de delte og forbrugte Udbyttet.

Arrestanten Nielsen har yderligere forklaret, at Anmelderen straks,

da Arrestanten lod Uret gaa videre til Medarrestanten, fortrød at have givet ham Uret og forlangte det tilbage, medens Arrestanten Schlichting har forklaret, at han, der først vil have faaet Uret, da de forlod Anmelderen, alene fik det Indtryk, at Anmelderen fortrød at have givet Uret fra sig. Efter Arrestanten Nielsens Forklaring var der Kæde ved Uret, da han gav det til Arrestanten Schlichting, medens denne overhovedet har benægtet at have haft nogen Kæde i sin Besiddelse eller at have set nogen saadan. Endvidere har Arrestanten Nielsen, der har erkendt senere at have faaet Uret tilbage fra Arrestanten Schlichting og foretaget Pantsætningen, benægtet at have tabt nogen Kæde.

Ingen af Arrestanterne vil have øvet nogen Vold mod Anmelderen.

Naar imidlertid henses til alt, hvad der fremgaar af Vidneforklaringerne, til Arrestanternes vakkende og til Dels usandsynlige og modsigende Forklaringer samt til, at de begge tidligere er straffede som Voldsmænd, Arrestanten Nielsen tillige mange Gange for Ejendomsindgreb, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanterne i Virkeligheden ved Anvendelse af Vold, saaledes som af Anmelderen og Vidnerne Nielsen og Hansen forklaret, har frataget Anmelderen dennes Ur med Kæde.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne — hvad Aktionsordren ikke kan anses til Hinder for — være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nielsen i 3 Aar og Arrestanten Schlichting i 18 Maaneder.

---

Tirsdag den 12 November.

Nr. 157. Postmester **A. F. Eigaard** (Asmussen efter Ordre)

mod

**Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet**  
(Den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Forudsætningen for at anvende § 8 i Lov om Lønninger m. v. for forskellige Tjenestemænd af 27 Maj 1908 i et givet Tilfælde er tilstede.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1911: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, bør for Tiltale af Citanten, Postmester A. F. Eigaard af Fakse, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

**Højesterets Dom.**

Indholdet af de Forhandlinger, der ere førte mellem Appellanten og det indstævnte Generaldirektorat i Anledning af Ydelsen

af de i den indankede Dom ommeldte Laan med Pant i Appellantens Ejendom, give ikke tilstrækkelig Føje til at betragte den af Appellanten benyttede Bolig i hans egen Ejendom som en ham anvist Tjenestebolig, og Generaldirektoratet findes derfor ikke at have haft Hjemmel til at bringe Bestemmelsen i Lønningsloven af 27 Maj 1908 § 8 til Anvendelse overfor Appellanten. Som Følge heraf, og da Appellanten efter de med Generaldirektoratet stedfundne Forhandlinger maa anses at have erhvervet retligt Krav paa for de af Postvæsenet benyttede Kontorlokaler i samme Ejendom at oppebære en aarlig Leje af 550 Kroner, har Generaldirektoratet savnet Føje til ensidig at foretage den i Dommen ommeldte Fordeling af de i Panteobligationen af 21 September 1901 anførte 750 Kroner, hvilken Fordeling for Tidsrummet fra 1 April 1908 til 31 Marts 1909 har medført en Mindreindtægt for Appellanten af 100 Kroner. Efter Appellantens Paastand vil Indstævnte derfor være at tilpligte at betale Appellanten dette Beløb med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

#### Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, bør til Appellanten, Postmester A. F. Eigaard, betale 100 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4 December 1909, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag søger Citanten, Postmester A. F. Eigaard af Fakse, Indstævnte, Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet, til Betaling af 100 Kr., som de Indstævnte — efter hvad Citanten paastaar — skulde være ham skyldig i Anledning af, at han i Strid med en mellem ham og dem tidligere truffen Aftale har maattet betale Husleje af den Lejlighed, som benyttes til Beboelse for Postmesteren i hans ogsaa til Postkontor anvendte Hus i Fakse for Tidsrummet fra 1 April 1908 til 31 Marts 1909 af 300 Kr. i Stedet for af 200 Kr. Citanten har derhos paastaaet sig tillagt Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4 December 1909 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Forholdet er dette, at Postvæsenet for at skaffe brugbare Lokaler til Kontorer og Bolig for Postmestrene i mindre Byer siden Finans-aaret 1895—96 i en Række af Tilfælde har bevilget et Laan af Stats-

kassens Midler til Postmestre, der selv ønskede at bygge og derved tilvejebringe saadanne Lokaler.

Et saadant Laan, ialt paa 6000 Kr., sikret ved Pant i den paa-gældende Ejendom, er ydet Citanten, der derfor har udstedt tvende Panteobligationer, henholdsvis af 4 December 1896 og 21 September 1901. I den sidstnævnte af disse Obligationer hedder det bl. a.: »Jeg forpligter mig derhos til, indtil Laanet er tilbagebetalt, at stille den nævnte Ejendom til Disposition for den, der til enhver Tid maatte blive ansat som Postmester i Fakse, mod at der af Ejendommen svares en aarlig Leje af 750 Kr., og at Lejeren overtager Ejendommens indre Vedligeholdelse.« Det hedder derhos i en af Citanten fremlagt Skrivelse til ham fra de Indstævnte af 19 September 1901: »Det bemærkes, at den Leje, Deres eventuelle Eftermand i Bestillingen som Postmester i Fakse, vil have at svare af Ejendommen, er forhøjet til 750 Kr. aarlig, hvoraf 550 Kr. betragtes som Leje af Kontorlokalerne, hvorhos han skal bekoste Ejendommens indvendige Vedligeholdelse.«

Under Henvisning saavel til denne Skrivelse som til mundtlige Erklæringer, som Postinspektøren efter Citantens Anbringende skal have afgivet til ham paa Postvæsenets Vegne, gør Citanten gældende, at der bestaar en kontraktmæssig Aftale mellem Postvæsenet og ham om, at Lejen af hans Beboelseslejlighed i det ovenomtalte Hus skal beregnes til 200 Kr. Han gør derfor gældende, at det er uberettiget af de Indstævnte, naar de, efter at Lønningsloven Nr. 113 af 27 Maj 1908 er traadt i Kraft, under Henvisning til dennes § 8, ifølge hvilken der, naar en Tjenestemand faar anvist Tjenestebolig, herfor gøres et Afdrag i hans Lønning, der for den Lønningsklasse, hvortil Citanten hører, udgør  $\frac{1}{8}$  af den for Stillingen fastsatte Begyndelseslønning, har beregnet Citantens heromhandlede Bolig til 300 Kr. aarlig. Videre har Citanten anført, at en af en Postmester i hans eget Hus benyttet Bolig ikke kan anses som Tjenestebolig.

De Indstævnte har fra deres Side gjort gældende, at da Lejen for de til Brug for Postkontoret bestemte Lokaler tidligere — direkte eller indirekte — skulde afholdes af Statskassen, medens Lejen af de til Bolig for vedkommende Postmester bestemte Lokaler skulde afholdes af denne, maatte disse Lejebeløbs Størrelse selvfølgelig fastsættes, og dette skete og er altid sket ved en ensidig Bestemmelse fra Administrationens Side, idet man stedse har betragtet Boligen i en saadan Ejendom som Embedsbolig og under Forudsætning af, at ikke særlige Forhold har gjort sig gældende, som Regel har fastsat Lejen herfor til ca.  $\frac{1}{8}$  à  $\frac{1}{9}$  af vedkommende Postmesters Begyndelsesløn, medens Resten af den samlede Lejesum beregnes som Kontorleje og afholdtes af det vedkommende Postmester som Vederlag for Kontorholdsudgifter tillagte Beløb. De Indstævnte har videre anført, at der i Kontorholdslov for Postvæsenet Nr. 129 af 19 April 1907 § 2, 2det Stk., er givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til efterhaanden at lade Statskassen overtage Udgifterne til Leje af Lokaler og i saadanne Tilfælde at lade Kontorholdsgodtgørelsen nedsætte med det dertil beregnede Beløb, og at der er gjort Brug af denne Bemyndigelse med Hensyn til Ejendomme af den heromhandlede Art saavel for Postkontor-Lokalerne som for Postmester-Boligen, hvorved der dog ikke er sket andet, end at man af regnskabsmæssige Hensyn har opført den samlede Sum af den Leje,



der vilde være at erlægge af Bygningen som en Postvæsenet vedrørende Udgift og den Del af Summen, der beregnedes som Leje af Boligen, som Indtægt, uden at der herved er foretaget nogen Begrænsning af Administrationens Ret til at forandre Forholdet mellem de to Dele af det en Gang givne Beløb, medens det først ved § 8 i Lønningsloven af 27 Maj 1908 er gjort Administrationen til Pligt at fastsætte Lejen af de ved Posthuse indrettede Boliger paa den i §'en angivne Maade.

Det kan nu ikke mod de Indstævntes Benægtelse anses bevist, at der foreligger en kontraktmæssig Aftale mellem Citanten og Indstævnte om, at Lejen af Boligen kun skulde beregnes til 200 Kr., hvorimod det maa antages, at have været Administrationens Ret at fordele den i Panteobligationen af 21 September 1901 angivne Lejesum af 750 Kr. mellem Kontor og Bolig efter dens Skøn over, hvad der til enhver Tid var et passende Forhold.

Da endvidere den paagældendes Boligs Karakter af Tjenestebolig i hvert Fald har givet sig tydeligt Udtryk derigennem, at Lejen som anført i Henhold til Kontorholdsloven af 1907 er bleven ført til Udgift for Postvæsenet, maa de Indstævnte som af dem hævdet endog antages at have været pligtige at foretage Beregningen i Overensstemmelse med fornævnte § 8 i Lønningsloven af 1908.

De Indstævnte vil saaledes være at frifinde, medens Sagens Omkostninger findes at burde hævses. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Onsdag den 13 November.

Nr. 202. Højesteretsadvokat Dietrichson  
mod

Direktør Niels Viggo Ormslev (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af det ham af Sundhedskommissionen for København under 10 August 1909 meddelte Tilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 November 1911: Tiltalte Direktør Niels Viggo Ormslev bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det paalægges ham derhos inden 12 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse under en Bøde af 15 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, Dommen sidder overhørig, at efterkomme Sundhedskommissionens ovennævnte Tilhold af 10 August 1909 for saa vidt angaar Ophøret af Røgulempen fra Dampskorstenen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at der efter Afsigelsen af den indankede Dom fra det i denne nævnte Aktieselskabs Side er foretaget forskellige Foranstaltninger til Afhjælpning af Røgulemp-

pen, og at Tilstanden herefter ogsaa er en Del forbedret. Det maa imidlertid antages, at Ulemperne endnu ere tilstede i en saadan Grad, at Sundhedskommissionens Tilhold ikke kan anses for efterkommet, og som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat, dog at Fristen for Efterkommelsen af Paalæget findes at burde forlænges til 6 Maaneder fra denne Højesterets Doms Forkyndelse.

#### Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Efterkommelsen af Paalæget bestemmes til 6 Maaneder fra denne Højesterets Doms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Direktør Niels Viggo Ormslev, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 60 Kroner til hver.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Direktør Niels Viggo Ormslev, som er født den 21 September 1871, tiltales for Overtrædelse af Sundhedskommissionens Tilhold af 10 August 1909.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste, er Sagens Omstændigheder følgende:

I Anledning af Klager over Ulemper af Røg fra Skorstenene paa den Aktieselskabet Københavns Spritfabrikker tilhørende Fabrik i Store Kongensgade Nr. 110 her i Byen blev der den 10 August 1909 i Henhold til Sundhedsvedtægten af 15 Juni 1886 § 26, jfr. Tillæg af 29 Juni 1908, af Sundhedskommissionen i København givet Tiltalte paa Aktieselskabets Vegne Tilhold om under Strafansvar for Dampskorstenens Vedkommende at drage Omsorg for, at Ulempen ophørte inden 5 Uger fra nævnte Dato og for Malkølleskorstenens Vedkommende at drage Omsorg for, at Ulempen ikke gentog sig, hvis Køllen atter sattes i Virksomhed,

Medens der for Malkølleskorstenens Vedkommende, som kun har været brugt med Mellemrum, ikke ses at foreligge nogen Overtrædelse af Tilholdet, har der for Dampskorstenens Vedkommende været foretaget den Forandring, at der er anvendt andre Kulsorter og anbragt Røgforbrændingsapparat ved en Kedel og automatiske Indfyriingsapparater ved to andre Kedler samt skaffet stærkere Træk og fyret ombyggeligere.

Ifølge flere indgivne Klager maa det imidlertid antages, at Røgen fra Dampskorstenen desuagtet stadig har voldt de omboende betydelige Ulemper, og Iagttagelser af Røgen til forskellige Tidspunkter har vist følgende Resultater.

Ved Iagttagelser i Juni 1909 inden Tilholdet forekom mere eller mindre stærk sort Røg ved 86 pCt. af Observationerne, i April og Maj 1910 efter Tilholdet ved 75 pCt., i Juli 1910 ved 63 pCt., i Januar 1911 efter de røgforbedrende Apparaters Anbringelse ved 92 pCt., i April og Maj 1911 ved 80 pCt. og i Oktober 1911 ved 74 pCt.

Ifølge Erklæringer af Driftsbestyrer Oscar Engholm og af Professor H. Bache maa det antages, at Røgulemperne i det Væsenlige kunne undgaas ved en omhyggeligere Drift og ved Anvendelse af passende Kulsorter.

Da Tiltalte, der har erkendt som Selskabets tekniske Direktør at have Ansvaret for Fabrikkens Drift og for Tilholdets Efterkommelse, efter det Anførte findes ikke at have efterkommet det givne Tilhold for Dampskorstenens Vedkommende, vil han være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868, efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse og have at betale Sagens Omkostninger, hvorhos han, der af Aktieselskabets Bestyrelse er bemyndiget til at optræde paa Selskabets Vegne under Sagen, vil være at tilpligte inden 12 Uger under en daglig Bøde af 15 Kroner at efterkomme dette Tilbud.

---

Nr. 230. Fhv. Manufakturhandler Vilh. Sørensen (Henriques)

mod

Handelsfirmaet Cohn & Sohn, Berlin (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om der tilkom det indstævnte Firma Standningsret med Hensyn til nogle af dette leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 Marts 1912: Indstævnte, Manufakturhandler Vilh. Sørensen, Nykøbing M., bør til Citanterne, Handelsfirmaet Cohn & Sohn, Berlin, forlods betale Mk. 454.32 med Renter 6 pCt. p. a. fra den 10 Januar 1912, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Med Fakturaer af 21 og 26 Juli og 9 September 1910 have Citanterne, Handelsfirmaet Cohn & Sohn af Berlin, tilstillet Indstævnte, Manufakturhandle-

Vilh. Sørensen af Nykøbing M., nogle Postpakker og en Fragtsending indeholdende Manufakturvarer til et samlet Fakturabeløb af M. 757. 20.

Fakturaerne, Adressebrevene og Fragtbrevet blev overleveret Indstævnte, der imidlertid lod Varerne henligge uindløste paa Toldboden i Nykøbing.

Indstævnte, der fra Citanterne tillige havde faaet forskellige andre Varesendinger, som han havde taget hjem, har i Slutningen af Aaret 1910 og Begyndelsen af Aaret 1911 betalt en Del af sin Gæld til Citanterne, men Parterne ere enige om at betragte disse Afbetalinger som sket paa Købesummerne for de Varer, Citanterne have hjemtaget, derunder en større Varesending, der leveredes med Faktura af 29 August 1910, og der findes herefter ved Afgørelsen at kunne gaas ud fra, at der intet er betalt paa de 3 paa Toldboden henliggende Sendinger.

Den 24 Marts 1911 standsede Indstævnte sine Betalinger og traadte i Likvidation i den Hensigt at søge Akkord. Citanterne gjorde i Henhold til Købelovens § 39 Paastand paa at erholde Varerne udleverede. Man enedes om at lade Varerne bortsælge, at sætte Citanternes Interesse i Spørgsmaalet til 60 pCt. af Fakturabeløbet og at søge Domstolens Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt nævnte Lovbestemmelse kan komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde. Nærværende Ret er vedtaget som Værneting.

Citanternes Paastand er formuleret derhen, at Indstævnte tilpligtes forlods for almindelige Kreditorer som Massegæld at betale Mk. 454. 32 med Renter 6 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 10 Januar 1912, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har under Henviisning til den lange Tid (6—8 Maanedre), i hvilken Varerne have henligget paa Toldboden, paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Han har afgivet den Erklæring, at han har ladet Varerne henligge paa Toldboden ikke for Toldberigtigelsens Skyld, men fordi han ønskede dem opbevarede der, indtil han efterhaanden kunde hjemtage dem, og han har i Forbindelse hermed gjort gældende, at Varerne maa betragtes som overgivne til ham, og at Standsningsret saaledes er udelukket.

Der maa efter det under Sagen Oplyste gaas ud fra, at de omtvistede Varer, af hvilke Postpakkerne antagelig have baaret Indstævntes Firmas Navn, medens Fragtsendingen kun synes at have været mærket med nogle Bogstaver og Tal, af Toldvæsenet ved deres Ankomst ere oplagte paa Toldbodens Pakhus uden Henvendelse fra eller Aftale med Indstævnte, at Indstævnte hverken da eller senere har meldt sig overfor Toldvæsenet som Modtager, og at Varerne have henligget ganske urørte, uden at Indstævnte har truffet nogen Disposition over nogen Del af dem.

I Overensstemmelse med Toldlovens § 37, hvorefter Pakhusleje først betales, naar Varerne udtages af Pakhuset eller bortføres fra Toldbodpladsen, hvis dette sker inden Udløbet af næste Kalenderaar efter det, hvori de ere oplagte, har Indstævnte heller ikke betalt nogen Pakhusleje i den Tid, Varerne henlaa paa Toldboden.

Da nu, som udtalt i Højesteretsdom af 10 December 1908, hverken den Omstændighed, at Varerne ere overgivne til Toldvæsenet, eller den Omstændighed, at Fragtbrevet m. m. er udleveret Køberen, kan

betragtes som en saadan Overgivelse af Varerne til Køberen, at Standsningsret er udelukket, og da den Omstændighed alene, at Varernes Henliggen paa Toldboden har strakt sig udover en vis længere Tid, naar Køberen dog hele Tiden har forholdt sig ganske passiv, ikke skønnes at kunne medføre, at Køberens Forhold til Varerne faar en anden Karakter, findes Citanterne at have været beføjede til at udøve Standsningsret overfor Varerne.

Citanternes Paastand kan herefter tages til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger sættes til 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 357. Højesteretssagfører Harboe

mod

Agent Otto Frederik Jacobsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1912: Tiltalte, Agent Otto Frederik Jacobsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

Da den af Tiltalte udfoldede, i den indankede Dom beskrevne Virksomhed ikke kan anses som Kommissionshandel i den Betydning, hvori dette Ord er brugt i Næringslovens § 36, maa det billiges, at han er frifunden, og Dommen vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Harboe og Liebe hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Agent Otto Frederik Jacobsen tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har i de sidste ca. 20 Aar drevet Forretning her i Byen med Optagelse af Ordre for udenlandske Firmaer i Manufakturvarerbranchen.

Tiltalte har ikke haft Lager af Varerne eller haft noget med Ordrenes Effektivering eller Betalingens Modtagelse at gøre, men alene efter foreviste Prøver optaget Ordre til de af vedkommende Firma bestemte Priser og fastsatte Vilkaar, saaledes at det beroede paa Firmaet i hvert Tilfælde, om det vilde akceptere Ordren. Tiltalte har kun oppebaaret Provision og intet Ansvar haft for Betalingens Indgaaen eller for de leverede Varer. Tiltalte har dog modtaget Varer Retur paa vedkommende udenlandske Firmas Vegne og solgt saadanne Varer videre for Firmaets Regning, hvilket dog ikke har beløbet sig til over 500 Kr. om Aaret, men har ogsaa da ladet Varen fakturere af Firmaet.

Tiltalte har ligeledes modtaget Reklamationer fra Kunderne, men blot ladet saadanne gaa videre til Firmaet.

Tiltalte, der har anset sin Virksomhed som Agentur, ikke som Kommissionshandel i Henhold til Næringslovens § 36, har ikke været i Besiddelse af Borgerskab.

Da Tiltaltes Virksomhed med at optage saadanne Ordre uden Bemyndigelse til at afslutte endelige Handler ej heller findes at have været af en saadan Beskaffenhed, at der efter Næringsloven kræves Borgerskab til dens Udøvelse, hvilket heller ikke Tiltaltes Salg af de Varer, han har maattet modtage Retur, medfører, vil Tiltalte være at frifinde.

---

Nr. 380. Højesteretssagfører Bagger

mod

**Anders Andersen** (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1912: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Krabbe, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Andersen til Højesteretssagførerne Bagger og Harboe 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Andersen, der tiltales for Tyveri, er født den 30 Marts 1889 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1907 efter Lov 1 April 1905 § 4 og Straffelovens § 181 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, ved samme Rets Dom af 25 Juni 1910 efter Lov 1 April 1905 § 4 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 6 Maaneder og ved samme Rets Dom af 25 Maj 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Arrestanten sigtes for Tyveri af en til 75 Kr. vurderet, Frk. Lilly Flindt tilhørende Cykle, der den 16 Juli d. A. om Aftenen var henstillet ved Kantstenen til Fortovet udfor Gadedøren til Ejendommen Knabrostræde 14.

Arrestanten har erkendt, at han den nævnte Aften ved 9<sup>3</sup>/<sub>4</sub>-Tiden satte sig i Besiddelse af den paagældende Cykle, der stod som anført, og trak den en halv Snes Alen hen ad Gaden, hvor han satte den fra sig ud for Ejendommen Nr. 12, efter at der fra et Vindue i Nr. 14 var raabt til ham, hvad han skulde med Cyklen, og at han skulde lade den staa, men han har paastaet, at han ikke fjernede Cyklen som anført i tyvagtig Hensigt, men for at drille en Frk. Emma Johansen — hvem han troede, Cyklen tilhørte, og som han mente var tilstede i en i Ejendommen Nr. 14 værende Beværtning, hvor hun ofte kom — fordi hun skyldte ham 2 Kroner.

Arrestanten har endvidere erkendt, at han efter at have set Cyklen var inde i Gadedøren til Nr. 14 og lidt efter gik ud paa Gaden og gav sig til at trække Cyklen af Sted, men har forklaret dette ved, at han først tænkte paa at sætte Cyklen indenfor Gadedøren og derfor gik derind for at se, om der var Plads, men derefter bestemte sig til at flytte Cyklen henad Gaden, idet Emma Johansen i andet Fald muligvis slet ikke kunde finde den igen og kunde tro, at den var stjæalen.

Arrestanten har fremdeles erkendt, at han efter hvert af de ovennævnte Tilraab fra Vinduet vedblev at trække Cyklen videre, men han har gjort gældende, at han derved kun tænkte, hvad det vedkom de Paagældende, at han tog Cyklen.

Arrestanten har endelig erkendt, at han efter at have sat Cyklen fra sig og derefter hørt, at der blev raabt »Stop Tyven« — Frk. Flindt har dog forklaret, at han først satte Cyklen fra sig, da der blev raabt »Stop Tyven«, hvad Arrestanten ogsaa oprindeligt har forklaret — gav sig til at løbe, men han har anført, at han kun gjorde dette, fordi han, der nu indsaa, at han havde taget fejl, kunde indse, at han havde Mistanken mod sig, og at han blev forfulgt, han har derhos paastaet, at han standsede sit Løb, forinden han saa den Politibetjent, der umiddelbart efter anholdt ham.

Arrestantens ovenstaaende i og for sig tildels ganske usandsynlige Forklaring er i væsentlig Grad i Strid med det iøvrigt Oplyste.

Emma Johansen har forklaret, at hun vel skyldte Arrestanten 2 Kr., men at han vidste, at hun kom i den nævnte Beværtning, fordi hun var Kæreste med en der ansat Opvarter, og at denne siden en Gang i Maj Maaned havde Arbejde paa Dyrehavsbakken, hvorfor Arrestanten ikke kunde tro, at hun var der den paagældende Aften.

Arrestanten har erkendt, at han vidste, at hun kom der for Opvarterens Skyld, og at denne arbejdede paa Dyrehavsbakken, men han har paastaet, at hun alligevel kom der i den Tid, Dyrehavsbakken var aaben, hvilket strider mod de af Beværtingens Indehaverskes i Beværtingen serverende Datters Forklaring. Arrestanten har derhos erkendt, at Emma Johansen ikke har haft Cykle i den Tid, han har kendt hende, og ej heller har talt om at anskaffe sig en saadan, men han har paastaet, at en Person, der ikke har kunnet findes under Sagen, har fortalt ham, at hun havde faaet Cykle; med Hensyn hertil har Emma Johansen forklaret, at nævnte Person ikke i det sidste 1½ Aars Tid har haft noget at gøre med hende.

Arrestanten har derhos erkendt, at han efter Forholdet mellem Cyklens og Emma Johansens Dimensioner nok bagefter kunde tænke sig, at Cyklen ikke kunde være hendes, men han har fastholdt, at han dog, da han tog den, troede, den tilhørte hende.

Endelig har Politibetjent Nr. 847, Svendsen, der anholdt Arrestanten, og Montør Axel Madsen forklaret, at Arrestanten, da han saa Betjenten, standsede sit Løb og gik videre med en øjensynlig paatagen Mine af, at han ikke kendte noget til, hvorfor der raabtes »Stop Tyven«, samt at Cyklen dør, hvor Arrestanten satte den fra sig, var lige synlig for en Person, der kom fra Beværtingen, hvis Indgang paa Hjørnet af Knabrostræde og Brolæggerstræde ligger ca. 8½ Meter fra Gadedøren, udfor hvilken Cyklen stod, medens det Stykke, Arrestanten fjernede Cyklen, var godt 10 Meter.

Efter det anførte og under Hensyn til Arrestantens Fortid findes det uden Betænkelighed at anse ham for at have sat sig i Besiddelse af Cyklen i tyvagtig Hensigt, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Torsdag den 14 November.

Nr. 333. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Sagfører **Valdemar Andersen** (Def. Bache),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Assens Købstads Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1911: Tiltalte, Sagfører Valdemar Andersen af Odense, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Omkostningerne ved Sagens Behandling for Sættedommer og Salær til Aktor, Sagfører Carl Hansen af Assens, 30 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms



lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1912: Unherretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Salæret til Aktor, Sagfører Carl Hansen af Assens, forhøjes til 50 Kr. I Salær til Aktor her for Retten, Prokurator Juel, bør Tiltalte, Sagfører Valdemar Andersen af Odense, udrede 50 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er fundet skyldig i noget efter Straffelovens § 101 strafbart Forhold overfor Fuldmægtig Mencke. Derimod findes Tiltalte at have paadraget sig Ansvar efter nævnte Paragraf for de i Dommen anførte, mod Overdommer Andersen rettede haanlige og ærekrænkende Udladelser, hvorved bl. a. antydes, at denne under Udøvelsen af Retsplejen har udvist Partiskhed. Straffen vil kunne bestemmes til en Bøde paa 500 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Valdemar Andersen bør til Statskassen bøde 500 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Bache 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Assens Købstads Ekstraret, der beklædtes af en Sættedommer, hertil indankede Sag er Sagfører Valdemar Andersen af Odense, der er født i 1871, og som ikke er funden forhen straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

De af Tiltalte udviste Forhold, der er Grundlaget for den mod ham rejste Tiltale, er, saaledes som det fremgaar af Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte ved et paa Foranledning af nærværende Ret afholdt Reassumptionsforhør, følgende:

I. Under Tingsvidnesagen Nr. <sup>100</sup>/<sub>1910</sub>: Boelsmand Niels Peder Madsen af Haarby Linie mod Kreaturhandler Hans Chr. Hansen, Holmehave, fremlagde Tiltalte, der gav Møde som Sagfører for Vidneind-

stævnte, den 9 December 1910 ved en anden Sagfører i Baag Herreds ordinære Ret, der beklædtes af Herredets Dommer, Overdommer Peter Mathias Andersen, et af Tiltalte affattet og den 8 s. M. underskrevet Indlæg, der lyder saaledes:

»Ved den Fremgangsmaade, der er praktiseret under nærværende Sag, hvorved der blev nægtet Indstævnte yderligere Udsættelse, er ikke sket den Skade, som man fra forskellige Sider formentlig har tænkt sig; thi de faktiske Omstændigheder, der hjemler den af mig nedlagte Protest mod Forelæggelsen af de den 14 Oktober d. A. fremlagte Spørgsmaal, er jo anførte. Derimod skal jeg med Hensyn til Modpartens juridiske Betragtninger gøre Retten opmærksom paa følgende anerkendte juridiske Regler, som saaledes ogsaa ved den foreliggende Sags Paakendelse vil være at anvende og tage til Følge:

Den Omstændighed, at Syn og Skøn er udelukket og forøvrigt i dette Tilfælde er udelukket som Følge af den Fremgangsmaade, Vidnecitanten har anvendt, berettiger ikke til at søge at skaffe Bevis ved Vidner — thi individuelle Hindringer kommer ikke i nogen Henseende i Betragtning i Retsforhold og kan ikke ændre Lovgivningens Regler, jfr. Dom i U. f. R. 1886 p. 710 — men det medfører, dels at anden Bevisførelse er udelukket, og dels at andre Beviser end netop Syn og Skøn ingen Betydning har.

Jeg anfører f. Eks. Domme i U. f. R. 1878 p. 186, U. f. R. 1886 p. 32 og U. f. R. 1886 p. 591, og da Retspleje ikke netop drejer sig om at finde en Begrundelse mod de Interesser, jeg repræsenterer, kan jeg afholde mig fra videre Udvikling.

Forøvrigt har jeg iagttaget, at den ordinære Dommer og hans Fuldmægtig er i høj Grad ugunstig stemt overfor mig, og da de menkelige Begreber, — endog aldeles ubevidst — er i høj Grad paa-virkelige af et saadant Sindelag, samt da jeg dels i den Fremgangsmaade, der hidtil er anvendt under Vidneførelsen, dels i den Fremgangsmaade, der er anvendt i andre af mine Sager, som i Baag Herred har vist sig at udarte til den ene meningsløse Indsigelse efter den anden med paafølgende Kendelser, forlanger jeg, at den ordinære Dommer af Hensyn til Rettens Værdighed skal vige sit Sæde og sørge for Sættedommers Beskikkelse.

Jeg oplyser, at det i saa Fald er min Hensigt ogsaa at føre de allerede afhørte Vidner paany.

I Almindelighed taler man jo for uforstaaende Ører, naar man forlanger, at en Dommer skal vige sit Sæde, thi man taler jo til selve den interesserede Part. Hvad den ordinære Dommer og hans Fuldmægtig som Mennesker har af udestaaende med mig, er det ikke Stedet her at komme ind paa, saa jeg skal blot bemærke, at de Herrer skal faa Svar paa Tiltale, hvor de krydser mine Veje. Hvis det skete, at nogen af dem kom i mine Lokaler, skulde der blive givet dem det Skudsmaal, de fortjener. Jeg bør ikke være pligtig at modtage Retspleje af nogen af de Herrer.

Under Eds Tilbud erklærer jeg herved, at den Optræden, der er udvist overfor mig paa mange forskellige Maader i mine Sager og paa anden Maade baade af den ordinære Dommer og hans Fuldmægtig, har krænket og oprørt mig i høj Grad.

Iøvrigt bringer jeg i Erindring den foreliggende Aftale mellem Dommeren og Sagens Parter om, at der gives os — altsaa ogsaa mig — nærmere Underretning om den Dag, Vidnerne vil blive ført.◄

I Anledning af sine Udtalelser i dette Indlæg blev Tiltalte ved Baag Herreds Kendelse af 16 December 1910 for usømmelig Procedure i Medfør af D. L. 1—12 og Forordningen af 23 December 1735 § 3 anset med en Bøde paa 20 Kr. til Assens Amts Fattigkasse og lige saa meget til Justitskassen.

II. Den 19 Oktober 1910 afholdtes et Møde paa Baag Herreds Auktionsforvalters Kontor angaaende Vedtagelse af Auktionskonditioner for Afhændelse af Husmand Thomas Peter Thomasens Hus, Matr.-Nr. 2ac af Glamsbjerg By, Kjøng Sogn. Under Mødet, der i Auktionsforvalterens, ovennævnte Overdommer Andersens, Forfald lededes af hans konstituerede Fuldmægtig Mencke, udspandt der sig en Disput om Konditionernes Affattelse, og under denne Disput fremlagde Tiltalte, der mødte for en Prioritetshaver, Kreaturhandler Hans Hansen, Holmehave, ved en anden Sagførers Fuldmægtig, et af Tiltalte affattet, den 17 s. M. underskrevet Indlæg, hvori han bl. a. udtaler:

»Indsigelse mod Auktionsvilkaarene for Afhændelsen af den Husmand Thomas Peder Thomasen tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 2ac af Glamsbjerg By i Kjøng Sogn.

I de ovennævnte Auktionsvilkaars Post 4 er Tømrer I. C. Hansen i Glamsbjerg opstillet til at være lodtagen for 640 Kr. med Renter og Omkostninger ifølge Skadesløsbrev af 21 Marts 1908 forud for Kreaturhandler Hans Hansen i Holmehave for 464 Kr. 57 Øre ifølge Ud-lægsforretning, læst den 18 Marts 1910, og ret betegnende er det, at der ved Kreaturhandler Hans Hansens Fordring er glemt at anføre de Renter og Omkostninger, som man imidlertid ikke har glemt ved Tømrer I. C. Hansens Fordring, foruden at man lovstridigt har opstillet denne Fordring forud for Kreaturhandler Hans Hansens Fordring.

Rekvisitius Thomas Peter Thomasen skylder Hans Hansen det Beløb, hvorfor Eksekutionen er foretaget for Kreaturer, som han først blev Ejer af, naar han havde betalt dem, men desuagtet har han paa bedragerisk Maade bortsolgt disse Kreaturer.

Bedrageren Thomasen blev imidlertid frifunden af Overretten, og Grunden hertil maa jeg søge i den Maade, hvorpaa Auktionsforvalteren i Baag Herred i sin Egenskab af Politimester har ledet Politiumdersøgelsen, en Ledelse, som altsaa har været af den Beskaffenhed, at en Bedrager, der burde dømmes, er bleven frifunden . . . ◄

Disputen fortsattes under flere Møder, der lededes af Auktionsforvalteren. Under disse Møder fastholdt Tiltalte sit tidligere med Undtagelse af, at han frafaldt en af ham i det ovennævnte Indlæg nedlagt Paastand om Beskikkelse af en Sættedommer til Kendelsens Af-sigelse, hvorefter Auktionsforvalteren, Overdommer Andersen, afsagde Kendelsen.

Medens Tiltalte ikke findes ved de ovenfor citerede Udtalelser at have overfor Fuldmægtig Mencke udvist et Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar efter Straffelovens § 101, dels paa Grund af, at han

ikke har fornærmet Mencke ved det ad II citerede, dels paa Grund af, at Fuldmægtig Mencke ikke har beklædt Retten under den ad I omhandlede Tingsvidnesag, findes Tiltalte saa vel ved det ad I som ved det ad II beskrevne at have overfaldet Herredsfogden i Baag Herred under Udførelsen af hans Embede med uberettigede Beskyldninger for Partiskhed i hans Embedsførelse, idet det tilføjes, at Tiltalte iøvrigt under Sagen har erkendt, at hans Sigtelse mod Overdommer Andersen for ved uheldig Ledelse af Forhøret over Thomasen at have bevirket dennes Frifindelse beror paa en Fejltagelse, og at han i den Anledning har udtalt en Beklagelse.

Tiltalte findes derfor at være ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 101, og da den fastsatte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, findes at være passende, samt da derhos Bestemmelserne i Dommen om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges med Undtagelse af, at Aktors Salær, der er fastsat til 30 Kr., findes at burde bestemmes til 50 Kr., vil den indankede Dom med denne Forandring være at stadfæste.

---

**Nr. 382. Højesteretssagfører Lunn**

mod

**Carl Vilhelm Valdemar Rydberg (Def. Bache),**

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1912: Arrestanten Carl Vilhelm Valdemar Rydberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Hvass, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Medens Aktionsordren oprindelig alene angik ulovlig Omgang med Hittegods, er den senere udvidet til at omfatte Tyveri eller Hæleri. Da der imidlertid ikke herefter er sket ny Indstævning i Sagen, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Udvidelse af Aktionsordren. Dette vil dog ikke kunne være til Hinder for at dømme Tiltalte som ved den indankede Dom sket. Med denne Bemærkning vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Carl Vilhelm Valdemar Rydberg til Højesteretssagførerne Lunn og Bache 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Vilhelm Valdemar Rydberg, der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegoods, er født 8 September 1868 og ofte straffet, blandt Andet: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 29 Juni 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 September 1893 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Søndre Birks Ekstrarets Dom af 4 November 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., kfr. § 54, samt efter §§ 228 og 229, kfr. §§ 54 og 64, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 10 August 1907 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 15 Januar 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1911 § 8, med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Den 24 Juli d. A. anmeldte Kusk Johannes Peter Jensen, at han i Tiden fra den foregaaende Dags Eftermiddag Klokken 7 til samme Dags Formiddag Klokken 5<sup>1</sup>/<sub>2</sub> var bestjaalet for 1 Herrecykle, der stod uafaaet i Gaarden til Ejendommen Samsøgade Nr. 5, i hvilken Ejendom han boede.

Efter at det var oplyst, at Arrestanten i Slutningen af Juli Maaned for 8 Kr. havde solgt en Cykle, der formentlig var betydelig mere værd, blev Arrestanten anholdt. Til Rapporten forklarede Arrestanten først angaaende sin Adkomst til Cyklen, at han slet og ret havde klunset den, uden at han vilde sige hvor, men senere paastod han, at han for ca. 8 Dage siden havde set en Mand komme med Cyklen paa en Vej paa Østerbro og kaste den fra sig, idet han udtalte: »Jeg vil hverken eje eller have den mere«, hvorefter Arrestanten tilegnede sig den.

Under Forhøret for Retten ændrede han sin Forklaring derhen, at han, da han en Aften i Slutningen af Juli Maaned sad paa en Bænk ved Jernbaneoverskæringen paa Ryvangsvej, hørte en Mand vrøvle noget om, »at det vilde han hverken eje eller have«. Arrestanten var fuld og erindrer ikke, om han saa den paagældende Person, og heller ikke, om han saa en Cykle, eller om han i det Hele taget forstod, hvad Meningen var med Ordene. Da han den næste Dag tilfældig skulde den samme Vej, saa han en Cykle ligge skraas overfor Bænken paa et Grundstykke i noget Græs. Han troede, at Cyklen var bleven derelinkveret af Ejeren, fordi den var i en daarlig Forfatning, noget bestemt herom vidste han imidlertid ikke, og de Udtalelser, han hørte af Manden den foregaaende Aften, satte han ikke i Forbindelse med Cyklen, men vil først senere være kommen i Tanker om, at det kunde være Cyklen, Manden mente. Han tilegnede sig derefter Cyklen og førte den ned til en Arbejdsmand Jensen, der havde en Have i Utterslev. Oprindelig paastod han, at han fortalte denne Arbejdsmand Jen-

sen, at han havde fundet Cyklen, og at Jensen sagde til ham, at Cyklen kunde blive staaende, til man saa, om den blev efterlyst, men da Jensen som Vidne under Sagen havde forklaret, at Arrestanten, da han kom med Cyklen, havde sagt, at han ikke kunde køre med den, fordi den var punkteret, og havde bedt om, at Cyklen maatte blive staaende, samt at Arrestanten først, da Jensen fik at vide, at han havde solgt Cyklen, som han kunde indse var meget mere værd, for 8 Kr., og foreholdt ham, at han maatte have stjaalet den, kom med en Forklaring om, at han havde fundet den paa en Landevej i Hellerup, erkendte han, at det ikke var rigtigt, at han, da han kom med Cyklen, havde sagt til Jensen, at han havde fundet den, og at Jensen havde sagt til ham, at de først skulde se at faa Cyklen efterlyst. Arrestanten har erkendt, at han var klar over, at Cyklen i hvert Fald var 3 à 4 Kr. værd, men vil ikke have tænkt sig, at han kunde faa 8 Kr. for den.

Under Sagen har Kusk Jensen aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen, der er vurderet til 25 Kr., og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til den, og under Hensyn til Arrestantens vaklende og tildels usandfærdige Forklaring samt til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Cyklen efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 387. Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Christoph Dræger, alias August Peters (Def. Lunn),**

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Oktober 1912: Arrestanten Christoph Dræger, alias August Peters, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Krabbe, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Christoph Dræger alias August Peters til Højesterets-sagførerne Møldrup og Lunn 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christoph Dræger, alias August Peters, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 50 Aar gammel, hvilken Alder af Retten er skønnet stemmende med hans Udseende.

Han er her i Landet tidligere anset:

ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 3 Marts 1911 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Udbringelse af Riget i Medfør af Straffelovens § 16.

Han er derhos ifølge det Oplyste tidligere dømt bl. a. 2 Gange i Sverrig og 2 Gange i Altona for groft Tyveri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 10 September dette Aar om Aftenen ved 9-Tiden, da han befandt sig i den til Ejendommen Raadhusplads Nr. 67 hørende Gaard, hvor han uhindret var kommen ind, i tyvagtig Hensigt begivet sig opad Køkkentrappen i Sidehuset og ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til nogle paa 1ste Sal værende aflaaede Kontorlokaler, hvor han ligeledes med falsk Nøgle aabnede en aflaaet Pult, hvorfra han stjal en til 2 Kr. vurderet Pengekasse med Indhold 7 Kr. 15 Øre.

Da han vilde forlade Ejendommen, blev han anholdt.

Arrestanten, som den 9 November 1911 efter Udstaaelsen af den ham her tidligere idømte Straf blev udbragt af Riget efter forinden til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer at være advaret om Virkningen af en ulovlig Tilbagevenden, har erkendt, at han den 10 September dette Aar uden Tilladelse paany har indfundet sig her i Staden, hvor han, som ovenanført, samme Dag blev anholdt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, og § 230, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han i Medfør af førstnævnte Lovbestemmelse vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid paany at udbringes af Riget.

---

Fredag den 15 November.

Nr. 372. Højesterets-sagfører Harboe  
mod

**Nissine Kathrine Jensen, Madsens Hustru (Def. Lunn),**  
der tiltales for Tyveri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 12 August 1912: Arrestanten Niels Lauritzen Thomsen og Arrestantinden Nissine Cathrine Madsen, født Jensen, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og Sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder Arrestanterne og En for Begge og Begge for En alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Buch, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Lau, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1912: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestantinden og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretts-sagførerne Sørensen og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte har som Medgerningsmand deltaget i det under Sagen omhandlede Tyveri. Hun vil derfor være at anse som ved Dommen sket efter den der nævnte Straffebestemmelse, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Nissine Kathrine Jensen, Madsens Hustru, til Højesterets-sagførerne Harboe og Lunn 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret hertil indankede Sag — der i første Instans tillige angik Murerarbejdsmand Niels Lauritzen Thomsen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret — er



Arrestantinden Nissine Kathrine Jensen, Madsens Hustru, sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestantinden, der er født den 26 Maj 1878, har tidligere, foruden at hun 4 Gange har været straffet for Betleri, været anset ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 27 Januar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 20 Februar 1907 efter Straffelovens § 230 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage og ved Overrettens Dom af 6 November 1911 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 3 Juli d. A. blev af Arbejdsmand Søren Lund, der havde haft Arbejde paa Fovsletgaard i 4 Uger indtil den foregaaende Dags Morgen, for Politiet anmeldt, at medens han Natten forud i Tiden mellem Kl. 12 og 4 i stærkt beruset Tilstand laa og sov i en Grøft bag et Hegn paa Marken Nord for Kolding By, var hans Lommeur og Pengepung bleven ham frastjaalet. Uret forklarede Anmelderen at have købt Mandagen før af Urmager Lauridsen i Losbygade i Kolding for 4 Kr., og der hang da en hvid Metalkæde ved, som han solgte Tirsdag Morgen, saa at den ikke var ved Uret, da dette blev ham frataget. Efter at et Ur, der af fornævnte Lund kendtes som det ham tilhørende, var forefundet hos en paa hans Foranledning anholdt Arbejdskarl, Christian Rolff, blev Mistanken for at have forøvet det ommeldte Tyveri rettet mod Arrestantinden og den ovennævnte i første Instans medtaltale Niels Thomsen. Denne sidste aflagde under det optagne Forhør Tilstaaelse om, at han og Arrestantinden i Forening havde forøvet Tyveriet, hvorimod Arrestantinden nægtede at være skyldig, ligesom hun under den fortsatte Undersøgelse stadig har fastholdt denne Benægtelse.

Den af Thomsen aflagte Tilstaaelse gaar i Hovedsagen ud paa Følgende: Efter at han og Arrestantinden om Aftenen den 2 Juli var komne ind i Restauratør Hansen Koeds Beværtning paa Nørregade, sad de indtil Lukketid og nød forskellige Drikkevarer sammen med Værten, dennes Hustru og Lund, der allerede da var beruset. Saavel Thomsen som Arrestantinden, hvilken sidste sad tæt op til Lund, lagde Mærke til, at denne havde sin Pengepung fremme, og Thomsen saa, at Lund fik et Tokronestykke vekslet, uden at han dog vil have set, hvor mange Penge Lund ellers havde paa sig. Efter Lukketid fulgtes Thomsen, Arrestantinden og Lund udenfor Byen ad Fodstien langs med Egtvedbanen, og efter at de alle tre havde siddet ned en Tid ved Stien, rejste Lund sig, gik tværs over Banen og lagde sig bag et Hegn, saaledes at baade Thomsen og Arrestantinden saa, hvor han lagde sig; derpaa gik begge et Stykke hen ad Stien, omtrent op til Hospitalsbakke, og da de var komne hertil, sagde Arrestantinden, at naar han nu sov, kunde de gaa hen at tage hans Penge. De vendte saa straks om og gik op til Lund, hvem de fandt sovende; her tog nu Thomsen hans Ur op af Lommen paa ham tilligemed hans Pengepung, hvori der var et Tokronestykke og et Enkronestykke samt nogle 25-Øre og Kobberpenge. Efter Tyveriet bortfjernede de sig, idet Thomsen dog først gav Arrestantinden Uret og bortkastede Pungen i Hækken omkring Hospitalstoften. Arrestantinden og Thomsen vandrede derefter Natten igennem omkring, tildels i Selskab med forskellige

Personer, de traf paa deres Vej; i Nattens Løb byttede de en Gang Ur, idet Arrestantinden fik Thomsens Ur, og han det Stjaalne, men senere byttede de i Overværelse af den ovennævnte Arbejdskarl, Christian Rolff, atter om, saaledes at Arrestantinden paany fik det stjaalne Ur og gav Thomsen hans tilbage.

Bemeldte Rolff, der som meldt har været anholdt under Forundersøgelsen, har inden Retten nærmere forklaret, at han den omhandlede Nat eller tidlig om Morgenen den 3 Juli paa Gaden traf Arrestantinden og Thomsen, som han begge kender; da de alle tre havde gaaet sammen en Tid, gav Thomsen Arrestantinden et Sølvur, hvorved der ikke var nogen Kæde, og Rolff kunde paa de andre forstaa, at Thomsen tidligere havde givet Arrestantinden et større Ur, men havde faaet dette tilbage igen. Arrestantinden tog udtrykkelig Rolff til Vidne paa, at hun fik Uret af Thomsen, og dette skete, da Klokken var mellem 3 og 4 Onsdag Morgen. Kort efter, at Thomsen havde givet Arrestantinden Uret, skiltes han fra de to andre, og medens disse nu fulgtes ad, gav Arrestantinden Rolff det ommeldte Ur, som han ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse af.

Med Hensyn til oftnævnte Ur har Urmager Niels Lauridsen, boende i Losbygade i Kolding, edelig forklaret, at han — efter i Retten at have undersøgt et i Indersiden af Urets Bagkapsel indridset Tal — med fuldkommen Sikkerhed kan konstatere, at Uret er købt i hans Forretning den 1 Juli for 4 Kr. af en Mand, der var fra Fovsletgaard og navngav sig som Søren Lund.

Restauratør Hans Hansen Koed af Kolding har ligeledes edelig forklaret, at han saa Arrestantinden og Thomsen gaa ned ad Gaden i Følge med Lund, da de om Aftenen den 2 Juli ved 11-Tiden forlod hans Beværtning, at han lagde Mærke til, at Lund havde Ur paa den paagældende Aften, idet han flere Gange tog Uret op af Lommen og saa paa det, samt at han er vis paa, at Lund havde sit Ur paa sig, da han forlod Beværtningen.

Arrestantinden, der som meldt stadig har nægtet sig skyldig i det ovenomhandlede Tyveri, har vel tilstaaet at have været i Besiddelse af det ommeldte Ur, som hun i Retten har erklæret med fuldkommen Bestemthed at genkende, men samtidig har hun hævdet, at hun fik Uret af Thomsen Tirsdag Aften den 2 Juli, inden de kom ind paa Koeds Beværtning, at hun bar Uret saavel under sit Ophold i Beværtningen som ved sin Bortgang derfra, og at hun ved Bortgangen kun var i Følge med den i 1ste Instans medtiltalte Thomsen, men ikke med Lund.

Det stjaalne Ur er ved Forhørets Slutning taget i Forvaring af Underdommeren for senere at tilbageleveres Lund, der ikke i Øjeblikket kunde opspørges, men som, efter at Thomsen havde erstattet ham det stjaalne Beløb med 4 Kr., iøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet de foranførte af Arrestantinden afgivne Forklaringer maa forkastes som værende i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, findes der efter Omstændighederne at være tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fr. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantindens Besiddelse af det tidtmeldte Ur har været ulovlig under saadanne Omstændigheder, at

hendes i denne Henseende udviste Forhold maa blive at tilregne hende som Tyveri.

For sit nævnte Forhold er Arrestantinden ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instans det for Arrestantindens Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes, saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

---

Mandag den 18 November.

Nr. 118. **Heymann Lippstadt** af Hamburg (Henriques)

mod

**Det danske Kolonial- (Klasse-) Lotteri** ved dets forretningsførende Direktør **I. Stern** (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Lotteriets Ekspeditionskontorers Ansvar for disses Underekspeditionskontorer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1911: De Indstævnte, det danske Kolonial- (Klasse-) Lotteri, bør for Tiltale af Citanten, Heymann Lippstadt af Hamburg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 150 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom nævnte § 6 i Reglementet for Forretningsførelsen i det indstævnte Lotteris Ekspeditionskontorer var Aktieselskabet Carl Christophersen »fuldt ansvarlig for Forretningsførelsen« hos Selskabets Underkolektor Firmaet Grober & Co. Allerede som Følge heraf findes Lotteriet at have været berettiget til at fordre, at Selskabet skulde udbetale Spillerne de dem hos Lotteriet tilkommende under Sagen omhandlede Gevinster. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Heymann Lippstadt,

til Indstævnte, det danske Kolonial- (Klasse-) Lotteri ved dets forretningsførende Direktør I. Stern, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Af Oplysningerne i denne Sag fremgaar Følgende:

Et Aktieselskab, Carl Christophersen, der her i Staden havde et Ekspeditionskontor for de Indstævnte, Det danske Kolonial- (Klasse-) Lotteri, og for hvem Citanten, Heymann Lippstadt af Hamborg, havde stillet Garanti overfor de Indstævnte, havde oprettet et Sub-Ekspeditionskontor hos Firmaet Grober & Co. Paa 3 Lodsedler af det 5te Lotteris 5te Klasse, der af dette Firma var solgt til 3 Personer i Tyskland, faldt der Gevinster paa henholdsvis 358 Kr. 57 Øre, 13 Kr. 75 Øre og 28 Kr., eller ialt 400 Kr. 32 Øre. De paagældende Spillere sendte Lodsedlerne til Grober for at faa Gevinsterne udbetalt, men modtog ikke disse. De besværede sig derefter til de Indstævnte. Disse gjorde overfor det fornævnte Aktieselskab, der havde modtaget Lodsedlerne af Grober som delvis Betaling for dennes Skyld til dem, gældende, at Selskabet var pligtig at holde Spillerne skadesløse, men Selskabet vægrede sig herved. De Indstævnte forelagde derpaa Sagen for en af Spillernes Vedkommende for et ifølge Lotteriets approberede Plan etableret Nævn, og dette traf den 27 Juli 1909 den Afgørelse, at Aktieselskabet var pligtig at betale det paa denne Spillers Lodseddel vundne Beløb. Aktieselskabet vægrede sig imidlertid fremdeles herved, og de Indstævnte udbetalte derefter de paagældende Spillere de fornævnte Beløb og meddelte Citanten, at de havde belastet hans Konto med disse Beløb.

Under denne Sag har Citanten anbragt, at det fornævnte Aktieselskab har modtaget de paagældende Sedler af Grober til delvis Udligning af deres Mellemværende med ham, og at det paa samme Maade har udleveret dem til Lotteriet til Udligning af sit Mellemværende med dette, og at det derfor ikke ved at modtage Lodsedlerne har faaet nogen Berigelse. Derimod har han gjort gældende, at de vedkommende Spillere ved at overgive Lodsedlerne til Grober, forinden de fik Betaling, have opgivet alle deres til Lodsedlernes Ihændehevelse knyttede Rettigheder, og at de som Følge deraf ikke have kunnet gøre noget Krav gældende mod Aktieselskabet, der efter hans Anbringende, da det modtog Sedlerne, vil være gaaet ud fra, at Gevinsterne ifølge disse af Grober & Co. var udbetalte Spillerne ved deres Aflevering af Sedlerne. Han har i saa Henseende henvist til, at ifølge Lotteriets Plan Udbetaling finder Sted mod Tilbagelevering af Gevinstlodderne. Han har derfor gjort gældende, at Spillerne som Følge af deres Handlemaade kun have kunnet holde sig til Grober, og at de Indstævnte ikke have haft nogen Pligt overfor Spillerne til at udbetale Gevinsterne og derfor ikke have været berettiget til overfor ham at udbetale dem paa hans Regning. Som Følge deraf har han paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Gevinsternes Paalydende, 400 Kr. 32 Øre, med

Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Oktober 1909 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de navnlig have gjort gældende, at Aktieselskabet Carl Christophersen som Følge af § 6 i det for Forretningsførelsen i Ekspeditionskontorerne for det danske Koloniallotteri (Klasselotteri) gældende Reglement var fuldt ansvarlig for Forretningsførelsen i det af dem oprettede Sub-Ekspeditionskontor hos Firmaet Grober & Co. og derfor maatte være pligtig at betale de ovenfor nævnte Gevinster, og at Lotteriet derfor, da Aktieselskabet vægrede sig herved, var saavel berettiget som overfor Spillerne forpligtet til at indfri disse Gevinster.

Der maa nu gives de Indstævnte Medhold i, at det fornævnte Aktieselskab som Følge af dets Egenskab som Kollektør for Lotteriet og som Følge af det Ansvar, det efter den fornævnte Bestemmelse har overfor Lotteriet for den af Aktieselskabet antagne Underkollektør, maa være udelukket fra til Dækning af sit Tilgodehavende hos Grober at modtage af denne Lodsedler, paa hvilke Gevinsterne ikke ere udbetalte Spillerne, saaledes at Spillerne derefter skulde være henviste til alene at holde sig til Grober, om hvem det maa anses for at være in confesso, at han paa det daværende Tidspunkt var insolvent. Saalænge Lodsedler, hvorpaa der er faldet Gevinster, der ikke ere udbetalte af Lotteriet, ere i Lotteriets eller ifølge Spillernes Mandat i dettes Kollektørs Værge, maa Spillerne efter Sagens Natur være berettigede til at fordre Gevinsterne udbetalte af Lotteriet, og Aktieselskabet Christophersen er derfor ved at modtage de under Sagen omhandlede Lodsedler bleven pligtig til at udbetale Spillerne de paa disse faldne Gevinster. Da de have vægret sig herved, have de Indstævnte været berettigede til at udbetale Gevinsterne paa Citantens Regning. De Indstævnte ville som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes Citanten at burde betale de Indstævnte med 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 386.

Højesteretssagfører Hansen

mod

Jens Christian Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 18 Maj 1912: Tiltalte Jens Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktør, Sagfører Leth, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Broe, 10 Kr. Derhos vil Til-

talte have at udrede i Erstatning til Aktieselskabet International Harvester Company i København 399 Kr. 88 Øre med Renter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 September 1912: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Andersen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hornum Herreds Ekstraret indankede Sag er Smed Jens Christian Andersen, der er født den 18 Februar 1882, sat under Tiltale for Bedragari.

Tiltalte har ved Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 13 Januar 1910 været anset efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og denne Straf har Tiltalte udstaaet, idet han ikke opfyldte en i Dommen stillet Betingelse, under hvilken Straffens Fuldbyrkelse udsattes i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905.

Der har endvidere i Aaret 1911 været indledet Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for at have disponeret over en Cykle, der var solgt ham ved en saakaldet »Lejekontrakt«; men efter at Tiltalte havde betalt den i Kontrakten fastsatte Købesum, sluttedes Sagen, uden at der rejstes Tiltale mod ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort,

---

Færdig fra Trykkeriet den 28 November 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 42—48.

---

---

Mandag den 18 November.

at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Ved Slutseddél af 13 Juni 1910 købte Tiltalte af Aktieselskabet International Harvester Company i København en Slaamaskine for en Købesum af 225 Kr. og ved Slutseddél af 20 Juli s. A. et Vingeapparat for en Købesum af 70 Kr. I Slutsedlerne var det bestemt, at Ejendomsretten over de i samme omhandlede Maskiner forblev hos Aktieselskabet, indtil Købesummerne, der skulde betales den 1 Oktober s. A., var berigtigede. Ikke desto mindre afhændede Tiltalte samme Sommer uden at have betalt Købesummen eller noget Afdrag paa samme Slaamaskinen til en Mand ved Navn Søren Veggerby for en brugt Slaamaskine og 90 Kr. Den kontante Byttesum forbrugte han, og den brugte Slaamaskine samt Vingeapparatet afhændede han senere til Kroejer Sørensen i Hjeds for en Rundsav og ca. 30 Kr. Rundsaven solgte han tilbage til Sørensen for 20 Kr., som han har forbrugt tilligemed de 30 Kr.

Den 25 August 1911 forpligtede Tiltalte sig ved et offentligt Forlig til at betale Aktieselskabet dets samlede Tilgodehavende 295 Kr. samt Omkostningerne 27 Kr. eller ialt 322 Kr. tilligemed Renter af 295 Kr., 5 pCt. p. a., fra den 1 Oktober 1910 med 150 Kr. den 1 Oktober s. A. og Resten den 15 November s. A. Ogsaa ved Forliget forbeholdt Aktieselskabet sig Ejendomsretten over Maskinerne, indtil Købesummerne var berigtigede. Tiltalte betalte imidlertid ikke sin Skyld til den fastsatte Tid, og Aktieselskabet lod derfor den 9 Oktober f. A. foretage Udlæg hos ham, men opnaaede ikke derved Fyldestgørelse for nogen Del af dets Tilgodehavende, der under Forretningen opgjordes til 399 Kr. 88 Øre, heri indbefattet Renter til den 1 Oktober s. A. samt Omkostninger.

Undersøgelsen mod Tiltalte har gentagne Gange været stillet i Bero for at give ham Lejlighed til at skaffe Midler til Dækning af Aktieselskabets Fordring, uden at dette dog er lykkedes ham.

Under Sagen har Aktieselskabet paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 399 Kr. 88 Øre med Renter, og denne Paastand mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf,

der i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

---

Nr. 364.

Advokat Halkier

mod

**Felix Cæsar Michael Dohrn (Def. Hansen),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2, jfr. § 22.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 29 Juli 1912: Arrestanten Felix Cæsar Michael Dohrn bør hensættes til Tvangsarbejde i 150 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Felix Cæsar Michael Dohrn til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Felix Cæsar Michael Dohrn sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2, jfr. § 22.



Arrestanten er født i Rendsborg den 17 November 1871 og har tidligere, foruden at han i Tyskland har været straffet 1 Gang for Underslæb og 3 Gange for Betleri, for Overtrædelse af et ham den 26 September 1903 inden Elbo m. fl. Herreders Politiret i Medfør af Lov 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold været anset 3 Gange efter nævnte Lovs § 22, nemlig ved Gørding-Malt Herreders Politirets Dom af 21 Oktober 1904 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Ribe Købstads Politirets Dom af 11 November s. A. med samme Art Fængsel i 4 Dage og ved samme Rets Dom af 23 Juli 1908 med samme Art Fængsel i 5 Dage, hvorhos han yderligere har været anset ved Højesterets Dom af 21 December 1908 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt derhos i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, ved Thyrsing-Vrads Herreders Politirets Dom af 2 September 1909 efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 12 Oktober 1911 efter Straffelovens § 16 og Lov 15 Maj 1875 § 22 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Odense Købstads Politirets Dom af 30 Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Arrestanten, der den 2 Juni d. A. efter Udstaaelsen af sidstnævnte Straf i Henhold til Lov af 15 Maj 1875 § 2 blev udvist af Riget med Tilhold om ikke paany at lade sig finde her, idet det tilkendegaves ham, hvilket Strafansvar han i Overtrædelsestilfælde vilde paa- drage sig efter nævnte Lovs § 22, arbejdede efter sin Forklaring i Tiden fra den 3 Juni d. A. til den 22 s. M. som Malersvend i Gæstgivergaarden i Sønder Hostrup, der er beliggende Syd for Aabenraa. Han begav sig derefter sidstnævnte Dag til Fods til Kristiansfeld for at søge Arbejde hos en Malermester sammesteds, men da han ved Ankomsten til Kristiansfeld den 24 s. M. ikke traf Malermesteren hjemme og ved Henvendelse paa Svendehjemmet i sidstnævnte By fik Anvisning paa at søge Arbejde hos en Malermester i Jels, begav han sig paa Vej til denne Syd for Grænsen beliggende By, idet han kom op at køre med en Vogn, der skulde til Frørup. Idet han efter Ankomsten til denne By vilde fortsætte til Fods til Jels eller, som han ogsaa har forklaret, til Farris Station, der ligesom Frørup ligger Syd for Grænsen, ad en Sti, som Kusken havde anvist ham, blev han, der kun vil have gaaet i 5 Minutter og følgelig ikke var kommen ret langt fra Frørup, og som kun ved en Fejltagelse vil være kommen over den danske Grænse, anholdt af Grænsegendarm Nr. 73, Marius Christensen af Dridevad, og ført til Kolding Arrest.

Fornævnte Grænsegendarm Christensen har edelig forklaret, at da han den paagældende Dag fik Meddelelse om, at en Vagabond havde sneget sig over Markerne i Retning af Brønøre Mose, satte han efter Personen, som han indhentede i Mosen. Personen, der viste sig at være Arrestanten, opgav paa Forespørgsel, at han var dansk og hjemmehørende i Thisted, og at han ikke havde andre Legitimationspapirer end en Straffeattest fra Odense Tvangsarbejdsanstalt, som han foreviste, og først under Visitationen, som Arrestanten søgte at af-

værge, fandtes Arrestantens øvrige Papirer, der udviste, at hans fornævnte Opgivender var urigtige. Arrestanten udtalte derhos paa Forespørgsel, at han godt vidste, at han ikke maatte komme over Grænsen.

Endvidere har Sergent i Grænsegendarmeriet Jeppe Christian Kjær af Brønøre edelig forklaret, at han, der bevogtede Arrestanten, medens Grænsegendarm Christensen traf Forberedelser til at rejse til Kolding med Arrestanten, og herunder kom i Samtale med denne, paa Forespørgsel om, hvor Arrestanten vilde have været hen, hvis han ikke var bleven anholdt, fik det Svar, at han vilde være gaaet til Ødis og derfra videre til Kolding, hvorhos Arrestanten udtalte, at han nu vilde faa 150 Dages Tvangsarbejde.

Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han kun af Vanvare er kommen ind paa dansk Territorium, men idet der overfor de afgivne Vidneforklaringer ikke vil kunne tillægges Arrestantens ubestyrkede Forklaring i saa Henseende nogen Betydning, vil han, der efter Udstaaelsen af den ved den fornævnte Dom af 12 Oktober 1911 ikendte Straf ikke ses at være bleven udvist af Riget i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 16, 2det og 3dje Stykke, for Overtrædelse af det ham under 2 Juni d. A. meddelte Tilhold være at anse efter Lov 15 Maj 1875 § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i 150 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 379.

Advokat Halkier

mod

**Axel Julius Olsen** (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31 Juli 1912: Arrestanterne bør straffes: 1) Jens Kristian Petersen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og 2) Axel Julius Olsen med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hilbert, 24 Kr. og Defensor, Sagfører Engelberg, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Otto Bing og H. Levy betaler Arrestanterne Jens Kristian Petersen og Axel Julius Olsen in solidum 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Julius Olsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Jens Kristian Petersen og Axel Julius Olsen for Tyveri.

---

Arrestanten Olsen er født den 9 August 1882 og ligeledes adskillige Gange straffet for Tyveri og Betleri samt Løsgænger, senest ved Højesterets Dom af 9 Februar 1909 med Tugthusarbejde i 3 Aar efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1.

Arrestanten Petersen har forklaret, at han og en Person ved Navn Axel Olsen efter forud truffet Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel den 24 Maj 1912 ved Middagstid begav sig op i Tagetagen i Ejendommen Vinkelvej Nr. 29, hvor de med Vold i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til to, henholdsvis af Fuldmægtig Amundsen og Fabrikant R. Andersen benyttede Pulterkamre, idet Arrestanten Petersen stemmede Ryggen mod Dørene, medens Axel Olsen ved Hjælp af et medbragt Stemmejern itubrød en aflaaet Hængelaas og to aflaaede indstukne Laase; fra nævnte Pulterkamre stjal de Beklædnings- og andre Brugsgenstande, fra Fuldmægtig Amundsen til en Værdi af 107 Kr. 85 Øre og fra Fabrikant Andersen til en Værdi af 12 Kr. 50 Øre, hvilket alt beroede frit fremme.

De stjaalne Effekter indpakkede de i 2 Bylter og bragte dem op til en Musiker Sørensen, hvor de under Angivende af, at Effekterne var Arvegoods, fik nogle der tilstedeværende Personer til delvis at pantsætte dem, medens Olsen selv pantsatte en mellem Kosterne værende Overfrakke.

Arrestanten Olsen har først benægtet at have haft nogetsomhelst med de begaaede Tyverier at gøre, og Arrestanten Petersen forklarede da, at Arrestanten Olsen ikke var den Axel Olsen, der var hans Medskyldige.

Efter at 2 Vidner imidlertid havde forklaret den paagældende Dag at have set Arrestanterne Petersen og Olsen i Forening komme bærende med 2 Bylter, og vedkommende Pantelaaner havde genkendt

Arrestanten Olsen som den Person, der i hans Forretning havde pantsat en Fuldmægtig Amundsen frastjaalet Overfrakke, tilstod Arrestanten Olsen at have hjulpet Arrestanten Petersen med fra Frederikssundsvej, hvor han tilfældig vil have truffet Petersen, at borttransportere de fra de heromhandlede Tyverier hidrørende Koster, som han dog ikke vil have vidst noget om var stjaalne, ligesom han tilstod at have pantsat Overfrakken, som han efter sin Forklaring mente var Arrestanten Petersens lovlige Ejendom, hvorfor han mente senere at kunne ordne det med ham.

Arrestanten Petersen har derefter erkendt, at Arrestanten Olsens Forklaring er rigtig, navnlig altsaa ogsaa, at Arrestanten Olsen har hjulpet ham med Transporten af Kosterne, medens han derimod har fastholdt, at det var en anden Person, der ligeledes hed Axel Olsen, som havde deltaget med ham i Tyverierne.

Efter Beskaffenheden af de saaledes af Arrestanterne afgivne Forklaringer, der helt igennem bærer Præg af Usandsynlighed, og naar henses til, at Arrestanten Olsens Fortid karakteriserer ham som en Person, der er i høj Grad tilbøjelig til at begaa grove Tyverier, findes det for begge Arrestanters Vedkommende tilstrækkelig bevist, at de i Forening har begaaet de af Arrestanten Petersen omfklarede Tyverier. De vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232 . . . for Arrestanten Olsens Vedkommende for 6te Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne . . . Olsen med Tugthusarbejde i 4 Aar, og da den indankede Dom har samme Resultat, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanterne in solidum at udrede, tiltrædes, vil Dommen i sin Helhed være at stadfæste.

---

Tirsdag den 19 November.

Nr. 383. Højesteretssagfører Winther

mod

**Franz Joseph Holm og Magnus Christensen**

(Defensor J. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1912: Arrestanterne Franz Joseph Holm og Magnus Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Damm, 30 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Franz Joseph Holm og Magnus Christensen En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Winther og I. Kondrup 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Franz Joseph Holm og Magnus Christensen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Holm er født den 30 September 1883 og tidligere anset: ved Langelands Herreds Ekstrarets Dom af 8 Marts 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 28 August 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 27 August 1904 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved kgl. Resolution af 10 September 1904 nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18 Februar 1905 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23 April 1908 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk., 1ste Pkt., jfr. Straffelovens § 47, 1ste Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Arrestanten Christensen er født den 14 Oktober 1885 og tidligere anset blandt andet: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 August 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 22 April 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 6 November 1906 efter Straffelovens § 243 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten har derhos i 1911 siddet arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Angaaende den her foreliggende Sags Omstændigheder er Følgende oplyst:

Den 2den Juli d. A. om Morgenen ved 8-Tiden anmeldte Murmester Carl Hansen til Politiet, at han ved 5-Tiden samme Morgen i Beværtningen Saksogade Nr. 66, Stuen, var bleven bestjaalet for ca. 600 Kr. i danske Hundredekronesedler.

Med Hensyn til, hvad der i den nævnte Beværtning den paagæl-

dende Morgen er passeret, er der ved de af Anmelderen samt Buffet-jomfru Mathilde Hansen, Arbejdsmand Jack Fibiger Joseph Adrian og Opvarter Richardt Anders Johannes Thorvald Buchardt afgivne Forklaringer, der for de 3 Førstnævntes Vedkommende er beedigede, oplyst Følgende:

Da Anmelderen antagelig ved 5—6-Tiden kom ind i Beværtningen, hvor foruden Opvarter Buchardt og Arbejdsmand Adrian endvidere de 2 Arresterede var tilstede, inviterede han de Tilstedeværende paa en Genstand, og de satte sig alle 5 ved samme Bord. Anmelderen, der var noget beruset, gav 3 Omgange Øl og viste sin Tegnebog frem, idet han pralende omtalte de mange Penge, han havde. Han og Arrestanten Christensen blev nu enige om at prøve Kræfter. Medens de saaledes brødes og havde fat paa hinanden, under hvilket de var komne hen ved Indgangsdøren, eller umiddelbart efter, at de havde sluppet hinanden, udbød Anmelderen, at hans Tegnebog var borte. Christensen tog nu frem af sin Lomme en Tegnebog og spurgte, om det var Anmelderens, hvilket denne benægtede.

Om det herefter passerede har Mathilde Hansen forklaret, at hun nu saa Arrestanten Holm række op efter et Sted paa Væggen bag Indgangsdøren, formentlig bag et der hængende Skilderi, og tage en Tegnebog, som han stak i sin udvendige Jakkelomme, hvorpaa han forsvandt ud paa Gaden. Vidnet gjorde Opvarteren opmærksom paa Holms Færd, hvorefter Opvarteren løb op efter Holm, hvem han et Øjeblik efter bragte tilbage i Beværtningen. Vidnet foreholdt Holm, at han havde taget Anmelderens Tegnebog, hvorefter Holm uden at sige noget tog Tegnebogen op af sin Jakkelomme, og Bogen blev derefter rakt Anmelderen, uden at hun kan sige af hvem. Anmelderen begyndte straks at tælle Indholdet og erklærede, at der manglede 700 Kr. Han rakte nu Vidnet Bogen, for at hun skulde tælle efter, hvilket hun dog ikke gjorde, og medens hun stod med Bogen, forsvandt Christensen ud af Bagdøren og vendte ikke tilbage. Holm forblev endnu et Øjeblik i Beværtningen, men da nu Anmelderen løb ud paa Gaden efter Politi, forlod Holm Beværtningen ad Gadedøren uden at vende tilbage.

Opvarter Buchardt, der ved Undersøgelsens Begyndelse har været arresteret, sigtet for Meddelagtighed i Tyveriet, har forklaret, at han, da forrige Vidne, pegende efter Arrestanten Holm, der løb op paa Gaden, raabte: »Det er ham, der har Tegnebogen«, løb efter ham og indhentede ham lige ovenfor paa Gaden og fik ham, der paa Forehold nægtede at være i Besiddelse af Tegnebogen, med tilbage til Beværtningen, hvor Holm paany nægtede at have Bogen, som imidlertid kort efter pludselig blev rakt Anmelderen enten af Holm eller Christensen — han tror dog af Førstnævnte. Anmelderen aabnede straks Tegnebogen og erklærede, at der manglede 700 Kr. Han rakte forrige Vidne Tegnebogen, som om han vilde, at hun skulde tælle efter; han fik dog straks Bogen tilbage og raabte paa Politi, og straks efter løb Arrestanterne sammen ud af Beværtningens Bagdør.

Arrestanten Holm opgav i Forhøret den 30 Juli d. A., da han efter egen Begæring var fremstillet og erklærede, at han nu vilde tilstaa, hvorledes Anmelderen var bleven bestjaalen, følgende Tilstaaelse:

Den paagældende Morgen var han og Arrestanten Christensen sammen med Anmelderen paa den ovennævnte Beværtning, hvor Chri-

stensen og Anmelderen brødes. Under Brydningen tabte Sidstnævnte sin Tegnebog, som Arrestanten tog op — ikke for at stjæle af den, men for at lægge den paa en Knagerække, indtil de var færdige med at slaas. Dette saa imidlertid Mathilde Hansen, og Arrestanten besluttede da at stjæle Tegnebogen med de Pengesedler, som han havde set, der var i den. I denne Hensigt stak han Bogen til sig og gik ud af Beværtningen med den og hen ad Gaden, idet han under Gangen udtog Tegnebogens Indhold, nogle Bundter 10- og 100-Kronesedler, som han uden at tælle efter stak i sin venstre Jakkelomme. Samtidig kom Opvarter Buchardt til og kaldte ham tilbage i Beværtningen, hvor Opvarteren opfordrede ham til at tilbagelevere Anmelderen Tegnebogen, hvilket han ogsaa gjorde, idet han samtidig stak sin Haand i Lommen og udtog de fornævnte stjaalne Pengesedler, som han, uset af de andre, rakte til Christensen, der stod lige til venstre for ham. Da Anmelderen straks efter raabte op om at være bestjaalen og gik ud efter en Betjent, forsvandt Christensen gennem Bagdøren, og Arrestanten fulgte et Øjeblik efter ad samme Vej. De traf sammen ca. 5 Minutter senere paa Hjørnet af Istedgade og Øhlenschlægersgade, men paa Opfordring af Christensen, der mente, at de hellere maatte holde sig hver for sig, skiltes de atter med Aftale om senere Møde. De var derefter senere paa Formiddagen sammen, bl. a. i Vasby Kro, hvor han saa, at Christensen fik vekslet en Hundredekroneseddel. Iøvrigt har han paastaet, at han som sit Udbytte af Tyveriet kun fik nogle Bajere og en Automobiltur til Birkerød, som Christensen, der beholdt de stjaalne Penge, gav.

For saa vidt Arrestanten Holm under de senere Forhør har ændret denne Forklaring derhen, at det ikke var i tyvagtig Hensigt, at han forlod Beværtningen, medtagende Tegnebogen, kan der intet Hensyn tages til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse. Han har derhos ogsaa paa andre Punkter senere forandret sin ovennævnte Forklaring i Forhøret den 30 Juli, idet han dels har paastaet, at Anmelderen tabte Tegnebogen ved Bordet, hvor han havde siddet, omtrent samtidig med, at han rejste sig for at tage Livtag med Christensen, dels har villet gøre gældende, at han — Arrestanten — ikke har udtaget Pengene af Tegnebogen. Den af ham herom senest afgivne Forklaring gaar ud paa, at Christensen, da Arrestanten kom tilbage i Beværtningen, tog Tegnebogen ud af hans Jakkelomme og holdt den et Øjeblik bag hans Ryg, hvorpaa Christensen atter stak Tegnebogen i Lommen paa ham. Umiddelbart efter tog Christensen paany Tegnebogen ud af Lommen, idet han raabte: »Du har jo Tegnebogen i Lommen«, og kastede den paa Bordet, sigende henvendt til Anmelderen: »Der er Tegnebogen, den er ikke stjaalen, Du havde tabt den«. Han har tilføjet, at han, medens Christensen holdt Tegnebogen bag hans Ryg, hørte Raslen af Pengesedler.

Ingen af de tilstedeværende Vidner vil have set Arrestanten Christensen 2 Gange tage Tegnebogen op af Holms Lomme og holde den et Øjeblik bag hans Ryg; de har ej heller set Holm give Christensen Pengesedler.

Arrestanten Christensen, der har indrømmet at have været i Beværtningen den paagældende Morgen sammen med Anmelderen og Medarrestanten, har nægtet »at have taget Livtag med eller danset

med« Anmelderen, idet han har paastaaet, at han og Anmelderen kun havde slaaget hinanden paa Skulderen. Sluttelig har han dog erkendt, at han og Anmelderen for Spøg greb fat i hinandens Skuldre og tumlede lidt frem og tilbage paa Gulvet. Han har imidlertid nægtet at have haft fat i Anmelderens Tegnebog eller at have set den, forinden han hørte Mathilde Hansen raabe, at Holm gik med Anmelderens Tegnebog. Han har villet paastaa, at det var ham, der nu raabte til Holm om at komme tilbage, og at han, efter at Holm var kommen igen, tog Anmelderens Tegnebog op af Lommen paa Holm og kastede den paa Bordet, idet han henvendt til Anmelderen sagde, at der var Tegnebogen. Han har nægtet at have udtaget Penge af Bogen og har i det hele nægtet at have bestjaaet Anmelderen eller at vide noget om, at saadant er sket.

Ved Forhørets Begyndelse forklarede denne Arrestant, der blev anholdt den 13 Juli d. A., mens Holm blev anholdt den 16 s. M., angaaende sine Pengeforhold, at han om Morgenen den 2 Juli højst ejede 50 Kr. Efter at være foreholdt, at det var oplyst, at han senere samme Dag havde været i Besiddelse af mindst 3 Hundrekronesedler, erkendte han Rigtigheden heraf, idet han samtidig forklarede, at han havde modtaget dem af en Cigarhandler Larsen for at skaffe dem vekslede. Senere har han erkendt, at ogsaa dette var Usandhed, idet han om sin Adkomst til Pengene har givet en ny Forklaring, gaaende ud paa, at de Penge, hvoraf han den paagældende Dag var i Besiddelse, og som efter hans Paastand androg 360 Kr., har han i Løbet af det sidste Aar sparet sammen under sit Arbejde som Arbejdsmand forskellige Steder i Jylland.

Efter de i Sagen tilvejebragte Oplysninger maa ogsaa denne hans sidste Forklaring anses at være løgnagtig, og det maa herefter anses udenfor Tvivl, at det er Anmelderens Penge, hvoraf Christensen den 2 Juli og følgende Dage har været i Besiddelse, og som han ifølge sin Forklaring alle havde forbrugt dels til Beklædningsgenstande, dels til Svir, inden han blev anholdt.

Efter alt det saaledes Foreliggende, findes der ved Paadømmelsen at maatte gaas ud fra, at begge Arrestanter er Medgerningsmænd til det ommeldte Tyveri, ved hvilket der er frastjaaet Anmelderen ca. 600 Kr., og Arrestanterne vil som Følge heraf være at anse Holm efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, Christensen i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stk., efter dens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar.



Nr. 274. Fhv. Kontorchef **F. L. d' Auchamp** og Læge **E. d' Auchamp** (Asmussen)

mod

Forlagsboghandler **Em. Langhoff** (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af en den 7 November 1910 oprettet, den 1. Februar 1911 konfirmeret Fundats for Povl Fechtels Hospital i København.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Marts 1912: Under en Mulkt af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, bør Indstævnte, Forlagsboghandler Em. Langhoff, som Forstander for Poul Fechtels Hospital til Citanterne, fhv. Kontorchef F. L. d'Auchamp og Læge E. d'Auchamp, aflægge Regnskab for Aaret 1910 over Hospitalets Midler, Indtægter og Udgifter. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stømpelforbehold.

### Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger kun Højesteret til Afgørelse Spørgsmaalet om Lovligheden af den den 1 Februar 1911 konfirmerede Fundats af 7 November 1910 for den i den indankede Dom omhandlede Stiftelse. Denne Stiftelse, der bl. a. ved den paa den tidligere Fundats af 18 Marts 1784 erhvervede kgl. Konfirmation har opnaaet offentlig Anerkendelse, maa saavel af den Grund som i Betragtning af dens Formaal være undergivet sædvanligt Tilsyn af det Offentlige i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Grundsætninger, jfr. den ved Kancelli-cirkulære af 30 September 1820 bekendtgjorte kgl. Resolution af 13 s. M. og Pl. 12 Juli 1843 § 7. Da nu den nye Fundats af 7. November 1910 ikke gør nogen Forandring i den ældre Fundats Hovedbestemmelser og kun giver saadanne nye Forskrifter, som til Sikring af en forsvarlig Bestyrelse af Stiftelsens Midler maa anses for paakrævede eller nødvendige, vil den nye Fundats være at anerkende som gyldig, hvorved bemærkes, at det maa blive uden Betydning, om Appellanterne, af hvem Konfirmationen er ansøgt, rettelig have været indvalgte i Bestyrelsen.

Efter denne Forandring i Præmisserne vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Om-

kostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Forlagsboghandler Em. Langhoff, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I sidste Halvdel af det 16de Aarhundrede stiftede Myntmester Povl Fechtel et Hospital eller Fattighus i Myntergade her i Staden og skænkede Hospitalet en Kapital, stor 3000 Rdl. Hamborg Courant. Da den af Stifteren for Hospitalet oprettede Fundats bortkom, blev der af hans »Arvinger og Efterkommere« den 4 Januar 1661 oprettet en ny Fundats for Hospitalet, i hvilken det med Hensyn til Hospitalets Bestyrelse bl. a. hedder saaledes: »Skal samtlige paarørende Venner, naar den, som dette Værk haver forvaltet og forestaaed, ved Døden afgaar, en anden god og op-rigtig Mand af Slægten eller Svogerskabet, her i Staden boendes, igien til Forevalter anordnes«, og »Samme Forvalter skal efter hver To Aars forløb give samtlige paarørende Venner Rede og Regnskab, for hans forevaltning, samt des Indtægt og Udgift . . .«. Med Hensyn til den for-annævnte Kapital bestemmes det i Fundatsen, at Kapitalen, »som staar hos den Stad Hamborg« ikke maa opsiges »Medmindre samtlige paa-rørende Venner, da anderledes for godt kunde eragte, som i saadan tilfald derom skal forstandiges og adspørges«. Det fremgaar derhos af Fundatsen, at Hospitalet er bestemt til at optage 14 fattige Personer, samt at der kunde tilstaaes trængende af Stifterens Slægt Understøttelse af Hospitalets Midler.

Den 18 Juni 1784 blev der meddelt allerhøjeste Konfirmation paa en den 18 Marts s. A. oprettet »forandret og forbedret Foundation for Povl Fechtels Hospital eller de saakaldede Hamborgske Sjøleboder i Myntergade her i Staden«. I Fundatsen hedder det bl. a.:

»Om dette Hospitals og dets Midlers Administration haver salig Fechtels Afkom og Descendenter den 4 Januari 1661 oprettet en Foundation paa Grund af, at den af Stifteren selv forfattede var bortkommen, hvilken af Familien oprettede Fundats indtil nærværende Tid saa meget muligt er bleven fulgt og Stiftelsens Bestyrelse stedse besørget af Fundators Paarørende. Men siden Familien udi den lange Tid Stiftelsen har staaet ved Magt, er bleven meget vidtløftig og adspredt ikke alene i, men endog uden for Hans Majestæts Riger og Lande, ligesom og en Del af dem, saavel som deres Opholdssteder, ere ubekendte, saa er der nu aldeles ingen Mulighed udi enten mundtlig eller skriftlig at kunne samle og erfare hele Familiens Mening i een eller anden Begivenhed Stiftelsen vedkommende som den gamle Foundation byder. Og om det end var gørligt, ville det upaatvivlelig foraarsage megen Vidtløftighed, ja muligen ogsaa Tab og Skade for Stiftelsen, thi hvad som udi Aaret 1661 i en Familie af 10 Personer bekvemmelig kunde afgøres, kan nu iblandt nogle Hundrede ikke skee.

Derfore have vi underskrevne, som nu besørge Stiftelsens Bestyrelse, Biskop Poul Egede, Etatsraad Lauritz Klingberg, Justitsraad Christopher Han-

steen og Fuldmægtig ved Stadens Overformynderi Carl Severin, alle af Stifterens Afkom og Svogerskab, anseet det højest nødvendigt at faa Bestyrelsen bestemt paa en Maade, der bedst kunde bestaa med Hospitalets og dets Midlers Vel og Sikkerhed og til den Ende forfattet nærværende Fundation, hvorved den forrige saa meget muligt er bleven fulgt, hvis tydelige Hensigt: at Stiftelsens Bestyrelse og den Herlighed, ved samme at kunne afhjælpe nogle Menneskers Nød og Elendighed, skulde forblive ved Stifterens Afkom, vi ikke dølgte vor Attraa til at vedligeholde. Thi bestemme og fastsætte vi da herved følgende Poster, hvorefter Hospitalets og dets Midlers Bestyrelse for Eftertiden besørger, nemlig:

## 1.

Stiftelsen skal herefter bestyres af tvende Administratører samt en Forstander og Regnskabsfører, hvilke alle tre skal være af Stifterens Familie og isærdeleshed Forstanderen vælges af dem, der boe her i Staden, saalænge her findes nogen, som er bequem dertil, og da Forstanderen er en Lem af Familien skal han og have Deel og Stemme i Bestyrelsen lige med de 2de Administratører i alle de Tilfælde, der ikke angaa hans Regnskabs Revision, hvilket alene tilkommer Administratørerne, saavel som at decidere og quittere det efter Lov og Billighed; Forstanderen vælges af de 2de Administratører, og naar een af disse dør eller paa anden Maade udgaar, sammentræder den tilbageblevne og Forstanderen og vælge en ny Administrateur. Forefalder Uenighed i Valget, skal de vælgende underrette en bekendt og redelig Mand af Familien derom, hvis Valg paa en af de 2de i Forslag bragte Personer i saa Fald skal gælde. Skulde ingen bequem Administrator eller Forstander være at faa blandt Familien her i Byen, da vælges en udenbys . . .«.

I Fundatsen udtales det, at Stifterens Familie har nærmest Ret til at nyde godt af Stiftelsen, og at derfor Lemmerne bør vælges af Familien, saa længe nogen af denne, som trænger dertil, forlanger og fortjener at antages, samt at der kan ydes Trængende af Familien Understøttelse af Hospitalets Midler. Videre bestemmes det, at Antallet af Lemmerne skal være 14, men at Udvidelse af Omraadet for Stiftelsens Godgørenhed kan ske, saafremt dens Midler maatte blive »mærkelig foragede«.

I Fundatsens Post 4, der særlig indeholder Bestemmelserne om Adgang til at nyde godt af Stiftelsen og dens Midler, hedder det bl. a.: »Indtræffer Uenighed i Lemmernes Valg eller i andre Deliberationstilfælde Stiftelsen angaaende, da gælder det, der faar to Stemmer . . .«.

Endelig bestemmes det i Fundatsens Post 5, at Forstanderen, der forestaar Ind- og Udbetalingerne vedrørende Stiftelsen, aarlig skal »gøre Regnskab for Stiftelsens Midler, Indtægter og Udgifter, slutte Regnskabet til hvert Aars Udgang og indlevere det inden en Maaned derefter til Administrateurerne under ti Rigsdalers Mulct til Stiftelsen«.

I Aaret 1907 blev Hospitalets Ejendom Nr. 28 i Møntergade paa Kommunens Foranledning eksproprieret mod en Godtgørelse til Hospitalet af 172,000 Kr. Hospitalets Administration lod derefter opføre en ny Stiftelse ved Frederikssundsvej, hvilken Stiftelse er bestemt til at optage 30 à 32 Beboere. Foruden Ejendommen ved Frederikssundsvej

ejer Hospitalet nu en Formue paa ca. 145,000 Kr., der er anbragt i Fonds, som opbevares i Nationalbanken.

Under den ved Ekspropriationen af Ejendommen i Møntergade foranledige Forandring i Hospitalets Forhold opstod der mellem Bestyrelsens Medlemmer, Citanterne, fhv. Kontorchef F. L. d'Auchamp og Læge E. d'Auchamp, paa den ene Side og Indstævnte, Forlagsboghandler Em. Langhoff, paa den anden Side, en Kontrovers i Anledning af, at Indstævnte, der er Hospitalets Forstander og Regnskabsfører, og som ligesom Bestyrelsens 2 andre Medlemmer hidtil har været ulønnet, har beregnet sig et Honorar af 6000 Kr. for det forøgede Arbejde, som Ekspropriationen, Flytningen og Opførelsen af Hospitalets nye Bygning har paaført ham. Denne Uenighed i Forbindelse med den skete Forandring i Hospitalets Forhold medførte, at Citanterne, som herefter ansaa det for ønskeligt, at Hospitalet blev undergivet nogen Kontrol fra det Offentliges Side, i et den 12 November 1909 afholdt Bestyrelsesmøde forelagde et Udkast til en ny Fundats for Hospitalet, og da Indstævnte modsatte sig Tilvejebringelse af en ny Fundats, med deres Stemmer mod hans vedtagne at søge Konfirmation erhvervet paa en saadan ny Fundats. Efter at Andragende herom derpaa af Citanterne var indsendt til Justitsministeriet, og Indstævnte under de Forhandlinger, som derefter blev indledede med ham af Ministeriet, stadig havde modsat sig Bevilgelsen af Andragendet, blev der omsider under 1 Februar 1911 paa Ministeriets Foranledning meddelt allerhøjeste Konfirmation paa en ny under 7 November 1910 af Citanterne oprettet Fundats for Povl Fechtels Hospital.

I den saaledes udfærdigede Fundats § 4 bestemmes bl. a., at Forstanderen ved hvert Kalendersaars Slutning skal aflægge Regnskab, som inden 1 April af Administratorerne bliver at afgive til Justitsministeriet for at revideres af en af Ministeriet beskikket Revisor.

Under Anbringende af, at Indstævnte, trods Opfordringer fra Citanterne og Paalæg fra Justitsministeriet ikke har været at formaa til at aflægge Regnskab for Povl Fechtels Hospital for Aaret 1910 til Citanterne, har disse paa bemeldte Ministeriums Foranledning til Opfyldelse af den dem efter det anførte paahvilende Pligt til at afgive Forstanderens Regnskab til Ministeriet under nærværende Sag paastaet Indstævnte under en daglig Mulkt tilpligtet at aflægge Regnskab til dem for Povl Fechtels Hospital for Aaret 1910 i Henhold til den foranævnte under 1 Februar 1911 konfirmerede Fundats af 7 November 1910 for Hospitalet.

Citanterne maa dernæst antages subsidiært at have paastaet Indstævnte tilpligtet at aflægge det nævnte Regnskab i Henhold til den for Hospitalet tidligere gældende Fundats.

Indstævnte har paastaet sig frifunden, og hver af Parterne har derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

For saa vidt angaar Citanternes principale Paastand, har Indstævnte i første Række til Støtte for sin Paastand om Frifindelse anført, at Fundatsen af 7 November 1910 ikke er forbindende for ham, da den er i Strid med den alene Povl Fechtels Efterkommere, hvortil Indstævnte hører, efter Fundatserne af 4 Januar 1661 og 18 Marts 1784 tilkommende Ret til uden Indblanding af det Offentlige at bestyre Hospitalet og dets Midler.

Han har i saa Henseende henvist til, at Fundatsen af 7 November 1910 aabner Adgang for Andre end Povl Fechtels Efterkommere til at indtræde i Bestyrelsen for Hospitalet, idet Bestyrelsen ifølge samme kun saa vidt mulig skal være af Fundators Slægt, samt til, at der ved bemeldte Fundats' Bestemmelser om, at Justitsministeriet kan fjerne Bestyrelsens Medlemmer, at Hospitalets Midler stilles under nævnte Ministeriums Kontrol, og at Bestyrelsen er regnskabspligtig overfor Ministeriet, gives det Offentlige en Ret over Hospitalet og dets Midler, hvortil ingen Hjemmel haves i de tidligere Fundatsers Bestemmelser.

Foreløbig bemærkes, at den foran citerede Bestemmelse i Post 4 i Fundatsen af 18 Marts 1784 allerede efter sin Plads alene kan antages at sigte til Afgørelser vedrørende Hospitalets indre Anliggender, men ikke til Ændringer i dets fundatsmæssige Grundlag, og at Citanterne saaledes ikke i den anførte Fundats har haft Hjemmel til paa Bestyrelsens Vegne at træffe de af Indstævnte fremhævede nye Bestemmelser i Fundatsen af 7 November 1910. Da disse Bestemmelser nu ikke ifølge det Foreliggende kan ses at være nødvendiggjorte ved den i Hospitalets Forhold indtraadte Forandring eller ved den indenfor Bestyrelsen opstaaede Kontrovers, har de i alt Fald kun lovlige kunnet træffes, naar hele Bestyrelsen som Repræsentation for Fundators Efterkommere har indvilget i at give Afkald paa de Familien tilkommende fundatsmæssige Rettigheder, i hvilke der ved de nye Bestemmelser gøres Skaar. I Henhold hertil maa der gives Indstævnte Medhold i, at Fundatsen af 7 November 1910 er ulovlig, og at det derfor allerede herefter ikke vil kunne paalægges ham i Henhold til de i samme fastsatte Bestemmelser at aflægge det forannævnte Regnskab.

Hvad angaar Citanternes subsidiære Paastand, har Indstævnte gjort gældende, at ingen af Citanterne henhører til Fundators Slægt eller Svogerskab, og at han, da de herefter er uberettigede til at være Medlemmer af Hospitalets Bestyrelse, ikke kan være pligtig til at aflægge Regnskab til dem. Heri findes der, selv om Indstævntes nævnte Anbringende maatte være rigtigt, imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold, idet Indstævnte, der selv er bleven valgt ind i Hospitalets Bestyrelse af den ene af Citanterne, som selv har været med til at indvælge den anden i Bestyrelsen, og som derfor maa antages at have anerkendt begge Citanterne som lovlige Medlemmer af Bestyrelsen, herefter ikke kan anses berettiget til at rejse nogen Indsigelse mod Citanternes Competence.

Da Indstævntes Pligt til for Citanterne at aflægge det fornævnte Regnskab som ovenfor anført er hjemlet ved Fundatsen af 18 Marts 1784, vil herefter Citanternes subsidiære Paastand være at tage til Følge, saaledes at den Tvang, under hvilken Indstævnte vil være at tilpligte til at aflægge Regnskabet, bestemmes til en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende daglig Mulkt af 10 Kroner.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 64. Folketingsmand **P. Sabroe** (Selv)

mod

**Johanne Sophie Kronemann**, kaldet **Nanny Kronemann**,  
og **Carl V. A. Kronemann** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Den i nærværende Ordenssag til Højesteretsaaret 1912 udtagne Appelstævning skulde i Medfør af D. L. 1—4—28 være forkyndt for de Indstævnte saa tidligt, at det dem tilkommende Varsel udløb inden Højesteretsaarets Begyndelse den 7 Marts 1912. Dette er imidlertid ikke iagttaget. Stævningen, der har været indrykket i Statstidenden, fordi de Indstævntes Opholdssted var ubekendt, har saaledes først været optaget i de den 23, 25 og 26 Marts 1912 udkomne Numre af nævnte Tidende, og Stævningen er derhos først forkyndt for de Tilforordnede i Lands-over- samt Hof- og Stadsretten, der have dømt i Sagen, den 22 Marts 1912. Som Følge heraf vil Stævningen, hvorefter de Indstævnte ikke have givet Møde, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 351. Højesteretssagfører **Dietrichson**

mod

**Vilhelm Frederik Mortensen** og **Osvald Edmund Leon Svane** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 August 1912: Arresterne **Vilhelm Frederik Mortensen**, **Karlo Johannes Dolmer Petersen**, **Karl Malchom Michaelsen**, **Jens Peder Kristian Poulsen**, **Kristian Bruun Rasmussen**, **Kristian Aage Arnold Petersen** og **Osvald Edmund Leon Svane** samt de Tiltalte **Ludvig Ulrik Olinus Nielsen**, **Ludvig Edmund Olssen** og **Villy Arne Karl Strømmand** bør straffes: **Mortensen** med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, **Karlo Petersen** med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, **Michaelsen** med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, **Poulsen** med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, **Rasmussen** med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, **Svane** med Forbedrings-

husarbejde i 1 Aar, Kristian Petersen, Nielsen, Olssen og Strømmand med Fængsel paa sædvanlig Fangekost Petersen og Nielsen hver i 120 Dage, Olssen i 80 Dage og Strømmand i 40 Dage. Den af Tiltalte Møller forskyldte Straf bortfalder. Arrestanterne og de Tiltalte bør, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Munch-Petersen, 75 Kr. til hver, dog at Arrestanterne Mortensen ikke udreder over  $\frac{4}{5}$ , Karlo Petersen og Poulsen hver ikke over  $\frac{3}{25}$ , Rasmussen ikke over  $\frac{1}{10}$ , Michaelsen, Kristian Petersen og Svane hver ikke over  $\frac{1}{50}$ , de Tiltalte Nielsen og Olssen hver ikke over  $\frac{1}{25}$  og Møller og Strømmand hver ikke over  $\frac{1}{50}$ . I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel III i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 udsættes for Tiltalte Strømmands Vedkommende Straffens Fuldbyardelse og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Mortensens og Svanes Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Svane findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Osvald Edmund Leon Svane bestemmes til 8 Maaneder. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Frederik Mortensen og Svane, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 120 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Frederik Mortensen . . . og Osvald Edmund Leon Svane tiltales for Tyveri . . .

---

Mortensen er født den 30 Maj 1892 og tidligere anset: ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 29 August 1910 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., tildels sammenholdt med § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Rettens Dom af 24 Juni 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., sammenholdt med 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

I December f. A. og Januar d. A. har han derhos været arre-

steret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Ejendomsindgreb, men Sagen blev sluttet uden Tiltale.

Svane er født den 15 Oktober 1890 og tidligere anset: ved Rettens Dom af 2 Februar 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos han i 1911 og i indeværende Aar 3 Gange har været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men Sagerne blev sluttede uden Tiltale.

Ved de af Arrestanterne — afset fra Arrestanten Svane . . . afgivne Tilstaaelser, der stemme med det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Mortensen har den 31 Maj 1910 frastjaalet Skotøjsfabrikant A. V. Overbech 4 Par Støvler til Værdi 28 Kr.

Samme Arrestant har i Tiden fra Begyndelsen af April 1911 til 20 Maj s. A. i 3 Gange frastjaalet Cigarfabrikant Edvard Siegfred Kock, Grosserer Hugo Bramsen og Arkitekt Frederik Wagner 3 til ialt 110 Kr. vurderede Cykler.

I Begyndelsen af November 1911 har samme Arrestant frastjaalet Manufakturhandler Albert Simonsen en Violin med Bue og Trækasse til Værdi ialt 10 Kr., og en Nat i samme Maaned har han frastjaalet Møllersvend Poulsen et kontant Beløb af 5 Kr. samt et Cylinderur til Værdi 4 Kr.

Det Stjaalne har beroet frit fremme, dels paa Trækvogn, dels paa Gaden udenfor forskellige Ejendomme og dels i Værelser, hvortil Adgangen har været uhindret for Arrestanten, da han begik Tyverierne.

Samme Arrestant har i Tiden fra 8 Marts 1911 til Begyndelsen af Maj s. A. begaaet 8 Indbrudstyverier i følgende Ejendomme:

Blaagaardsplads Nr. 5,  
Læssøgade Nr. 10,  
Korsgade Nr. 70,  
Vævergade Nr. 8,  
Samme Ejendoms Sidehus,  
Møllegade Nr. 4,  
Sofievej Nr. 2,  
Baggensgade Nr. 22,

idet han ved Dagen — i et Tilfælde blev Tyveriet i et Forretningslokale begaaet om Natten — i tyvagtig Hensigt dels ved Hjælp af falske Nøgler eller Dirke, dels ved at stige gennem Vindue, som han opbrød, har skaffet sig Adgang dels til beboede Lejligheder og dels til aflaaede Kælderrum og Loftsværelser. Han har her stjaalet ca. 43 Kr. i rede Penge og en til 3 Kr. vurderet Vridemaskine.

I Tiden fra 8 November 1911 til 1 December 1912\*) har samme Arrestant begaaet 3 Indbrudstyverier i de beboede Ejendomme:

\*) Skal være 1911.



Baggesensgade 15,  
Kapelvej 11 og  
Baggesensgade 22,

hvor han ved Dagen — i et Tilfælde dog Kl. ca. 8¼ Aften — paa samme Maade som forannævnt i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang dels til et Forretningslokale, dels til aflaaede Værelser og stjaalet et Vækkeur og Underbeklædningsgenstande til samlet Værdi ca. 12 Kr. samt 1 Kr. 50 Øre i rede Penge.

De ved samtlige disse Indbrudstyverier stjaalne Penge beroede i Gasautomater, som Arrestanten opbrød, de stjaalne Koster beroede dels frit fremme, dels i uafaaet Gemme.

En Eftermiddag i Midten af November Maaned f. A. indfandt samme Arrestant sig i Ejendommen, Prinsesse Charlottegade, for at besøge sin derboende Kæreste. Efter at han havde set hende forlade sin Fader, Avissælger Chintz' Lejlighed, aflaae Døren, lægge Nøglen til denne under Maatten og gaa bort, skaffede han sig ved Hjælp af denne Nøgle i tyvagtig Hensigt Adgang til Lejligheden, hvor han opbrød en Gasautomat og stjal dens Indhold ca. 5 Kr.

Dette Tyveri vil være at tilregne ham for simpelt.

Den 9 Juli 1910 har Arrestanten Mortensen og Tiltalte Møller frastjaalet cand. pharm. Harald Stenbuch-Jensen og Kommis Peter Ole Christian Jensen 2 Cykler, der havde en samlet Værdi af 40 Kr. og beroede frit fremme paa en aaben Plads udenfor et Cirkustelt i Haslev, hvor Arrestanten og Tiltalte passerede.

I Maj Maaned 1911 har Arrestanten Mortensen begaaet 4 Indbrudstyverier i beboede Lejligheder i Ejendommene:

Ryesgade Nr. 53,  
Baggesensgade Nr. 46 A,  
Korsgade Nr. 10 B og  
Baggesensgade Nr. 22,

idet han i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til disse ved Hjælp af falske Nøgler og stjaalet ca. 11 Kr. i rede Penge og et Sølv-Dameur af Værdi 8 Kr. Pengene beroede tildels i Gasautomater, som han opbrød, det øvrige Stjaalne beroede frit fremme.

Mortensen har forklaret, at han har udført disse Tyverier efter Aftale og i Forening med Arrestanten Svane, at denne, umiddelbart før de 3 første Tyverier blev udførte, havde indfundet sig i Ejendommene dels med nogle Reklamesedler, han havde modtaget af Alfred Andersen, dels med Snørebaand, som han forhandlede, og forvissede sig om, at Beboerne i de paagældende Lejligheder ikke var hjemme, at Svane ved det sidste Tyveri ventede udenfor paa Gaden, medens Mortensen begik Tyveriet, og at Svane har deltaget i Forbruget af det ved Tyverierne indvundne.

Nævnte Alfred Andersen, der for Tiden afsoner en ham idømt Straf af Tugthusarbejde, har forklaret, at han en Dag i Maj Maaned

1911 har givet begge Arrestanterne en Del Reklamesedler, og en af Beboerne i Korsgade Nr. 10 B har forklaret, at der den Dag, Tyveriet i denne Ejendom blev begaaet, havde været et ungt Menneske oppe i Ejendommen og falbudt Snørebaand, uden at Vidnet dog har kunnet genkende nogen af Arrestanterne.

Arrestanten Svane har nægtet at have nogensomhelst Del i disse Tyverier eller at have deltaget i Forbrug af det Stjaalne, ligesom han har nægtet at have været i Besiddelse af de omfoklarede Reklamesedler eller at have forhandlet Snørebaand. Og imod denne hans Benægtelse findes der ikke ved det under Sagen Oplyste at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i Delagtighed i Tyverierne.

Arrestanterne Mortensen og Kristian Petersen have tilstaaet, at Førstnævnte den 17 Maj 1911 om Eftermiddagen, da han var ude for at begaa Tyveri, i Baggensgade mødte Arrestanterne Petersen og Svane og med dem traf Aftale om at begaa Indbrudstyveri til fælles Fordel i en Lejlighed i Ejendommen Nr. 24 i samme Gade, hvis Beboere han vidste var fraværende. Medens Arrestanterne Petersen og Svane blev staaende paa Fortovet modsat Ejendommen, gik Mortensen op i denne, hvor han forsøgte ved Hjælp af en falsk Nøgle at skaffe sig Adgang til den nævnte Lejlighed. Da det ikke lykkedes ham at oplukke Laasen, gik han ned til de to andre Arrestanter og talte med dem om, hvorledes Tyveriet kunde iværksættes. Petersen hentede noget Staaltraad, lavede deraf en Dirk og gav den til Mortensen, for at han kunde aabne Døren med den. Han gik paany op i Ejendommen, medens de to Andre fremdeles ventede paa Gaden, og forsøgte at aabne Døren ved Hjælp af Dirken, hvilket mislykkedes. Ved at søge efter fandt Mortensen den til Døren hørende Nøgle henlagt under Maatten og aabnede med den Døren, hvorefter han i Lejligheden stjal ca. 7 Kr. i rede Penge, som beroede i en Gasautomat, som han opbrød. Med de stjaalne Penge gik han ned til de andre Arrestanter; de fulgte alle 3 ad, og paa Blaagaardsplads delte han Pengene med dem, hvorefter de alle 3 gik til en Beværtning i Toldbodgade og brugte Pengene der.

Arrestanten Svane har nægtet at have deltaget i dette Tyveri paa den af de to andre Arrestanter forklarede Maade. Han har erkendt, at han ved denne Lejlighed har været sammen med dem udfor Ejendommen Nr. 24 i Baggensgade, men tilføjet, at han forlod dem for at gaa paa en Retirade, og erklæret det for muligt, at Tyveriet i den Mellemtid ham uafvidende kan være begaaet.

Han har fremdeles erkendt, at han har været i Følge med de 2 Arrestanter i den omfoklarede Beværtning og spist og drukket sammen med dem, og at han ved den Lejlighed har været i Besiddelse af et Par Kroner i Tjører, men han har fastholdt, at disse var hans lovlige Ejendom. Med Hensyn til, hvorfra disse Tjøre stammede, har han afgivet forskellige indbyrdes modstridende Forklaringer.

Under Hensyn til det saaledes Oplyste, hvortil føjes, at Arrestanten i det Hele har afgivet vakkende Forklaringer under Sagen, og at han tidligere har været straffet for Tyveri og gentagne Gange har

været arresteret, sigtet for lige Forbrydelse, findes det uden Betænkelighed at lægge Medarrestanternes Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse og at statuere, at han har gjort sig skyldig i Delagtighed i Tyveriet.

---

En Eftermiddag i Begyndelsen af November Maaned 1911 have Arrestanterne Mortensen og Michelsen i Forening begaaet Indbrudstyveri i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 74, idet Mortensen frabrød en Hængelaas for et Loftskammer, fra hvilket de stjal 3 Uldtæpper, der beroede frit fremme og havde en samlet Værdi af 12 Kr.

I Tiden fra Slutningen af November 1911 til 6 December samme Aar have Arrestanterne Mortensen og Rasmussen i Forening begaaet Indbrudstyveri i Ejendommen Smedegade Nr. 14 og i Absalonsgade Nr. 29, idet de ved Hjælp af falske Nøgler i tyvagtig Hensigt have skaffet sig Adgang til 2 beboede Lejligheder og der stjaalet dels ca. 8 Kr. i rede Penge, hvoraf de 5 Kr. beroede i Gasautomat, som de opbrød, dels forskellige Beklædningsgenstande, 1 Par Støvler og 1 Ur, der beroede dels frit fremme, dels i aflaaet Klædeskab, hvis Dør Mortensen trak op. Det Stjaalne havde, afset fra de rede Penge, en samlet Værdi af 78 Kr.

Den 5 December 1911 om Eftermiddagen traf de samme Arrestanter Aftale om at begaa Indbrudstyveri i en beboet Lejlighed i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 108, Baghuset, og til fælles Fordel stjæle Penge fra Gasautomat, som de antog fandtes der. Da de vidste, at Lejerens Søn, som de kendte, var alene i Lejligheden, gik Arrestanten Rasmussen først op i denne og fik ham til at følges bort med ham. Derpaa gik Mortensen op til Lejligheden, som var aflaaet, og skaffede sig Adgang til den ved Hjælp af en falsk Nøgle. Der fandtes ikke nogen Gasautomat, og han stjal fra et Klædeskab, hvis Nøgle sad i Laasen, et Par Benklæder til Værdi 7 Kroner, som han pantsatte, hvorefter Arrestanterne i Forening brugte de derved indvundne Penge.

Den 2 s. M. Kl. ca. 9 Aften har Arrestanten Mortensen i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et aflaaet Loftsværelse i Ejendommen Baggesensgade Nr. 15 ved at skære Hul i Døren, stikke Fingrene ind derigennem og aabne Smæklaas. Han stjal her en Spadersedragt og 6 Spiseskeer, der beroede i uaflaasede Skabe og havde en Værdi af henholdsvis 20 Kr. og 4 Kr.

Arrestanten Rasmussen . . .

Den 7 s. M. have de samme Arrestanter i Forening frastjaalet Arbejdsmand Thorvald Larsen 1 Kr. 10 Øre i rede Penge, der beroede i en Gasautomat — som de opbrød — i Bestjaalnes Lejlighed, hvortil Adgangen var uhindret, idet Entrédøren stod paa Klem.

En Nat i Begyndelsen af December 1911 have Arrestanterne Mortensen og Karlo Petersen i Forening frastjaalet Bøssesmager Peter Gustav Jensen 2 Geværer, der havde en samlet Værdi af 20 Kr. og beroede i Bestjaalnes Butiksvindue, hvorfra Arrestanterne tilegnede sig dem ved at stikke hver en Arm gennem en Trækrude og tage Geværerne op gennem denne.

Samme Nat have de samme Arrestanter paa Forslag af og efter Aftale med Tiltalte Nielsen og i Overværelse af denne og en ikke her under Sagen tiltalt Person frastjaalet Marskandiser Niels Peter Fløjgaard 2 Overfrakker, der hang frit fremme som Skilt udenfor Bestjaalnes Forretning og havde en samlet Værdi af 8 Kr.

Natten mellem den 24 og 25 Januar d. A. og Natten mellem den 28 og 29 s. M. har Arrestanten Mortensen i Forening med en Person, der ikke er tiltalt her under Sagen, i 4 Gange frastjaalet Tandteknikerne Hjalmar Nyrup, Fru Andrea Stougaard og Hans Olsen samt Urtekræmmer Jeppe Christian Jensen forskellige Tandsæt, Frugter m. m. til samlet Værdi 160 Kr.

Det Stjaalne beroede i Udhængsskabe, som de opbrød.

Natten mellem den 24 og 25 Januar dette Aar forsøgte samme Arrestant i Forening med samme Person at opbryde et Tandtekniker, Frøken Anna Ipsen tilhørende Udhængsskab for at stjæle af dets Indhold af Tænder, der havde en samlet Værdi af 100 Kroner. De blev imidlertid forstyrrede og forlod Gerningsstedet uden at have stjaalet Noget.

Den 1 Februar d. A. have Arrestanterne Mortensen og Poulsen i 3 Gange i Forening frastjaalet Tjenestekarlene Hilmer Yttesen, Georg Beck, Algot Matzen, Christian Nielsen, Hans Jørgensen og Carl Jacobsen forskellige Beklædningsgenstande, Fodtøj og 1 Vadsæk til samlet Værdi ca. 70 Kr.

Det Stjaalne beroede frit fremme i Karlekamre, hvortil Adgangen for de to Tyveriers Vedkommende var uhindret. For det tredjes Vedkommende var Døren til Kammeret aflaaet med en Hængelaas, som Arrestanten Mortensen frabrød.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne . . . være at anse:

Mortensen dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og § 230, 1ste og 2det Stk., sidstnævnte Stykke jfr. tildels § 46, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, og § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 18 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Svane efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter § 230, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandag den 25 November.

Nr. 175. Fhv. Husejer **Christen Christensen**  
(Henriques efter Ordre)

mod

Boelsmand og Murer **Chr. P. Jensen** (Møller efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt i Anledning af, at han ved et Slag med et Hyppejern har tilføjet Indstævnte en betydelig Beskadigelse af højre Haand.

Lysgaard m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 22 Oktober 1909: Indstævnte, Husejer Chr. Christensen af Thorning Vestermark, bør for Citanten, Boelsmand og Murer sammesteds Chr. P. Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Overrets Dom af 27 Marts 1911: Indstævnte, forhenværende Husejer Chr. Christensen, bør til Citanten, Boelsmand og Murer, Chr. P. Jensen, betale 450 Kr. 79 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14 November 1907, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 80 Kr. Der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, fhv. Husejer Christen Christensen, og Kontraappellanten, Murer Chr. P. Jensen, hver 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Møller hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mellem Citanten, Boelsmand og Murer Chr. P. Jensen af Thorning Vestermark, og Indstævnte, forhenværende Husejer, Chr. Christensen, nu af Hinge, men tidligere Ejer af en til Citantens Boelssted stødende Husejendom paa Thorning Vestermark, opstod der den 27 Juni 1907 Strid om en over deres Ejendomme førende Vej, under hvilken Strid Indstævnte ved et Slag med et Hypejern tilføjede Citanten en betydelig Beskadigelse af højre Haand.

Med Hensyn til denne Beskadigelse har Læge E. B. Thamsen af Kellerup, hos hvem Citanten søgte Lægehjælp, i en den 28 August s. A. afgiven Erklæring udtalt, at det ved den af ham den 27 Juni foretagne Undersøgelse »viste sig, at Radialpulsaaeren og begge højre Tommelfingers Strækkesener var overskaarne, samt at det Haandrodsben, der staar i Ledforbindelse med Tommelens Mellemlandsben, var hugget over. Tillige var den Del af Haandrodsbenet, der staar i Ledforbindelse med Mellemlandsbenet, saa knust og løsnet fra Bløddelene, at denne Del af Knoglen maatte fjernes. Pulsaaeren blev underbundet, men han havde paa Vejen herind lidt et stort Blodtab, som han først efterhaanden forvandt. De nævnte Strækkesener var saa medtagne, at kun den ene kunde forenes ved Sammensyning, og denne holdt ikke. Følgerne af ovennævnte Læsion bliver altsaa — foruden den selvfølgelig store Smerte samt Blodtabet —, at han har mistet Evnen til at strække sin højre Tommelfinger, idet Strækkesenerne ikke funktionere, samt at det vigtige Led mellem Tommelens Mellemlandsben og Haandrodsbenet er ødelagt ved den delvise Knusning af sidstnævnte Knogle«. Samme Læge har i en den 6 Maj 1909 afgiven yderligere Erklæring endvidere udtalt Følgende:

»Han (Citanten) kan ikke aktivt strække højre Tommelfinger, og Bøjningen af denne er meget nedsat. Fingeren føles kølig, dens Føleevne er nedsat, og dens Kraft er meget væsentlig forringet. At højre Haands Arbejdsevne ved en saadan Tilstand af Tommelfingeren er meget nedsat, er indlysende, men jeg er ikke i Stand til at udtale mig nøjere om, hvormeget hans Arbejdsevne som Murer er bleven nedsat ved Læsionen«.

Under nærværende Sag har nu Citanten, efter at en mod Indstævnte i fornævnte Anledning indledet offentlig Undersøgelse er sluttet, uden at der beordredes Tiltale imod ham, i første Instans ved Lysgaard m. fl. Herreders ordinære Ret paastaaet Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 301 tilpligtet at betale ham dels i Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab henholdsvis 50 Kr. 79 Øre og 400 Kr. dels i Godtgørelse for de Lidelser, der er ham paaførte, og for den Ulempe, Lyde og Vansir, der har været Følgen af den ham tilføjede Skade, 1500 Kr. eller et saadant Beløb, som maatte blive fastsat af Retten eller ved uvillige Mænds Skøn, tillige med Renter af nævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14 November 1907, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Indstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Under den ovennævnte Undersøgelse har Indstævnte forklaret, at

han om Formiddagen den 27 Juni 1907 fra den fornævnte ham da tilhørende Ejendom saa, at Citanten i Skellet mellem sin og Indstævntes Ejendom anbragte en Bom over den ovennævnte Vej, ad hvilken Indstævnte ansaa sig for færdselsberettiget, samt at han, efter at Citanten havde fjernet sig, gik hen til Stedet og optog den ene af Bommens Pæle og drejede Bommen ind over Citantens Mark. Efter Indstævntes videre Fremstilling kom imidlertid Citanten, der paa Vejen til sit Hjem var bleven opmærksom paa, hvad Indstævnte foretog sig, tilbage til Stedet, og idet han beklagede sig over, at Indstævnte havde fjernet Bommen, tog han fat i den for paa ny at føre den ud over Vejen, hvorfor Indstævnte, der stod ved Skellet inde paa sin egen Mark, gik frem og stillede sig foran Bommen, saa at Citanten ikke kunde komme til at dreje den tværs over Vejen. Der opstod derefter en Ordstrid mellem Parterne, under hvilken Citanten, idet han udraabte, at han skulde lære Indstævnte »noget andet«, hævede sin højre Haand, i hvilken han holdt en Hammer, til Slag, og da Indstævnte — som han har forklaret — følte sig overtødet om, at Citanten vilde slaa ham med Hammeren, sprang han, der havde staaet og støttet sig til et Hypejern, et eller to Skridt tilbage ind paa sin egen Mark, og idet Citanten derpaa gik et Skridt frem med Bommen foran sig i venstre Haand og med Hammeren hævet i højre Haand, førte Indstævnte med Hypejernet et saa kraftigt Slag mod Citantens Haand, at Hypejernets Skaft knækkede, hvorhos der ved Slaget paaførtes Citanten den ovennævnte Læsion.

Efter den af Indstævnte saaledes givne Fremstilling, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, samt naar særlig henses til, at det ikke herefter kan antages, at Citanten har rettet eller forsøgt at rette noget Slag mod Indstævnte, findes der nu — i Modsætning til, hvad Indstævnte har gjort gældende — ikke at kunne gaas ud fra, at Indstævnte har været udsat for et saadant overhængende Angreb, at han med Føje har kunnet anse det nødvendigt til sit Forsvar at rette et Slag mod Citanten med et saa farligt Vaaben som det ommeldte Hypejern, og han maa derfor anses pligtig at tilsvare Citanten Erstatning.

Som Følge af det Anførte vil Indstævnte, der ikke har fremsat særlig Indsigelse betræffende den krævede Erstatning for Helbredelsesudgifter, være at tilpligte at betale Citanten dels det ovennævnte Beløb af 50 Kr. 79 Øre, dels i Erstatning for det Næringstab — derunder det fremtidige Næringstab —, der er paaført ham ved ved Læsionen, et Beløb, der efter Sagens Omstændigheder, derunder at Citanten har været under Lægebehandling i Tiden fra den 27 Juni 1907 til den 12 September s. A., og at Haandens Brugbarhed maa antages ikke ubetydelig forringet ved Læsionen, findes passende at kunne bestemmes til 400 Kr., hvorhos han vil have at tilsvare Citanten Renter heraf som paastaaet, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Føje til at tilkende Citanten Erstatning for de ham ved Læsionen paaførte Lidelser, saa lidt som for Ulempe, Lyde og Vansir.

Efter Omstændighederne vil Indstævnte derhos have at godtgøre Citanten Processens Omkostninger for begge Retter med 80 Kr., hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Tirsdag den 26 November.

Nr. 114. Mejerist **N. Chr. Frohme** (Hansen efter Ordre)

mod

**Grosserer J. C. Lembrecht** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævntes Overdragelse af 2 Aktier til Appellanten var knyttet til en vis Betingelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1910: Indstævnte, N. Chr. Frohme, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 2 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Citanten, Grosserer J. C. Lembrecht, udlevere de ovenfor nævnte 2 Aktier. Saa bør han og til Citanten inden samme Frist betale Sagens Omkostninger med 45 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Horns Herreds Fogedrets Kendelse af 20 Januar 1911: Forretningen bør nyde Fremme.

### Højesterets Dom.

Ved kgl. Bevilling af 19 September 1911 er det tilladt Appellanten at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han kunde have fremsat, naar han havde givet behørigt Møde i 1ste Instans. Det er uomtvistet, at Indstævnte har overleveret Appellanten de i den indankede Dom omhandlede 2 Aktier samtidig med Overdragelsen til et Aktieselskab af en Indstævnte tilhørende Forretning, hvori Appellanten var ansat. Men medens Appellanten har anbragt, at Indstævnte skænkede ham Aktierne uden andet Vilkaar end at disse, der var noterede paa Indstævntes Navn, fremdeles et Aars Tid skulde forblive noterede saaledes, vil Indstævnte have erklæret, at Aktierne kun skulde tilhøre Appellanten, saalænge han vedblev at være ansat i bemeldte Forretning, eller naar han forlod Forretningen med Indstævntes Sanktion. Det er nu saa langt fra, at Appellanten har bevist Rigtigheden af sit nævnte Anbringende, at tvertimod Indstævntes Fremstilling, der i sig selv bærer Sandsynlighedens Præg, maa anses bestyrket ved Sagens Oplysninger. Denne Fremstilling vil herefter være at lægge til Grund for Paadømmelsen, og



da Appellanten ikke har opfyldt det for Aktiernes endelige Overgang stillede Vilkaar, vil Dommen og den i Henhold til samme den 20 Januar 1911 foretagne Eksekutionsforretning være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den i Henhold til samme hos Appellanten, Mejerist N. Chr. Frohme, den 20 Januar 1911 foretagne Eksekutionsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte, Grosserer J. C. Lembrecht, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Hansen 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indstævnte, N. Chr. Frohme, som under nærværende Sag af Citanten, Grosserer J. C. Lembrecht, søges til under en af Retten fastsat daglig Mulkt at udlevere 2 Aktier à 500 Kr. i The crown Butter Export Co. samt til at betale denne Sags Omkostninger skadesløst, skønt lovlig stævnet, ikke er mødt under Sagen, vil der være at give Dom efter Citantens i Stævningen indeholdte Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 45 Kr., og Bøden, der tillægges Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 2 Kr. for hver Dag, Dommen siddes overhørig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 28 November.

Nr. 323. **Etatsraad, Vekselerer Oscar Davidsen (Asmussen)**

mod

**Eksekutorerne i Grosserer Gustav Halberstadt og Hustrus Fællesbo, Overretssagfører Otto Bing og Prokurist Lauritz Nielsen (Réé),**

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af Pantsætningen af et Varelager og Stiftelsen af en Sikkerhedsret i en Del bogførte Fordringer.

Sø- og Handelsrettens Kendelse af 2 Februar 1912: Nærværende Sag kan ikke afvises her fra Retten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Maj 1912: Den ved Dokument af 26 August 1909 oprettede Haandpanteret samt den ved de ommeldte Transporter stiftede Sikkerhedsret i Fordringer til Beløb 15,377 Kr. 59 Øre kendes ugyldige. Indstævnte, Etatsraad, Vekselerer Oscar Davidsen, bør til Citanterne, Eksekutorerne i Grosserer Gustav Halberstadt og Hustrus Fællesbo, betale 1212 Kr. 89 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 6 Januar 1912, indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 400 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten fastholdt sin i den foregaaende Instans nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Sø- og Handelsretten, idet han har gjort gældende, at Sagens Paakendelse henhører under Skifteretten. Da Sagen imidlertid drejede sig om, hvorvidt der tilkom Appellanten Separatistrettighed i det af de Indstævnte behandlede Bo, og der ikke forelaa nogen Anmeldelse i Boet af Appellantens Krav, maatte de Indstævnte være henviste til at søge Domstolenes Afgørelse af nævnte Spørgsmaal, ligesom det var nødvendigt for de Indstævnte at gaa denne Vej med Hensyn til Boets Fordring paa de i den indankede Dom nævnte 1212 Kroner 89 Øre. Den paaankede Kendelse vil saaledes efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. I Henseende til Realiteten vil Dommen i Henhold til de i den anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, efter de Indstævntes Paastand ligeledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Kendelse og Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Etatsraad, Vekselerer Oscar Davidsen, til de Indstævnte, Eksekutorerne i Grosserer Gustav Halberstadt og Hustrus Fællesbo, Overretssagfører Otto Bing og Prokurist Lauritz Nielsen, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det er in confesso under Sagen, at Grosserer Gustav Halberstadt, som er afgaaet ved Døden den 6 August 1911, i længere Tid havde været insolvent,

og at han i de senere Aar havde faaet større Forstrækninger hos Vekselerer Oscar Davidsen — Indstævnte i nærværende Sag — mod at give denne Solaveksler for Beløbene og mod samtidig dels at give ham Sikkerhed i en Livsforsikringspolice, dels at udstede Dokumenter, hvorved han gav Davidsen Pant i Varer, der var oplagrede i forskellige Lagerrum her i Byen, dels endelig at give ham Transport paa forskellige udestaaende Fordringer. Ved Dødsfaldet havde Vekselerer Davidsen, udover hvad der dækkedes ved den fornævnte Livspolice, et Tilgodehavende paa ca. 75,000 Kr., hvorfor han mente at have Sikkerhed dels i Varelageret, dels i udestaaende Fordringer. I Grosserer Halberstadts Bo blev Arv og Gæld fragaaet af Enken, og Boet blev taget under Behandling af Citanterne i nærværende Sag, Overretssagfører Otto Bing og Prokurist Lauritz Nielsen, som executores testamenti. Mellem disse Eksekutorer og Vekselerer Oscar Davidsen er der senere opstaaet Tvist om Gyldigheden af Pantsætningen af Varelageret og Transporten paa de udestaaende Fordringer.

Det Dokument vedrørende Varepantsætningen, som var gældende, da Gustav Halberstadt afgik ved Døden, var udstedt den 26 August 1909 og lød paa, at Grosserer Halberstadt til Sikkerhed for Alt, hvad han maatte være og blive skyldig til Etatsraad Davidsen, dog ikke udover 110,000 Kr., overgav ham Nøglerne til forskellige i Dokumentet nævnte Lokaler, og at de i disse oplagrede Varer, der var opførte paa Lister, der var vedhæftede Dokumentet, skulde tjene Davidsen som haandfaaet Pant. Det hed, at Halberstadt selvfølgelig var uberettiget til at skaffe sig Adgang til Varerne, der nu var under Etatsraad Davidsens Lukke, men at han forbeholdt sig Ret til at erholde udleveret af de pantsatte Ting, hvad han ønskede, mod i de Udtagnes Sted at oplægge Andre af mindst samme Værdi som disse. Gustav Halberstadt skulde holde de pantsatte Varer forsikrede, og Policen skulde overgives Etatsraad Davidsen.

Allerede i 1906 — altsaa paa et Tidspunkt, da det nysomtalte Dokument endnu ikke var oprettet, men da der eksisterede et andet lignende Skadesløsbrev — var der med Halberstadts Samtykke truffet en Ordning med Halberstadts forannævnte Prokurist, hvorefter denne paatog sig en vis Tilsynspligt overfor Indstævnte. Der foreligger et Dokument i Form af en Skrivelse fra Indstævntes Sagfører til Prokurist Nielsen, hvori det hed, at Nøglerne betroedes til ham, naar nogle af de pantsatte Varer ønskedes udleverede, mod, at han erklærede sig villig til at paase, at der, medens Nøglerne var ham betroede, intet bortførtes af de stillede Deposita uden Anmeldelse til Sagføreren. Denne Skrivelse bærer en Paategning fra Prokurist Nielsen om, at denne var villig til at paase, at disse Regler overholdtes, dog at denne Forpligtelse i intet Tilfælde kunde medføre pekuniært Ansvar for ham.

Det er under Sagen in confesso, at Nøglerne herefter — saavel før som efter Udstedelsen af det fornævnte Skadesløsbrev af 1909 — saa godt som hver Formiddag af Indstævntes Sagfører udleveredes et Bud fra Halberstadts Forretning mod en Rekvisitionsskrivelse, der var underskrevet sædvanligvis af Prokurist Nielsen, men ikke saa sjældent af Halberstadt selv, at Nøglerne Dagen igennem i Almindelighed opbevaredes af Halberstadts Lagerforvalter, saaledes at denne kunde udtage de Varer, hvorfor Forretningen fik Brug, at Nøglerne i Alminde-

lighed om Eftermiddagen sendtes tilbage til Indstævntes Sagfører, men at det dog nu og da hændte, at de blev liggende Natten over i Halberstadts Forvalters Gemmer, at hverken Indstævnte eller hans Sagfører har ført noget effektivt Tilsyn med, at Pantet havde den Værdi, det skulde have, at dette heller ikke til Stadighed var Tilfældet, idet der ikke hver Gang, der udtoges Varer, lagdes Andre i Stedet, men i Almindelighed først, naar der ankom en ny Sending fra Udlandet, at der kun omtrent en Gang om Maaneden sendtes Indstævntes Sagfører en Liste over, hvad der var udtaget og lagt ind i de paagældende Lokaler, og endelig, at Assurancepolicerne over de paagældende Varebeholdninger ikke i Overensstemmelse med Skadesløsbrevet var overleverede Indstævnte.

Naar Indstævnte fik nogle af Halberstadts udestaaende Fordringer tiltransporterede, foregik Transporten paa den Maade, at Halberstadt udfærdigede en Skrivelse til Indstævnte, hvori det hed, at han til denne transporterede og overdrog de paa en vedhæftet Specifikation opførte udestaaende Fordringer, der var udskrevne efter hans Hovedbøger med det Beløb, hver af dem i Øjeblikket androg, at Indstævnte skulde være berettiget til at modtage og kvittere for Beløbene, og at, hvis noget af Beløbene skulde blive udbetalt til Halberstadt, denne straks og uden Ophold havde at udlevere samme til Indstævntes Sagfører. I Slutningen af hver af disse Transporter angaves Størrelsen af det Laan, Halberstadt havde faaet, og i Anledning af hvilken Transporten fandt Sted. Der maa efter Proceduren gaas ud fra, at det aldrig blev vedkommende Debitorer tilkendegivet, at en saadan »Transport« havde fundet Sted, at Debitorerne altid indbetalte deres Skyld til Halberstadt, aldrig til Indstævnte, at Halberstadts Kassererske vel sørgede for, at de Beløb, der indkom paa de transporterede Fordringer, daglig sendtes Indstævnte, men at dette i Almindelighed skete uden Angivelse af, fra hvilke Debitorer Beløbet stammede. Det maa derfor betragtes som in confesso, at Halberstadt, der ved de ovenanførte Transporter i Almindelighed havde tiltransporteret Indstævnte Fordringer til et noget større samlet Beløb end det Laan, han havde faaet af Indstævnte, selv beholdt, hvad der var tilbage af de paagældende Fordringer, naar Laanet helt var indfriet med Tillæg af den Diskonto og Provision, Indstævnte beregnede sig. Det er oplyst, at det nu og da er sket, at Halberstadt uden Indstævntes Vidende har ladet sin Kassererske ombytte saaledes Indstævnte tiltransporterede Fordringer med andre.

Da Grosserer Halberstadt afgik ved Døden Søndag den 6 August 1911, beløb de Indstævnte tiltransporterede Fordringer sig til ialt 15,377 Kr. 59 Øre, og der henlaa Varer i de paagældende Lagerrum for over 60,000 Kr. foruden nogle Varer, der var leverede Halberstadt i Konsignation. Nøglerne til de forannævnte Lagerlokaler laa den paagældende Søndag i Afdødes Forvalters Jernskab paa Forvalterkontoret, men da Indstævntes Sagfører Mandag Morgen fik Nys om Dødsfaldet, forlangte og fik han dem udleverede. Da det var Eksekutorerne om at gøre ikke at blive nødsagede til at lukke Forretningen, indgik Overretssagfører Otto Bing, der dengang gik ud fra, at Pantsætningen af Varelageret ikke kunde anfægtes, paa, for at faa Nøglerne udleverede, at betale Indstævntes Sagfører kontant, hvad han fik ind for Varer,

han udtog af den pantsatte Beholdning, men der opstod senere Tvivl hos ham om Pantsætningens Gyldighed, og efter ved en Fogedforretning at have sat sig i endelig Besiddelse af Nøglerne have Eksekutorerne senere fortsat Driften af Forretningen uden at betale Indstævntes Sagfører noget. Inden denne Fogedforretning havde Indstævntes Sagfører faaet udbetalt 1212 Kr. 89 Øre.

Under nærværende Sag have Eksekutorerne nu paastaet Indstævnte tilpligtet at anerkende, at den skete Pantsætning af Varerne er ugyldig, saaledes at Boet frit kan disponere over Varerne eller disses Provenu, samt til at anerkende, at Pantsætningen eller Overdragelsen af Fordringerne til samlet Beløb 15,377 Kr. 59 Øre er en Nullitet, og endelig til at betale det af Eksekutorerne erlagte Beløb, 1212 Kr. 89 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 6 Januar 1912, indtil Betaling sker.

Indstævnte har, idet han hævder, at baade Pantsætningen og Overdragelsen af Fordringerne ere fuldt gyldige, paastaet sig frifunden.

Begge Parter have paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Da der til en gyldig Haandpantsætning af Varer eller Varelagere maa kræves, at de paagældende Genstande komme i Panthaverens Besiddelse eller i en af ham dertil befuldmægtiget Persons Besiddelse paa en saadan Maade, at Pantsætteren faktisk udelukkes fra selv at kunne disponere over Varerne, da denne Betingelse ikke skønnes at være opfyldt her, hvor Nøglerne til Lagerlokalerne i Almindelighed kun om Natten have været i Indstævntes Besiddelse, og hvor den Forpligtelse, Halberstadts Kontorist har paataget sig overfor Indstævntes Sagfører til paa dennes Vegne at føre et vist Tilsyn med de pantsatte Varer, maa betragtes som betydningsløs i saa Henseende, maa der gives Citanterne Medhold i deres Paastand vedrørende Varelagrene.

De omtalte Transporter af udestaaende Fordringer skønnes ikke at kunne betragtes som virkelige og endelige Transporter, men kun som en Slags Sikkerhedsstillelse i Lighed med Haandpant. Selv om en saadan Sikkerhedsret kan stiftes over Bogfordringer, uanset at de ikke ere knyttede til et af vedkommende Debitor udstedt Haandskrift, kan denne Ret i alt Fald ikke anses behørig stiftet i nærværende Tilfælde, da Debitorerne ikke var underrettede om Sikkerhedsstillelsen. Herefter maa Eksekutorernes Paastande ogsaa med Hensyn til Transporterne tages til Følge.

Hvad det fornævnte Beløb af 1212 Kr. 89 Øre angaar, der maa betragtes som udbetalt Indstævntes Sagfører under en urigtig Formening fra Eksekutorernes Side om, at de var nødte til at betale det, findes Indstævnte at maatte betale det tilbage.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale Citanterne med 400 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 80. Slagtermester **E. I. Stormgaard** (Møldrup)

mod

Sagfører **R. Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at yde Appellanten Erstatning for et ham ved et Mageskifte paaført Tab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1911: Indstævnte, Sagfører R. Andersen, bør for Tiltale af Citanten, Slagtermester E. I. Stormgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

### Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført havde Appellanten nægtet at kautionere for den Ejendommen i Landemærket paahvilende Pantegæld til Fru Nielsen, som Søndergaard ifølge Vilkaarene for Mageskiftet skulde overtage eller indfri, og Indstævnte maa herefter have været paa det Rene med, at Appellanten ikke vilde vedblive at hæfte for den herommeldte Gæld. Ved desuagtet at lade Appellanten paa sin Side opfylde de ham efter Handelen paahvilende Forpligtelser ved kontant Udbetaling og Udstedelse af Obligation m. v. og lade ham udstede Mageskiftet til Søndergaard uden at paase, at denne foretog noget for at frigøre Appellanten for den ommeldte Pantegæld og uden engang at meddele ham, at han som Følge heraf vilde fremdeles hæfte som Debitor for samme, findes Indstævnte ikke at have udført det ham som Appellantens Sagfører paahvilende Hverv med tilstrækkelig Omhu, og han maa derfor være pligtig at godtgøre Appellanten det ham ved Indfrielsen af Obligationen paaførte Tab af 1,141 Kroner 19 Øre. Han vil derhos have at tilsvare Appellanten Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Sagfører R. Andersen, bør til Appellanten, Slagtermester E. I. Stormgaard, betale 1141 Kroner 19 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 Marts 1910, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

**Rettelse.** Pag. 632, 11te Linie forneden, staar: (Den kst. Kammeradvokat), læs: (Winther).

---

Færdig fra Trykkeriet den 5 December 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 44.

---

---

Torsdag den 28 November.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 Juni 1904 blev der i Henhold til Slutseddell af 15 s. M. mellem Slagtermester E. I. Stormgaard og Bygmester Søndergaard under Medvirkning af Sagfører R. Andersen heraf Staden som begge Parters Sagfører afsluttet en Mageskiftehandel, hvorefter Stormgaard til Søndergaard solgte sin Ejendom, Landemærket Nr. 16, og Søndergaard den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 16 f. af Frederiksberg, Fuglebakkevej Nr. 73 til Stormgaard. Vilkaarene for Handelen vare, at Stormgaard skulde overtage eller indfri 18,000 Kr. Gæld i Fuglebakke-Ejendommen, udbetale Søndergaard kontant 2,500 Kr. og give ham en Panteobligation i Ejendommen paa 2,800 Kr., medens Søndergaard med Hensyn til Ejendommen i Landemærket skulde »overtage eller indfri« den paa samme hvilende Pantegæld, nemlig 13,000 Kr. i faststaaende Penge paa 1ste og 2den Prioritet, 4,100 Kr., af hvilke de 1,100 Kr. skulde afdrages ved Ejerskifte, medens Resten stod fra Ejer til Ejer, og endelig en 4de Prioritet til Enkefru Caroline Nielsen, stor til Rest 1,900 Kr., som ikke stod fra Ejer til Ejer. Efter at Stormgaard samme Dag saa vidt muligt havde opfyldt de ham efter Mageskiftekontrakten paa hvilende Forpligtelser, udstedte Søndergaard nævnte Dag Mageskiftet brev paa Ejendommen paa Fuglebakkevej, samtidig med, at Stormgaard til ham udstedte Mageskiftet brev paa Ejendommen i Landemærket, indeholdende den sædvanlige Bestemmelse om, at Søndergaard havde opfyldt eller lovet at opfylde Handelens Betingelser fra sin Side, i hvilken Henseende det dog maa fremhæves, at Stormgaard forinden Udstedelsen af hans Mageskiftet brev havde afslaaet gentagne Henstillinger til ham dels fra Sagfører Andersen, dels fra Søndergaard om at kautionere for de 1,900 Kr.'s Pantegæld til Enkefru Nielsen, som hun kun under saadan Kaution vil lade henstaa hos Søndergaard som Ejendommens nye Ejer.

Sidstnævnte Mageskiftet brev blev derefter forsynet med en Paategning af Sagfører Andersens Fuldmægtig, afgiven uden Stormgaards Vidende og Villie, om at »Retsanmærkning« frafaldes om, at den i Mageskiftekontraktens Post 1, I. d. ommeldte Obligation stor 1,900 Kr. . . ikke overtages af Hr. Søndergaard«, thinglæst den 11 Juli 1904. Saavel Skødet som Sagens øvrige Dokumenter, forblev derefter hos Sagfører Andersen, indtil denne den 16 November 1904 sendte dem til Stormgaard med Regning og Underretning om, at hans Ad-

komst nu var bragt i Orden, hvormed Stormgaard slog sig til Ro, ligesom han heller Intet foretog sig i Anledning af en ham den 7 December 1906 forkyndt Opsigelse fra Enkefru Nielsen af 5 s. M. til ham af den hende tilkørende Obligation, dengang til Rest 1,500 Kr., til Udbetaling i Juni Termin 1907. Da fuld Udbetaling udeblev, anlagde Enkefru Nielsen ved Frederiksberg Birk Sag mod Stormgaard til Betaling af bemeldte Restgæld, der nu ved Indbetaling af Søndergaard var nedbragt til 1,000 Kr., med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 December 1908 og skadesløse Sags Omkostninger, hvilken Paastand ved Dom af 18 Februar 1910 toges til Følge. Under Fremhævelse af, at Sagfører R. Andersen som varetagende hans Interesser i den fornævnte Mageskiftehandel havde været pligtig til ved sin ovennævnte Meddelelse af 16 November 1904 at gøre ham opmærksom paa, at medens Sagen var fuldt ordnet med Hensyn til Fuglebakke-Ejendommen, var dette ikke Tilfældet med Hensyn til Landemærke-Ejendommen, idet Søndergaard ikke overensstemmende med Kontrakten havde overtaget eller indfriet Enkefru Nielsens Retskrav, for hvilket Stormgaard saaledes vedblivende stod som Debitor, ligesom han under disse Forhold burde have undladt at udbetale eller i Søndergaards Favør at anvende Resten af de af Stormgaard i sin Tid udbetalte 2,500 Kr. saavel som at udlevere til Søndergaards Disposition den af Stormgaard udstedte Panteobligation paa 2,800 Kr., hvorved Stormgaard vil være bleven forhindret fra at søge Dækning for sit Tab hos den nu insolvente Søndergaard, har Citanten, Slagtermester E. I. Stormgaard under nærværende Sag søgt Indstævnte Sagfører R. Andersen til Betaling af Tabet, som han opgør saaledes:

Hovedstol ifølge fornævnte Dom . . . . .	1,000 Kr. 00 Ø.
Renter fra 11 December 1908 til 5 Marts 1910. .	61 - 50 -
Sagsomkostninger . . . . .	79 - 69 -
	<hr/>
	<u>1,141 Kr. 19 Ø.</u>

med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Marts 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, dels at Citanten allerede forinden Mageskiftet brevenes Underskrivelse gennem Kautions-Henvendelserne til ham var underrettet om, at Enkefru Nielsen ikke vilde lade sin ved Ejerskifte forfaldne Kapital forblive henstaaende hos Ejendommens nye Ejer, medmindre Citanten vilde paategne Obligationen som Selvskyldnerkautionist, og derfor, da Søndergaard var ude af Stand til selv at indfri denne Gæld, maatte være klar over, at han, naar han nægtede at kautionere, vedblivende vilde komme til at hæfte for den gamle Obligation, men at han desuagtet underskrev Mageskiftet til Søndergaard paa Landemærke-Ejendommen, dels at der fra Citantens Side mangler tilstrækkelig Paavisning af, med hvilken Berettigelse Indstævnte under de foreliggende Forhold i hans Favør skulde have kunnet tilbageholde nogen Del af det Søndergaard betalte kontante Restbeløb eller den til ham udstedte Obligation paa 2,800 Kr., over hvilken Søndergaard — hvad der var Citanten bekendt, da han under-



skrev Mageskiftebrevet — allerede ved Slutsedlens Oprettelse havde disponeret.

Selv om der nu formentlig nok kunde have været nogen Anledning for Indstævnte som Citantens Sagfører til, forinden Citanten underskrev Mageskiftebrevet paa Landemærke-Ejendommen og specielt, da Kautionspørgsmaalet laa for, paa en mere indtrængende Maade end godtgjort, at gøre Citanten opmærksom paa, hvad Følgen af hans Vægning ved at paatage sig Kautionen under de foreliggende Forhold maatte blive for ham, og selv om Indstævntes Skrivelse til Citanten af 16 November 1904 efter sit Indhold synes noget sparsommere affattet, end den foreliggende faktiske Situation gjorde naturlig, saa maa det dog statuere, at Indstævnte ikke i en saadan Grad har savnet Føje til at gaa ud fra, at Citanten i Kraft af sit Kendskab til de faktiske Forhold var tilstrækkelig paa det Rene med, at han løb en Risiko ved at underskrive Mageskiftebrevet, skønt Sagen med Hensyn til Enkefru Nielsens Krav ikke var ordnet overensstemmende med Mageskiftekontrakten, at der heraf kan resultere nogen Forpligtelse for ham til at erstatte Citanten det under nærværende Sag indtalte Tabsbeløb. Og da nu ej heller de gennem Indstævnte senere skete Dispositioner med Hensyn til Citantens konstante Udbetaling og hans til Søndergaard udstedte Obligation kunne anses egnede til at paadrage Indstævnte noget Erstatningsansvar, vil han være at frifinde for Citantens Tiltale under nærværende Sag, hvis Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 375.

Højesteretssagfører Henriques

mod

Jens Jensen (Def. Winther),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Skanderborg Købstads og Hjlemslev-Gjern Herreders Ekstrarets Dom af 29 April 1912: Tiltalte Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Saa bør Tiltalte til Akts. Hads Herreds Landbobank betale 416 Kr. tilligemed Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 21 Juli 1910 at regne, indtil Betaling sker, samt derhos udrede Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lauesen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Tiltaltes paa Auktions-Konditionerne tegnede Erklæring af 25 Maj 1908 er afgivet uden Brug af Stempel.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 August 1912: Tiltalte Jens Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Winther hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skanderborg Købstads Ekstraret indankede Sag er Smed Jens Jensen, der er født den 7 November 1871, og som bortset fra, at han maa antages i Aaret 1892 at have vedtaget at erlægge en Bøde af 8 Kr. for Polituorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Den 21 Februar 1910 købte Tiltalte, der dengang boede i Malling, men som senere flyttede til Skellerup, paa en af Hads Herreds Landboforening afholdt privat Auktion en Hest for en Købesum af 400 Kr. med Tillæg af 16 Kr. eller ialt 416 Kr., der forfaldt til Betaling den 21 Juli samme Aar. I de for Foreningens Auktion gældende Vilkaar, som Tiltalte den 25 Maj 1908 i sin Egenskab af Medlem af Foreningen har tiltraadt med sin Underskrift, bestemmes det bl. a., at de til Salg stillede Effekter ikke blive Køberens Ejendom, forinden Betalingen har fundet Sted, og at Inkassator som Følge heraf er berettiget til, naar Betalingen udebliver, at lade sig sætte i Besiddelse af Effekterne, hvorhos han, hvis nogen Køber senere formenes at være uvederhæftig, er berettiget til uanset den tilstaaede Kredit naarsomhelst at anse Auktionsbeløbene som forfaldne til Betaling og straks at indfordre dem. Ikke desto mindre bortbyttede Tiltalte, efter hvad der ved hans egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, uden at have berigtiget Auktionsbeløbet paa et i Foraaret 1910 afholdt Marked Hesten mod en anden Hest og en kontant Byttesum af 100 Kr., hvorpaa han — saavidt han husker, hen paa Sommeren 1910 — afhændede den sidstnævnte Hest for et kontant Beløb, hvis Størrelse han ikke mindes. Dette saavel som Byttesummen har han forbrugt til at leve for.

Ifølge Sagens Oplysninger varetager Hads Herreds Landbobank Forretningerne som Inkassator ved Landboforeningens Auktioner, og Direktør for nævnte Bank Niels Pedersen har forklaret, at Tiltalte

jævnlig kom til Auktionerne, og at Enhver, der kommer til dem, er bekendt med Auktionsvilkaarene, hvorhos han har tilføjet, at Tiltalte har modtaget en Genpart af Konditionerne, samt at det ved store Opslag paa Auktionspladsen er tilkendegivet, at det Solgte ikke bliver Køberens Ejendom, forinden det er betalt. Efter hans Mening kan der ikke være nogen Tvivl om, at Tiltalte har været bekendt med Forholdet.

Tiltalte har erkendt, at han paa uberettiget Maade har disponeret over den omhandlede Hest; men han har hævdet, at han ikke har skænket det nogen Opmærksomhed, at Ejendomsretten ifølge Konditionerne Indhold først gik over til Køberen, naar Købesummen var erlagt. Han vil vel have været bekendt med, at et Forbehold som det anførte i Almindelighed findes i Konditioner for offentlige Auktioner, hvorimod han ikke har vidst, at det ogsaa gjaldt ved Landboforeningens Auktioner.

Med Hensyn til sin Underskrift paa Auktionskonditionerne har han anført, at det, efter hvad det forekommer ham, af En eller Anden er bleven sagt ham, at Underskriften skulde tjene til at støtte Foreningen mod Angreb fra deres Side, som ønskede den nedlagt. Efter sin Fremstilling har han ikke tænkt paa, at han ved at disponere over Hesten udsatte sig for Straf, og Grunden hertil var efter hans videre Forklaring maaske nærmest den, at han ofte ved Landboforeningens Auktioner havde iagttaget, at Salg af de købte Genstande fandt Sted samme Dag, som Auktionen var afholdt, og det uden at Købesummen for Genstandene endnu var berigtiget. Han nægter at have modtaget nogen Genpart af Auktionskonditionerne og at have set de af Bankdirektør Pedersen ommeldte Opslag.

Bankdirektør Pedersen har paa Landbobankens Vegne nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at betale Banken en Erstatning af 416 Kr. tilligemed Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 21 Juli 1910, indtil Betaling sker, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Idet det nu maa anses betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at statuere, at han, da han afhændede den ommeldte Hest, var bekendt med det fornævnte i Auktionskonditionerne indeholdte Forbehold, findes han ikke ved sit Forhold i saa Henseende at have paadraget sig Strafansvar, og han, om hvem det Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Føje til at antage, at han har villet unddrage sig Betalingen af sin Gæld til Landboforeningen, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorefter der ej heller bliver Spørgsmaal om at tage den nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

---

Nr. 305. Højesteretssagfører Lunn

mod

**Christoph August Rettig (Def. Asmussen),**

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1912: Tiltalte Christoph August Rettig bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 500 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christoph August Rettig til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver samt til Førstnævnte endvidere 5 Kroner for Udlæg.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christoph August Rettig tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 14 Marts 1911 om Indskrænkninger i Adgangen til Omsætning af Præmieobligationer m. m.

Tiltalte har opgivet at være født i Tyskland den 13 Maj 1878 og er ikke fundet straffet her i Landet.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har som Bestyrer for og Aktionær i det af ham i Begyndelsen af d. A. startede Aktieselskab Dansk Depositobank her fra Byen siden Marts d. A. drevet Forretning i Sydtykland med Salg gennem Agenter af tyrkiske 400-Frcs.-Præmieobligationer. Agenterne have efter udsendte Prospekter henvendt sig personlig til Forskellige og mod Forevisning af Forretningsbetingelser og Kontraktblanketter optaget skriftlige Bestillinger hos hvem som helst paa Salg af saadanne Præmieobligationer og samtidig udleveret en Kupon af Bestillingssedlen med Kvittering for Gebyr 1 Mark og Erklæring fra Depositobanken om Kontraktens Opfyldelse.

Ifølge Vilkaarene krediteredes Købesummen, ca. 175—180 Mark, Bestilleren mod Haandpant sætning af Obligationen til Tiltalte, og hver Maaned skulde Køberne erlægge 5 Mark dels som Rente, dels som Afdrag paa Købesummen.

Obligationerne skulde først udleveres Køberne efter hele Købesummens Betaling, og Køberne miste deres allerede erlagte Afdrag ved Udeblivelse med Maanedsbetalingen.

Den af Tiltalte saaledes drevne Virksomhed er i Strid med fornævnte Lovs § 1, og da den saaledes udøvede Virksomhed tillige maa antages at være forbudt i Tyskland ifølge § 7 i den tyske Rigslov af 16 Maj 1894 om Afbetalingsforretninger, vil Tiltalte være at anse efter fornævnte Lov 14 Marts 1911 § 1 efter Omstændighederne med en Bøde af 500 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

---

Fredag den 29 November.

Nr. 304.

Advokat Halkier

mod

**Lorenz Jørgen Lorenzen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af § 3, 2det Stykke, i Lov af 6 Marts 1869 om Klasseloteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1912: Tiltalte Lorenz Jørgen Lorenzen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 300 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ved det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom beskrevne Forhold, herfra til Udlandet at afhænde Andelsbeviser i et svensk Lotteri, kan han ikke anses at have overtraadt § 3 i Lov 6 Marts 1869, og han vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Lorenz Jørgen Lorenzen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretsadvokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lorenz Jørgen Lorenzen tiltales for Overtrædelse af § 3, 2det Stykke, i Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Tiltalte har opgivet at være født den 1 November 1872 i Sverrig og har den 11 Januar 1910 i en af Rettens Afdelinger vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. for Overtrædelse af fornævnte Lovbestemmelse.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har under Navnet »Københavns Obligationskontor« siden Oktober 1911 drevet Handelsforretning med Lodsedler i Idrottslotteriet i Stockholm, idet han har indkøbt hele Originallodder hertil i Sverrig for 10 Kr. Stykket, udstykket disse i Andele for  $\frac{1}{2}$ ,  $\frac{1}{4}$ ,  $\frac{1}{8}$  og  $\frac{1}{10}$  og solgt disse Andelsbeviser til Kunder i Sverrig for henholdsvis 6 Kr. 50 Øre, 3 Kr. 25 Øre, 1 Kr. 65 Øre og 1 Kr. 35 Øre.

Til hver af de tre siden Oktober stedfundne Trækninger har Tiltalte udstykket og solgt Andele i omtrent 50 saadanne Lodsedler.

Som Følge heraf vil Tiltalte, selv om Salget kun er foregaaet til Udlandet, være at anse efter fornævnte Lov 6 Marts 1869 § 3, 2det Stk., efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kr. til Statskassen.

---

Mandag den 2 December.

Nr. 156. **Københavns Magistrat** (Trolle)

mod

**Aktieselskabet »Østasiatisk Kompagni«** (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af den kommunale Skattepligt i Henhold til Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16 for Selskaber, hvis Bruttoindtægt delvis hidrører fra Virksomhed i Udlandet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1911: I Hovedsagen bør de Indstævnte, Københavns Magistrat, til Citanterne, Akts. »Det østasiatiske Kompagni«, betale 27613 Kr. 75 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 16 November 1909, til Betaling sker. I Kontinuationssagen tilkommer der Citanterne hos de Indstævnte som Tilbagebetaling af for meget erlagt Kommuneskat for Skatteaaret 1907—1908 saa stort et Beløb, som der fremkommer som for meget betalt, naar man til Citanternes skattepligtige Indkomst for det nævnte Aar medregner ikke hele den ved ovennævnte Aktieemission indvundne Kursavance, 22 pCt. af 5 Mill. Kr., men kun  $\frac{2}{3}$  af 3,7 pCt. af 5 Mill. Kr., med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 16 September 1910,

til Betaling sker. Sagens Omkostninger betale de Indstævnte Citanterne med 400 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

### Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger kun til Afgørelse det ifølge den indankede Dom under Hovedsagen i 1ste Instans omtvistede Spørgsmaal om Betydningen af Udtrykket »Bruttoindtægt« i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16. Efter de foreliggende Oplysninger maa i Handelsforhold Bruttoindtægt forstaaes paa den af det indstævnte Aktieselskab hævdede Maade, og at Loven er gaaet ud fra denne Betydning, bestyrkes ved de i Dommen anførte Grunde. Som Følge heraf, og da Parterne for Højesteret ere enige om, at det Beløb, der tilkommer Selskabet under Forudsætning af, at Bruttoindtægt forstaaes som anført, udgør 21619 Kroner, vil Appellanten være at tilpligte at betale Aktieselskabet dette Beløb med Renter.

Processens Omkostninger i begge Instanser vil Appellanten have at betale Aktieselskabet med 800 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Københavns Magistrat, bør til Indstævnte, Aktieselskabet »Østasiatisk Kompagni«, betale 21619 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 16 November 1909, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Appellanten til Indstævnte med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag have Citanterne, Akts. »Det østasiatiske Kompagni«, i Hovedsagen paastaaet de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtede at betale principalt 27,613 Kr. 75 Øre, som Citanterne mene at have betalt for meget i Skat til Københavns Kommune for Skatteaarene 1906—1907 og 1907—1908, subsidiært 1597 Kr. 50 Øre, som Citanterne i hvert Fald ville have betalt for meget i Kommuneskat for Skatteaaret 1907—1908, i begge Tilfælde med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Hoved-Forligsklagens Dato den 16 November 1909.

De Indstævnte have erkendt at skyldte Beløbet 1597 Kr. 50 Øre og have i Hovedsagen paastaaet sig frifundne mod at betale dette Beløb med Renter som paastaaet.

Mellem Parterne er der Enighed om, at Citanternes Nettoindtægt for de paagældende Skatteaar har andraget henholdsvis 1,400,544 Kr. og 2,649,659 Kr. Idet nu Citanternes Bruttoindtægt for en Del hid-

rører fra Virksomhed i Udlandet, drejer Tvisten mellem Parterne sig om, hvor stor en Del af Nettoindtægten, der, som svarende til den fra Udlandet hidrørende Bruttoindtægt i Medfør af § 16 i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 er skattefri. Medens Parterne ere enige om, at den skattefri Del af Nettoindtægten skal være den samme Brøkdel af den hele Nettoindtægt som den fra Udlandet hidrørende Del af Bruttoindtægten er Brøkdel af hele Bruttoindtægten, have Citanterne anbragt, at Bruttoindtægt af Selskabets Handel er ensbetydende med Handelens Bruttoavance, d: hvad der er indgaaet ved Salg af Handelsvarer efter Fradrag af Indkøbssummerne samt de specielle til hver enkelt Handelsforretning knyttede Udgifter som Told, Fragt og Assurance, medens Skatteraadet og Overskatteraadet, hvortil Citanterne have indanket Afgørelsen, have anset Bruttoindtægten som ensbetydende med Selskabets Omsætning. Citanterne have derefter under Reservation indbetalt 48,360 Kr. i kommunal Indkomstskat, medens de i Henhold til den af dem hævdede Opfattelse mene kun at have været pligtige til at indbetale ialt 20,746 Kr. 25 Øre. Det paastævnte Beløb udgør Differencen mellem disse Beløb.

Medens det paa den ene Side — bl. a. under Hensyn til de Vanskeligheder, der ofte ville være ved en forholdsmæssig Fordeling af en Forretnings Generalomkostninger paa dens Virksomheder henholdsvis i Ind- og Udlandet — er forstaaeligt, om Loven til Udfindelse af den skattefri Brøkdel af Indkomsten lægger Vægt — i Stedet for paa Nettoavancen — paa Bruttoavancen, altsaa uden Fradrag af Generalomkostningerne, kan det paa den anden Side ikke have Formodningen for sig, at en Lov om Indkomstbeskatning til Udfindelse af den skattefri Brøkdel af Indkomsten skulde lægge Vægt paa en om den virkelige Indkomst saa lidet oplysende Faktor som Forretningens Omsætning. Da nu begge Forstaaelser af Ordet »Bruttoindtægt« ere mulige, findes den Førstnævnte — i hvilken Henseende bemærkes, at det nævnte Udtryk kan være valgt i Stedet for Bruttoavance af udelukkende sproglige Hensyn — at burde foretrækkes, og da det ikke af de Indstævnte er bestridt, at Skattebeløbene efter den af Citanterne hævdede Opfattelse udgør de af dem anførte Beløb, ville de Indstævnte i Hovedsagen være at tilpligte at betale Citanterne det principalt paastævnte Beløb.

I Kontinuationssagen have Citanterne paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale 9310 Kr., hvilket Beløb de paastaa at have betalt for meget i Kommuneskat for Skatteaaret 1907—1908 som en Følge af, at en Post, Kursavance ved Aktieemission, stor 1,100,000 Kroner, urigtig er medregnet til deres Skatteindtægt for dette Skatteaar med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Kontinuationssklagens Dato den 16 September 1910.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne i Kontinuationssøgmaalet.

Begge Parter have derhos under dette nedlagt subsidiære Paastande.

De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand først anbragt, at Citanterne ere udelukkede fra at søge Beløbet tilbage, fordi de have betalt det efter Skatteraadets Kendelse uden Reservation, men heri kan der ikke gives dem Medhold, da de maa antages at have været indforstaaede



med, at Citanterne kun betalte Skat af det fornævnte Beløb, fordi de gik ud fra, at de var pligtige dertil.

Dernæst have de Indstævnte anbragt, at den indvundne Overkurs er en Gevinst for Citanterne og derfor i Medfør af Lov Nr. 85 af 15 Marts 1903 § 16 maa betragtes som skattepligtig Indtægt.

I Overensstemmelse med en her ved Retten den 31 Januar 1910 afsagt Dom i en af de Indstævnte mod Akts. Københavns Laane- og Diskontobank anlagt Sag maa det imidlertid antages, at den nævnte Kursavance, der efter det Oplyste i det Hele er tillagt Selskabets Reservefond ekstraordinært, kun forsaavidt vil være at betragte som skattepligtig Indtægt, som der herved maa antages at være indvundet anden Værdi for Aktieselskabet end den Indbetaling, der svarer til de afhændede Aktieanparter.

I saa Henseende fremgaar det af Sagen, at der i 1905 skete en Udvidelse af Selskabets Aktiekapital fra 10 til 15 Mill. Kr., at de 5 Mill. Kr. nye Aktier afsattes til en Kurs af 122, hvorved som Kurs-difference fremkom de fornævnte 1,100,000 Kr., og at de af Selskabet opsparede Fonds forinden Udvidelsen udgjorde 18,3 pCt. af Aktiekapitalen. Men da herefter de tidligere Aktiers Værdi er bleven forøget som Følge af Emissionen, maa den Del af Udvidelsens Overskud, der er tilflydt disse Aktier, betragtes som skattepligtig Indkomst for Selskabet. Denne Del findes at maatte bestemmes til  $\frac{2}{3}$  af 3,7 pCt. af 5 Mill. Kr., og dette Beløb vil derfor være at medregne til Citanternes skattepligtige Indkomst for det nævnte Skatteaar.

Citanternes Tilgodehavende i Kontinuationssagen vil være at bestemme i Overensstemmelse hermed. Da Proceduren imidlertid ikke yder tilstrækkeligt Materiale til Beløbets Udregning, vil der i saa Henseende kun kunne gives anerkendende Dom med Hensyn til den foreliggende Tvist.

Sagens Omkostninger i Hoved- og Kontinuationssagen, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville de Indstævnte have at betale Citanterne med 400 Kroner.

---

Tirsdag den 3 December.

Nr. 268.

Højesteretssagfører Bache

mod

Sofus Christian Hansen (Def. Overretssagfører Byrdal),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1912: Tiltalte Sofus Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schmidt og Paludan,

30 Kr. til hver. Til Firmaet Kahmann & Engelking bør Tiltalte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale 237 Kr. 91 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige findes at kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om den Tiltalte paalagte Erstatning af 237 Kroner 91 Øre maa bortfalde, da han efter Dommens Afsigelse har betalt Beløbet.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om den Tiltalte paalagte Erstatning bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bache og Overretssagfører Byrdal 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Sofus Christian Hansen, der tiltales for Bedrageri, er født den 7 Maj 1881 og ikke tidligere funden straffet.

Der har i 1910 og 1911 ved et af Rettens Kriminalkamre verseret 3 forskellige Sager imod Tiltalte, der i dem alle var sigtet for Bedrageri; under den ene Sag var han arresteret fra den 8 Februar 1911 til den 21 Marts samme Aar, men disse Sager ere sluttede uden Tiltale, hvilket ogsaa er Tilfældet med 2de under denne Sag behandlede Forhold, hvorunder der ligeledes har været rejst Sigtelse mod Tiltalte for Bedrageri. Disse Sigtelser have blandt Andet angaaet Misbrug med Hensyn til betroede Midler.

I den til Paakendelse foreliggende Sag ere Omstændighederne følgende:

I Sommeren 1910 overgav Firmaet Kahmann & Engelking i Bielefeld til Tiltalte, som dengang drev Sagførervirksomhed her i Byen sammen med Overretssagfører P. Jonsson, to Fordringer til Inkassations, begge paa et herværende Skrædderfirma, Aktieselskabet Wille Sørensens Eftflg., hvis Bestyrer og egentlige Indehaver var nuværende Agent Søren Laursen Sørensen. Denne underskrev for begge Fordrings Vedkommende frivillige Forlig, ved hvilke han indgik paa at betale Hovedstol med Renter og Omkostninger, derunder Inkassations-salær. Ifølge de Forligsudskrifterne paategnede Opgørelser beløb herefter den første Fordring, en Veksel stor 215 M. 70 Pf., sig til inklusive Omkostninger ialt . . . . . 223 Kr. 33 Øre og den anden, Varepost 126 Mk. 35 Pf., til inklusive Omkostninger ialt . . . . . 141 — 95 —

For Restgælden efter det første Forlig til Beløb, afset fra Omkostninger, 159 Kr. 33 Øre, blev der den 12 Juli 1910 paa Tiltaltes Begæring gjort Udlæg i 3 Aktieselskabet tilhørende udestaaende Fordringer, og Udgifterne ved Forretningen blev under denne opgjort til . . . . . 14 Kr. 53 Øre

---

379 Kr. 81 Øre

---

Den 25 August 1910 tilskrev Tiltalte Kahmann & Engelking, at der til Dato paa Firmaets Fordringer paa Wille Sørensens Eftfl. kun var indgaaet 50 Kr., dog haabede han, at det hele Beløb vilde kunne inddrives. Som det nærmere nedenfor fremstilles, var dette urigtigt, idet der den paagældende Dag var indbetalt ialt 110 Kr. En Udtalelse i samme Brev om, at Tiltalte havde gjort Eksekution »in Ladenware«, hvis Realisation maatte udsættes i 8 Uger, var, som det fremgaar af det Foranstaaende, ligeledes urigtigt, idet Udlæget var givet i udestaaende Fordringer. Tiltalte gik forøvrigt senere ind paa ikke at forfølge den ved Udlæget opnaaede Ret til Inkassation af de udestaaende Fordringer.

Da Kahmann & Engelking i den derefter følgende Tid forgæves havde rykket Tiltalte for Afregning, henvendte de sig til Overretssagfører Falbe-Hansen, efter hvis Opfordring Tiltalte under den 13 Juli 1911 fremsendte Opgørelser over de paa de to Inkassationer »indgaaede kontante Beløb«.

I Opgørelsen vedrørende den første Veksel, stor 215 Mk. 70 Pf., staar anført, at Debitor i 3 Gange i Juni 1910 har indbetalt ialt . . . . . 40 Kr. » Øre

Paa Debetsiden staar imidlertid opført dels Udgifter ved Oprettelse og Ratihabering af Forlig, dels Omkostninger ved Eksekution, dels Salær til Beløb ialt . . . . . 36 — 24 —

hvorefter der som Saldo i Kreditors Favør kun opføres . . . . . 3 Kr. 76 Øre

I Opgørelsen vedrørende den sidste Inkassation, Varepost paa 126 Mk. 35 Pf., staar anført, at Debitor i 3 Gange i Juli og August 1910 har indbetalt ialt . . . . . 70 Kr. » Øre

hvorfra drages Udgifter ved Forligets Oprettelse og Ratihabering samt Salær og Porto til Beløb ialt . . . . . 17 — 67 —

hvorefter der som Saldo i Kreditors Favør opføres 52 — 33 —

I en Følgeskrivelse udtaler Tiltalte, at den samlede Saldo . . . . . 56 Kr. 09 Øre

selvfølgelig staar til Disposition — dette Beløb har han ogsaa betalt — og at der som allerede mundtlig meddelt for Resten af Fordringerne

er i Kreditors Interesse givet Transport paa en Debitor tilhørende udestaaende Fordring.

Da Tiltalte ikke har efterkommet forskellige Anmodninger fra Overretssagfører Falbe-Hansen om yderligere Indbetaling, anmodede Kahmann & Engelking ved Skrivelse af 3 November 1911 Politidirektøren om at tage sig af Sagen, som derefter blev henvist til Undersøgelse ved et Kriminalkammer.

Ved denne Undersøgelse er Følgende oplyst:

Aktieselskabets tidligere Bestyrer, ovennævnte Agent Sørensen, har under Sagen som Vidne edelig forklaret, at da han overfor Tiltalte, der fra tidligere Tid skyldte Aktieselskabet ca. 25 Kr. for leveret Tøj, beklagede sig over de store Inkassationsomkostninger — Tiltalte havde paa dette Tidspunkt yderligere 3 Fordringer paa Aktieselskabet til Inkassations for et Firma Frankenburg & Co., — foreslog Tiltalte, at Vidnet skulde levere ham Tøj herfor, hvilket ogsaa skete, idet Tiltalte i Efteraaret 1910 fik leveret 1 Overfrakke, 1 Jaketklædning, 1 Vest og noget Linned. Da Jaketklædningen ikke passede, fik Tiltalte for denne Post et Afslag i Prisen, hvorefter det samlede Beløb, der skulde afgaa i Inkassationen, heri indbefattet Tiltaltes gamle Gæld, blev aftalt til 172 Kr. Tøjet skulde afskrives paa Frankenburg & Co.s Konto, der var den største. Denne Opgørelse blev foretaget samtidig med, at Vidnet den 13 September 1910 indbetalte til Tiltalte kontant 500 Kr., og da han derefter den 13 Oktober samme Aar yderligere indbetalte 133 Kr. 23 Øre, havde han dermed afgjort hele Aktieselskabets Gæld med Renter og Omkostninger til de to nævnte Firmaer.

Da Vidnet betalte det sidste Beløb, sagde Tiltalte udtrykkeligt, at han vilde give ham Restkvittering, saaledes at hele Beløbet var ude af Verden.

Tiltalte havde lovet at sende Vidnet Kvittering for de 172 Kr., men trods gentagne Anmodninger har Tiltalte ikke sendt den. Efter Vidnets yderligere Forklaring har Tiltalte, efter at være krævet af Overretssagfører Falbe-Hansen, i Telefonen bedt Vidnet om at give sig en Transport, idet Tiltalte udtalte, at der ingen Mening var i, at Tiltalte skulde betale Kahmann og Engelking hele Beløbet, da Aktieselskabet i Mellemtiden var gaaet fallit — dette skete ved Nytaarstid 1911 — og Aktieselskabets andre Kreditorer derfor ikke fik deres Tilgodehavende.

Til den i Anledning af Anmeldelsen optagne Politirapport forklarede Tiltalte, at Sørensen til ham havde indbetalt nogle mindre kontante Beløb, som han mente ikke oversteg 90 Kr., hvilket Beløb han endog var i Tvivl om at have modtaget kontant, da det var muligt, at han havde faaet Lingeri for nogle af Beløbene.

Med Hensyn til forskellige ham samtidig foreviste Kvitteringer for ialt 305 Kr. 18 Øre gjorde han gældende, at han ikke havde modtaget disse Beløb kontant, men at der var leveret ham Varer for dem. Da der imidlertid blandt disse var en Klædning, som slet ikke passede ham og derfor var værdiløs for ham, mente han, at Anmeldernes Fordring skulde være noget mindre end de 265 Kr., som de forlangte, da det udelukkende var i Anmeldernes Favør, at han var gaaet ind paa selv at staa som Skyldner i Stedet for Sørensen.

I et den 5 December 1911 afholdt Forhør erklærede han ikke at

have modtaget paa Anmeldernes Fordring paa Aktieselskabet Wille Sørensens Eftlg. mere end ialt 110 Kr.

Ved den af Retten foretagne Undersøgelse fremkom imidlertid an-gaaende Aktieselskabets Indbetalinger til Tiltalte følgende Oplysninger:

Samtidig med Inkassationen af Kahmann & Engelkings 2 Fordringer, der med Omkostninger androg ialt, jfr. ovenfor . . . . .	379 Kr. 81 Øre
havde Tiltalte, som ovenfor anført, paa samme De- bitor 3 andre Fordringer til Inkassation for et Firma Frankenburg & Co., hvis Fordringer med Omkostninger og til Dels Renter af Tiltalte var opgjort til ialt . . . . .	918 — 30 —
Naar hertil lægges Renter af de andre Fordringer, til Beløb ca. . . . .	12 — , —
<hr/>	
blev Aktieselskabets samlede Skyld til de to Fir- maer ialt . . . . .	1310 Kr. 11 Øre
Under Sagen maa det ved fremlagte Kvitteringer an- ses godtgjort, at Aktieselskabet paa denne Gæld i forskellige Afdrag — det sidste den 13 Okto- ber 1910, da der indbetales 133 Kr. 23 Øre — har til Tiltalte indbetalt kontant ialt . . . . .	1138 — 23 —
<hr/>	
Rest . . . . .	171 Kr. 88 Øre

Ifølge Kvitteringernes Udvisende er der heraf paa Gælden til Kahmann & Engelking betalt 281 Kr. 95 Øre, foruden at Kvitteringen den 13 Oktober 1910 paa 133 Kr. 23 Øre lyder paa Indbetaling »for Regning Frankenburg & Co. & Kahmann & Engelking«.

Herefter maa den af Vidnet Sørensen afgivne og ved forskellige Opgørelser nærmere bestyrkede Forklaring, hvorefter der paa Inkassationer til de 2 Firmaer skulde afgaa for Varer ialt 172 Kr., medens Resten af Firmaernes Tilgodehavende hos Aktieselskabet med Renter og Omkostninger er afgjort ved kontante Indbetalinger til Tiltalte, anses saaledes bekræftet, at den uanset Tiltaltes væklende Udtalelser paa det heromhandlede Punkt vil være at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse. Tiltalte har da ogsaa udtrykkelig erkendt, at ved Betalingen den 13 Oktober 1910 af 133 Kr. 23 Øre var Sørensens Mellemværende med Anmelderne afgjort, at han betragtede det som overflødigt at give Sørensen Kvittering for Klæderne, naar han kvitterede for Restbeløbet af den kontante Sum, og at han i sin Kassebog har afkrydset saavel dette Beløb som en tidligere Indbetaling fra Sørensen paa 500 Kr., hvilket netop var Udtryk for, at hele Mellemværendet var afgjort, og der ikke var mere at erindre, samt at han derefter stadig havde været paa det Rene med, at han ikke skulde kræve Sørensen for yderligere kontante Indbetalinger, hvad han heller ikke har gjort. Han har videre forklaret, at han plejede at foretage saadan Afkrydsning, naar Beløbene var indførte i Hovedbogen eller Journalen.

De her nævnte Beløb findes dog ikke indførte paa nogen Konto i hans Inkasso-Journal, som forsaavidt angaar Anmeldernes heromhandlede Konti ikke viser andre Indbetalinger end dem, der findes opførte paa hans Opgørelser pr. 13 Juli 1911 til Beløb ialt 110 Kr. Som Grund, hvorfor han har afkrydset de nævnte Poster i Kassebogen, har han ogsaa anført, at han kendte og huskede de Forhold ud og ind. Naar han desuagtet ikke har afregnet Beløbene med Kahmann & Engelking, kom det efter hans Forklaring deraf, at han, uagtet han havde kvitteret Anmeldernes Fordringer paa Aktieselskabet Wille Sørensens Eftflg., dog ikke var paa det Rene med, om han ikke kunde fradrage Noget i Betalingen til Anmelderne for Mangler ved Klædningen.

Han har forøvrigt nægtet at have bedt Sørensen om Transport og at have udtalt sig om, at Anmelderne ikke skulde have hele det betalte Beløb.

Hvad nu angaar det af Tiltalte for Varer afskrevne Beløb af 172 Kr., bemærkes, at Tiltalte, som tilmed for tre af Fordringerne havde foretaget Udlæg hos Aktieselskabet Wille Sørensens Eftflg., har været uberettiget til for de ham til Inkassation overgivne Fordringer at lade sig levere Varer til eget Brug eller lade kvittere egen Gæld, medmindre han samtidig havde afregnet det tilsvarende Beløb eller dog konstateret Forholdet eller paa anden Maade sikret sine Mandanter Betalingen. Tiltalte har imidlertid intet i saa Henseende foretaget, men maa efter det Foreliggende antages at have benyttet den Uklarhed, Forholdet fik, til at unddrage sig Betaling.

I saa Henseende bemærkes, at Tiltalte har været paa det Rene med, at Aktieselskabet Wille Sørensens Eftflg.s hele Skyld var afgjort, idet han efter Modtagelsen af den sidste Indbetaling den 13 Oktober 1910 ikke har krævet Aktieselskabet for yderligere Betaling eller foretaget noget Skridt med Hensyn til de foretagne Udlæg, uagtet Aktieselskabet endogsaa kort efter gik fallit.

Tiltalte har endvidere erkendt, at Spørgsmaalet om Mangler ved de leverede Klæder kun var et Mellemværende mellem ham og Sørensen, men denne har edelig forklaret, at Tiltalte efter Jaketklædningens endelige Aflevering ikke har gjort nogen Indsigelse med Hensyn til den, — hvad Tiltalte dog har bestridt uden imidlertid at anføre noget Brev senere end den 5 November 1910 til Sørensen om Jakkens Aflevering — samt at Tiltalte ej heller har forlangt noget Beløb godtgjort herfor.

Naar Tiltalte derfor overfor Kamann & Engelking, hvem han i tidligere Breve havde givet urigtige Oplysninger om Inkassationen, trods Paakrav intet Skridt til Afregning har foretaget, førend han blev krævet gennem en Sagfører og da fremkom med den mangelfulde Opgørelse af 13 Juli 1911 — paa hvilken han urigtig dels har undladt

---

Færdig fra Trykkeriet den 12 December 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 45.

---

---

Tirsdag den 3 December.

at kreditere Kahmann & Engelking Andel i de den 13 September og den 13 Oktober 1910 indgaaede Poster, dels har debiteret dem for de af Debitor allerede erstattede positive Udlæg til oprettede Forlig og foretaget Eksekution til Beløb ca. 20 Kr. — og derhos forsømte at bringe paa det Rene, hvor meget han erkendte at skyldte, eller at betale dette Beløb under Henviisning til Mangler ved de leverede Klæder, i hvilken Henseende Tiltalte efter sin endelige Opgørelse kun har paa-staaet fradraget 67 Kr., hvoraf han kun har begrundet de 45 Kr. vedrørende Jaketklædningen, altsaa kun en mindre Del af det Beløb, han var pligtig at afregne, maa dette Forhold fra Tiltaltes Side, selv Manglernes Eksistens forudsat, betragtes som Udflugter for at undgaa Betaling, saa meget mere, som Sørensens Forklaring om, at de 172 Kroner skulde afskrives paa Frankenburg & Co.s Konto, hvad Tiltalte har bestridt, bekræftes ved, at der paa Kahmann & Engelkings Fordringer efter Indbetalingen af de 500 Kr. den 13 September 1910 kun resterede 97 Kr. 86 Øre, og Tiltalte ej heller gjorde endelig Afregning overfor Frankenburg & Co.

Selv om Tiltalte, som af ham forklaret, har foretaget Opgørelsen af 13 Juli 1911 paa staaende Fod efter sin Inkasso-Journal, maa han, da han — ogsaa efter at have haft Anledning til at undersøge Sagen nærmere — har fastholdt denne Opgørelses Rigtighed og selv efter at være foreholdt Kvitteringerne af 13 September og 13 Oktober 1910 har erklæret ikke at kunne erkende at have modtaget disse Beløb kontant, og at han kun skyldte Kahmann & Engelking et Beløb for Klæderne, hvilket Tiltalte endelig har opgjort til 115 Kroner, anses for svingagtig at have tilvendt sig Resten af de af ham for Kahmann & Engelking inkasserede Beløb samt at have fragaaet Modtagelsen af de den 13 September og den 13 Oktober 1910 indgaaede Poster.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 252 og 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver.

Efter derom nedlagt Paastand vil Tiltalte derhos have at betale

Kahmann & Engelking 265 Kroner 4 Øre med Fradrag af 27 Kroner 13 Øre for Tiltaltes Udlæg for dette Firma i to andre Sager, eller 237 Kroner 91 Øre.

---

Onsdag den 4 December.

Nr. 134.      Enke **Mette Thomsen**, født **Sandal**  
(Winther efter Ordre)

mod

**Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898**  
(Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om det indstævnte Selskabs Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1911: De Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, bør for Tiltale af Citantinden, Enke Mette Thomsen, født Sandal, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær hos det Offentlige tillægges der Overretssagfører M. A. Meyer 50 Kr. og Sagfører A. Tønnesen af Nykøbing paa Mors 30 Kr.

### Højesterets Dom.

For Højesteret har det indstævnte Selskab frafaldet den i forrige Instans fremsatte Indsigelse, at Appellantinden maa anses ved Modtagelsen af de i den indankede Dom ommeldte 16 Kroner at have afskaaret sig fra at gøre videre Krav gældende mod Selskabet. Af Sagens Oplysninger fremgaar, at afdøde Gaardejer Thomsen har været ulykkesforsikret i Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikringsselskab for et Beløb, som er udbetalt i Anledning af hans Død, og for Højesteret er det oplyst, at denne Udbetaling er sket paa Grundlag af en fra Selskabets Læge, Overlæge P. N. Hansen, fremkommen Udtalelse gaaende ud paa, at man synes vanskelig at kunne benægte i hvert Fald en vis Sammenhæng mellem det stedfundne Ulykkestilfælde og Lungebetændelsen.

Efter denne og de andre i den indankede Dom gengivne Lægeerklæringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa der anses at være fremkommen en saadan Formodning for, at Ulykkestilfældet har foraarsaget den Lungebetændelse, der bevirkede Døden, at Bevisbyrden for, at Døden ikke destomindre skyldes Omstændigheder, der falde udenfor det indstævnte Selskabs Risiko, ifølge Policens i Dommen citerede § 25 maa paa hvile Selskabet. Da nu dette ikke har ført saadant Bevis, vil



det have at betale Appellantinden efter hendes Paastand 1984 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter vil det indstævnte Selskab have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, bør til Appellantinden, Enke Mette Thomsen, født Sandal, betale 1984 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 19 Marts 1910, indtil Betaling sker. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, samt i Salarium til Overretssagfører M. A. Meyer 50 Kroner, til Sagfører A. Tønnesen af Nykøbing paa Mors 30 Kroner samt for Højesteret til Højesteretssagfører Winther 100 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Litra A Nr. 13,811 af 17 Februar 1906 forsikrede Citantinden, Enke Mette Thomsen, født Sandals, afdøde Mand, Gaardejer Søren Kristensen Thomsen, sig hos de Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898, for et Tidsrum af 5 Aar mod voldsom Død og Legemsbeskadigelse, foraarsaget enten ved Ulykkestilfælde eller ved ydre Vold, saaledes at der i Tilfælde af Død skulde udbetales 2000 Kr. og i Tilfælde af forbigaaende fuldstændig Arbejdsudygtighed 2 Kroner daglig.

Policens § 10, 1ste Stykke, lyder saaledes:

»§ 10. Selskabet yder ingen Erstatning for sædvanlige »Sygdomme«, dog at Erstatning ydes for Blodforgiftninger, paadragne ved Ulykkestilfælde eller den Forsikrede paaført Vold (derunder ogsaa Insektstik og Slangebid) der iøvrigt falder ind under Selskabets Risiko, naar Vedkommende har paadraget sig Forgiftningen ved det ham ved Ulykkestilfældet eller Volden paaførte Saar«, og Policens § 25 lyder saaledes:

»§ 25. Med Hensyn til Bevisbyrden for, hvorvidt en indtruffen Død eller Skade skyldes en under Selskabets Risiko faldende Omstændighed eller ej, gælde følgende Regler: Give de objektivt foreliggende Omstændigheder Formodning for, at Døden eller Skaden er foraarsaget ved et under Selskabets Risiko faldende Forhold, har Selskabet, hvis det vil fri sig for at tilsvare Erstatning, Bevisbyrden for, at Døden

eller Skaden ikke desto mindre skyldes Omstændigheder, der ligge udenfor dets Risiko. Giv de objektivt foreliggende Omstændigheder Formodning for, at Døden eller Skaden er foraarsaget ved et udenfor Selskabets Risiko faldende Forhold, har den Tilskadekomne eller den efter Policen Berettigede Bevisbyrden for, at Døden eller Skaden ikke desto mindre skyldes en under Selskabets Risiko faldende Omstændighed. Giv endelig de objektivt foreliggende Omstændigheder hverken Formodning for det Ene eller Andet, har den Forsikrede eller den efter Policen berettigede Bevisbyrden for, at Døden eller Skaden skyldes et under Selskabets Risiko faldende Forhold.

Den 27 August 1909 paadrog Forsikrede sig ved et Fald fra en Vogn et Brud paa 10de Ribben i venstre Side, for hvilket han den 30 s. M. henvendte sig til Læge Jens Lund af Ø. Jølby. Den 3 September s. A. blev Læge Lund hidkaldt af Forsikrede, og han konstaterede da, at Forsikrede led af Lungebetændelse i højre Side. Den 7 s. M. tilsaa han Forsikrede. Om Morgenen den 8 s. M. afgik denne ved Døden.

Under nærværende Sag gør Citantinden, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, gældende, at Dødsfaldet maa anses foraarsaget ved det ved Faldet fra Vognen forvoldte Ribbensbrud, og hun paastaar derfor de Indstævnte tilpligtede at betale 2000 Kr., hvilket Beløb hun dog under Sagens Drift har nedsat med et Beløb af 16 Kr., som de Indstævnte ved en Agent have udbetalt til hendes Søn, Tjenestekarl Thomas Thomsen. Endvidere paastaar hun sig tilkendt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19 Marts 1910 samt de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær saavel til hendes her for Retten beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. A. Meyer som til Sagfører A. Tønnesen af Nykøbing paa Mors, der har været beskikket til at varetage hendes Tarv under tvende Tingsvidnesager. Disse Salærer har hun derhos i hvert Fald paastaet udrede af det Offentlige.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte i første Række paaberaabt sig, at fornævnte Tjenestekarl Thomsen ved Modtagelsen af de 16 Kr., der udgør Daggenge for Tiden til Dødsfaldet, 20 Kr. ÷ Honorar for Lægeattesten 4 Kr., har »for Mette Thomsen« underskrevet en Kvittering, der lyder paa, at de 20 Kr. ere modtagne som fuld og rigtig Erstatning i Henhold til Policen for det Afdøde overgaaede Ulykkestilfælde, og at Citantinden derefter har modtaget og beholdt Beløbet.

Da det imidlertid ikke er godtgjort, at Citantindens nævnte Søn har haft Bemyndigelse til for Citantinden at give Afkald paa det under nærværende Sag indtalte Krav paa Erstatning, og da der efter det Foreliggende ej heller i Citantindens Modtagelse af de 16 Kr. tør indlægges et saadant Afkald, vil der ikke af den Grund kunne tillægges de Indstævnte Frifindelse.

Sagens Afgørelse kommer herefter til at bero paa, om Dødsfaldet kan anses foraarsaget ved Ulykkestilfældet.

Fornævnte Læge Lund har som Vidne forklaret, at det, efter

hvad han antager, er overvejende sandsynligt, at den Lungebetændelse, hvoraf Forsikrede døde, hidrørte fra Ribbensbrudet, at det ikke er ualmindeligt, at en ydre Læsion, navnlig naar den har sit Sæde i Bryst-regionen, foraarsager Lungebetændelse, som da ikke behøver at angribe den nærmeste Lunge, men ogsaa kan angribe den anden, samt at Forholdet efter hans Mening er det, at den ved Ribbensbrudet bevirkede Forstyrrelse af Blodcirkulationen i Brystrummet disponerer for Betændelser.

Justitsraad, Læge Johan Kristian Hinding af Nykøbing paa Mors, der har kendt Forsikrede i mange Aar, har som Vidne forklaret, at det meget vel kan antages, at Forsikredes Død skyldes det ham overgaaede Ulykkestilfælde i Forbindelse med Lungebetændelsen, som atter kan være en indirekte Følge af Ulykkestilfældet, men at han dog ikke tør udsige, at Forsikredes Død nødvendig skyldes Ulykkestilfældet. Han har yderligere forklaret, at det ikke er ualmindeligt, at en Lungebetændelse foraarsages ved en af ydre Stød hidført Beskadigelse, og at der intet er til Hinder for, at Lungebetændelsen kan vise sig i en anden Side end den beskadigede, om end dette ikke er almindeligt.

Han har endelig bemærket, at den Omstændighed, at Forsikrede var Afholdsmand og derhos en kraftig og sund Mand, bestyrker den Antagelse, at Lungebetændelsen skyldes Ulykkestilfældet.

Overkirurg, Professor, Dr. med. E. A. Tscherning, hvem de Indstævnte have forelagt Sagen, har i den Anledning afgivet en Erklæring, der lyder saaledes:

»Som Svar paa Spørgsmaal angaaende Hr. Gaardmand Thomsens Ulykkestilfælde, Sygdom og Død tjener Følgende:

Sagen er fra første Færd kommet ind i et fejlt Spor, idet Diskussionen p. Gr. a. de foreliggende Attester er kommen til at dreje sig om, hvorvidt Lungebetændelsen i højre Side er foraarsaget ved det ukomplicerede Brud af 10de Ribben paa venstre Side. Det er Ribbensbrudets og Lungebetændelsens Aarsagsforbindelse med Dødsfaldet, der er af Interesse.

- I. Medens den i Erklæringerne paastaaede Aarsagsforbindelse er ganske usandsynlig (»udelukket« er jo meget stærkt), og
- II. medens en Læges personlige Kendskab til en Patient kun betyder noget i en Sammenhæng som denne, naar Motiveringen gaar ud paa, at Lægen kender Patienten som en svagelig eller meget modtagelig Person, og
- III. medens endelig en Mands Sundhed og Afholdenhed kun spiller en ganske underordnet Rolle for eller imod Modtageligheden for Lungebetændelse efter et Stød eller Slag,

saa er der ingen Tvivl om, at et Ribbensbrud gør den i tilsvarende Side liggende Lunge mindre skikket til at yde det store Tillæg i Arbejde, som paalægges den ved Lungebetændelse i modsatte Side, saa at en Komplikation af Betændelse i højre Side og Ribbensbrud i venstre Side forøger Dødelighedschancen sammenlignelsesvis med en ukompliceret Lungebetændelse.

Hvilken retslig Betydning dette i lægelig Henseende omtalte Punkt

kan faa, kan jeg ikke overse, da jeg er ukendt med Forsikringsbetingelserne«.

Som Følge af den Modstrid, der hersker mellem Lægeerklæringerne, henstaar det som i alt Fald ganske usikkert, om der har været en Aarsagsforbindelse mellem Ulykkestilfældet og Lungebetændelsen. Idet endvidere denne Sygdom, selv om ogsaa dens Farlighed, som af Professor Tscherning fremhævet, maatte være forøget ved Ribbensbrudet i den anden Side, dog maa anses som den afgørende Aarsag til Forsikredes Død, findes der ikke at foreligge et Forhold, som efter Forsikringsbetingelserne falder ind under de Indstævntes Risiko, og disse ville derfor være at frifinde for Citantindens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve.

I Salær hos det Offentlige vil der være at tillægge Overretssagfører M. A. Meyer 50 Kr. og Sagfører A. Tønnesen af Nykøbing paa Mors 30 Kr.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.  
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Torsdag den 5 December.

Nr. 147. Overretssagfører **Axel Guthmann** (Harboe)

mod

**Murmestrene F. Hansen og Chr. Pedersen** (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af Appellantens Forpligtelse i Henhold til et Kautionsbevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1911: Indstævnte, Overretssagfører Axel Guthmann, bør til Citanterne, Murmestrene F. Hansen og Chr. Pedersen, betale de paa-stævnte 5000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Juni 1906 til 8 Juli 1907 og 6 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Stempelforbehold med Hensyn til en af Indstævnte den 26 September 1911 fremlagt Genpart af Købekontrakt mellem Tømmermester F. C. Jørgensen og Snedkermester C. I. Albør angaaende Ejendommene Matr. Nr. 37 d, 37 ci og 37 ck af Frederiksberg.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Axel Guthmann, til de Indstævnte, Murmestrene F. Hansen og Chr. Pedersen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten [og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Entreprisekontrakt af 4 Oktober 1905 paatog Citanterne, Murmestrene F. Hansen og Chr. Pedersen, sig at udføre alt Murerarbejdet med Tillæg af Materialier til Tømmermester F. C. Jørgensens Byggeforetagende ved Frederiksvej.

Angaaende Betalingen indeholdes i Kontraktens § 4 følgende Bestemmelser:

»For den kontraktmæssige Udførelse af denne Entreprise betaler Tømmermester F. C. Jørgensen til d'Hrr. Murmestre Hansen & Pedersen den Sum 58,300 Kr., hvilke Femti Otte Tusinde Tre Hundrede Kroner afgøres paa følgende Maade:

- |   |            |
|---|------------|
| a) Naar Bygningerne ere bragte under Tag, i det Væsenligste rørede og kastede ud, og 1ste Assurance er tegnet, betales senest 14 Dage derefter Totifem Tusinde Kroner   | Kr. 25,000 |
| b) Naar 2den Assurance er tegnet, hvilket finder Sted, naar Snedkerarbejdet i det Væsenligste er færdigt, betales senest 14 Dage derefter Tolv Tusinde Kroner . . . . . | — 12,000   |
| c) Naar Bygningerne ere fuldførte, og 3die Assurance er tegnet, betales senest 14 Dage derefter er Syv Tusinde Kroner.  | — 7,000    |
| d) En Maaned efter, at de for de opnaaede faste 1ste Prioriteter udstedte Panteobligationer ere tinglyste, betales Syv Tusinde Kroner . . . . .                         | — 7,000    |
| e) Fire Maaneder efter 1ste Prioritets-Obligationernes Tinglysningsdag betales To Tusinde Tre Hundrede Kroner . . . . .   | — 2,300    |
| dog senest 11 December Termin 1906.   |            |
| f) Restbeløbet, Fem Tusinde Kroner . . . . .  | — 5,000    |

Kr. 58,300

afgøres ved, at Bygherren udsteder en Obligation for dette Beløb, altsaa for 5000 Kr., med Pant i en Ejendom med 10 Stk. Lejligheder paa 3 Værelser og Pige-kammer næstefter, hvad der kan faas af Laan

af Kreditforeningsmidler eller Kreditkassamidler med statutmæssige Forpligtelser paa 1ste Prioritet og en 2den Prioritet à 5 pCt. p. a. lig 45 pCt. af 1ste Prioriteten. Denne 3die Prioritets-Obligation skal forrentes med 5 pCt. p. a. fra 11 Juni Termin 1906 og afdrages med 250 Kr. terminlig fra og med 11 December Termin 1907. Den forfalder ved Ejerskifter, men indestaar iøvrigt uopsigeligt i Ejendommen indtil 11 Juni Termin 1913.«

Samtidig med Kontraktens Underskrift udstedte Indstævnte, Overretssagfører Axel Guthmann, der var Byggeforetagendets juridiske og og finansielle Leder, til Citanterne en saalydende Erklæring:

»D'Hrr. Murmester F. Hansen & Chr. Pedersen!

Herved indestaar jeg som Kautionist for, at Tømmermester F. C. Jørgensen skadesløst og rettidig udbetaler til Dem de i Entrepriskontrakt af D. D. om Udførelse af Murerarbejdet til hans Bygninger paa Frederiksberg stipulerede Summer.«

Da Tømmermester Jørgensen, efter at Citanterne havde udført det Arbejde, som de havde taget i Entreprise, undlod at udstede den foran under f anførte Obligation, for hvilken Pantesikkerheden skulde gives i Ejendommen Matr. Nr. 37 ck af Frederiksberg, anlagde de Sag mod ham ved Frederiksberg Birks ordinære Ret, og ved bemeldte Rets Dom af 25 Juni 1909 blev han bl. a. dømt til at udstede til Citanterne og lade tinglyse uden præjudicerende Retsanmærkning en i Overensstemmelse med det Foranførte udfærdiget Panteobligation eller til Citanterne betale 5000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 11 Juni 1906 til 8 Juli 1907 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato. Da Domfældte ikke inden Eksekutionsterminens Udløb udstedte bemeldte Panteobligation, lod Citanterne forelage en Eksekutionsforretning hos ham, under hvilken han erklærede sig ude af Stand til at betale det ham alternativt idømte Beløb.

Citanterne have derefter under nærværende Sag paastaet Indstævnte i Henhold til hans ovenfor anførte Erklæring tilpligtet at betale dem 5000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1906 til 8 Juli 1907 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gældende, at han ikkun har indestaet Citanterne for Betalingen af de i Entrepriskontraktens § 4 under a—e anførte kontante Rater af Entreprisensummen, og at hans ovenfor citerede Erklæring er affattet i Overensstemmelse dermed, idet dens Benyttelse af Ordet »udbetaler« maa udelukke, at den kan omfatte den i Kontraktens § 4 under f omtalte Panteobligation.

Indstævnte har i Forbindelse hermed henvist til, at Erklæringen efter den af ham hævdede Forstaaelse af samme er i Overensstemmelse med Kontraktens Bestemmelser, som sondrer mellem de under a—e anførte kontante Ydelser, om hvilke det hedder, at de »betales«, og Ydelsen under f, om hvilken det hedder, at den »afgøres« ved Udstedelsen af Obligationen. Indstævnte har dernæst anført, at det for-

mentlig af en under Sagen fremlagt saalydende Skrivelse af 22 September 1905 fra Citanterne:

»Med Hensyn til Overtagelsen af Murerarbejdet ved Hr. Tømmermester F. Jørgensens Byggeforetagende ved Frederiksvej ere vi villige til at tage den omtalte 3die Prioritet, stor 5000 Kroner, til Kurs 90 som en Del af Betalingen herfor, imod at den øvrige Betalingssum bliver os garanteret udbetalt kontant i de forskellige nærmere fastsatte Udbetalinger, endskønt vi gerne ville have dette Arbejde, maa vi renoncere derpaa, hvis dette ikke passer. Forventende Deres ærede Svar«,

fremgaar, at Citanterne heller ikke have forlangt Indstævntes Kaution for mere end den kontante Del af Entreprisebeløbet, og at det ogsaa maa have Formodningen for sig, at hans Kaution kun omfatter den nævnte Del af Entreprisensummen, da en Sagfører for Byggeforetagender saa godt som aldrig garanterer for mere end Entreprenørernes kontante Udlæg, og Citanternes kontante Udlæg ikke kan antages at have oversteget de forannævnte Raler under a—e.

Ligesom der imidlertid ikke kan tillægges det sidst Anførte nogen Betydning allerede fordi Citanternes kontante Udlæg efter deres af Indstævnte ikke modbeviste Anbringende langt har oversteget Beløbene under a—e, saaledes maa der ogsaa gives Citanterne Medhold i, at der ikke af deres Skrivelse af 22 September 1905, der ligger forud for den endelige Overenskomst med Hensyn til Entreprisen, med Sikkerhed kan udledes Noget angaaende Omfanget af den Kaution, som de have krævet for at overtage Entreprisen, idet Skrивelsen, hvad ogsaa efter Citanternes Anbringende har været tilsigtet, kan forstaaes som ikkun angivende de Krav, Citanterne stillede med Hensyn til Maaden, hvorpaa Entreprisensummen skulde erlægges. Ikke heller findes der dernæst at kunne udledes noget af Betydning for Sagens Afgørelse af de af Indstævnte fremhævede Udtryk i Entreprisekontraktens § 4, saa meget mindre som Ordet »betaler« i sammes Begyndelse omfatter samtlige de sammesteds under a—f anførte Ydelser.

Da det derimod, navnlig ogsaa i Betragtning af Indstævntes Stilling som Byggeforetagendets juridiske og finansielle Leder, maa ligge nærmest at antage, at han, forsaavidt det havde ligget udenfor hans Hensigt at lade Kautionen omfatte alle de i Entreprisekontrakten stiplede Summer, udtrykkelig og ikke blot antydningssvis havde ladet fremgaa af sin Erklæring, at den ikkun omfattede de i Entreprisekontrakten anførte kontante Summer, findes Citanterne at have haft Føje til at forstaa Erklæringen, der uden nogen anden Begrænsning end den, der maatte kunne udledes af Ordet »udbetaler«, garanterer for de i Entreprisekontrakten stiplede Summer, som omfattende alle disse — et Resultat, som ogsaa stemmer med den af Tømmermester Jørgensen som Vidne afgivne Forklaring om den mellem Parterne trufne Aftale — og idet Indstævntes Kaution herefter findes at omfatte Beløbet under f i Entreprisekontraktens § 4, om hviiket Beløbs Afgørelse ved Udstedelse af Panteobligation, der, efter hvad der er in confesso, ikke længere kan være Tale, og idet der iøvrigt ikke af Ind-

stævnte er fremsat særlig Indsigelse mod Citanternes Paastand, vil denne være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

---

Nr. 59. Aktieselskabet »De danske Kartoffelmelsfabrikker«  
(Harboe)

mod

Generaltolddirektoratet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet, om et Appellanten tilhørende Sukkerraffinaderi omfattes af den ved Lov af 27 Maj 1908 § 2 givne Afgiftsbegunstigelse for »bestaaende Raffinaderier«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1910: De Indstævnte, Generaltolddirektoratet, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet »De danske Kartoffelmelsfabrikker«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

#### Højesterets Dom.

Af Forhistorien til den i den indankede Dom ommeldte Bestemmelse i Loven af 27 Maj 1908 fremgaar det, at den ved Bestemmelsen tilstaaede Lempelse i Toldafgiften skulde komme de Raffinaderier tilgode, der var indrettede under Hensyn til den ældre Toldlovgivning, og som nu vilde lide ved den nye Afgiftsordning. Herefter kan det i Loven brugte ubestemte Udtryk »bestaaende« Raffinaderier ikke antages at omfatte det Appellanten tilhørende Raffinaderi, som først er indrettet efter Lovens Kundgørelse og saaledes ikke med den ældre Toldlovgivning for Øje. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Medens det ved Lov om Toldafgifterne m. m. af 5 Maj 1908 § 1 under Tariffens Løbe-Nr. 244 bestemtes, at pulveriseret Sukker, der polariserer over



86 pCt., men ikke over 96 pCt., til Raffinaderibrug kan indgaa til en Told af 5,9 Øre pr. kg, blev der ved Lov Nr. 137 af 27 s. M. om Afgift af indenlandsk Roesukker og af Raffinering af Sukker gjort en Undtagelse fra Toldlovens nævnte Bestemmelse, idet der i Lovens § 2, som iøvrigt fastsætter Størrelsen af den Afgift, der skal betales for hvert Kilogram indenlandsk Roesukker, der tilføres Raffinaderier, stigende efter Polariseringsprocenten fra 4,95 Øre for en Polariseringsprocent af ikke over 96 til 5,7 Øre for en Procent af over 98, indført følgende Overgangsbestemmelse:

»For bestaaende Raffinaderier, der ikke ere Ejere eller Forpagtere af eller staa i Kontraktforhold til indenlandsk Roesukkerproduktion, er det tilladt i et Tidsrum af indtil et Aar efter, at Lov af 5 Maj 1908 om Toldafgifterne m. m. er traadt i Kraft, at indføre indtil 4½ Mill. kg udenlandsk Sukker til samme Afgift som anført i ovenstaaende Skala.

Citanterne i nærværende Sag, Aktieselskabet »De danske Kartoffelmelsfabrikker«, have nu anbragt, at det dem tilhørende Sukkeraffinaderi i Holstebro, hvis Drift, efter hvad der er oplyst under Sagen, maa antages at være paabegyndt i December 1908, medens Loven om Sukkerafgift m. v. af 27 Maj 1908 ifølge Lovens § 10 først traadte i Kraft samtidig med Toldloven, nemlig den 1 Januar 1909 maa nyde godt af den anførte Undtagelsesbestemmelse, idet det opfylder alle Lovens Betingelser herfor, og at de derfor ved af 237,908 kg udenlandsk Raasukker, der af dem i Løbet af 1909 indtil 13 Juli ere fortoldede, at have — forøvrigt under Reservation — betalt ialt i Told et Beløb af 14,036 Kr. 56 Øre, beregnet efter 5,9 Øre pr. kg, have betalt 2260 Kr. 12 Øre for meget, idet det kun skulde paahvile dem at betale en Told af 4,95 Øre pr. kg eller ialt 11,776 Kr. 44 Øre. De have derfor under denne Sag paastaet de Indstævnte, Generaltolddirektoratet paa Statskassens Vegne, tilpligtede at tilbagebetale dem det nævnte Beløb 2260 Kr. 12 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4 September 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, paastaa sig frifundne og Citanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Medens der mellem Parterne er Enighed om, at Citanternes Raffinaderi i Holstebro iøvrigt opfyldte Betingelserne for at kunne indføre udenlandsk Sukker til den i den ommeldte Lovs § 2 anordnede, nedsatte Afgift, drejer Tvisten sig alene om, hvad der maa forstaaes ved det af Loven brugte Udtryk »bestaaende Raffinaderier«, idet Citanterne gøre gældende, at herindunder maa falde alle Raffinaderier, der bestod, og var i Drift ved Lovens Ikrafttræden den 1 Januar 1909, medens de Indstævnte hævde, at det afgørende Tidspunkt i denne Henseende maa være Lovens Stadfæstelsesdag den 27 Maj 1908.

Da den eksceptionelle Tilladelse, som ved den ommeldte Lovbestemmelse gives »bestaaende Raffinaderier«, ikke findes at kunne ud-

strækkes til andre Virksomheder end til dem, hvem Lovgiverens Ord ramme i det Øjeblik, de udtales, og: de den 27 Maj 1908 bestaaende, maa der gives Medhold i, at det oftnævnte, af Citanterne drevne Raffinaderi ikke kunde nyde godt af Afgiftsnedsettelsen, og den af de Indstævnte nedlagte Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, hvorfor der heller ikke vil være at tilkende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Fredag den 6 December.

Nr. 243. Højesteretssagfører Hansen  
 mod  
**Jakob Laursen Hauge** (Def. Asmussen),  
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 11 November 1911: Tiltalte Jacob Laursen Hauge bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, dog at Fuldbyrðelsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Straffelov 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Derhos bør Tiltalte i Erstatning til Hjerm-Ginding Herreders Brandassuranceforening for rørlige Ejendele betale 197 Kr. 36 Øre samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Nielsen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1912: Tiltalte Jakob Laursen Hauge bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 14 Dage.

## Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jakob Laursen Hauge til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 150 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hjerm-Ginding Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Jakob Laursen Hauge, der er født den 6 September 1866, og som, afset fra, at han for Overtrædelse af Næringsloven har vedtaget en Bøde af 20 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Den 31 Marts 1910 anmeldte Hjerm-Ginding Herreders Brandassuranceforening for rørlige Ejendele til Politiet i bemeldte Herreder, at Tiltalte, der fra 1 Maj 1902 indtil ind i November Maaned 1909 har fungeret som Distriktsforstander i Foreningen for Hanbjerg Sogn, og hvem det i bemeldte hans Egenskab paahvilede at indkassere forfaldne Brandkontingenter m. v., havde gjort sig skyldig i Misligheder med Hensyn til de oppebaarne Kontingenter.

Under den mod Tiltalte derefter indledede Undersøgelse har Brandassuranceforeningen afgivet et Uddrag af sine Regnskaber, vedrørende Hanbjerg Sogn, hvorefter der af Tiltalte i den Tid, han har fungeret som Distriktsforstander, ialt er indbetalt ca. 4700 Kr., medens der i Kontingentrestancer er opført et Beløb af 1463 Kr. 38 Øre, hvoraf dog en ikke ubetydelig Del maa antages ikke at være bleven berigtiget af de paagældende Interessenter, idet de enten have undladt at indbetale Kontingenterne til Tiltalte eller ved Dødsfald, Bortflytning eller paa anden Maade ere udgaaede af Foreningen. Af et af Tiltalte i Forening med en Politibetjent affattet Udtog af en af Tiltalte ført Bog over de til ham indbetalte Kontingenter, sammenholdt med de af Tiltalte til Brandassuranceforeningen indsendte Lister over Indbetalingerne, fremgaar det imidlertid, at Tiltalte i sin Funktionstid dels har undladt at indbetale 56 i Regnskabsbogen som oppebaarne opførte Kontingenter til et samlet Beløb af ca. 250 Kr., dels i mangfoldige Tilfælde har indbetalt dem med et mindre Beløb end opkrævet. Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger — der tildels ere tilvejebragte under et ved Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør — derunder nogle tilvejebragte Kvitteringer, i Forbindelse med Tiltaltes Erkendelse, at han i adskillige Tilfælde har undladt saavel at indføre modtagne Indbetalinger i den af ham førte Regnskabsbog som at indbetale Beløbene til Brandassuranceforeningen, hvorhos han i nogle Tilfælde har haft Mellemløbsforhold med Interessenter, med hvem det var en udtrykkelig eller stiltiende Aftale, at han skulde indbetale de af dem skyldige Brandkontingenter til Foreningen, uden at han dog har gjort dette. Endelig er det af en Del Interessenter i

Foreningen forklaret, at de tro eller føle sig overbeviste om, at de til Tiltalte have betalt nogle dem som Restancer debiterede Beløb, men at de dog ikke tør beedige dette, idet de ikke ere i Besiddelse af Kvitteringer.

Tiltalte har benægtet at have handlet i svigagtig Hensigt ved at undlade til Brandassuranceforeningen at indbetale en Del af de af ham oppebaarne Beløb, idet han har hævdet, at hans Undladelse heraf skyldes Mangel paa Regnskabskyndighed og Paapasselighed, hvorhos han har forklaret, at det ikke blot var ham, men ogsaa hans Hustru, der modtog Indbetalingerne, at Indbetalingerne ofte fandt Sted, naar han tilfældigt traf sammen med Interessenter, og at han ikke forstod en i de senere Aar indført Beregning af Præmierne. Endvidere har han forklaret, at han holdt Foreningens Penge afsondrede fra sin egen Pengebeholdning, idet han lagde dem i en Æske, men at det ved Indsendelsen af Indbetalingslisterne til Foreningen stadig viste sig, at der var for faa Penge i Æsken, saa at han maatte tilskyde af sine egne Penge, uden at han kan give nogen Forklaring om Grunden til nævnte Forhold, forsaavidt han ikke har afskrevet Beløb, som han ikke havde modtaget.

Brandassuranceforeningen har under Sagen paastaet sig tilkendt Erstatning hos Tiltalte for det Foreningen paaførte Tab, der af Foreningen er ansat til 1281 Kr. 26 Øre eller 699 Kr. 21 Øre eller i hvert Fald til 331 Kr. 47 Øre, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge, forsaavidt som Tiltalte er tilpligtet at betale Brandassuranceforeningen en Erstatning af 197 Kr. 36 Øre.

Efter Sagens Oplysninger, derunder at Tiltaltes Regnskabsførelse har været i høj Grad mangelfuld og uordentlig, maa det nu vel antages, at han — der ikke har været undergivet nogen væsenlig Kontrol fra Brandassuranceforeningens Side — har savnet fornøden Indsigt i Regnskabsforhold, og at han i det Hele har udvist Mangel paa Paapasselighed i Udførelsen af det ham betroede Hverv, men om det end herefter og efter det iøvrigt Foreliggende findes betænkeligt overfor hans Benægtelse at statuere, at han har handlet i egentlig bedragerisk Hensigt, maa der dog gaas ud fra, at han har været paa det Rene med, at de af ham til Foreningen indsendte Indbetalingslister ikke omfattede samtlige de af ham paa Foreningens Vegne oppebaarne Beløb, og han vil derfor for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i en Maaned, hvorimod der ikke under nærværende Sag vil kunne tilkendes Brandassuranceforeningen nogen Erstatning, idet det efter det Foreliggende ikke med tilstrækkelig Nøjagtighed kan opgøres, hvilket Beløb Tiltalte vil have at tilsvare.

---

Nr. 403. Højesteretsadvokat Asmussen  
 mod  
 Sadelmager og Snedker **Gustav Elleboe** (Def. Hansen),  
 der tiltales for ulovligt Næringsbrug.

Nykøbing Sj. Købstads Politirets Dom af 6 April 1912: Tiltalte, Sadelmager og Snedker Gustav Elleboe, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og Munch-Petersen, i Salær hver 20 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsadvokaterne Asmussen og Hansen hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nykøbing paa Sjælland Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Gustav Elleboe, som er født den 23 Februar 1867 og ikke funden forhen straffet, for ulovligt Næringsbrug. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der har Borgerskab som Sadelmager og Snedker i Nykøbing paa Sjælland, i November f. A. har solgt en Kurvelænestol, som han havde købt af et Firma i København, uden at den af ham var undergivet nogen Bearbejdelse.

Ifølge Erklæringer, der under Sagen ere indhentede fra Københavns Snedkerlaug, Centralforeningen af jydsk Snedkermestre og Centralforeningen for Snedkermestre i Østifterne, maa det antages, at det i en længere Aarrække har været almindelig Brug for Snedkere at forhandle Kurvemøbler, og da Tiltalte herefter i Medfør af Analogien af Næringslovens § 19 i denne Sædvane har haft Hjemmel til at drive Handel hermed, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Politiretsdommen, der har samme Resultat, vil i Overensstemmelse hermed være at stadfæste.

---

Mandag den 9 December.

Nr. 385

Højesteretssagfører Møller

mod

**Jens Rasmus Mortensen og Jens Bierman Madsen**  
(Def. Halkier).

der tiltales for Tyveri.

Møens Herreds Ekstrarets Dom af 27 Marts 1912: Tiltalte Jens Rasmus Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Jens Bierman Madsen i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa udrede de og denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wognsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr., En for Begge og Begge for En. I Henhold til Lov af 1 April 1911 om Ændringer i Straffelovgivningen bliver dog for Tiltalte Jens Bierman Madsens Vedkommende Straffens Fuldbyardelse at udsætte, saaledes at Straffen efter 5 Aars Forløb vil bortfalde, saafremt de i Loven fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 August 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes for Tiltalte Jens Rasmus Mortensens Vedkommende til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage og for Tiltalte Jens Bierman Madsens Vedkommende uden Udsættelse af Straffefuldbyardelsen til lige Fængsel i ti Dage. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Mich. Carlsen og Andr. Lemming, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der ved Fastsættelsen af Straffen for Tiltalte Madsens Vedkommende endvidere vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 64,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Rasmus Mortensen og Jens Bierman Madsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Møller og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

---

Færdig fra Trykkeriet den 19 December 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 46.

---

---

Mandag den 9 December.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Ekstraræt hertil indankede Sag tiltales Jens Rasmus Mortensen og Jens Bierman Madsen for Tyveri. Af de Tiltalte er Mortensen, som er født den 8 April 1868, tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Februar 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage og ved samme Rets Dom af 12 Maj 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf var endelig udstaaet den 4 Juni 1900, medens Tiltalte Madsen, der er født den 27 November 1890, er tidligere anset ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 16 Januar 1912 efter Lov 1 April 1911 § 1, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Tiltalte den 8 Januar d. A. lagde sig for Anker ud for Haarbølle Strand, hvor Kyststrækningen ikke er fredet, med et Mortensen tilhørende Stenfiskerfartøj, hvorfra de med en Pram roede ind til Forstranden for at samle Kugleflint, som de agtede at sælge til fælles Fortjeneste.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, derunder de af Husmændene Avg. Rohde og Jens Rasmussen som Vidner afgivne edelige Forklaringer, findes det, uanset de Tiltaltes Nægtelse, tilstrækkelig godtgjort, at de under Opsamlingen af Sten have tilegnet sig Kugleflint indenfor daglig Vandstandslinie dels paa den Gaardejerne Johs. og Hemming Andersen af Haarbølle tilhørende, af Møens Stenværk lejede Strand, dels paa Gaardejer Kristoffer Jørgensens af Husmand Jens Peter Henriksen af Haarbølle lejede Strand, idet de begge Steder samlede Flinten dels paa det tørre Land, dels i Vandet. Efter de Tiltaltes Forklaring, der i Mangel af anden sikker Oplysning maa lægges til Grund, indsamlede de den paagældende Dag ca. 2100 Pund Kugleflint til Værdi af ialt 15 Kr., hvoraf ca.  $\frac{1}{4}$  maa antages at være borttaget fra tørt Land. Da nu de Tiltaltes Forklaring om, at de ved den heromhandlede Lejlighed mente at finde sig udenfor daglig Vandstandslinie, ikke vil kunne tillægges Betydning, idet de i hvert Fald, saavidt angaar Tilegnelsen af Sten paa tørt Land, efter det Oplyste ikke kan antages at have haft Føje til at tro, at denne Strækning var beliggende udenfor daglig Vandstand, ville de for det af dem udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der i

Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost: for Tiltalte Mortensens Vedkommende i 20 Dage og for Tiltalte Madsens Vedkommende i 10 Dage.

Med de af det Anførte følgende Forandringer vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte Mortensen efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Madsen efter samme Lovs § 228 med lige Straf i 5 Dage, dog at sidstnævnte Strafs Fuldbgyrdelse er udsat i Medfør af Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 20 i 5 Aar fra Dommens Afsigelse at regne, og ved hvilken det rettelig er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 395. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Herman Niels Pedersen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Fejøl Birks Ekstrarrets Dom af 9 September 1912: Arrestanten Herman Niels Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Saa udreder han ogsaa i Erstatning til Brandforsikrings-selskabet »Lolland-Falster« 1552 Kr. og til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« 3974 Kr. samt alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Sagfører Gulmann, 12 Kr. til hver og Diæter til dem efter Amtets nærmere Bestemmelse. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Bentzen, betaler Arrestanten Herman Niels Pedersen 30 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højsteret be-



taler Tiltalte Herman Niels Pedersen til Højesterets-sagførerne Henriques og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fejø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Herman Niels Pedersen aktioneret for Brandstiftelse.

Arrestanten er født den 13 Januar 1886 og forhen anset ifølge

Dom:

- 1) Ved Maribo Købstads Politirets Dom af 10 Marts 1911 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage,
- 2) ved Maribo Birks Politirets Dom af 7 December 1911 i Medfør af samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 14 Dage og
- 3) ved Svenstrup Birks Politirets Dom af 12 Januar 1912 i Medfør af samme Lovbestemmelse, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der tjente som Karl paa Gaardejer Vilhelm Hansens Gaard i Nørreby paa Femø; Mandag den 15 Juli d. A. Klokker ca. 8 $\frac{1}{2}$  om Morgenen med en anstrøgen Tændstik har sat Ild paa nogle i et Hjørne af Gaardens Lo henliggende Avner og Halmbaand og derved har foranlediget en Ildsvaade, hvorved Størstedelen af Gaardens Udbygninger, der var byggede af Bindingsværk med Straatag, nedbrændte, medens Ilden ikke angreb Stuehuset, som var grundmuret med Cementtagsten, og som ikke var i Forbindelse med Udbygningerne. Brandlidte havde assureret de til Gaarden hørende Bygninger hos »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« for 9600 Kr. og Størstedelen af sit Løsøre hos Brandforsikringsselskabet »Lolland-Falster« for 9824 Kr. Den paa de nedbrændte Bygninger forårsagede Skade er opgjort til 3974 Kr., medens Skaden paa Gaardejerens assurerede Løsøre er opgjort til 1552 Kr. og paa nogle Trediemænd tilhørende der beroende Genstande til 15 Kr. 50 Øre; endvidere brændte nogle Gaardejer Hansen tilhørende Løsøre, som han ikke havde assureret — bl. a. en Cykle, en Decimalvægt, nogle Stiger og en Langhalmrive — og alt, hvad Arrestanten ejede, med Undtagelse af de Klæder, han var iført. Medens der med Ildspaaættelsen ikke kan antages at have været forbundet Fare for Menneskeliv, fandtes der i de nedbrændte Bygninger 4 Kalve og 5 Svin, som det dog lykkedes at redde, Svinene imidlertid kun med saa svære Brandsaar, at de maatte nedslaas.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten havde Hang til Spiritus, og at han, der Lørdag den 13 s. M. havde købt sig 1 $\frac{1}{2}$  Pægl Brændevin og drukket Størstedelen deraf om Søndagen tilligemed en Del Bajerskøl, Mandag Morgen endnu var noget paavirket af Spiritus, dog ikke mere, end at udførte sit Arbejde. Forinden han gik i Marken, drak han en Snaps, og da han ved 8-Tiden kom hjem fra

Marken for at spise Frokost, drak han atter en Snaps. Medens han derefter spiste Frokost i Stuehusets Køkken, gik hans Madmoder, Brandlidtes Hustru, der bemærkede, at han var paavirket af Spiritus, over i hans Kammer i Udbygningerne for at gøre rent og hældte da hans Brændevin ud af Flasken. Da Arrestanten efter Frokosten gik tilbage til sit Kammer og opdagede, at Brændevinen var spildt, blev han vred, drak en Smule Brændevin, som var til Rest i en anden Flaske, og gik over i Køkkenet og gav Ondt af sig overfor Brandlidtes Hustru. Medens hun gik ud i Marken til sin Mand med Frokost, gik han, som havde faaet Ordre til noget Arbejde, der skulde udføres med en Spade, og som nu af Brandlidtes paa Gaarden boende Svigermoder fik Anvisning paa, at Spaden var i Haven, derud efter; men da han paa Vejen passerede Staldlængens Dør, der mod Sædvane ikke var lukket med Krog, gik han derigennem ind i Ladelængen, og i den der-værende Lo tog han en Tændstikæske op af Lommen, afstrøg dens eneste Tændstik og kastede den i de Avner og Halmbaand, der som fornævnt henlaa dersteds. Udenom stod en Langhalmsmaskine og en Rensemaskine, begge mestendels af Træ, og den i Nærheden af Avne-dyngen værende Port ud til Haven var af tjæret Træ. Efter at have iagttaget Ilden blusse op gik Arrestanten uden at forsøge Slukning ud i Haven og hentede Spaden, gik derefter til Husbonden i Marken, fik Anvisning paa hellere at benytte en Skovl og vendte derfor tilbage til Gaarden et Kvarters Tid efter Ildspaaættelsen. Da havde Ilden forplantet sig til Taget og var opdaget af Brandlidtes Svigermoder, og nu alarmerede Arrestanten Brandlidte og hans Hustru og bistod siden ved Redningen.

Ifølge Arrestantens Forklaring, der efter det Foreliggende ikke findes at kunne forkastes, tog han Tændstikæsken i Køkkenet, allerede da han gik til Frokost, uden Hensigt til Ildspaaættelse, men alene fordi han, der var plaget af Ørevoks, med Tændstikken vilde rense Øret, og det var først, da han passerede den ikke tillukkede Dør til Staldlængen, at Tanken om Ildspaaættelse opkom i ham, der stadig var vred over Spildet af Brændevinen og paavirket af Spiritus, dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underrettens den 9 September d. A. afsagte Dom rettelig anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar. Da det derhos billiges, at det overensstemmende med de i saa Henseende nedlagte Paastande ved Dommen er paalagt Arrestanten i Erstatning at betale »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« 3974 Kr. og Brandforsikringselskabet »Lolland-Falster« 1552 Kr., og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

---

Torsdag den 12 December.

Nr. 315. **Justitsministeriet** (Overretssagfører Hans Levy)

mod

praktiserende Læge **Johan Peter Georg Johansen**  
(Harboe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om et eventuelt Forbud i Henhold til § 7 i Lov 30 April 1909 mod Indstævntes Udøvelse af sin Kaldsvirksomhed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1912: Den af Citanterne, Justitsministeriet paa det Offentliges Vegne, nedlagte Paastand paa, at det i Medfør af Lov Nr. 111 om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 30 April 1909 § 7 forbydes Indstævnte, praktiserende Læge i Nysted Johan Peter Georg Johansen, indtil videre at udøve sin Kaldsvirksomhed, kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger ophæves. Til Overretssagførerne Hans Levy og Axel Bang betaler det Offentlige i Salær og som Godtgørelse for hafte Udlæg henholdsvis 439 Kr. 57 Øre og 525 Kr. 65 Øre. Intet Stempelforbehold.

### Højesterets Dom.

I den seneste under Sagen afgivne Lægeerklæring, der er dateret den 24 f. M., udtaler Stiftsfysikus, Dr. med. Hansen og den i den indankede Dom ommeldte praktiserende Læge i Nysted, at Indstævnte i det sidste Aar har befundet sig vel, og at hans Væsen og Optræden ikke har frembudt noget abnormt, samt at de ikke nære nogensomhelst Tvivl om, at han har passet sin Praksis paa forsvarlig Maade. De bemærke endvidere, at de ikke have kunnet kontrollere hans Forbrug af Morfin og Kokain, men at de have det bestemte Indtryk, at han ikke gør sig skyldig i Misbrug. Med denne Tilføjelse og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagfører Harboe 300 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af en i December 1910 til Justitsministeriet indgivet Klage vedrørende Indstævnte, praktiserende Læge i Nysted Johan Peter Georg Johansen, hvori han bl. a. sigtedes for Misbrug af Morfin, skete der fra nævnte Ministerium Henvendelse til Sundhedsstyrelsen, der under 27 December 1910 afkrævede vedkommende Fysikat en Erklæring. Som Svar herpaa indløb til Sundhedsstyrelsen en Skrivelse af 31 December 1910 fra Indstævnte og en Skrivelse af 6 Januar 1911 fra Fysikatet. Da det saaledes Fremkomne ikke syntes Sundhedsstyrelsen tilfredsstillende, opfordredes Fysikus og Indstævnte til at møde i Sundhedsstyrelsen den 15 Januar 1911, og her gav Tiltalte en nærmere Forklaring om sine Forhold, hvorhos han yderligere supplerede de givne Meddelelser ved en Skrivelse af 18 Januar s. A.

Da Lægeraadet efter det Fremkomne fandt, at der var Anledning til at gaa frem efter Bestemmelsen i Lov af 30 April 1909 § 7, afholdtes den 25 og 26 Januar 1911 det i Loven foreskrevne Møde af Lægeraadet og Retslægeraadet i Forening, ved hvilket Møde Indstævnte efter eget Ønske var tilstede.

Afæsket den i fornævnte Lovs § 7 II ommeldte Erklæring om, hvorvidt han eventuelt fordrede Sagen indbragt for Domstolene eller vilde underkaste sig Justitsministeriets Afgørelse, svarede Tiltalte, at han ikke vilde acquiescere ved Justitsministeriets Afgørelse.

Efter at Indstævnte havde forladt Mødet, afgav Retslægeraadet ved dets Formand følgende Erklæring:

»Retslægeraadet skønner ikke, at der for Tiden foreligger aldeles tilstrækkelig Grund til at gøre nogen Indstilling, sigtende til at forbyde praktiserende Læge Johansen fortsat Udøvelse af Lægevirksomhed«.

I en Skrivelse til Justitsministeriet af 28 Februar 1911 udtalte Sundhedsstyrelsen, at dens Flertal vel ansaa det for mest konsekvent at fratage Indstævnte Retten til at praktisere, indtil Domsafgørelse maatte foreligge, men at Flertallet under Hensyn til Retslægeraadets Udtalelser og et Medlems Særstandpunkt, samt da man havde nogen Føje til at antage, at Indstævnte for Tiden havde reduceret sit Forbrug af narkotiske Stoffer ret betydeligt, ikke mente at burde gøre Anvendelse af den Lægeraadet ved oftnævnte Lovs § 7 I hjemlede Ret til midlertidig at fratage Indstævnte Retten til at praktisere, ligesom man ej heller for Tiden fandt tilstrækkelig Anledning til at gøre Indstilling til Justitsministeriet i saa Henseende. Sundhedsstyrelsen vilde dog, saafremt den skulde bringe noget i Erfaring, der kunde tyde paa indtruffen Forværring i Indstævntes Tilstand, snarest træffe de fornødne Foranstaltninger overfor ham.

Sundhedsstyrelsens Flertal indstillede imidlertid til Ministeriet i Henhold til fornævnte Lovbestemmelse, »at der ved Domstolene rejses Sag mod Indstævnte, for at Retten til at udøve Kaldvirksomhed indtil videre kan blive frataget ham i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter«.

I Henhold hertil har Justitsministeriet efter udtaget Stævning mod Indstævnte ved nærværende Ret som vedtaget Værneting ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hans Levy, nedlagt Paastand paa,

at det forbydes Indstævnte indtil videre at udøve sin Kaldsvirksomhed, samt at han tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Indstævnte ved den for ham be-shikkede Sagfører, Overretssagfører Axel Bang, procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, ligeledes efter Reglerne for beneficerede Sager.

Ifølge oftnævnte Lovs § 7 I er Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Læges Udøvelse af hans Kaldsvirksomhed er farlig for hans Medmennesker, gjort afhængig af to forskellige Forhold, idet Fare antages at foreligge enten paa Grund af varig eller med Mellemrum indtrædende mangelfuld Sjælstilstand, hidført være sig ved Sygdom eller Misbrug af Midler som Alkohol, Morfin og deslige, eller paa Grund af udvist grov Uduelighed i hans Gerning.

Med Hensyn til det førstnævnte Punkt bemærkes Følgende:

Indstævnte er født i Maj 1852. Efter i 1875 at have underkastet sig medicinsk Embedseksamen fik han i 1876 Ansættelse som Militærlæge i hollandsk-indisk Tjeneste. I en Depressionsperiode greb han her i 1877 til Morfin som stimulerende Middel. Efter 2½ Aars Tjeneste fik han paa Grund af nedbrudt Helbred Orlov og rejste hjem, og Aaret efter bevilgedes der ham Afsked med Pension. I 1879 nedsatte han sig som Læge i Nysted, hvor han senere har praktiseret og opnaaet et anseeligt Klientel. Indstævnte, der i Tiden fra 1877 til 1880 havde været Morfinist, underkastede sig i sidstnævnte Aar en saakaldt »successiv« Afvænningskur i Hjemmet og har derefter to Gange, nemlig fra 19 April til 14 Juli 1883 og fra 7 September til 3 December 1889 været indlagt paa Oringe Sindssygeanstalt som lidende af Sindssygdom, fremkaldt ved overdreven Nydelse af Morfin og navnlig Kokain, hvilket sidste Stof han havde grebet til som Afvænningsmiddel. I den mellemliggende Tid havde han forgæves bekæmpet sin Tilbøjelighed, idet han trods alvorlige Forsøg paa Afvænnning, i hvilke han bistod af sin Hustru, stadig faldt tilbage, ligesom bl. a. Hypnosen, hvortil han i 1887 satte sin Lid, viste sig ikke at kunne hjælpe ham bort fra Morfinismen.

Efter det sidste Ophold paa Oringe i 1889 indtraadte der imidlertid efter Udtalelse af Fysikus Hansen, der nøje har fulgt Indstævntes hele Virken og Levevis, et afgørende Vendepunkt. Han ophørte vel ikke med sit Morfin- og Kokainforbrug, men holdt det indenfor en Grænse, hvor det virkede som nødvendigt Incitament for hans efterhaanden dertil indstillede Organisme, og har ifølge Fysikus Hansens Opfattelse i de sidste 20 Aar uafbrudt været arbejdsdygtig, er ikke bleven sløvet, er livlig interesseret for sit Fag, læser meget og har bevaret sin fortrinlige Hukommelse. Mange Familier have haft ham til Huslæge i 20—30 Aar og nære megen Tillid til ham. Han viser ingen Forsømmelighed i sin Praksis.

Med Hensyn til Størrelsen af Forbruget af Narcotica i Tiden efter det sidste Ophold paa Oringe har Indstævnte i det samlede Møde af Sundhedsstyrelsens Lægeraad og Retslægeraadet den 25 Januar 1911 forklaret Følgende: I en 7—8 Aar før hans Hustrus Død i Juni 1909 vil han overhovedet ikke have brugt Morfin, hvorimod han angiver at have brugt en Del Kokain i Dosis indtil 1 Gram i Døgnet, men bemærker, at der dog har været mellemliggende kortere Perioder paa

1—2 Uger navnlig i Sommertiden, hvor han slet intet har brugt. Efter Hustruens Død brugte han et Par Maaneder Morfin som Injektion indtil ca. 25 Ctgr. i Døgnet, derefter brød han af, brugte nogen Tid et amerikansk Arkanum, som han selv indfører her i Landet, og har siden efter sin Angivelse ikke brugt Morfin men Urecedin og lignende Stoffer, som skal have hævet den Uro, Angstfølelse og Søvnløshed som væsenlig bevirkede, at han har brugt Morfin. Desuden har han til Stadighed brugt Kokain i en Dosis fra 50 Centigram om Dagen sammen med Adrenalin, i de sidste 9 Dage kun 10 Centigram, efterat han et Par Dage havde taget mellemstore Doser. I de sidste 3 Dage inden Mødet skulde den Vædske, han anvendte, slet ikke have indeholdt Kokain.

Angaaende det amerikanske Arkanum, hvis Sammensætning tidligere ikke vil have været Indstævnte bekendt, er det under Sagen oplyst, at det indeholder 2 pCt. Morfin, hvorhos det ikke kan anses godgjort, at denne Morfin, saaledes som Indstævnte har ladet anbringe under Sagen, er undergaaet nogen kemisk Behandling, der har forandret dets Virkning paa Organismen. Midlet bestaar af 2 Opløsninger og benyttes saaledes, at der til Begyndelse indtages 6 Gram 4 Gange daglig af Opløsning Nr. 1, og at derpaa denne Dosis gradvis formindskes, medens det i 6 Gram manglende Kvantum erstattes af Opløsning Nr. 2, hvorefter i Løbet af 3—4 Uger Trangen til Opløsning Nr. 1 bortfalder.

Et dagligt Forbrug af 24 Gram af en Opløsning indeholdende 2 pCt. Morfin svarer altsaa til 48 Centigram Morfin.

Angaaende Forholdsmæssigheden af de af Tiltalte indtagne Doser udtales det i Sundhedsstyrelsens fornævnte Skrivelse af 28 Februar 1911, at et dagligt Forbrug af indtil  $\frac{1}{2}$  Gram eller mere, saavel forsaavidt det drejer sig om Morfin, som naar der er Tale om Kokain, maa anses for betydeligt, i hvilken Henseende oplyses, at 25 Centigram Morfin betragtes som en dødelig Dosis for Mennesker, der ikke ere vænede til Brugen, og at 15 Centigram Kokain er Maksimaldosis. Sundhedsstyrelsen har derhos udtalt, at dens Flertal har faaet det Indtryk, at den gennem en Menneskealder fortsatte kroniske Forgiftning har virket svækkende og nedbrydende paa Indstævntes aandelige Evner, rent bortset fra de Karakterejendommeligheder og den Uligevægtighed, der maa henføres til hans nevropatiske Anlæg, en Opfattelse, der dog ikke deles af Mindretallet (Korpslæge Rørdam) og som nævnt ikke af Fysikus Hansen trods dennes nøje Kendskab til Indstævnte og heller ikke af en Læge i Nysted, der af Fysikus betegnes som habil og forstandig, og ifølge hvis under Sagen afgivne Forklaring Indstævnte passer sin efter Forholdene store Praksis med usvækket Interesse og paa forsvarlig Maade, ligesom han efter nævnte Læges Erklæring ikke frembyder nogen af de Symptomer, som i en under Sagen fremlagt Erklæring fra Sundhedsstyrelsens psykiatriske Konsulent siges at være Kendetegnene paa kronisk Morfinisme. Herved bemærkes, at det i en under Sagen fremlagt af den nuværende Formand for Retslægeraadet forfattet Afhandling om »Den kroniske Morfinisme« udtales, at Morfinens Indflydelse paa de intellektuelle Evner ingenlunde er konstant, og at der er gamle Morfinister, der bevare hele deres Aandrigthed og

Begavelse og vedblive at gøre udmærket Fyldest i overordnede Stillingen.

Det skønnes herefter samt under Hensyn til den af Retslægeraadet i Mødet den 26 Januar 1911 indtagne Stilling ikke paa Grundlag af det Foranførte at kunne statueres, at der for Tiden efter Hospitalsopholdet i 1889 er paavist at foreligge for Indstævntes Vedkommende en varig eller med Mellemrum indtrædende mangelfuld Sjælstilstand, hidført ved Sygdom eller Misbrug af Midler som Alkohol, Morfin og deslige, men kun, at Muligheden for en saadan Sindstilstands Indtræden paa Grund af, at Indstævnte ikke har kunnet bekæmpe sit Hang til Misbrug af narkotiske Midler, maa anses for at være tilstede. Ifølge Lovbestemmelsen kræves det imidlertid, for at Lægens Udøvelse af hans Kaldsvirksomhed kan anses for farlig, at en egentlig mangelfuld Sjælstilstand er indtraadt.

Den til Justitsministeriet indgivne Klage, der gav Anledning til Undersøgelsen af Indstævntes Forhold, tager specielt Sigte paa Indstævntes Opræden overfor en enkelt kvindelig Patient, der under hans Lægetilsyn er bleven stærkt hengiven til Morfinnydelse og antagelig under Paavirkning heraf har foretaget ganske urimelige Ting, bl. a. Indkøb af store Vareposter, for hvilke hun ikke har haft Brug, hvilket har paaført hendes Ægtefælle økonomiske Tab.

Indstævnte har desangaaende i det foranomtalte Møde den 26 Januar 1911 overfor Sundhedsstyrelsens Lægeraad og Retslægeraadet forklaret, at Patientens Smerteanfald — der ifølge Sagens Oplysninger skyldtes Galdestenslidelser, for hvilke hun tidligere havde været underkastet Operation paa Klinikker i København — af ham først søgtes bekæmpede ved almindelige Midler, men derpaa, da disse viste sig ufyldstgørende, ved Indsprøjtning af Morfin i en Opløsning 1 : 40, 1—2 Sprøjtefulde ad Gangen, højst stigende til 3 fulde Sprøjter, givet indtil 2 højst 3 Gange om Dagen, dog saaledes at der var Mellemrum paa indtil 14 Dage, hvor han ikke ordinerede Morfin, og saaledes, at han, naar der havde været anvendt usædvanlige Mængder Morfin, har givet hende mindre Doser af det foran omtalte amerikanske Arkanum, som han selv mente at kunne benytte som Afvænningsmiddel.

Uagtet Indstævnte nu ikke vil have ment, at Patienten efterhaanden i Løbet af det sidste Aar var kommen i en Tilstand, der kunde betegnes som Morfinisme, og først vil være bleven opmærksom paa, at hun brugte anden Morfin end den, han gav hende, da han i Oktober 1910 fandt en afbrækket Morfinsprøjtespids et nærmere betegnet Sted paa hendes Legeme og iagttog, at der fremkom Bylder, som maatte skrive sig fra urenlige Indsprøjtninger, maa det dog anses tilstrækkelig oplyst, at vedkommende Patient, da hun den 4 November 1910 indlagdes paa Professor Røvsings Privatklinik til Operation for Galdesten, maatte betegnes som Morfinist. Den 25 s. M. blev hun opereret for Galdesten. Operationen lykkedes fuldstændig, hun udskreves helbredet og maa efter Sagens Oplysninger antages ikke at have faaet Tilbagefald af Morfinisme.

I en under Sagen fremlagt Skrivelse til Justitsministeriet af 9 Maj 1911 har Sundhedsstyrelsen betegnet Indstævntes Behandling af den paagældende Patient som uforsvarlig, idet han maatte være paa det Rene med, at en saa vidtstrakt Ordination af Narcotica som den

benyttede, udsatte Patienter for at blive Morfinist. I en Paategning, dateret 2 Januar 1912, paa samme Skrivelse har Sundhedsstyrelsen yderligere motiveret sit Standpunkt ved at fremhæve, at Patientens Sygdom var helbredelig, og at Operation ikke var nægtet, idet Indstævnte havde Tilladelse til at lade den foretage, naar han ansaa den for nødvendig.

Indstævnte har imidlertid heroverfor fremhævet i sin Tid at have lovet Patienten, der 2 Gange var bleven opereret uden gunstigt Resultat, ikke at sende hende til Operation, før han ansaa det for ganske nødvendigt, og før der var Udsigt til et heldigt Forløb, og det maa derhos ogsaa i høj Grad tjene Indstævnte til Undskyldning for hans Miskendelse af Patientens Tilstand, at det ved en til Sagens nærmere Oplysning ved Nysted Købstads Politiret paa Justitsministeriets Forlangende foretaget Undersøgelse maa anses konstateret, at en stor Del af de Recepter, ifølge hvilke Patienten skaffede sig udleveret Morfin, ikke var udstedte af Indstævnte, men efterskrevne af Patienten selv.

Det kan ogsaa bemærkes, at Professor, Overlæge ved Kommunehospitalet Israel Rosenthal i en under Sagen fremlagt Erklæring udtaler, at naar man tager den 2—3 Aar lange Varighed af Sygdommen i Betragtning, maa det snarere forbavse, at Indstævnte ikke er naaet højere op med Morfinindsprøjtningerne.

Ligesom herefter Indstævntes Behandlingsmaade ikke kan anses for et Udslag af mangelfuld Sjælstilstand, fremkaldt ved Misbrug af narkotiske Midler, saaledes vil det heller ikke kunne statueres, at han i det paagældende Tilfælde har udvist grov Uduelighed i sin Gerning.

Overfor Sundhedsstyrelsens Lægeraad og Retslægeraadet har Indstævnte fastholdt, at de til fornævnte Patient skrevne Recepter ere de eneste Recepter paa Morfin til Indsprøjtning, som han har skrevet i det sidste Aar (1910), afset fra en enkelt fattigforsørget Patient, som i en Aarrække har faaet en mindre Dosis, saaledes at hun har den i Behold, og den paa Stedet værende Sygeplejerske giver hende Indsprøjtningerne.

Der er ikke under Sagen oplyst Noget, der strider mod Rigtigheden af dette Anbringende.

Den praktiserende Læge, der er Indstævntes Kollega i Nysted, har endog i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at Indstævnte efter hans Mening snarest har været for sparsom i Brugen af Morfin til Patienter end omvendt.

I et under nærværende Sag fremdraget Tilfælde har Indstævnte overfor en Person, med hvem han for ca. 9 Aar siden traf sammen under et Ophold paa Møen, ordineret Benyttelse af Sovedraaber, som maa antages at være identiske med det foranomhandlede amerikanske Arkanum, der som nævnt indeholdt Morfin. Selv henset til, at Indstævnte i et Brev dateret 15 September 1911, hvorved fremsendtes 100 Gram af denne Vædske, hvilket efter det Oplyste svarer til 2140 Draaber, har givet Patienten Anvisning paa at bruge Draaberne »som forrige Gang« og ved Forsøg at udfinde det lige netop nødvendige Antal Draaber, idet han begyndte med 15 »ligesom sidst«, og i et Brev af 2 November 1911 tilladt Indtagelse af successive 30 Draaber



i Løbet af et Par Timer, skønnes imidlertid Indstævntes (nævnte Op-træden, efter hvad der iøvrigt er oplyst om Lægers Ordination af Morfinsaft, ikke at have været af graverende Karakter. Sundhedsstyrelsen har vel i en den 16 Februar d. A. dateret, under Sagen fremlagt, Skrivelse efter at have gjort sig bekendt med, hvad der i saa Henseende er fremkommet, udtalt, at samme under Hensyn til, at Patienten var ganske uvant med Brug af Morfin, og at det udelukkende drejede sig om Søvnløshed, maatte betegne en Dosis paa 2,8 Centigram Morfin (efter Sagens Oplysninger = 30 Draaber) i Løbet af >1 Time< som meget høj, og det Forhold at overlade den Syge en større Beholdning Morfin til ukontrolleret Brug som ganske uforvarsligt, idet den Paagældende derved udsattes for at forfalde til Brugen af Morfin, men heller ikke i dette Tilfælde foreligger der et Forhold, der kan betegnes som Udslag af grov Uduelighed, hvorved bemærkes, at den farlige Enkeldosis Morfin for et uvant Menneske, efter hvad Overlægen paa Oringe Sindssygeanstalt har oplyst, regnes at begynde med 6 Centigram. Det fortjener derhos at fremhæves, at Midlet ikke har haft nogen ubelig Indflydelse paa Patienten.

I Anledning af sit Forhold med Hensyn til Distribuering af det oftnævnte amerikanske Arkanum har Indstævnte været sigtet for ulovlig Medikamenthandel, en Sigtelse, som imidlertid, efter hvad Indstævntes Sagfører har anført, overfor Bestemmelsen i Fr. 4 December 1872 § 27 ikke har kunnet opretholdes, idet det maatte antages, at Arkanumet kun forskrives her til Landet af Indstævnte selv efter hans eget Behov eller til Benyttelse af Kolleger samt præpareredes af ham selv til Brug for hans egne Patienter. Indstævnte er herefter ifølge Sagens Oplysninger ved Nysted Købstads Politiretsdom af 19 Februar 1912 bleven frifundet for Tiltale i saa Henseende. Det maa nu ganske vist efter Sagens Oplysninger antages, at de af Indstævnte forskrevne Kvanta er overordentlig store, saaledes at det maa anses for betænkeligt, at Tiltalte efter sin Forklaring i Løbet af ca. 10 Aar har forskrevet og anvendt samme selv om det væsenlig har været som Afvænningsmiddel for Morfinister. Det har dernæst maatte gøre et slet Indtryk, at Indstævnte helt igennem har søgt at lægge det Offentlige Hindringer i Vejen under Forsøget paa nærmere Konstatering af hans Forhold til dette Arkanum.

Efterat der den 22 April 1911 af Byfogden i Nysted var afsagt Dekret, hvorefter der vilde være at foretage Husundersøgelse, for at Indstævntes Medicinalbeholdning kunde skaffes til Veje og undersøges (idet han overfor Sundhedsstyrelsen havde nægtet frivillig at udlevere det amerikanske Arkanum til Undersøgelse), og efter at han var bleven gjort bekendt med Dekretet, anmodede han om  $\frac{1}{2}$  Times Henstand for at tilse en Patient og benyttede sig heraf til at naa sin Bopæl inden Politiets Ankomst, hvorpaa han efter vedkommende Betjentes inden Retten afgivne Forklaring laasede Døren til Konsultationsværelset, og først lidt efter atter aabnede denne under Anbringende af, at en Patients Tilstedeværelse havde nødvendiggjort Lukningen. Den ene af de paagældende Betjente har yderligere ifølge Meddelelse til Sundhedsstyrelsen fra Byfogden i Nysted af 24 April 1911 oplyst, at en Trepægleflaske, som af Betjenten fandtes i et Skab i Indstævntes Konsul-

tationsværelse, af Indstævnte søgtes tilbageholdt under det urigtige Anbringende, at den indeholdt Noget, han brugte til elektriske Batterier, og at det var farligt og kunde eksplodere, ligesom Byfogden har meddelt, at Indstævnte under hans Fraværelse indfandt sig paa hans Kontor og forsøgte at erholde en af de i Bevaring tagne Flasker udleveret, hvad dog ikke lykkedes.

Ifølge Udskrift af Nysted Købstads Politiprotokol tilførte Dommeren under 30 December\*) 1911 Protokollen Bemærkning om, at Toldkontrolløren havde opgivet til ham, at Indstævnte i de 9 Aar, Toldkontrolløren havde været ansat sammesteds, 2 à 3 Gange aarlig havde faaet tilsendt Kasser fra Nordamerika, indeholdende bitter medicinsk Plantesaft, senest 1 Maaned forinden; Kasserne havde vejte 13—14 Kilogram, og en Kasse paa 14 Kilogram Brutto var regnet for 12 Kilogram Netto. Indstævnte mødte derefter for Politiretten og blev gjort bekendt med det Tilførte og erklærede derefter, at han efter Konference med sin Sagfører nægtede at afgive yderligere Forklaring i denne Sag.

I fornævnte Skrivelse til Sundhedsstyrelsen af 24 April 1911 havde Byfogden i Nysted oplyst, at der paa Indstævntes Loft henstod 2 Trækasser, indeholdende store tomme Flasker, og 2 Trækasser, indeholdende godt et Par Hundrede smaa tomme Flasker af kantet Form.

Under 12 September 1911 anmodede Sundhedsstyrelsen om at maatte faa tilbagesendt en af de store antagelig ca. 16 Liter rummende Flasker i Trækasse, hvori Indstævnte havde modtaget sit Arkanum fra Amerika. Paa denne Henvendelse maatte Byfogden meddele, at Indstævnte erklærede at have tilintetgjort saavel Flaskerne som Trækasserne, hvori de havde været. Under Sagen har Indstævnte tilføjet, at de tilintetgjøres som henliggende til Unytte.

Den nævnte Optræden fra Indstævntes Side kan imidlertid ikke medføre noget Ansvar for Indstævnte.

I Henhold til det Foranførte vil den af Citanterne nedlagte Paa-stand paa, at det i Medfør af Lov Nr. 111 om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 30 April 1909 § 7 forbydes Indstævnte indtil videre at udøve sin Kaldsvirksomhed, ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-  
hæve.

Der vil være at tillægge Overretssagførerne Hans Levy og Axel Bang, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hver 400 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 39 Kr. 57 Øre og 125 Kr. 65 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

---

\*) Skal være September.

Fredag den 13 December.

Nr. 185. Husejer Niels Emil Nielsen (Henriques efter Ordre)

mod

Husmand Michael Laursen (Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om en Ret til Tørveskær.

Lysgaard m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 10 September 1909: Indstævnte, Husmand Michael Laursen i Bisballe, bør til Citanten, Husejer N. E. Nielsen sammesteds, betale Værdien af ovennævnte ødelagte 7000 Tørv, saaledes som disses Værdi ansættes ved Skøn af uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke udover 28 Kr.; iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 April 1911: Hovedcitanten, Husmand Michael Laursen, bør for Tiltale af Kontracitanten, Husejer N. E. Nielsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Hovedcitanten og for Kontracitanten beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Sagfører Chr. Petersen bør til Viborg Amts Fattigkasse bøde 100 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Husejer Niels Emil Nielsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Henriques og Hansen hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Kontracitanten, Husejer N. E. Nielsen af Bisballe, har anbragt, at Hovedcitanten,

Husmand Michael Laursen sammesteds, i Aaret 1906 har skaaret 500 Tørv i den vestlige Del af Stensted Mose, hvor Kontracitanten formener alene at have Ret til Tørveskær, og at han derhos Natten mellem den 28 og 29 Juni s. A. har væltet 7000 Tørv, som Kontracitanten den førstnævnte Dag havde skaaret i bemeldte Del af Mosen, ned i Tørvegraven, har han under nærværende fra Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans paastaet Hovedcitanten anset med Straf samt tilpligtet at betale ham i Erstatning for 7500 Tørv ialt 30 Kr. Ved Underrettsdommen er det antaget, at Kontracitanten er berettiget til at skære Tørv i den paagældende Del af Mosen, og Hovedcitanten, der paastod sig i det Hele frifunden for Kontracitantens Tiltale, er som Følge heraf tilpligtet at betale ham i Erstatning for de ødelagte 7000 Tørv et saadant Beløb, som maatte blive bestemt ved Skøn af uvillige, inden Retten paa Kontracitantens\*) Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke udover 28 Kr., hvorimod Hovedcitanten, idet det statueredes, at Kontracitanten ikke er eneberettiget til at skære Tørv i den ommeldte Del af Mosen, samt idet Hovedcitanten antoges ved Ødelæggelsen af de 7000 Tørv at have været i god Tro, iøvrigt frifandtes for Kontracitantens Tiltale. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, hvorhos Kontracitanten yderligere har paastaet sig anerkendt som eneberettiget til at skære Tørv i den vestlige Halvdel af Mosen.

Hovedcitanten har erkendt, saavel at han har skaaret 500 Tørv i den vestlige Del af bemeldte Mose, som at han har væltet nogle af Kontracitanten sammesteds skaarne Tørv ned i Tørvegraven, men gjort gældende, at den paagældende Del af Mosen tilhører ham, at han som Følge heraf har Ret til Tørveskær sammesteds, at Kontracitanten derimod har savnet enhver Ret hertil, og at Hovedcitanten, der forud udtrykkelig vil have forbudt ham at udøve Tørveskær paa det nævnte Sted, herefter har været berettiget til at ødelægge de i Strid med hans Ret skaarne Tørv.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det omstridte Areal udgør en Del af den Hovedcitanten ifølge Skøde af 9 Marts 1903, tinglæst 20 s. M., tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 16 i af Bisballe, der ifølge en under Sagen fremlagt Kopi af Udstykningskortet mod Syd og Vest grænser op til Matr. Nr. 16 af Bisballe, medens Grænselinien mod Nord foruden til denne Ejendom støder op til Matr. Nr. 15 af Bisballe. I bemeldte Skøde indeholdes der Bemærkning om, at Hovedcitanten skal respektere en stedfunden Overdragelse til Ejeren af Matr. Nr. 16 c — hvilken Ejendom er Kontracitanten uvedkommende — af Brugen af nogle Parceller i Stensted Mose, hvorimod der ikke i Skøde, der er tinglæst uden Retsanmærkning, indeholdes nogen Bestemmelse om Ret for Kontracitanten eller de tidligere Ejere af dennes Ejendom, Matr. Nr. 15 b af Bisballe, til Tørveskær i Mosen.

Til Støtte for sin Paastand om, at der tilkommer ham Eneret til at skære Tørv i den vestlige Halvdel af Mosen, har Kontracitanten i første Række paaberaabt sig et den 5 August 1837 inden Lysgaard og Hids Herreders Forligskommission mellem Christen Jensen Woer af

\*) Skal være Hovedcitantens.

Nederbisballe og Peder Jørgensens Enke sammesteds indgaaet Forlig, hvorved Sidstnævnte erkendte, at »Stensted Mose tilhører Christen Woer og Peder Bach med endeel hver især efter de tidligere bestemte Skjæl«, idet han, der udleder sin Ejendomsret til Matr. Nr. 15 b fra nævnte Bach, medens Woer, efter hvad der maa anses at være bleven in confesso, tidligere har ejet Hovedcitantens nuværende Ejendom, har gjort gældende, at Woer, der medunderskrev Forliget, herved har erkendt, at Bach da ejede Andel i Mosen. Han har derhos henvist til, at Matr. Nr. 15, som meldt, paa en Strækning støder op til det omstridte Areal, og at det under den i 1798 afholdte Udskiftningsforretning er bestemt, at Stensted Mose skulde deles mellem de Vedkommende saaledes, at enhver af disse, saavidt muligt, fik sin Andel Mose i sin Lod, idet han har hævdet, at bemeldte Areal herefter maa antages at være henlagt under Matr. Nr. 15, fra hvilken hans Ejendom i Aaret 1879 er udstykket.

Selv bortset fra, at der ikke ses at have fundet nogen Tinglæsning Sted angaaende den Bach og de senere Ejere af Kontracitantens Ejendom ifølge Forliget mulig tilkommende Ret over en Del af Mosen — med hvilken Ret Hovedcitanten vil have været ubekendt — og fra, at denne Ret efter Indholdet af Forliget maatte antages at være en Ejendomsret, medens Kontracitanten i sit første for Underretten afgivne Indlæg udtrykkelig har erkendt, at Ejendomsretten over vedkommende Del af Mosen tilkommer Hovedcitanten som den, der har Skøde paa Ejendommen, findes der imidlertid ikke at kunne tillægges bemeldte Forlig og det af Kontracitanten iøvrigt Anførte nogen afgørende Betydning, idet der savnes tilforladelig Oplysning saavel med Hensyn til, hvorvidt den Bach ved Forliget tillagte Lod har haft samme Beliggenhed og Udstrækning som den Del af Mosen, i hvilken Kontracitanten nu anser sig berettiget til at skære Tørv, som i Henseende til, hvorledes der i den efter Forligets Indgaaelse forløbne Tid er forholdt med Raadigheden over Lodden, der ikke findes omtalt i det af Bachs Sønnekone til Kontracitantens Næstformand som Ejer af Matr. Nr. 15 af Bisballe i Aaret 1851 udstedte Skøde.

Naar Kontracitanten dernæst har henvist til, at der i det til ham under 18 Februar 1904 udstedte Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 15 b af Bisballe, hvilket Skøde den 4 Marts næstefter er tinglæst som saadant, indeholdes Bemærkning om, at under Afhændelsen tillige er indbefattet den tidligere Skødehaver, L. P. Jørgensen, »som Ejer af Matr. Nr. 15 af Bisballe, tilkommende Ret til Tørveskær i den saakaldte Stensted Mose, der grænser til Matr. Nr. 15 b af Bisballe«, vil der ej heller kunne tillægges denne Omstændighed nogen Betydning til Fordel for Indstævnte, idet han ikke paa bemeldte, af Hovedcitanten ikke tiltraadte Bestemmelse alene vil kunne støtte nogen Ret overfor Hovedcitanten, eftersom det er en Selvfølge, at Jørgensen ikke har kunnet overdrage Kontracitanten den nævnte Ret, uden forsaavidt som han selv var Indehaver af samme.

Kontracitanten har imidlertid yderligere gjort gældende, at han og tidligere Ejere af Matr. Nr. 15 b have brugt og benyttet den paagældende Del af Mosen i et saadant Tidsrum, at der herved er vundet Hævd for ham paa Retten til der at skære Tørv. Til nærmere Op-

lysning i saa Henseende har han under Sagen ladet optage et Tingsvidne, hvorunder forskellige med de stedlige Forhold bekendte Personer, derunder fornævnte L. P. Jørgensen, den tidligere Ejer af Hovedcitantens Ejendom, Proprietær Swane af Katballegaard og L. P. Jørgensens Svigerfader, Aftægtsmand Erik Nielsen, have afgivet Forklaringer. Efter Indholdet af disse Forklaringer maa det antages, at L. P. Jørgensen, der har ejet Matr. Nr. 15 af Bisballe fra 1877 eller 1878, indtil han i Aaret 1904 afhændede Matr. Nr. 15 b til Kontracitanten, har i dette Tidsrum i det Mindste saa godt som hvert Aar skaaret eller ladet skære Tørv i den vestlige Halvdel af Stensted Mose — efter to af Vidnernes Forklaringer dog kun i den vestre Del af denne Halvdel — og at Kontracitanten efter Overtagelsen af sin Ejendom har udøvet en lignende Raadighed over Arealet. Vidnet Nielsen, der har kendt Forholdene ved Mosen i omtrent 50 Aar, har derhos forklaret, at der i hele denne Tid er skaaret Tørv paa Arealet af Ejerne af Matr. Nr. 15 af Bisballe.

Ved det saaledes Foreliggende kan det imidlertid ikke mod Hovedcitantens Benægtelse anses godtgjort, at der i Alderstid — og kun om et saadant Tidsrum kan der under Sagen være Spørgsmaal — har af Ejerne af Matr. Nr. 15 været udøvet en saadan stadig Brug af det under Sagen omhandlede Areal, at der kunde være erhvervet en Ret for bemeldte Ejendom til i det af Kontracitanten paastaaede Omfang at skære Tørv i Mosen.

Efter det Anførte kan det ikke anses godtgjort, at Kontracitanten har nogen Ret over det paagældende Areal, hvorefter han kunde formene Hovedcitanten at skære Tørv eller udøve anden Raadighed sammesteds, og de af ham nedlagte Paastande ville derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod Hovedcitanten i det Hele vil være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere for Overretten tilkommende Salærer, 50 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

For utilbørligt at have opholdt Sagen vil Hovedcitantens Sagfører for Underretten, Sagfører Chr. Petersen af Kellerup, være at anse efter Frdg. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Viborg Amts Fattigkasse af 100 Kr.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Færdig fra Trykkeriet den 23 December 1912.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 47.

---

---

Mandag den 16 December.

Nr. 166. Gaardejer **Søren Laursen** (I. Kondrup)

mod

**Bestyrelsen for det saakaldte »Christens Hospital«** i Haasum Sogn ved dens Formand, Proprietær **P. Bundgaard** (Halkier efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om en Appellantens Ejendom paahvilende Realbyrde maatte være bortfalden ifølge dens eget Indhold.

Skive Købstads og Sallingland Herreders ordinære Rets Dom af 22 Oktober 1909: Indstævnte, Gaardejer Søren Laursen, Volling, bør for Tiltale af Citanten, Proprietær Bundgaard, Nyholm, som Formand for Bestyrelsen af Haasum Hospital, i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tilkendes Citantens beskikkede Sagfører, Overretssagfører Borch Jakobsen, Salær 30 Kr. og Befordringsgodtgørelse 8 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juni 1910: Appelindstævnte, Gaardejer Søren Laursen, bør som Ejer af Matr. Nr. 4 a af Volling fra samme Sted i Kærgaardsholms Mose, som Gaardens Tørv tages fra, aarlig til Appellanterne, Bestyrelsen for »Christens Hospital« i Haasum Sogn, levere et Antal Skudtørv, beregnet efter Gaardens Hartkorn i Forholdet 71 Stk. pr. Td. Hartkorn. Saa bør Appelindstævnte og under en Viborg Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kroner for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, til Appellanterne levere de tilsvarende ham for Aarene 1905 og 1906 paahvilende Ydelser opgjorte efter Hartkornet 6 Tdr. 3 Skpr. 0 Fdk. 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Alb. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Underretten, Overretssagfører Borch-Jakobsen, i Salær 30 Kroner og den for dem beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 25 Kroner, hvilke Salærer udredes af det Offentlige. I

Henseende til Ydelserne for de fornævnte tvende Aar at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen satte Frist regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Gaardejer Søren Laursen, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved den af den daværende Ejer af Hovedgaarden Kærgaardsholm under 12 September 1757 oprettede Fundats for det saakaldte »Christens Hospital« i Haasum Sogn er der tillagt Hospitalets Lemmer ». . . 32 Læs, Halvdelen Lyngtørv og Halvdelen Skudtørv, à Læset 500 Stk., som Kærgaardsholms Bønder aarlig paa samme Sted som Gaardens Tørv forsvarlig og godt grave, røgte og i rette Tid hjemføre til Hospitalet, at Lemmerne ikke skal lide Mangel for nødtørfvig Ildebrændsel, og nyder bemeldte Bønder for Arbejde og Kørsel à Læset 1 Mark, er 5 Rdlr. 2 Mark . . . .«, og en til disse Udtryk svarende Forpligtelse findes ifølge Skøderne paa de Ejendomme, der ved Fundatsens Oprettelse hørte under Kærgaardsholm, endnu den Dag i Dag paalagt Ejerne af de paagældende Ejendomme.

Idet Appellanterne, Bestyrelsen for det ovennævnte Hospital, have anbragt, at denne Forpligtelse i Tidens Løb efter de Ydendes Ønske og med Samtykke af Bestyrelsen for Hospitalet er forandret saaledes, at Lyngtørvene ere erstattede med Skudtørv, dog et noget mindre Antal, og at Ydelsen er fordelt paa de enkelte Ydelsespligtige i Forholdet 93 à 94 Tørv aarlig pr. Td. Hartkorn — opgjort efter det samlede ydelsespligtige Hartkorn og det i Fundatsen foreskrevne Antal af ialt 16,000 Stk. Tørv — dog saaledes at i hver By Yderne have forenet



sig om at lade en Enkelt foranstalte Tørvene leverede, men at nu de i Volling boende Ydere, efter at Tørvene i en lang Aarrække have været præsterede paa denne Maade, have nægtet at levere Tørvene, have Appellanterne under denne Sag i første Instans paastaet Appelindstævnte, Gaardejer Søren Laursen, som Ejer af Matr. Nr. 4 a i Volling af Hartkorn 6 Tdr. 3 Skp. 0 Fdk. 2 $\frac{1}{2}$  Alb., tilpligtet at levere de ham efter det ovenanførte Forhold paahvilende Restancer for Aarene 1905 og 1906 eller 572 Stk. aarlig, ialt 1144 Stk. Tørv, samt ham og efterfølgende Ejere af den nævnte Ejendom kendte pligtige til for Fremtiden Hospitalet at levere 572 Stk. Tørv aarligt.

Appelindstævnte gjorde principalt gældende, at Ydelsespligten, da der ikke mere findes Tørvejord i Kærgaardsholms Mose, i alt Fald ikke af den Beskaffenhed, at der kan graves Tørv af den, er bortfalden, subsidiært, at der, da den tidligere Ydelse af 8000 Stkr. Lyngtørv aarlig er erstattet med et ringere Antal Skudtørv, højst 4000 Stkr., i hvert Fald kun kan paahvile ham at levere i Forhold til et samlet Antal Tørv af 12,000 Stkr. aarlig eller 70 à 71 Stkr. aarlig pr. Td. Hartkorn. I Henhold hertil paastod han sig principalt frifunden, subsidiært frifunden mod at levere efter det anførte Forhold.

Ved Underrettens Dom er Appelindstævnte frifunden for Tiden for Appellanternes Tiltale, og disse have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

I en under Sagen paa Appelindstævntes Foranledning optagen Skønsforretning over Kærgaardsholms Mose udtales det, at der findes Tørvejord i Mosen, men saa lidt sammenhængende, at den ikke kan graves »i Tørv« med Spade, men først maa æltes for at kunne formes til Tørv, og at der — foruden et Tørvelag paa 12 à 16 Tommers Tykkelse og i et Omfang af ca. 2 Tdr. Land, beliggende i Mosens nordøstlige Del, hvilket Tørvelag er af en meget daarlig Beskaffenhed og i den Grad svovlet, at det næppe er forsvarligt at levere Tørvene til Brug for Hospitalets Beboere — i Mosens sydvestlige Hjørne, hvor Mosens Ejer har opstillet en Æltemaskine og æltet og formet en Del Tørv, findes et Tørvelag paa 8 à 12 Tommers Tykkelse og i et Omfang af ca. 1 Td. Land, hvoraf vil kunne faas et Antal Tørv, anslaaet til ialt ca. 700,000 Stk., af vel mindre god, men dog brugelig Beskaffenhed.

Der maa nu gives Appellanterne Medhold i, at Appelindstævntes Forpligtelse ifølge Udtrykkene i Fundatsen ikke alene kan anses at gaa ud paa at levere Tørv, der ere gravede med Spade, men ogsaa maa omfatte Tørv, der ere producerede ved, at den af Mosen opgravede Tørvejord sammenæltes, forinden den formes til Tørv, og da der paa denne Maade — angaaende hvilken Appelindstævnte ikke mod Appellanternes Benægtelse har godtgjort, at den er væsenlig byrdefuldere end Gravning af Tørv med Spade — efter det Anførte i alt Fald indtil videre vil kunne leveres Tørv fra Kærgaardsholms Mose, maa Appelindstævnte fremdeles anses pligtig at levere Tørv fra samme Sted i denne som Gaardens Tørv.

Da imidlertid Appellanterne, der som ovennævnt have erkendt, at den foreskrevne Ydelse af Lyngtørv er erstattet med et mindre Antal

Skudtørv, ikke have oplyst Størrelsen af den samlede Leverance af Skudtørv efter Ombytningen, samt da de ej heller have godtgjort, at Appelindstævnte er gaaet ind paa at levere et konstant Antal af 93 à 94 Stkr. Tørv pr. Td. Hartkorn, findes Appelindstævntes ovennævnte subsidiære Anbringender i saa Henseende at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen.

Som Følge heraf vil Appelindstævnte være at tilpligte som Ejer af Matr. Nr. 4 a i Volling aarlig fra samme Sted i Kærgaardsholms Mose, som Gaardens Tørv tages fra, til Appellanterne at levere den paa hans Gaard eller dens Hartkorn faldende Andel af 12,000 Stkr. Skudtørv, beregnet med 71 Stkr. pr. Td. Hartkorn, hvorhos han vil være at tilpligte under en Viborg Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt, der findes passende at kunne bestemmes til 2 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, at levere de ved Sagens Anlæg for Aarene 1905 og 1906 resterende Præstationer af den nævnte Størrelse opgjort efter det ovenanførte Hartkorn af 6 Tdr. 3 Skpr. 0 Fdk. 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Album.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Appellanternes beskikkede Sagfører for Underretten, Overretssagfører Borch-Jacobsen, i Salær 30 Kr. og den for disse beskikkede Sagfører her for Retten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 25 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige. Derimod vil der ikke her under Sagen kunne træffes Afgørelse om Befordringsgodtgørelse til førstnævnte Sagfører.

Det kan ikke billiges, at den af Appellanterne den 27 August f. A. for Underretten fremlagte Protokollation er vedlagt Akten særskilt, i Stedet for at den overensstemmende med Forskriften i Lov 19 December 1903 § 4 burde have været sammenhæftet med de for Underretten fremlagte Indlæg. Iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Tirsdag den 17 December.

Nr. 52. Teaterdirektør Joh.s Nielsen (Overretssagfører Hans Levy)

mod

Forfatter Elith Reumert (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet, om en af Indstævnte foretaget Dramatisering var overdraget vedkommende Teater eller dets Direktør personlig.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1911: Indstævnte, Teaterdirektør Joh.s Nielsen, bør være uberettiget

til at opføre foran ommeldte Dramatisering. Saa betaler han og til Citanten, Forfatter Elith Reumert, 1873 Kr. 20 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Januar 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Under Hensyn til den Forpligtelse, som Abrahams havde paa- taget sig overfor Aktieselskabet »Københavns Hippodrom« ved den i den indankede Dom nævnte Forpagtningskontrakt, kan det ikke be- tvivles, at det har været Abrahams' Mening ved Kontrakten med Ind- stævnte at erhverve Stykket for Aktieselskabet. Omend denne Mening ikke har faaet et utvetydigt Udtryk i Kontrakten, maa det dog efter det Foreliggende antages, at Indstævnte ved dens Oprettelse har forstaaet den i Overensstemmelse hermed, hvorpaa ogsaa tyder den Omstændighed, at han, efter at Abrahams var ophørt at være Direktør for Folketeatret, i en Aarrække har ladet Teatret op- føre Stykket mange Gange, uden i den Anledning at rejse noget Krav. Herefter vil Appellanten være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Teaterdirektør Joh.s Nielsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Forfatter Elith Reumert, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Ind- stævnte 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærvæ- rende Sag gaar den af Citanten, Forfatter Elith Reumert, overfor Ind- stævnte, Teaterdirektør Joh.s Nielsen, der i Sæsonen 1908—1909 paa det af ham forpagtede »Folketeater« 20 Gange har opført det af Ci- tanten dramatiserede Arbejde »Nøddebo Præstegaard«, nedlagte ende- lige Paastand ud paa, at Indstævnte, hvis Opførelse efter Citantens Anbringende har været uretmæssig og tilmed er sket i en fra Citantens Arbejde afvigende Form, kendes uberettiget til uden Citantens Tilladelse at opføre bemeldte Dramatisering, og ganske særlig i en anden Form end den af Citanten givne, og at Indstævnte idømmes Straf og Erstat- ning i Medfør af Lov Nr. 63 af 29 Marts 1904 §§ 18 eller 19 med Renter af Erstatningen 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 30 Januar 1909 samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkost- ninger.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at Citanten ved Kontrakt af 20 December 1888, medens S. Abrahams var Forpagter af Folketeatret, solgte til »Direktør S. Abrahams til udelukkende Opførelse paa Folketeatret« sin Bearbejdelse af Professor Scharlings »Ved Nytaarstid i Nøddebo Præstegaard«. Betalingen fastsattes til 300 Kroner efter første Opførelse, 5 pCt. af Bruttoindtægten for de første 25 Opførelser, 3 pCt. af de følgende 25 Opførelser og et Slutningshonorar af mindst 200 Kr., hvilke Udbetalinger alle have fundet Sted. Under Abrahams' Underskrift paa Kontrakten var anført »Folketeatrets Direktør«. I den mellem Abrahams og Aktieselskabet »Københavns Hippodrom« under 10 Marts 1884 oprettede Forpagtningskontrakt var det derhos bestemt, at hvad Forpagteren i Kontraktstiden anskaffede af nyt Repertoire, blev Aktieselskabets Ejendom, ligesom Aktieselskabet maa antages at have overdraget de senere Forpagtere af Teatret at benytte det Selskabet tilhørende Repertoire, og i Overensstemmelse hermed var ogsaa »Nøddebo Præstegaard« opført i en for Teatret indrettet Repertoireprotokol. Det er endelig oplyst, at Professor Dorph Petersen, som efterfulgte Abrahams som Teaterforpagter, i Tiden 1901—1906 uantastet af Citanten har opført Dramatiseringen 48 Gange.

Da Retten til at opføre bemeldte Dramatisering ved Kontrakten af 20 December 1888 var overdraget S. Abrahams, maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ikke paa nævnte Kontrakt kan støtte nogen Ret til som nuværende Forpagter af Folketeatret at opføre Dramatiseringen.

Den af Citanten nedlagte Paastand om, at Indstævnte kendes uberettiget til at opføre Stykket, vil derfor være at tage til Følge.

Paa den anden Side maa det antages, at Indstævnte har været i en ved Citantens mangeaarige Passivitet overfor den tidligere Forpagters Opførelse af Stykket og ved dettes Indførelse i Teatrets Repertoireprotokol bestyrket god Tro om sin Ret til at opføre Stykket, hvorfor der ikke vil være at idømme Indstævnte Straf, hvorimod han vil have at betale Citanten, der maa anses rettidig at have paatalt Indstævntes ubeføjede Opførelse af Stykket, en Erstatning, der, da Nettoindtægten pr. Forestilling maa antages gennemsnitlig at have været 93 Kroner 66 Øre, vil være at ansætte til 1873 Kroner 20 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Januar 1909.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale til Citanten med 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 18 December.

Nr. 356. Højesteretssagfører Hansen

mod

Lars Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Meddelagtighed i Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Vends Herreds Ekstrarets Dom af 24 Juni 1912: Tiltalte Peder Andersen Pedersen og Tiltalte Lars Hansen bør hensættes, Førstnævnte til Tvangsarbejde i 180 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 20 Dage; saa udreder Førstnævnte og til Gaardejer Lars Peter Rasmussen 200 Kr. samt betaler denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører V. Beck, og til Defensor, Sagfører W. Hansen, henholdsvis 18 Kroner og 12 Kroner, dog saaledes, at Tiltalte Lars Hansen in solidum med ham deltager i Udredelsen af Sagsomkostningerne med  $\frac{1}{4}$ . At efterkommes for den idømte Erstatnings Vedkommende inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1912: Tiltalte, Træskomand Lars Hansen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Alfr. Christensen og H. Steinthal, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse om paa den i Dommen nærmere angivne Maade at have medvirket til den af Medtiltalte Pedersen imod L. P. Rasmussen udøvede Vold. Da denne Tilbagekaldelse imidlertid ikke bestyrkes ved det Fremkomne, medens hans fornævnte Tilstaaelse stemmer med det iøvrigt Oplyste, kan der ikke tages Hensyn til Tilbagekaldelsen, hvorimod Dommen i Henhold til de i den anførte Grunde vil være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Hansen til Højesteretssagførerne Hansen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vends Herreds Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en anden Tiltalt Peder Andersen Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Træskomand Lars Hansen, der er født den 16 Februar 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Meddelagtighed i Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Under Sagen er Følgende oplyst:

Meders Tiltalte og Gaardejer Lars Peter Rasmussen den 15 Marts d. A. var sammen ved Stranden for at køre Grus, udtalte Rasmussen til Tiltalte, der havde laant hans Hest til Gruskørsel, at han havde kørt den stædig. Rasmussen fik da at vide, at det ikke var Tiltalte, men den i 1ste Instans medtiltalte Pedersen, der havde kørt med Hesten, og udtalte da, at Tiltalte hellere selv skulde have kørt med den end overladt den til andre Uvedkommende, idet han derhos efter Tiltaltes Forklaring tilføjede, at Pedersen ikke var for god til at faa en »Skindfuld Tærsk i den Anledning«. Samme Dag om Aftenen traf Tiltalte sammen med Rasmussen hos Ostehandler Eriksen paa Vejlbj Mark, og der opstod da et Skænderi imellem dem, idet Tiltalte advarede Eriksen mod at købe en Hest af Rasmussen og drillede Sidstnævnte paa forskellig Maade. Efter Rasmussens Forklaring, der er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, endte Skænderiet med, at Rasmussen vilde gaa, men at Tiltalte, da han var i Døren, vilde gribe fat i ham, hvorefter Rasmussen med sin Stok slog ham over Haanden, saaledes at der fremkom en ubetydelig Rift og en ringe Hævelse.

Tiltalte, der var forbitret over denne Behandling, fortalte til den i 1ste Instans medtiltalte Pedersen, at Rasmussen havde sagt, at Pedersen havde kørt hans Hest stædig og havde truet med at ville prygle ham (Pedersen), og de blev derefter enige om, at Pedersen skulde tildele Rasmussen nogle Prygl. Den 25 s. M. mellem Kl. 9 og 10 om Aftenen, traf Tiltalte og Pedersen Rasmussen hos Ostehandler Eriksen, og Tiltalte sagde da til Pedersen, at han jo nu kunde give Rasmussen de Prygl, som de havde aftalt. Pedersen greb derpaa straks bagfra fat i Rasmussen — der efter sin Forklaring godt saa dem komme, men ikke tillagde det nogen Vægt, da han ikke vidste, at han havde noget at frygte af dem — væltede ham om paa Jorden og slog ham med knyttet Næve et Slag lige over Næsen. Rasmussen vil heretter have mistet Bevidstheden og har ikke nærmere kunnet forklare, hvad der foregik, førend han kom til sig selv, da han stod i Eriksens Køkken, hvor han holdt fast i Pedersens højre Haand, medens denne med sin knyttede, venstre Haand slog ham flere Slag i Tindingen og over Næsen. Pedersen har erkendt Rigtigheden af den af Rasmussen givne Fremstilling af det Passerede. Tiltalte har først forklaret, at han blev staaende i ca. 1 Snes Alens Afstand, da Pedersen greb fat i Rasmussen, at han, da det var stærkt taaget den paagældende Aften, ikke kunde se, hvorledes Slagsmaalet udviklede sig, og at han ikke kom ind i Eriksens Køkken, førend efter at Parterne var bleven skilt. Senere har han forklaret, at han, da Pedersen havde overfaldet Rasmussen, og de begge laa paa Jorden, gik hen til dem og da saa, at Pedersen laa ovenpaa Rasmussen og slog ham med Hænderne, medens han ikke saa, at Rasmussen slog igen.

Ved Overfaldet blev der tilføjet Rasmussen forskellige Læsioner, hvorom det i Lægeerklæring af 28 Marts dette Aar udtales:

»Han (Rasmussen) var kort Tid bevidstløs umiddelbart efter Slaget og havde stærk Næseblod. Han har siden holdt Sengen, følt Hovedpine og til Tider fantaseret. Natten efter Overfaldet havde han en Blodopkastning (sandsynligvis af sunket Blod fra omtalte Næseblødning).

Som Tegn paa ovennævnte Læsioner findes nu flere overfladiske Kontusionssaar paa Kinder og Pande, Hævelse af Overlæbe og Næse og Blodudtrædning paa h. Overarm.

Altsaa have de umiddelbare Følger af Læsionen været: 1) Let Hjærnerystelse og 2) Kontusioner af Ansigt og Overarm.

Rasmussen maatte holde Sengen til 9 April d. A., men er ifølge Lægeerklæring af 22 Maj d. A. fuldstændig rask med Undtagelse af, at han klager over Hovedpine og Nervøsitet, til Grund for hvilke Tilfælde der dog ikke skal ligge egentlig organiske Lidelser, og som formentes at ville tabe sig med Tiden og ikke at ville nedsætte hans Arbejdsevne i nævneværdig Grad.

Ved det saaledes Oplyste maa det anses for godtgjort, at Tiltalte har bevæget Pedersen, der har været straffet flere Gange, bl. a. for Vold, og som var bekendt som en raa og voldsom Person, til at overfalde Rasmussen, og Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 52, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Underrettsdommen, hvorefter Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 203, jfr. §§ 51 og 47, er anset med Straf af simpelt Fængsel i 20 Dage, vil forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede med  $\frac{1}{4}$  in solidum med den i 1ste Instans Medtiltalte, vil være at stadfæste.

---

Nr. 313. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

Jens Eriksen Nielsen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 3dje Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1912: Tiltalte, Grosserer Jens Eriksen Nielsen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Eriksen Nielsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Grosserer Jens Eriksen Nielsen tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 3die Stk.

Tiltalte er født den 14 September 1867 og ikke tidligere straffet.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at Akts. Sygeplejeforretningen »Depot Paris«, der driver Forretning med Sygeplejeartikler og Gummivarer her i Staden i Ejendommen Kattesundet 12, Stueetagen, og for hvis Bestyrelse Tiltalte er Formand, har overtraadt fornævnte Bestemmelse dels ved den Maade, hvorpaa det har bekendtgjort og skiltet for Forretningen, fra hvilken der ogsaa forhandles Præservativer med det saakaldte Samsonmærke, der skal være indarbejdet som Reklame, særlig for Præservativer, dels derved, at det har forhandlet Præservativer fra en i Ejendommens Port anbragt Automat.

I førstnævnte Henseende fremgaar det af Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste, at fornævnte Forretning, der blev startet i Aaret 1903, og i April Maaned 1909 overgik til at blive et Aktieselskab, i ca. 3 Maaneder i Begyndelsen af forrige Aar i »Herregaardenes Adresse-tidende, der udgaar en Gang ugentlig, har haft indrykket en Annonce, hvori bl. a. indeholdes Samsonmærket, og at Forretningen, saalænge den har eksisteret, har haft samme Mærke malet i 3 Medailloner som Skilt paa Murpillerne ud for Forretningen imod Kattesundet, hvor der er reklameret for mange forskellige Varer. Ved Henvendelse af Politiet i Forretningen og i en Del andre Forretninger, der udelukkende eller dog til Dels forhandler Sygeplejeartikler, er derhos en Fore-spørgsel om »noget Samson« bleven opfattet som en Begæring om Præservativer. Ligesom imidlertid en senere under Sagen af Politiet ved et Bybud foretagen lignende Henvendelse i Forretningen »Depot Paris« er bleven besvaret med, at det maatte nærmere opgives, hvilken Art Gummivarer der ønskedes, saaledes fremgaar det af Sagens Oplysninger, at det paagældende Mærke, nemlig Samson i Kamp med Løven, under 27 December 1905 efter Anmeldelse af den daværende Indehaver af Forretningen er bleven indregistreret som Varemærke for Gummivarer og Sygeplejeartikler. Efter det Oplyste udgør derhos Provenuet af Forretningens Salg af Præservativer kun ca. en Femtedel af den samlede Omsætning i Forretningen, hvor der forhandles alle Slags



Sygeplejeartikler samt Gummivarer, f. Eks. Udskylningsapparater, Gummilærred, Sutter m. m.

Efter det saaledes Foreliggende findes den forommeldte Bekendtgørelse og Skiltning ikke utvetydigt eller nærmest at fremtræde som et Tilbud af Genstande, tjenlige til at forebygge Følger af Samleje, og Tiltalte vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Med Hensyn til Salget af Præservativer fra den paagældende Automat er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Forretningen »Depot Paris«, der fra Automaten i hvert Fald fra Aaret 1904 og udelukkende har forhandlet Præservativer, er vedblevet hermed, ogsaa efter at en tidligere lignende Sag den 1 December f. A. her ved Retten var sluttet med en Advarsel.

Automaten, der har 3 Løb, har hele Tiden været anbragt yderst tilvenstre i Portaabningen ud til Kattesundet. Indtil Loven af 30 Marts 1906 traadte i Kraft, var der bag hvert af 3 i Automaten ovenover Løbene værende farveløse Glas anbragt hvidt Papir, paatrykt »Et Stykke Præservativ 25 Øre«, men efter Lovens Ikrafttræden blev der paa de paagældende Stykker Papir alene anført 25, hvilken Angivelse dog blev fjernet, efter at den forommeldte Sag var sluttet med en Advarsel, saaledes at Automaten siden da har fremtraadt uden anden Inskription end en Anvisning til dens Benyttelse.

Tiltalte har vel ikke villet erkende, at det har været almindelig bekendt, at der fra Automaten forhandlede Præservativer, idet han har hævdet, at det ikke har været kendeligt for andre end for saadanne Kunder, der have købt Præservativer fra den, medens den indeholdt Betegnelse af dens Indhold, eller som paa Forespørgsel i Forretningen ere blevne henviste til at bruge den, naar Forretningen var lukket. Naar imidlertid henses til den lange Tid, der har været forhandlet Præservativer fra Automaten, og til, at den tidligere har været forsynet med udtrykkelig Angivelse af dens Indhold, at Salget af Præservativer fra Automaten efter det Oplyste i de senere Aar gennemsnitlig har andraget 100 Kr. maanedlig samt til, at der i Aarenes Løb vistnok ialt kun nogle ganske faa Gange i Forretningen er ført Klage over, at man fra Automaten har faaet Præservativer i Stedet for som ventet andre Varer, findes der at maatte gaas ud fra, at det har været kendeligt for Publikum, at der fra den ommeldte Automat vedblivende til Alle og Enhver falbødes Præservativer.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte forsaavidt angaar Salget af Præservativer fra Automaten i Tiden efter 1 December forrige Aar i Medfør af fornævnte Lovbestemmelse være at anse efter Politivedtægtens § 92 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

Tirsdag den 24 December.

Nr. 44. Handlende og Fabrikant **N. J. Hergaards** Dødsbo  
(Aagesen)

mod

Kommanditselskabet **Theodor Umrath** i Prag (Stein),

betræffende forskellige Mellemværender mellem Appellanten og Indstævnte hidrørende fra en ukontraktmæssig Leverance af Saamaskiner.

Aarhus Købstads Gæsterets Dom af 6 August 1908: Kontracitanten, Handlende og Fabrikant N. J. Hergaard, bør til Hovedcitanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet, Kommanditselskabet Theodor Umrath i Prag, betale 18,261 Rmk. 88 Pf. med Renter 6 pCt. p. a. af 85 Rmk. 10 Pf. fra 1 Juni 1906, af 310 Rmk. fra den 1 September 1906, af 310 Rmk. fra 1 December 1906, af 1360 Rmk. fra 21 Juni 1906, af 1360 Rmk. fra 21 September 1906, af 1360 Rmk. fra 21 December 1906, af 1425 Rmk. fra 2 Juli 1906, af 1425 Rmk. fra 2 Oktober 1906, af 1425 Rmk. fra 2 Januar 1907, af 1300 Rmk. fra 9 Juli 1906, af 1300 Rmk. fra 9 Oktober 1906, af 1300 Rmk. fra 9 Januar 1907, af 1441 Rmk. 34 Pf. fra 11 Juli 1906, af 1441 Rmk. 33 Pf. fra 11 Oktober 1906, af 1441 Rmk. 33 Pf. fra 11 Januar 1907, af 345 Rmk. fra 21 September 1906, af 529 Rmk. 75 Pf. fra 11 November 1906 og af 103 Rmk. 3 Pf. fra 1 Februar 1907, alt indtil Betaling sker. I Kontrasagen bør Hovedcitanterne for Kontracitantens Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at to af Hovedcitanternes Sagfører den 14 Februar 1907 fremlagte, af P. C. Graugaard og Poul Sloth i Aarhus under 1 November 1905 og 20 Februar 1906 udfærdigede Kautionserklæringer ere skrevne paa ustemplet Papir samt ligeledes i Anledning af, at en den 14 November 1907 fremlagt Skønsforretning er skreven paa ustemplet Papir og endelig i Anledning af, at det ikke kan ses, om de i en den 4 Juni 1908 fremlagt Aktsbeskrivelse indeholdte Skøns- og Overskønsforretninger ere skrevne paa stemplet Papir. Der forelægges Overretssagfører Stein en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelingen af den af ham den 12 Marts 1908 fremlagte Protokollation. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Aarhus Købstads Fogedrets Kendelse af 15 Februar 1909: Forretningen bør nyde Fremme som begært.

Aarhus Købstads Gæsterets Dom af 17 Juni 1909: Forommeldte ved Sikkerhedsstillelse afværgede Arrest bør som lovlig gjort og lovlig forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Handlende og Fabrikant N. J. Hergaard, bør til Citanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet, Kommanditselskabet Th. Umrath, betale 167 Kr. 29 Øre med

Rente 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar 1909, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 25 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1911: De paaankede tvende Gæsteretsdomme, den paaankede Arrestforretning saavel som den ligeledes paaankede Anstandskendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at to den 14 Februar 1907 for Gæsteretten fremlagte Kautionserklæringer, en den 14 November 1907 sammesteds fremlagt Skønforretning og et den 2 Juli 1908 sammesteds fremlagt Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. For de idømte Beløb bør de Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet, Kommanditselskabet Theodor Umrath i Prag, være berettigede til at nyde Udlæg i Handlende og Fabrikant i Aarhus N. J. Hergaards Dødsbo efter Fordringernes Beskaffenhed og Boets Tilstand.

### Højesterets Dom.

Ved de Forhandlinger, der fandt Sted mellem Hergaard og det indstævnte Firma, efterat Hergaard havde reklameret mod Kontraktmæssigheden af de i den indankede Dom omtalte Maskiner, erkendte Firmaet, at Maskinerne var behæftede med Mangler, der maa anses for væsentlige, og Rigtigheden heraf bestrykkes ogsaa af de Bevisligheder, der ere tilvejebragte af Appellanten. Firmaet tilbød i den Anledning at lade Manglerne afhjælpe paa nærmere angiven Maade, idet Firmaet derhos anmodede Hergaard om at være behjælpelig med Omdannelsen, i hvilken Henseende Firmaet udtrykkelig tilføjede: »selvfølgelig bæres de deraf opstaaende Omkostninger af os«. I Overensstemmelse hermed er derefter ved Foranstaltninger dels fra Firmaets dels fra Hergaards Side Omdannelse sket af det overvejende Antal af Maskinerne, en Omdannelse, der maa antages i det Væsentlige at have bødet paa de tidligere Mangler. Medens nu Appellanten allerede som Følge af den saaledes truffene Ordning ikke kan have Krav paa, at Handelen med Hensyn til de 17 til Disposition stillede Maskiner gaar tilbage, maa Firmaet derimod tilsvare Appellanten dels, hvad den ovennævnte Omdannelse har kostet Hergaard, dels den mindre Værdi, de ikke omdannede Maskiner havde paa Grund af de paaklagte Mangler, hvilket Tilsvar paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger vil kunne bestemmes til 4000 Kroner. Idet Appellanten ikke har godtgjort at have Krav paa yderligere Erstatning end anført, vil Dommens Resultat kunne tiltrædes med den Forandring, at de 4000 Kroner med Renter fra Kontraktstævningens Dato den 27 Marts 1907 vil være at fradrage i det Indstævnte Tilkendte, og at Arrestforretningen bliver at ophæve for det Beløb, som overstiger, hvad der herefter tilkommer Indstævnte.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at der i det Indstævnte, Kommanditselskabet Theodor Umrath i Prag, tilkendte Beløb samt i det Beløb, for hvilket der er gjort Arrest, fradrages 4000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Marts 1907. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Handlende og Fabrikant N. J. Hergaard i Aarhus en Tid lang havde forhandlet Landbrugsmaskiner for de Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet, Kommanditselskabet Theodor Umrath i Prag, blev der, medens Hergaard i Oktober Maaned 1905 personlig opholdt sig i Prag, under 17 s. M. afsluttet en Overenskomst mellem ham og de Indstævnte, hvorved disse for et Tidsrum af 2 Aar overdrog ham Eneforhandling for Danmark af en af dem fabrikeret Saamaskine »Erfolg«, som de samtidig bragte i Handelen, bl. a. paa Vilkaar, at han skulde betale de ham tilsendte Varer afdragsvis med en Trediedel af Fakturabeløbet efter 3, den anden Trediedel efter 6 og Resten efter 9 Maaneders Forløb, idet han skulde akceptere de af Firmaet paa ham i Overensstemmelse dermed trukne Veksler. I Henhold til denne Overenskomst bestilte Hergaard hos de Indstævnte ca. 60 Stykker af de paagældende Maskiner, som han, der allerede inden Modtagelsen havde solgt dem videre, straks udsendte til Køberne uden først at gøre dem til Genstand for nogen Undersøgelse, og da der snart efter fra forskellige af Køberne indløb Beklagelser over Maskinerne, sendte han nogle af sine Montører ud for at forsøge at rette de paaklagede Fejl og Mangler, hvorefter han den 23 April 1906 tilskrev de Indstævnte med Beklagelse over Maskinerne, idet han udtalte, at det var »helt forkert med Vekselhjulene«, og at hele Vekselhjulsystemet var »alt for daarligt og unøjagtigt sammenstillet og fuldstændig uholdbart«, hvorhos han tog Reservation med Hensyn til Akceptering af Veksler for Købesummerne. Der udspandt sig derefter en Korrespondance mellem ham og de Indstævnte, der sendte en Ingeniør og senere en Montør fra Prag til Aarhus for at besigtige og rette Maskinerne samt for at hjælpe med til at ommontere dem og for at instruere Hergaards Folk i saa Henseende, og da Hergaard vedblivende nægtede at betale de ham tilsendte Maskiner, paastod de Indstævnte under en gæsteretsvis behandlet Sag i 1ste Instans ved Aarhus Købstads ordinære Ret Hergaard tilpligtet at betale Maskinernes Fakturapris 18261 Rmk. 88 Pf. efter Dagens Kurs tilligemed Renter 6 pCt. p. a. af 85 Rmk. 10 Pf. fra 1 Juni 1906, af 310 Rmk. fra 1 September 1906, af 310 Rmk. fra 1 December 1906, af 1360 Rmk. fra 21 Juni 1906, af 1360 Rmk. fra 21 September 1906, af 1360 Rmk. fra 21 December 1906, af 1425 Rmk.

fra 2 Juli 1906, af 1425 Rmk. fra 2 Oktober 1906, af 1425 Rmk. fra 2 Januar 1907, af 1300 Rmk. fra 9 Juli 1906, af 1300 Rmk. fra 9 Oktober 1906, af 1300 Rmk. fra 9 Januar 1907, af 1441 Rmk. 34 Pf. fra 11 Juli 1906, af 1441 Rmk. 33 Pf. fra 11 Oktober 1906, af 1441 Rmk. 33 Pf. fra 11 Januar 1907, af 345 Rmk. fra 21 September 1906, af 529 Rmk. 75 Pf. fra 11 November 1906 og af Resten 103 Rmk. 3 Pf. fra Gæsteretsstævningens Dato den 1 Februar 1907, alt indtil Betaling sker. Hergaard paastod sig derimod frifunden for Tiden, subsidiært mod Betaling af 12,484 Rmk. 88 Pf., eller mest subsidiært af 13,738 Rmk. 88 Pf., hvorhos han under en Kontrasag paastod de Indstævnte tilpligtede at betale ham i Erstatning for Kontraktbrud et Beløb af 25,000 Kr. eller efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skøn tillige med Renter af det ham tilkendte Beløb 6 pCt. p. a. fra den 1 Maj 1906, indtil Betaling sker. De Indstævnte paastod sig frifundne i den saaledes anlagte Kontrasag.

Ved den under 6 August 1908 i Sagen afsagte Gæsteretsdom blev de af de Indstævnte nedlagte Paastande i saavel Hoved- som Kontrasagen tagne til Følge, og efter at Sagen dernæst af Hergaard var indanket her for Retten, begærede de Indstævnte en Arrestforretning foretaget hos ham til Sikkerhed for det dem ved Gæsteretsdommen tilkendte Beløb med deraf paaløbne Renter. Under den i Henhold hertil af Fogden i Aarhus Købstad afholdte Forretning protesterede Hergaard mod dens Fremme, hvilken Protest imidlertid forkastedes ved en i Disputen den 15 Februar 1909 afsagt Kendelse, men Hergaard afværge nu Arresten ved en af ham stillet Sikkerhed. De Indstævnte anlagde derefter ved Aarhus Købstads ordinære Ret en ny ligeledes gæsteretsvis behandlet Sag mod Hergaard, hvorunder de paastod Arresten kendt stadfæstet som lovlige foretaget og forfulgt samt Hergaard tilpligtet at betale dem Arrestforretningens Omkostninger, der under Sagen opgjordes til 167 Kr. 29 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 19 Februar 1909, indtil Betaling sker, hvorimod Hergaard paastod Arresten ophævet og sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, men ved den under 17 Juni 1909 i Sagen afsagte Gæsteretsdom blev de Indstævntes Paastande tagne til Følge, hvorhos Hergaard tilpligtedes at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 25 Kroner. Den nævnte Arrestforretning samt den i Justifikationssagen, som meldt, afsagte Dom og endelig en under denne Sag den 13 Maj 1909 afsagt Kendelse, hvorved der nægtedes Hergaard en af ham begært Anstand, er derpaa af Hergaard i Henhold til to af ham udtagne Kontinuationsappelstævninger indankede her for Retten, hvor han har gentaget samtlige de ovennævnte af ham under de to Domssager og for Fogedretten nedlagte Paastande, hvorhos han har paastaaet den stillede Sikkerhed tilbageleveret og de Indstævnte tilpligtede at betale ham i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde ved Arrestforretning 15,000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra vedkommende Kontinuationsappelstævningens Dato den 13 Marts 1909, indtil Betaling sker. Medens Sagen henstod for Overretten, er Hergaard afgaaet ved Døden, og hans Dødsbo — i hvilket det maa antages, at Arv og Gæld ikke er vedgaaet — er derefter indtraadt i Sagen og har fastholdt de af Afdøde nedlagte Paastande. De Ind-

stævnte have procederet til Stadfæstelse af samtlige de indankede Retsdekreter.

Idet Appellanterne have anført, at samtlige de Hergaard fra de Indstævnte leverede Maskiner var ukontraktmæssige og aldeles ubrugelige, have de til Støtte for den i Hovedappellsagen nedlagte Paastand om Frifindelse for Tiden gjort gældende, at Maskinernes Ubrugbarhed først kunde konstateres ved deres Benyttelse i Marken, og at de Indstævnte under den mellem dem og Hergaard førte Korrespondance have ikke alene erkendt dette, men yderligere indvilliget i, at Afviklingen af Mellemværendet udsattes til efter Saasæsonen i Foraaret 1907, paa hvilket Tidspunkt det først vilde vise sig, hvormange af Maskinerne der blev tilbageleverede af Køberne og paa hvilke Vilkaar de Købere, der maatte gaa ind paa at beholde Maskinerne, vilde gøre dette. Under Henvisning til, at der af de vedkommende Købere er tilbageleveret ialt 17 Maskiner, som derefter af Hergaard ere stillede til Disposition for de Indstævnte, have Appellanterne derhos til Støtte for de under bemeldte Sag nedlagte subsidiære Paastande anført, at Fakturaprisen for disse Maskiner, ialt 5777 Rmk., bør fragaa i det indtalte Beløb, som derhos i hvert Fald bør nedsættes med det Beløb 4523 Rmk., der skal repræsentere disse Maskiners Mindreværdi i Forhold til det for dem fakturerede Beløb.

Selv om det nu efter Sagens Oplysninger maa antages, at det ved Saamaskinerne benyttede Vekselhjulsystem ikke har været fuldt brugbart, samt at de hertil hørende Dele af Maskinerne have været for spinkelt byggede og tildels unøjagtig sammenstillede, maatte det imidlertid have paahvilet Hergaard ved Modtagelsen af Maskinerne forinden Udsendelsen til Kunderne at underkaste dem et nærmere Eftersyn, ved hvilket de ommeldte Mangler maa antages at have kunnet konstateres, og ligesom han derfor ikke ved sin Skrivelse af 23 April 1906 kan anses at have reklameret behørig, saaledes findes de Indstævnte ikke under den førte Korrespondance at have erkendt, at der paahviledes dem Forpligtelse til at tilsvare Hergaard nogen Erstatning for de af ham paaberaabte Mangler, eller at have indrømmet ham Udsættelse med Betalingen af Maskinerne for at afvente Udløbet af den forommeldte Saasæson.

Det maa herefter billiges, at Hergaard ved den forommeldte den 6 August 1908 afsagte Gæsteretsdom er tilpligtet at betale det af de Indstævnte indtalte Beløb 18,261 Rmk. 88 Pf. tilligemed Renter heraf som paastaaet, samt at den af Hergaard nedlagte Paastand om Erstatning for Kontraktbrud i Anledning af den paagældende Levering ved Gæsteretsdommen er forkastet, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Som Følge heraf vil derhos endvidere saavel den fornævnte Arrestforretning som den ligeledes ovennævnte under 17 Juni 1909 i Arrestjustifikationssagen afsagte Gæsteretsdom, hvis Bestemmelser om

Færdig fra Trykkeriet den 9 Januar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 48.

---

---

Tirsdag den 24 December.

Processens Omkostninger i 1ste Instans tiltrædes, og den under denne Sag afsagte Anstandskendelse — mod hvilke Retsdekreter Citanterne ikke have fremsat nogen særlig Indsigelse — være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at to den 14 Februar 1907 for Gæsteretten fremlagte Kautionserklæringer, en den 14 November 1907 sammesteds fremlagt Skønsforretning og et den 2 Juli 1908 sammesteds fremlagt Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

---

Nr. 130. Hjulmager og Husejer **Chr. Nielsen**  
(I. Kondrup efter Ordre)

mod

Enkefru **Eleonora Caroline Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Færdselsret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1911: Indstævnte, Ejerinden af Ejendommen »Donsee«, Enkefru Eleonora Caroline Andersen, bør, saalænge hun er Ejer af nævnte Ejendom, taale Færdsel af Citanter, Hjulmager og Husejer Chr. Nielsen af Isterød, ad det i Sagen omhandlede Vejstykke, men iøvrigt bør hun for Citanterens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Overretssagfører V. Rievers tillægges der i Salær 80 Kr. og for Udlæg 13 Kroner 35 Øre, der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

Efter de under Sagen foreliggende, i den indankede Dom anførte Oplysninger kan det ikke anses godtgjort, at der til-

kommer Appellanten nogen yderligere Færdselsret end den ham ved den indankede Dom tilkendte, og Dommen vil herefter i Henhold til de i samme anførte Grunde forsaavidt være at stadfæste. For det Appellanten ved den stedfundne Afspærring af det under Sagen omhandlede Vejstykke tilføjede Tab findes imidlertid Indstævnte at burde tilpligtes at betale Appellanten en Erstatning, der vil kunne bestemmes til 100 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

### Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Appellanten, Hjulmager og Husejer Chr. Nielsen, tilkendte Færdselsret bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Indstævnte, Enkefru Eleonora Caroline Andersen, bør til Appellanten betale i Erstatning 100 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Appellantens beskikkede Sagfører for Landover- samt Hof- og Stadsretten, Overretssagfører V. Rievers, i Salarium 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 13 Kroner 35 Øre og Højesteretssagfører I. Kondrup i Salarium for Højesteret 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Hjulmager og Husejer Chr. Nielsen af Isterød, efter opnaaet Bevilling til fri Proces som Ejer af Matr. Nr. 10 a af Isterød og 11 e af Gunderød Indstævnte, Ejerinden af Ejendommen »Donse«, Enkefru Eleonora Caroline Andersen her af Staden, tilpligtet under en daglig Mulkt at fjerne nogle nærmere angivne Bomme eller Laager, som hun har ladet anbringe over en over Ejendommen »Donse« gaaende Vej, der fra Hørsholm—Hillerød Landevej fører mod Nord ad Gunderød til, og hvortil Citanten formener sig færdselsberettiget, samt give Citanten fri og ubindret Adgang til at benytte Vejen, hvorhos Citanten ligeledes paastaar hende tilpligtet at betale ham for Afsavn af Vejen en Erstatning af 150 Kr. aarlig eller et efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat passende Beløb, foruden Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører V. Rievers.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar det, at Citanten som andre vedkommende Lodsejere har fri Færdselsret over den Del



af den paagældende Vej, der fra »Donse«s Grund fører over Isterød Storskov til Hørsholm—Hillerød Landevej, medens nærværende Sag drejer sig om Færdselsretten paa den Del af Vejen, der fra Donses Grunds sydlige Skel fører mod Nord langs nævnte Ejendoms vestlige Side ad Gunderød til og ejes af Indstævnte.

Ved Matrikuleringen i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede blev den paagældende Vej, forinden Hartkornsansættelsen af Donses Jorder fandt Sted, fradragen med en Bredde af 12 Alen — uanset at dens virkelige Bredde maa antages altid at have været betydelig mindre — og da Saadant ifølge Rentekammerets i Resolution af 31 Marts 1807 fastsatte »Tillæg til Matrikulinstruktionen« var paabudt for Sogne-, By-, Mølle- og Kirkeveje, maa Vejen antages under Matrikuleringen at være bleven henregnet blandt disse Arter af Veje, og paa et under Sagen fremlagt Matrikulskort findes den ogsaa betegnet som »Byvej«.

Af Adkomsten til »Donse« ses der at være tillagt Ejeren af Matr. Nr. 12 af Isterød Overdrev Tilladelse til at befare Vejen forbi Donse Krudtværk mod paa Forlangende at hjemkøre til Ejeren af Matr. Nr. 10 b af Gunderød (»Donse«) en Favn Brænde fra de nærmeste Skove, men bortset herfra maa der antages ikke at foreligge tinglæste Dokumenter angaaende Færdselsret paa den omspurgte Vej.

Af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer fremgaar det, at Vejen, saalangt vedkommende Vidner — hvoraf 2 ere ca. 78 à 79 Aar gamle — kunne huske, har været benyttet til en vis Færdsel — særlig af Beboerne fra Isterød Overdrev — ad Gunderød til, skønt der dertil ogsaa fører en anden Vej — Øst for Donses Jorder, men paa den anden Side have Ejerne af »Donse« givet deres Formening om at være raadige over, i hvilket Omfang Færdsel kunde tillades ad nævnte Vej, Udtryk derigennem, at der over Vejen — tildels paa forskellige Steder — har været anbragt en Bom bestaaende af 2 Pæle paa hver sin Side af Vejen, hvori en Tværstang kunde anbringes.

Bommen, der maa antages hovedsagelig at have været anbragt tæt Syd for Donse Krudtværks Bygninger ved lille Donse Dam, hindrede ikke — selv i aflukket Stand — Passage af gaende Personer; den maa antages jevnlige at have henstaaet uafslukket, og selv om den var aflukket, naar nogen begærede at køre igennem, blev Gennemkørsel — i al Fald for en enkelt Gang — sjældent nægtet, idet vedkommende Ejere maa antages særlig at have lagt Vægt paa at hindre Skovkørsel og Vejens Beskadigelse og Opkørsel ved svære Læs i Foraars- og Efteraarsmaaneder, men nødvendig vilde lægge Vejfarende uforholdne Hindringer i Vejen.

Efter hvad Indstævnte har anbragt, har der ogsaa Nord for Donse Krudtværk været anbragt en Bom af lignende Art, men mod Citantens Benægtelse kan dette ikke anses bevist.

I Foraaret 1908 anbragte Indstævnte 3 Laager bestaaende af 3—4 Alen højt Lægtestakit med aflaaselig Laagedør i hver, nemlig en Laage over Vejen ved det sydlige Hjørne af lille Donse Dam, en anden midt for nævnte Dam og en tredje lidt Nord for den, paa det Sted, hvor en Markvej gaar af til venstre ned mod Store Donse Dam.

Samtidig aabnedes der for Fodgængere en ny Passage ad en Bro over lille Donse Dam.

Kun den midterste af de ovennævnte Laager plejer at holdes aflaaet, men naar Aflaasning sker, kan Passage ikke finde Sted af andre end dem, der have Nøgle; disse tre Laager er det Citanten under nærværende Sag søger Indstævnte tilpligtet at fjerne.

Citanten gør nu gældende, at den ommeldte Vej i umindelig Tid er bleven benyttet til al Slags Færdsel, og at Indstævnte ikke ved den foretagne Afspærring har udøvet i fornøden Hævdstid en saadan med den paastaaede Færdselsret uforenelig Raaden, at nævnte Ret derved er falden bort.

Mod Indstævntes Benægtelse kan det imidlertid ikke anses godtgjort, at der for Isterød Beboere — endsige andre — er erhvervet nogen Beføjelse til Færdsel med Køretøj, Kreaturer m. m. ad Vejen, og derhos bestyrke Sagens Oplysninger væsenlig Indstævntes Anbringende om, at Vejen — endog langt over Hævdstid — har været afspærret med en Bom af den ovenfor skildrede Art, der efter Omstændighederne maa anses som et tilstrækkeligt klart Udtryk for Indstævntes Raaden over, i hvilket Omfang der skulde indrømmes andre end gaaende Personer Passage ad Vejen.

Citanten gør imidlertid yderligere gældende, at Indstævnte skal have anerkendt bl. a. Citantens »Ret til fri og uhindret Færdsel« ad Vejen.

I saa Henseende har Indstævnte erkendt, at der ved en den 17 Maj 1904 afholdt Aastedsforretning af hendes Søn, Grosserer Andersen, paa hendes Vegne mundtlig blev lovet Citanten og en anden Mand fra Isterød, at de »saalænge hun var Ejer af »Donse« skulde faa Lov til at passere Krudtværket ad den heromhandlede Vej, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har bevist Rigtigheden af sit Anbringende om, at Indstævntes Anerkendelse havde et videre Omfang, vil Indstævntes Fremstilling i saa Henseende være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

I Proceduren savnes Oplysning om, hvilke Arter af Færdsel den saaledes indenfor Indstævntes Ejertid givne Tilladelse omfatter, og efter de benyttede Udtryk maa der gaas ud fra, at den omfatter al Færdsel.

Heraf findes det imidlertid ikke at maatte blive en Følge, at Citanten kan fordre Laagerne borttagne, idet hans Ret maa kunne fyldestgøres ved, at der f. Eks. gives ham Nøgler til Laasene i Laagedørene, og Indstævnte vil derfor kun være at dømme til at taale Citantens Færdsel ad den ommeldte Vej.

Forsaavidt Citanten dernæst har paastaaet sig tilkendt Erstatning hos Indstævnte findes han ikke mod Indstævntes Benægtelse at have godtgjort noget Krav i saa Henseende, og Indstævnte vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 80 Kr., og de af ham afholdte Udlæg til Porto og til nogle Matrikulkort ialt 13 Kr. 35 Øre, vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 409.

Højesteretssagfører Møller

mod

Viggo Holger Rasmussen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 November 1912: Arrestanten Viggo Holger Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Holger Rasmussen til Højesteretssagfører Møller og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Viggo Holger Rasmussen, der tiltales for Tyveri, er født den 6 September 1889 og tidligere anset: ved Højesterets Dom af 27 August 1907 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. § 54, samtlige Paragraffer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Marts 1909 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 10 Januar 1911 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., sammenholdt med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18, med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$  Aar; ved kgl. Resolution af 10 Maj d. A. blev den resterende Del af sidstnævnte Straf, der vilde være afsonet den 11 September d. A., eftergivet Arrestanten mod Anbringelse paa Optagelseshjemmet »Adserbølgaard« i 3 Maaneder. Arrestanten har derhos i 1910 været sat under Tiltale ved Frederiksberg Birks Ekstraret for Tyveri og Hæleri, men ved nævnte Rets Dom af 26 August samme Aar blev han frifunden, idet det fandtes betænkeligt overfor hans Benægtelse at anse det for tilstrækkeligt bevist, at han havde gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 22 September d. A. anmeldte Syerske Juliane Sofie Petersen, at der i Tiden fra den 15 samme Maaned, formentlig den 21, var fra-stjaalet hende en Spadersredragt, der hang i et uafsaaset Klædeskab i hendes paa Kvisten i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 64 liggende

Værelse, til hvilket Tyven havde skaffet sig Adgang med falsk Nøgle eller Dirk. Malersvend Aage Hjort Jensen, der har forklaret, at han den 21 September ved 3—4-Tiden saa en Mandsperson dels i nævnte Ejendoms Gaard, dels noget efter komme ned ad Trappen fra Kvisten, bærende en i Avispapir indsvøbt Pakke, indeholdende noget mørkt Tøj, gav af denne Person et Signalement, der førte til Anholdelse af en for Tyveri oftere straffet Person. Da den stjaalne Spadseredragt imidlertid var funden pantsat paa et Laanekontor paa Vesterbros Torv den 21 September Kl. ca. 3 Eftermiddag, og det viste sig, at fornævnte Anholdte ikke var Pantsætteren, blev Arrestanten, med hvem den Anholdte efter det Oplyste havde færdedes en Del, anholdt.

Arrestanten har derefter erkendt, at han har pantsat Spadseredragten som anført, men har nægtet at kende noget til Tyveriet eller at have modtaget den af fornævnte Person, idet han har paastaet, at han umiddelbart før Pantsætningen modtog den paa Vesterbrogade af en ham ubekendt Mandsperson, der bad ham pantsætte den paa ovennævnte Laanekontor, og hvem han efter Pantsætningen overleverede Laanesedlen og Laanesummen, 5 Kroner, idet han fik 50 Øre for sin Ulejlighed; han gjorde sig ingen Tanke om, hvorledes Personen var kommen i Besiddelse af Dragten, og tænkte sig navnlig ikke, at den var stjaalen.

Den ovennævnte anholdte Person har nægtet at have nogen Del i Tyveriet, og da Malersvend Jensen ikke med Sikkerhed har kunnet genkende ham som den Person, han saa paa Gerningsstedet, er Sagen for hans Vedkommende sluttet uden Tiltale.

Efter det foran Anførte samt da Anmelderinden har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Spadseredragten og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til samme, da Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af den, er ganske ubestyrket, og da hans Fortid kendetegner ham som tilbøjelig til Ejendomsindgreb, findes der at foreligge et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fr. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Spadseredragten — der er vurderet til 20 Kr. — efter Omstændighederne dog kun som Hæler, hvorved bemærkes, at Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor.

Arrestanten vil herefter være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

---

Hermed endte anden ordinære Session.

---

## Tredje eller ekstraordinære Session.

Torsdag den 2 Januar 1913.

Nr. 69. Snedkermester **Johannes Pedersen** (Selv)

mod

Justitsminister **Bülow** (Asmussen), Birkedommer Dr. jur. **N. Sylow** (Ingen) og Sagfører **F. V. Andersen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af et for en Auktionsret stillet Depositum.

Frederiksberg Birks Auktionsrets Kendelse af 22 Februar 1908: Den af Snedkermester Joh. Pedersen fremsatte Paastand om at erholde udleveret den af ham hos Auktionsforvalteren i Anledning af nærværende Tvangsauktion deponerede Sikkerhedsstillelse stor 6000 Kroner kan ikke for Tiden tages til Følge.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1910: Den indankede Kendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Snedkermester Johannes Pedersen til de Appellindstævnte 1) Sagfører F. V. Andersen og 4) Københavns private Laanebank med 40 Kroner til hver. De idømte Sagsomkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Af de for Overretten indstævnte er alene Sagfører F. V. Andersen indstævnet for Højesteret. Appellanten har derhos savnet enhver Hjemmel til som Parter for Højesteret at inddrage Justitsminister Bülow, der staar helt udenfor Sagen og navnlig ikke har kunnet stævnes som Repræsentant for Københavns private Laanebank, samt Birkedommer Sylow, der i foregaaende Instans kun var indstævnet for at til- og forsvare Auktionsrettens Kendelse.

Selv bortset fra de nævnte Mangler ved Indstævningen maa, som hævdet af de Indstævnte Bülow og Andersen, Appellantens Paastand om Udleveringen af de deponerede 6000 Kroner anses udelukket fra Paakendelse af Højesteret, idet Indstævnte Andersen ved Rettens Dom af 30 Januar d. A. i en Sag mellem ham og Appellanten er kendt berettiget til at erholde det nævnte Depot med paaløbne Renter udleveret som delvis Dækning af en ham hos Appellanten tilkendt Erstatning, hvilken Udlevering derpaa har fundet Sted. Som Følge heraf og idet der ikke kan tages Hensyn til en af Appellanten først for Højesteret nedlagt Paastand om Tilbagebetaling af et af ham som Auktionsgebyr

erlagt Beløb, vil Sagen efter den af de to nævnte Indstævnte nedlagte Paastand være at afvise fra Højesteret, hvorhos Appellanten vil have at betale dem hver især 200 Kroner i Kost og Tæring.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Appellanten, Snedkermester Johannes Pedersen, til hver af de Indstævnte, Justitsminister Bülow og Sagfører F. V. Andersen, 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Stævning til de Appelindstævnte 1) Sagfører F. V. Andersen, 2) Kreditforeningen af Grundejere i København og Omegn, 3) Sekretær P. O. B. Hall af Frederiksberg, 4) Københavns private Laanbank, 5) Murmester N. Qvist og 6) Tømmermester P. Chr. Jensen har Appellanten, Snedkermester Johannes Pedersen, under nærværende Sag paaanket til Omstødelse en af Frederiksberg Birks Auktionsret den 22 Februar 1908 afsagt Kendelse, ved hvilken det er eragtet, at Appellantens Paastand om at erholde udleveret et af ham som Højstbydende paa den den 1 November 1905 afholdte Tvangsauktion over Ejendommen Matr. Nr. 55 al af Frederiksberg By og Sogn hos Auktionsforvalteren i bemeldte Birk deponeret Beløb af 6000 Kr. til Sikkerhed for Auktionskonditionernes Opfyldelse ikke for Tiden vil kunne tages til Følge. Appellanten, der gentager sin for Auktionsretten nedlagte Paastand om Udlevering af det nævnte Depositum, paastaar sig derhos tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser hos de Appelindstævnte.

Af de Appelindstævnte, der ere stævnedede i deres Egenskab af Panthavere, Skødehavere og paa anden Maade Interesserede i den paa-gældende Auktionsforretning, have 1) Sagfører F. V. Andersen og 4) Københavns private Laanbank givet Møde her for Retten, hvor Sidstnævnte har fremsat Paastand om Sagens Afvisning her fra Retten, og om, at der tilkendes dem Kost og Tæring hos Appellanten, hvorhos begge de mødte Appelindstævnte iøvrigt procedere til den indankede Kendelses Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, medens de andre Appelindstævnte, skønt lovlige stævnedede, ikke have givet Møde her for Retten.

Foreløbig bemærkes, at en af Appellanten paa Sagens sidste Tægtedag begært Anstand principalt i 6 Uger for at føre Vidner og for at fremlægge den paagældende Auktionsprotokol, subsidiært i 14 Dage for at give Tilsvar, ikke mod de mødende Appelindstævntes Protest vil kunne tages til Følge, hvorfor Sagen bliver at paadømme i den Tilstand, hvori den nu foreligger.

Det bemærkes derhos, at den af Appelindstævnte 4) Københavns private Laanbank nedlagte Afvisningspaastand, der støttes paa, at Appellanten ikke har fremlagt Aktsbeskrivelse af det for Auktionsretten i

Tiden fra 8 Marts 1906 til 29 Oktober 1907 passerede, ikke vil kunne tages til Følge, da saadan Fremlæggelse ikke findes at have været nødvendig.

Til Støtte for sin Paastand om det stillede Depositums Udlevering har Appellanten anført, dels at han i sin Tid kun under urigtige Forudsætninger har deponeret de 6000 Kr. som Sikkerhed for Auktionsvilkaarenes Opfyldelse, dels at Appelindstævnte 4) Københavns private Laanebank, der paa Auktionen fremsatte Forlangendet om, at Appellanten skulde stille Sikkerhed, ikke var berettiget til at møde ved denne Auktion, da Banken ikke var Panthaver i den paagældende Ejendom.

Da nævnte Bank var Haandpanthaver bl. a. i den Obligation, paa Grundlag af hvilken Tvangsauktionen over Matr. Nr. 55 al blev afholdt, har Banken været berettiget til paa Auktionen at fremsætte Paastand om Sikkerhedsstillelse i Overensstemmelse med Auktionskonditionernes Post 10, og da Appellanten ikke mod Appelindstævnte 4) Københavns private Laanebanks Benægtelse har godtgjort, at hans Indvilligelse i Sikkerhedsstillelsen har hvilet paa urigtige, ham af nogen af de Appelindstævnte bibragte Forudsætninger, vil hans Paastand om, at det til Sikkerhed stillede Beløb nu tilbageleveres ham, ikke kunne tages til Følge.

Den indankede Kendelse vil derfor være at stadfæste, hvorhos Appellanten findes at burde tilsvare de Appelindstævnte 1) Sagfører F. V. Andersen og 4) Københavns private Laanebank Appellsagens Omkostninger med 40 Kroner til hver.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 401.

Advokat Halkier

mod

**Jørgen Christian Olsen** (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 19 September 1912: Arrestanten Jørgen Christian Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Assing 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Korup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 November 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Overretsprokurator Nissen og Overretssagfører Nyholm for Overretten betaler Arrestanten Jørgen Christian Olsen 60 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste med den nedenfor anførte Rettelse af en Skrivefejl i Dommens Konklusion.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Salsærerne for Overretten bestemmes til 30 Kroner til hver af Sagførerne. I Salarium for Højesteret betaler Tilalte Jørgen Christian Olsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møller 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jørgen Christian Olsen for Tyveri.

Arrestanten er født den 1 Oktober 1873 og tidligere anset ifølge Dom:

1) ved 5te Regiments Krigsrets Dom af 12 Juni 1895 efter Straffelovens § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,

2) ved Løve Herreds Ekstrarets Dom af 3 November 1896 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,

3) ved samme Rets Dom af 22 November 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

1. Arrestanten sigtes for ulovligt at have tilegnet sig en Forpagter Frederik Jensen af Klippede tilhørende Skjorte af Værdi 2 Kr., som han ved sin Anholdelse var iført.

Efter Forklaringer af Arrestanten og ugift Marie Pedersen af Ørsløv Mark kom han en Gang i afvigte Vinter (eller, som Arrestanten har forklaret, forrige Efteraar) til hendes Bolig, medbringende den nævnte Skjorte, og bad hende afklippe 2 derpaa syede Bogstaver og fælde et Stykke Linned ind i Stedet, hvilket hun gjorde.

Medens Marie Pedersens herom edelig afgivne yderligere Forklaring gaar ud paa, at Skjorten, der, da Arrestanten leverede hende den, var ganske vaad, var paasyet med Bogstaverne F. J. med hvidt Garn, at det saa ud, som om Arrestanten havde søgt at optræfle disse Bogstaver, og at han paa hendes Forespørgsel angav at have købt Skjorten hos Marskandiser Poulsen i Ringsted, har Arrestanten derimod først forklaret, at Skjorten ved en Fejltagelse var blevet ham udleveret af en Kone i Haraldsted Fattighus, som havde haft en af hans Skjorter til Vask, men har derefter ændret denne Forklaring derhen, at han



havde købt den af Marskandiser Plambeck i Ringsted, hvilket han ogsaa meddelte Marie Pedersen, at de 2 Bogstaver var syede med rødt Garn, og at han, der ikke lagde nøjere Mærke til, hvilke Bogstaver det var, ønskede dem fjernede, fordi de ikke svarede til hans Navn. Senere har Arrestanten dog erkendt, at Bogstaverne muligt var syede med hvidt Garn, og at han overfor Marie Pedersen muligt angav Poulsen som den, af hvem han havde købt Skjorten, men han har ikke kunnet gøre Rede for Grundene til sine tidligere derimod stridende Forklaringer. Han har imidlertid stadig fastholdt, at han i Virkeligheden havde købt Skjorten af Plambeck. Sidstnævnte har derimod forklaret, at han med Bestemthed tør sige, at en Skjorte som den omhandlede overhovedet ikke har været til Salg i hans Forretning.

Forpagter Jensen findes paa behørig Maade at have godtgjort sin Ejendomsret til den hos Arrestanten forefundne Skjorte, og han og hans Hustru have aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til denne.

2. Endvidere sigtes Arrestanten for ulovlig at have tilegnet sig:

a) en Rangerkusk Jens Ole Jensen tilhørende Bunke gammelt Reb, som af Ejeren en Onsdag i afvigte Juli Maaned var henlagt i Kalvebaasene ved Ringsted Jernbanestation, hvorfra det efter hans Forklaring uden hans Vidende og Villie blev borttaget Natten mellem den paafølgende Torsdag og Fredag. Det er med Hensyn hertil oplyst, at Arrestanten — som det maa antages, en Gang i nævnte Maaned — til Jernhandler Fritz Petersen i Ringsted for 1 Kr. 50 Øre har solgt en lignende Bunke gammelt Reb,

b) forskelligt Fjerkræ, som af Gaardejerne Jørgen Jensen og Ulrik Andersen af Torped, Arbejdsmand Christian Rasmussen af Ringsted Mark og Proprietær Vilhelm Kjær af Stakhavegaard er anmeldt som frastjaalet dem i Tiden fra Juni til August Maaned d. A.

c) en Stationsarbejder Hans Petersen af Ringsted tilhørende Jagtbøsse, som efter hans Forklaring er frastjaalet ham Natten mellem den 20 og 21 Juli d. A.

Arrestanten har overfor samtlige ovennævnte Sigtelser vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt.

Ligesom der nu ikke heroverfor med Hensyn til de under Nr. 2 b og c nævnte Forhold foreligger tilstrækkeligt Bevis imod Arrestanten, saaledes findes det ogsaa, forsaavidt angaar det under Nr. 2 a omtalte Forhold, uanset Arrestantens i flere Henseender usandsynlige Forklaringer, overvejende betænkeligt at dømme ham, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det efter de paagældende Genstandes Beskaffenhed ikke ved det Foreliggende kan anses for aldeles tilstrækkelig godtgjort, at det af Arrestanten solgte Reb var identisk med det Rangerkusk Jensen frakomne.

Derimod findes der med Hensyn til det under Nr. 1 ommeldte Forhold ved det i saa Henseende ovenfor Anførte, hvortil kommer, at Arrestanten paa mange Punkter har afgivet løgnagtige Forklaringer, og at han 3 Gange tidligere er straffet for Tyveri, at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Erdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af den omhandlede Skjorte, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten vil for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, 2det Stykke, og midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, 1ste Stykke, er anset med lige Fængsel i 120 Dage og rettelig tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes kunne stadfæstes med den ovennævnte Forandring af Straffetiden.

Nr. 405.

Højesteretssagfører Lunn

mod

**Villiam Theodor Møller** (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Købstads Ekstra rets Dom af 22 Oktober 1912: Arrestanten Villiam Theodor Møller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator, Justitsraad Seidelin og Defensor, Sagfører E. Thiellesen, med henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1912: Arrestanten Villiam Theodor Møller bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derved de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Villiam Theodor Møller til Højesteretssagførerne Lunn og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fredericia Købstads Ekstraret indankede Sag tildales Arrestanten William Theodor Møller for Tyveri.

Arrestanten er født den 31 Januar 1847 og har tidligere, foruden at han i 1889 har været straffet for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og mangfoldige Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forening med Løsgænger og Overtrædelse af Forordning 10 December 1828, senest ifølge Korsør Købstads Politirets Dom af 14 Marts 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 August 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 15 Oktober 1870 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. tildels § 47, og § 238, jfr. § 241, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 6 August 1872 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og § 238, jfr. § 241, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 3 Marts 1874 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 241, og Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Fdg. 10 December 1828 med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Røgter Christian Diderik Blom af Kongsted sig den 8\*) September dette Aar om Aftenen ved Otte-tiden paa Fredericia Banegaard for at tage med Toget. Han var imidlertid kommen for silde, og da han nu i Forhallen vilde trække sit Lommeur op og stille det efter et sammesteds værende Ur, fremtog han sin Pengepung og udtog den deri værende Urnøgle, hvorpaa han efter at have lagt Pungen fra sig paa en Bænk gik hen foran det i faa Skridts Afstand anbragte Stationsur og gav sig i Lag med at optrække og stille Lommeuret. Medens Blom var beskæftiget hermed, satte Arrestanten, der foruden Blom var den eneste, der da opholdt sig i Forhallen, sig i Besiddelse af Pengepungen, uden at Blom saa det, men da Blom derefter savnede Pungen og beskyldte Arrestanten for at have taget den, nægtede denne at have gjort det. Arrestanten gik derpaa ud paa Stationspladsen, men kom paa Opfordring af Stationsbud K. Rasmussen, der efter at have hørt Samtalen mellem Blom og Arrestanten, var kommen tilstede, straks atter ind i Forhallen. Da nu ogsaa Rasmussen opfordrede Arrestanten til at udlevere Blom Pungen, nægtede han paany at have taget den, idet han gentagne Gange fremviste en anden Pung, som han udtog af Bukselommerne, og med Hensyn til hvilken han spurgte Blom, om det var hans. Pludselig førte Arrestanten imidlertid Haanden ind under sin Jakke og fremtog Bloms Pung, som han rakte ham med en kort Bemærkning.

Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han satte sig i Besiddelse af Bloms Pengepung i den Hensigt at aflevere den til Politiet som Hittegods, idet han dertil har føjet, at han, da han tog Pungen, ikke saa, om der var Andre i Forhallen end ham selv. Efter endvidere først at have forklaret, at han adspurgte af Blom, om han

\*) Skal være 4 September.

havde fundet en Pung, af en Fejltagelse viste ham sin egen, som han tog op af samme Lomme, i hvilken ogsaa Bloms Pung laa, men straks efter udleverede ham den rette Pung, har han under de senere Forhør givet en Forklaring gaaende ud paa, at Grunden til, at han nægtede at udlevere Blom hans Pung, da denne bad derom, var, at han ønskede, at Blom skulde gaa med ham til Politistationen, da han jo ikke kunde vide, om Pungen tilhørte ham, at han ogsaa opfordrede Blom til, hvis han savnede en Pung, at gaa med ham samme Steds hen, og at det var for at begive sig derhen, at han fra Forhallen var gaaet ud paa Stationspladsen. Arrestanten har derhos foregivet, at det var for at forvise sig om, hvorvidt Blom genkendte den af Arrestanten tagne Pung som sin, at Arrestanten gentagne Gange foreviste ham sin egen Pung.

Saa vel Blom som Stationsbud Rasmussen og Trafikassistent P. Poulsen, hvilken sidste var kommen tilstede under de ovennævnte i Forhallen stedfundne Optrin, have edelig hver for sig udsagt, at de ikke ved denne Lejlighed have hørt Arrestanten fremkomme med nogen Udtalelse om at ville gaa til Politiet med den tagne Pung eller, som Poulsen har udtrykt sig, »om Henvendelse til Politiet«, men at de derimod alle have hørt Arrestanten gentagne Gange nægte at have taget nogen Pung.

Efter Bloms Forklaring fandtes der i hans Pung, da Arrestanten tog den, et Kronestykke og 48 Øre, hvorimod Kronestykket, da Blom fik Pungen tilbage, manglede. Arrestanten har nægtet at have udtaget Kronestykket, idet han har hævdet ikke at have haft Pungen aaben og saaledes at være uvidende om dens Indhold, og det kan herefter ikke anses godtgjort, at dette har beløbet sig til mere end 48 Øre. Foruden Pungen, der er vurderet til 10 Øre, er ogsaa de 48 Øre tilbageleverede Blom, der har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Efter samtlige Oplysninger vil det nu ikke kunne betvivles, at Arrestanten, der maa antages ikke at kunne have undgaaet at lægge Mærke til Bloms Tilstedeværelse ved den paagældende Lejlighed, har sat sig i Besiddelse af Bloms Pung med deri værende Penge for at tilegne sig samme, og han vil for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Det kan ikke billiges at ovennævnte Bloms Edsfæstelse som Vidne ikke er foregaaet i Arrestantens Overværelse.

Fredag den 3 Januar.

Nr. 402. Højesteretssagfører Bagger

mod

**Frederik Harald Hansen** (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 November 1912: Arrestanterne Frederik Harald Hansen og Martin Peter Christian Holst bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen i 3 Aar og Holst i 18 Maaneder. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Cortsen, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten Holst ikke udreder udover  $\frac{2}{3}$  af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Harald Hansen til Højesteretssagførerne Bagger og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Frederik Harald Hansen og Martin Peter Christian Holst tiltales for Tyveri, Arrestanten Hansen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Hansen er født den 26 Juni 1882 og anset bl. a.: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 30 August 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, kfr. § 47, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 27 April 1901 efter Straffelovens § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Juni 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 28 Marts 1908 dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, disse Bestemmelser sammenholdte med Lov af 1 April 1905

Paragrafferne 13 og 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Maaneder, og senest ved samme Rets Dom af 15 Oktober 1910 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved sin Løsladelse fra Strafanstalten den 19 Februar 1912 efter Udtaaelsen af den ham senest idømte Straf ansaas han af de bedømmende Fængselsfunktionærer for upaavirket af Straffen.

Arrestanten Holst . . .

Ved Arrestanten Hansens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham den 19 Februar 1912 til Københavns Politirets Protokol over mistænkelige Personer givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig ved bemeldte Protokol, og at han ikke uden forudgaaende Anmeldelse ved Protokollen maatte forlade Staden Københavns Jurisdiktion for at tage Ophold andetsteds, idet han dels i Tiden fra den 13 Maj 1912, indtil han den 26 August d. A. anholdtes her under Sagen, overhovedet ikke har foretaget den befalede ugentlige Melding, dels i Slutningen af Maj 1912 uden at foretage den befalede Melding rejste til Nykøbing paa Falster, hvor han derefter forblev, indtil han i Begyndelsen af August d. A. vendte tilbage her til Staden.

Sigtelsen mod Arrestanterne for Tyveri har Hensyn til følgende Forhold:

Den 26 August 1912 om Eftermiddagen ved 2-Tiden blev Arrestanten Hansen løsladt efter Afsoningen af en Bøde og traf derpaa sammen dels med Arrestanten Holst, dels med en Person ved Navn Patrong, med hvem han havde været i Sag sammen under sin senest paakendte Sag, og i Forening med hvem han da bl. a. havde begaaet Tyveri fra en Skomagerbutik i Prinsessegade Nr. 8, Stuen, ved hvilken Lejlighed han havde skaffet sig Adgang til Butikken ved Opbrydning af og Indstigning gennem et til Gaarden vendende Vindue.

Det maa antages, at Arrestanterne efter i Forening med Patrong at have nydt en Del Drikkevarer skiltes fra ham ved 5—6-Tiden.

Ved 7 $\frac{1}{2}$ -Tiden samme Aften saa Anna Hansen, Arbejdsmand Larsens Hustru, ved at kigge ud af et Vindue til Gaarden i sin lige ovenover nævnte Skomagerbutik liggende Lejlighed, at der stod to Personer i Gaarden udfør Vinduet lige under hendes, og at den ene af dem steg ind gennem Vinduet. Efter at have forsøgt at tilkalde Butikkens Indehaver, der laa syg i sin Lejlighed paa Kvisten i samme Ejendom, naaede hun, da hun ad Trappen kom ned til Ejendommens Gennemgang, tids nok til at se, at ogsaa den anden Person steg ind gennem det ommeldte Vindue. Hun lukkede nu Ejendommens Gadedør

Færdig fra Trykkeriet den 16 Januar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 49—50.

---

---

Fredag den 3 Januar.

til og fik nogle Personer til at holde paa Døren, medens hun søgte at tilkalde Politiet. Da derefter Politibetjentene 810, Christiansen, og 651, Meldrup, kom tilstede, anholdt de Arrestanten Holst staaende indenfor Gadedøren omtrent ud for den Dør, der fra Skomagerbutikken fører til Gennemgangen, medens Arrestanten Hansen, hvem Arrestanten Holst opgav som sin Ledsager, blev anholdt lidt senere i Sofiegade og da fandtes i Besiddelse af et Bundt Snørebaand, medens to Bundter saadanne den følgende Morgen blev fundne i Ejendommens Gaard.

Efter nogen Tids Benægten har Arrestanten Hansen i Forhøret den 21 September 1912 tilstaaet — hvad der helt igennem stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at han den paagældende Aften efter forudgaaende Aftale med Arrestanten Holst om i Forening med denne og til fælles Fordel at begaa Tyveri i den nævnte Skomagerforretning, indfandt sig sammen med Holst i Ejendommens Gaard, hvor de efter at have bøjet nogle Søm, der var anbragte for det ommeldte Vindue, til Side, udtog Vinduet og steg ind gennem dette, hvorefter de havde uhindret Adgang til Butikken, hvor han fra to uaflaasede Skuffer i et Skab stjal de under Sagen tilstedekomne Snørebaand.

Arrestanten har endvidere forklaret, at da de ikke fandt Noget, som de brød dem om at stjæle, forlod de Butikken gennem Døren til Ejendommens Gennemgang, hvilken Dør ikke var laaset paa anden Maade end ved, at dens udvendige Haandtag var aftaget, og da de derpaa opdagede, at der blev holdt udvendig paa Gadedøren, og ved at kigge gennem Nøglehullet saa, at der var Opløb udenfor denne, løb han tilbage til Gaarden og undløb ved at stige op paa en Skarnkasse og træde op paa Taget af en Retirade, hvorfra han atter kom ned i Naboejendommens Gaard.

Arrestanten har nu vel senere ændret denne Forklaring til, at det ikke var for at begaa Tyveri, men for at søge Nattelogi, at han og Arrestanten Holst paa anførte Maade skaffede sig Adgang til Skomagerbutikken, samt at han ikke erindrer, hvad de foretog dem i Butikken, men at han, siden han ved Anholdelsen var i Besiddelse af Snørebaand, vel nok i Butikken maa have stjaalet saavel disse som de i Gaarden fundne Baand.

Der vil imidlertid efter samtlige Oplysninger ikke kunne tillægges denne ubestyrkede og med Hensyn til Øjemedet for Indstigningen ganske usandsynlige Forklaring nogen Betydning.

Medens Arrestanten Holst oprindelig forklarede, at han paa Grund af Beruselse ikke mindedes, hvad der er passeret, efter at han og Medarrestanten var skiltes fra Patrong, har han efter i Forhøret den 21 September 1912 at være bleven gjort bekendt med Medarrestantens Tilstaaelse, der oplæstes for ham, erklæret, at han tiltræder denne og i Overensstemmelse hermed berigtigede sin tidligere Forklaring.

Senere har Arrestanten imidlertid ændret dette derhen, at han ikke mindes, hvad der blev talt om mellem dem, inden de gik ind i Ejendommen, og derpaa er han atter vendt tilbage til sin oprindelige Forklaring ikke at mindes, hvad der er passeret fra det Øjeblik, da han skiltes fra Patrong, og indtil han den følgende Morgen vaagnede paa Politivagten.

Medens der nu ikke vil kunne tillægges den af Arrestanten Holst i Forhøret den 21 September 1912 afgivne Forklaring nogen Betydning som egen Tilstaaelse, findes det ikke betænkeligt paa Grundlag af samtlige oplyste Omstændigheder — derunder bl. a. navnlig Medarrestantens Tilstaaelse og Arrestantens Antræffen paa Gerningsstedet samt begge Arrestanters Fortid — at statuere, at Arrestanterne ved den ommeldte Lejlighed i tyvagtig Hensigt paa den ovenfor beskrevne Maade have skaffet sig Adgang til Butikken og der stjaalet de under Sagen tilstedekomne Snørebaand, der ere vurderede til ialt 80 Øre.

Det skal herved endnu bemærkes, at forsaavidt Arrestanten Holst har henvist til sin Beruselse, kan det efter de foreliggende Oplysninger ikke antages, at denne skulde have været tilstede i en saadan Grad, at han ikke skulde kunne mindes det Passerede, ligesom det iøvrigt hverken for hans eller Arrestanten Hansens Vedkommende kan antages, at deres Tilregnelighed paa Grund af Beruselse skulde have været helt eller delvis udelukket.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Hansen dels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 1,

. . . Holst . . . med Straffe, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Hansen i 3 Aar . . .

**Nr. 316. Edvardine Marie Hougaard, Værtshusbestyrer H. C. J. Tiedemanns** nu fraskilte Hustru (Bagger efter Ordre)

mod

Ølhandler **Christian Vilhelm Madsen** (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1910: Indklagede Ølhandler Christian Vilhelm Madsen, bør for Tiltale af Klagerinden, Edvardine Marie Hougaard, Tiedemanns Hustru, i denne Sag fri at være.



### Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er Appellantindens Ægteskab bleven opløst ved kgl. Bevilling af 15 Juli 1910.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

#### Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Edvardine Marie Hougaard, Tiedemanns Hustru, Indklagede, Ølhandler Christian Vilhelm Madsen, tilpligtet som Fader til det af hende den 4 April 1909 fødte Barn Bjørn Tiedemann at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paa-stand har anbragt, at hun bl. a. i Juni 1908 har haft Samleje med Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har gjort gældende, dels at han ikke har haft Samleje med Klagerinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til hendes fornævnte Barn, dels at dette i hvert Fald maa betragtes som Ægtebarn, nemlig som født i Ægteskabet mellem Klagerinden og hendes Mand, Restaurationsbestyrer Heinrich Christian Joachim Tiedemann.

Klagerinden og hendes nævnte Ægtefælle have overensstemmende forklaret, at de i over 20 Aar have været gifte med hinanden og ikke have opnaaet Skilsmisse eller Separation, medens de, ligeledes overensstemmende, have forklaret, at de siden den 10 Marts 1907 ikke have samlevet eller haft kønslig Omgang med hinanden.

Da der imidlertid ikke er oplyst Omstændigheder, der udelukke Muligheden af, at Klagerindens Ægtefælle kan være Fader til Klagerindens heromhandlede Barn, vil Indklagedes Frifindelsespaa-stand allerede af denne Grund være at tage til Følge.

---

Mandag den 6 Januar.

Nr. 122. Mejeriforpagter I. K. Nielsen (Hansen efter Ordre)

mod

**Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling**, der bestyres af Højesteretssagfører L. Arntzen, Folketingsmand Rasmus Andersen og Landstingsmand, Konsul F. L. Hey (Asmussen),

betræffende Appellantens Forpligtelse som Tillidsmand for »den sjællandske Bondestands Sparekasse«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1911: Indstævnte, Mejeriforpagter J. K. Nielsen af Mejeriet Tofthøj, Viby, bør til Citanterne, Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling, betale de paastævnte 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 22 December 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Mejeriforpagter I. K. Nielsen, til Indstævnte, Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling, Indstævnte, Mejeriforpagter J. K. Nielsen af Mejeriet Tofthøj, Viby, tilpligtet at betale 2000 Kr., som han som Tillidsmand i Sparekassen i Henhold til dennes Love og i Henhold til Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 om Ordningen af bemeldte Sparekasses Forhold skal være Likvidationsafdelingen skyldig, med Renter af Beløbet 5 pCt. pro anno fra Forligsklagens Dato den 22 December 1909 og

Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifunden, principalt pure og subsidiært mod Betaling af det paastævnte Beløb med Erdrag af 213 Kroner 57 Øre, som udgør de til Likvidationsafdelingen overførte 40 pCt. af hans mod Kontrabog i Sparekassen gjorte Indskud — hvoraf intet er erhvervet ved frivillig Overdragelse efter den 8 September 1908, — og paastaar sig derhos i begge Tilfælde tillagt Sagens Omkostninger.

I de for »Den sjællandske Bondestands Sparekasse« gældende Love hedder det i § 1:

»Vi undertegnede 47 (nu 902) Mænd have forenet os om at oprette en Sparekasse for Bondestanden under Navn af »den sjællandske Bondestands Sparekasse«, og om at garantere dem, der ville indskyde Penge i denne Kasse, mod Tab, ved at stille os som Kautionister for samme, hver især af os for en Sum af indtil 2000 Kr., er to Tusinde Kroner, imod at vi som Tillidsmænd erholde den Indflydelse paa Kassens Bestyrelse, som er bestemt i de følgende Paragrafer. Tabet erstattes med lige meget af hver Tillidsmand, og forsaavidt Bidrag skulde være uerholdelige hos enkelte Tillidsmænd, dækkes det derved opstaaede Underskud med lige store Bidrag af de øvrige Tillidsmænd, dog at ingen Tillidsmand kan afkræves mere end ialt 2000 Kr.«

I § 2 hedder det:

»Tillidsmændene, der bestaa af de Mænd, der have paataget sig Garanti for Sparekassen, skulle fremdeles søges holdt i det mindste i samme Antal derved, at Bestyrelsen bringer nye Tillidsmænd i Forslag paa den aarlige Generalforsamling, der vælger dem med Stemmerfærdighed . . . En Tillidsmands Ansvar som Kautionist ophører ved hans Død og kan ophøre ved hvert Aars ordinære Generalforsamling, naar hans Udmeldelse er 6 Maaneder før sammes Afholdelse bekendtgjort . . . Midlertidig kan Bestyrelsen antage nye Tillidsmænd indtil næste ordinære Generalforsamling, der ikke have Stemmeret . . .«

I Lovens § 3 bestemmes det dernæst, at Sparekassens Bestyrelse vælges af Tillidsmændene, Formanden ved direkte Valg af Tillidsmændene, i § 7, at Stemmeret paa Generalforsamlingen have kun de af en Generalforsamling antagne Tillidsmænd, i § 17, at Regnskabet bliver at revidere af to af Tillidsmændene valgte Revisorer, og i § 18, at Forandringer i Sparekassens Love kunne vedtages paa Generalforsamlingen efter Forslag af Bestyrelsen eller af 25 Tillidsmænd, naar Totrediedele af de mødende Tillidsmænd stemme derfor.

Det er in confesso, at Indstævnte i Midten af 1890erne — vistnok 1895 — er bleven valgt til Tillidsmand i Sparekassen og har fungeret som saadan, indtil Sparekassen paa Grund af dens Formand P. A. Albertis Bedragerier, efter at han den 8 September 1908 havde meldt sig selv til Politiet, standsede sine Betalinger.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin principale Paastand har anbragt, at kun de oprindelige 47 Tillidsmænd efter Lovene hæfte hver med indtil 2000 Kr., men ikke de senere tilkomne Tillidsmænd, hvortil han hører, savner dette Anbringende al Føje.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte endvidere gjort gældende, at Tillidsmændene efter Sparekassens Love kun ere simple Kautionister for dens Gæld, hver for indtil 2000 Kr., og at der ikke kan gøres Ansvar gældende mod ham, før Sparekassens udestaaende Fordringer ere inddrevne og dennes Forhold iøvrigt fuldt opgjort.

Da det imidlertid allerede nu maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tabet i Sparekassen er saa stort, at det end ikke vil kunne dækkes ved Indbetalingen af det fulde Bidrag fra alle Tillidsmændene, kan der allerede af denne Grund ikke gives Indstævnte Medhold heri.

Indstævnte har dernæst anbragt, at han er bleven forledt til at indtræde som Tillidsmand derved, at Sparekassens Regnskaber allerede forinden hans Indtrædelse som Tillidsmand var forfalskede af Formanden, at han, om han havde været vidende derom, ikke vilde have modtaget Valget som Tillidsmand, og at han derfor ikke ved Modtagelsen af Valget er bleven forpligtet med de 2000 Kr. Heri kan der imidlertid ikke gives ham Medhold, allerede af den Grund, at det ikke mod Citanernes Benægtelse er godtgjort, at Sparekassens Regnskaber var forfalskede inden Indstævntes Modtagelse af Valget til Tillidsmand.

Indstævnte har endvidere anbragt, at han maa være fritaget for at indfri sin Garantiforpligtelse, fordi de Forudsætninger, under hvilke han paatog sig Hvervet som Tillidsmand, ere bristede, idet Sparekassens Midler for Størstedelen eller for en stor Del ikke af Bestyrelsen have været anbragte i Overensstemmelse med Sparekassens Love og Formaal, men da den Omstændighed, at den af Tillidsmændene valgte Bestyrelse har disponeret over Sparekassens Midler i Strid med dens Love i alt Fald ikke bør komme Sparerne til Skade, kan der ej heller gives ham Medhold heri.

Naar Indstævnte endnu har anbragt, at han maa være løst fra sin Forpligtelse, fordi Tillidsmændene have været ubeføjede til paa Generalforsamlingen den 27 Maj 1909 at vedtage at indgaa paa i Overensstemmelse med § 9 i Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 at afgøre Sparekassens Mellemværende med »Danmarks Landmænds Smøreksporforening« paa den i bemeldte Lovparagraf angivne Maade, savner dette Anbringende enhver Føje.

Endelig har Indstævnte anbragt, at han maa være fritaget for den paatagne Forpligtelse, fordi de i Henhold til § 10 i oftnævnte Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 udnævnte Kommissarier have overskredet deres Kompetence, dels ved at slutte et Forlig med »Danmarks Landmænds Smøreksporforening«, hvorved denne slipper med en mindre Indbetaling end den i oftnævnte Lovs § 9 nævnte, dels ved at beslutte ikke at gøre Ansvar gældende mod Sparekassens Bestyrelse og Revisorer og dels ved at ordne Sparekassens Forhold til »Privatbanken« ved Modtagelsen af et Beløb af 600,000 Kr. fra denne Bank. Heri kan der ej heller gives Indstævnte Medhold, allerede af den Grund, at der, selv om disse Transaktioner ikke var foretagne, ikke kan antages at ville være indgaaet et saa stort Beløb til Dækning af Sparekassens Underskud, at Kravet mod Tillidsmændene paa Indbetaling af Garantiummen ikke vilde være blevet fuldt aktuelt.

Indstævntes principale Paastand vil herefter ikke kunne tages til Følge.

Til Støtte for sin subsidære Paastand har Indstævnte henvist til § 13 i oftnævnte Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909, hvorefter Fordringer paa Sparekassen ifølge Kontrabog kunne benyttes til Modregning mod Sparekassens Krav, forsaavidt de ikke ere erhvervede ved frivillig Overdragelse efter den 8 September 1908.

Citanterne have heroverfor gjort gældende, at saadan Modregningsret ikke kan tilkomme Indstævnte, idet det her indtalte Krav mod ham som Tillidsmand ikke tilkommer Sparekassen, men dens Likvidationsafdeling, det vil sige Sparerne, og det af Forhandlingerne i Folketinget om Forslaget til oftnævnte Lov Nr. 97 af 8 Maj 1909 fremgaar, at saadant Krav ikke skulde tilkomme Tillidsmændene, ligesom det samme var en Forudsætning for alle de til Grund for Loven liggende Beregninger.

Efter Tillidsmændenes Forhold til Sparekassen, saaledes som dette efter Sparekassens Love maa antages at være, findes det nu ogsaa at maatte antages, at de Beløb, hvormed Tillidsmændene have indestaaet alle dem, der som Sparere have indskudt Penge i Sparekassen, for disses deraf opstaaende Krav, ikke af Tillidsmændene selv ville kunne benyttes til fortrinsvis Dækning af de Krav, som de selv have erhvervet ved lignende Indskud i Sparekassen.

Da Ordene i § 13 i Loven af 8 Maj 1909 i Betragtning af den særlige Beskaffenhed af Tillidsmændenes heromhandlede Forpligtelse heller ikke med Nødvendighed føre til Antagelsen af et modsat med Forholdets Natur stridende Resultat, medens det tværtimod ved Forhandlingerne paa Rigsdagen om det paagældende Lovforslag synes forudsat, at den ved § 5n hjemlede Modregningsret ikke kunde komme Sparekassens Tillidsmænd tilgode, vil herefter den paastaaede Modregningsret ikke kunne tilkendes Indstævnte.

Der vil herefter være at give Dom efter Citanternes Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 406. Højesteretssagfører Winther

mod

**Johannes Marinus Nielsen og Carl Martin Nielsen**  
(Def. Bache),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1912: Arrestanterne: 1) Viggo Sigfred Charles Christensen, 2) Vilhelm Hans Christian Andersen, 3) Johannes Marinus Nielsen og 4) Carl Martin Nielsen bør straffes: Christensen, Andersen og Carl Nielsen med Forbedringshusarbejde, Christensen i 4 Aar, Andersen i 2 $\frac{1}{2}$  Aar og Carl

Nielsen i 1 Aar og Johannes Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa bør Arrestanterne og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensorerne, Overretssagførerne Olsen og Bentzen, 35 Kr. til hver, dog at Arrestanten Christensen ikke udreder udover  $\frac{5}{9}$ , Arrestanten Andersen ikke udover  $\frac{1}{9}$ , Arrestanten Johannes Nielsen ikke udover  $\frac{4}{9}$  og Arrestanten Carl Nielsen ikke udover  $\frac{2}{9}$  af disse Omkostningers samlede Beløb. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen for de Tiltalte Johannes Niensens og Carl Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Johannes Marinus Nielsen og Carl Martin Nielsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Winther og Bache 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1) Viggo Sigfred Charles Christensen, 2) Vilhelm Hans Christian Andersen, 3) Johannes Marinus Nielsen tiltales for Tyveri; Arrestanten 4) Carl Martin Nielsen tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten Johannes Nielsen er født den 30 Marts 1886 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 23 August 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 18 Februar 1905 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved kgl. Resolution af 1 Marts 1905 formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 15 Juli 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 12 Juni 1908 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved Højesterets Dom af 18 Maj 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter § 231, 2det Stk., tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten Carl Nielsen, der er Broder til sidstnævnte Arrestant, er født den 11 November 1891 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 9 November 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, og efter § 229, 4de Stk., disse Paragraffer sammenholdte med

§§ 37 og 21, med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, ved samme Rets Dom af 17 Marts 1908 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., sammenholdt med § 37, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, ved samme Rets Dom af 9 Marts 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, med 1 Aars Forbedringshusarbejde, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Juli 1910 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, med 1 Aars Forbedringshusarbejde og ved nærværende Rets Dom af 20 Juni 1911 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Han har i Tiden fra 14 Februar til 18 April d. A. siddet arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men Sagen endte uden Tiltale.

Ved de af Arrestanterne Christensen og Andersen afgivne Tilstaaelser og det i Sagen iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Christensen har tilstaaet, at han Natten mellem den 21 og 22 Maj d. A. i Forening med Arrestanten Johannes Nielsen har i tyvagtig Hensigt begaaet 2 Indbrud i Industribygningen. Han har herom nærmere forklaret, at han og Johannes Nielsen den 21 om Aftenen ved 11-Tiden i tyvagtig Hensigt fra Vestre Boulevard steg over den lave Stenballustrade ned paa den indenfor værende Trappe, hvorfra de uhindret gik til en Fløj af Industribygningen, hvor Firmaet Brødrene Dahl i Stueetagen har Forretningslokaler. Gennem et Vindue, hvis Rude de ituslog, steg de ind i Forretningens Lokaler, hvor de opbrød et Skab og 2 Skriveborde uden dog at finde Noget at stjæle, hvorefter de fjernede sig ad samme Vej, de var komne, uden at have taget Noget.

I samme Bygning har paa 1ste Sal Teknologisk Institut Lokaler, til hvilke nu Arrestanterne i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang, idet de ad et Nedløbsrør klatrede op til Solbænken udenfor et i Lokalerne værende Vindue, hvis Rude de ituslog, og gennem hvilket de steg ind. I Kontoret stjal de fra et Pengeskab, som de opbrød, ca. 400 Kr., som de delte.

Arrestanten Johannes Nielsen har paastaet, at Christensen lyver, forsaavidt som han har nævnt ham som Deltager i disse Tyverier, som han nægter at kende noget til. Han har under Sagen erkendt, at han om Morgenen den 22 Maj var paa Beværtning sammen med Christensen, hvem han ved Afhøringen til Politirapporten mente ikke at kende, og at han samme Morgen hos en Skomager i Istedgade købte Støvler til et Beløb af 25 Kr., foruden at han gav Christensens Broder, Alfred, 15 Kr. til Støvler. De her ommeldte Penge, samt hvad han samme Morgen har givet ud paa Beværtning, hidrørte efter hans Forklaring dels fra et Beløb af 44 Kroner, som han havde faaet udbetalt gennem Fængselshjælpen — efter det Oplyste i 2 Gange, sidste Gang den 13 s. M. — dels fra Arbejdsfortjeneste, hvorved bemærkes, at han ved sin Anholdelse den 23 Maj 1911\*) forklarede, at han siden

\*) Skal være 1912.

sin Løsladelse fra Straffeanstalten den 4 s. M. havde haft nogle Dages Arbejde i Havnen, men iøvrigt ikke havde haft noget at bestille, og at hans Forældre have forklaret, at hverken denne Arrestant eller hans Broder Carl have haft noget at bestille siden deres sidste Løsladelse.

Efter Johannes Nielsens videre Forklaring tilbragte han Tirsdag Aften den 21 Maj i Nyhavn, hvorfra han allerede ved 7—8-Tiden gik til sit Hjem, hvor han sov til næste Morgen, da han paa en Beværetning traf Christensen, som han efter sin Forklaring ikke havde været sammen med den foregaaende Aften eller Nat.

Foruden ved det saaledes Oplyste er Christensens Forklaring om Johannes Nielsens Deltagelse i de her ommeldte Forhold yderligere og afgørende bestyrket derved, at der paa 2 Stumper af den ved Indbrudet hos Brødrene Dahl ituslaaede Rude er fundet 2 Fingeraftryk og paa 2 Stumper af den ved Indbrudet i Teknologisk Institut ituslaaede Rude er fundet 2 andre Fingeraftryk, som alle ifølge den edelige Forklaring, der under Sagen er afgivet af Forstanderen for Københavns Politis Identifikationsbureau, hidrører fra Arrestanten Johannes Nielsens Fingre.

Efter det saaledes Foreliggende maa det anses paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade bevist, at Arrestanten Johannes Nielsen som Medgerningsmand har sammen med Arrestanten Christensen forøvet de herommeldte 2 Indbrud, hvoraf det første dog kun vil kunne tilregnes dem som Forsøg.

Ved den ved Arrestanten Johannes Nielsens Anholdelse stedfundne Visitation i Forældrenes Hjem blev der i det af ham og hans Broder, Medarrestanten, i Fællesskab beboede Værelse forefundet bl. a. følgende Effekter:

a) 1 Kikkert og 1 elektrisk Lommelygte, der have vist sig at hidrøre fra et Natten mellem den 19 og 20 Maj d. A. i en elektrisk Installatørforetning paa Gl. Kongevej Nr. 104 ved Indstigning gennem Vindue begaaet Indbrudstyveri, ved hvilket der yderligere er stjaalet 4 Lommelygter og 10 Kikkerter.

Medens Arrestanten Carl Nielsen har paastaaet intet at kende til disse Effekter, gik Arrestanten Johannes Nielsens første Forklaring ud paa, at han havde købt dem den 20 Maj d. A. af en ukendt Mand i Saksogade, der sagde, at han agenterede. Denne Forklaring, som han fastholdt gennem flere Forhør, har han ved Undersøgelsens Slutning rettet derhen, at han slet ikke ved, hvorledes disse Ting ere komne i hans Værelse, og at det ikke kan være andre end Broderen, Carl, der har bragt dem hjem.

Med Hensyn til Kikkerten, der er vurderet til 7 Kr., har Besjaalne, Fabrikant Holger Larsen, aflagt Tilhjemlingsed og præsteret fornødent Ejendomsbevis, hvorhos han med Hensyn til Lommelygten, der tilhører Assistent Otto, der er bortrejst, edelig har forklaret, at den, der er vurderet til 1 Kr., er bortkommen fra Forretningen sammen med Kikkerten, hvilket er edelig bekræftet af Optiker Anton Green og Forvalter Viggo Petersen.

b) 4 Manchetskjorter, 2 Slipsnaale og 11 Par Manchetknapper.

Disse Effekter tilligemed:

3 Manchetskjorter, som Opvarter Hans Olsen efter sin bestemte



Formening har købt af Johannes Nielsen et Par Dage før dennes Anholdelse,

en Manchetskjorte, som samme Arrestant ved sin Anholdelse var iført, og

en Manchetskjorte, som Arrestanten Carl Nielsen ved sin Anholdelse var iført, har vist sig at hidrøre fra et Natten mellem den 20 og 21 Maj d. A. i en Herreekviperingsforretning paa Vesterbrogade Nr. 8 ved Nedstigning fra det flade Tag gennem et Vindue forøvet Indbrudstyveri, ved hvilket der yderligere er stjaalet 3 Manchetskjorter, 6 Par Sokker og nogle Manchetknapper samt fra Kasseapparatet 79 Øre.

Arrestanten Carl Nielsen har forklaret, at han af de ommeldte Effekter kun har set den Skjorte, som han ved Anholdelsen var iført, og som han tog i sit og Broderens fælles Værelse, hvor den hang paa en Snor; han iførte sig den i den Tro, at hans Moder havde købt den til ham.

Arrestanten Johannes Niensens første Forklaring gik med Hensyn til disse Effekter ud paa, at han Tirsdag Aften den 21 Maj, da han var paa Vej hjem fra Nyhavn, af en ubekendt Mand, som han mødte paa Gaden, og som sagde, at han var Skibskok, blev anmodet om at bære en Pakke, hvilket Arrestanten gjorde. Paa Vesterbros Torv gik Personen ind paa Pissoret, medens Arrestanten blev staaende paa den anden Side af Gaden, og siden saa han intet til den Ubekendte, men gik hjem med Pakken, der viste sig at indeholde de forefundne Skjorter m. v.

Senere har han forandret denne Forklaring derhen, at han slet ikke ved, hvorledes Tingene ere komne i hans og Broderens Værelse, hvor han Dagen før sin Anholdelse saa dem ligge i et Klædeskab. Han mente, at Broderen havde bragt dem hjem, uden dog at tænke sig Muligheden af, at de var stjaalne. Medens han tidligere forklarede ikke at erindre at have solgt Skjorterne til Opvarter Olesen, nægtede han nu at have foretaget dette Salg.

Bestjaalne, Herreekviperingshandler Valdemar Hansen, har aflagt Tilhjemlingsed og behørig godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til de forefundne Effekter, der ere vurderede til ialt 51 Kr., hvoraf Manchetskjorterne til 4 Kr. pr. Stk.

c) 1 Ulster, 2 Jaketter, 1 Nederdel og 1 Stortrøje, som have vist sig at være stjaalne Natten mellem den 22 og 23 Maj d. A. omtrent mellem Kl. 1 og 2 fra en uafsaaset Entré i en Lejlighed i Saksogade Nr. 104 paa en Tid, da ogsaa Gadedøren stod aaben.

Begge Arrestanterne Nielsen have paastaaet, at de ikke have set disse Ting i deres Værelse, at de intet vide om, hvorledes de ere komne der, og ikke kender noget til Tyveriet.

Politibetjentene Nr. 327, Rønninge, og Nr. 633, Jacobsen, have edelig forklaret, at Effekterne ved Visitationen fandtes i et i Værelset staaende Klædeskab, hvis Nøgle sad i Arrestanternes Moder, der oplukkede Skabet og fremviste Kosterne, sagde, at det maatte være Noget, som Arrestanterne havde hjembragt om Natten, da hun ikke havde set det før. Hun tilføjede, at Arrestanterne sikkert havde stjaalet det, og at de ikke havde bestilt Andet end at stjæle i den sidste Uges Tid.

Ulsteren tilhørte Bogbinder Louis Spickermann, de øvrige Ting Værkfører Louis Seidlers Hustru, Marie, født Christensen. De Bestjaalne have aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Ejendomsret til Effekterne, der ere vurderede til ialt 80 Kroner.

Omend det Oplyste — derunder Arrestanten Johannes Nielsens modstridende Forklaringer angaaende den Maade, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af de fra de to førstnævnte under a) og b) ommeldte Tyverier hidrørende Effekter — gør det antageligt, at denne Arrestant, som i det Tidsrum, da de her nævnte Tyverier ere begaaede, igen var begyndt paa natlige Indbrudstyverier, som han tidligere gentagne Gange er straffet for, ogsaa har forøvet de her ommeldte 2 Indbrud, findes det dog betænkeligt paa Grundlag af det Foreliggende at statuere dette.

Derimod findes hans Besiddelse af Effekterne at maatte overensstemme med Danske Lov 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilregnes ham som Hæleri, hvilket Aktionsordren ikke er til Hinder for.

Hvad angaar Arrestanten Carl Nielsen, findes hans Forklaring om i god Tro at have sat sig i Besiddelse af den ovenommeldte Manchetskjorte efter alt Foreliggende, derunder den af hans Moder afgivne Forklaring — at maatte forkastes, og han vil for dette Forhold i Medfør af de nysnævnte Lovbestemmelser være at straffe som Hæler.

Med Hensyn endelig til de under Litra c) ommeldte Effekter, der ere stjaalne fra Saksogade Nr. 104, bemærkes, at denne Ejendom er beliggende skraas overfor Arrestanternes Hjem. Efter Arrestanternes Forklaring ere de den paagældende Nat komne hjem hver for sig omkring Kl. 1.

At den ene eller begge Arrestanter have begaaet dette Tyveri er sandsynligt, men dog ikke bevist. Da det Oplyste ej heller afgiver noget sikkert Grundlag for Afgørelsen af, hvem der har bragt Kosterne ind i Arrestanternes Værelse, og hvem af Arrestanterne der har været vidende om Kosterne Tilstedeværelse der, findes dette Forhold ikke at kunne paadrage dem Strafansvar.

Ved Visitationen fandtes der i Arrestanterne Nielsens Værelse yderligere et Par Damesko, som Skotøjshandler Christian Granzow har genkendt som ham tilhørende og ham frakomne uden hans Vidende og Villie.

Arrestanten Carl Nielsen har erkendt den 22 Maj d. A. at have hjembragt disse Sko fra Skomager Granzows Butik, hvor han paastaar at have købt dem samtidig med, at han i Forretningen købte et Par Herrestøvler. Da imidlertid saavel Skomager Granzow som hans Ekspeditrice, Frk. Anna Jørgensen, der ere de Eneste, der ekspedere i Forretningen, edelig have benægtet at have solgt Arrestanten disse Sko, medens Frk. Jørgensen vel erindrer at have solgt ham Støvlerne, da den af Arrestanten opgivne Pris, 9 Kr. 50 Øre, har vist sig at være forkert, idet Prisen kun er 7 Kr. 75 Øre, og da Skoene, der blev købt nye, og som ifølge Arrestantens Forklaring af ham ere stillede paa hans Værelse for senere at foræres hans Søster, hvilket dog ved hans Anholdelse endnu ikke var sket, have vist sig at være slidte under Saalen, som med en Sten eller Lignende, hvorved ogsaa Skomagerens Mærke er fjernet, findes det efter alt saaledes Foreliggende

i Forbindelse med Arrestantens Fortid uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten ved sit Besøg hos Skomageren den 22 Maj d. A. har stjaalet de nævnte Sko, der ere vurderede til 7 Kr.

Arrestanten Johannes Nielsen, der tidligere har været indlagt paa Sct. Hans Hospital, hvorfra han den 29 Marts 1907 udskreves som rask, har under de mod ham senest paadømte Sager været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. I sin den 14 Marts 1908 afgivne Erklæring udtalte Overlægen, at Arrestanten da ikke var sindssyg, men en Degenereret med meget ringe Begavelse og betydelige etiske Defekter samt med den hos Degenererede hyppige, sygelige, ringe Modstandskraft overfor skadelige Indvirkninger paa Hjernen, saa at han var udsat for ved ydre Indvirkninger, navnlig Fængselslivet, at blive sindssyg. I sin Erklæring af 5 Januar 1909 udtalte Overlægen, at Arrestanten for Tiden kun frembød et Tegn paa Sindssygdøm, nemlig at han ikke syntes at have korrigeret sin sygelige Opfattelse af nogle Hallucinationer, hvorefter han tidligere havde lidt, men ansaa dem for Realitet, en Angivelse, hvis Rigtighed ikke objektivt kunde godtgøres. Efter at Arrestanten under nærværende Sag paany har været indlagt paa nævnte Afdeling, har Overlægen under 26 September d. A. udtalt, at det ikke er muligt ganske at nægte, at Arrestanten har været hallucineret siden sin sidste Løsladelse, end mindre, at han endnu kan tro paa sine Vrangforestillinger Realitet, idet en saadan Mangel paa Korrektur af tidligere Vrangforestillinger er meget almindelig ved de degenerative Psykoser, hvortil Arrestanten hører. Det hedder herefter i Erklæringen: »Men baade det fra Faderen Oplyste og hans Væsen her paa Hospitalet tyder bestemt paa, at han, da Forbrydelserne blev begaaede, har været og endnu er i en Remissionsperiode, hvorunder han ikke kan betragtes som sindssyg«.

Herefter vil denne Arrestant være at anse som fuldt tilregnelig.  
Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse:

Johannes Nielsen efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, for 4de Gang begaaet Hæleri,

Carl Nielsen efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, for anden Gang begaaet Hæleri,

efter Omstændighederne . . . . Carl Nielsen med Forbedringshusarbejde . . . . i 1 Aar, Johannes Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Tirsdag den 7 Januar.

Nr. 411. Højesteretssagfører Hansen  
mod

**Andreas Carl Vilhelm Krogh** (Def. Halkier),  
der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 November 1912: De Tiltalte Svend Aage Koch og Andreas Carl Vilhelm Krogh bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Koch i 60 Dage og Krogh i 40 Dage samt, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Repsdorph, 20 Kr. til hver. I Medfør af Bestemmelsen i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1911 udsættes for Tiltalte Kochs Vedkommende Straffens Fuldbyrdelse og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Kroghs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Carl Vilhelm Krogh til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Svend Aage Koch, der tiltales for Tyveri, er født den 4 Juli 1894, og Andreas Carl Vilhelm Krogh, der tiltales for Hæleri, er født den 31 December 1852. Ingen af de Tiltalte er funden forhen straffet.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Tiltalte Koch har i Tiden fra Slutningen af August til den 14 Oktober d. A. i flere Gange frastjaalet Maskinfabrikken »Atlas«, hvor han arbejdede som Lærling, forskellige Metaldele og Metalaffald til samlet Værdi 80 Kr. Det Stjaalne beroede frit fremme paa Fabrikens Værksteder, hvor Tiltalte havde uhindret Adgang.

Tiltalte Krogh har udvist hælerisk Virksomhed ved i det anførte

Tidsrum i flere Gange at afkøbe Tiltalte Koch det stjaalne Metal — fraset en Kobberstang til Værdi 5 Kr., som Koch ikke naaede at faa solgt — skønt han forstod, at Koch havde stjaalet Metallet.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse, Koch efter Straffelovens § 228 og Krogh efter dens § 238, disse Bestemmelser smh. med midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Koch i 60 Dage og Krogh i 40 Dage . . .

I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbyrkelse for Tiltalte Kochs Vedkommende at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

---

## Nr. 73.            **Københavns Kommune (Shaw)**

mod

### **Aktieselskabet Slangørupbanen (Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af Indstævntes Skattepligt.

Københavns Byfogeds Kendelse af 20 August 1909: Rekvirenterne bør være berettigede til at erholde Udpantning foretaget hos Rekviritus for et saadant Skattebeløb, som efter de gældende Regler svarer til den Indtægt, som Rekviritus i paagældende Aar har haft ifølge de omhandlede Deklarationer, saaledes som dette Beløb overensstemmende med de derom gældende Lovbestemmelser af Rekvirenterne nærmere vil blive opgivet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juni 1910: De Appellindstævnte, Københavns Kommunes Begæring om ovennævnte Udpantningsforretnings Fremme kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger ophæves.

### **Højesterets Dom.**

Det fremgaar af Sagen, at det indstævnte Aktieselskab i Driftsaaret 1906—07 har haft en skattepligtig Indkomst af Jernbanedriften paa 64,385 Kroner, hvoraf der for Skatteaaret 1907—08 er betalt kommunal Indkomstskat, men ikke Indkomstskat til Staten.

Endvidere maa det efter det Oplyste og Proceduren antages, at det i den indankede Dom anførte Beløb 86,879 Kroner i forskellige Værdier er indgaaet i Selskabets Forrentnings- og Forstærkningsfond i det ovennævnte Driftsaar i Henhold til de i Dommen omtalte Deklarationer. Om Beskatningen af dette Beløb for det fornævnte Skatteaar drejer Sagen sig for Højesteret.

Der maa nu gives Appellanten Medhold i, at de nævnte Deklarationer efter deres Indhold og efter Sammenhængen og Øjemedet med deres Udstedelse ikke repræsenterer en forhaanden-værende virkelig Formueværdi, men at de kun kunne betragtes som Kilde til usikre fremtidige Indtægter, og disse Indtægter maa derfor, naar de indgaa, anses som Indkomster, der i Medfør af Lov Nr. 104 af 15 Maj 1903 § 2<sup>5</sup>, jfr. § 4, og Lov Nr. 85 af s. D. § 16 ere skattepligtige til Stat og Kommune. Som Følge af det Anførte maa Selskabet, til hvilket der af de ovennævnte 86,879 Kroner efter det Foreliggende maa antages at være indgaaet 44,379 Kroner i virkelige Værdier, være pligtigt at svare Indkomstskat af dette Beløb. Den øvrige Del af de 86,879 Kroner bestaar af Præferenceaktier i Aktieselskabet Farumgaard til et paalydende Beløb af 42,500 Kroner. Disse Aktier ere efter det Oplyste traadte i Stedet for en af de nævnte Deklarationer, som var udstedt af det nysnævnte Aktieselskab, og maa efter Proceduren antages ikke hidtil at have givet Udbytte eller at have kunnet ansættes til nogen Værdi; de have derfor ikke ved Skatteansættelsen for 1907—08 kunnet betragtes som en skattepligtig Indkomst.

I Henhold til det Anførte vil Udpantningsforretningen være at fremme for et saadant Beløb, der svarer til en skattepligtig Indtægt for Kommuneskattens Vedkommende af 44,379 Kroner, og for Statsskattens Vedkommende af 108,764 Kroner — de nysnævnte 44,379 Kroner sammenlagt med det tidligere nævnte Beløb 64,385 Kroner — efter Fradrag i Henhold til Lov Nr. 104 af 15 Maj 1903 § 6 f af 4 pCt. af det indstævnte Selskabs indbetalte Aktiekapital, som efter Sagens Oplysninger udgør 1,808,912 Kroner.

Processens Omkostninger saavel for Landsover- samt Hof- og Stadsretten som for Højesteret ville være at ophæve.

#### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Københavns Kommune, bør være berettiget til hos Indstævnte, Aktieselskabet »Slangrupbanen«, at erholde Udpantning for saa stort et Skattebeløb, som svarer til en skattepligtig Indtægt for Kommuneskattens Vedkommende af 44,379 Kroner og for Statsskattens Vedkommende af 108,764 Kroner efter Fradrag af 4 pCt. af Aktieselskabets indbetalte Aktiekapital. Processens Omkostninger saavel for Landsover- samt Hof- og Stadsretten som for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Inden Aktieselskabet Slangrupbanen blev stiftet, blev der af Grundejere i den Egn, hvori Banen paatænkte anlagt, udstedt Deklarationer, hvis Hen-

sigt efter deres Lydende var at sikre Selskabet 30 pCt. af, hvad de paagældende Arealer i Løbet af de første 30 Aar maatte stige i Værdi paa Grund af Banen, forudsat at Værdiforhøjelsen konstateredes ved stedfundet Salg. Det hed i Deklarationerne bl. a., at hvad der indkom til Banen ifølge Deklarationerne paatænkes henlagt til et Forstærkningsfond til Hjælp ved Forrentning af den i Banen anbragte Kapital.

Under en af de Appelindstævnte, Københavns Kommune, begæret Udpantningsforretning hos Appellanterne, ovennævnte Aktieselskab, for Indkomstskat til Kommune og Stat for Skatteaaret 1907—08 protesterede Selskabet bl. a. mod, at Forretningen fremmedes med Hensyn til den Del af Skattebeløbene, som svarede til, hvad der i Henhold til ovennævnte Deklarationer var indgaaet til bemeldte Fond, idet Selskabet bestred, at de saaledes indgaaede Værdier kunde betragtes som skattepligtig Indtægt. Ved den af Byfogden her i Staden afsagte Kendelse blev imidlertid denne Protest forkastet. Selskabet har derefter indanket Kendelsen her for Retten, hvor de have gentaget deres Protest mod Forretningen, medens de Appelindstævnte paastaa Forretningen fremmet med Hensyn til de til en Skatteindtægt af 86,879 Kr. svarende Skattebeløb af 2172 Kr. 50 Øre i Kommuneskat og 1578 Kr. i Statsskat.

De til Selskabets ovennævnte Forstærkningsfond indgaaede Værdier, om hvis Beskatning der — som Sagen foreligger — er Spørgsmaal, ere dels Beløb, der ere indbetalte kontant af vedkommende Grundejere som de efter ovennævnte Deklarationer pligtige Afgifter paa 30 pCt. af den paagældende ved stedfundne Salg konstaterede Værdistigning, dels Panteobligationer, udstedte til Berigtigelse af saadanne Afgifter, dels endelig Værdier, der ere udredede af enkelte Grundejere til Afløsning af de deres Ejendomme ved Deklarationerne paalagte Forpligtelser.

Efter det Foreliggende maa det antages, at de Selskabet ifølge Deklarationerne tilkommende Rettigheder udgjorde et Aktiv, der allerede var tilstede ved Selskabets Stiftelse, og som var af afgørende Betydning for Aktietegningen.

Medens de Appelindstævnte hævde, at fornøden Hjemmel til at kræve de omtvistede Skattebeløb findes i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 16 og Lov Nr. 104 af s. D. § 2, 5te Stk., jfr. § 4, der beskatter henholdsvis Aktieselskabers »Nettoindtægt« og »samlede Aarsindtægt«, benægte Appellanterne, at de heromhandlede Afgifter og Afløsningssummer falde ind under disse Bestemmelser, idet Selskabets Modtagelse af Afgifterne og Afløsningssummerne snarere maa betragtes som Kapitalforbrug. Forsaavidt de Appelindstævnte heroverfor have hævdet, at Afgiftspligten maa sammenstilles med den hyppigt forekommende Pligt til at betale Rekognition ved Ejerskifte, bestride Appellanterne Rigtigheden heraf under Henvisning til, at Ydelsen af en saadan Rekognition ikke formindsker Substratet, medens en Afgift af den heromhandlede Art som svarende til en bestemt Værdistigning ikke kan blive at erlægge om igen ved nyt Ejerskifte, idet den af stedfunden Værdistigning resulterede Afgiftspligt er udtømt ved den tilsvarende Afgifts Betaling, og kun en yderligere Værdistigning kan bringe en ny Afgift frem.

Idet der efter Deklarationernes Indhold og Proceduren maa gives Appellanterne Medhold i det af dem om Afgiftspligten saaledes anførte, findes ovennævnte Fonds heromhandlede Indkomster ikke at være skattepligtige, og de Appelindstævntes Begæring om Udpantningsforretningens Fremme kan saaledes ikke tages til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 408.

Advokat Hindenburg

mod

**Jørgen Schmidt Christiansen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Kystfredning af 18 Maj 1906.

Ramsø-Tune Herreders Politirets Dom af 16 December 1910: Føreren af Sandpumperen »Kronborg«, Jørgen Schmidt Christiansen af København, bør til Statskassen bøde 200 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Munch-Petersen, betaler Tiltalte, Fører af Sandpumperen »Kronborg«, Jørgen Schmidt Christiansen, 30 Kroner. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højsteret betaler Tiltalte Jørgen Schmidt Christiansen til Advokat Hindenburg og Højsteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.



I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ramsø-Tune Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Skibsfører Jørgen Schmidt Christiansen, der er født den 5 November 1865 og ikke tidligere funden tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Lov om Kystfredning af 18 Maj 1906.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte ved et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør, at Tiltalte som Fører af Sandpumperen Nr. 1023, »Kronborg«, den 17 Juli 1910 ved Anvendelse af Dampkraft har optaget en Ladning Grus ud for Solrød Strand, hvor Kysten i Henhold til Landbrugsministeriets Bekendtgørelse Nr. 54 af 27de Juli 1909 er fredet mod Borttagelse af Grus fra Forstranden i en Afstand af 1000 Alen.

Tiltalte har forklaret, at han, da Pumpningen begyndte, ikke undersøgte, i hvor stor Afstand fra Land »Kronborg« befandt sig, eller om der paa Kysten fandtes Fredningsmærker, idet han vil have opfattet en Udtalelse fra en Mand, der var ombord paa »Kronborg« som »kendt Mand«, derhen, at der ikke var noget Forbud mod at tage Grus ud for den paagældende Kyststrækning. Han vil antage, at Skibet ved den nævnte Lejlighed var i en Afstand fra Land af 1000 à 1200 Alen, og efter hans Skøn var der paa det Sted, hvor Pumpningen foregik, en Dybde af 12 à 14 Fod.

Ved en den 15 April 1912 foretagen Maaling er det oplyst, at der ved Solrød Strand nær Grænsen mellem Solrød og Karlstrup Sogne, ud for hvilket Punkt Gruspumpningen den 17 Juli 1910 maa antages at være foregaaet, i en Afstand fra Land af 400 Alen var 14 Fods Dybde, at Dybden ved 500 Alens Afstand var 14½ Fod, ved 600—900 Alen 16 Fod og ved 1000 Alen 18 Fod.

Efter disse Oplysninger samt ved de af Fiskerne Jens og Johan Johansen og Fiskerkarl Kristian Nielsen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den fornævnte Lejlighed har befundet sig indenfor Fredningsgrænsen, og da Kysten paa dette Sted maa antages at have været behørigt afmærket, vil der intet Hensyn kunne tages til hans Forklaring om at have været uvidende om, at Kysten var fredet.

Som Følge heraf er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter § 11 i Lov Nr. 149 af 18 Maj 1906 om Kystfredning, og da den idømte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner findes passende, samt da det tiltrædes, at det er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil Politiretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 10 Januar.

Nr. 295. Nationalbankdirektør **Joh. Lauridsen**, Gaardejer **Jørgen R. Simonsen**, Forstander **N. Petersen**, Gaardejer **Niels Hansen**, Gaardejer **S. P. Knudsen**, **Kr. I. Hybschmann**, fhv. Gaardejer **Kr. Madsen** og Gaardejer **Jens Holm** som Bestyrelse for **Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri**  
(Harboe)

mod

**Bestyrelsen for Kolding Andels-Svineslagteri (Møller)**,

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af den tidligere Aktionærer i Vejen og Omegns Svineslagteri tilkommende Andel i Kolding Andels-Svineslagteri.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1911: De Indstævnte, Bestyrelsen for Kolding Andels-Svineslagteri, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til de Indstævnte med 100 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Selv om der kunde gaas ud fra, at Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri trods den med Kolding Andels-Svineslagteri truffne, i den indankede Dom ommeldte Overenskomst ikke har ophørt at eksistere, har Hovedappellanterne i hvert Fald efter det Foreliggende ikke haft fornøden Bemyndigelse til at optræde i denne Sag paa Aktieselskabets Vegne.

For Højesteret have imidlertid Hovedappellanterne under Hensyn til, at de som Aktionærer i Vejen-Selskabet i sin Tid indtraadte som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, paastaaet sig selv personlig kendt berettiget til at deltage i Fordelingen af den i Kolding Andels-Svineslagteri opsparede Formue. At en saadan Ret nu tilkommer Joh. Lauridsen, Niels Hansen, Jens N. Holm og S. P. Knudsen, som ikke blot indtraadte i, men vedblev at være Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, lige indtil Spørgsmaalet om Fordelingen af den i Dommen nævnte Formue opstod, kan ikke være tvivlsomt og er heller ikke bestridt af Kontraappellantens. En tilsvarende Ret kan derimod ikke mod Kontraappellantens Indsigelse tilkendes de 4 andre Hovedappellanter, da disse efter det Foreliggende maa antages at være udtraadte af Andelsselskabet paa et tidligere Tidspunkt.

Hvad nu angaar Fordelingen af den opsparede Formue, kan den af Hovedappellanterne hævdede i Dommen ommeldte Fortolkning af den omstridte Overenskomst, hvorefter der skulde tilkomme de tidligere Aktionærer i Vejen og Omegns Svineslagteri en af senere Andelshaveres Optagelse upaavirkelig Ret

til at fyldestgøres for 27885/158885 af Slagteriets beholdne Formue, ikke tiltrædes, idet den vilde være i Strid med Overenskomstens Bestemmelser om, at de Aktionærer, der indtraadte i Kolding Andels-Svineslagteri, skulde være underkastede de samme Rettigheder og Pligter som de øvrige Andelshavere i Slagteriet, og naar Aktionærernes Andel i Slagteriets Formue i Overenskomsten bestemtes til 27,885 Dele, medens de øvrige Andelshaveres ansattes til 131,000 Dele, kan der herved kun være sigtet til Forholdene paa det Tidspunkt, da Overenskomsten sattes i Værk.

Ifølge § 18 i de paa Overenskomstens Tid gældende Love er Andelshaverne at betragte som Slagteriets Ejere i Forhold til Størrelsen af den Sum, hvorfor de have garanteret, og dette Garantibeløb er ifølge Sagens Oplysninger beregnet til at udgøre 55 Kroner for hver Aktie i Vejen Svineslagteri, for hvilken Aktionæren er indtraadt som Andelshaver i Kolding Andels-Svineslagteri.

Herefter vil de 4 førstnævnte Hovedappellanter være at kende berettiget til af det Nettobeløb, der kommer til Fordeling mellem Andelshaverne i Kolding Svineslagteri i Forhold til samtlige i Betragtning kommende Garantisummer at faa tillagt Andel beregnet efter en Garantisum svarende til 55 Kroner for hver af de for dem ved Indmeldelsen i Kolding Andels-Svineslagteri angivne Aktier i Vejen og Omegns Svineslagteri, medens Kontraappellanten iøvrigt vil være at frifinde for Hovedappellanternes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville Hovedappellanterne have in solidum at betale til Kontraappellanten med 500 Kroner.

#### Thi kendes for Ret:

Af Hovedappellanterne, Natioalbankdirektør Joh. Lauridsen, Gaardejerne Niels Hansen, Jens N. Holm, S. P. Knudsen, Jørgen R. Simonsen, Forstander N. Petersen, Kr. I. Hybshmann og fhv. Gaardejer Kr. Madsen, bør de 4 førstnævnte være berettigede til af den til Fordeling for Kolding Andels-Svineslagteri udkomne Sum 186,000 Kroner med de til Fordelingstiden indvundne Renter i Forhold til samtlige i Betragtning kommende Garantisummer at erholde tillagt Andel beregnet efter en Garantisum svarende til 55 Kroner for hver af de for dem ved Indtrædelsen angivne tidligere Aktier i Vejen og Omegns Svineslagteri. Iøvrigt bør Kontraappellanten, Bestyrelsen for Kolding Andels-Svineslagteri, for Tiltale af Hovedappellanterne i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger i begge Instanser betaler Hovedappellanterne, en for alle og alle for en, til Kontraappellanten med 500 Kroner. Saa betaler de og 10 Kroner til Justitskassen.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 12 April 1892 blev der imellem Citanterne, Bestyrelsen for Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri, og de Indstævnte, Bestyrelsen for Kolding Andels-Svineslagteri afsluttet saalydende Overenskomst:

»Vejen Svineslagteri med Bygninger, Byggegrund og Inventar overdrages til Kolding Andels-Svineslagteri til fuldstændig Ejendom saasnart som muligt, senest 1 Juli d. A. Som Vederlag for samme betaler Kolding Andels-Svineslagteri til Vejen Slagteri 9000 Kr., er Ni Tusinde Kroner, hvilket Beløb dog ikke udbetales inden 2 Aar fra Overdragelsen, men forrentes med 4 à 5 pCt. fra 4 August d. A., til Udbetalingen finder Sted. Samtidig med denne Overdragelse indtræde tidligere Aktionærer i Vejen Svineslagteri som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, og ere de i enhver Henseende at betragte som Medejere af dette Slagteri lige med de tegnede Garanter for samme. Ejendomsretten at beregne efter det Forhold, hvori den oprindelige Anlægssum for Vejen Slagteri, 27,885 Kr., er Syv og Tyve Tusinde Otte Hundrede og Otteti fem Kroner, staar i til den oprindelige Garantium for Kolding Andels-Svineslagteri, der er 131,000 Kr.

Som Følge deraf blive de 27,885 Kr. ved Bestyrelsen for Vejen Svineslagteris Foranstaltning at fordele imellem de Aktionærer i dette Slagteri, som indtegne sig som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, og bliver denne Fordeling at foretage saaledes, at en enkelt Aktionær ikke bliver Ejer af et større Beløb end 1000 Kr.

De Aktionærer, som paa denne Maade blive Medejere af Kolding Andels-Svineslagteri, underkaste sig dette Slagteris Vedtægter i alle deres Punkter, hvoraf særlig fremhæves, at de forpligte sig til indtil Udgangen af Aaret 1895 at levere  $\frac{2}{3}$  af alle de Svin, de kunne undvære, til Salg, dog alt i Henhold til dette Slagteris Love.

Som Betingelse for, at denne Overenskomst træder i Kraft, vedtages, at mindst  $\frac{4}{5}$  af Aktionærerne i Vejen Slagteri indtræde paa ovennævnte Maade som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, samt at det Antal Svin, som disse  $\frac{4}{5}$  tegne sig for, ventelig at kunne levere til Slagteriet, udgør mindst 1800 Stkr. aarlig.

Begge Bestyrelser forbeholde sig Samtykke af de respektive Generalforsamlinger i vedkommende Slagterier, og bliver der i den Anledning snarest muligt at sammenkalde til en Generalforsamling i Vejen Slagteri og derefter ligeledes snarest muligt i Kolding Andels-Svineslagteri.

Omkostningerne i Anledning af Overdragelsen betales af hvert Slagteri med Halvdelen, hvilken Overenskomst under 5 Juli 1892 fik følgende Tilføjelse:

»Begge Bestyrelserne ere enige i at udtale, at det er Meningen med foranstaaende Kontrakt, at naar Aktionærerne i Vejen Slagteri indtræde som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, da sker saadant selvfølgelig med Pligter og Rettigheder som disse i Forhold til Garantiummerne, saaledes at Ejendomsretten til Kolding Svineslagteri og Garantipligten for Anlægs- og Driftskapitalen for dette beregnes efter det Forhold, hvori den oprindelige Anlægssum for Vejen Slagteri, 27,885 Kr., staar til den oprindelige Garantium for Kolding Andels-Svineslagteri, 131,000 Kr.

Bestyrelsen for Vejen Slagteri forbeholder sig, at nærværende

Tydeliggørelse af Kontrakten (Overenskomsten) vedtages af en Generalforsamling af Aktionærerne i Vejen Slagteri.«

Overenskomsten blev senere ratihaberet af Generalforsamlinger i de respektive Selskaber, og den i Overenskomsten nævnte Betingelse for sammes Gyldighed, at mindst  $\frac{4}{5}$  af Aktionærerne i Vejen Slagteri indtraadte som Andelshavere i Kolding-Slagteriet, samt at det Antal Svin, som de saaledes indtrædende tegnede sig for, udgjorde mindst 1800 Stkr. aarlig, blev opfyldt.

Ifølge de for Kolding Andels-Svineslagteri gældende Love ere Andelshaverne at betragte som Slagteriets Ejere i Forhold til Størrelsen af den Sum, hvorfor de have garanteret. Den 1 November 1909 ejede Andelsselskabet Slagteriet uden nogen Behæftelse. Dette blev derefter afhændet til et nystiftet Andelsselskab for en Købesum af 186,000 Kr.

Under Henvisning til den foranstaaende Overenskomst, hvorefter Medejendomsretten til Kolding Svineslagteri efter Overtagelsen af Vejen Svineslagteri skulde beregnes »efter det Forhold, hvori den oprindelige Anlægssum for Vejen Slagteri, 27,885 Kr., staar i til den oprindelige Garantium for Kolding Andels-Svineslagteri, der er 131,000 Kr.«, gaa Citanternes Paastand under denne, ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag ud paa, at Fordeling af Kolding Andels-Svineslagteris Formue foretages saaledes, at de Andelshavere, som ere Aktionærer i Vejen og Omegns Svineslagteri, fyldestgøres i det Forhold, som betegnes ved de ovennævnte Tal. Denne Paastand have Citanterne sluttelig nærmere udformet saaledes, at de paastaa:

Principalt, at de overfor de Indstævnte paa Kolding Andels-Svineslagteris Vegne kendes berettigede til at deltage i sidstnævnte Slagteris Formue 186,000 Kr. med  $\frac{27885}{158885} =$  Kr. 32,643.80 med Renter og Rentes Renter 4 pCt. p. a. fra 1 Januar 1910 og at faa Beløbet udbetalt, alt til Fordeling mellem de vedkommende Aktionærer i ovennævnte Slagteri.

Subsidiært, at Citanterne i alt Fald kendes berettigede til at deltage som anført med 27,885 Kr. med Renter og Rentes Renter som ligeledes anført, samt i alle Tilfælde, at der tilkendes dem Sagens Omkostninger hos de Indstævnte.

De Indstævnte have — næst at protestere mod Paastanden om Tilkendelse af Renter, som liggende udenfor Indholdet af Forligsklage og Stævning, og i hvert Fald mod Tilkendelse af yderligere Renter end dem, der faktisk maatte indvindes, — forsaavidt Sagen maatte blive afvist ex officio, paastaaet sig tillagt Kost og Tæring.

De Indstævntes Paastand gaar iøvrigt ud paa Afvisning eller Frifindelse for Citanternes Tiltale med Tillæg af Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger, idet Citanternes Legitimation til Sagen bestrides, under Paaberaabelse af, at den fortsatte Eksistens af Aktieselskabet Vejen og Omegns Slagteri ikke er oplyst, og at Citanterne i hvert Fald ikke have godtgjort Bemyndigelse til at optræde for samtlige de Personer, for hvilke de paastaa at give Møde.

Det maa efter det under Sagen oplyste anses for utvivlsomt, at man, da den oftnævnte Overenskomst afsluttedes, gik ud fra, at der vilde blive indmeldt 507 Aktionærer i Vejen Svineslagteri som Andelshavere i Kolding Svineslagteri. I Overensstemmelse hermed beregnedes

Andelsretten i Kolding Svineslagteri til 55 Kr. pr. Aktie. Bestyrelsen for Vejen Svineslagteri, der havde paataget sig Fordelingen mellem sine Aktionærer, tilskrev derfor ogsaa under 24 August 1892 hver enkelt af disse saaledes: »I Henhold til Overenskomst af 12 April 1892 er Vejen og Omegns Svineslagteri bleven Medejer af Kolding Andelssvineslagteri med 27,875 (Skrivefejl for 27,885) Kr. i Forhold til 131,000 Kr., hvorved Aktie Nr. . . . i Vejen og Omegns Svineslagteri giver Andel i Kolding Svineslagteri med 55 Kr. pr. Aktie«. Det er imidlertid yderligere oplyst, at ved Udgangen af 1892 kun 496 af Vejen-Aktionærerne havde indtegnet sig som Andelshavere i Kolding-Slagteriet. Medens nu de Indstævnte gøre gældende, at hver enkelt af Vejenfolkene Ret overfor Andelsselskabet maa bedømmes i det Forhold, der fremkommer ved, at en Aktie i Vejen-Slagteriet giver Andel i Kolding-Slagteriet med 55 Kr. pr. Aktie, paastaa Citanterne, at der ved Overenskomsten er stiftet en af senere Andelshaveres Optagelse upaaavirkelig Ret for Vejenfolkene til ved en Afhændelse af Kolding-Slagteriet at fyldestgøres af Formuen i det Forhold, der betegnes ved Vejen-Aktieselskabets til 27,885 Kr. udregnede samlede Andel, medens de øvrige Andelshavere, uanset, at der efter Overtagelsen af Vejen-Slagteriet er indmeldt Andelshavere med en Garantium af ialt ca. 251,115 Kr., saaledes at den samlede Garantium nu opgøres til ca. 410,000 Kr., kun skulde have Ret til Fyldestgørelse i Forholdet  $\frac{131000}{168885}$ , altsaa i Henhold til en samlet Andelssum af 131,000 Kr., der i Overenskomsten betegnes som den »oprindelige« Garantium for Kolding Andels-Svineslagteri.

Til Støtte for denne Opfattelse have Citanterne, foruden at henviser til Overenskomstens Ordlyd, bl. a. anført, at Kolding-Slagteriet, hvis Virksomhed paabegyndtes i November 1888, ifølge Selskabets Love ikke kunde optage nye Andelshavere før efter Udløbet af en 7aarig Periode, 1ste Gang ved Udgangen af 1895, saaledes at Optagelse af Medlemmer paa anden Maade maa være uforbindende for de oprindelige eller senere lovligt indtraadte Andelshavere, idet det dog i Forbindelse hermed erkendes, at Indtrædelsen af Vejenfolkene som Andelshavere var lovlig paa Grund af den særlige Maade, hvorpaa Indtrædelsen fandt Sted.

Selv bortset fra, at denne Opfattelse ikke med tilstrækkelig Tydelighed ses at være udtrykt i Kolding-Selskabets Love, findes der imidlertid allerede af den Grund ikke at kunne tages Hensyn til Citanternes Paastand, at der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri, efter at dets Aktionærer ere indtraadte som Andelshavere i Kolding Andels-Svineslagteri, er ophørt at eksistere. Der er vel af Citanterne fremlagt en Udskrift af »Forhandlingsprotokollen for Vejen Svineslagteri«, hvorefter der den 24 Juli 1909 i samme er afholdt en ekstraordinær Generalforsamling, men da de Indstævntes Provokation til Citanterne om nærmere Legitimation af de paagældende Aktionærer ikke er efterkommet, kan det nævnte Aktieselskabs fortsatte Eksistens, der ganske har Formodningen mod sig, mod de Indstævntes Protest ikke anses godtgjort.

Herefter maa det imidlertid anses udelukket, at de tidligere Aktionærer i Vejen-Slagteriet, hvis Aktieret i Henhold til det Foranførte maa anses konverteret til en Andelsret i Kolding-Slagteriet, kan op-

træde repræsenterede af en Bestyrelse, der betegner sig som valgt paa en i 1909 afholdt Generalforsamling i Aktieselskabet Vejen og Omegns Svineslagteri, hvorved bemærkes, at det fra Citanternes Side under Proceduren er fastholdt, at det er Bestyrelsen for sidstnævnte Aktieselskab, der som saadan er Sagsøger.

Medens Sagen, saafremt den var anlagt af tidligere Aktionærer i Vejen-Slagteriet i deres Egenskab af Andelshavere i Andels-Svineslagteriet i Kolding, naar Paastand derom nedlagdes, maatte være afvist i Medfør af § 16 i de senest vedtagne Love for dette Andelsselskab, hvorefter Tvistigheder mellem Slagteriet og Andelshaverne afgøres ved Voldgift og ikke kan indbringes for Domstolene, vil der, saaledes som den nu er indbragt for Retten, være at give Frifindelsesdom for de Indstævnte paa Grund af Citanternes manglende Legitimation til Sagen.

Citanterne findes derhos at burde tilsvare de Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

**Nr. 62. Aktieselskabet Valby Svineslagteriets Udsalg Nr. 1**  
(Møller),

mod

**Slagtermester P. Petersen (Ingen),**

betræffende Betalingen for nogle af Indstævnte til Appellanten leverede Svin.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Januar 1911: De Indstævnte, Aktieselskabet Valby Svineslagteriets Udsalg Nr. 1, bør til Citanter, Slagtermester P. Petersen af Helsingør, betale de paastævnte 564 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 August 1909, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter Udtagelsen af Højesteretsstævningen i denne Sag er Appellantens Bo taget under Konkursbehandling, og Boet er derpaa indtraadt i Sagen.

Ved de foreliggende for en væsentlig Del efter Afsigelsen af den indankede Dom tilvejebragte Bevisligheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at de i Dommen omhandlede 9 Svin, hvis Kassation paa Grund af Tuberkulose efter det Oplyste maa anses for at have været berettiget, var identiske med de af Indstævnte den 28 April 1909 leverede 9 Svin. Som Følge heraf har Indstævnte kun Krav paa Betaling af et saadant Beløb, som Vær-

dien af de kasserede Svinekroppe kan antages at udgøre, og da det af Appellanten tilbudte Beløb af 120 Kroner efter de foreliggende Oplysninger i Forbindelse med Proceduren maa anses for passende, vil Appellanten i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand alene være at tilpligte at betale Indstævnte dette Beløb uden Renter men iøvrigt være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 200 Kroner.

#### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Valby Svineslagteriers Udsalg Nr. 1, bør til Indstævnte, Slagtermester P. Petersen, betale 120 Kroner, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Slagtermester P. Petersen af Helsingør, de Indstævnte, Aktieselskabet Valby Svineslagteriers Udsalg Nr. 1, tilpligtede at betale 564 Kroner, som de skulle skyldte ham for 9 Svin af samlet Vægt 1200  $\mathcal{E}$  à 47 Øre pr.  $\mathcal{E}$ , leverede dem den 28 April 1909, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 August 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have gjort gældende, at de paagældende Svin viste sig at være lidende af Tuberkulose i en saadan Grad, at de maatte destrueres, og paastaa sig, idet de tilbyde at betale 10 Øre pr.  $\mathcal{E}$  for de destruerede Svin, frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger mod Betaling af 120 Kroner.

Imod Citantens Benægtelse og overfor det af ham Oplyste, have de Indstævnte ikke tilstrækkeligt godtgjort, at de omhandlede tuberkuløse Svin ere identiske med de dem af Citanten leverede Svin, og der vil derfor være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---



Tirsdag den 14 Januar.

Nr. 124. **Frederiksberg Kommunalbestyrelse** (Asmussen)

mod

**Tømmermester Bracker** (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at deltage i Udgifterne til Asfaltering af en Gade, hvori nogle ham tilhørende Ejendomme ere beliggende.

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1911: Indstævnte, Tømmermester Bracker af Frederiksberg, bør for Tiltale af Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 100 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Ifølge Lov Nr. 69 af 7 April 1899 § 2 er Frederiksberg Kommune i alt, hvad der angaar Vejevæsenet, at betragte som Købstad. For Købstædernes Vedkommende er nu Indenrigsministeriet ifølge § 21 i Købstadkommunalloven af 26 Maj 1868 bemyndiget til at bestemme, at der med Hensyn til »Overtagelse og Anlæg af Gader« skal forholdes efter de Grundsætninger, som gælde for København ifølge Lov af 14 December 1857 — en Bestemmelse, der efter de anførte vide Udtryk ogsaa maa omfatte det Tilfælde, at en af det Offentlige allerede overtagen, men hidtil ikke brolagt Gade forsynes med fuldstændig Brolægning.

Herefter og idet det ikke kan tillægges nogen Betydning, at Indenrigsministeriet som Hjemmel for Stadfæstelsen af den i den indankede Dom ommeldte Vedtægt af 18 Oktober 1900 har paaberaabt sig Lov af 17 April 1868, jfr. ovennævnte Lov af 7 April 1899, maa denne Vedtægt anses som lovlig bestaaende.

Som Følge heraf, og idet der ikke kan lægges Vægt paa, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til sit Forsvar, vil Appellantens Paastand, der har fornøden Hjemmel i Vedtægtens § 3, være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte tilpligtes at betale Appellanten de paastævnte 2731 Kroner 35 Øre med Renter, medens Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at op hæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Tømmermester Bracker, bør til Appellanten, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, betale de paastævnte 2731 Kroner 35 Øre med Renter heraf

5 pCt. aarlig fra den 20 August 1910, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 Oktober 1907 blev det af Frederiksberg Kommunalrepræsentation vedtaget og af Birkedommeren tiltraadt at asfaltere forskellige Hovedveje, deriblandt Rolighedsvej, og at fordele Halvdelen af de med Asfalteringen forbundne Udgifter paa de tilstødende Grundejere. Efter at Rolighedsvej derpaa er bleven asfalteret, er der af Halvdelen af Udgifterne her til efter de af Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, fastsatte Fordelingsregler blevet paalignet Ejendommene Matr. Nr. 14 f og Matr. Nr. 14 g af Frederiksberg, Rolighedsvej Nr. 3 og 5, henholdsvis 1347 Kr. 17 Øre og 1384 Kr. 18 Øre.

Da Ejeren af bemeldte Ejendomme, Indstævnte Tømmermester Bracker af Frederiksberg, har nægtet at betale de Ejendommene saaledes paalignede Beløb, have Citanterne under nærværende her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaet ham tilpligtet at betale disse Beløb, tilsammen 2731 Kr. 35 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 20 August f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Han har derhos nedlagt en subsidær Paastand.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte gjort gældende, at Citanterne have været uberettigede til som sket at paalægge Grundejerne ved Rolighedsvej at betale Halvdelen af de til Vejens Asfaltering medgaaede Omkostninger.

Citanterne have heroverfor hævdet, at der for den af Kommunalbestyrelsen vedtagne Fordeling af de heromhandlede Udgifter haves Hjemmel i den af Indenrigsministeriet den 18 Oktober 1900 stadfæstede Vedtægt om Anlæg og Overtagelse af Gader, Veje og Vandløb og deslige i Frederiksberg Kommune, idet det i Vedtægtens § 3 hedder: »Naar en af det Offentlige allerede overtaget, men hidtil enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej forsynes med fuldstændig Brolægning, kan Kommunalbestyrelsen bestemme, at indtil Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter skal godtgøres Kommunen af de tilstødende Grundes Ejere«.

Da den nævnte Vedtægt imidlertid er stadfæstet af Indenrigsministeriet i Henhold til Lov af 17 April 1868 om Anlæg og Overtagelse af Gader, Veje og Vandløb i Frederiksberg Kommune, jfr. Lov af 7 April 1899, hvorved Frederiksberg Kommune udskilles fra Københavns Amtsraadsreds, og da Optagelse i Vedtægten af den citerede Bestemmelse ikke findes hjemlet ved den nævnte Lov af 17 April 1868 eller dennes Analogi, vil Bestemmelsen ikke af Citanterne med Føje kunne paaberaabes som Hjemmel for at paaligne Indstævntes Ejendomme Bidrag til de omhandlede Udgifter.

Forsaavidt Citanterne have forment, at det skyldes en Inkurie, at den fornævnte Vedtægt er bleven stadfæstet som sket, i Stedet for i Henhold til § 21 i Lov af 26 Maj 1868 om Købstadkommuners Styrelse, vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, da Citanterne Intet have oplyst til Bestyrkelse af Rigtigheden af dette Anbringende, og ligesom den skete Paaligning allerede af denne Grund ikke vil kunne opretholdes i Medfør af sidstnævnte Lov, saaledes vil dette heller ikke kunne ske ved at tage Hensyn til § 13 i Lov af 29 December 1857 om Frederiksberg Sogns Bestyrelse, idet, selv om det maatte antages, at denne Bestemmelse endnu er gældende efter Emanationen af Lov 17 April 1868, Indenrigsministeriets Approbation paa Kommunalbestyrelsens Bestemmelse angaaende Fordelingen af de her omhandlede Udgifter ikke som foreskrevet i nysnævnte Lovbestemmelse er bleven indhentet.

Indstævntes Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Nr. 318. Møbelhandler **Aage Mather** (Ingen)

mod

Firmaet **Vesterbros Trælasthandel** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Møbelhandler **Aage Mather**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvitte- ring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 319. Møbelhandler **Aage Mather** (Ingen)

mod

Tømmerhandler **Emil Mottlau** (Ingen).

### Højesterets Dom.

Appellanten, Møbelhandler **Aage Mather**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham øj tillades videre derpaa at tale.

Nr. 310. Højesteretssagfører **Liebe**

mod

**Alfred Victor Eugenius Guldman** (Def. **Henriques**),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 290 og § 278; jfr. Lov af 18 April 1910 § 6.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juni 1912: Tiltalte **Alfred Victor Eugenius Guldman** bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører **Siesby**, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger, derunder forskellige sagkyndige Erklæringer, maa det anses for usikkert, om de af Tiltalte solgte Byggryn have forårsaget de i den indankede Dom ommeldte Sygdomstilfælde, og om Byggryn, som ikke ere svovlede i stærkere Grad end de af Tiltalte solgte, overhovedet frembyde nogen Fare for Sundheden. I sidstnævnte Henseende kan ogsaa anføres, at ifølge en af Justitsministeriet den 16 Juli f. A. udfærdiget Anordning er det tilladt under Benævnelsen kunstblegede Byggryn at falholde Byggryn, der ikke

indeholde mere end 30 cg, fri og bunden Svovlsyrning pr. kg, hvilken Maksimumsgrænse efter det Oplyste ikke kan antages at være overskredet med Hensyn til nogen Del af de af Tiltalte solgte Byggryn.

Tiltalte vil herefter ikke kunne anses efter Straffelovens § 290, og da det billiges, at han ved Dommen ikke er funden skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 278, jfr. Lov 18 April 1910 § 6, vil han i det Hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

### Thi kendes for Ret:

Tiltalte, Alfred Victor Eugenius Guldmann, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politiretens Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Henriques 60 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Alfred Victor Eugenius Guldmann, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 290 og § 278, jfr. Lov 18 April 1910 § 6, er født den 6 Juni 1859 og ikke fundet tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Begyndelsen af Januar 1911 gjorde Kommunelæge Asger Hansen paa Femø Anmeldelse til Fejø Birk om 3 Tilfælde af Tarmsygdom, der i de sidste Maaneder forinden Anmeldelsen var forefaldne paa Øen under Omstændigheder, at Lægen maatte formene, at deres Opstaaen skyldtes Nydelsen af sundhedsfarlige Byggryn. Ved den herved foranledigede Politiundersøgelse oplystes det, at det i 2 af Tilfældene drejede sig om Patienter, lidende af kronisk Tarmsygdom, som efter Nydelsen af tillavede Byggrynsspiser havde faaet heftig Diarrhoe med hyppig Afgang af Blod og Slim — for den ene Patients Vedkommende i saa alvorlig Grad, at han maatte overføres til et Hospital i København. I begge disse Tilfælde blev ogsaa de øvrige Medlemmer af vedkommende Husstand, der havde spist af Byggrynene, syge, Børnene ret alvorligt, men de Voksne kun i mindre Grad, medens en lille Pige, som intet havde nydt af Grynene, forblev rask. I det 3dje Tilfælde var det et Barn, knapt et Aar gammelt, der fik Diarrhoe efter Nydelsen af Byggrynsgød, og da Grynene derefter kogtes i frisk, nymalket Mælk, skilte Mælken ad.

Af den hos den ene Familie tilbageværende Grynbeholdning, der var indkøbt hos Købmand Carl Henrichsen paa Femø, og som maa antages at hidrøre fra den samme Sæk, hvoraf efternævnte Prøve blev indkøbt, havde Lægen udtaget en Prøve, som, udblødt i Vand, indsendtes til Steins Laboratorium tilligemed 2 af Fejø Birk udtagne

Grynprøver, indkøbte hos de to eneste Grynforhandlere paa Femø, nemlig Femø Mølle og nævnte Købmand Henrichsen. I de to andre Sygdomstilfælde var Byggrynene indkøbte i Oktober f. A. paa hvert af de nævnte Steder af Partier, der maa antages at være udsolgte i Mellemtiden. Ved den af Laboratoriet foretagne Undersøgelse fandtes den hos Købmand Henrichsen indkøbte Prøve at indeholde en betydelig Mængde Svovlsyring (256 Milligram  $\text{SO}_2$  i 1 Kilogram Byggryn), medens der ikke fandtes Svovlsyring i Prøven fra Femø Mølle. Den af Kommunelæge Hansen indsendte Prøve udblødte Byggryn indeholdt ikke Svovlsyring, men afgav derimod en betydelig Mængde Svovlsyre (Sulfater) til Vand. Det hedder derefter i den af Laboratoriet den 24 Januar 1911 afgivne Erklæring:

»Det tyder stærkt paa, at disse Gryn have været svovlede, men at Svovlsyringen ved Grynenes Henstand i fugtig Tilstand er bleven iltet til Svovlsyre. Den fundne Mængde Svovlsyre vilde svare til et Indhold af 300 Milligram  $\text{SO}_2$  for 1 Kilogram af de fugtige Gryn«.

Sagen blev af Fejø Birk indsendt til Erklæring til Retslægeraadet, som i Skrivelse af 18 April 1911 udtalte, at Byggryn, der have undergaaet den i Sagen omhandlede Behandling, utvivlsomt maa anses for sundhedsfarlige.

Denne Udtalelse har Raadet i Skrivelse af 3 Februar 1912 fastholdt og erklæret, at de under Sagen oplyste Sygdomstilfælde maatte antages at skyldes de svovlede Byggryn, og at saadanne Gryn i disse Tilfælde maatte anses for sundhedsfarlige.

Da Købmand Henrichsen efter det Oplyste maatte antages at have solgt Grynene, som han havde købt som sunde og gode Varer, ganske i den Stand, hvori han fra sin Sælger havde modtaget dem, og uden at have haft mindste Kendskab til, at de var svovlede, bestemte Loland-Falsters Stiftamt under 25 April 1911, at der ikke vilde være Noget at foretage overfor ham fra det Offentliges Side, hvorimod Sagen tilstilledes nærværende Ret af Hensyn til dens eventuelle videre Forfølgning mod de her i Byen værende Sælgere af det paagældende Parti Gryn.

Under den her ved Retten foretagne Undersøgelse er Følgende oplyst:

Grynene var leverede Købmand Henrichsen af Firmaet Ferd. Fogs Eftfl., der atter havde købt dem som svovlede Gryn hos Grynsmøller C. Hedrich i Altona gennem Tiltalte som Repræsentant for Hedrich. Tiltalte var saaledes ved Salget bekendt med, at Grynene var svovlede, og han har herom afgivet følgende nærmere Forklaring:

Indtil for ca. 7 Aar siden solgte han en betydelig Mængde Gryn her i Byen for nævnte Grynsmøller C. Hedrich, men da Kunderne begyndte at klage over, at Grynene var for mørke og for dyre, sendte

Færdig fra Trykkeriet den 23 Januar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 51.

---

---

Tirsdag den 14 Januar.

han en Prøve af et konkurrerende Firmas Gryn til Hedrich med Hensyn til om at levere en lignende Vare, da Salget ellers sandsynligvis vilde ophøre. Hedrich svarede omgaaende, at den tilsendte Prøve var svovlet, en Behandling, som han ikke vilde indlade sig paa. Efter 2 Aars Forløb begyndte imidlertid Hedrich alligevel at svovle Grynene, og siden da har Tiltalte faaet Forretningen saaledes oparbejdet, at den nu, baade hvad angaar svovlede og usvovlede Byggryn, er en af de største her paa Pladsen. Tiltalte har ofte faaet Analyse tilsendt fra Hedrich, og da disse altid have vist et Indhold af Svovlsyrning, der er betydeligt under det i Tyskland tilladte Maksimum, har han tænkt sig, at den Mængde Svovlsyrning, som Grynene indeholdt, var saa ringe, at det ikke var sundhedsfarligt. Han har i sin Tid forespurgt en af Politiets Inspektører og Stadslægen, om der her i Landet var noget Forbud imod at forhandle svovlede Byggryn, hvilket blev besvaret benægtende, idet der dog henvistes til, at det muligt kunde medføre Strafansvar i Henhold til Straffelovens § 290, men i denne Henseende beroligede han, der ikke er i Tvivl om, at Svovlsyrning i større Mængder er skadelig, sig med de fra Tyskland modtagne Meddelelser og Analyser.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Svovling af Byggryn har ifølge Vicedadslæge, Dr. Axel Ulrichs Forklaring Møller Hedrich ved et Besøg paa det herværende Stadslægekantor oplyst, at Svovlingen foregaar i en roterende Cylinder, paa hvis indvendige Side der er anbragt skraatstillede Klapper.

Grynene føres ind ved den ene Ende af Cylinderen og løber ud ved den anden Ende og gennemtrænges i Cylinderen af Svovldampene. Overfor en Bemærkning af Vicedadslægen, at det ikke vilde kunne undgaas, at de forskellige Gryn blev gennemtrængte af Svovldampene i forskelligt Omfang, idet nogle af Grynene vilde blive liggende i længere Tid ved Klapperne, kunde Hedrich ikke benægte dette.

Efter det i Sagen Oplyste, derunder en af Defensor fremlagt Erklæring af 15 November 1911 fra Detlevsen og Meyers Laboratorium, maa der gaas ud fra, at Hensigten med at svovle Byggryn i første Række er at pynte paa Grynens Udseende, idet man ved Svovlingen kan give almindelige Byggryn med en uanselig graa Farve en mere ren, hvid Farve, der gør Grynene lettere afsættelige. Ifølge bemeldte

Erklæring opnaas der ved Svovlingen tillige en noget større Holdbarhed, idet svovlede Gryn ikke saa let angribes af Midder som Gryn, der ikke ere saaledes behandlede.

Svovlede Gryn ere billigere end usvovlede. Dampmøller A. Hartvig har herom forklaret, at efter hans Mening beror dette paa, at de saaledes behandlede Gryn ikke behøve at gennemgaa en saa omhyggelig og oftere gentaget Skalning som de usvovlede Gryn.

Foruden at træde i Stedet for en mere vidtgaende Skalning har efter hans Udsagn Svovlingen endvidere den Betydning, at den giver Grynene et lysere Udseende, som naturlig kun findes i Gryn af dansk Byg, og derigennem giver en lettere afsættelig Handelsvare.

Efter Tiltaltes Formening ere de svovlede Gryn de billigste, fordi der hertil kan anvendes en billigere Sort Byg, og hermed stemmer en Udtalelse fra Prokuristen hos Firmaet Ferd. Fogs Eftfl., der som Grund til de svovlede Gryns billigere Pris anfører, at de ere fremstillede af noget mørkere russiske Byggryn. Tiltalte har fremdeles udtalt, at han regner de usvovlede Gryn for de bedste, men svovlede Gryn efterspørges af Mange, fordi de ere billigere og se bedre ud. Han sælger usvovlede Gryn under Betegnelsen »naturelle«, men de svovlede blot som »Byggryn« uden Angivelse af, at de ere undergaaede nogen kemisk Behandling. Han mener, at Forhandlerne ere klare over disse Betegnelser Betydning, og dette kan vel ogsaa antages for Grosserernes Vedkommende, hvorimod denne Antagelse forsaavidt Detailhandlerne angaa ikke bekræftes ved det i Sagen Foreliggende. Efter det Oplyste maa det antages, at danske Gryn ikke gøres til Genstand for Svovling, hvorimod denne skal være almindelig i Tyskland.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om svovlede Gryns Sundhedsfarlighed foreligger under Sagen yderligere Følgende oplyst:

Læge Ejnar Sørensen har indberettet, at han den 25 Februar 1911 blev tilkaldt til en i Tycho Brahes Allé her i Byen boende, af Mand og Kone og 3 smaa Børn bestaaende Familie. Forældrene og de 2 ældste Børn (i Alder henholdsvis  $2\frac{3}{4}$  Aar og  $1\frac{1}{4}$  Aar), som den 23 s. M. havde spist Bygvandgrød, var blevet syge, idet Børnene den følgende Nat havde faaet Opkastninger og stærk Diarrhoe, og Forældrene havde faaet Diarrhoe Dagen efter. Det mindste Barn, som ikke havde spist af Grøden, forblev derimod rask. Den 24 om Formiddagen befandt Børnene sig bedre og spiste nu, hvad der var levnet af Grøden, men henad Eftermiddagen fik de begge fornyede og heftige Sygdomsanfald.

Ved en af Vicedadslægen foretagen Undersøgelse af nogle hos vedkommende Forhandler indkøbte Prøver af Byggryn viste disse sig at indeholde fra 60 til 140 Milligram Svovlsyring i 1 Kilogram Byggryn. Vicedadslægens Erklæring herom indeholder dog følgende Tilføjelse om en deraf dragen Slutning til de nyde Byggryns Indhold af Svovlsyring: ». . . forudsat at Svovlet har været ensformig fordelt i Grynene. Saa vidt man kan dømme efter den Fremgangsmaade, som benyttes ved Grynenes Svovling — beskrevet her paa Stadslægekantoret af en Møller fra Altona — kan man dog ikke gaa ud fra, at dette er Tilfældet«.

Dr. med. Knud Schrøder indberettede i Maj 1911 om et i hans



Praksis forefaldet Tilfælde, hvor 3 voksne Personer, der den 14 Marts s. A. til Middag havde spist Byggrynsgrød, samtidig under væsenlig ens Symptomer i Løbet af de følgende 12 Timer blev syge (Opkastninger og for de 2 Patienters Vedkommende tillige Diarrhoe). Til Grødens Tilberedning var anvendt 2 Portioner Gryn, dels  $\frac{1}{2}$  Pot af en Rest, dels ca.  $\frac{1}{2}$  Pægl af en ny Portion. Resten af denne sidste Portion Gryn viste sig ved den foretagne Undersøgelse at indeholde ca. 300 Milligram  $SO_2$  pr. Kilo. Resten af den tilberedte Grød viste sig ved Undersøgelse en Uge senere at indeholde ca. 12 Milligram  $SO_2$  pr. Kilo Gryn.

Endelig har Vicedstadslæggen i Retten udtalt, at efter hans Mening er selv et mindre Kvantum Svovlsyrning egnet til at indvirke skadeligt paa enkelte Personers Konstitution og kan navnlig gøre alvorlig Skade paa spæde Børn, der for en stor Del ernæres af Byggryn, og paa hvem den gentagne Paavirkning af Svovlsyrning kan virke skadelig. Han har haft Erfaring for, at Personer have faaet Ildebefindende af et ganske ringe Kvantum Svovlsyrning.

Universitetets hygieiniske Laboratorium har med Sundhedsstyrelsens Tiltrædelse som Rettesnor for Svovling af Gryn erklæret, at Grynene under ingen Omstændigheder bør indeholde over 200 Milligram Svovlsyrning pr. Kilogram.

Medens nu den i Sagen omhandlede Behandling af Byggryn med Svovlsyrning ikke paa det i Sagen Foreliggende tør statueres at indeholde en Overtrædelse af Straffelovens § 278, jfr. Lov Nr. 108 af 18 April 1910 om Undersøgelse af Levnedsmidler m. m., hvorfor Tiltalte vil være at frifinde forsaavidt denne Del af Aktionsordren angaar, findes hans Forhandling af de saaledes behandlede Gryn at indeholde en Overtrædelse af Straffelovens § 290.

Selv om det nemlig i enkelte af de ovenfor refererede Sygdomstilfælde ikke kan anses bevist, om det end maa anses gjort antageligt, at det ere de svovlede Byggryn, der have forarsaget Sygdommen, foreligger der dog i det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt Holdepunkt for at antage, at Anvendelsen af de af Tiltalte forhandlede svovlede Byggryn i nogle Tilfælde have medført Fare for deres Sundhed, som have nydt de af de saaledes behandlede Gryn tilberedte Spiser.

Det findes derfor ej heller at kunne komme i afgørende Betragtning i modsat Retning, at Retslægeraadet som Svar paa en Skrivelse fra Defensor, hvori denne under Henviisning til, at Retslægeraadets ovenfor nævnte Erklæring af 18 April 1911 er af mere konkret Art, anmoder Raadet om en yderligere Besvarelse af det paagældende Spørgsmaal, holdt i mere Almindelighed, har i en af Defensor fremlagt Skrivelse, dateret 9 November 1911, udtalt Følgende:

»I Betragtning af, at Fejø Birks Spørgsmaal var stillet under særligt Hensyn til en Sag om Forhandling af svovlede Byggryn til Brug for syge Børn, samt naar henses til, hvad der paa det daværende Tidspunkt forelaa om svovlede Byggryns Farlighed, dels som oplyst ad videnskabelig Vej, dels som Resultatet af praktiske Erfaringer, maatte Raadets Svar paa Birkets Forespørgsel blive som det afgivne. Imidlertid er det omhandlede Spørgsmaal fremdeles stærkt omdebatteret og

maa i sin Almindelighed siges ikke at være bragt til endelig Løsning, selv om de senest fremkomne Undersøgelser vel snarest synes at pege i Retning af, at man mulig kan sætte Grænsen for den tilladelige Grad af Tilblanding noget højere end tidligere.

Da Tiltalte har erkendt at have vidst, at Sundhedsautoriteterne her i Byen, som dels i 1908, dels i 1910 i offentlige Bekendtgørelser have henledet Opmærksomheden paa de svovlede Byggryn som sundhedsfarlige, navnlig for Børn, have advaret mod Anvendelse af saaledes behandlede Gryn, findes han at have gjort sig skyldig i Uagtsomhed ved at fortsætte med Forhandlingen af saadanne Gryn uden at skaffe sig Sikkerhed for, om de af ham forhandlede, med et Giftstof behandlede Gryn i det Hele var ufarlige for Forbrugernes Helbred, og uden en Gang tydeligt at advare Forbrugerne mod denne Fare, der særlig kunde faa Betydning ved Benyttelse af Grynene uden Kendskab til, at de var svovlede, i hvilken Henseende der ikke vil kunne ses bort fra, at Byggryn i stor Udstrækning baade gives til spæde Børn og anvendes som Syge- og Diætkost. Denne Uagtsomhed maa paa drage Tiltalte Ansvar efter Straffelovens § 290, 3dje Stk., og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udtøb til simpelt Fængsel i 8 Dage.

---

Onsdag den 15 Januar.

Nr. 407. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

**August Emil Kristian Harald Henrik Arntsen og Sofus Peter Jensen** (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1912: Arrestanterne August Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og Sofus Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arentsen i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar og Jensen i 18 Maaneder, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Overretssagfører Hvass, 30 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges for Arentsen til 3 Aar og for Jensen til 2 Aar.

## Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for August Emil Kristian Harald Henrik Arentsen til 3 Aar og for Sofus Peter Jensen til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Dietrichson og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne August Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og Sofus Peter Jensen tiltales for Tyveri.

Arentsen er født den 21 November 1889 og tidligere anset: ved Rettens Dom af 19 Juni 1906 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 22 December 1906 dels med en i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 253 lempet Tillægsstraf, dels efter § 253 og efter § 229, 4de Stk., jfr. § 46, samtlige Paragraffer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 8 Maj 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. Paragrafferne 54 og 238, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Højesterets Dom af 4 Januar 1911 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Jensen er født den 19 Februar 1885 og er foruden at være 2 Gange inden sit 18de Aar dømt for Tyveri bl. a. anset: ved Nordre Birks Ekstrarets Dom af 28 Marts 1904 efter Straffelovens Paragraffer 229, 4de Stk., og 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved nærværende Rets Dom af 21 Maj 1910 i Medfør af Straffelovens Paragraffer 64 og 241, 1ste Stk., med en efter dens § 238, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905-§ 13, som for 2den Gang begaaet Hæleri lempet Tillægsstraf med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og senest ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 4 September 1911 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 25 og 26 Juni d. A. ved 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub>-Tiden blev Inspektionsbetjent Nr. 127, Krarup, i Stengade opmærksom paa 2 Mandpersoner, der kom i Følge med hinanden, den ene bærende paa en stor Papæske; da Betjenten spurgte, hvad Æsken indeholdt, forsvandt den ene Person skyndsomt, medens den Anden, Arrestanten Arentsen, der bar Æsken, svarede, at den ikke tilhørte ham, og derpaa, at den indeholdt Klæder, som en Kelner Jensen i Jægersborggade havde anmodet ham om at bringe til en Ejendom i Korsgade, hvor Jensen vilde komme tilstede og modtage det. Efter at Arrestanten Arentsen

var bragt til Politistationen, og det havde vist sig, at Æsken indeholdt 6 nye Drengematrodragter, 6 Matroskraver og 2 Træbøjler, og at Dragterne efter Mærkerne hidrørte fra Børneekviperingshandler Adolf Schmidts Forretning, Nørrebrogade Nr. 41, konstateredes det, at der samme Nat var begaaet Indbrud i denne Forretning, idet et Vindue mod Gaarden var opbrudt med et ca. 2 Centimeter bredt Instrument, hvoraf fandtes 3 Mærker, og der udenfor Vinduet henlaa nogle Papirsuller. Ved de af Ekviperingshandler Schmidt og 3 af hans Medhjælpere edelig afgivne Forklaringer ere Matrosdragterne og Kraverne, der ere vurderede tilsammen til 52 Kr. 50 Øre, genkendte som hidrørende fra Schmidts Forretning og stjaalne ved nævnte Lejlighed ligesom Papæsen, der er funden at være uden Værdi.

Til den ved Arrestanten Arentsens Anholdelse optagne Politirapport har Arrestanten forklaret, at han den paagældende Nat var blevet anmodet af en ham ubekendt Person, der navngav sig Jensen, om for Betaling af 1 Kr. at bringe Æsken fra Jægersborggade, hvor Personen hentede den i en Ejendom, til en Ejendom i Korsgade, hvor Personen vilde indfinde sig og tage imod den. Paa Vejen derhen traf han en Person, som han flygtig kender fra Værtshuse, og som vistnok hedder Jens eller Jensen, og han slog Følge med Arrestanten, indtil denne i Stengade blev anholdt, saa forsvandt han. Denne Forklaring fastholdt Arrestanten i de første 2 Forhør i Sagen. Da det af Inspektionsbetjent Krarup og af Arrestanten Arentsen givne Signalement af den Person, der var i Følge med Sidstnævnte, ganske passede paa Arrestanten Jensen, blev denne, der bærer Øgenavnet »Profeten«, anholdt den 3 Juli d. A. Inspektionsbetjent Krarup har under Sagen forklaret, at Arrestanten Jensen ligner den Paagældende paa Højde, Skikkelse og Paaklædning, men har ikke med Sikkerhed turdet sige, at de ere identiske. Efter Arrestanten Jensens Anholdelse har Arrestanten Arentsen ændret sin tidligere Forklaring derhen, at han den paagældende Aften havde truffet Jensen, med hvem han tidligere havde været sammen, at de havde været sammen i en Beværtning i Slotsgade Nr. 22, hvor Jensen trakterede, saa at Arentsen efterhaanden blev noget beruset, at de efter Lukketid drev rundt i Gaderne, indtil de ved 2-Tiden var inde i Gaarden til Slotsgade Nr. 1 — der er samme Ejendom som Nørrebrogade Nr. 41 — for at lade Vandet, at Jensen her bad Arentsen vente lidt i Gangen ud til Gaden, at Jensen noget efter kom med Papæsen, som han overgav Arentsen, idet han bad ham bære den til Korsgade, at de derefter fulgtes ad, til Arentsen blev anholdt, og Jensen samtidig forsvandt, samt at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvorfra Jensen havde Æsken, eller hvad den indeholdt, — at det var Klædevarer, opdagede han først, da Betjenten anholdt ham, — og navnlig ikke før sin Anholdelse tænkte sig, at den var stjaalet. Arentsen forklarede videre, at han i Beværtningen i Slotsgade Nr. 22 havde hørt Jensen sige til en Person, der kaldes »Krølle-Kristian« : »Gaa hjem og hent det«, hvorefter Kristian gik, men straks efter kom tilbage og gik med Jensen ud i Gaarden, hvorfra de lidt efter kom tilbage, og Kristian paany satte sig hen til dem, bl. a. med en Pige, han havde været sammen med.

Arrestanten Jensen har benægtet Rigtigheden af Arentsens For-

klaring, forsaavidt angaar Besøget i Slotsgade Nr. 1 og Transporten af Æsken, som han intet har villet kende til, han har om sin Færd den paagældende Nat og om, hvem han var sammen med, givet Forklaringer, som han dels ikke har villet fastholde, og som dels ere ubestyrkede; han har ikke villet benægte, at han mulig en Aften har været sammen med Arentsen i Beværtningen i Slotsgade Nr. 22, hvor han jævnlig kom, og at han mulig er fulgtes derfra med Arentsen, hvis Ansigt synes ham bekendt, men han ved ikke, at de have været sammen, og han var i alt Fald ikke sammen med Arentsen, da denne blev anholdt, og har derfor heller ikke set Papæskan, førend denne forevistes ham i Retten; han vil jævnlig have været sammen med »Krølle-Kristian« i nævnte Beværtning, men har benægtet, at de den paagældende Aften have talt sammen, som af Arentsen forklaret.

En Række under Sagen afgivne Forklaringer tale imidlertid bestemt mod Rigtigheden af saavel Arrestanten Jensens som Arrestanten Arentsens indbyrdes modstridende Forklaringer og gør det utvivlsomt, at Arrestanterne i Forening have stjaalet de fornævnte Koster.

Den som »Krølle-Kristian« betegnede Person, Kristian August Amandus Jensen, der har været arresteret under Sagen bl. a. som sigtet for Meddelagtighed i Tyveriet, men for hvis Vedkommende Sagen, forsaavidt denne Sigtelse angaar, er sluttet uden Tiltale, og som ved Dom er straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 181 og af Polititilhold, har forklaret, at han en Aften i Slutningen af Juni d. A., nok muligt den 25, opholdt sig i Beværtningen i Slotsgade Nr. 22, bl. a. sammen med sin Kæreste, Olga Nielsen, da Arrestanten Jensen, der sad i Beværtningen sammen med Arrestanten Arentsen, kaldte ham ud i Gaarden og bad ham gaa hjem i et Logi i Korsgade, som Arrestanten Jensen havde faaet overladt af en tidligere Kæreste, og hvor Kristian Jensen ogsaa havde tilbragt nogle Nætter, og hente en Skruetrækker. Kristian Jensen, der havde set en saadan efter hans Angivelse af ca. 1 Centimeters Bredde ligge der i en Kurv, hentede den — efter sin Paastand uden at vide eller gøre sig Tanker om, hvad den skulde bruges til — og gav den til Arrestanten Jensen, som han ved sin Tilbagekomst traf paa Beværtningens Pissoir, hvorefter han satte sig hen til sit tidligere Selskab. En halv Times Tid efter Lukketid kom Arrestanterne paa Blaagaardsplads, hvor Kristian Jensen og Olga havde sat sig, hen til dem og tog Plads paa samme Bænk. Medens de sad her, foreslog Arrestanten Arentsen Kristian Jensen at gaa med og lave Indbrud i en Forretning, hvor Arentsen sagde, at han havde arbejdet, og at der baade var Penge og Tøj, uden at han dog sagde, hvor Forretningen var. Kristian Jensen nægtede at ville være med, og Olga, der paahørte Samtalen, fraraadede det ogsaa. Ved 2-Tiden forlod Arrestanterne Kristian Jensen og Olga, der gik til det fornævnte Logi i Korsgade, hvor de gik i Seng. Kort efter kom Arrestanten Jensen der og sagde, at Arentsen var bleven taget, og spurgte, om han var »god nok«. Kristian Jensen svarede, at Arentsen havde været straffet og vist var god nok, og Arrestanten Jensen fortalte, at det var Arentsens egen Skyld, at han var bleven taget, idet han mod Jensens Raad havde taget Tøj, da der ikke var Penge, og han vilde have Noget ud af det; Tøjet havde han pakket i en Æske,

som han havde taget med sig. Kristian Jensen har tilføjet, at Arrestanten Jensen ikke rent ud sagde, at han og Arentsen havde gjort Indbrud, men han forstod det saaledes, at de havde begaaet Tyveri i en Forretning, og at i alt Fald Arrestanten Arentsen havde været inde i Forretningen.

Fornævnte Olga Kirstine Nielsen, der ofte er straffet for Overtrædelse af Tilhold, har forklaret, at hun og Kristian Jensen en Nat i Juni d. A. efter at de havde forladt Beværtningen i Slotsgade Nr. 22, hvor hun ikke mindes at have set Arrestanterne, ligesom hun ikke mindes, at Kristian Jensen under deres Ophold der var borte en Tid, traf Arrestanterne paa Blaagaardsplads, at disse, medens de alle sad her paa en Bænk, spurgte Kristian Jensen, om han gik med en Tur, hvad han afslog, at hun og Kristian Jensen derefter gik hjem i Seng i ovennævnte Logi i Korsgade, og at Arrestanten Jensen noget efter indfandt sig her og fortalte, at Arrestanten Arentsen var taget af Politiet, fordi han havde båret en Pakke under Armen, medens Arrestanten Jensen gik bag ham, men var vendt om, da han saa Arentsen blive taget, hvorhos Arrestanten Jensen yderligere fortalte, at han havde sagt til Arentsen, at naar der ingen Penge var, vilde han ikke have med det at gøre.

Axel Emilius Søren Bendahl, der ved Rettens Dom af 31 August d. A. for Tyveri er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, der under Sagens Behandling har siddet arresteret ved Retten i en anden Sag, har forklaret, at han under Gaardturene 2 eller 3 Gange i August d. A. har talt med Arrestanten Arentsen, der fortalte, at han sad arresteret som sigtet for Tyveri sammen med »Profeten« og »Krølle-Kristian«, at de alle 3 en Aften havde været i en Beværtning sammen med 2 Piger, der havde hørt, at Arentsen og »Profeten« bad »Krølle Kristian« gaa hjem og hente et Jern, og at »Krølle Kristian« havde erkendt, at dette var rigtigt, hvad Arentsen var misforstået med, da han mente, at Kristian kunde have sagt, at han havde hentet en Nøgle. Arentsen havde endvidere fortalt til Bendahl, at han var bleven anholdt, fordi han havde gaaet med en Pakke med Tyvekoster, som han havde faaet af en af de Andre, men han vilde ikke bekende, og han var vis paa, at »Profeten« heller ikke bekendte. Bendahl har endvidere forklaret, at da han den 22 August var anbragt i en Celle i Cellegangen paa Domhuset sammen med en Arrestant, der navngav sig Sofus Jensen, fortalte denne, at han var i Sag sammen med Kristian Arentsen og »Krølle Kristian«, at han og Arentsen aldrig bekendte, men at han var bange for, at »Krølle Kristian« havde bekendt, idet han havde hørt, at han havde været til Paavisning paa Blaagaardsplads; han tilføjede, at det var Arentsen, der var bleven taget med en Pakke Tyvekoster, men dem skulde »Krølle Kristian« komme til at trille med, da de to Andre havde aftalt ikke at ville bekende. Bendahl spurgte Jensen, hvorledes Tyveriet var blevet lavet, hvortil Jensen svarede: »Det siger jeg Dig ikke, det er noget, jeg aldrig gør, saa trækker de Dig ind i Retten og dømmer mig paa din Forklaring«.

Arrestanterne have overfor disse Forklaringer hver for sig fastholdt deres foran gengivne Forklaringer og nægtet at kende noget til

det omhandlede Tyveri. Arentsen har vel erkendt, at han og Arrestanten Jensen have talt med Kristian Jensen paa Blaagaardsplads den paagældende Nat inden de var inde i Gaarden til Slotsgade Nr. 1, men han har benægtet at have foreslæet Kristian Jensen at tage Del i noget Tyveri og paastaaet, at Arrestanten Jensen under Opholdet paa Blaagaardsplads kaldte Kristian Jensen til Side og talte et Par Minutter med ham. Arentsen har indrømmet at have talt med Bendahl om Sagen, men nægtet at have til denne sagt Noget, hvori der kan lægges nogen Erkendelse af, at han har begaaet Tyveriet eller været delagtig deri. Han har derhos forklaret, at naar han til Politirapporten ved sin Anholdelse har givet en anden Forklaring end den senere afgivne, var Grunden den, at han vilde holde Arrestanten Jensen udenfor Sagen, da han vidste, at Jensen ikke vilde bekende. Arrestanten Jensen har benægtet, at Kristian Jensen har hentet nogen Skruetrækker til ham, medens han var i Beværtningen i Slotsgade Nr. 22, og at han har været i Besiddelse af nogen saadan. Han har forklaret, at han nok muligt har været paa Blaagaardsplads sammen med Arrestanten Arentsen, men det har i alt Fald kun været ganske kort Tid, da han ikke husker det, ligesaa lidt som at han der har været sammen med Kristian Jensen og Olga Nielsen. Han har benægtet at have hørt Tale om noget Tyveri, og at han til disse i Logiet i Korsgade har udtalt sig, som af dem forklaret, idet han dog har indrømmet, at Kristian og Olga var der en Nat. Han har erkendt at have talt med Bendahl om Sagen, men fastholder, at han overfor denne har hævdet, at han var uskyldig.

Efter samtlige Sagens Omstændigheder, derunder særlig Arrestanten Arentsens Besiddelse af de stjaalne Koster kort efter Tyveriets Udførelse og i Nærheden af Gerningsstedet, Oplysningerne om Arrestanternes Samvær og Færden den paagældende Nat og de afgivne Vidneforklaringer samt under Hensyn til Arrestanternes Fortid, der kendetegner dem som Tyve, og hvorved bemærkes, at Arrestanten Arentsen ved den ham senest overgaaede Dom og Arrestanten Jensen ved de 2 ham senest overgaaede Domme ere dømte mod deres Benægtelse, findes det imidlertid uden Betænkelighed at anse Arrestanterne for at have i Forening indbrudsvis stjaalet de i Arrestanten Arentsens Besiddelse fundne Koster, og de ville herefter være at anse, Arrestanten Arentsen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Arrestanten Jensen efter dens § 230, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arentsen i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar og Jensen i 18 Maaneder.

Torsdag den 16 Januar.

Nr. 32. Maskininspektør A. Chr. Brorsen (Harboe)

mod

Baadebygger Svend Svendsen (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Betalingen for en af Appellanten hos Indstævnte bestilt Lystbaad med Tilbehør.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 Marts 1911: Indstævnte, Maskinkonstruktør A. Chr. Brorsen, bør til Citanten, Baadebygger Svend Svendsen i Kastrup, betale 561 Kroner med Renter 5 pCt. pro anno fra den 19 November 1910, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 100 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Efter Sagens Beskaffenhed og Appellantens Procedure findes han i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Maskininspektør A. Chr. Brorsen, til Indstævnte, Baadebygger Svend Svendsen, med 300 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Juli 1908 bestilte Indstævnte, Maskinkonstruktør A. Chr. Brorsen, hos Citanten, Baadebygger Svend Svendsen i Kastrup, en Lystbaad med Kahyt, Beslag, Rundholter, staaende Rig, Klædninger af amerikansk Eg, alle Klinker af Kobber og Skruer af Metal. Parterne ere enige om, at der dengang aftaltes en bestemt Købesum, men ere noget uenige om dens Størrelse: Citanten opgiver den til 2200 Kr., Indstævnte til 2000 Kr. Det er in confesso, at Aftalen mellem Parterne senere ændredes, idet



man enedes om, at Baaden skulde have en betydelig kostbarere Udstyrelse end oprindeligt paatænkt, og at den skulde forfærdiges af Mahognitræ. Nogen Aftale om, hvilken Prisforhøjelse disse Ændringer vilde medføre, blev ikke truffen. Indstævnte, der straks havde betalt 500 Kr. paa Haanden, har senere betalt yderligere ialt 1900 Kr., ligesom han selv har leveret enkelte af de medgaaede Materialer.

Citanten har senere sendt Indstævnte en Regning, hvorefter hele Baaden skulde koste 3230 Kr., og har under nærværende Sag indtalt sit Resttilgodehavende med 830 Kr. Under Sagen har Citanten ladet optage Skøn, og Skønsmændene, der have fundet visse Poster paa Citantens Regning noget for høje, andre for lave, have anslaaet den passende Pris for Baaden til et samlet Beløb af 2961 Kr. Citanten har herefter nedsat det paastævnte Beløb til 561 Kr. og krævet dette Beløb betalt med Renter 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 19 November 1910 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Principalt gør han gældende, at Baaden var bestilt for en bestemt Sum, og at Citanten i og for sig ikke har haft Ret til at overskride denne. Han har ikke givet nogen nærmere Fremstilling af Grunden til, at han godvillig har ydet Citanten baade Materiale og Penge udover det, som efter hans Paastand var aftalt, og han har heller ikke forsøgt at klargøre, hvorvidt Forskellen mellem den nu forlangte Købesum, 2961 Kr., og den oprindeligt stipulerede, 2200 (eller 2000) Kr., overstiger, hvad der passende kan svare til de senere ønskede Forbedringer. Derimod har Indstævnte henvist til som Noget, der maa være afgørende, at Citanten allerede den 7 Juli 1909 til ham har udstedt et Bilbrev, som ender med den (trykte) Udtalelse, at den betingede Købesum er betalt.

Efter hvad der saaledes er oplyst om de skete Ændringer i de oprindelige Aftaler, kan Citanten ikke antages at være bunden ved den første aftalte Pris, men Indstævnte maa — jfr. Købelovens § 5 — betale den Overpris, som Citanten har forlangt, idet Retten ikke efter det Foreliggende tør gaa ud fra, at den er ubillig.

Naar Indstævnte har henvist til Bilbrevets Udtalelse om, at Købesummen er betalt, maa det betragtes som oplyst, at det ofte sker, at man udsteder et Bilbrev (indeholdende den anførte trykte Udtalelse), inden Købesummen er fuldt erlagt, idet Registreringen ikke kan finde Sted, inden Bilbrevet er udstedt. Naar henses til, at Bilbrevet efter Skibsregistreringsloven skal udfærdiges efter en af Justitsministeriet godkendt Formular, og at de af Ministeriet godkendte Formularer indeholde den trykte Passus, at Købesummen er betalt, tør Retten ikke under de her foreliggende Omstændigheder lægge afgørende Vægt paa denne — først paa et sent Stadium af Sagen fra Indstævntes Side fremhævede — Passus i Bilbrevet, og Citantens Udstedelse af Bilbrevet findes saaledes efter Omstændighederne ikke at kunne afskære ham fra senere at stille noget yderligere Krav.

Indstævnte vil herefter være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 414.

Højesteretssagfører Møldrup

mod

**Johannes Emilius Møller** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 December 1912: Arrestanten Johannes Emilius Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Juel, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Emilius Møller til Højesteretssagfører Møldrup og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Emilius Møller, der tiltales for Tyveri, er født den 13 Januar 1881 og, foruden at han forinden sit 18de Aar er dømt 3 Gange for Bedrageri og Tyveri, tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7 Juni 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved kgl. Resolution af 11 September s. A. nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 16 Juni 1903 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Angaaende de med Sagen forbundne Omstændigheder er Følgende oplyst:

Anmelderen, Marskandiser Diderich Seibech, har forklaret Følgende:

Den 27 September d. A. kom Arrestanten ind i Anmelderens Forretning, Amagergade Nr. 5, Stuen, og saa paa et Par Støvler, men gik uden at købe Noget. Han kom kort efter igen, ledsaget af en Kone, der blev staaende lige udenfor Døren med en Kurv paa Armen og

Arrestanten forlangte nu at se paa et Par Damesko. Efter at Anmelderen havde søgt efter saadanne i en Bunke Skrammel, som laa paa Gulvet, opdagede han, der havde hørt Arrestanten sige til Konen noget som: »Se saa, Du skrubber af«, at der manglede et Par Damesko, der havde staaet i Vinduet, og samtidig var Konen borte. Arrestanten nægtede paa Forehold at have set noget til Skoene, men sagde dog, at Anmelderen kunde gaa med ham op, hvorefter de fulgtes til Nr. 1 i samme Gade op i en Lejlighed, hvor de traf den paagældende Kone, og i hendes Kurv fandtes Skoene, som Anmelderen satte sig i Besiddelse af.

Ugift Ane Marie Jensen har forklaret, at Arrestanten, med hvem hun i 6 Aar indtil den 11 September d. A. har samlevet, den paagældende Dag indsendt sig hos hende og sagde, at han nede hos Marskandiseren havde set paa et Par Støvler til hende, som han nok skulde betale. De fulgtes ned hos Marskandiseren, og Arrestanten forlangte et Par Støvler til sig og et Par til hende. Medens Marskandiseren var optaget af at søge efter Støvler, tog Arrestanten, ubemærket af Anmelderen, fra Vinduet et Par nye Damestøvler\*), som han lagde i hendes Kurv, hvorpaa hun, der troede, at han blev tilbage for at betale, efter hans Ordre gik. Forinden havde hun dog spurgt Marskandiseren, hvad Skoene kostede, og havde faaet til Svar 5 Kr. Lidt efter, at hun var kommen op i sin Lejlighed, kom Anmelderen og Arrestanten derop. Sidstnævnte sagde: »Har jeg vel nogle Sko heroppe« eller noget Lignende, hvortil hun svarede, at det havde hun vel nok, og at han selv havde lagt Skoene i hendes Kurv, hvorefter hun leverede dem til Anmelderen. Da han var gaaet, skældte Arrestanten hende ud og sagde, at det var meget dumt gjort at aflevere Skoene, naar de først var oppe i Lejligheden.

Tøffelmager Andersens Hustru, Maren, født Mortensen, har forklaret, at Anmelderen, da han var oppe i Ane Jensens Lejlighed, sagde til hende: »Her ser De de Sko, dem har den Mand stjaalet«, hvorpaa han, pegende paa Arrestanten, tilføjede: »Det var ikke for meget at melde ham til Politiet«. Arrestanten svarede intet hertil.

Efter Anmelderens yderligere Fremstilling kom Arrestanten kort efter, at Anmelderen atter var kommen ned i sin Forretning, derind, og idet han udtalte: »Du er nok næsvis«, gav han Anmelderen et Slag i Ansigtet.

Arrestanten har nægtet at have stjaalet Skoene og at have slaet Anmelderen.

Han har erkendt, at han den paagældende Dag var 2 Gange inde hos Anmelderen, den sidste Gang i Følge med Ane Marie Jensen, for at købe Støvler til dem begge. Endvidere at han ved sidstnævnte Lejlighed fra Vinduet tog et Par Sko, som han lagde i Ane Jensens Kurv, og som hun gik bort med, men han har paastaaet, at han købte Skoene af Anmelderen for 4 Kr., som han dog ikke betalte, fordi de blev uenige i Anledning af, at han — Arrestanten — ikke vilde købe Støvler til sig selv, og fordi han havde spurgt, om der var Lidkøb. Anmelderen beskyldte ham nu for at have stjaalet Skoene, som han ikke vilde tage mod Betaling for, og som han forlangte tilbage, hvor-

\*) Skal være: Damesko.

for de fulgtes op i Lejligheden, hvor Anmelderen fik Skoene. Han har først nægtet at have udtalt sig overfor Ane Jensen i dennes Logi som af hende forklaret, men i et senere Forhør har han dog indrømmet at have sagt noget i den Retning, men ikke paa den Maade, uden dog at kunne angive, paa hvilken Maade han da har udtalt sig.

Han har erkendt, at han ved den omhandlede Lejlighed ikke var i Besiddelse af Penge. Naar han har villet gøre gældende, at der udenfor Forretningen stod en af hans Kammerater, som havde Penge og skulde betale, uden at han dog har kunnet oplyse, hvor denne Person vil kunne findes, maa dette efter alt Foreliggende anses for Opspind.

Det skal endnu bemærkes, at de paagældende Sko have vist sig at være for smaa til Ane Jensen.

Efter alt det saaledes Oplyste findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed har stjålet Skoene, der ere vurderede til 4 Kr., og han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

---

Fredag den 17 Januar.

Nr. 160. Fhv. Direktør **Olaf Hansen** (Henriques)

mod

**Aktieselskabet Københavns Grundejerbank** (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at erstatte den indstævnte Bank, hvad den som Følge af en af ham som Meddirektør i Banken begaaet Svig har maattet udrede til de Besvegne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 November 1911: De Indstævnte, fhv. Overretssagfører Emil Levy og fhv. Direktør Olaf Hansen, bør, En for Begge og Begge for En, mod Udlevering af Interimsbeviser i Aktieselskabet Københavns Grundejerbank af Paalydende ialt 429,800 Kr. til Citanterne, bemeldte Bank, betale 592,710 Kr. 24 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar 1911, til Betaling sker. Endvidere bør Indstævnte, fhv. Overretssagfører Emil Levy, mod Udlevering af Interimsbevis i fornævnte Bank af Paalydende 36,000 Kr. til Citanterne betale 49,417 Kr. 82 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar 1911, til Betaling sker. Endelig bør de Indstævnte, En for Begge og Begge for En, til Citanterne betale Sagens Omkostninger med 1500 Kr. At

efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der vil intet Stempelforbehold være at tage.

### Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger Sagen ikke til Paakendelse for fhv. Overretssagfører Emil Levys Vedkommende. For de Tab, der ere tilføjede dem, som have tegnet Aktier i Grundejerbanken i Henhold til den i den indankede Dom ommeldte svigagtige Indbydelse, maa de Personer, fra hvem Svigen er udgaaet, hæfte i første Række, og derfor maa Grundejerbanken have Krav paa hos dem at faa erstattet, hvad den til Dækning af de forurettede Personers Fordringer har maattet udrede. Som Følge heraf, og idet de af Appellanten nedlagte subsidiære Paastande med Føje ere forkastede ved Dommen, vil denne, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Banken med 600 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, fhv. Direktør Olaf Hansen, til Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 Oktober 1906 udstedte Citanterne, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, en Indbydelse til Tegning af nye Aktier i bemeldte Bank til Beløb 5 Mill. Kr. til en Tegningspris af 118 p. c., saaledes at de nye Aktier skulde tage Del i Bankens Udbytte fra den 1 Januar 1907 at regne.

Aktieemissionen mislykkedes, men der blev dog i Henhold til Indbydelsen tegnet et betydeligt Beløb nye Aktier, for hvilke der af Aktietegnerne mod Udstedelse af Interimsbeviser blev til Citanterne indbetalt et til de tegnede Aktiers Tegningspris svarende Beløb. I Begyndelsen af Februar 1908 standsede Banken sine Betalinger, og under Anbringende af, at Indbydelsen til Aktietegningen indeholdt en vildledende og urigtig Fremstilling af de faktiske Forhold, og at denne Fremstilling havde været bestemmende for ham ved Aktietegningen, anlagde en af Tegnerne af nye Aktier Sag imod Citanterne til Tilbagebetaling af det af ham for tegnede Aktier indbetalte Beløb. Ved den af Højesteret den 1 December 1910 i Sagen afsagte Dom blev det anset godtgjort, at Indbydelsen indeholdt flere væsentlige Urigtigheder, samt statueret, at disse vildledende Oplysninger maatte antages i hvert Fald at have været medbestemmende for Sagsøgeren ved Tegningen af

de nye Aktier, hvorfor Sagsøgeren — den under Sagen for Højesteret Appelindstævnte — havde Krav paa Handelens Tilbagegang, saaledes, at han mod Udlevering af det til ham udstedte Interimsbevis var berettiget til at erholde tilbagebetalt det af ham til Citanterne indbetalte Beløb med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1907 til Forligsklagens Dato og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling skete. I den derefter følgende Tid fyldestgjorde Citanterne ikke blot den nævnte Dombaver for hans Krav efter Dommen, men udbetalte ogsaa til en større Kreds af andre Personer, der havde tegnet Aktier i Henhold til Indbydelsen af 26 Oktober 1906, og hvis Forhold efter Citanternes Skøn maatte ligestilles med den oftnævnte Dombavers, de af dem for tegnede Aktier til Citanterne indbetalte Beløb med Renter af disse fra den 1 Januar 1907 alt mod Tilbagelevering af de paagældende, i sin Tid af Banken til dem udstedte Interimsbeviser. De paa denne Maade af Citanterne udredede Beløb androg i Tiden indtil Udgangen af Januar d. A. tilsammen 638,941 Kr. 58 Øre eller med Tillæg af Renter til Beløb 3186 Kr. 48 Øre ialt 642,128 Kr. 06 Øre.

I April 1908 havde imidlertid en i saadant Øjemed nedsat Kommission paabegyndt en kriminel Undersøgelse til Oplysning om, hvem Ansaret for Udstedelsen af den oftnævnte Indbydelse til Aktietegning paahvilede, og ved Højesterets Dom af 29 November 1910 blev de Indstævnte, forhenværende Overretssagfører Emil Levy og fhv. Direktør for Københavns Grundejerbank, Olaf Hansen, samt Sidstnævntes Meddirektør anset med Straf efter Straffelovens § 257, Indstævnte Hansen bl. a. fordi han i Forening med sin nævnte Meddirektør mod bedre Vidende havde udstedt den vildledende Indbydelse til Aktietegning, og Indstævnte Levy, dels fordi han, skønt Medlem af Bankraadet og Bankens lønnede Konsulent, havde undladt i Bankraadmøderne at berigtige forskellige fejlagtige Forestillinger om det Aktieemissionen garanterede Konsortiums Beskaffenhed, som — efter hvad der ikke kunde have været ham ubekendt — maatte antages at have været medvirkende til Beslutningen om Aktieudvidelsen, dels fordi han forinden Indbydelsens Udstedelse havde godkendt denne, vidende om dens Urigtighed.

Under nærværende, i Henhold til Forligsklager af 1 Februar og 29 Marts d. A. anlagte Sag have Citanterne nu oprindelig paastaet de Indstævnte Levy og Hansen tilpligtede in solidum, mod Udlevering af samtlige de paagældende, af Banken kontant indløste Interimsbeviser af Paalydende tilsammen 465,800 Kr., at betale det ovennævnte Beløb af 642,128 Kr. 06 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, hvilken Paastand Citanterne i Anledning af, at en under det oprindelig paastævnte Beløb indbefattet Post paa 49,417 Kr. 82 Øre betræffende et paa 36,000 Kr. lydende Interimsbevis er gjort til Genstand for en anden, mod Indstævnte Hansen og hans fornævnte Meddirektør anlagt Sag, have ændret

Færdig fra Trykkeriet den 30 Januar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 52—58.

---

---

Fredag den 17 Januar.

saaledes, at de Indstævnte mod Interimsbevisernes Udlevering tilpligtes in solidum at betale 592,710 Kr. 24 Øre, og at Indstævnte Levy tilpligtes alene yderligere at betale 49,417 Kr. 82 Øre, alt med Renter og Omkostninger som oprindelig paastaaet.

De Indstævnte have principalt paastaaet sig pure frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de have nedlagt forskellige subsidiære Paastande, der have Hensyn til Beregningen af det Beløb, som de maatte findes pligtige at betale Citanterne.

Det maa nu anses som følgende af den de Indstævnte den 29 November 1910 overgaaede Straffedom, at de — hvad ej heller af dem er bestridt — ere ansvarlige overfor de Personer, der i Tillid til Rigtigheden af de i Indbydelsen af 26 Oktober 1906 indeholdte Oplysninger have tegnet nye Aktier i Københavns Grundejerbank, for det dem derved paaførte Tab. Da dette Tab maa bestemmes til de af dem ved Aktietegningen til Banken gjorde Indskud med Fradrag af Aktierettens nuværende Værdi, vilde de Indstævnte, forsaavidt disse Aktietegnere ikke paa anden Maade var blevne fyldestgjorte, have været pligtige at betale dem de af dem til Banken indbetalte Summer mod Udlevering af de af dem herfor modtagne Interimsbeviser, men da det ved Højesterets Dom af 1 December 1910 er statueret, at der paa hviler Citanterne en i Omfang ganske tilsvarende Forpligtelse overfor Aktietegnerne, bliver Spørgsmaalet, om Citanterne hos de Indstævnte kunne søge Godtgørelse for, hvad de i Henhold til denne deres Forpligtelse have maattet udrede. De Indstævnte — der ikke have bestridt, at Citanterne til de paagældende Aktietegnere have udredet og i Medfør af Højesteretsdommen af 1 December 1910 have været pligtige at udrede det hele paastævnte Beløb — have gjort gældende, at Citanterne ikke overfor dem kunne rejse noget saadant Regreskrav, idet de have paaberaabt sig, at Citanterne overhovedet ikke paa Grund af de i Indbydelsen af 26 Oktober 1906 indeholdte Urigtigheder have lidt noget Tab, idet de kun have maattet lægge det Beløb fra sig, som de i Henhold til Indbydelsen i sin Tid uretmæssig have oppebaaret, og at den vildledende Indbydelse til Aktietegning i Virkeligheden kun har haft til Følge, at der er bleven tegnet flere Aktier, end der vilde være bleven tegnet, saafremt Indbydelsens Opgivender havde været stemmende med Sandheden, hvilket atter har medført den Fordeel for Banken, at den gennem et længere Tidsrum har haft en for-

øget Kapital til Disposition til en billigere Rente, end den ellers havde maattet ørlægge for en tilsvarende Driftskapital. Indstævnte Levy har derhos for sit Vedkommende paaberaabt sig, at det ikke er ham, men Bankens Direktører, der have udstedt, og at det ere de Sidstnævnte alene, der have kunnet udstede den vildledende Indbydelse til Aktietegning, samt at hans Godkendelse af denne maa være uden Betydning i Forhold til Banken, da dennes Direktører have været fuldt vidende om, at dens Indhold var urigtigt, og der saaledes ikke er Spørgsmaal om, at han skulde have ført Direktørerne bag Lyset med Hensyn til nogen i Indbydelsen indeholdt Oplysning.

Med Hensyn til denne sidste, af Indstævnte Levy fremsatte Indsigelse bemærkes, at der efter den Stilling, han indtog indenfor Bankens Administration, og under Hensyn til den af ham i hans Stillings Medfør afgivne Godkendelse af Indbydelsen til Aktietegning ikke findes at kunne tillægges ham en anden Retsstilling i Forhold til det under Sagen indtalte Krav end Indstævnte Hansen, og for begge de Indstævntes Vedkommende vil Afgørelsen herefter komme til at bero paa, hvilken Betydning der kan tillægges den ovennævnte, af dem i Forening fremsatte Indsigelse mod Søgsmålet.

Der kan imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold i, at Banken — eller Indbegrebet af dennes Aktionærer — ikke skulde have lidt noget Tab ved, at Banken paa et Tidspunkt, da Aktiernes Kursværdi var betydelig lavere end paa Emissionstiden, nødsagedes til i vidt Omfang til Emissionsprisen at tilbagekøbe den af Aktietegnerne erhvervede Aktieret. De i Henhold til Indbydelsen af 26 Oktober 1906 af Aktietegnerne til Banken indbetalte Beløb var nemlig Aktieindskud, for hvilke de fra den 1 Januar 1907 at regne skulde tage Del i Bankens Udbytte, og med hvilke de skulde hæfte for Bankens Forpligtelser, og Omfanget af disse sidste kunde ikke — rent bortset fra Forsvarligheden af Bankens Ledelse iøvrigt — forblive uberørt af den ved Aktieemissionen stedfundne Forøgelse af Aktiekapitalen, noget, der ogsaa stemmer med den under den fornævnte kriminelle Undersøgelse tilvejebragte faktiske Oplysning, at Direktionen i Forventning om den større Kapital, der ved Udvidelsen vilde komme til at staa til dens Raadighed, indlod sig paa Forretninger, hvorved store Kapitaler fastgjordes. Men naar saaledes den ved den vildledende Indbydelse til Aktietegning tilvejebragte Forøgelse af Bankens Aktiekapital maa forudsættes at have medført en tilsvarende Forøgelse af Bankens Risiko, maatte denne forøgede Risiko efter den Reduktion af den disponible Aktiekapital, som har fundet Sted paa den her i Sagen omhandlede Maade, alene falde paa de tilbageblivende Aktionærer, og det Tab, som herigennem er forvoldt disse eller Banken som saadan, findes — uanset, at andre Omstændigheder ved Aktieindbydelsen af 26 Oktober 1906 have været medvirkende til dets Hidførelse og til det stedfundne Kursfald — i Overensstemmelse med Citanternes Anbringende at maatte ansættes til Differencen mellem de tilbagebetalte Aktieindskud med Renter og de til disse Indskud svarende Aktierettigheders virkelige Værdi.

Forsaavidt endelig de Indstævnte subsidiært have anbragt, at Citanterne i hvert Fald have været pligtige at sælge de til dem tilbageleverede Interimsbeviser eller Aktier i Banken af tilsvarende Paalydende og fradrage Provenuet herfor i deres Erstatningsfordring, at denne



yderligere maa reduceres med et Beløb af 400,000 Kr., som Banken den 31 December 1910 har erholdt udbetalt af tidligere Medlemmer af Bankens Bankraad til delvis Dækning af dens Tab, og at der kun vil kunne beregnes Renter fra Forligsklagens Dato af selve de til Aktietegnerne udbetalte Beløb med Fradrag af de nævnte to Poster, vil der ej heller kunne gives de Indstævnte Medhold heri, i hvilken Henseende bemærkes, at de Indstævnte ved at erholde de paagældende Interimsbeviser udleverede, selv opnaa Adgang til at ombytte disse med Aktier i Banken, at det ommeldte Beløb af 400,000 Kr. efter det Oplyste ikke kan antages at være indbetalt til Banken som Afdrag paa den samme hos dens ansvarlige Ledere tilkommende Regresfordring, og at Banken under Hensyn til den af de Indstævnte udviste Svig maa have Krav paa Dækning ogsaa af sit Rentetab.

Idet endnu bemærkes, at der af Indstævnte Hansen ikke er fremsat nogen særlig Indsigelse mod, at Renten af det hos ham indtalte Beløb beregnes fra den 1 Februar d. A., uanset at den mod ham udtagne Forligsklage først er dateret den 29 Marts d. A., vil saaledes de af Citanterne endelig nedlagte Paastande i det Hele være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger, som de Indstævnte ville have at udrede in solidum, ville være at bestemme til 1500 Kr.

Nr. 396. Højesteretssagfører Harboe

mod

**Frode Volmer Sørensen** (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1912: Arrestanterne Jacob William Friis Poulsen, Carl Georg Holm, Carl Nicolai Christensen, Frode Volmer Sørensen, Jon Peter Christian Hansen og Laurits Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Poulsen og Holm hver især i 3 Aar, Christensen i 18 Maaneder, Sørensen og Hansen hver især i 8 Maaneder og Larsen i 1 Aar. Saa bør Arrestanterne og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Mich. Carlsen og Winther, 50 Kr. til hver, dog at Arrestanten Poulsen ikke udreder udover  $\frac{3}{42}$ , Arrestanten Holm ikke udover  $\frac{29}{42}$ , Arrestanterne Christensen og Sørensen hver især ikke udover  $\frac{10}{42}$ , Arrestanten Hansen ikke udover  $\frac{1}{42}$  og Arrestanten Larsen ikke udover  $\frac{3}{42}$  af deres samlede Beløb. Endelig bør Arrestanten Poulsen inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse udrede i Erstatning til Tjenestedreng Thomas Gruet 17 Kr. og til Drengen Theodor Andersen 27 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde og med Bemærkning, at Tillægsstraffen bliver at ansætte tillige under Hensyn til Straffelovens § 229 Nr. 4,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frode Volmer Sørensen til Højesteretssagførerne Harboe og Liebe 50 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jacob Villiam Friis Poulsen, Carl Georg Holm, Carl Nicolai Christensen, Frode Volmer Sørensen, Jon Peter Christian Hansen og Laurits Larsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Poulsen . . .

---

Arrestanten Holm . . .

---

Arrestanten Christensen . . .

---

Arrestanten Sørensen er født den 20 April 1890 og anset: ved nærværende Rets Dom af 29 Juni 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 25 Marts 1911 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Hansen . . .

---

Arrestanten Larsen . . .

---

Af Inspektionen for Vridsløselille Forbedringshus, hvor Arrestanterne . . . Sørensen . . . have udstaaet de dem idante Forbedringshusstraffe, ere Arrestanterne skildrede saaledes: . . .

. . . Sørensen som »en ræsonnerende, sej og indbildsk Person« . . . De ansaas alle ved Løsladelsen for upaavirkede af Straffen . . .

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 9 Juni 1909 om Aftenen have Arrestanterne Christensen og Sørensen i Forening med en ikke medtiltalt Person fra et Maskinsnedkeri ved Roskildevøj, til hvis Lokaler de i tyvagtig Hensigt skaffede

sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue og ved Gennembrydning af en Mur, stjaalet en Del frit fremme beroende Messingdele m. m. til samlet Værdi 25 Kr.

I Tiden fra Efteraaret 1910 til den 20 Januar 1911 have Arrestanterne Holm og Sørensen i tre forskellige Gange, hver Gang om Natten, i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem Vinduer, i et Tilfælde tillige ved med falsk Nøgle at oplukke en aflukket Port, skaffet sig Adgang til Forretningslokaler i:

fornævnte Maskinsnedkeri,  
St. Regnegade Nr. 26, Stuen, og  
Suhmsgade Nr. 3, Stuen,

hvor de derefter stjal Værktøj og Nøgler til samlet Værdi 8 Kr. og kontante Beløb til ialt ca. 6 Kr., hvilket alt fandtes dels frit fremme, dels i uafleasede Gemmer, dels i en Bøsse, som de opbrød. Et af Stederne forsøgte de tillige forgæves at opbryde et Pengeskab.

Den 1 December 1910 om Eftermiddagen stjal Arrestanterne Poulsen, Sørensen og Larsen paa en Gaard i Herløv fra et Karlekammer, hvortil der var uhindret Adgang, en Del frit fremme beroende Beklædningsgenstande og en Urkæde, der tilhørte Tjenestekarl Christian Andersen og Arbejdskarl Christian Emil Jørgensen og ere vurderede til ialt 15 Kr.

En Nat i Januar 1911 . . .

En Nat i samme Maaned have Arrestanterne Poulsen og Sørensen stjaalet en Del til 15 Kr. vurderet Messing, som de skruede af en Dampkedel, der henstod i et hidtil til Bageri benyttet Lokale i Stueetagen i Pilestræde 37 og maa antages at have tilhørt Ejeren af den paagældende Ejendom. De gik ind gennem Butiksdøren, der kun var aflaaaset ved, at Haandtaget var aflaget, og af dem aabnedes ved Hjælp af en Murhage.

En Nat i samme Maaned have de samme to Arrestanter i Forening med en ikke medtalt Person fra en, som det maa antages, uafleaset Automat, der var anbragt paa Muren til Tordenskjoldsgade, stjaalet en Del Aktieselskabet Gustaf Nilssens franske Konditori tilhørende Kager til Værdi 4 Kr. og et kontant Beløb af mindst 4 Kr.

Natten til den 2 December 1910 have Arrestanterne Poulsen, Holm og Sørensen i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle og ved Indstigning gennem et Vindue, hvori de udpillede en Rude, skaffet sig Adgang til et Forretningslokale i Møntergade Nr. 10, Kælderen, hvor de derefter stjal to Revolvere, fire Cyklelygter og et Ur, der fandtes frit fremme og er vurderet til ialt 17 Kroner, samt et kontant Beløb af ca. 3 Kroner, der fandtes i en Skuffe, som de opbrød.

Den 7 s. M. om Aftenen ved 11-Tiden skaffede de samme Arrestanter sig i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle og ved Indstigning gennem en Luge Adgang til et Forretningslokale i St. Regnegade Nr. 26, 1ste Sal over Gaarden, hvor de derefter stjal dels et frit fremme beroende til 5 Kr. vurderet Ur, dels Frimærker til Beløb 4 Kr. og i rede Penge ca. 80 Kr., der fandtes i en Pult, som de opbrød.

En Nat i samme Maaned stjal de samme Arrestanter ved at række Haanden ind gennem en Trækrude til en Butik, Købmagergade 29,

Stuen, nogle til ialt 2 Kr. vurderede, Viktualiehandler Rudolph Sally tilhørende, Daaser Sardinier.

-----

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanterne Poulsen og Holm . . .

Arrestanten Christensen . . .

Arrestanten Sørensen i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste og 2det Stykke, lempet Tillægsstraf,

-----

. . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . .  
Sørensen . . . i 8 Maaneder.

=====  
Tirsdag den 21 Januar.

**Nr. 8. Fabrikejerne Pjetur Jonsson & Søn (Møldrup)**

mod

Firmaet **P. M. Bjarnarson & Co.** ved dets ansvarlige Indehaver, Fabrikant **Pjetur M. Bjarnarson** (I. Kondrup)

og

**Nr. 49. Firmaet P. M. Bjarnarson & Co.** (I Kondrup)

mod

**Fabrikejerne Pjetur Jonsson & Søn (Møldrup),**

betræffende Spørgsmaalet om Sammendragning af den af Kontraappellanten til Forandring af Underretsdommen anlagte Appelsag med den af Hovedappellanterne for Overretten anhängiggjorte Sag til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Reykjaviks Købstads Gæsterets Dom af 26 Marts 1909: Indstævnte Fabrikere, Firmaet P. M. Bjarnarson & Co., har at betale til Hovedcitanterne, Firmaet Pjetur Jonsson & Søn, 2505 Kr. 16 Øre og i Skadeserstatning 1000 Kr. med  $6\frac{1}{2}$  pCt. aarlig Rente af begge disse Beløb fra den 14 April 1908 til Betalingsdagen. Sagens Omkostninger i Hovedsagen ophæves. Hovedcitanterne bliver for Kontracitanternes Paastande at frifinde, og har Kontracitanterne at betale til Hovedcitanterne Omkostningerne i Kontrasagen med 30 Kr. Dommen

at efterkommes inden 3de Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den kgl. islandske Landsoverrets Dom af 21 Juni 1909: Gæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Den kgl. islandske Landsoverrets Dom af 6 September 1909: Denne Sag afvises fra Landsoverretten. Appellanten P. M. Bjarnarson & Co. har at betale til Indstævnte, Indehaverne af Firmaet Pjetur Jonsson & Søn, Sagens Omkostninger for Landsoverretten med 25 Kroner, som erlægges inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Under 4 September 1912 er der udfærdiget kgl. Bevilling til, at de to indankede Sager maa for Højesteret procederes og af Samme paakendes under et.

Efter at Kontraappellanten, Firmaet P. M. Bjarnarson & Co., havde fremmet sin Paaanke af Gæsteretsdommen, har Hovedappellanterne, Fabrikejerne Pjetur Jonsson & Søn, der intet Krav havde paa at se Dommen stadfæstet uden Prøvelse, savnet Føje til at modsætte sig den Begæring, som Kontraappellanten under den af Hovedappellanterne til Stadfæstelse af Dommen anlagte Appelsag Nr. <sup>14</sup>/<sub>1909</sub> den 7 Juni 1909 fremsatte om Anstand for at bringe nævnte Sag og den af ham til Forandring af Gæsteretsdommen anlagte Appelsag Nr. <sup>18</sup>/<sub>1909</sub> i Forbindelse med hinanden. Det kan derfor ikke billiges, at Landsoverretten ved sin Dom af 21 Juni 1909 har forkastet Kontraappellantens nævnte Begæring.

Som Følge heraf vil det efter Kontraappellantens Paastand for Højesteret være at bestemme, at de omhandlede Sager paany foretages for Landsoverretten i den Stand, hvori de befandt sig ved Optagelsen henholdsvis den 7 Juni 1909 og den 16 August s. A., samt at der paa Begæring tilstaas Kontraappellanten en passende Udsættelse i hver af Sagerne til at foretage det Fornødne til Inddragelse af sidstnævnte Sag som Kontrasag under førstnævnte.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at opheve.

Thi kendes for Ret:

De indankede to Sager bør paany foretages ved Landsoverretten i den Stand, hvori de befandt sig ved Optagelsen henholdsvis den 7 Juni 1909 og den 16 August 1909, og bør der da paa Begæring tilstaas Kontraappellanten, Firmaet P. M. Bjarnarson & Co., en passende Udsættelse i hver af Sagerne til at

foretage det Fornødne til Inddragelse af Sag Nr. 18/1909 som Kontrasag under Nr. 14/1909. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanterne, Fabrikejerne Pjetur Jonsson & Søn, 10 Kroner.

Den indankede Overretsdoms Præmisser af 21 Juni 1909 ere saalydende: Med Stævning, udfærdiget den 26 Marts d. A., har Appellanten indanket til Overretten til Stadfæstelse en Dom, afsagt den s. D. i Reykjavik Gæsteret, men ved den Dom blev Indstævnte dømt til at betale til Firmaet Pjetur Jonsson & Søn 2505 Kr. 16 Øre og i Skadeserstatning 1000 Kr., begge Dele med 6½ pCt. Aarsrente fra den 14 April 1908 til Betalingsdagen samt Processens Omkostninger med 30 Kr., medens Firmaet Pjetur Jonsson & Søn blev frifundet for Indstævntes Kontrafordringer.

Denne Sag faldt i Rette i Overretten den 17 f. M., og da paa stod Appellanten, at Gæsterettens Dom maatte blive stadfæstet som paastævnt, medens Indstævntes Fuldmægtig forlangte 8 Ugers Anstand i Sagen for at indbringe i samme Vidneforklaringer vedrørende Sagens Genstand, som han havde gjort Anstalt til at forskaffe sig fra Isafjord. Men da Appellanten ikke vilde meddele sit Samtykke til en saa lang Anstand, kom man overens om, at Indstævnte fik 3 Ugers Anstand i Sagen. Da Sagen næste Gang kom for i Retten, nedlagde Indstævntes Fuldmægtig Paastand paa, at han paany fik Anstand til den 12 Juli d. A. for at bringe nærværende Sag i Forbindelse med en anden Sag, som verserer for Overretten, under hvilken Indstævnte har appelleret fornævnte Gæsteretsdom af 26 Marts d. A. til Forandring, men Appellanten gjorde Indsigelse imod enhver yderligere Anstand. In subsidium nedlagde Indstævntes Fuldmægtig Paastand paa at erholde en Uges Anstand for at give Tilsvær, hvilket Indstævnte\*) ogsaa gjorde Indsigelse imod, hvorefter begge Sagens Parter indlod denne Meningsforskel til Rettens Kendelse eller Dom.

Indstævnte har ikke kontraappelleret nærværende Sag, hvortil han dog har haft tilstrækkelig Lejlighed, sidst gennem den ham den 17 f. M. bevilgede Anstand af 3 Uger. Han har ikke noget Krav paa at faa denne Sag sat i Forbindelse med hans egen Indankning af Gæsterettens Dom, som processuelt betragtet er en selvstændig Sag og denne Sag uvedkommende, og Appellanten kan ikke imod hans Indsigelse tilpligtes til at finde sig i en længere Udsættelse af denne Sag end allerede har fundet Sted. Indstævnte bør derfor nægtes yderligere Udsættelse i Sagen overensstemmende med Appellantens Paastand, og den vil være at paadømme i dens foreliggende Tilstand. Men saa er

\*) Skal være Appellanten.

der ikke andet for end at stadfæste Gæsterettens Dom overensstemmende med Appellantens Paastand i alle Punkter.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

---

Den indankede Overretsdoms Præmisser af 6 September 1909 ere saalydende: Nærværende Sager i 1ste Instans anlagt for Reykjavik Gæsteret af det indstævnte Firma, Pjetur Jonsson og Søn, mod Appellanten P. M. Bjarnarson & Co. i Isafjord til Erlæggelse af Betaling for leverede Blikdaaser til Appellantens Konserves-Fabrik og blev paadømt af nævnte Ret den 26 Marts d. A. Denne Dom blev allerede samme Dag, som den blev afsagt, af Indstævnte, Firmaet Pjetur Jonsson og Søn, indanket for Landsoverretten til Stadfæstelse, og blev Gæsterettens Dom i alle Punkter stadfæstet ved Landsoverrettens Dom den 21 Juni d. A. Uagtet saaledes nævnte Dom allerede er bleven endelig stadfæstet af Landsoverretten, har ikke destomindre Appellanten nedlagt den Paastand i den foreliggende Sag, at Dommen bliver forandret af Overretten, men denne Paastand kan ikke tages til Følge, og bliver Sagen ifølge Indstævntes Paastand at afvise fra Landsoverretten. Herefter findes Appellanten at burde betale Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten, som passende ansættes til 25 Kr.; derimod findes der ikke tilstrækkelig Anledning til, som af Indstævnte paastaet, at idømme Appellanten Mulkt for unødigt Trætte, eftersom den foreliggende Sag allerede var indbragt for Landsoverretten, forinden nævnte Landsoverrets Dom af 21 Juni d. A. blev afsagt.

---

Nr. 412. Højesteretssagfører Liebe

mod

**Vilhelm Theodor Frisch og Eli Lauritzen (Def. Hindenburg),**

der tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1912: Arrestanterne Vilhelm Theodor Frisch og Eli Lauritzen bør straffes, Frisch med Tugthusarbejde i 4 Aar, Lauritzen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens

Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Salomonsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Theodor Frisch og Eli Lauritzen En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Theodor Frisch og Eli Lauritzen tiltales for Tyveri, Frisch tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Frisch er født den 27 Oktober 1881 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 26 Juli 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 November 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, og § 247, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1908 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1910 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, disse Straffebestemmelser til Dels jfr. med § 47, med Forbedringshusarbejde i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar.

I en foreliggende Udtalelse fra Horsens Straffeanstalt, hvorfra Arrestanten løslodes den 12 Marts d. A., karakteriseres denne som en i høj Grad uvorn og doven, komplet ligeglad Person, der ved Løsladelsen sattes i Bedømmelsesklasse 5 (upaavirket), dog at en Minoritet stemte for Klasse 6 (udgaaet med ond Villie).

Lauritzen er født den 29 Marts 1889 og er tidligere ifølge Dom anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Oktober 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Han har derhos i Slutningen af 1910 og i afvigte Sommer siddet arresteret ved 2 af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Tyveri, men begge disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Endelig har han i April Maaned d. A. ved et af Rettens Kriminalkamre for Fornærmelse mod Politiet vedtaget en Bøde, stor 200 Kr.



Under den nu foreliggende Sag er følgende oplyst:

Den 10 September d. A. ca. Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Eftermiddag saa Overbetjent 6, Caspersen, og Politibetjent 327, Rønninge, Arrestanterne komme gaaende i Følge i Kompagnistræde, bærende, Lauritzen paa en, Frisch paa to Pakker. Betjentene fulgte efter Arrestanterne og anholdt dem i Stormgade, efter at Lauritzen havde været inde i en derværende Port, hvor han havde skilt sig ved den Pakke, han havde baaret, og som efter Anholdelsen blev funden i Porten ved Foden af Hovedtrappen. De tre Pakker, der ere tagne i Bevaring under Sagen, viste sig at indeholde en Del forskellige Beklædningsgenstande, alt tilhørende Vicevært Søren Christiansen og Hustru, Dorthea, født Olsen, som den 11 s. M. gjorde Anmeldelse til Politiet om, at de paagældende Effekter var frastjaalet dem den foregaaende Dag mellem Kl. 12 Middag og Kl. 11 Aften fra et paa Loftet i Ejendommen Jagtvejen Nr. 207 værende aflaaet Vaskerum, til hvilket Tyven forventes at have skaffet sig Adgang ved falsk Nøgle eller Dirk, da der ikke ved Laasen saas anvendt Vold.

Arrestanterne har afgivet indbyrdes modstridende Forklaringer om, hvorledes de ere komne i Besiddelse af de ommeldte Effekter.

Frisch, der efter Betjentenes Forklaring ved Paagribelsen udtalte, at Pakkerne var fra hans Forældres Forretning, en Udtalelse, som Arrestanten dog nægter at have fremsat, har paastaaet, at han har modtaget de 2 Pakker, som han bar, af en ubekendt Mand, som han havde truffet samme Dag ca. Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>4</sub> i Prinsensgade, og som havde anmodet ham om at bære dem til Islands Brygge Nr. 17 til Tønnesen. Efter Arrestantens videre Forklaring mødte han paa Vejen derud paa Hjørnet af Badstuestræde Medarrestanten, som han i Forvejen kendte, og som bar paa en Pakke, lignende den, han selv bar paa. De fulgtes nu ad til Stormgade, hvor Lauritzen uden at sige Noget gik ind i en Port. Arrestanten, der gik videre, blev straks efter anholdt.

Lauritzen har forklaret, at han den paagældende Dag ved Middagstid havde været paa Trianglen for efter Aftale at træffe en Person ved Navn Axel. Da denne ikke kom, gik Arrestanten ind til Byen, og i Løngangsstræde traf han i en Port Medarrestanten, der var i Følge med to Arrestanten ubekendte Personer. Medarrestanten var da i Besiddelse af to Pakker, ligesom en af de Ubekendte ligeledes havde en Pakke, som han bad Arrestanten bære til Stormbroen, hvor han skulde vente paa ham. Da Arrestanten indvilgede heri, gik de alle 4, Medarrestanten medtagende sine to Pakker, til Vandkunsten, hvor de 2 Ubekendte forlod ham og Medarrestanten, der fulgtes ad, idet de gik rundt i de omliggende Gader, indtil de ved Hjørnet af Frederiksholms Kanal og Stormgade traf den Mand, for hvem Arrestanten bar Pakken. Arrestanten gik ind i en Port, hvor han leverede Manden Pakken, og da han igen kom ud paa Gaden, blev han anholdt.

De Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de dem frakomne, hos Arrestanterne forefundne Effekter, der er vurderede til ialt 14 Kr., og har med Hensyn til Størstedelen af disse Effekter godtgjort deres Ejendomsret.

Arrestanten Frischs Kæreste, Lucia Rasmussen, som har boet sammen med nævnte Arrestant fra omkring Midten af Maj d. A. ind-

til hans Anholdelse, har forklaret, at hun i den sidste Tid, de var sammen, havde begge Arrestanterne, der kom en Del sammen, mistænkt for at gaa og stjæle, og at Frisch, saa vidt hun ved, ikke bestilte noget i den Tid, de boede sammen.

Begge Arrestanterne have nægtet at have forøvet det ommeldte Tyveri eller at have vidst, at Kosterne var stjaalne.

Ved det Oplyste maa det imidlertid anses godtgjort, at de ommeldte Effekter hidrører fra et ved Hjælp af falsk Nøgle forøvet Indbrudstyveri, der maa antages at være begaaet netop saa lang Tid inden Arrestantens Paagribelse, som det har taget at gaa fra Gerningsstedet til det Sted, hvor Arrestanterne blev paagrebne. Da derhos Arrestanternes Forklaringer om, hvorledes de ere komne i Besiddelse af Kosterne, ere indbyrdes modstridende, da Frisch er fundet i Besiddelse af en Nøgle, der har vist sig at kunne oplukke Døren til det paagældende Vaskerum, og da Lauritzen ifølge sin egen Forklaring har været ikke langt fra Gerningsstedet paa det Tidspunkt, da Tyveriet maa være begaaet, findes det uden Betænkelighed at fastslaa, at Arrestanterne, der begge tidligere ere straffede for Tyveri fra aflaaede Loftsrum, til hvilke de ved Hjælp af falsk Nøgle har skaffet sig Adgang, er Gerningsmænd til det her foreliggende Indbrudstyveri.

Arrestanten Frisch har tilstaaet at have overtraadt et ham den 13 Marts d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer givet Tilhold om at søge lovligt Erhverv og at give Melding bl. a. om Bopæl, idet han i Tiden fra omkring Midten af Maj d. A. og indtil sin Anholdelse under Sagen, i hvilket Tidsrum han som anført boede hos sin Kæreste i Fiolstræde Nr. 34, urigtigt har til Protokollen anmeldt, at han havde Bopæl hos sine Forældre, Prinsensgade Nr. 7.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Frisch efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, Lauritzen efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, efter Omstændighederne: Frisch med Tugthusarbejde i 4 Aar, Lauritzen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdag den 22 Januar.

Nr. 344.            Købmand T. N. Windfeld (David)

mod

**De danske Statsbaner** ved Generaldirektør G. C. C. Amt  
(Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af Erstatningen for en Appellanten ved Kørsel som Passager med et Statsbanetog paaført Invaliditet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1912: De Indstævnte, »De danske Statsbaner«, bør til Citanten, Købmand T. N. Windfeld af Aalborg, betale 3500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Juni 1911, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Indstævnte er anset erstatningspligtig overfor Appellanten i de i Dommen anførte Henseender, men Erstatningen findes efter de foreliggende tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger at burde forhøjes til 8000 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 500 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Indstævnte, De danske Statsbaner ved Generaldirektør G. C. C. Ambt, bør til Appellanten, Købmand T. N. Windfeld, betale 8000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Juni 1911, til Betaling sker. Processens Omkostninger for for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Medens Citanten, Købmand T. N. Windfeld af Aalborg, der driver Købmandshandel en gros for egen Regning og desuden er Repræsentant for nogle Handelsehuse, den 2 December 1910 befandt sig som Passager i et Statsbanetog, der samme Dags Morgen Kl. 7<sup>34</sup> skulde ankomme til Aalborg Station, paakørte Toget — som det maa antages paa Grund af, at Lokomotivføreren ikke gav Agt paa et hejst Stoppesignal — idet det kørte ind paa Stationssporet, et samme Steds rangerende Tog. Ved Sammenstødet blev Citanten, der befandt sig staaende i Gangen til en Waggonvogn, kastet omkuld og paadrog sig i Faldet en Læsion af højre Haands Pegesfinger, saaledes at Fingeren, efter at Citanten i længere Tid forgæves havde været underkastet Behandling, den 23 Maj 1911 maatte amputeres i Grundledet.

Efter at Citanten samme Dag, Ulykken skete, overfor de Indstævnte, »De danske Statsbaner«, havde reserveret sig sin Ret til Skadeserstatning og derpaa ved Skrivelse til de Indstævnte af 27 Januar 1911 havde forlangt sig tillagt en Erstatning af 11,000 Kr., og efter at dette Krav var bleven afvist af de Indstævnte, har Citanten

derefter under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale det nævnte Erstatningsbeløb, 11,000 Kr., eller subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Beløb med Renter af den tilkendte Sum, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato den 6 Juni 1911 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaar sig principalt pure frifundne, subsidiært frifundne mod Betaling af en Erstatning af højst 1000 Kr. og sig i begge Tilfælde tillagte Sagens Omkostninger.

Da de Indstævnte ikke har oplyst nogen Omstændighed, som kunde lade antage, at Citanten selv ved Uagtsomhed har hidført den ham overgaaede Skade, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, hvad de Indstævnte har villet anbringe om, at Citanten ved at staa op i Waggongangen har udvist Uagtsomhed, maa de Indstævnte i Medfør af Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 § 1 være pligtige at betale Citanten en passende Erstatning, og Afgørelsen drejer sig herefter alene om dennes Fastsættelse.

Til Oplysning om Citantens Førlighed og hans hele Tilstand efter Ulykkestilfældet er der under Sagen fremlagt en Række Lægeerklæringer, og hedder det angaaende Beskadigelsen af Haanden i den af Læge Aage Lehmann derom senest afgivne Erklæring af 6 Oktober 1911, at Citanten efter Fingerens Amputation har ikke saa lidt Vanskelighed ved at skrive, at han nødig giver højre Haand, da selv et lidet kraftigt Haandtryk volder ham Smerte, at han vel kan løfte lettere Genstande med højre Haand, men derimod paa Grund af de derved fremkaldte Smertes ikke taaler at bære noget tungere Genstande, f. Eks. en pakket Haandtaske, at der vel ikke findes nogen Atrofi af Haand eller Arm, men at Fingrenes Bevægelighed er nedsat, og at saa vel Extension som Flexion i større Udstrækning sker langsomt uden nogen Kraft. Det udtales derhos i Slutningen af Erklæringen, at Citanten »har som Følge af Ulykkestilfældet været helt arbejdsudygtig i ca. 2 Maaneder i Vinter, han forsøgte derefter, saa godt som han kunde, at genoptage sin Virksomhed, men maatte atter helt ophøre dermed fra medio August til Oktober og har saa efter den Tid atter forsøgt at arbejde, men har kun i nogen Grad kunnet dette, og der er vel desværre kun ringe Udsigt til, at han vil genvinde sin tidligere Arbejdsevne — mere til, at han vil blive tvunget til at opgive sin nuværende Virksomhed.« Angaaende Citantens øvrige Befindende hedder det derhos i en Erklæring, der den 6 Oktober 1911 er afgivet af Læge J. la Cour, af hvem Citanten, der 3 Aar tidligere har været lidende af en baardnakket højresidig Iskias, og som efter Ulykkestilfældet har følt sig besværet af Nervedidelser, har været underkastet Undersøgelse :

»Pt. har utvivlsomt en Lidelse af sin h. N. isciad. Det er muligt, at den foranledigende Aarsag kan søges i en Kontusion ved Togsammenstødet, en Kontusion, som — om end overset — dog har været betydelig nok til at afficere en Nerve, der kan tænkes særlig modstandssvag efter den tidligere Iskias. Derimod er det givet, at Pt. ved Ulykken har faaet en meget alvorlig traumatisk Neurose. Denne Neurose maa antages at nedsætte h. Haands Brugbarhed i en væsentlig Grad, idet den forstærker Smertefølelsen ved Sansendtryk og nedsætter Udholdenheden i Lighed med, hvad man

almindeligvis finder i de neurasteniske Tilstande. Men tillige spiller den (Neurosen) en væsentlig Rolle ved at modificere og konsolidere Iskiadikus-Lidelsen. Det er disse to Lidelser, der i Forbindelse med hinanden i særlig Grad gjør Pt. invalid og rimeligvis mest vil virke ødelæggende paa hans Almentilstand og derigennem paa hans fremtidige Arbejdsdygtighed.

Pt.s neurasteniske Tilstand er afgjort stærkere udtalt nu end for nogle Maaneder siden, hvad der naturligtvis kun kan formørke den i Forvejen daarlige Prognose.«

Til Støtte for sin Beregning af Erstatningssummen gør Citanten gældende, at hans Førlighed er nedsat med mindst 10 pCt., og at der saaledes, idet hans gennemsnitlige Aarsindtægter udgør over 8000 Kr., er paaført ham et Indtægtstab af mindst 800 Kr. aarlig, hvilket kapitaliseret efter »Statsanstalten for Livsforsikring«s Forsikringsberegning andrager en Sum af ca. 11,000 Kr. Efter det Foreliggende kan imidlertid denne Erstatningspaastand ikke anses hjemlet, hvorimod der under Hensyn til den Citanten paadragne Lidelse og Vansir samt til den ved Ulykken forårsagede Forringelse af hans Arbejdsevne og de med hans Behandling forbundne Udgifter til Læge m. v. vil være at tilkende ham en Erstatning, der under et findes passende at kunne bestemmes til 3500 Kr., hvilket Beløb vil være at tillægge Citanten med Renter heraf som paastaaet, hvorhos de Indstævnte under Hensyn til, at den af dem nedlagte Frifindelsespaastand efter de ved Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 fastsatte Regler har været ubeføjet, findes at burde betale Citanten Sagens Omkostninger med 150 Kr.

---

Nr. 392. Højesteretssagfører Liebe

mod

**Max Leonard Agerup** (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 9 September 1912: Arrestanten Max Leonard Agerup bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Lau, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Oktober 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Max Leonard Agerup til Højesteretssagførerne Liebe og Wintner 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Restauratør Max Leonard Agerup, der er født den 13 April 1877, og som tidligere, foruden at han gentagne Gange er bleven idømt eller har vedtaget Bøder for Politiovertrædelser har været anset ved Overrettens Dom af 22 Juli d. A. efter Straffelovens § 203 og Lov 4 Februar 1871 § 6 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og en Bøde af 30 Kroner, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Pigerne Else Christiansen og Ane Nielsen, som have været tilhuse hos Tiltalte, der driver Restauration i Slotsgade i Kolding, Else siden den 18 Juni d. A. og Ane i et Aars Tid indtil indeværende Aars Forsommer, i et til Restaurationslokalerne hørende Værelse paa første Sal i den Ejendom, i hvis Stueetage de øvrige Restaurationslokaler findes, have drevet Utugt med Mandspersoner, der indfandt sig i Restaurationen, hvorhos Ane og en hos Tiltalte tjenende Køkkenpige Minna eller Mine Clausen, have forklaret, at Tiltalte har paalagt dem, at de ikke maatte tage Gæster med op i det nævnte Værelse, uden at der blev bestilt Vin. Tiltalte, der ikke vil kunne mindes, men heller ikke tør benægte at have givet Pigerne det ommeldte Paalæg, og som endvidere har erkendt, at de modtog Provision af de Drikkevarer, der blev nydte af Gæster i deres Selskab, har benægtet at have været vidende om, at Pigerne var løsgtige, og at de drev Utugt i hans Restauration, hvorhos han har forklaret, at han kun har tilladt Pigerne at gaa alene op paa Værelset med Gæster, naar han kendte Paagældende og følte sig overbevist om, at der ikke vilde foregaa noget Usædeligt, samt at han »for at holde sin Ryg fri« har forbudt Pigerne at pleje Samleje med Gæsterne.

Kelner Jens Steen Behrens, der i afvigte Foraar kom i Tjeneste hos Tiltalte, har edelig forklaret, at han var vidende om, at de Kvinder, der holdt til i Tiltaltes Restauration, var løsgtige, at det ikke er tænkeligt, at Tiltalte har været uvidende herom, og at han ved mange Lejligheder, naar han har serveret for en af Pigerne og en Gæst i det nævnte Værelse — hvor der saa godt som udelukkende blev serveret Vin — har tænkt sig, at de vilde have Samleje med

hinanden. Endvidere har Minna Clausen forklaret, at Tiltalte ikke kan have været uvidende om, at de fleste af de Piger, der holdt til i hans Beværtning uden Løn, var løsagtige, og at der næppe er nogen Tvivl om, at han, uagtet han har sagt til hende, at hun ikke maatte have med Mandfolk at gøre, har vidst Besked med, at Pigerne plejede Samleje med Gæsterne paa det nævnte Værelse. Endelig har Ane Nielsen forklaret, at Tiltalte ofte har været vidende om, at hun var alene med en af Gæsterne paa Værelset, og at hun mener, at han maa have været klar over, at hun laa i med vedkommende Mandfolk.

Efter det saaledes Foreliggende i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder at flere Personer have forklaret, at det var dem bekendt, at Tiltalte havde løsagtige Kvinder tilhuse, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har været vidende om, at Pigerne have drevet Utugt med Gæsterne paa det nævnte Værelse, samt at han har tilladt dette for Vindings Skyld, og han er derfor for sit i foranførte Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

---

Nr. 238. Overlæge ved Gardehusarregimentet G. H. Bache  
(Harboe efter Ordre)

mod

**Krigsministeriet** ved Forsvarsminister Klaus Berntsen  
(den kst. Kammeradvokat),

betræffende et Løn-Spørgsmaal vedrørende nogle af Hærens Overlæger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 April 1911: De Indstævnte, Krigsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Overlæge ved Gardehusarregimentet G. H. Bache, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Axel Bang i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overlæge G. H. Bache, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 1 August 1891 udnævntes Citanten, Overlæge ved Gardehusarregimentet G. H. Bache, til Korpslæge i Hæren med Lønning i Overensstemmelse med § 22 i Lov om Lønninger ved Hæren af 25 Juli 1867. Den 1 Maj 1895 rykkede han op i næstældste, den 1 August 1902 i ældste Lønningsklasse som Korpslæge, og da Lov Nr. 40 af 22 Marts 1907 bestemte, at Korpslægenes ældste og næstældste Lønningsklasse overførtes til Overlægeklassen som næst yngste og yngste Lønningsklasse, blev Citanten ved Lovens Ikrafttræden den 2 April s. A. overført til Overlægeklassen.

Under Anbringende af, at saavel han som de øvrige i Korpslægenes ældste og næstældste Lønningsklasse staaende Læger ikke først ved sidstnævnte Lovs Ikrafttræden blev udnævnt til Overlæger, men at nævnte Lovs Synspunkt var det, at de tvende Lønningsklasser af Korpslæger fremtidig overføres til Overlægeklasser, og at det har været Tanken med Lov Nr. 213 om Lønninger m. v. ved Hæren af 30 September 1909, der tillægger Overlæger en stigende Gage fra 2400—3900 Kr., at forbedre de Paagældendes økonomiske Kaar, har Citanten, hvem der er meddelt fri Proces, under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Krigsministeriet, tilpligtet til at anerkende, at det Citanten i Henhold til § 10 i nysnævnte Lønningslov tilkommende Alderstillæg som Overlæge i Hæren regnes fra hans Indtræden i Korpslægenes næstældste Lønningsklasse den 1 Maj 1895 samt at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Axel Bang, medens de Indstævnte, der hævde, at Citanten ikke er bleven Overlæge fra noget tidligere Tidspunkt end Lov 22 Marts 1907's Ikrafttræden, have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Da der maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten, indtil Lov af 22 Marts 1907 traadte i Kraft, kun var Korpslæge, og da der hverken i denne Lov, der ikke havde nogen Indflydelse paa de paagældende Korpslægers Lønningsforhold, eller i Lov Nr. 213 af 30 September 1909 haves Hjemmel til, at en Overlæge ved Beregningen af de ham tilkommende Alderstillæg kan medregne noget Tidsrum, i hvilket han kun har tjent som Korpslæge, ville de Indstævnte være at frifinde for Tiltale af Citanten.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og bliver der saaledes ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Der vil være at tillægge Overretssagfører Axel Bang, hvis Sag-



førelse har været forsvarlig, i Salær 60 Kr., hvilket Beløb vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Torsdag den 23 Januar.

Nr. 393. Højesteretssagfører Møldrup  
mod

Mejeriejer Anton Carl Nielsen (Def. David),

der tiltales for bedrageligt Forhold samt for Overtrædelse af § 6 i det under 7 April 1908 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Slagelse Købstad.

Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 26 August 1912: Tiltalte Anton Carl Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. Saa bør Tiltalte og til Slagelse Købstads Politikasse bøde 20 Kroner. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1912: Saavidt angaar den for bedrageligt Forhold beordrede Aktion, bør Mejeriejer Anton Carl Nielsen af Slagelse for Aktors Tiltale fri at være. Iøvrigt bør Underretsdømmen ved Magt at stande, dog at de i Dommen fastsatte Salærer til Aktor og Defensor for Underretten blive at udrede af det Offentlige. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Chr. Winther, betaler det Offentlige derhos 25 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste Forhold, der i det Væsentlige er rigtig gengivet i den indankede Dom, findes det betænkeligt at tilregne ham som svigagtigt, og det maa derfor billiges, at han ved Dommen er frifunden for Tiltale for bedrageligt Forhold. Derimod maa han anses at have overtraadt § 5 i det i Dommen ommeldte Tillæg til Sundhedsvedtægten for Slagelse navnlig derved, at han til Kunder, som var vante til at modtage Børnemælk, har leveret pasteuriseret Mælk uden at gøre dem opmærksom paa Forandringen, i hvilken Henseende det ikke kan fritage ham

for Ansvar, at Etiketterne paa Flaskerne forandredes til at lyde paa »Pasteuriseret Sød­mælk«, og det saameget mindre, som Prisen vedblev at være den samme, og at udstedte Regninger vedblev at lyde paa Børnemælk. Endvidere har Tiltalte som i Dommen antaget paadraget sig Ansvar for Overtrædelse af Tiltægsvedtægts § 6. Som Følge af det Anførte, og idet Aktionsordren ikke derfor kan være til Hinder, vil Tiltalte være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868, disse Bestemmelser sammenholdt med begge de ovennævnte §§ i Tiltægsvedtægten, med en Slagelse Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 200 Kroner. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

### Thi kendes for Ret:

Tiltalte, Mejeriejer Anton Karl Nielsen, bør til Slagelse Købstads Politikasse bøde 200 Kroner. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen og ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Aktor for Højesteret, Højesterets­sagfører Møldrup, 50 Kroner.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Slagelse Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Mejeriejer Anton Karl Nielsen af Slagelse for bedrageligt Forhold samt for Overtrædelse af § 6 i det under 7 April 1908 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Slagelse Købstad. Tiltalte, der er født den 12 Februar 1881, findes — bortset fra, at han har erlagt Bøder for Overtrædelse af Sundhedsvedtægts Forskrifter om Mælk og Flødes Fedtindhold og Opvarmning — ikke tidligere tiltalt eller straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Tiltalte i Aaret 1906 havde overtaget det saakaldte »Slagelse Ismejeri«, forhandlede han i en Række Aar fra dettes Ud­salg i Slagelse bl. a. Børnemælk, hvorved ifølge det ovennævnte Tiltægs § 5 forstaaes Sød­mælk, der hidrører fra kontrollerede Kvægbesætninger, og som straks efter Malkningen afkøles til mindst 12 Gr. C. og derhos maaler et Fedtindhold af 3 pCt. Da Tiltalte imidlertid — som det maa antages — fra Efteraaret 1911 at regne ikke længere kunde forskafe sig Børnemælk, forhandlede han i Stedet pasteuriseret Mælk, hvorved efter Forskriften i Tillæggets § 6 skal forstaaes Sød­mælk, der efter Malkningen har været opvarmet til mindst 85 Gr. C. og umiddelbart derefter afkølet til mindst 8 Gr. C. Denne pasteuriserede Mælk solgte Tiltalte i Flasker forsynet med en Etiket, ved hvilken Varen betegnedes som »Pasteuriseret Sød­mælk«, idet han be­regnede sig samme Pris som tidligere for Børnemælk, nemlig 20 Øre

Flasken, uagtet Børnemælken havde kostet ham ca. 2 $\frac{1}{2}$  Øre mere pr. Pot end den Mælk, der anvendtes ved Pasteuriseringen.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste findes det tilstrækkelig godtgjort, at han i en Række Tilfælde, naar der hos ham forlangtes Børnemælk, har leveret pasteuriseret Sødme-mælk paa de ovennævnte Flasker, hvilket efter hans Forklaring skete for at fastholde den Kundekreds, der ønskede at forsyne sig med Børnemælk. Naar imidlertid henses til, at Flaskeetiketterne tydeligt betegnede den solgte Mælk som pasteuriseret Mælk, samt til, at pasteuriseret Sødme-mælk — om den end efter det Oplyste ikke tilfredsstillende til Børneernæring udkrævede specielle Fordringer — dog i Almindelighed maa antages ikke at være af væsenlig ringere Betydning end Børnemælk, hvortil kommer, at Værdiforskellen mellem de nævnte Varesorter kun er ringe, findes det heromhandlede Forhold ikke at kunne tilregnes Tiltalte som bedrægeligt. Idet der derhos efter Aktionsordrens Indhold ikke bliver Spørgsmaal om under nærværende Sag at drage Tiltalte til Ansvar for Overtrædelse af det nævnte Tillægs § 5 i Anledning af den af ham brugte Fremgangsmaade, vil han, saa vidt angaar det heromhandlede Forhold, være at frifinde for Aktors Tiltale. Da det derimod er godtgjort, at Tiltalte i Strid med Forskriften i det ovennævnte Tillægs § 6 har undladt paa de ovennævnte Flasker at angive Pasteuriseringsdato, vil han for dette Forhold være at anse med en Slagelse Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, der passende vil kunne bestemmes til 20 Kroner.

Med den af det Anførte følgende Forandring i Henseende til Straffen for bedrægeligt Forhold vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage samt for Overtrædelse af Sundhedsvedtægtens Tillæg § 6 med samme Bødestraf som ovenfor nævnt, og ved hvilken det er paalagt Tiltalte at betale Aktionens Omkostninger, iøvrigt være at stadfæste, dog at de ved den indankede Dom fastsatte Salærer findes at burde udredes af det Offentlige, ligesom det Offentlige findes at burde betale i Salær til Aktor her for Retten 25 Kr., medens der, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar under Appellen, ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor.

---

Nr. 78. Husmægler P. Jans (Selv)

mod

Partikulier H. M. Clausen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at hæfte for Renterne af en Obligation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1911: Indstævnte, Husmægler P. Jans, bør til Citanten, Partikulier H. M. Clausen, betale 899 Kr. 14 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a.

fra den 24 Maj 1909, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende henholdsvis den 24 Januar og 20 Juni 1910 fremlagte Deklarationer af henholdsvis 16 September 1909 og 6 Juni 1906 ikke ses at være behørig stempede.

### Højesterets Dom.

Ved de af Indstævnte tilvejebragte Bevisligheder, hvis Betydning tilmed noget svækkes ved de Højesteret af Appellanten forelagte nye Oplysninger, er det ikke imod Appellantens Benægtelse godtgjort, at den i den indankede Dom omhandlede Ret til at erholde Udlægsskøde paa en Ejendom i Olfert Fischersgade er bleven overdraget Appellanten, eller at denne er indtraadt i nogen Retsstilling med Hensyn til den paagældende Ejendom, som kunde medføre, at han personlig skulde hæfte for Renterne af den i Dommen ommeldte Obligation.

Appellanten vil derfor i Overensstemmelse med den af ham nedlagte Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

### Thi kendes for Ret:

Appellanten, Husmægler P. Jans, bør for Tiltale af Indstævnte, Partikulier H. M. Clausen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Transport af 30 Marts 1906 overdrog Citanten, Partikulier H. M. Clausen, den ham tilkommende Ret til at erholde Udlægsskøde paa Ejendommen Matr. Nr. 454 i Sct. Annæ Vester Kvarter her i Staden, Olfert Fischersgade Nr. 55 og 57, til Tømmermester L. Mortensen bl. a. paa Vilkaar, at Sidstnævnte til Citanten udstedte og fra den 1 April s. A. med 5 pCt. p. a. forrentede en fra Ejer til Ejer staaende Panteobligation paa 14655 Kroner 59 Øre. Obligationen, der ved hvert Ejerskifte skulde afdrages med 1000 Kroner, udstedtes samme Dag, men blev ikke tinglæst. Den 6 Juni s. A. gav Citanten ved et af ham og Indstævnte, Husmægler P. Jans, underskrevet Dokument Afkald paa sin Ret til dette Afdrag for det Tilfælde, at Mortensen inden 3 Dage overdrog Indstævnte sin Ret til at erholde Udlægsskøde paa Ejendommen i Olfert Fischersgade eller ved Fuldmagt gav Indstævnte Dispositionsret over nævnte Ret, medens Citanten, naar Indstævnte disponerede over denne Ret, forbeholdt sig Afdraget paa 1000 Kroner, som Indstævnte

erklærede at indestaa for som Kautionist og Selvskyldner; det tilføjes i Dokumentet, at Indestaaelsen kun gjaldt de 1000 Kroner, som skulde udbetales ved næste Ejerskifte.

Under Anbringende af at Indstævnte som indtraadt i Mortensens Retsstilling hæfter for de Ejendommen paahvilende Byrder, har Citanten under nærværende Sag søgt Indstævnte til Betaling af resterende Renter pr. 11 December Termin 1907 og Renter pr. 11 Juni og 11 December Termin 1908 af fornævnte Obligation med ialt 899 Kroner 14 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Maj 1909 og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Mortensen, som er afgaaet ved Døden, i 1906 ved et senere bortkommet Dokument har givet Indstævnte Dispositionsret over Ejendommen i Olfert Fischersgade mod at faa Dispositionsret over en Indstævnte tilhørende Grund i Lyngby. Ifølge Proceduren beror Sagens Udfald paa, om Indstævnte, som af Citanten hævdede, ved den paagældende Ordning er indtraadt i Mortensens Stilling eller — som assereret af Indstævnte — kun har faaet Bemyndigelse til at administrere Ejendommen; og da det ved de til Brug i Sagen afgivne Vidneforklaringer og Sagens øvrige Oplysninger overfor Indstævntes Benægtelse findes tilstrækkeligt godtgjort, at Indstævnte er indtraadt i Mortensens Stilling med Hensyn til den omspurgle Ejendom, vil han være at dømme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 200 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at tvende henholdsvis den 24 Januar og 20 Juni 1910 fremlagte Deklarationer af henholdsvis 16 September 1909 og 6 Juni 1906 ikke ses at være behørig stemplede. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke.

---

Fredag den 24 Januar.

Nr. 321. Fællesforeningen »**Træskofabrikernes Salgskontor**»  
(Winther)

mod

Fabrikant **A. Bech** (Overretssagfører Graae),

angaaende Indstævntes Ret til at blive løst fra sit Medlemsforhold til Fællesforeningen samt hans Ret til at kræve Opgørelse efter § 9<sup>3</sup> i Fællesforeningens Love.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Maj 1912: Citanten, Fabrikant A. Bech, Næstved, bør fra denne Doms Afsigelse at regne være løst fra sin Stilling som Medlem af Selskabet »**Træskofabrikernes Salgskontor**», og bør de Indstævnte, Træsko-

fabrikkernes Salgskontor, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, levere Citanten en i Overensstemmelse med Reglerne i Selskabets Love § 9, 3dje Stykke, foretagen Opgørelse over hans Tilgodehavende hos Selskabet, derunder hans Andel i dettes Reservefond, hvorved ingen af Omkostningerne ved de foranførte i Strid med Selskabets Love foretagne Dispositioner belastes ham. Saa bør de Indstævnte og til Citanten betale Sagens Omkostninger med 150 Kroner. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

### Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger der ikke Spørgsmaal om Sagens Afvisning.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste med de nedenfor anførte Forandringer.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Tidspunktet for Indstævnte, Fabrikant A. Bechs Udtræden som Medlem af Fællesforeningen Træskofabrikkernes Salgskontor bestemmes til denne Højesteretsdoms Afsigelse og Fristen for Leveringen af Opgørelsen regnes fra Dommens Forkyndelse, Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, nævnte Fællesforening, til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa en den 28 Juni 1910 afholdt ekstraordinær Generalforsamling i den her under Sagen indstævnte Fællesforening »Træskofabrikkernes Salgskontor« blev et Forslag om at afkøbe Aktieselskabet Kagerup Trævarefabrik Maskiner og Produktionsret samt ca. 12,000 cbfd. Bøgekævler m. m. for en Betaling af 6000 Kr. straks og 3000 Kr. aarlig i de følgende 8 Aar til Trods for Citanten, Fabrikant A. Bech, Næstved, og Andres Protest vedtaget, og blev Købet senere fuldbyrdet. Foreningens Bestyrelse indgik derhos samme Aar Kontrakt om Køb af Korsør Træskofabrik, dens Lager, Inventar m. m.

Da Citanten forment, at disse Dispositioner laa ganske udenfor Foreningens Formaal, der ifølge § 1 i Foreningens Love »er Opkøb

og Salg af Træskobunde, Kapskobunde, Tøffelbunde, i det Hele taget alle Slags Træfodtøjsbunde og specielt Medlemmernes Produktion heraf, og derfor ikke lovlig kunde foretages mod hans Protest, nedlagde han paa Foreningens ordinære Generalforsamling den 18 Februar f. A. en fornyet Protest mod dens Lovlighed og specielt mod, at nogen Del af Foreningens Udgifter i Anledning af de nævnte Dispositioner belastedes ham, og da Foreningens Bestyrelse ikke tog Hensyn til Protesten, har Citanten under denne Sag nedlagt Paastand paa, at han anerkendes løst fra sin Stilling som Medlem af Foreningen fra Dommens Afsigelse at regne, at de Indstævnte under en daglig Mulkt tilpligtes at meddele ham en i Overensstemmelse med Reglerne i Foreningens Loves § 9, 3dje Stykke, foretagen Opgørelse over hans Tilgodehavende hos Foreningen (derunder hans Andel i dennes Reservefond), hvorved ingen af Omkostningerne ved de omtalte Dispositioner belastes ham, og at de tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have principalt paastaet Sagen som henhørende under Voldgiftsret afvist og sig tillagt Kost og Tæring. Subsidiært have de paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de have nedlagt en mere subsidiær Paastand.

Da Spørgsmaalet om Sagens Afvisning bl. a. af den forannævnte Grund efter særskilt Procedure af Sagens Formalitet er afgjort ved Rettens Kendelse af 10 Juli f. A., ved hvilken det eragtedes, at den af de Indstævnte derom nedlagte Paastand ikke kunde tages til Følge, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til de Indstævntes principale Paastand.

Hvad angaar Sagens Realitet, har den indstævnte Forening, der er et af forskellige Træskofabrikker bestaaende Selskab med begrænset Ansvar, gjort gældende, at de paatalte Dispositioner ligge indenfor den for Foreningens Virksomhed fastsatte Ramme, idet de ere foretagne for at støtte Foreningens Virksomhed for dens Medlemmers Produktion.

Efter de for Selskabet »Træskofabrikkernes Salgskontor« gældende Love, jfr. den foranciterede § 1, maa de af Citanten paaklagede Dispositioner, Indkøb og Nedlæggelse af konkurrerende Fabrikker, anses at falde udenfor det Formaal, Selskabet har sat sig, og da Selskabet, uanset den af Citanten paa den ekstraordinære Generalforsamling den 28 Juni 1910 derimod fremsatte Protest, har gennemført de af ham paaklagede Foranstaltninger, findes Citanten berettiget til, som af ham paastaet, at blive løst fra sin Stilling som Medlem af Selskabet fra denne Doms Afsigelse at regne, hvorhos Selskabet efter Citantens derom yderligere fremsatte Paastand vil være at tilpligte at levere ham den fornævnte Opgørelse under en daglig Mulkt, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 10 Kroner og vil være at tillægge Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, og saaledes, at den Frist, som vil være at sætte for Opgørelsens Aflæggelse, bestemmes til 4 Uger fra denne Doms Forkyndelse.

De Indstævnte ville derhos have at betale Citanten Sagens Omkostninger, som efter Omstændighederne fastsættes til 150 Kr.

Onsdag den 29 Januar.

Nr. 260. Overretssagfører Byrdal

mod

**Richard Villiam Reinhardt Lund** (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 258 og Forvanskning af en Embedsbog.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 3 Februar 1912: Arrestanten Richard Villiam Reinhardt Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bruun, 80 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Johnsen, 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1912: Arrestanten Richard Villiam Reinhardt Lund bør have sin Bestilling som Postekspedient forbrudt. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 60 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom har Tiltalte den 26 Juli 1911 sat sig i Besiddelse af det i Dommen ommeldte forseglede Brev, indeholdende 341 Kroner 92 Øre, derefter ført dette med sig, brudt det samt udtaget og raadet over Indholdet. Vel har Tiltalte forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at tilvende sig Pengene, men til dette i og for sig usandsynlige Foregivende kan der efter de foreliggende Oplysninger ikke tages Hensyn saameget mindre, som hans Forklaringer i deres Helhed have baaret Præg af Upaalidelighed. Tilbageholdenhed og Ustaidighed. Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa at anses for Tilregnelse af Pengebrevet efter Straffelovens § 258. Derhos vil han for den i Dommen ommeldte den 26 Juli 1911 om Aftenen foretagne urigtige Tilførsel i Kontrolbogen være — som i Dommen sket — at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 134. Derimod findes det af de i Dommen anførte Grunde betænkeligt at tilregne ham den af ham tidligere paa Dagen foretagne Tilførsel i Kontrolbogen saavel som hans Forhold med Hensyn til det i Dommen nævnte Pengebrev til Landmandsbanken i Holstebro som strafbare. Den af Tiltalte efter de foranførte Paragraffer forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.



## Thi kendes for Ret:

Richard Villiam Reinhardt Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Byrdal og Højesterets-sagfører Liebe 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Richard Villiam Reinhardt Lund, der er født den 8 Juli 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 258 og Forvanskning af en Embedsbog.

Den 26 Juli f. A. om Formiddagen ved 11-Tiden indfandt en Mand fra Naur sig paa Posthuset i Holstebro og anmodede om at faa et Beløb af 341 Kr. 92 Øre afsendt til Kreditforeningen i Ringkøbing. Postmedhjælperse, Frk. Karen Wium, der da under en Ekspedients Ferie var konstitueret som Postekspedient, modtog Beløbet, som hun tilligemed en hende af Manden leveret Rentekvittering fra foregaaende Termin, udvisende Størrelsen af det Beløb, der skulde afsendes, indlagde i en Konvolut, og efter at hun havde tilklæbet denne og forsynet den med Angivelse af det indlagte Beløb samt af Adressat og Afsender, overleverede hun Brevet til en paa Kontoret ansat Elev, der da var konstitueret som Postmedhjælper, og anmodede ham om at forsegle Brevet. Da Kontoret Kl. 1 var bleven lukket, tog Frøken Wium Brevet, der i Mellemtiden af Eleven var forsynet med Segl, og indførte det i Kontorets Kontrolbog, hvorimod hun undlod at indføre det i Indleveringsbogen, idet hun efter sin Forklaring gik ud fra, at dette var besørget af Eleven. Hun anbragte derpaa efter Kontorets Sædvane Brevet, om hvilket hun ikke med Bestemthed har turdet paa-staa, at det var forsynet med Registernummer, i Kontrolbogen, hvor der forud laa 2 andre Pengebreve, og lagde Bogen med Indhold paa den 3die øverste Hylde i en i Kontorets brandfri Rum staaende Reol, hvorefter hun forlod Kontoret.

Da Postmedhjælperse, Frøken Agnes Tüchsen ved Tretiden, da Kontoret atter skulde aabnes, indfandt sig der, havde Arrestanten, der er ansat som Postekspedient sammesteds, allerede givet Møde og paa-begyndt sit Arbejde. Frøken Tüchsen begav sig straks ind i det brandfri Rum og tog her Kontrolbogen. I Bogen laa — foruden to anbefalede Breve, som maa antages at være indlagte i den af Frøken Wium samme Dags Formiddag — kun de to Pengebreve, som allerede fandtes i Bogen, da Frøken Wium i denne yderligere anbragte det tredie oven-nævnte Brev, men desuagtet stemmede Bogens Angivelse af de beholdne Værdibrevs Antal med den tilstedeværende Beholdning. Da Frøken Tüchsen samme Dags Aften efter Lukketid Kl. 8 atter vilde

afstemme Kontrolbogen og i den Anledning sammenholdt den med Indleveringsbogen, fandt hun i førstnævnte Bog et Pengebrev, som samme Dags Eftermiddag var tilbageleveret af et Landpostbud, der ikke havde truffet Adressaten, men som desuagtet ikke var indført i Kontrolbogen. Frøken Tüchsen indførte nu Brevet og opgjorde derefter Bogen, hvis Angivelser herefter atter stemte med den tilstedeværende Beholdning af Pengebreve, hvorimod der var en Uoverensstemmelse mellem Kontrolbogen og Indleveringsbogen, hidrørende fra, at det af Frøken Wium konvoluterede ovennævnte Brev fandtes indført i Kontrolbogen, men ikke i Indleveringsbogen. Den følgende Dag gjorde Frøken Tüchsen opmærksom paa denne Uoverensstemmelse, som derpaa blev gjort til Genstand for Forhandling mellem de tilstedeværende Postfunktionærer, uden at dog Arrestanten deltog i Samtalen, og det viste sig derefter ved en Undersøgelse af Kontrolbogen, at der i det af Frøken Wium den foregaaende Dag førte Regnskab af en Anden var ført til Afgang et Værdibrev. Da Arrestanten derpaa af Frøken Wium blev spurgt, om han den foregaaende Dag havde udleveret et Pengebrev og ført et saadant til Afgang, svarede han, at han ikke erindrede noget herom, hvorhos han kom med en Udtalelse om, at det var underligt, at Frøken Wium vilde tage sig saa meget af den Sag, da det jo maatte være ham, der bar Ansvaret, og den følgende Dag fastholdt han overfor Kontorets to andre Ekspedienter, der havde opsøgt ham i hans Hjem for at tale med ham om Sagen, at han ikke kunde give nogen Oplysning om Brevets Forsvinden, hvorimod han ikke vilde benægte, at det var ham, der havde ført et Værdibrev til Afgang i Frøken Wiums Regnskab, skønt han ikke havde udleveret noget saadant.

Under den derefter indledede Undersøgelse fremkom Arrestanten den 30 Juli f. A. ifølge en af Postinspektør Mondrup s. D. til Overpostinspektøren for Nørrejylland afgiven Indberetning overfor bemeldte Postinspektør med følgende Forklaring:

Da Arrestanten den 26 Juli ved Tretiden eftersaa Kontrolbogen, fandtes Brevet til Kreditforeningen ikke i Bogen, idet det, som det efter hans Forklaring senere viste sig, var gledet ud af Bogen. Kontrolbogen udviste saaledes 1 Pengebrev mere, end der forefandtes, og for at tilvejebringe Overensstemmelse mellem Bogens Anførsler og den virkelige Beholdning anførte Arrestanten, der gik ud fra, at Uoverensstemmelsen hidrørte fra mangelfuld Notering, nu i Bogen som udleveret 1 Pengebrev. Samme Dags Aften Kl. ca. 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub> opdagede han, at Brevet laa i et Rum i Reolen i det brandfri Rum, og for at skjule den urigtige Anførsel i Kontrolbogen stak han nu Brevet i Lommen, idet det var hans Hensigt den følgende Dag at indlemme det i den afgaaende Post. Den næste Dag var Brevet imidlertid allerede savnet, og han kunde som Følge heraf ikke aflevere det uden at vække Mistanke om, at han havde villet tilegne sig det, hvilket ikke havde været hans Hensigt. For ikke at blive røbet udtog han derefter Pengene af Konvolutten og kastede den i en Aa, hvorimod han lod de i Brevet værende 3 Hundredekronesedler veksle hos sin i Holstebro boende Broder.

Den 30 Juli indbetalte Arrestanten til Postvæsenet Brevets Paa-lydende, 341 Kr. 92 Øre, som derefter blev tilstillet Kreditforeningen i Ringkøbing.

Under den fortsatte Undersøgelse oplystes det, at Arrestanten den 26 Juli efter at have opgjort Kontrolbogen yderligere havde ført til Afgang i denne et Pengebrev og derefter af den tilstedeværende Beholdning taget et til Landmandsbanken i Holstebro adresseret Pengebrev, indeholdende, som det maa antages, 600 Kr., hvilket Brev han indlaasede i den Boks i det brandfri Rum, hvortil han alene havde Nøglen. Den følgende Dag udtog Arrestanten imidlertid atter Brevet af Boksen og lod det udleveres til Adressaten, hvem det saaledes kom i Hænde uden nogen Forsinkelse.

Efter at Overpostinspektøren for Nørrejylland og Postinspektør Bergsøe den 3 August havde indfundet sig i Holstebro for at fortsætte Undersøgelsen, afgav Arrestanten til dem en samme Dag dateret skriftlig Fremstilling, der foruden at indeholde en Gentagelse af hans Forklaring med Hensyn til den af ham først foretagne Tilførsel til Kontrolbogen gik ud paa Følgende:

Da Arrestanten den 26 Juli om Aftenen skulde til at afstemme Kontrolbogen, kom han i Tanker om den samme Dags Eftermiddag forefundne Uoverensstemmelse. Han tænkte da videre, at det maaske næste Dag vilde vise sig, at der manglede et Pengebrev, og at han ved nu at føre et Pengebrev som udleveret og næste Dag indføre det uden at føre det som tilbageleveret, ved dette Pengebrev kunde dække over Fejlen fra om Eftermiddagen, indtil han kunde faa den opklaret. Han førte derefter i Kontrolbogen et Pengebrev som udleveret og lagde det til Landmandsbanken adresserede Pengebrev i den Boks, hvortil han alene havde Nøglen, hvorefter han atter lagde Kontrolbogen ind i Reolen. Ved denne Lejlighed fandt han Pengebrevet til Kreditforeningen, som laa i Reolen, og forstod nu, hvorledes Sagen forholdt sig. Da han imidlertid ikke paa det fremrykkede Tidspunkt af Dagen vilde indføre yderligere i Kontrolbogen, ligesom han ikke vilde lukke Boksen op igen, stak han Pengebrevet til Kreditforeningen i Lommen, men indfandt sig tidlig næste Morgen paa Kontoret for at afsende Brevet, idet det nu var hans eneste Tanke at blive dette kvit uden at stille sig i et uheldigt Lys. Han kunde imidlertid, da Brevet allerede var savnet ikke udfinde, hvorledes han skulde faa det afsendt, og for at udslette Sporene tilintetgjorde han Brevet.

Efter at det den 4 August af Overpostinspektøren var foreholdt Arrestanten, at det, efter at han om Eftermiddagen havde ført et ikke afgaaet Brev til Afgang i Kontrolbogen, ikke, saaledes som han vil have tænkt, kunde forudsættes, at man den følgende Dag ved at sammenholde Bogen med Beholdningen af Pengebreve vilde finde, at der var et Brev mindre, end i Kontrolbogen anført, og efter at han paany var bleven opfordret til at sige Sandheden, afgav han overfor Overpostinspektøren følgende Forklaring, som han senere gentog i Overværelse af Postinspektør Bergsøe og Postmesteren i Holstebro:

Da Arrestanten den 26 Juli om Eftermiddagen ved 3-Tiden var kommen ned paa Postkontoret og i Kontrolbogen havde fundet et Pengebrev uden Registernummer, bemægtigede han sig Brevet for dermed at betale et Beløb af ca. 100 Kr., som Værten paa Hotel »Postgaarden« i Holstebro havde tilgode for en den 23 s. M. paa Hotellet af Aktieselskabet Arbejdernes Fællesbageri, hvis Formand Arrestanten var, afholdt Sammen

komst. Kl. 8 samme Aften gik Arrestanten med Beløbet over paa Hotellet for at betale, men da det var Markedsdag, og der som Følge heraf var mange Gæster til Stede, fik han ikke Pengene afleveret. Næste Dag hentede han Pengene paa Fællesbageriet og betalte med dem Hotelværten, hvorimod han beholdt Pengebrevet, som endnu ikke var aabnet, og i sin Forfjamskelse gemte han derhos et Pengebrev paa 600 Kr. af Beholdningen i sin Boks og rettede Kontrolbogen i Overensstemmelse hermed. Det førstnævnte Pengebrev beholdt han fremdeles i sin Besiddelse, og først den 29 s. M., efter at han havde været i Forhør paa Politistationen, aabnede han det nede ved Holstebro Anlægs Mølledam, udtog de i Brevet indlagte Sedler, fyldte Konvolutten med Sten og kastede den i Vandet.

Den 30 August blev Arrestanten anholdt, og samme Dag afgav han til en Rapport en med hans Fremstilling af 3 s. M. i det væsentlige overensstemmende Forklaring, idet han dog nu forklarede, at Brevet til Kreditforeningen af ham fandtes liggende paa Gulvet i det brandfri Rum. I et samme Dag afholdt Forhør henholdt han sig ligeledes til sin Fremstilling af 3 s. M. og fastholdt navnlig, at han ikke havde haft til Hensigt at tilvende sig Indholdet af Brevet til Kreditforeningen. Med Hensyn til sin den 4 August overfor de ovennævnte Postembedsmænd afgivne modstridende Forklaring erklærede han derhos, at denne var afgivet, fordi Overpostinspektøren havde udtalt, at han kun ved at forklare saaledes kunde undgaa Politiundersøgelse, og i et senere Forhør har han hertil føjet, at hans Forklaring af 3 August var en saadan, at ingen Mennesker kunde forstaa den, og at han dog mente, at der skulde en Forstaaelse til i Sagen.

Det fremgaar af den under Sagen fremlagte Kontrolbog, at der i denne under 26 Juli f. A. er indført som »udl«, 3: udleveret, i Tiden mellem Kl. 9 Formiddag og Kl. 3 Eftermiddag et Værdibrev, og at der, efter at Bogen af Frøken Tüchsen var afstemt, er yderligere opført som »udl« efter Kl. 3 samme Dag et Værdibrev, hvorefter Bogen er afstemt af Arrestanten.

Med Hensyn hertil har Arrestanten under Forhøret forklaret, at han ved den af ham foretagne Afstemning kom til at tænke paa, at det Brev, som han havde ført som udleveret om Formiddagen, mutigvis var afgaaet med et af Togene, uden at dette var blevet noteret i Kontrolbogen, og at af Hensyn hertil Brevet maatte føres som indgaaet, og et Brev opføres som afgaaet med Tog. Han noterede derefter et Brev som udleveret, hvorhos han tog Brevet til sig og lagde det i sin Boks, men da der næste Morgen ikke blev Brug for Brevet, idet han i Mellemtiden havde fundet Brevet til Kreditforeningen, udleverede han det til Adressaten, Holstebro Landmandsbank, medens han beholdt Brevet til Kreditforeningen, og da han — der den 31 Juli blev suspenderet — ikke kunde afsende det, fordi det var forsynet med Postvæsenets Segl, brød han det senere for at afsende Indholdet paa anden Maade, navnlig pr. Postanvisning.

I et den 16 September f. A. afholdt Forhør fremkom Arrestanten endelig med følgende Forklaring:

Arrestanten, der var overordentlig optaget af forskellige Hverv, bl. a. som Byraadsmedlem, Formand i Fattigudvalget og Værgeraadsformand, og som maatte arbejde 16—18 Timer i Døgnet, havde efter-

haanden ved Overanstrengelse paadraget sig en Hjernesygdom, der gav sig Udslag i forskellige Tvangsforestillinger, bl. a. den, at han bestandig maatte have flere Penge liggende i sin Kasse paa Kontoret, end han havde Brug for. Da han den 26 Juli om Aftenen lagde Pengebrevet til Landmandsbanken i sin Boks, var han behersket af den nævnte Forestilling og tænkte da, at han ved at handle som sket dels den følgende Morgen kunde rette den formentlige Fejl i Kontrolbogen, dels vilde opnaa at være i Besiddelse af Penge. Det var derhos ikke umuligt, at hans Tvangsforestilling havde haft Indflydelse ogsaa paa hans Behandling af Pengebrevet til Kreditforeningen, som han under ingen Omstændigheder vilde have aabnet, hvis det havde været forsynet med private Segl, hvorimod det nu for ham kun var Penge, der skulde afsendes paa billigste Maade. Efter hans videre Forklaring handlede han, naar han samlede flere Penge i sin Kasse end nødvendigt, hvilket han ofte havde gjort ved at rekvirere Beløbene hos Postmesteren, ligeledes under Indflydelse af en Tvangstanke, nemlig en Beslutning om at ville ud af Forholdet til sin Svigerfader, der gentagende havde ydet ham større Pengesummer, men Tvangsforestillingen beherskede ham ikke til alle Tider, og naar dette ikke var Tilfældet, tilbagebetalte han de for meget modtagne Penge. I et senere Forhør har han derhos forklaret, at hans Tanke i det Øjeblik, da han tog de to Pengebreve, formentlig var en dobbelt, nemlig dels »i privat Øjemed« at skaffe sig Penge, som han ikke kunde faa paa anden Maade, dels — under Pres af Tvangsforestillingen — at skaffe sig Penge til at ligge med i Kassen, hvilket sidste han ønskede, fordi han ansaa det absolut nødvendigt at betale sin Svigerfader, hvem han skyldte ca. 1000 Kr., en bestemt Sum, men at han ikke mente, at der var nogen Forskel mellem denne Forklaring og hans Fremstilling af 3 August, at det i Gerningsøjeblikket ikke havde staaet ham klart, at han tog Pengene til dermed at dække Gælden til Svigerfaderen, og at han den følgende Dag, da han formentlig ikke længere var behersket af Tanken om at ville betale Gælden til Svigerfaderen, gik tidlig paa Kontoret for at besørge Brevene afsendt, hvorefter Kontrolbogen regnskabsmæssigt set vilde være i Orden.

Den kst. Distriktslæge i Holstebro, der har haft Arrestanten under Observation, og som i en den 25 September f. A. afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestantens Nervesystem synes noget rystet, men at der ikke findes Tegn til egentlig Sindssygdom ud over Arrestantens egen, sandsynligvis uholdbare Beretning om den formeldte Tvangstanke, har efter at være gjort bekendt med Arrestantens sidstnævnte Forklaring udtalt, at hans Paastand om, da han anbragte de to Pengebreve henholdsvis i sin Lomme og i sin Boks, ikke umiddelbart at have stillet sig klart, at han var under Paavirkning af Tanken om at skaffe Penge til at betale Gælden til Svigerfaderen, ikke kan forkastes.

Retslægeraadet har derhos efter at have haft Sagens Akter til Gennemsyn i Skrivelse af 13 Januar d. A. udtalt, at Arrestanten, da han begik de Handlinger, hvorfor han er tiltalt, har været i en meget nervøs Tilstand, som antagelig har bevirket, at han til Tider har savnet Evne til med fuld Klarhed at bedømme sine Handlingers Rækkevidde, hvorimod der i det Oplyste ikke findes Holdepunkter for

den Antagelse, at han skulde have været sindssyg i Gerningens Øjeblik.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten den 26 Juli f. A. ikke opholdt sig paa Posthuset i Tiden mellem Kl. 10 Formiddag og Kontorets Lukning ved 1-Tiden, og det maa efter det Foreliggende antages, at han først har indfundet sig der samme Dags Eftermiddag omkring Kl. 3. Efter det Foreliggende maa det derhos vel anses mindre sandsynligt, at Brevet til Kreditforeningen ved et Tilfælde skulde være gledet ud af Kontrolbogen, men Muligheden af, at dette kan være sket, kan dog ikke anses udelukket. Endvidere fremgaar det af det Oplyste, at Arrestanten den 27 Juli f. A. om Formiddagen har afbetalt 100 Kr. paa Fællesbageriets Gæld til Hotel Postgaarden, medens han nogle Dage senere betalte de resterende 6 eller 8 Kr., at han den 28 s. M. hos Bageriets Kasserer har ladet sig udbetale 100 Kr. til Dækning af den nævnte Gæld, og at han, der som meldt den 30 s. M. til Postvæsenet indbetalte 341 Kr. 92 Øre, samme Dags Morgen Kl. 8 hos en Købmand i Holstebro, der tidligere havde forstrakt ham med mindre Beløb, har laant 100 Kr. uden at omtale, hvortil han agtede at anvende dette Beløb. Om Hensigten med dette Laan har han forklaret, at han, der ikke var i Besiddelse af ret mange Penge, for det Tilfælde, at han skulde blive anholdt, ønskede at kunne overlade sin Hustru et nogenlunde betydeligt Beløb. Det er ikke oplyst, hvor Arrestanten har vekslet de i Brevet til Kreditforeningen indlagte Hundredekronesedler, og det er navnlig ikke godtgjort, at Vekslingen er foretaget af Arrestantens fornævnte Broder i Holstebro.

Naar henses til, at der ikke er oplyst nogen Omstændighed, der kunde gøre det paatrængende nødvendigt eller endog blot ønskeligt for Arrestanten, hvis Hustru i Holstebro Landmandsbank havde indestaaende et Beløb af ca. 70 Kr., omkring den 26 Juli f. A. at fremskaffe større Pengebeløb, findes det i og for sig mindre sandsynligt, at han, om hvis Karakter og Tænkemaade der under Sagen foreligger gunstige Vidnesbyrd, med sine Dispositioner over de nævnte Pengebreve skulde have forbundet Hensigt til at tilegne sig disse. Under Hensyn til, at Arrestanten ikke kan antages personlig at have skullet afholde eller staa i Forskud for det til Værten paa Hotel Postgaarden skyldige Beløb, som han i hvert Fald maa forudsættes med Lethed at have kunnet skaffe til Veje paa anden Maade, findes der derhos ikke at kunne lægges nogen afgørende Vægt paa den af ham overfor de ovennævnte Postembedsmænd afgivne, men senere tilbagekaldte Forklaring om at have tilvendt sig Brevet til Kreditforeningen for dermed at betale bemeldte Skyld, hvorved endnu bemærkes, at hans Forklaring om den 26 Juli om Aftenen at have gjort Forsøg paa at faa Gælden betalt ikke er bestyrket ved det Foreliggende, og at der ikke findes tilstrækkelig Anledning til nu at søge nærmere Oplysning i saa

---

Færdig fra Trykkeriet den 6 Februar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 54.

---

---

Onsdag den 29 Januar.

Henseende. Da derhos Arrestantens senere Forklaringer, forsaavidt de pøge i Retning af, at han dog i egennyttig Hensigt har tilegnet sig de tvende Pengebreve, lider af en betydelig Uklarhed, og da den Gæld af ca. 1000 Kr., som Arrestanten for ca. 10 Aar siden vil have stiftet hos sin Svigerfader eller ved dennes Kaution, men hvis Eksistens iøvrigt ikke er nærmere oplyst, i hvert Fald ikke kan antages i det Hele eller for en Del at være bleven krævet betalt, hvorimod Arrestanten, som det maa antages, uden at hans Svigerfader i saa Henseende har vist nogen Modvillighed, i Juni Maaned f. A. yderligere af ham har laant 1300 Kr., der skulde tilbagebetales med maanedlige Afdrag af 30 Kr., findes det endvidere betænkeligt paa dette Grundlag at statuere, at Arrestanten skulde have handlet med egen Fordel for Øje. Da endelig saadant Øjemed ej heller kan anses tilstrækkeligt godtgjort ved Sagens øvrige Oplysninger, findes det ikke at kunne statuere, at Arrestanten ved sit her omhandlede Forhold har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Straffelovens § 258.

Arrestanten, der ved sin egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse maa anses overbevist om dels at have aabnet Pengebrevet til Kreditforeningen og tilintetgjort Konvolutten til samme samt den i Brevet indlagte Rentekvittering, dels at have bevirket, at det i Brevet indlagte Beløb ikke rettidig er kommet Adressaten i Hænde, vil derimod, idet der ikke er Føje til at antage, at han, da han begik de Handlinger, for hvilke han er tiltalt, ikke skulde have været fuldt tilregnelig, for sit i saa Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. §§ 138 og 143, hvorhos han for den 26 Juli f. A. om Aftenen i Strid med det virkelige Forhold at have opført i Kontrolbogen som udleveret et Pengebrev vil være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 134.

Da Arrestantens Forklaring om ved den af ham samme Dags Eftermiddag foretagne Tilførsel til Kontrolbogen alene at have haft til Hensigt at berigtige en formentlig indløben Fejl ikke findes at kunne forkastes, kan han derimod ikke ved sit i saa Henseende udviste Forhold anses at have paadraget sig Strafansvar.

Forsaavidt Arrestanten endelig har været sigtet for at have tilvendt sig forskellige paa Postkontoret i Holstebro til Videreforsendelse indbetalte Pengebeløb, som først flere Dage efter Indleveringen ere komne de Vedkommende i Hænde, maa det vel anses ubeføjet, at

dette Forhold som liggende udenfor Aktionsordren ikke ved Underrettsdommen er taget under Paakendelse, men der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning til forsaavidt at hjemvise Sagen.

Den af Arrestanten forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fortabelse af hans Bestilling som Postekspedient.

---

Torsdag den 30 Januar.

Nr. 120. Aktieselskabet »Detailhandlerbanken i Likvidation«  
(David)

mod

Grosserer **Alex. Boas** (Ingen),

betræffende et Kautionspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Oktober 1911: Indstævnte, Grosserer Alex. Boas, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet Detailhandlerbanken i Likvidation, i denne Sag fri at være. Citanterne bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kroner under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kassekredit-Kontrakt af 3 Marts 1905 aabnedes der af Aktieselskabet Detailhandlerbanken i København Boghandler Holger Ferlow en løbende Kassekredit indtil et Beløb af 6000 Kr., hvilken Kassekredit ved Paategning paa Kontrakten af 19 Marts 1906 forhøjedes med 6000 Kr. I Kontrakten bestemtes det bl. a., at Kontraktsforholdet skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne blev opsagt med 14 Dages Varsel til Aarsdagen for



Kontraktens Oprettelse, ligesom der i samme fandtes Bestemmelser om, at Banken var berettiget til at betragte det hele skyldige Beløb som forfaldent, naar Renter og Kreditafgift ikke rettidig blev erlagt. Ved deres Underskrifter paa Dokumentet forpligtede derhos Indstævnte Grosserer Alex. Boas og en ustævnt Trediemand sig til som Kauti-  
nister og Selvskyldnere at indestaa for skadesløs Betaling af alt, hvad Hoveddebitor til enhver Tid maatte være Banken skyldig i Henhold til den nævnte Kontrakt med Paategning.

Da Hoveddebitor i Aaret 1908 kom i Betalingsvanskeligheder og forgæves havde tilbudt Banken mod Saldokvittering at betale 50 pCt. af dens daværende Tilgodehavende, blev der forsøgt en Ordning af hans økonomiske Forhold paa anden Basis, og i en af ham den 19 September 1908 til hans Kreditorer udsendt Cirkulærskrivelse opfordredes disse da til at indgaa paa, at hans Varegæld afvikledes ved en Administration af hans Forretning under Tilsyn af Bankens og en anden Hovedkreditors — hans Faders — Sagførere, hvorhos det i Cirkulæret hedder, at »Aktieselskabet Detailhandlerbanken er indgaaet paa, at dens Tilgodehavende afvikles paa denne Maade, og at der fra 1 September d. A. at regne tilstaas mig — H. Ferlow — Rentefrihed af min Gæld til den under Forudsætning af, at Gælden betales i Løbet af 3 Aar fra det ovennævnte Tidspunkt at regne, at der sker Udlodning til Kreditorerne, efterhaanden som Midler ere forhaanden, og at samtlige øvrige Kreditorer give deres Tilslutning til den foreslaaede Ordning inden den 5 Oktober d. A.« Det bemærkedes endvidere i Cirkulærskrivelsen, at Debtors Fader under Forudsætning af, at de øvrige Kreditorer gav deres Samtykke til Ordningen, vilde lade hele sit Tilgodehavende gaa bagefter anden Gæld, men at Forudsætningerne for, at denne kunde afvikles i Løbet af 3 Aar, selvfølgelig var, at Forretningens Omsætning ikke formindskedes i væsentlig Grad.

Efter at Vækreditorerne havde meddelt deres Samtykke til den i Cirkulærskrivelsen foreslaaede Ordning, tog Administrationen sin Begyndelse, og i Løbet af den følgende Tid blev der af Administratorerne afbetalt 25 pCt. paa Gælden, bortset fra, hvad der skyldtes til Debtors Fader, men da det viste sig, at Restgælden ikke kunde ventes dækket i Løbet af den forudsatte Tid, foreslog Administratorerne i Cirkulærskrivelse af 22 September 1910 samtlige de Kreditorer, der den 1 September 1908 havde haft Fordringer paa Debitor — derunder Detailhandlerbanken — at modtage yderligere 25 pCt. af deres pr. nævnte Dag opgjorte Fordringer mod at give Debitor Saldokvittering. Citanterne, Aktieselskabet Detailhandlerbanken i Likvidation, der var indtraadt i Bankens Retsstilling efter Kassekreditkontrakten, afslog imidlertid i Skrivelse af 6 Oktober 1910 det fremsatte Akkordtilbud, idet de erklærede, at de, hvis Debitor ikke selv var i Stand til at betale sin Gæld, agtede at holde sig til Kauti-  
nisterne, og Citanterne have derpaa under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet som Selvskyldnerkautionist for Hoveddebitors Gæld i Henhold til Kassekreditkontrakten af 3 Marts 1905 med Paategning af 19 Marts 1906 at betale den denne Kassekredit vedrørende, pr. 1 Juli 1910 til 10,539 Kr. 16 Øre opgjorte Debetsaldo tilligemed Renter og Kreditafgift for Tiden fra den 1 Juli til den 1 November 1910, 242 Kr.

28 Øre, eller ialt 10,781 Kr. 44 Øre, samt Renter og Kreditafgift heraf i Overensstemmelse med Kassekreditkontrakten fra den 1 November 1910, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har anbragt, at han derved, at Detailhandlerbanken i 1908 uden hans Samtykke har indrømmet Hoveddebitor et rentefrit Moratorium i 3 Aar, maa være frigt for sin Kautionsforpligtelse.

Heroverfor have Citanterne i første Række gjort gældende, at der retlig set ikke fra Bankens Side har været Spørgsmaal om nogen Indrømmelse af Henstand med Betalingen af Gælden ifølge Kassekrediten, men kun om en faktisk Undladelse af at gøre den Bank tilkommende Ret til Inddrivelse gældende, idet Forholdet var det, at Banken, skønt Gælden var forfalden, undlod at benytte sig heraf og lod Kassekreditforholdet forblive løbende samt lovede, dels, naar Forudsætningerne for Ordningen ikke bristede, ikke i 3 Aar at benytte sin Ret til Opsigelse, dels, naar den i Løbet af 3 Aar fik Dækning for sin Fordring efter Kassekrediten pr. 1 September 1908, at kvittere de fra samme Dato paaløbende Renter og Provision. Endvidere have Citanterne anbragt, dels at de — skønt Samtykke fra Kautionisternes Side efter deres Mening var uforløst — som Betingelse for definitivt at indgaa paa den i Cirkulærskrivelsen af 19 September 1908 ommeldte Ordning have forlangt, at der forelaa Samtykke fra Kautionisterne, dels, at Indstævnte ogsaa faktisk har givet saadant Samtykke, idet han overfor en af Administratorerne har erklæret sig villig til at underskrive en Tiltrædelseserklæring, naar han gennem en skriftlig Erklæring fra Citanterne havde faaet Sikkerhed for, at disse var indforstaaede med Moratoriet, og at han af vedkommende Administrator hertil fik det Svar, at han kunde gaa ud fra, at Citanternes Tiltrædelse vilde komme til at foreligge i skriftlig Form, naar hans — Indstævntes — Tiltrædelseserklæring forelaa.

Ligesom det nu ikke mod Indstævntes Benægtelse kan anses godtgjort, at han har afgivet enten noget ubetinget eller noget til den anførte Betingelse knyttet Samtykke til Ordningen, saaledes maa der efter de foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at Banken ikke overfor Hoveddebitor har gjort det til en Betingelse for at tiltræde den foreslaede Ordning, at Kautionisternes Samtykke forud indhentes, i hvilken Henseende det særlig fremhæves, at der ikke fra Bankens Side ses at være rejst nogen Indsigelse mod den i Hoveddebitors Cirkulærskrivelse af 19 September 1908 indeholdte Meddelelse om, at Banken var indgaaet paa Ordningen under Forudsætning af, at samtlige øvrige Kreditorer inden den 5 Oktober s. A. gav deres Tilslutning til denne, at den i Skrivelsen ommeldte Administration af Hoveddebitors Forretning faktisk er traadt i Kraft, og at Citanterne ifølge en fremlagt Udskrift af vedkommende Konto have af »Ferlows Administrationsbo« henholdsvis den 8 Februar 1909 og den 24 Februar 1910 ladet sig udbetale respektive 10 og 15 pCt. af Gælden som Afdrag, medens Hoveddebitors Fader — som i Afviklingsvilkårene forudsat — ingen Dividende har faaet udbetalt. Da Banken derhos, uanset, at Gælden var forfalden til Betaling, og uanset den i Kassekreditkontrakten stipulerede Opsigelse, har — under Forudsætning af de andre Kreditors Tilslutning, der ogsaa kom til at foreligge — forpligtet sig overfor Hoved-

debitor til under de foran angivne Betingelser ikke at kræve Gælden eller den til enhver Tid resterende Del af denne betalt i 3 Aar, findes Gældens Afviklingsvilkaar ved Bankens Tilslutning til Ordningen at være blevne saaledes forandrede, at Indstævnte med Føje har kunnet betragte sig som løst fra den af ham in solidum med den forannævnte ustævnte Trediemand overtagne Kautionsforpligtelse, og Indstævnte vil saaledes være at frifinde, hvorhos Citanterne ville have at betale ham Sagens Omkostninger med 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

Nr. 423. Højesteretssagfører Asmussen

mod

**Ejnar Andersen** (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1912: Arrestanterne Anton Katarinus Jensen og Ejnar Andersen bør straffes, Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, Andersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Siesby og Levy, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ejnar Andersen til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Anton Katarinus Jensen og Ejnar Andersen tiltales for Tyveri.

---

Andersen er født den 26 Februar 1877 og tidligere anset: ved

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 3 Juni 1897 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Februar 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 16 September 1905 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 28 September 1905 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 19 August 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

I Juli Maaned 1912 var denne Arrestant her ved Retten under Tiltale for Tyveri, men efter at Aktionsordren var tilbagetaget, blev Sagen, hvorunder Arrestanten havde tilstaaet sig skyldig i Tyveri af Nedløbsrør, hævet ved Rettens Dom af 27 Juli 1912.

Endelig har Arrestanten i Foraaret 1912 siddet arresteret ved 2 af Rettens Kriminalkamre, sigtet henholdsvis for Tyveri og Hæleri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestanten Jensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 25 Oktober 1912 i 2 Gange har frastjaalet:

Frøken Ellen Rigmor Ørsted Matzen en til 15 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme i en aaben Kældergennemgang i Sølvgade, og

Kommis Anton Christian Marius Jensen en til 25 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme i en Port i Ny Kronprinsessegade.

Efter Jensens Forklaring har han stjaalet disse Cykler i Forening med Medarrestanten, ligesom de i Forening have solgt Cyklerne samme Dag til Jernhandler Carl Haukohl, der for hver Cykle betalte dem 3 Kroner, som de brugte i Forening.

Arrestanten Andersen har næglet enhver Delagtighed i disse Tyverier. Hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at Jensen, med hvem han den nævnte Dag var sammen, havde været borte i ca. 2 Timer, da han ved 5-Tiden om Eftermiddagen kom trækkende med 2 Cykler, en Herre- og en Dame-Cykle, som Arrestanten troede tilhørte Jensen, og som Arrestanten efter Jensens Anmodning og i dennes Overværelse solgte for ham hos Jernhandler Haukohl for 3 Kr. pr. Stk., af hvilke Penge Arrestanten fik Halvdelen, idet han om Formiddagen vil have trakteret paa Jensen. Arrestanten har derhos erkendt, at han, der den følgende Nat logerede paa et Gæstehjem sammen med Medarrestanten, ogsaa den næste Dag var i Følge med denne, og at han denne Dag, altsaa om Lørdagen den 26 Oktober, paany var nede hos Jernhandleren og spurgte ham, om han vilde købe en tredie Cykle, hvortil Jernhandleren svarede Ja.

Et Par Timer senere, ca. Kl. 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub> om Formiddagen, blev begge Arrestanterne anholdt paa Sølvtorvet efter Paavising af Kommis Ove Alfred Nielsen, der sigtede dem for at have forsøgt at stjæle en Cykle, der stod i en aaben Kældergennemgang i Ejendommen Upsalagade Nr. 6.

Arrestanten Jensen har tilstaaet, at han og Medarrestanten kort forinden Anholdelsen havde indfundet sig i nævnte Kældergang, hvor de saa, at der stod en Cykle. De forlod nu Stedet, men vendte efter ca. 1 Kvarters Forløb tilbage for til fælles Fordel at stjæle Cyklen, som det var Meningen at sælge til nævnte Jernhandler, og som Arre-

stanterne hentede op fra Gangen, idet han ved Hjælp af Medarrestanten, der stod paa det øverste Trappetrin eller lige ved Trappenedgangen og tog imod Cyklen, fik den op paa Gaden. De var begge beskæftigede med at faa Forhjulet drejet i rigtig Stilling, da Kommis Nielsen kom tilstede og paagreb dem.

Kommis Nielsen har forklaret, at han, der fra Ejendommen kom ud paa Gaden, saa begge Arrestanter staa paa Fortovet ved Siden af hinanden, og at Andersen med Hænderne paa Cyklen var i Færd med at stille den op ad Muren. Vidnet fik straks Indtryk af, at Arrestanterne var i Færd med at stjæle Cyklen, og at de, da han traadte til, vilde lade, som om de ikke havde noget med den at gøre. I samme Øjeblik raabte Fru Gulla Berg, der bor i Ejendommen ligeoverfor, at de to Personer vilde stjæle Cyklen, og han paagreb dem derfor og førte dem til Betjenten, som han traf paa Sølvtorvet. I Stockholmsgade havde Andersen forsøgt at flygte, men Vidnet paagreb ham paany.

Nævnte Fru Gulla Berg, født Wendelboe, har forklaret, at hun den nævnte Formiddag ca. Kl. 11<sup>1</sup>/<sub>4</sub> saa de to Arrestanter komme gaaende i Upsalagade. Udfor Nr. 6 sprang Jensen pludselig ned ad Trappen til Kældergangen, medens Andersen blev staaende lige ved Kældernedgangen, idet han saa sig om til begge Sider, som om han holdt Vagt. Hun saa Jensen tage en Cykle og bære den op paa Fortovet, og hun saa begge Arrestanter holde paa Cyklen og dreje ved Styret for at faa Forhjulet til at gaa rundt. Hun hørte Andersen sige til Jensen: »Træd bare haardt til, saa gaar det nok«. I samme Øjeblik kom Kommis Nielsen op fra Kældergangen, og i det samme satte Arrestanterne Cyklen fra sig op mod Muren og stillede sig med Ryggen til Cyklen, som om de hverken havde set den eller haft fat i den. Hun raabte da til Nielsen, at Arrestanterne havde villet stjæle Cyklen.

Arrestanten Andersen har ogsaa nægtet Delagtighed i dette Tyveri. Han har forklaret, at han den paagældende Formiddag, da han i Upsalagade kom gaaende sammen med Medarrestanten, pludselig saa denne fare ned i en Kælder og komme op med en Cykle, som Arrestanten ganske rigtig nu tog fat paa, men efter hans Forklaring kun for at forhindre Jensen i at stjæle den. Han har nægtet at have truffet nogen Aftale med Medarrestanten om dette Tyveri og har paa-  
staaet, at det ikke var denne eller overhovedet nogen stjaalen Cykle, som han sigtede til, da han kort forinden var nede hos Jernhandleren og spurgte, om denne vilde købe en tredie Cykle, uden at det dog er lykkedes ham at give nogen rimelig Forklaring paa, hvorledes han paa ærlig Maade vilde have faaet nogen Cykle at kunne sælge.

Forsaavidt angaar den i Upsalagade stjaalne Cykle, hvis Ejermanndet ikke er lykkedes at oplyse, men som under Sagen er ansat til en Værdi af 35 Kroner, findes ved alt det saaledes Oplyste Arrestanten Jensens Forklaring om Medarrestantens Deltagelse i dette Forhold saaledes bestyrket, at det er uden Betænkelighed at fastslaa, at Andersen, hvis Fortid kendetegner ham som tyvagtig, er Medgerningsmand til dette Tyveri. Herefter og naar endvidere henses til, at Arrestanterne den foregaaende Dag havde været i Følge, og til den aktive Del, som Andersen efter den af Jernhandler Haukohl afgivne beedigede

Forklaring har taget i Afhændelsen af de to den nævnte Dag stjaalne Cykler, i hvis Udbytte han fik Part lige med Medarrestanten, findes ogsaa for disse sidste Forholds Vedkommende Jensens Forklaring om Andersens Deltagelse saaledes bekræftet, at den herefter i det Hele vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Som Følge af det Anførte ville Arresterterne være at anse . . . Andersen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne . . . Andersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

---

Tirsdag den 4 Februar.

Nr. 7. Fabrikant **Erik Steenberg** (Asmussen)

mod

fhv. Forpagter, Inspektør **Christian Larsen Aarøe**  
(Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af en paa Hovedappellantens Begæring foretaget Udsættelsesforretning, hvorved Kontraappellanten blev sat ud af Forpagtningen af en Hovedappellanten tilhørende Ejendom.

Lysgaard m. fl. Herreders Fogedrets Kendelse af 18 Marts 1905: Den begærede Udsættelsesforretning bør fremmes mod en Sikkerhedsstillelse af 10,000 Kr.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1908: Den paa-ankede Udsættelsesforretning bør være ophævet. Til Citanten, Inspektør Christian Larsen Aarøe, betaler Indstævnte, Fabrikant Erik Steenberg, 4323 Kr. 50 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Juli 1905, indtil Betaling sker. Til det Offentlige betaler Indstævnte Retsgebyr, Skriversalær samt Godtgørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler han og i Salær til Citantens beskikkede Sagfører samme- steds, Overretssagfører Sørensen, 100 Kr. samt til Prokurator Kjær, der har været beskikket til at varetage Citantens Tarv under den fornævnte Skønsforretning og under en sig dertil sluttende Overskønsforretning i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 3 Kr. 45 Øre. Til Viborg Købstads Kæmnerkasse bøder Overretssagfører Sørensen 25 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. De ovennævnte for Indstævnte fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende den 12 Februar 1906 af Citanten for Overretten fremlagte Erklæringer, hvorved han forpligter

sig til at betale henholdsvis 47 Kr. 76 Øre og 48 Kr. 96 Øre, ikke ere skrevne paa stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Medens den i den indankede Dom ommeldte Bestemmelse i Forpagtningskontraktens § 18 maa medføre, at Tvisten mellem Parterne om, hvorvidt Kontraappellanten har misligholdt Kontrakten ved ikke at foretage de i Dommen nærmere angivne Efterplantninger og forberedende Kulturarbejder, burde være afgjort ved Voldgift, har Kontraappellanten derimod for Højesteret indrømmet, at nævnte Bestemmelse ikke skal være til Hinder for, at Spørgsmaal om, hvorvidt han har opfyldt sin Forpligtelse til i Aarene 1903 og 1904 at tilplante 12 Tdr. Land aarlig, afgøres af Retten. Ved de foreliggende, tildels efter Dommens Af sigelse tilvejebragte Oplysninger findes det imidlertid ikke imod Kontraappellantens Benægtelse tilstrækkelig godtgjort, at han i nævnte Henseende har gjort sig skyldig i en Misligholdelse, der kunde berettigede Hovedappellanten til i Henhold til Kontraktens § 17 at lade den paaankede Udsættelsesforretning foretage.

Det maa herefter billiges, at Udsættelsesforretningen er ophævet.

Idet det derhos maa have sit Forblivende saavel ved den i Dommen fastsatte Erstatning som ved dens øvrige Bestemmelser, derunder ogsaa Bestemmelserne angaaende Mulkt og Mortifikation, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Fabrikant Erik Steenberg, 10 Kroner og Kontraappellanten, fhv. Forpagter, Inspektør Christian Larsen Aarøe, 2 Kroner. Der tillægges Sagfører Ørum og Overretts-sagfører Højsgaard i Salarium henholdsvis 20 Kroner og 60 Kroner samt Højesteretssagfører Lunn i Salarium for Højesteret 300 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 25 Marts 1902, tinglæst den 23 Maj næstefter, bortforpagtede Indstævnte, Fabrikant Erik Steenberg i Silkeborg, for et Tidsrum af 12 Aar fra den 1 April s. A. at regne, til Citanten, Inspektør Christian Larsen Aarøe af Geddesdal, det til Ejendommen »Moselund« i Enges-

vang Sogn, af hvilken Indstævnte dengang var Ejer, hørende Landbrug med forskellige i Kontrakten nærmere angivne Bygninger samt den paa Ejendommen værende Besætning, Avlsredskaber, Avl, Afgrøde og Gødning. Det var i Kontrakten bestemt under Post 3, at det Forpagtede skulde overleveres Forpagteren ved et Syn af 2 uvillige Mænd, hvoraf hver af Parterne skulde vælge en, at Mændene skulde taksere Alt, hvad der overleveredes Forpagteren, at det Forpagtede ved Forpagtingens Ophør skulde afleveres ved en lignende Syns- og Taksationsforretning som ved Overleveringen, at den ene af Parterne, naar den anden ikke inden 24 Timer efter dertil at være opfordret udnævnte sin Synsmand, var berettiget til at udnævne begge, og at der, saafremt de udnævnte Mænd ikke kunde blive enige, skulde udnævnes en Opmand, der endelig afgjorde Sagen, under Post 4, at Forpagteren maatte drive Jorderne, som han bedst vidste og kunde, dog paa ordentlig og forsvarlig Maade, under Post 12, at Forpagtingen, der var uopsigelig fra begge Sider i det ovenanførte Tidsrum, skulde i Tilfælde af, at Ejeren kunde afhænde Ejendommen, af ham kunne opsiges til Ophør med et halvt Aars Varsel til en 1 April mod en Erstatning til Forpagteren af 800 Kr. for hvert af de tilbageværende Forpagtningsaar, under Post 15 a, at Forpagteren skulde være pligtig i Stedet for kontant Forpagtningsafgift bl. a. i Forpagningstiden aarlig paa sin Bekostning at tilplante 12 Tdr. Land efter Anvisning og under Kontrol af det danske Hedeselskab i det til Beplantning bestemte Areal af Gaardens Tilliggende, dog at Forpagteren var fritaget for Plantning i det første Aar af Forpagningstiden, at Plantningen, der skulde foretages i hvert Aars April Maaned, skulde foretages med Omhu, saavel hvad Arbejdet som Kvaliteten af de benyttede Planter angik, og at Hedeselskabets Anvisning i saa Henseende uvægerlig skulde følges af Forpagteren, hvem Statstilskudet for Plantningen tilfaldt, under Post 16, at Forpagteren som Sikkerhed for Besætnings og Inventars behørig Vedligeholdelse skulde indbetale til Ejeren et saa stort Beløb, som svarede til Fjerdedelen af det Beløb, hvortil Besætning efter Post 3 takseredes, under Post 17, at Ejeren, saafremt Forpagteren skulde undlade at udføre eller præstere, hvad han efter Post 15 var pligtig til, eller paa anden væsenlig Maade misligholde Kontraktens Bestemmelser, særlig ved ikke vedbørligt at vedligeholde det Forpagtede eller ved at undlade at drive Ejendommen paa forsvarlig Maade, var berettiget til straks at fordrø Kontrakten hævet og Forpagteren udsat af Ejendommens Brug og Besiddelse, hvorhos Forpagteren i saa Fald ikke alene skulde have forbrudt den af ham stillede Sikkerhed, men ogsaa være pligtig at aflevere det Forpagtede i kontraktmæssig Stand, samt endelig under Post 18, at Tvistigheder om, hvorvidt Forpagteren maatte have misligholdt Kontrakten, skulde afgøres af 2 kyndige og uvillige Mænd, eventuelt i Forbindelse med en Opmand, der skulde udvælges ganske paa samme Maade og under samme Vilkaar som foran i Kontraktens Post 3 bestemt, saaledes at Opmanden endelig afgjorde Sagen, uden at denne kunde gøres til Genstand for Søgmaal eller Rettergang. Ved Kontrakten var derhos hæftet en Fortegnelse over den Forpagteren overleverede Besætning og Inventarium m. v., underskrevet af Ejeren og Forpagteren, og forsynet med Attestation af 3 Mænd om, at de efter bedste Skøn havde vurderet og takseret de paagældende Genstande.



Det fremgaar af det Foreliggende, at der allerede i Efteraaret 1904 opstod Tvistigheder angaaende Forpagtningsforholdet, idet Indstævnte, der mente, at Citanten forringede Besætningens Værdi og ikke dyrkede Jorderne forsvarligt, lod optage en Synsforretning over det Bortforpagtede, hvorefter han paa Grundlag af denne begærede Citanten ved Fogden udsat af Forpagtningen, men ved Fogdens den 16 November 1904 afsagte Kendelse nægtedes der Forretningen Fremme for Tiden, og Tvistighederne blev derpaa i Slutningen af samme Maaned paa Indstævntes Begæring overensstemmende med Kontraktens § 18 forelagt 2 af Parterne udnævnte Mænd samt, da disse ikke kunde blive enige, en Opmand, hvis den 31 December næstefter afsagte Kendelse imidlertid gik ud paa, at der ikke forelaa en saa væsenlig Misligholdelse af Kontrakten, at Citanten af den Grund kunde udsættes af Forpagtningen.

Den 11 Marts 1905 indgav Indstævnte paany en Begæring til Fogden i Lysgaard m. fl. Herreder, hvori han under Anbringende af, at Citanten i væsenlig Grad havde misligholdt Kontraktens Post 15 a, i Medfør af Kontraktens Post 17 begærede ham udsat af Ejendommen og det øvrige Forpagtedes Brug og Besiddelse. Under den den 15 s. M. paa Ejendommen paabegyndte Udsættelsesforretning, under hvilken Citanten ikke blev truffen tilstede, afsagde Fogden den 18 s. M. en Kendelse, gaaende ud paa, at Forretningen mod en Sikkerhedsstilling af 10,000 Kr. burde nyde Fremme, og efter at Indstævnte havde stillet en af Fogden som betryggende antagen Sikkerhed, blev Citanten den 21 s. M. udsat af Forpagtningen. Den saaledes foretagne Udsættelsesforretning er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Udsættelsesforretningen ophæves, og at Indstævnte tilpligtes at betale ham i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde 39,301 Kr. 47 Øre — derunder Godtgørelse for det af ham til Indstævnte erlagte Depositum 2323 Kr. 50 Øre — tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Overretsstævningens Dato, den 1 Juli 1905, indtil Betaling sker, hvorhos han har nedlagt nogle subsidære Paastande. Indstævnte procederer til Stadfæstelse af Udsættelsesforretningen.

I sin ovennævnte, den 11 Marts 1905 til Fogden indgivne Begæring om Citantens Udsættelse af Forpagtningen gjorde Indstævnte gældende, at Citanten ikke trods Paalæg af Hedeselskabets Tilsynshavende havde foretaget Skræpløjning af et Stykke Hede, som nødvendigvis skulde pløjes, for at Plantningsarbejderne ikke skulde gaa i Staa, at Citanten ikke havde foretaget Efterplantning i Plantningerne for Aargangene 1902 og 1903 saa lidt som udført eller paabegyndt noget Kulturarbejde — Jordarbejde — til den Plantning, der efter Kontrakten skulde finde Sted i April Maaned 1905, hvilken Plantning derved var umuliggjort for sidstnævnte Aar, idet Kulturarbejdet, for at Plantningen med nogen Nytte kunde udføres, skulde have været foretaget det foregaaende Efteraar, og at der manglede Plantning af nogle faa Tønder Land, som Citanten skulde have udført i Efteraaret 1904, og hvortil han endog havde modtaget Statstilskud. Til Støtte for Rigtigheden af disse Anbringender fremlagde Indstævnte tvende Skrivelser af henholdsvis 5 og 10 Marts 1905 fra Skovrider ved det danske Hedeselskab Th. Johansen, der bekræftede, at de ommeldte Arbejder m. v. ikke

ved et den 16 Februar 1905 af Selskabets Tilsynshavende med Plantningen, Assistent Stærmosé, foretaget Eftersyn var udførte. Indstævnte har derhos under Sagens Drift gjort gældende, at Citanten i Aarene 1903 og 1904 ikkun har beplantet 18,8 Tdr. Land, saaledes at der for de nævnte Aar mangler 5,2 Tdr. Land at beplante.

I Modsætning hertil har Citanten næst at anføre, at Spørgsmaalet om, hvorvidt han havde misligholdt Kontraktens Post 15 a, burde i Medfør af Kontraktens Post 18 have været undergivet Voldgiftskendelse, forinden der kunde blive Tale om at udsætte ham af Ejendommens Brug og Besiddelse, gjort gældende, at der ikke af Hedeselskabet er givet ham Paalæg om at foretage Skræpløjning, at de øvrige for Plantningen i 1905 fornødne Kulturarbejder kunde have været foretagne i behørig Tid, saafremt han ikke var bleven udsat af Forpagtningen, at Efterplantning i de foregaaende Aars Plantninger vel var nødvendig for at kunne oppebære Statstilskud, men ikke efter Kontrakten paahvilede ham i Forhold til Indstævnte, og at han i Aarene 1903 og 1904 har beplantet 24 Tdr.  $1\frac{3}{4}$  Skp. Land i Heden foruden ca. 30 Tdr. Land andetsteds paa Indstævntes Ejendom, saaledes at han i Virkeligheden har beplantet et langt større Areal, end han efter Kontrakten var pligtig til.

Idet nu den fornævnte, i Forpagtningskontraktens Post 18 indeholdte Bestemmelse omfatter ethvert Tilfælde, i hvilket der af Indstævnte rejses Krav paa Forpagtningsforholdets Ophævelse som Følge af Misligholdelse fra Citantens Side, maa der gives denne Medhold i, at Indstævnte, forinden han indgav Begæring til Fogden om Citantens Udsættelse, burde med Bistand af Citanten have foranlediget Spørgsmaalet om Forpagtningens Forbrydelse forelagt tvende kyndige og uvillige Mænd eventuelt i Forbindelse med en Opmand paa den i bemeldte Post angivne Maade, hvorved bemærkes, at det Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Citanten — hvad Indstævnte har villet gøre gældende —, da Begæring om Forretningens Afholdelse indgaves til Fogden, havde forladt »Moselund« i den Hensigt ikke senere at vende tilbage. Ikke desto mindre findes Indstævntes Unladelser af at iagttage Kontraktens Forskrifter paa det anførte Punkt ikke ubetinget at kunne bevirke Forretningens Ophævelse, idet den stedfundne Udsættelse maa staa ved Magt, hvis det paa anden Maade end den i Kontrakten foreskrevne maatte kunne bringes udenfor al Tvivl, at Citanten, da Udsættelsen fandt Sted, havde gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse, der berettigede Indstævnte til at forlange Forpagtningsforholdet hævet, og Sagens Afgørelse vil derfor i første Række komme til at bero paa, hvorvidt det er lykkedes Indstævnte at godtgøre det Fornødne i saa Henseende.

Med Hensyn til de Citanten efter Forpagtningskontraktens Post 15 paahvilende Plantningsarbejder bemærkes, at det vel i Post 17 er bestemt, at Citantens Unladelser af at udføre, hvad der i den anførte Henseende paahviler ham, berettiger Indstævnte til at lade ham udsætte af Forpagtningen; men ligesom det efter Forholdets Natur er uantageligt, at det har været Parternes Hensigt at tillægge enhver nok saa ubetydelig Forsømmelse paa det nævnte Punkt en saa betydelig Virkning, saaledes fremgaar det ogsaa af det i Post 17 benyttede Ud-

tryk »paa anden væsenlig Maade misligholde«, at der i den ommeldte Post overhovedet kun sigtes til væsenlige Misligholdelser.

Hverken efter Kontraktens udtrykkelige Bestemmelser eller efter Forholdets Beskaffenhed kan der nu med Sikkerhed antages at have paahvilet Citanten nogen Forpligtelse til at foretage Efterplantninger i de af ham tilplantede Arealer eller til at foretage den ovenomhandlede Skrælpjøning, og da det derhos ikke mod Citantens Benægtelse kan anses godtgjort, at det, da Udsættelsen fandt Sted, var umuligt for ham inden Udgangen af April Maaned 1905 at tilendebringe de ham for nævnte Aar paahvilende Plantninger, have ingen af Citantens heromhandlede Undladelser kunnet berettigede Indstævnte til at foranledige ham udsat af Forpagtningen. I Henseende dernæst til Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten har opfyldt sin Forpligtelse til i Aarene 1903 og 1904 at tilplante aarlig 12 Tdr. Land, fremgaar det af Skovrider Johansens fornævnte Skrivelse af 10 Marts 1905, at der ved Assistent Stærmoses den 16 Februar s. A. foretagne Eftersyn resterede »Plantning af nogle faa Tønder Land, som Hr. Aarøe bestemt havde lovet at lade udføre i Efteraaret 1904«, og af et paa det danske Hedeselskabs Foranstaltning og under dettes Tilsyn i Aaret 1906 udarbejdet Kort over Moselund Plantage, hvilket Kort er fremlagt under Sagen, at der i Aarene 1903 og 1904 af Citanten ikkun er beplantet 17,7 Tdr. Land foruden i 1902 1,1 Td. Land eller ialt 18,8 Tdr. Land. Stærmosen har derhos i en den 31 Januar 1908 dateret Erklæring udtalt, at dette Kort omfatter hele det Areal, som Citanten har tilplantet. Endelig fremgaar det af en paa Citantens Foranledning optaget, den 25 Januar 1907 afhjemlet Overskønsforretning, at de af Citanten, der gav Møde under Forretningen, beplantede Arealer efter hans egen Paa-visning ikkun udgøre ialt højst 22 à 23 Tdr. Land. Selv om imidlertid Forskellen mellem det Areal, som det efter Forpagtningskontrakten paahvilede Citanten at tilplante i Aarene 1903 og 1904, og det Areal, som han virkelig har tilplantet i de nævnte Aar, maatte andrage mellem 5 og 6 Tdr. Land, findes denne Misligholdelse af Kontrakten, naar henses til, at de manglende Plantningsarbejder, hvis Citanten ikke var bleven udsat af Forpagtningen, kunde have været udførte senere, at der ikke ses af Indstævnte at være rettet nogen bestemt Opfordring til Citanten om at foranledige de ommeldte Arbejder udførte, og at Citanten, efter hvad der under Sagen er in confesso, til Fremme af Plantningsarbejdet havde anlagt en Planteskole paa Ejendommen, hvortil han ikke efter Kontrakten var pligtig, dog ikke at være af en saa afgørende Betydning, at det kan antages, at den, hvis Sagen var bleven gjort til Genstand for Voldgift, vilde have bevirket Forpagtningens Forbydelse.

Som Følge af det Anførte, samt da der ikke iøvrigt er tilvejebragt Bevis for, at Citanten har gjort sig skyldig i væsenlig Misligholdelse af Forpagtningskontrakten, vil den stedfundne Udsættelsesforretning som ubeføjet være at ophæve og Indstævnte at tilpligte at tilbagebetale Citanten det af ham stillede Depositum 2323 Kr. 50 Øre samt at betale ham i Erstatning for Tort, Kreditspilde og Tab, foranlediget ved Forpagtningsforholdets Ophør, et Beløb, der efter Sagens Omstændigheder og særlig naar henses til, at Forpagtningen maa antages at have været lidet fordelagtig for Citanten, findes at kunne bestemmes til 2000 Kr.

Af de Beløb, som Indstævnte herefter vil have at udrede til Citanten, tilsammen 4323 Kr. 50 Øre, bør han derhos svare Renter som paa-  
staaet.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde tilpligtes at udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører sammesteds 100 Kr. og til Prokurator Kjær af Kellerup, der har været beskikket til at varetage Citantens Tarv under en paa Indstævntes Foranledning optagen Skønsforretning og under en sig dertil sluttende Over-skønsforretning, i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 3 Kroner 45 Øre.

Af Citantens beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Sørensen, er der den 12 Februar 1906 sammesteds fremlagt et af Citanten selv underskrevet, af 63 Bilag ledsaget Indlæg, hvis Omfang (89 Sider) for en væsentlig Del skyldes Gentagelser og Omtale af Forhold, der ere uden Betydning for Afgørelsen af nærværende Sag. I samme Indlæg, til hvilket Overretssagfører Sørensen i sin Procedure har sluttet sig uden noget Forbehold, benyttes om Indstævnte og hans Procedure følgende Udtalelser: »Brutalitet«, »løgnagtigt«, »frækt«, »ren Sludder«, »føj for Satan, den Mand var ikke for god at spytte lige ind i Øjnene«, »falske Beviser«, »Modpartens Hensigt, at der skulde opstaa Ild, og han da kunde angive mig som den, der havde Skylden«. Medens der nu ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at paalægge Overretssagfører Sørensen særligt Ansvar for den ved bemeldte Indlæg stedfundne Vidtløftiggørelse af Sagen, vil han derimod for den Kræn-kølse, der ved Fremlæggelsen af samme er tilføjet Rettens Værdighed, i Medfør af D. L. 1—12 og Fdg. om temere litigantes af 23 December 1735 § 3, jfr. Fdg. 3 Juni 1796 § 35, være at anse med en Bøde af 25 Kr. til Viborg Købstads Kæmnerkasse og lige saa meget til Justitskassen, hvorhos de citerede Udladelser overensstemmende med Indstævntes derom nedlagte Paastand ville være at mortificere.

Det maa misbilliges, at Prokurator Kjær, der, som meldt, har været beskikket til at varetage Citantens Tarv under den fornævnte Skønsforretning, ikkun har givet Møde ved Mændenes Udmeldelse og Forretningens Afhjemling, men ikke under selve Forretningen.

Under den befalede Sagførelse har iøvrigt intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at tvende den 12 Februar 1906 af Citanten for Overretten fremlagte Erklæringer, hvorved han forpligter sig til at betale henholdsvis 47 Kr. 76 Øre og 48 Kr. 96 Øre, ikke ere skrevne paa stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempel-overtrædelse at være begaaet.

Nr. 129. Opdagelsesbetjent **Lars Madsen** (Selv)

mod

Auktionsholder **Julius Hansen** og Restauratør **Niels Peter Pedersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at deltage i Gælden efter en af ham og de Indstævnte udstedt Panteobligation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1911: Indstævnte, Opdagelsesbetjent Lars Madsen, bør til Citanterne, Auktionsholder Julius Hansen og Restauratør Niels Peter Pedersen, betale de paastævnte 2465 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 December 1906, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Da det findes, at de Indstævnte have forhalet Sagen i forrige Instans ved kendelige Udflugter, ville de være at anse efter Forordning 11 August 1819 for unødigt Trætte hver især med en Bøde til Justitskassen af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Opdagelsesbetjent L. Madsen, 10 Kroner. Til samme Kasse bør de Indstævnte, Auktionsholder Julius Hansen og Restauratør Niels Peter Pedersen, for unødigt Trætte bøde hver 50 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det fremgaar af Proceduren og Oplysningerne i nærværende Sag, at Ejendommen Matr. Nr. 36 S 1 A 2 i Københavns udenbys Klædebo Kvarter den 11 Marts 1899 blev tilskødet Citanterne, Auktionsholder Julius Hansen og Restauratør Niels Peter Pedersen, og Indstævnte, Opdagelsesbetjent Lars Madsen, hver med  $\frac{1}{3}$ , og at disse ved en s. D. udstedt, den 20 November s. A. tinglæst Obligation med Pant i bemeldte Ejendom erkendte, at de ved Købet af Ejendommen, En for Alle og Alle for En, var blevne Ejendommens tidligere Ejer 7395 Kr. 71 Øre skyldig. Denne Obligation, i hvilken der var betinget skadesløs Betaling, blev

opsagt til Indfrielse i 11 Juni 1907, og da Indstævnte trods Opfordring fra Citanterne intet præsterede til Indfrielse af Obligationen, indfriede Citanterne den 23 August s. A. Obligationen og erholdt samtidig Transport paa denne.

Citanterne paastaa nu Indstævnte tilpligtet at betale den ham paa-hvilende Trediedel af Gælden efter Obligationen 2465 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 December 1906 og skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte, som paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, har til Støtte herfor gjort gældende, at der den 20 August 1907 mellem Parterne er bleven afsluttet en Overenskomst, hvorefter Citanterne skulde indfri og overtage den fornævnte Panteobligation mod, at Indstævnte gav Afkald paa al Indtægt af Ejendommen til Fordel for dem og fratraadte dens Administration.

Citanterne have benægtet, at en saadan Overenskomst er bleven afsluttet.

Forsaavidt Indstævnte til Bevis for Overenskomstens Afslutning har henvist til en under Sagen fremlagt Skrivelse af 27 November 1907 fra Indstævnte til en herværende Overretssagfører, i hvilken Indstævnte erklærer sig villig til at fratæde Bestyrelsen af Ejendommen og fraflytte samme, og i hvilken det dernæst hedder: »Hvis det maatte lykkes mig at faa fjernet den Obligation stor 5000 Kroner, som hviler paa min  $\frac{1}{3}$  af Ejendommen, er jeg derhos villig til straks samtidig dermed at give mine to Medejere Skøde paa min nævnte Andel i Ejendommen uden noget Vederlag fra dem, men saaledes at de holde mig fri fra ethvert Krav hidrørende fra Ejendommen og dens Prioriteter, og at vi give hinanden fuld Kvittering for alt Mellemværende for samme«, maa der gives Citanterne Medhold i, at der, uanset at Indstævnte derefter afgav Administrationen af Ejendommen og fraflyttede denne, ikke af Skrivelsen vil kunne udledes, at der mellem Parterne er bleven truffen nogen endelig Ordning med Hensyn til deres Mellemværende, saameget mindre som det er ubestridt, at det endnu ikke er lykkedes Indstævnte at fjerne den i Skrivelsen omtalte Obligation stor 5000 Kroner.

Da Afslutningen af en Overenskomst som den af Indstævnte paa-beraabte ikke heller som af ham forment fremgaar deraf, at Regnskabet for Ejendommen, som det maa antages, er blevet opgjort for Tiden til 20 August 1907, medens det tidligere var blevet opgjort efter hver Termin, og at Regnskabet for Ejendommen for Tiden efter den nævnte Dato ikke er bleven tilstillet Indstævnte, ligesom der heller ikke efter det nævnte Tidspunkt er blevet udbetalt Indstævnte Overskud af Ejendommen — i hvilken sidstnævnte Henseende bemærkes, at Ejendommen efter Citanternes Anbringende ikke i Tiden siden 20 August 1907 har givet Overskud — og da Citanternes her indtalte Krav, rent bortset fra, at de have erholdt Transport paa Obligationen,

---

Færdig fra Trykkeriet den 13 Februar 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 55—56.

---

---

Tirsdag den 4 Februar.

maa anses hjemlet ved det mellem dem og Indstævnte ved Obligationens Udstedelse etablerede Forhold, vil deres Paastand, idet der ikke er nedlagt speciel Indsigelse mod det af Citanterne fremsatte Rentekrav, være at tage til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

---

Nr. 420. Højesteretssagfører I. Kondrup  
mod  
Ejnar Sørensen (Def. Lunn),  
der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 27 September 1912: Arrestanten Ejnar Sørensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Teller, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1912: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ejnar Sørensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag er Ejnar Sørensen, der er født den 21 Juni 1891, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Efter at Husholdningselev paa Gaarden Refstrup Karen Rasmussen, der efter sin Forklaring er født den 1 September 1892, havde anmeldt til fornævnte Herreders Politi, at hun den 12 September d. A. om Aftenen havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg fra Tiltaltes Side, blev der mod Tiltalte indledet en offentlig Undersøgelse, under hvilken hun har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Da hun den nævnte Dags Aften var i Besøg paa Dybvadgaard og ved 10-Tiden forlod Gaarden, blev hun fulgt paa Vej af Pigen Thora Johansen og Tiltalte, der er Tjenestekarl paa Gaarden. Thora vendte imidlertid snart om, medens Tiltalte tilbød at følge Karen Rasmussen videre, hvad hun ikke havde noget imod. Lidt efter tog Tiltalte hende under Armen og fulgtes saaledes med hende en Tid uden iøvrigt at gøre Tilnærmelser overfor hende; men da de var naaede til Refstrup Plantage, tog han hende i Haanden, kastede hendes Cykle, som hun medførte, om paa Vejen, greb fat i hende med begge Hænder og væltede hende ned i Vejgrøften, hvor han lagde sig ovenpaa hende, trak hendes Skørter op og rev hendes Benklæder ned og befølte hende paa Laarene og hendes Kønssdele samt foretog Samlejebevægelser. Idet hun gjorde al den Modstand, hun kunde, lykkedes det hende at komme op; men Tiltalte rev nu hendes Hat af, kastede hende paany om i Grøften, lagde sig ovenpaa hende og befølte hende paa samme Maade som tidligere, idet han forsøgte at opnaa Samleje med hende, uden at hun ved, om han havde sit Lem fremme, hvad hun dog tror. Hun gjorde saa stærk Modstand som muligt, idet hun hele Tiden sagde til ham, at han skulde lade være, men da han alligevel fortsatte med sin Adfærd, sagde hun i sin Angst til ham, at han kunde komme op til hende i Morgen, og idet hun derhos gav sig til at græde, sagde han: »Det kan s'gu ikke nytte, at Du tuder«. Da hun nu gav sig til at skrike højt, rejste Tiltalte sig op, hvorefter hun tog sin Cykle og kørte bort; men da Cyklen kort efter gled ud, og hun i den Anledning stod af, raabte Tiltalte noget til hende, uden at hun, der var i højeste Grad angst og forstumlet, kunde høre, hvad han sagde, og uden at hun gav ham noget Svar. Ved sin Hjemkomst gik hun, der ikke



turde gaa op paa sit Værelse, ind til sin Husbond, Proprietær J. Andersens Datter, Sigrid Andersen, hvem hun fortalte det Passerede og viste sine snavsede Klæder. Efter hendes videre Forklaring havde Tiltaltes Behandling, i Anledning af hvilken hun har frafaldet Krav paa Erstatning, ikke efterladt Spor af ydre Vold.

Fornævnte Sigrid Andersen har forklaret, at da Karen Rasmussen den paagældende Dags Aften kom ind til hende, var hun meget forkommen og angst, hvorhos hendes Tøj var snavset, men ikke iturevet med Undtagelse af, at der var revet en Knap af hendes Benklæder. Efter Signe Andersens Forklaring gav Karen Rasmussen en Fremstilling af det Passerede, der var ganske overensstemmende med Karen Rasmussens foran gengivne Forklaring.

Endelig har fornævnte Proprietær J. Andersen forklaret, at Karen Rasmussen den følgende Morgen fortalte ham, hvorledes hun var bleven overfaldet, og anmodede ham om at melde Sagen til Politiet.

Tiltalte har derimod afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, da de var naaede til Refstrup Plantage, sagde til Karen Rasmussen, om de ikke skulde sætte sig ned og snakke sammen et Kvarters Tid. Da hun vægrede sig herved, fordi hun skulde skynde sig hjem, tog han ved hendes Cykle, som derved faldt om. Idet han derefter satte sig paa Vejkanten, medens hun stod i Nærheden, greb han, saa vidt han erindrer, hendes Haand og drog hende ned til sig i Grøften, hvor han, idet han bøjede hende bagover, begyndte at beføle hende. Da hun nu udtalte, at hendes Hat blev ødelagt, hjalp han hende med at tage den af, hvorpaa han tog hendes Skørter op og befølte hende, der var iført lukkede Benklæder, paa Laarene og Kønssdelene samt lagde sig ovenpaa hende for at faa Samleje med hende. Hun sagde imidlertid, at hun vilde ikke i Aften, men i Morgen Aften kunde han komme op paa Refstrup, saa vilde hun lade Vinduet til sit Værelse staa aabent. Han bemærkede hertil, at hvis han ikke kunde faa Lov i Aften, vilde han ikke i Morgen Aften, men hun nægtede dog stadig at have med ham at gøre. Medens de nu blev liggende med hinanden i Grøften, fortsatte han sine Bestræbelser for at faa Samleje med hende, idet han laa ovenpaa hende og foretog Samlejebevægelser uden dog at have sit Lem fremme. Da hun gjorde Modstand og søgte at komme fra ham, og da han mærkede, at det ikke blev til noget med Samlejet, rejste han, der ikke havde haft Sædafgang, sig op, hvorefter hun ligeledes rejste sig, tog sin Cykle og kørte bort, men efter at være kørt et lille Stykke Vej stod hun af Cyklen og spurgte ham, om han saa kom den følgende Dag, hvortil han svarede, at hun kunde komme til ham, saa skulde hun faa, hvad hun havde godt af. Efter hans senere Forklaring synes hun i Begyndelsen ikke at være helt uvillig til at tilstaa ham Samleje; men da hun vedblev at sige, at hun ikke vilde have med ham at gøre, og da han derhos mærkede, at hun gjorde alvorlig Modstand mod ham samt gav sig til at græde, opgav han at faa Samleje med hende, idet han ikke vilde tiltvinge sig et saadant mod hendes Villie. Tiltalte har derhos paa Forehold af Karen Rasmussens Forklaring herom erkendt, at han tog hendes Benklæder ned og befølte hende paa det blotte Legeme.

Overfor Tiltaltes Forklaring har Karen Rasmussen fastholdt, at

hun gjorde den Modstand, hun kunde, saa at Tiltalte umuligt kunde tro, at hun vilde tilstaa ham Samleje eller tillade den uterlige Behandling, han udviste imod hende. Endvidere har hun bestemt benægtet, at hun efter at være kommen bort fra Tiltalte har rettet noget saadant Spørgsmaal til ham, som ovenfor anført; hun sagde ikke et Ord til ham efter at være sluppet fra ham.

Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa Karen Rasmussen anses at være uberygtet.

Idet det under Sagen Oplyste ikke giver Føje til at forkaste den af Tiltalte afgivne Forklaring angaaende Beskaffenheden af det af ham mod Karen Rasmussen udviste Forhold, vil han være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, og efter Slraffelovens § 210 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 425. Højesteretssagfører Bagger

mod

Hans Christian Jensen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 13 November 1912: Arrestanten Hans Christian Jensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører H. Bang, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører H. Nonboe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 December 1912: Arrestanten Hans Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte begaaede i den indankede Dom ommeldte Tyveri er han rettelig anset efter Straffelovens § 228, men da Straffen efter det Foreliggende og under Hensyn til midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 ikke skønnes at burde have oversteget Fængsel paa sædvanlig Fangekost i kortere Tid, findes det af Tiltalte udstaaede langvarige Varetægtsfængsel i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde istedetfor Straf.

#### Thi kendes for Ret:

Den af Tiltalte Hans Christian Jensen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Møller 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Christian Jensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 9 Maj 1852, har i Aaret 1901 inden Ribe Herreds Politiret vedtaget en Bøde af 10 Kr. for ulovlig Omløben med Varer, hvorhos han i en mod ham for Tyveri anlagt Sag ved Overrettens Dom af 2 Maj 1898 er frifunden for Aktors Tiltale. Endelig har der i Aaret 1901 været indledet en Undersøgelse mod Arrestanten som sigtet for Tyveri.

Efter at Arbejdsmand Anton Frederiksen af Jerne under en mod ham af Arrestanten anlagt Injuriesag, under hvilken han maa antages sigtet for at have udskældt Arrestanten for en »Tyveknægt«, til sit Forsvar havde anført, at han og hans Hustru en Aften i Marts Maaned forrige Aar havde paagrebet Arrestanten under Udøvelsen af et Tyveri af noget Gaardejer Søren Mortensen af Jerne tilhørende gammelt Jern, der henlaa udenfor dennes Gaard, hvor Frederiksen og hans Hustru da tjente, blev der i den Anledning indledet en Undersøgelse mod Arrestanten, under hvilken Frederiksen edelig har forklaret, at han, der den nævnte Aften ved Titiden traf Arrestanten med en Trækvogn udenfor Gaarden, og som fandt dette mistænkeligt, sammen med sin Hustru stillede sig paa Lur og hørte, at Arrestanten læssede Jernet paa Vognen og lidt efter trak af med den, at Arrestanten, da de derpaa løb efter ham, paa Forespørgsel erklærede, at han havde købt Jernet, men noget efter grædende tilstod, at han ikke havde nogen Ret til at tage Jernet, samt at Frederiksen, efter at Arrestanten havde trukket Vognen tilbage og aflæst Jernet, lod ham gaa, idet

han beordrede ham til at lade Vognen blive staaende, men at det den næste Morgen viste sig, at Vognen var bleven fjernet i Løbet af Natten.

Frederiksens Hustru har dernæst afgivet en edelig Forklaring, der i det Væsenlige er overensstemmende med hendes Mands Fremstilling, hvorhos hun har tilføjet, at hendes Mand, da Arrestanten var meget ulykkelig og udtalte, at han var kommen ind paa en »gal Vej«, fik Medlidenhed med ham og lod ham gaa.

Endvidere har Brøndgraver Mathias Riis ligeledes edelig forklaret, at han ved Titiden en Aften i Foraaret 1911, da han kom i Nærheden af Søren Mortensens Gaard, saa Anton Frederiksen staa og holde fast i Arrestanten, der stod ved Siden af en Trækvogn, hvorpaa der laa noget gammelt Jern, at han hørte Frederiksen udtale: »Din Tyveknægt, det, Du har paa Vognen, har Du stjaalet«, at han, efter at Frederiksen og dennes Hustru, der ligeledes var tilstede, samt Arrestanten havde fjernet sig et Stykke, gik hen til Trækvognen og saa, at der paa den laa 5 à 6 Stykker Støbejern, hidrørende fra en gammel Kakkellovn, samt at han, der derpaa fjernede sig, var paa det Rene med, at Arrestanten var bleven greben paa fersk Gerning under Udøvelsen af Tyveri af Jernet.

Endelig har Gaardejer Søren Mortensen forklaret, at han ved Tolvtiden en Nat i Marts Maaned forrige Aar, da han kom hjem til sin Gaard, bemærkede, at der udenfor Gaarden henstod en Trækvogn, der dog den følgende Morgen var bortfjernet, samt at Frederiksen samme Morgen gav ham Meddelelse om det af Arrestanten den foregaaende Aften udøvede Tyveri. Mortensen, der ikke har nedlagt nogen Erstatningspaastand, har derhos ansat Værdien af Jernet til næppe mere end ca. 1 Kr.

Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Tyveri, idet han har forklaret, at han ingensinde har været i Jerne med en Trækvogn, og at den af Frederiksen, der er hans Uven, mod ham rejste Sigtelse er løgnagtig fra Ende til anden.

Ved de afgivne Vidneforklaringer maa der imidlertid uanset Arrestantens Benægtelse anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Tyveri, og han vil derfor for sit i bemeldte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, men Fuldbyrdselsen af Straffen findes i Henseende til sidstnævnte Lovs § 20 at burde udsættes, saaledes at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Onsdag den 5 Februar.

Nr. 331. Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise**  
(David)

mod

Firmaet **C. K. Hansen** paa Damperen »**Margit Groedel's Vegne**  
(Stein),

betræffende Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 Juni 1912: De Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen paa Damperen »Margit Groedel's Vegne, bør til Citanterne, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, betale 25000 Kr. med Rente heraf 5 pCt. pro anno fra den 16 Marts 1912, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, til Firmaet C. K. Hansen paa Damperen »Margit Groedel's Vegne med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Damperen »Margit Groedel« af London, der var paa Rejse fra Galatz til København med en Ladning bestaaende af Majs og Byg, grundstødte den 24 December 1911 Kl. ca. 7 Eftermiddag paa Hittarp Rev Nord for Helsingborg. Skønt der straks sloges fuld Kraft bak i Maskinen, og man fortsatte med Bakningen indtil Kl. 5 Eftermiddag den følgende Dag, lykkedes det ikke at komme flot ved egen Hjælp, og der afsluttedes derfor efter indhentet Ordre fra Rederiets Repræsentant med Føreren af den Citanterne, Akt. »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise« til-

hørende Bjærgningsdamper »Svava«, der Kl. 1.45 om Morgenen var kommen tilstede fra København, Kontrakt om Bjærgning af Skib og Ladning mod en Bjærgeløn fastsat af nærværende Ret. »Svava« satte sit Anker med 80 Favne Kæde ud i S.S.V.lig Retning, bragte sin Slæber ombord paa »Margit Groedel«, hvor den sattes fast paa Forskibet, og efter at have hevet Ankerkæden tot begyndte »Svava« at slæbe for fuld Kraft, men uden andet Resultat, end at »Margit Groedel« drejedes lidt udefter. Da Vandet var faldet, sendte »Svava« Bud til København efter Lægtere, og Kl. 11 Aften ankom den Citanterne ligeledes tilhørende Damper »Em. Z. Svitser« med Lægterne »Sif« og »Frigga« paa Slæb til Strandingsstedet. Lægterne blev lagte ind til »Margit Groedel« og ved Hjælp af Bjærgere fra Land paabegyndtes da Losning til Lægterne\*). »Em. Z. Svitser« førte samtidig sin Slæber over paa »Margit Groedel«, gjorde den fast paa Forskibet, og begge Bjærgningsdamperne slæbte nu fra omtrent Kl. 1<sup>1</sup>/<sub>4</sub> om Natten, indtil »Margit Groedel« omtrent Kl. 8 Morgen begyndte at svinge udefter med Agterskibet. »Em. Z. Svitser«s Slæber skiftedes nu fra For- til Agterskibet, og man slæbte paany, indtil Skibet Kl. 9<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Formiddag den 26 December f. A. kom flot. Der var lossat henved 150 Tons til Lægterne. Alle 3 Dampere gik nu til København, »Margit Groedel« for egen Maskine. I Nærheden af Stubben foretoges Dykkerundersøgelse, og det viste sig da, at Pladerne fra Forstævnen til under Midten af Forlugen var meget bulede og ridsede, ligesom der fandtes en Del Afskrabninger og en enkelt Revne. Kl. 3 Eftermiddag gik »Margit Groedel« ind i Frihavnen og fortøjede der.

I Henhold til Bjærgningskontraktens Bestemmelse have Citanterne nu anlagt nærværende Sag, hvorunder de paastaa Firmaet C. K. Hansen paa Damperen »Margit Groedel«s Vegne dømt til at betale dem Bjærgeløn efter Rettens Bestemmelse med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 16 Marts 1912, indtil Betaling sker, og med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have sluttet sig til denne Paastand, idet de dog have paastaaet Sagens Omkostninger ophævede.

»Margit Groedel«s Værdi i beskadiget Stand er af Mænd udmeldte af nærværende Ret ansat til 225,000 Kr.,\*\*) medens de Indstævnte have opgivet Værdien af Skibets Ladning og Fragt til henholdsvis 412,693 Kr. 72 Øre og 50,052 Kr. 86 Øre. Værdien af »Svava« og »Em. Z. Svitser« er af Citanterne opgivet til henholdsvis 150,000 Kr. og 197,000 Kr., og Værdien af Lægteren »Sif« til 75,000 Kr.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes en Bjærgeløn af 25,000 Kr. passende, og dette Beløb med Renter deraf som paa- staaet vil derfor være at tilkende Citanterne.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

\*) Skal være: Lægteren Sif.

\*\*) Skal være: 255,000 Kr.

Nr. 148. Skuespiller **Egill Rostrup** (David)

mod

Direktør **Anders Jensen** (Henriques), Grosserer **V. Lemvigh-Müller** (Henriques) og Professor **Martinius Nielsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om samtlige Indstævnte hæftede for den Appellanten tilkommende Gage for Aaret 1910—11.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1911: Indstævnte, Professor Martinius Nielsen, bør til Citanten, Skuespiller Egill Rostrup, betale 5750 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 April 1910, til Betaling sker. De Indstævnte, Direktør Anders Jensen og Grosserer Lemvigh-Müller, bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Indstævnte Nielsen til Citanten 100 Kr., men iøvrigt ophæves Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført er Intet oplyst, som modsiges den af de Indstævnte, Direktør Jensen og Grosserer Lemvigh-Müller, givne Fremstilling, hvorefter de kun tiltraadte som Medbestyrere af Dagmartheatret for i egne og andre Kreditorers Interesse at føre Tilsyn med dets økonomiske Drift og paase, at Medinstævnte, Professor Martinius Nielsen, der var Indehaver af Teaterbevillingen, og for hvis Regning og Risiko Teatret dreves, kun med deres Billigelse, men uden personligt Ansvar for dem, paadrog sig Forpligtelser i Teateranliggender. Herefter har det ikke kunnet medføre Ansvar for disse Indstævnte, at saadan Billigelse har foreligget med Hensyn til Appellantens i Sagen omhandlede Engagement, og Appellanten har heller ikke i den Omstændighed, at Indstævnte Nielsen underskrev Kontrakten »For Dagmartheatrets Direktion« haft nogen Føje til at forudsætte saadant Ansvar. Det maa derfor billiges, at de Indstævnte Jensen og Lemvigh-Müller ere frifundne for Appellantens Tiltale, og da der med Hensyn til Bestemmelsen om, at Sagens Omkostninger for disse Indstævntes Vedkommende ere ophævede for Overretten, ikke vil kunne ske Forandring, og det for Indstævnte Nielsen, der ikke har givet Møde for Højesteret, ligeledes maa have sit Forblivende ved Dommen, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale de tvende for Højesteret mødte Indstævnte med 150 Kroner.

## Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Skuespiller Egill Rostrup, til de Indstævnte, Direktør Anders Jensen og Grosserer V. Lemvigh-Müller, med 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 25 Oktober 1907 blev Citanten, Skuespiller Egill Rostrup, engageret som Skuespiller ved Dagmar-teatret her i Staden for Sæsonerne 1908—09, 1909—10 og 1910—11 med en aarlig Gage af 5000 Kr. for den første Sæson og 6000 Kr. for hver af de to følgende Sæsoner. Kontrakten lød paa, at han var engageret af Dagmar-teatrets Direktion og var foruden af ham underskrevet af Indstævnte Professor Martinius Nielsen »For Dagmar-teatrets Direktion«. Den 6 November 1909 overtog Direktør Walter Christmas Ledelsen af Dagmar-teatret, idet han forpligtede sig til at respektere Teatrets løbende Kontrakter. Den 7 Februar 1910 meddelte han Citanten, at Teatret maatte løse ham fra Engagementet fra Slutningen af Sæsonen 1909—1910.

Under Henvisning hertil og under Anbringende af, at Dagmar-teatrets Direktion, for hvilken Indstævnte Nielsen havde underskrevet ovennævnte Kontrakt af 25 Oktober 1907, foruden af ham bestod af Indstævnte Direktør Anders Jensen og Indstævnte Grosserer Lemvigh Müller, og at disse alle ere personlig ansvarlige for Teatrets Forpligtelser, paastaar under nærværende Sag Citanten de tre nævnte Indstævnte tilpligtede in solidum at betale ham Gage for Sæsonen 1910—11, 6000 Kr., hvilket Beløb han har nedsat med et af ham paa en Tourne i Løbet af bemeldte Sæson indvundet Beløb af 250 Kr., altsaa 5750 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 April 1910 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Indstævnte Nielsen, der maa anses at erkende, at han er personlig forpligtet for Opfyldelsen af den omhandlede Kontrakt, har nedlagt Paastand om, at han kun dømmes til at betale det fordrede Beløb in solidum med de Medindstævnte, og at Sagens Omkostninger tillægges ham, paastaa de Indstævnte Jensen og Lemvigh Müller sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de til Støtte herfor have anbragt, dels at de aldrig have været Direktører for Dagmar-teatret eller i Forening med Indstævnte Nielsen udgjort dettes Direktion, men at de kun som Indstævnte Nielsens Kreditorer have ført Tilsyn med hans Administration af Teatret, dels at de i hvert Fald ikke ere personlig ansvarlige for den indgaaede Kontrakts Opfyldelse.

Det er uomtvistet, at Indstævnte Nielsen har oprettet den omhandlede Kontrakt med Citanten efter Konference med de to andre Indstævnte og med deres Indvilgelse, men ligesom de nævnte to Ind-



stævnte ikke herved alene have paadraget sig nogen Forpligtelse til at betale Citantens Gage, saaledes er der ved de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger ikke godtgjort nogen Omstændighed, der kan antages at have paadraget dem saadan Forpligtelse, og disse Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citantens Tiltale.

Derimod vil Indstævnte Nielsen være at dømme efter Citantens Paastand.

I Sagsomkostninger findes Indstævnte Nielsen at burde betale til Citanten 100 Kr., medens Sagens Omkostninger iøvrigt findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 417. Højesteretssagfører Henriques

mod

**Christian Nielsen, kaldet Rorup** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1912:

Arrestanten Christian Nielsen, kaldet Rorup, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Sally og Helweg-Larsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Nielsen, kaldet Rorup, til Højesteretssagførererne Henriques og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Nielsen, kaldet Rorup, der tiltales for Røveri, er født den 20 November 1875 og tidligere ifølge Dom anset: ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nær-

værende Rets Dom af 1 Marts 1902 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 17 Juni 1902 efter Straffelovens § 231 I, tildels kfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 23 April 1904 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> Aar, ved nærværende Rets Dom af 22 Januar 1910 efter midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 4 Maaneder og ved nærværende Rets Dom af 4 November 1911 efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Han har derhos 3 Gange i Aarene 1899, 1901 og 1908 ved forskellige af Rettens Afdelinger for voldeligt Forhold vedtaget Bøder, store henholdsvis 120, 300 Kroner og 100 Kroner.

Angaaende Sagens Omstændigheder er Følgende oplyst:

Tirsdag den 17 September 1912 om Morgenen anmeldte Maskinpasser Alfred Carl Leonhard Schumann Enemark, at han den foregaaende Nat mellem Kl. 12 og 1, da han passerede Vingaardsstræde, var bleven tildelt et Slag i Nakken, hvorved han faldt forover mod Stenbroen og paadrog sig en mindre Læsion over venstre Øje. Medens han laa paa Stenbroen, havde en ham ukendt Mandsperson frataget ham hans Ur, et amerikansk dobbeltkapslet Herreur, og var gaaet bort med det. En ham ubekendt Kvinde, der efter Overfaldet henvendte sig til ham, fortalte, at Voldsmanden hed »Krølle Christian« og var Kæreste med en Kvinde, der kaldtes »Dukkebarnet«. Den 21 s. M. meddelte Arbejdsmand Max Røder til Politiet, at hans Naboerske, »Dukkebarnet«, havde fortalt ham, at hendes Kæreste, »Krølle Christian«, Mandag den 16 om Aftenen i Vingaardsstræde havde overfaldet en Mand og frarøvet ham hans Ur. Han oplyste derhos, at »Krølle Christian« den foregaaende Dag havde spurgt ham — Røder —, om Politiet havde været og spurgt efter ham.

Arrestanten, der er identisk med »Krølle Christian«, blev samme Dag, den 21, anholdt, sigtet for at have begaaet det her ommeldte Røveri, hvori han dog nægtede sig skyldig, og denne Nægtelse har han vedblivende fastholdt.

Imidlertid er i Sagen oplyst Følgende:

Anmelderen, der i Retten under Ed har vedstaaet sin Anmeldelse til Politiet, har yderligere forklaret, at da han, der var paa Vej til sin Bolig i Vingaardsstræde Nr. 10 B, udfør Smedens Gang ved et voldsomt Slag bagfra var bragt til at falde, stak Voldsmanden sin Haand hen til Anmelderens Vestelomme og rev hans Ur fra Urkæden, der blev trukket over, hvorefter Manden forsvandt med Uret. Ved Anmelderens Møde i Retten den 30 s. M. forefandtes over hans venstre Øje et 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub> cm langt, 1/2 cm bredt Ar efter det ham tilføjede Saar, der efter hans Forklaring havde blødt meget. Han har derhos udtalt, at han de to følgende Dage var øm i den venstre Nakkedel som Følge af Slaget, men at han iøvrigt ikke har haft Men af Volden. Han har ikke været i Stand til at udtale, om Arrestanten er identisk med den Person, der røvede Uret.

Ugift Emma Josefine Rasmussen har forklaret, at hun den paa-gældende Nat saa to Mænd — hun har i Retten genkendt Arrestanten som den ene af disse — komme fra Holmensgade over i Vingaards-

stræde, efter hendes Mening Arm i Arm. Da Arrestantens Ledsager vilde aabne Gadedøren til Nr. 10 B, trak Arrestanten ham tilbage fra Trappen, saa at han faldt til Jorden og slog Panden, hvorefter Arrestanten, medens den anden laa ned, bøjede sig over ham og havde sine Fingre nede i den Overfaldnes venstre Vestelomme. Arrestanten løb derpaa tilbage ad Holmensgade. Den Overfaldne, der blev hjulpet op af nogle Renovationsmænd, fortalte, at han var bleven frarøvet et Ur, og hun saa Urkæden hænge løs ned ad Vesten.

Ugift Emilie Marie Lange har forklaret, at hun den paagældende Nat, da hun ved 1-Tiden kom ud i Smedens Gang, saa to Mandspersoner, hvoraf den ene var »Krølle Christian«, som hun kendte, ligge paa Fortovet i Vingaardsstræde og slaas. Arrestanten laa øverst. Hun hørte den anden skrike og saa nu Arrestanten rejse sig og løbe sin Vej.

Arbejdsmand Valdemar Christian Larsen, kaldet Carl Greve, har forklaret, at han, der er Kæreste med Emilie Lange, ved den omhandlede Lejlighed stod paa Hjørnet af Holmensgade og Vingaardsstræde, da han hørte, at der fra Fortovet ved Nr. 10 blev raabt om Hjælp. Han gik derhen og traf en Mand, der blødte stærkt fra venstre Øjenbryn, og som fortalte, at hans Ur var røvet fra ham. Mandens Urkæde hang ned langs Vesten. Vidnet hørte derefter af sin Kæreste, at Røveren var »Krølle Christian«, »Dukkebarnet«s Kæreste.

Renovationskuskene Hans Rasmussen og Carl Korup have under Ed forklaret, at da de den paagældende Nat kom kørende i Vingaardsstræde, saa de 2 Mænd, hvoraf den ene, der var mindre og svær, og i hvem de har genkendt Anmelderen, stod lænet op mod Muren til Nr. 10, medens den anden, der af Højde og Drøjde var som Arrestanten, stod og befølte Anmelderen paa Mave og Bryst. De havde det bestemte Indtryk, at Anmelderen blev bestjaalet. Kort efter saa de Anmelderen gribe efter den anden, der i det samme puffede eller slog til Anmelderen, der som Følge af Slaget faldt om paa Fortovet og slog Hovedet mod Stenbroen. Den anden blev staaende et Øjeblik ved Siden af den Overfaldne, men da nu Vidnerne, der vare sprungne af Vognen, nærmede sig, gik han bort mod Holmensgade. Da de kom hen til Anmelderen, blødte han stærkt over venstre Øje og fortalte, at han havde mistet sit Ur, idet han viste dem, at Kæden var revet over. Nogle tilstedeværende Kvinder oplyste, at Voldsmanden var Kæreste med en Kvinde, der kaldes »Dukkebarnet«, og den ene fortalte videre, at hun havde set, at Voldsmanden havde truffet Anmelderen paa Hjørnet af Holmensgade og Vingaardsstræde og samtidig havde sagt: »Lad os to følges ad, Du gamle Dreng«.

Ugift Ane Marie Jensen, der kaldes »Dukkebarnet« og er Kæreste med Arrestanten, har forklaret, at hun den paagældende Aften ved 11-Tiden paa Hjørnet af Holmensgade og Lille Kongensgade skiltes fra Arrestanten, der var noget overmodig som Følge af, hvad han havde drukket — i det højeste 4 Bajere og en Snaps — men efter hendes Skøn paa ingen Maade utilregnelig. Den følgende Eftermiddag ved 3-Tiden indfandt Arrestanten sig i hendes Logi og havde da et dobbeltkapslet Herreur, der saa ud, som om det var af Guld, hængende ved Siden af sit eget. Da Vidnet spurgte Arrestanten angaaende Uret: »Hvad er det der?« svarede han: »Det skal Du ikke bryde

Dig om«, men gav hende derefter Uret, idet han sagde: »Gaa hen i Beværtningen, Vingaardsstræde Nr. 10, og spørg, hvad den Mand hedder, der blev overfaldet om Natten, da jeg har taget Uret i en Brennert«. Saaledes som Vidnet forstod det, var det Arrestantens Mening, at hun skulde bringe Uret tilbage til Ejermanen, og hun forhørte ogsaa om ham i det nævnte Hus, men da Arrestanten havde sagt, at Manden vistnok hed Madsen, og hun fik at vide, at der ikke i Huset boede nogen af det Navn, tog hun Uret med hjem og lod en Nabokone opbevare det til om Onsdagen, da hun fik det tilbage. Hun har paastaet, at hun sidstnævnte Dags Aften har leveret Uret tilbage til Arrestanten, der forgæves havde anmodet hende om at omsætte det i Penge, og at hun ikke har set det senere.

Arrestantens Fremstilling gaar ud paa, at han den paagældende Nat ved 12-Tiden i Holmsgade saa en beruset Mand; om det var Anmelderen, har han ikke kunnet sige. Han saa Manden faldt og gik nu hen til ham, og da den anden var kommen paa Benene, fulgtes de hen i Vingaardsstræde over paa Fortovet ved Smedens Gang. Her tog hans Ledsager fat i ham, og de kom nu paa en eller anden Maade i Klammeri, hvorunder den anden faldt. Han har efter i Grundlovsforhøret at have erkendt, at han har slaaet sin Ledsager, men at denne ogsaa har slaaet ham, senere tilbagekaldt dette og erklæret, at han ikke har slaaet, men kun skubbet til den anden. Derimod har han vedblivende fastholdt, at han ikke har taget noget Ur fra den vedkommende Mand, men han har dog samtidig erkendt, at han faa Dage før sin Anholdelse har givet sin ovennævnte Kæreste et Herreur af gult Metal; om det var dobbeltkapslet, husker han ikke. Om sin Adkomst til dette Ur, som han paastaar ikke at have modtaget tilbage fra Kæresten, forklarede han først, at det var ham umuligt at sige, hvorfra han havde det. Senere under Forhøret har han paastaet, at han har handlet sig Uret til uden dog at kunne huske hvor. Han har endelig nægtet til sin Kæreste at have sagt, at han havde taget Uret i en Brennert. Han har kun, da Kæresten sagde til ham, at det blev fortalt, at han havde røvet et Ur fra en Mand, givet hende det nævnte Ur, for at hun kunde vise det til den paagældende Mand og faa sig overbevist om, at Uret ikke tilhørte denne.

Efter alt det saaledes Foreliggende findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har med Anvendelse af personlig Vold i Tilegnelseshensigt frataget Anmelderen det ommeldte Ur, som uden at være kommet til Stede under Sagen er ansat til en Værdi af 20 Kr.

Arrestanten, der maa antages tidligere til Tider at have været sindssyg, har senest under den ved Rettens Dom af 22 Januar 1910 paadømte Sag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 4 s. M. afgivne Erklæring som Resultat af sin Iagttagelse udtalte, at Arrestanten er et arveligt degenereret, svagt begavet, ved Alkoholmisbrug yderligere svækket Individ, hvis sjælelige Ligevægt let forstyrres, navnlig ved Indvirkningen af Alkohol, saa at han i Perioder er hallucineret og har Vrangforestillinger, saa at han maa betragtes som sindssyg, hvilke Fænomener atter taber sig ved længere Tids tvungen Afholdenhed, at han i sin relativt normale Tilstand er en udpræget Forbrydernatur i Form af

impulsiv Voldsomhed, Mangel paa Udholdenhed ved regelbundet Arbejde og stærk Trang til og stærk Paavirkelighed af Alkohol, og at han paa Observationstiden befandt sig i en Remissionstilstand, hvorunder han kun frembød de for ham habituelle psykiske Abnormiteter, men næppe kunde betegnes som sindssyg i almindelig Forstand.

Ifølge en Udtalelse fra Horsens Straffeanstalt, hvorfra Arrestanten blev løsladt den 22 Maj 1912, tilbragte han Størstedelen af Straffetiden paa Anstaltens Sygeafdeling paa Grund af mental Forstyrrelse, men i de sidste ca. 6 Uger af Straffetiden behandlede han som rask.

Under nærværende Sag har Fængselslægen i en den 9 November 1912 dateret Skrivelse udtalt, at Arrestanten er ganske uforandret som i Overlæge Friedenreichs ovennævnte Erklæring beskrevet.

Idet endnu bemærkes, at Arrestanten har udtalt, at han ved den omhandlede Løjlighed ikke var mere beruset, end at han godt kan huske, hvad der foregik, og at hans ovennævnte Kæreste har forklaret, at han i de 2 Maaneder, i hvilke hun har kendt ham, ikke har været syg, ligesom han ej heller har klaget over, at han hørte Stemmer eller saa Syner, findes Arrestanten ved Forbrydelsens Begaelse at maatte anses for at have været fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

---

Torsdag den 6 Februar.

Nr. 418.

Advokat Hindenburg

mod

**Martinus Nielsen** (Def. Winther),

der tiltales for Pengeafpresning eller dog for Overtrædelse af Straffelovens § 210, jfr. § 46, samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ringkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1912: Martinus Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Kamp, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Grove, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1912: Tiltalte Martinus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der

tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, i Salær hver 25 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ringkøbing Købstads Ekstraret indankede Sag er Værtshusholder Martinus Nielsen sat under Tiltale for Pengeafpresning eller dog for Overtrædelse af Straffelovens § 210, jfr. § 46, samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 17 Juni 1876 og har i Aaret 1908 trede Gange dels ifølge Vedtagelse, dels ifølge Dom været anset med Bøder for ulovligt Næringsbrug, derunder ulovlig Brændevinsudskænkning, medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Den 12 August d. A. ca. Kl. 8 om Aftenen indfandt Husmand af Stauning Ole Christian Nielsen sig i Tiltaltes Beværtning i Ringkøbing og blev i Løbet af et Par Timer noget beruset. Derefter gav Tiltalte og Nielsen sig som ofte før til at spille Kort (»Poker«), og i Løbet af en halv Times Tid tabte Nielsen et større Beløb, ifølge sin egen Forklaring mellem 30 og 40 Kr., ifølge Tiltaltes 20—25 Kr. Efter at Nielsen havde betalt det tabte Beløb, blev der serveret en Flaske Champagne, som Tiltalte, efter at der var drukket lidt af den, forlangte, at Nielsen skulde betale med 10 Kr. Han betalte imidlertid kun 2 Kr., og da han vedblivende vægrede sig ved at betale de 8 Kr., tilføjede Tiltalte ham, efter hvad han har tilstaaet i den Hensigt at fremtvinge Betaling af Champagnen, forskellig voldelig Overlast, idet han herunder vedblev at afkræve ham de 8 Kr. og fortsatte hermed, indtil en Natvægter, der gennem et Vindue havde set og hørt Slutningen af Optrinnet, ved at skride ind gjorde Ende paa dette.

Tiltalte har forklaret, at han under Kortspillet opdagede, at Nielsen »snød« under Kortgivningen, og i den Anledning forlangte, at han skulde give en »Skænk«, paa hvilken Maade det er almindeligt at afgøre Snyderier i Spil, at Nielsen da, uden at Tiltalte erindrør, om han udtrykkelig indrømmede at have snydt, erklærede sig villig til at give

en halv Flaske Portvin, men at Tiltalte hertil sagde, at det skulde være en halv Flaske af den bedste, uden at Nielsen gjorde Indvendinger herimod, at der derefter, da Tiltalte ikke havde Halvflasker med Champagne, blev rekvireret en hel Flaske, og at det, uagtet Tiltalte ikke mindes, om Nielsen var gaaet ind paa at betale denne, er Tiltaltes Overbevisning, at Nielsen, som Tiltalte har udtrykt sig, var hjemfalden til at betale den hele Flaske Champagne, hvorfor Tiltalte gik ud fra, at det var sit lovlige Tilgodehavende, han krævede. Uagtet Nielsen har benægtet at have »snydt« i Spillet og erklæret, at han ikke mindes at være gaaet ind paa at give Champagne, vil Tiltaltes nævnte Forklaring, der delvis bestyrkes ved de af tvende Vidner, en Gæst og en Skænkepige, afgivne Forklaringer, efter Omstændighederne være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Den Nielsen af Tiltalte tilføjede Vold maa ifølge de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer, som Tiltalte dels har erkendt Rigtigheden af, dels ikke kan anses med Bestemthed at have benægtet, antages at have bestaaet i forskellige Slag med knyttet Næve og Knubs oven i Hovedet og i Siderne, hvorhos Tiltalte maa antages at have vredet hans venstre Arm omkring og derefter antagelig har hugget Armens Indside haardt mod Kanten af en Stoleryge. Ifølge en den 14 August d. A. efter stedfunden Undersøgelse afgiven Lægeerklæring fandtes der paa Indsiden af den ene Arm en udbredt Dekoloration af Huden, begyndende nedenfor Albuen og i Udstrækning af 20 Centimeter naaende op over Midten af Overarmen, stærkest udtalt over det fremstaaende Benparti ved Albuen, hvor Huden var jævnt violet farvet, aftagende i Intensitet opefter og lidt nedenfor Albuen. Der fandtes ingen Indskrænkning af Bevægeligheden i Albueledet, intet paaviseligt Benbrud og tilsyneladende kun ringe Ømhed for Tryk, ligesom Muskelfunktionen af Armen syntes uskadt eller i alt Fald kun i ringe Grad forbunden med Smerte ved Bevægelse. Paa et begrænset Parti af Issen angaves Ømhed for Tryk, uden at der ved objektiv Undersøgelse kunde paavises Svulst eller andet Abnormt. Erklæringen gaar endelig ud paa, at den forefundne Blodudtrædning antagelig ikke vilde medføre blivende Følger.

I et den 30 August d. A. afholdt Forhør har Ole Christian Nielsen, der har frafaldet Paastand paa Erstatning, derhos forklaret, at han nu ikke har ringeste Men af den ham tilføjede Vold, og at Armen efter 4 Dages Forløb ikke hindrede ham i at udføre sin daglige Gerning, hvorvel det nok kunde smerte noget.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 413. Højesteretssagfører Bache

mod

**Carl Christian Jensen og Mathias Emil Vilhelm Mikkelsen**  
(Def. Bagger),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Bjerger-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 31 August 1912: De Tiltalte Carl Christian Jensen og Mathias Emil Vilhelm Mikkelsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 60 Dage, Sidstnævnte i 20 Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, i Erstatning til Mursvendene Poul Marius Højlund, Christian Nielsen Højlund og Rasmus Johannes Rasmussen 5 Kr. samt denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, og Defensor, Sagfører Kiørboe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1912: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførererne Paludan og M. A. Meyer betale de Tiltalte Carl Christian Jensen og Mathias Emil Vilhelm Mikkelsen, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Carl Christian Jensen og Mathias Emil Vilhelm Mikkelsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførererne Bache og Bagger 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Bjerger-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales de Tiltalte Carl Christian Jensen og Mathias Emil Vilhelm Mikkelsen henholdsvis for Tyveri og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Tiltalte Jensen er født den 7 Juli 1889 og er tidligere straffet



ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 November 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tiltalte Mikkelsen er født den 22 September 1870 og straffet bl. a. ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 10 September 1897 efter Straffelovens §§ 228 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 3 Oktober 1897, samt senest ved Odense Købstads Politirets Dom af 19 Maj 1900 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 1, samt Odense Købstads Politivedtægts §§ 4—8 med en Bøde til Statskassen, stor 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, samt en Bøde til Odense Købstads Politikasse, stor 20 Kroner.

Ved de Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 26 Juli 1912, da de Tiltalte vendte tilbage fra en Fisketur med en Pram, hvori de havde deres Beholdning af indfangede Aal, opdagede de, at der til den Pæl, som de benyttede til at fortøje Prammen ved, var bundet en Sæk, som viste sig at indeholde levende Aal, efter de Tiltaltes Forklaring til en Værdi af 5 Kroner. Tiltalte Jensen tog Sækken og hældte Aalene over i deres egen Beholdning af Aal. Tiltalte Mikkelsen protesterede vel mod Jensens Forslag om, at de skulde tilegne sig Aalene, og vil efter sin Forklaring først, da Jensen kom i Land med den tomme Sæk, have været paa det Rene med, at Jensen havde taget Sækkens Indhold; men ligesom han i Forening med Jensen overfor Sækkens Ejermænd, der opholdt sig i Nærheden og kort efter kom tilstede, benægtede, at de havde taget Aalene, saaledes solgte han sammen med Jensen de stjaalne Aal tilligemed de indfangede for ialt 9 Kr. 40 Øre.

For det nævnte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Jensen for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 60 Dage, og Mikkelsen efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med samme Art Fængsel i 20 Dage, og da Underrettsdommen, der har anset Jensen som anført og Mikkelsen efter Straffelovens § 228, jfr. § 55 og midlertidig Straffelovs § 13, har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om, at de Tiltalte in solidum ville have at udrede i Erstatning til de stjaalne Aals Ejermænd, Mursvendene Poul Marius Højlund, Christian Nielsen Højlund og Rasmus Johannes Rasmussen, 5 Kroner, og ligeledes in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, billiges, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

Mandag den 10 Februar.

Nr. 109. Tømmerhandler N. Schaldemose og Teglværksejer  
A. I. Pedersen (Møldrup)

mod

**Ringsted Andelssvineslagteri (Rée),**

betræffende det indstævnte Svineslagteris Ret til at betale vedkom-  
mende Entreprenører Entreprisesummen uden Hensyn til en stedfunden  
Transport paa en Del af denne.

Ringsted Købstads ordinære Rets Dom af 6 April 1910:  
De Indstævnte, Firmaet »Ringsted Andelssvineslagteri« i Ringsted, bør  
til Citanterne, Tømmerhandler N. Schaldemose i Ringsted og Teglværksejer  
A. I. Pedersen af Sigersted, betale 582 Kr. 26 Øre med  
Renter, 5 pCt. p. a., fra den 18 Februar 1909, til Betaling sker, men  
iøvrigt bør de for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens  
Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at  
den foran ommeldte Overenskomst af 28 Marts 1908 og det foran  
ommeldte Garantibevis af 1 Februar 1908 er udfærdiget paa ustemplet  
Papir. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lov-  
lige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli  
1911: De Appelindstævnte, Firmaet »Ringsted Andelssvineslagteri«, bør  
for Tiltale af Appellanterne, Tømmerhandler N. Schaldemose af Ring-  
sted og Teglværksejer A. I. Pedersen af Sigersted, i denne Sag fri at  
være. Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Om-  
kostninger her for Retten betaler Appellanterne til de Appelindstævnte  
med 80 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse  
under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning  
af, at fornævnte Overenskomst af 28 Marts 1908 og fornævnte Garanti-  
bevis af 1 Februar 1908 ere udfærdigede paa ustemplet Papir.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Hen-  
seende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, rettelig an-  
taget, at de Udbetalinger, som de Indstævnte have foretaget,  
inden det i Dommen omtalte Byggeforetagende var fuldført, ikke  
er i Strid med den Appellanterne ifølge Transporterne tilkom-  
mende Ret. Det maa imidlertid efter det Foreliggende antages,  
at Byggeforetagendet i alt væsenligt var tilendebragt den 1 Juli  
1908, og at de Indstævnte ialtfald fra dette Tidspunkt uden nogen  
Risiko eller Ulempe for dem selv vilde til Fordel for Appellan-  
terne kunne have tilbageholdt det Beløb af Entreprisesummen  
og Vederlaget for Ekstraarbejderne, som da endnu ikke var  
kommet til Udbetaling. Appellanterne maa herefter have Krav  
paa at erholde godtgjort de af de Indstævnte fra den 1 Juli 1908 for  
Entreprenørernes Regning udbetalte Summer, der tilsammen ud-

gøre 1867 Kr. 34 Øre. Endvidere ville de Indstævnte have at udbetale Appellanterne det Beløb af 582 Kr. 26 Øre, som de endnu ikke have udgivet, hvorved bemærkes, at de Indstævnte under de mellem dem og Appellanterne førte Forhandlinger maa anses at have givet Afkald paa til Skade for Appellanterne at beregne Dagmulkter for Forsinkelsen af Byggearbejdet. Der vil saaledes være at tilkende Appellanterne ialt 2449 Kr. 60 Øre med Renter.

Processens Omkostninger i alle Instanser ville være at ophæve.

### Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Ringsted Andelssvineslagteri, bør til Appellanterne, Tømmerhandler N. Schaldemose og Teglværksejer A. I. Pedersen, betale 2449 Kroner 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 18 Februar 1909, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanterne 10 Kroner og de Indstævnte 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 28 Oktober 1907 paatog Tømrermester Anders Larsen og Muremester Frederik Mylting, begge af Ringsted, sig i Forening Udførelsen af en projekteret Udvidelse og Ombygning af Ringsted Andelssvineslagteri for en Entreprisesum af 30,000 Kr.; Arbejdet skulde afleveres færdigt den 1 Februar 1908. For Overskridelse af denne Tidsfrist skulde betales en Dagsmulkt af 25 Kr. Entreprisesummen kunde efter Anerkendelse af Slagteriets Byggeudvalg til enhver Tid udbetales med Beløb, svarende til  $\frac{2}{3}$  af det præsterede Arbejde, medens Restbeløbet skulde udbetales ved Afleveringen af Byggeforetagendet, dog at 5 pCt. af hele Summen som et Garantibeløb blev indestaaende 1 Aar efter Afleveringen. I Anledning af denne Entreprise henvendte Larsen og Mylting sig til Appellanterne, Tømmerhandler N. Schaldemose af Ringsted og Teglværksejer A. I. Pedersen af Sigersted, med Anmodning om at levere dem Materialier til dette Arbejde. Appellanterne, der tidligere have leveret Varer til Entreprenørerne Larsen og Mylting, uden at disse have opfyldt deres Forpligtelser i den Anledning, forlangte som Betingelse for at efterkomme Anmodningen Transport paa Entreprenørernes Tilgodehavende hos Slagteriet i Anledning af Entreprisen for et Beløb af 10,000 Kr. Herpaa gik Entreprenørerne ind og meddelte under 28 November 1907 Appellanterne skriftlig Transport paa deres fornævnte Tilgodehavende til Beløb 10,000 Kr. med Bemærkning, at Kravet ikke var forfaldent, da Arbejdet ikke var fuldført. Det tilføjedes udtrykkelig i Dokumentet, at Entreprenørerne som Følge af Transporten selvfølgelig vare uberettigede til at hæve Be-

løbet, der blev at indbetale til Appellanterne eller til Ringsted Bank paa disses Vegne.

Entreprenørerne knyttede straks en tredje Haandværker, Tømrermester Hans Andersen, til Entreprisen, og denne, der senere — nemlig den 28 Marts 1908, efter at Mylting var erklæret fallit — med alle Parters Samtykke ogsaa formelt indtraadte i Entreprisen i de tidligere Entreprenørers Sted med samme Ret og Pligt som disse, har givet det Transporten indeholdende Dokument en udateret Paategning, der kun lyder: »Tiltrædes«.

Ved Skrivelse af 5 December 1907 fra Appellanternes daværende juridiske Konsulent, Sagfører Niels Svendsen i Ringsted, der forøvrigt ogsaa var Sagfører for de Appelindstævnte, Firmaet »Ringsted Andels-svineslagteri«, blev Transporten anmeldt for disse med Anmodning om, at det overdragne Beløb, 10,000 Kr., ikke maatte blive udbetalt Haandværkerne, men tilbageholdt til Transporthaverne.

Der var paa dette Tidspunkt endnu kun udbetalt 450 Kr. af Entreprisesummen.

I de Appelindstævntes Svarskrivelse af 14 s. M. hedder det, at »forinden Slagteriet kan indlade sig paa at udbetale noget Beløb i Henhold til Transporten, maa man forlange forevist skriftlig Transport, ligesom vi selvfølgelig ikke kan anerkende en Transport for større Beløb, end A. Larsen og Fr. Myltings Tilgodehavende vil blive efter endelig og rigtig Opgørelse med Slagteriet efter Arbejdets kontrakt-mæssige Aflevering«.

Den skriftlige Transport blev derefter forevist for Slagteriet, og Appellanterne ville herefter have betragtet Sagen som værende i Orden, idet de gik ud fra, at de Appelindstævnte ikke udbetalte mere af Entreprisesummen, end at dens Rest kunde dække deres Krav paa de 10,000 Kr.

Den 28 December 1907 udbetalte de Appelindstævnte à conto Transporten 3000 Kr. til Sagfører Svendsen paa Appellanternes Vegne, men dette er ogsaa alt, hvad Appellanterne har modtaget af Transportsummen.

Ifølge Entreprisekontrakten skulde Entreprenørerne til Sikkerhed for Opfyldelsen af deres Forpligtelser deponere Værdier svarende til 10 pCt. af Tilbudssummen, altsaa 3000 Kr. Saadan Sikkerhed blev imidlertid ikke stillet af Entreprenørerne, og man henvendte sig i denne Anledning i Januar 1908 til Appellanterne og opfordrede disse til at garantere for de 3000 Kr.

Appellanterne vægrede sig først ved at yde saadan Garanti, men erklærede sig dog tilsidst — nemlig ved en Erklæring af 1 Februar 1908 — villige til at lade Garantisummen, 3000 Kr., afholde af de dem tiltransporterede 10,000 Kr.

Paa det Møde, der afholdtes den 28 Marts 1908, og hvor det — som foran berørt — bestemtes, at Tømrermester H. Andersen indtraadte i Entreprisen i de to andre Entreprenørers Sted, anførtes det fra de Appelindstævntes Side, at Arbejdet paa Slagteriet formentlig vilde kunne tilendebringes i Løbet af kort Tid, samt at der var betydelige Ekstraarbejder, som dels vare dels skulde udføres.

Arbejdet fortsattes derefter, og Appellanterne vedblev at levere Materialier til samme — efter deres Anbringende i Tillid til, at de

Appelindstævnte tilbageholdt det til Transportkravets Dækning fornødne Beløb af Entreprisensummen. Da Arbejdet imidlertid trods Udtalelserne paa Mødet den 28 Marts 1908 trak ud, og Appellanterne kunde se, at Leverancerne vilde overstige de 7000 Kr., der var til Rest af Transporten paa Hovedentreprisen, forlangte de og fik ogsaa under 16 Maj 1908 skriftlig Transport fra Andersen paa hans Krav paa Betaling for Ekstraarbejderne. Denne Transport blev straks anmeldt for Slagteriets Direktør.

Da Arbejdet var fuldført, og Appellanterne begærede det dem tiltransporterede Beløb udbetalt af de Appelindstævnte, erfarede de, at saavel hele den oprindelige Entreprisensum 30,000 Kr. som Betalingen for Ekstraarbejderne, der beløb sig til 3,939 Kr. 47 Øre, var udbetalt til Entreprenørerne og andre med Undtagelse af et Restbeløb paa 582 Kr. 26 Øre, og dette forbeholdt de Appelindstævnte sig til delvis Dækning af Dagsmulter for Tiden fra den 1 Februar til den 1 Juni 1908, hvilke beregnedes til 2575 Kr.

Appellanterne anlagde derefter nærværende Sag mod de Appelindstævnte ved Ringsted Købstads ordinære Ret og paastod dem dømte til at betale 7000 Kr. plus 3,939 Kr. 47 Øre lig 10,939 Kr. 47 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 18 Februar 1909, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Appelindstævnte paastod sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 6 April 1910 blev de Appelindstævnte dømte til at betale Appellanterne 582 Kr. 26 Øre med Renter som paastaaet, medens de iøvrigt frifandtes. Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanterne — efter at have erhvervet Nova-bevilling, i Henhold til hvilken nyt Tingsvidne er optaget — indanket her for Retten, hvor de principalt har paastaaet den ændret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand, medens de subsidiært har paastaaet de Appelindstævnte dømte til for de af Appellanterne efter den 28 Marts 1908 leverede Materialier at betale dem 2711 Kr. 54 Øre med Renter som anført, hvorhos de i begge Tilfælde har paastaaet sig Sagens Omkostninger tilkendt i begge Instanser.

De Appelindstævnte har efter at have erhvervet Oprejsningsbevilling udtaget Kontraappelstævning og paastaaet Underretsdommen ændret derhen, at de helt frifindes, og at der tilkendes dem Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Appellanterne har støttet deres Paastande paa, at de Appelindstævnte, om de end ikke ligefrem har garanteret, at de transporterede Beløb under en hvilken som helst Eventualitet vilde blive udbetalt Transporthaverne, dog ved deres hele Optræden overfor Appellanterne under Arbejdets Forløb og særlig derved, at de har bevæget Appellanterne til at afgive Garantierklæringen for de 3000 Kr., samt derved, at de paa Mødet den 28 Marts 1908 har bevæget Appellanterne til at forpligte sig til Leverancernes Fortsættelse, har vakt en berettiget Forventning hos disse om, at de Appelindstævnte vilde drage Omsorg for Tilstedeværelsen af det transporterede Beløb, naar Leverancerne var præsterede, eller i hvert Fald naar Entreprisen var tilendbragt. Appellanterne har derhos henvist til, at Bestemmelsen i Entreprise-

kontrakten om, at der til enhver Tid kun udbetaltes Beløb, svarende til  $\frac{2}{3}$  af det præsterede Arbejde, hvilken Bestemmelse netop sikrede Appellanterne, at der blev 10,000 Kr. tilbage, ikke er blevet overholdt af de Appelindstævnte, men at disse tværtimod — idet deres Byggeudvalg ganske negligerede sit Hverv — lod Udbetalingerne foregaa paa en planløs Maade og uden nogen Nødvendighed udbetalte mere, end der i Følge den angivne Bestemmelse skulde have været udbetalt under Arbejdets Gang.

Da imidlertid Appellanterne ikke mod de Appelindstævntes Benægtelse har bevist, at der fra disses Side foreligger Udtalelser eller anden Adfærd, der kunde give Appellanterne en berettiget Forventning om, at de Appelindstævnte vilde sørge for at tilbageholde det Fornødne til Fyldestgørelse af Transporterne, da Appellanterne ikke har haft nogen selvstændig Ret til at forlange Entrepriskontraktens Bestemmelse om ikkun to Tredjedeles Udbetalinger overholdt af de Appelindstævnte, samt da Appellanterne ikke iøvrigt — mod de Appelindstævntes Benægtelse — har godtgjort, at de Appelindstævnte har beriget sig paa deres Bekostning under Omstændigheder, der maatte medføre Betalingspligt for de Appelindstævnte, vil disse ikke kunne tilpligtes at godtgøre Appellanterne nogen Del af det af Entreprisensummen alt udbetalte.

Hvad dernæst det til Dækning af Dagsmulκτηne tilbageholdte Beløb paa 582 Kr. 26 Øre angaar, kan det ejheller mod de Appelindstævntes Benægtelse anses bevist, at disse har forpligtet sig til ikke at gøre Brug af deres Ret efter Kontrakten til at kræve Dagsmulkt i Tilfælde af for sen Aflevering, og da det ikke her under Sagen kan afgøres, hvorvidt og eventuelt i hvilket Omfang de Appelindstævnte overfor Entreprenøren har Krav paa Dagsmulκτη, vil det ikke for Tiden kunne paalægges de Appelindstævnte at udbetale sidstnævnte Beløb eller nogen Del deraf til Appellanterne.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at ændre.

Medens Sagens Omkostninger i 1ste Instans findes at burde hæves, vil Appellanterne have at betale de Appelindstævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 80 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at fornævnte Overenskomst af 28 Marts 1908 og fornævnte Garantibevis af 1 Februar 1908, er udfærdigede paa ustemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

**Nr. 346. Kleinsmed Manius Henrik Christiansen Jæger (Harboe)**

**mod**

**Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne (Ingen),**

betræffende Overtrædelse af et Appellanten af Sundhedskommissionen i Aarhus Købstad meddelt Paalæg.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 17 Januar 1912: Tiltalte Smed Manius Henrik Christiansen Jæger bør til Politikassen bøde 30 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1912: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kleinsmed Manius Henrik Christiansen Jæger, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, fra Aarhus Købstads Politiret indankede Sag er Smed Manius Henrik Christiansen Jæger, der er født den 9 Oktober 1863, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af § 35 i den under 6te Maj 1901 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Aarhus Kommune, ifølge hvilken Bestemmelse »Alle Fabrikker og industrielle Anlæg . . . skulle være indrettede og drives paa en Maade, der saa lidt som muligt forulemper de omboende eller Publikum, og Sundhedskommissionen skal være bemyndiget til at give de til Efterkommelse heraf fornødne Forbud eller Paalæg«.

Efter at Beboerne af Ejendommen Kystvejen Nr. 25 i Aarhus i September Maaned f. A. til Sundhedskommissionen i bemeldte Købstad havde indgivet Besværing over den Maade, paa hvilken Tiltalte drev sit i Naboejendommen Mejlgade Nr. 48 indrettede Smedeværksted, blev der under 9 December næstefter af Kommissionen i Medfør af den ovennævnte Bestemmelse i Sundhedsvedtægten meddelt Tiltalte Paalæg om at drive Smedeværkstedet paa en saadan Maade, at de Omboende forulempedes saa lidt som muligt, og særligt at udføre larmende Arbejde i Værkstedsløkalerne og ikke under aaben Himmel i Ejendommens Gaarde.

Tiltalte, der driver sin Virksomhed som Kunstsmedeværksted og Pengeskabsfabrik, har erkendt, at han efter Modtagelsen af Paalæget ved forskellige Lejligheder under aaben Himmel i Ejendommens Baggaard har ladet udbanke Jernplader, der gennemsnitlig havde en Længde af  $2\frac{1}{2}$  til 3 Alen, en Bredde af  $1\frac{1}{2}$  Alen og en Tykkelse af  $1\frac{1}{2}$  Millimeter. Han har imidlertid benægtet, at nævnte Arbejde kan

karakteriseres som larmende, hvorhos han har forklaret, at han udfører sit Arbejde paa samme Maade som andre Klejnsmede uden at gøre mere Støj end disse, men at Akustikken i Ejendommen paa Grund af særlige Forhold er saa stærk, at enhver Lyd klinger med usædvanlig Styrke, samt at han ikke kan passe sin Virksomhed, naar det formenes ham at udhamre Plader under aaben Himmel i Ejendommens Gaard.

Efter Sagens Oplysninger maa der imidlertid gaas ud fra, at nævnte Arbejde er i høj Grad larmende, og da Sundhedskommissionen i den anførte Bestemmelse i Sundhedsvedtægten har haft den fornødne Hjemmel til Meddelelse af Paalæget, vil Tiltalte for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868 § 1, med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politirettsdommen passende bestemt til 30 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver. Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

---

Nr. 388. Tjenestekarl **Erik Straarup** (Møldrup efter Ordre)

mod

Proprietær **J. Houmaa Jørgensen** (Ingen),

betræffende Appellantens Berettigelse til at forlade sin Tjeneste i Utide.

Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Politirets Dom af 9 Januar 1912: I Hovedsagen bør Kontraklageren, Proprietær J. Houmaa Jørgensen, til Hovedklageren, Erik Straarup med Kurator Gaardejer P. L. Straarup, betale 113 Kr. 33 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 Maj 1911, til Betaling sker, medens Hovedklageren med Kurator i Kontrasagen bør for Tiltale af Kontraklageren fri at være. I Sagomkostninger betaler Kontraklageren til Hovedklageren med Kurator 10 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Maj 1912: Appelindstævnte, Tjenestekarl Erik Straarup, bør til Appellanten, Proprietær J. Houmaa Jørgensen, betale 200 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 Juni 1911, indtil Betaling sker, og i Sagsomkostninger for begge Retter 40 Kr., hvorimod Appellanten bør for Tiltale af Appelindstævnte i denne Sag fri at være. Til Politikassen bøder Appel-



indstævnte 40 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter det i den indankede Dom gængvne Indhold af Indstævntes Brev til Appellanten af 14 September 1910, hvori blandt andet Folkebesætningen paa Gaarden opgives at være en Forkarl, 2 Karle og om Sommeren desuden en Dreng, havde Appellanten under sin Tjeneste som Forkarl Krav paa en til denne Opgivelse i alt Fald i det væsentlige svarende, stadig Medhjælp. Imidlertid fandtes ved hans Tiltrædelse af Tjenesten kun en af Sognet paa Gaarden anbragt, lidet arbejdsdygtig, ulønnet Mand, og uagtet Appellanten gentagende Gange paatalte dette med Tilføjende, at han under saadanne Forhold vilde ophøre med Tjenesten til 1 Maj, blev der i hele Vinterhalvaaret ikke antaget Karle eller skaffet anden forøget Arbejdskraft end, at en Daglejer til kortere Tider, og en Karl i 8—14 Dage af Marts Maaned arbejdede med paa Gaarden. Herefter findes Indstævnte saa væsentlig at have misligholdt sit Tilsagn om Arbejdsvilkaarene, at Appellanten har haft gyldig Grund til som sket at hæve Tjenesteforholdet den 1 Maj. Indstævnte maa derfor være pligtig at betale Appellanten den da resterende Løn 113 Kroner 33 Øre med Renter som paastaat, medens denne allerede som Følge heraf vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Politiretsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, vil herefter kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten, hvor Appellanten ikke gav Møde, ville være at ophæve. Derimod findes Indstævnte at burde betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

### Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten ophæves. Til det Offentlige betaler Indstævnte, Proprietær J. Houmaa Jørgensen, det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Tjenestekarl Erik Straarups Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Møldrup 100 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Appelindstævnte, Tjenestekarl Erik Straarup af Lykkesgaard, der var fæstet til som Forkarl at tjene Appellanten, Proprietær J. Houmaa Jørgensen

af Sofielyst, for Tiden fra den 1 November 1910 til den 1 November 1911 for en Løn af 400 Kr., hvoraf en Trediedel for Vinterhalvaaret, og som den 1 Maj 1911 forlod Tjenesten, har anbragt, at han har været berettiget hertil, har han med Fader og Kurator, Gaardejer P. L. Straarup af Grønninghoved, under nærværende i første Instans ved Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Politiret behandlede Sag søgt Appellanten til Betaling af Lønnen for Halvaaret til 1 Maj 1911 med 133 Kr. 33 Øre med Fradrag af 20 Kr., som han har modtaget i Forskud, altsaa 113 Kr. 33 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Politiretsklagens Dato den 28 Maj 1911, indtil Betaling sker, medens Appellanten, der paastod sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale, under en Kontrasag har nedlagt Paastand dels om, at Appelindstævnte med Fader og Kurator i Medfør af Tyendelovens § 47 tilpligtes at betale ham Halvdelen af Lønnen for den vedtagne Tjenestetid med 200 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 22 Juni 1911, indtil Betaling sker, dels om, at Appelindstævnte anses med Bøde. Ved Politiretsdommen er Appelindstævntes Paastand i Hovedsagen tagen til Følge, hvorhos han i Kontrasagen overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand er frifunden for Tiltale af Appellanten, der derhos er tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger for Politiretten med 10 Kr., og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Appelindstævnte foruden at have sin fortjente Løn forbrudt idømmes Bøde efter Tyendelovens § 47, og at Appelindstævnte med Fader og Kurator tilpligtes at betale ham en Erstatning af 200 Kr. tilligemed Renter deraf som anført, hvorhos han har nedlagt en subsidiær Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Appelindstævnte har villet hævde, at Appellanten ved ikke at paaklage Sagen for Politiretten inden Udløbet af den i Tyendelovens § 64 foreskrevne Frist af 4 Uger har fortabt sin Ret til at gøre Følgerne af hans Bortgang gældende, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse, idet det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Appellanten samme Dag, som Appelindstævnte forlod Tjenesten, har gjort fornøden Anmeldelse til Politiet efter nysnævnte Lovbestemmelse.

Efter Appelindstævntes Fremstilling havde Appellanten ved Tjenesteforholdets Indgaaelse angivet, at der paa Gaarden var 2 andre Karle og om Sommeren en Dreng. Ved Tjenestens Tiltrædelse viste det sig imidlertid, at der ikke var andre Folk end en 38—40-aarig ikke fuldt arbejdsdygtig Mand, hvorfor han ansaa sig berettiget til at hæve Tjenesteforholdet og tilkendegav Appellanten, at han vilde rejse, og at han ialfald ikke vilde blive udover 1 Maj. Appellanten svarede hertil, at han nok skulde faa en Karl i Løbet af 8 à 14 Dage; men først i Midten af Marts Maaned kom der en Karl, der imidlertid atter rejste inden 1 April. Appellanten satte ham derhos til Arbejder, som han ifølge sin Stilling som Forkarl ikke var pligtig at udføre, saaledes en Søndag i November Maaned 1910 til at pumpe Vand til Kærne og røgte disse og ved en Lejlighed, da han skulde foretage en Rejse paa 3 Dage, til at røgte i Kostalden samt at malke, hvorhos han paalagde ham at lægge Ild paa i Stuehuset.

I en den 14 September 1910 dateret Meddelelse fra Appellanten til Appelindstævnte i Anledning af Fæstemaalets Indgaaelse udtaler Appellanten: »Folkebesætningen er foruden Forkarlen 2 Karle, og en Dreng om Sommeren til Kreaturerne.« Overfor Appellantens Benægtelse kan det imidlertid ikke ved denne Udtalelse eller ved Sagens øvrige Oplysninger anses godtgjort, at Fæstemaalet var indgaaet saaledes, at Appelindstævnte skulde være berettiget til at hæve dette, saafremt der ikke foruden ham var 2 Karle paa Gaarden, og da Appelindstævnte, der efter fornævnte Meddelelses øvrige Indhold skulde deltage i alt forefaldende Arbejde, ikke har godtgjort, at Appellanten iøvrigt har udvist et Forhold, der i Medfør af Tyendelovens Bestemmelser kunde give ham Føje til at forlade Tjenesten i Utide, vil Appelindstævnte som den, der uden lovlig Grund er bortgaaet af Tjenesten, i Medfør af Tyendelovens § 47 være at tilpligte at betale Appellanten en Erstatning af 200 Kr. tilligemed Renter deraf som paastaet. Appelindstævnte vil derhos have at erlægge en Bøde til vedkommende Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 40 Kr. Derimod vil Appellanten, da Appelindstævnte i Medfør af Bestemmelserne i nysnævnte § har forbrudt sin fra sidste Fardag fortjente Løn, være at friinde for Appelindstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne vil Appelindstævnte have at betale Appellanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

---

Tirsdag den 11 Februar.

Nr. 94. Aktieselskabet **Københavns Grundejerbank** (Møldrup)

mod

Postekspedient **I. A. Wistoft** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at faa betalt af Appellanten et for Tegning af nye Aktier i Grundejerbanken til en Vekslerer indbetalt Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1911: Mod Udlevering af det ovennævnte Interimsbevis for Aktie-tegning Nr. 1171 bør de Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, til Citanten, Postekspedient J. A. Wistoft af Hobro, betale de paastævnte 2360 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1907 til den 3 April 1908 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at den Veksellerer, til hvem Indstævnte sendte den i den indankede Dom ommeldte Skrivelse af 28 Oktober 1906, forinden han modtog denne Skrivelse, havde tegnet nye Aktier i Grundejerbanken, for hvilke bl. a. det i Dommen ommeldte Interimsbevis blev udstedt. Veksellereren har derhos under et Tingsvidne forklaret, at han paa Tegnings-tiden var uvidende om Urigtighederne i Indbydelsen.

For Højesteret har Appellanten alene gjort gældende, at Indstævnte ikke kan have noget Krav paa Appellanten, fordi han har kontraheret om Interimsbeviset ikke med Banken men med Veksellereren. Selv om nu Forholdet maatte opfattes saaledes, at Indstævnte har afkøbt Veksellereren det ommeldte Interimsbevis, er det i al Fald paa Grund af den umiddelbare Forbindelse, der har fundet Sted mellem Aktietegningen og Indstævntes Bestilling, i Dommen rettelig antaget, at han har været berettiget til mod Interimsbevisets Tilbagelevering at kræve de af ham erlagte 2360 Kroner udbetalte af Banken. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

#### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, til Indstævnte, Postekspedient J. A. Wistoft, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 Oktober 1906 udstedte de Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Grundejerbank, en Indbydelse til Tegning af nye Aktier i nævnte Bank. Tegningsprisen var 118 pCt. I Begyndelsen af Februar 1908 standsede Banken sine Betalinger, og i April samme Aar paabegyndte en dertil nedsat Kommission en kriminel Undersøgelse om, hvem Ansvar for Udstedelsen af den ovennævnte Indbydelse til Aktietegning paahvilede. Ved Højesteretsdom af 29 November 1910 blev Grundejerbankens Direktører ansete efter Straffelovens § 257 for imod bedre Vidende at have i den ovennævnte Indbydelse til Aktietegning fremsat flere væsentlige Urigtigheder, og ved Højesteretsdom af 1 December 1910 stateredes det, at Appelindstævnte under Sagen, der havde tegnet sig for nye Aktier, og for hvem disse vildledende Oplysninger havde været

i alle Fald medbestemmende ved Tegningen, havde Krav paa Handels Tilbagegang og Tilbagebetaling af det Beløb, som han havde erlagt i Henhold til Tegningen.

Efter hvad der fremgaar af Proceduren og Oplysningerne under nærværende Sag tilskrev Citanten, Postekspedient J. A. Wistoft af Hobro, der ikke var Aktionær i Grundejerbanken, men som havde læst den ovenomhandlede offentliggjorte Aktietegningsindbydelse, under 28 Oktober 1906 sin Vekselerer i København saaledes:

>Københavns Grundejerbank indbyder til Tegning af nye Aktier til Kurs 118 pCt.

Jeg vilde gerne have en Tegning paa 2000 Kroner, som jeg tillader mig at bede Dem om muligt forskaffe mig helst i en enkelt Aktie.

Saasnart jeg modtager Deres ærede Meddelelse om det kan faas, sender jeg Beløbet . . .

Den 30 s. M. svarede Vekselereren Citanten, at han havde købt 2000 Kroner Grundejerbankaktier (nye) og vedlagde en Nota, der opgjorde Forretningen saaledes:

Købt 2000 Kr. af nævnte Aktier til Kurs 118 pCt.	2360 Kr. 00 Øre
Kurtage . . . . .	2 — 36 —
	<hr/>
	2362 Kr. 36 Øre
÷ 5 pCt. Rente i 58 D/ 2 Novbr.—30 Decbr. . .	19 — 01 —
	<hr/>
	2343 Kr. 35 Øre

Den 1 November s. A. afsendte Citanten det opgjorte Beløb til Vekselereren, der under 3 s. M. anerkendte dets Modtagelse og stillede Citanten Interimsbeviset for Tegningen af bemeldte fuldt indbetalte 2000 Kr. Aktier i Banken Nr. 1171, hvilket Vekselereren maa antages at have modtaget i Banken sammen med Interimsbeviser for andre af ham der tegnede Beløb.

Under Anbringende af, at han er bleven vildledet ved de ovenommeldte i Indbydelsen til Aktietegning indeholdte urigtige Oplysninger, at han ikke er pligtig at modtage gamle Aktier i Grundejerbanken, og at Banken ikke er i Stand til at udlevere ham nye Aktier i den, paastaar under Sagen Citanten endelig de Indstævnte tilpligtede, mod Tilbagelevering af bemeldte Interimsbevis Nr. 1171, at tilbagebetale ham det ved Tegningen erlagte Beløb 2360 Kr. med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra 1 Januar 1907 til Forligsklagens Dato den 3 April 1908 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte herfor have de anbragt, at den af Banken udstedte Indbydelse til Aktietegning kun var til Aktionærerne, men at Citanten som nævnt ikke var Aktionær, og at der i Tegningsdagene ikke skete

Tegning af andre end Indehavere af gamle Aktier, hvorfor Citanten ikke kan betragtes som den, der har tegnet Aktier i Banken, men maa anses for Køber af et af den omhandlede Vekselerer for Aktietegning i Banken erhvervet Interimsbevis. De have derhos benægtet, at Citanten eller hans Sælger ere blevne vildledte ved Aktietegningsindbydelsens Indhold, og have gjort gældende, at der ingen Forskel er paa gamle og nye Aktier i Banken.

Citanten har heroverfor anbragt, at ikke blot gamle Aktionærer, men Enhver kunde tegne sig for nye Aktier, og at Vekselereren er optraadt paa hans Vegne ved den omhandlede Aktietegning og maa anses for hans Befuldmægtigede.

Det er ikke nærmere under Sagen oplyst, om kun Indehavere af gamle Aktier kunde tegne sig for nye Aktier ved det omhandlede Tidspunkt, eller om Banken modtog Tegning af og udstedte Interimsbeviser til Enhver, der ønskede det og opfyldte Betalingsvilkårene.

Det bemærkes, at det er uomtvistet, at de udstedte Interimsbeviser — derunder det heromhandlede — lød paa Ihændeoverleveringen.

Der findes ikke Grund til at betvivle Citantens Anbringende om, at de i den offentliggjorte Aktietegningsindbydelse indeholdte vildledende Oplysninger have været i alle Fald medvirkende for ham, da han anmodede Vekselereren om at forskaffe ham den omhandlede Aktietegning, og efter Tidspunktet, paa hvilket Vekselereren foretog Tegningen, ganske kort efter Indbydelsens Udstedelse, findes det ogsaa i Mangel af modstaaende Oplysninger at maatte antages, at Vekselereren har været uvidende om, at de i Indbydelsen indeholdte Oplysninger var urigtige. Hvad enten Forholdet maa anses, som om Citanten har afkøbt Vekselereren det af denne for en foretagen Aktietegning modtagne Interimsbevis, eller som om Vekselereren som Citantens Befuldmægtigede har tegnet Aktierne i Banken, findes Citanten — idet Rigtigheden af et af de Indstævnte fremsat Anbringende om, at Citanten ikke har været i uafbrudt Besiddelse af det omhandlede Interimsbevis, fra han modtog det, ikke mod Citantens Benægtelse er godtgjort — som Følge af det Foranførte at have Krav paa Handelens Tilbagegang og Tilbagebetaling af det ved Aktietegningen erlagte Beløb med Renter som paastaaet, og hans Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger ville være at bestemme til 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

---

Færdig fra Trykkeriet den 20 Februar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

# Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

---

56. Aargang.

Højesteretsaaret 1912.

Nr. 57—59.

---

---

Torsdag den 13 Februar.

Nr. 343.      Restauratør **M. Knudsen** (Bagger)

mod

Sagfører **Fr. Høyer** (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Aarhus Bytings Dom af 16 November 1911: Indstævnte, Restauratør M. Knudsen, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Høyer, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1912: Appelindstævnte, Restauratør M. Knudsen, bør til Appellanten, Sagfører Fr. Høyer, betale i Erstatning for det Tab, denne har lidt dels ved, at der ikke i Tiden fra omtrent Midten af August Maaned 1910 til den 27 Oktober s. A. er afholdt Koncerter i de forommeldte Restaurationslokaler, dels ved at disse fra den sidstnævnte Dato til den 15 April 1911 have staaet ledige, et saadant Beløb, som bestemmes ved Skøn af uvillige af Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 3000 Kr., samt Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Hovedappellanten er fundet erstatningspligtig i det i Dommen nævnte Omfang. Efter de foreliggende Oplysninger maa imidlertid det Tab, der er tilføjet Kontraappellanten, anses at have været af forholdsvis ringe Betydning, og Erstatningen findes at kunne bestemmes til ialt 300 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Restauratør M. Knudsen, bør til Kontraappellanten, Sagfører Fr. Høyer, betale 300

Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra denne Højesteretsdoms Afsigelse, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 17 Marts 1910 oprettet Kontrakt udlejede Appellanten, Sagfører Fr. Høyer i Aarhus, fra April Flyttedag s. A. at regne til Appelindstævnte, Restauratør M. Knudsen, nu i Randers, nogle Restaurationslokaler i Ejendommen Strandvejen Nr. 36 i Aarhus, kaldet »Skansen«, for en til visse Procenter af Restaurationens Bruttoomsætning fastsat Lejeafgift, hvorhos Appelindstævnte i Godtgørelse for Centralvarme skulde betale et nærmere fastsat Beløb, der for det første Aar var bestemt til 500 Kr., og som skulde erlægges fjerdingaarsvis forud med en Fjerdedel hver 15 April, 15 Juli, 15 Oktober og 15 Januar. I Kontraktens Post 8 a bestemmes det derhos: »Lejeren er berettiget og forpligtet til i det Lejede at drive en 1ste Klasses Restauration med Koncert (Instrumentalmusik). Restaurationen skal lukkes Kl. 12 Aften, og naar der holdes Koncerter, skulle disse ophøre Kl. 11 Aften . . . .«, og i Post 12 hedder det: »Lejeren er pligtig uden Varsel eller Opsigelse og under Udkastelsestvang at fraflytte det Lejede, saafremt Lejen eller andre Afgifter ikke betales til rette Forfaldstid . . . . eller Bestemmelserne i Post 8 a ikke overholdes . . . . Lejeren bliver da pligtig skadesløst at erstatte Ejeren ethvert Tab, denne maatte lide«.

Efter Tiltrædelsen af Lejemaalet opsagde Appelindstævnte dette til Ophør til April Flyttedag f. A., og efter at Appellanten havde paa-begyndt et Søgmaal mod ham til Forbrydelse af Lejeretten paa Grund af Misligholdelse af hans Forpligtelser efter Kontraktens Post 8 a, tilskrev han ham den 13 Oktober 1910, at de kontraktmæssige Ydelser til Forfaldstid vilde være at erlægge paa hans Kontor, og da Appelindstævnte, der af den under 15 s. M. forfaldne Afgift for Centralvarme havde forudbetalt 50 Kr., først den 17 s. M. indbetalte den resterende Del af Afgiften, 75 Kr., anmodede Appellanten, der havde modtaget Beløbet under Forbehold, ham nogle Dage senere om i Henhold til Kontraktens Post 12 at fraflytte de lejede Lokaler, hvilken Anmodning Appelindstævnte den 27 s. M. tog til Følge, hvorefter Lokalerne henstod ledige i Resten af Halvaaret.

Idet Appellanten har anbragt, at Appelindstævnte har misbrugt sine Forpligtelser efter Kontraktens Post 8 a ved i Tiden fra medio Juli Maaned 1910 til Fraflytningdagen kun at lade afholde Koncert i 9 Dage i Træk, og at han saavel som Følge heraf som paa Grund af Udeblivelse udover Forfaldstid med den fornævnte Afgift i Medfør af Kontraktens Post 12 har forbrudt Lejeretten og er pligtig at yde ham Erstatning for lidt Tab, har han under nærværende Sag i første Instans



ved Aarhus Købstads ordinære Ret paastaaet Appelindstævnte tilpligtet i Erstatning for det Tab, han har lidt ved, at Restaurationen i Lejertiden ikke er dreven paa kontraktmæssig Maade, og ved, at den efter Fraflytningen har staaet ledig indtil den 15 April f. A., at betale ham et saadant Beløb, som maatte blive fastsat af Retten eller af uvillige Mænd. Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Appellantens Tiltale, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Der maa nu vel gives Appelindstævnte Medhold, forsaavidt han til Støtte for sin Frifindelsespaastand har gjort gældende, at der efter Bestemmelserne i Kontraktens Post 8 a ikke har paahvilet ham nogen Forpligtelse til daglig at lade afholde Koncerter i Restaurationslokalerne. Men efter Indholdet af nævnte Bestemmelse i Kontrakten i Forbindelse med, at Lejeafgiften var fastsat til visse Procenter af Bruttoindtægten, findes han dog at have været pligtig at drive Restaurationen med Afholdelse af Koncerter som et Led i Driften, og da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at han omtrent fra Midten af August Maaned 1910 ophørte med Afholdelse af Koncerter, maa han herved anses at have gjort sig skyldig i en væsenlig Misligholdelse af Kontrakten, hvorved bemærkes, at der ikke kan tillægges et af ham fremsat Anbringende om, at det har været umuligt for ham at skaffe tilfredsstillende Kræfter til Afholdelse af Koncerter, nogen Betydning. Appelindstævnte maa derfor anses pligtig at godtgøre Appellanten det Tab, denne har lidt ved, at der ikke i Tiden fra omtrent Midten af August Maaned 1910 til Fraflytningen den 27 Oktober næstefter er blevet afholdt Koncerter i Restaurationslokalerne, og da Appellanten allerede som Følge af den nævnte Misligholdelse i Medfør af Kontraktens Post 12 har været beføjet til at stille Krav om, at Appelindstævnte fraflyttede Lokalerne, maa denne efter samme Bestemmelse i Kontrakten være pligtig at godtgøre ham det Tab, han har lidt ved, at Lokalerne stod ledige fra den 27 Oktober 1910 indtil den 15 April f. A. Som Følge heraf vil Appelindstævnte være at dømme til i Erstatning for de i foranførte Henseender lidte Tab at betale Appellanten et saadant Beløb, som bestemmes ved Skøn af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 3000 Kr., hvortil Appellanten har ansat Tabet.

Efter Lejekontraktens Indhold vil Appelindstævnte have at godtgøre Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 14 Februar.

Nr. 368. Andelsselskabet »Saltbækvig« (Dietrichson)

mod

Entreprenør Chr. Sørensen (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at yde Erstatning for ikke at have leveret en Maskine rettidig.

Skanderborg Købstads og Hjlemslev-Gjern Herreders Gæsterets Dom af 21 April 1911: Citanten, Andelsselskabet »Saltbækvig«, bør være berettiget til mod Betaling af et Beløb af 2500 Kr. hos Indstævnte, Entreprenør Chr. Sørensen, at erholde udleveret til Brug den ovennævnte Motor med Snegl — derunder tillige specielt Nøglen til den Laas, hvormed Apparatet er aflaaet — og bør Indstævnte til Citanten foretage saadan Udlevering under en Skanderborg Købstads Kasse tilfaldende Mulkt af 20 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, men iøvrigt for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1912: I Henseende til den af Hovedappellanterne, Andelsselskabet »Saltbækvig«, nedlagte Paastand om Tilkendelse af 2000 Kr. hos Kontraappellanten, Entreprenør Chr. Sørensen, i Godtgørelse for Udgifter til Retsgebyrer m. m., afvises Sagen fra Gæsteretten. Forsaavidt Kontraappellanten under en daglig Mulkt af 20 Kr. til Skanderborg Købstads Kasse er tilpligtet mod Betaling af 2500 Kr. at udlevere Hovedappellanterne til Brug den ovenomhandlede Vindmotor med Snegl og i Forbindelse dermed Nøglen til den Laas, hvormed Maskinen er aflaaet, samt i Henseende til den ham med Hensyn til Hovedappellanternes Paastand om Skadeserstatning efter uvillige Mænds Skøn tillagte Frifindelse, bør Gæsteretsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke af Gæsteretsakten kan ses, at et af Højesteretssagfører Dietrichson for Hovedappellanterne den 16 December 1910 for Gæsteretten fremlagt, i Akten indlemmet Indlæg er skrevet paa behørig stemplet Papir, at et af Højesteretssagfører Henriques for Kontraappellanten den 17 Juli 1911 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir, og at det ikke af en af samme Sagfører den 20 November s. A. samme Steds fremlagt Tingsvidnebeskrivelse fremgaar, at en af ham under Tingsvidnet fremlagt, i Beskrivelsen indført Stævning er skreven paa behørig stemplet Papir. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret foreligger alene det Spørgsmaal til Afgørelse, om der kan tilkendes Appellanten Skades-

erstatning, fordi Indstævnte ikke har afleveret den i den indankede Dom ommeldte Maskine til fastsat Tid. I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at saadan Erstatning ikke er tilkendt Appellanten, og Dommen vil derfor i det Hele efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for de i Dommen ommeldte Udliveringer bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Andelsselskabet »Saltbækvig«, til Indstævnte, Entreprenør Chr. Sørensen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved skriftlig Kontrakt af 12\*) April 1907 med Tillægsbestemmelser af 15 Juni s. A. solgte Kontraappellanten, Entreprenør Chr. Sørensen i Skanderborg, til Hovedappellanterne, Andelsselskabet »Saltbækvig«, en Keglevindmotor med Snegl til Oppumpning af Vand, hvilken Maskine under en Dagmulk af 25 Kr. skulde leveres opstillet i fuldgod Stand færdig til Brug paa Hovedappellanternes Ejendom »Saltbækvig« inden Udgangen af September Maaned s. A. Af Købesummen, der var bestemt til 13,500 Kr., skulde 3000 Kr. betales, naar samtlige Materialier var udbragte til »Saltbækvig«; 2500 Kr. skulde betales, naar »Arbejdet« var fuldført og afgivet til Hovedappellanterne i kontraktmæssig Stand, medens Restbeløbet skulde erlægges i nærmere bestemte Afdrag. Endvidere indestod Kontraappellanten for, at »Anlæggets« Arbejdsevne var lig Halvdelen af to af ham tidligere til Hovedappellanterne leverede Tvillingmotorers samlede Arbejdsevne, saaledes at der, hvis dette ikke naaedes, i Købesummen skulde fradrages ligesaa mange Procent, som der manglede i den lovede Arbejdsevne. Den 18 Oktober 1907, paa hvilket Tidspunkt det første Afdrag paa Købesummen var berigtiget, tilbød Kontraappellanien at aflevere Maskinen, hvis Opstilling da var tilendebragt, til Hovedappellanterne, men da disse ikke vilde anerkende dens Kontraktmæssighed og derfor nægtede at udbetale Købesummens 2den Rate, 2500 Kr., fandt Afleveringen ikke Sted, hvorimod Kontraappellanten lod anbringe en Hængelaas, som forhindrede, at Maskinen kunde sættes i Gang. Kontraappellanten anlagde derefter ved Lands- over- samt Hof- og Stadsretten Sag mod Hovedappellanterne til Betaling af hele Restkøbesummen, 10,500 Kr., medens Hovedappellanterne under en Kontrasag søgte Kontraappellanten til Betaling af Dagmulκτη

\*) Skal formentlig være 16.

for den fra Leveringstiden indtil Kontrastævningens Dato, den 21 Marts 1908, forløbne Tid. Ved bemeldte Rets Dom af 6 Juli s. A. fastsloges det, at det ikke kunde paahvile Hovedappellanterne at betale Købesummens 2den Rate, forinden det ved sagkyndigt Skøn var godtgjort, at Maskinen var brugelig, og hvor stor Købesummen blev, navnlig om der efter dens saaledes konstaterede Ydeevne overhovedet vilde være at betale mere end den erlagte første Rate, hvorfor Hovedappellanterne, da Kontraappellanten ikke havde efterkommet deres Opfordring til at lade Maskinen undergive en sagkyndig Prøve i Henseende til Brugelighed og Ydeevne, blev frifundne for hans Tiltale; derimod tilpligtedes Kontraappellanten at betale Hovedappellanterne i Dagmulkter for Tiden fra den 1 til den 18 Oktober 1907 425 Kr. Denne Dom stadfæstedes under 18 Maj 1910 af Højesteret, der ikke fandt et over Maskinen efter Hof- og Stadsretsdommens Afsigelse afgivet Skøn fyldestgørende.

Under nærværende Sag har derefter Hovedappellanterne under Henvisning til, at Kontraappellanten siden Højesteretsdommens Afsigelse kun har ladet afholde en enkelt, den 23 August 1910 foretagen Prøve af den ovenomhandlede Vindmotor og Snegl, samt idet de har anbragt, at det efter Beskrivelsen af Prøven at dømme vil være nødvendigt gennem et helt Aar at afholde mange Prøver for at fastslaa Købesummens Størrelse, men at det, da Vandstanden paa deres Ejendom i de sidste 3 Aar er steget betydeligt, er af stor Interesse for dem snarest muligt at faa Maskinen afleveret til Brug, i 1ste Instans ved Skanderborg Købstad og Hjlemslev-Gjern Herreders Gæsteret paa-staaet Kontraappellanten under Dagmulkter tilpligtet, subsidiært mod Betaling af Købesummens 2den Rate, 2500 Kr., at udlevere dem Maskinen til Brug tillige med Nøglen til den Laas, hvormed den er aflaaet. Under en Kontinuationssag har Hovedappellanterne endvidere søgt Kontraappellanten dels til Betaling af en ved Skøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsat Skadeserstatning, fordi han ikke har afleveret Maskinen til fastsat Tid, dels til Betaling af 2000 Kr., som Hovedappellanterne i samme Anledning har maattet udlægge til Retsgebyrer, Skønforretninger m. m., tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontinuationsstævningens Dato, den 10 December 1910, indtil Betaling sker. Kontraappellanten paastod principalt saavel Hoved- som Kontinuationssagen afvist, hvorhos han subsidiært nedlagde Paastand om Frifindelse. Ved Gæsteretsdommen er i Hovedsagen Hovedappellanternes subsidiært nedlagte Paastand tagen til Følge, saaledes at Dagmulkten, der er tillagt Skanderborg Købstads Kasse, er bestemt til 20 Kr., hvorimod Kontraappellanten i Kontinuationssagen er frifunden for Hovedappellanternes Tiltale, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanterne, forsaavidt Hovedsagen angaar, har procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen og iøvrigt har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Kontraappellanten, der maa anses at have frafaldet sin Paastand om Hovedsagens Afvisning fra Gæsteretten, iøvrigt har gentaget sine for denne nedlagte Paastande.

Det maa anses at følge af den paagældende ovenanførte Bestemmelse i den mellem Parterne indgaaede Salgskontrakt, at Hovedappellanterne ere beføjede til mod at betale Købesummens 2den Rate,

2500 Kr., at forlange sig den omhandlede Motor med Snegl udleveret af Kontraappellanten, og idet der ikke vil kunne gives denne Medhold i, at der ved den ovennævnte Højesteretsdom maa anses anerkendt en Ret for ham til at beholde Maskinen, indtil Købesummens Størrelse efter stedfundne Prøver er fastsat, hvorimod det maa staa Hovedappellanterne frit at give Afkald paa den dem ifølge Dommen tilkommende Beføjelse til indtil videre at tilbageholde den ikke erlagte Del af Købesummen, maa det billiges, at Kontraappellanten ved Gæsteretsdommen under Dagmukt er tilpligtet mod Betaling af det nævnte Beløb at udlevere Hovedappellanterne Maskinen til Brug og i Forbindelse dermed Nøglen til den Laas, hvormed den er aflaaet. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Dagmukterne ligeledes tiltrædes, vil saaledes i den heromhandlede Henseende være at stadfæste.

Til Støtte for sin Paastand om Kontinuationssagens Afvisning har Kontraappellanten gjort gældende, at de under Sagen indtalte Krav alt er paakendte ved den i den tidligere mellem Parterne førte Sag afsagte Højesteretsdom. Medens der nu ikke vil kunne gives Kontraappellanten Medhold heri, forsaavidt angaar den Erstatning, som Hovedappellanterne har paastaaet fastsat ved Skøn af uvillige Mænd, maa det derimod anses uomtvistet, at Kravet paa 2000 Kr., over hvilket Hovedappellanterne har fremlagt en Specifikation, rejser sig fra Udgifter, som de har haft i bemeldte tidligere Sag, og som henhører under dennes Omkostninger. Da disse nu ved Højesteretsdommen ere ophævede, maa Hovedappellanterne anses ubeføjede til under nærværende Sag at æske Domstolenes Afgørelse af deres Krav paa bemeldte Beløb, hvorfor Sagen i Henseende til dette vil være at afvise fra Gæsteretten.

Hvad angaar den førstnævnte Erstatningsfordring, maa der vel efter det Foreliggende gaas ud fra, at Hovedappellanterne har lidt et Tab som Følge af, at de ikke har haft den omhandlede Vindmotor med Snegl til Raadighed til fastsat Tid, ligesom det maa antages at have paahvilet Kontraappellanten at drage Omsorg for Afholdelsen af de til Bedømmelse af Maskinens Kontraktmæssighed fornødne Prøver; men da det efter det Oplyste ikke findes udelukkende at kunne lægges Kontraappellanten til Last, at disse Prøver ikke hidtil har ført til noget afgørende Resultat, kan han ikke anses at have foraarsaget bemeldte Tab, og idet det derfor maa billiges, at han ved Gæsteretsdommen er frifunden i Henseende til den heromhandlede Del af Hovedappellanternes Paastand, vil Dommen ogsaa for saa vidt være at stadfæste.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det ikke af Gæsteretsakten kan ses, at et af Højesteretssagfører Dietrichson for Hovedappellanterne den 16 December 1910 for Gæsteretten fremlagt, i Akten indlemmet Indlæg er skrevet paa behørig stemplet Papir, at et af Højesteretssagfører Henriques for Kontraappellanten den 17 Juli 1911 for Overretten fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir, og at det ikke af en af samme Sagfører den 20 November s. A. samme Steds fremlagt Tingsvidnebeskrivelse fremgaar, at en af ham under Tingsvidnet fremlagt, i Beskrivelsen indført Stævning

er skreven paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 19 Februar.

Nr. 47.      Fotograf **T. S. Hermansen** (Hansen)

mod

Fabrikant **I. Brems** (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Misligholdelse af en Lejekontrakt.

Aarhus Bytings Dom af 29 September 1910: Kontracitanten, Fotograf Th. S. Hermansen, bør til Hovedcitanten, Fabrikant I. Brems af Viborg, betale 12,370 Kr. 85 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra 13 Februar 1908, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale, saavel i Hoved- som Kontrasag, fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Aarhus Købstads Fogedrets Kendelse af 7 Oktober 1910: Mod en Sikkerhedsstillelse af 4000 Kr. bør den begærede Forretning i Mangel af Betaling eller Sikkerhedsstillelse nyde Fremme som begært.

Aarhus Bytings Dom af 18 Maj 1911: Forommeldte Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Til Hovedcitanten, Fabrikant Brems, bør Kontracitanten, Fotograf Hermansen, betale 287 Kr. 58 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra 21 Oktober 1910, til Betaling sker, og Arrestforfølgningssagens Omkostninger med 25 Kr. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale fri at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1911: Gæsteretsdommen og den ovennævnte i Arrestforfølgningssagen afsagte Dom bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Hovedappellanten, Fotograf T. S. Hermansen, til Kontraappellanten, Fabrikant I. Brems, 200 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at efternævnte Dokumenter, nemlig: et den 11 September 1907 i Viborg Købstads ordinære Ret fremlagt Indlæg, hørende til den for Underretten den 14 Januar 1909 fremlagte Skønsakt, en i den for Underretten den 4 November 1909 fremlagte Skønsakt indlemmet, den 9 September s. A. inden Aarhus Byting fremlagt

Skønsbeskrivelse samt tvende for Underretten henholdsvis den 16 Juni 1910 og den 7 Juli s. A. fremlagte Vidnestævninger ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det indgaaede Lejemaal ikke kan betragtes som bortfaldet, fordi Lejekontrakten ved Tinglæsningen fik Retsanmærkning om de Ejendommen paahvilende Forhæftelser, eller fordi Tilladelsen til i det paagældende Lokale at forevise levende Billeder lød paa Kontraappellanten Brems Navn.

Efter Sagens Oplysninger var den paagældende Ejendom den 14 April 1907 i en saa ufuldført Tilstand, at Brems har savnet Berettigelse til som sket at kræve den stipulerede Leje betalt fra nævnte Dato, og det er ikke godtgjort, at Ejendommen blev bragt i brugelig Stand før hen paa Efteraaret 1907.

Den Omstændighed, at Brems har fremsat det ovennævnte uberettigede Forlangende, har imidlertid ikke kunnet give Hovedappellanten Hermansen Føje til at betragte sig som løst fra hele Kontraktsforholdet, hvorimod han, da Brems efter det Foreliggende ikke har gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse med Hensyn til Fremme af Byggeforetagendet og gentagne Gange havde opfordret ham til at tiltræde Lejemaalet, burde have tiltraadt det Lejede i ethvert Fald til Oktober Flyttedag 1907. Som Følge heraf maa han for sit Brud paa det indgaaede Lejemaal anses erstatningspligtig. Ved Fastsættelsen af Erstatningen er det i Dommen i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig antaget, at den i Lejekontraktens Post 6 indeholdte Bestemmelse ikke kan komme til Anvendelse, hvorimod Erstatningen vil være at fastsætte efter Rettens Skøn. Efter de foreliggende tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger og under Hensyn til, at Brems er forpligtet til at tilbagebetale Hermansen, hvad han har oppebaaret i Lejeafgift for Tiden indtil Oktober Flyttedag 1907, findes herefter Erstatningen at kunne bestemmes til ialt 10,000 Kroner med Renter fra den 13 Februar 1908. Arrestforretningen vil herefter, forsaavidt angaar nævnte Beløb, være at stadfæste, men iøvrigt være at ophæve, hvorhos Arrestforretningens Omkostninger blive at ophæve. Iøvrigt ville Parterne være at frifinde for hinandens Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Fotograf T. S. Hermansen, bør til Kontraappellanten, Fabrikant I. Brems, betale 10,000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Februar 1908, til Betaling sker, og bør den ovennævnte Arrestforretning forsaavidt ved Magt at

stande men iøvrigt være ophævet. Arrestforretningens Omkostninger ophæves. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 8 December 1906 indgik Hovedappellanten, Fotograf T. S. Hermansen i Aarhus, og Kontraappellanten, Fabrikant J. Brems i Viborg, en skriftlig Lejekontrakt, hvori det bl. a. hedder:

»1.

Jeg Brems udlejer herved til Fotograf Hermansen de Lokaler i min endnu ikke opførte Ejendom Matr. Nr. 227 og 228 paa Hjørnet af Gravene og Mathiasport i Viborg, som ere viste paa hoshæftede af os begge underskrevne Tegning, og som faar Indgang fra Gravene.

Lokalerne bestaar af en Forstue og en Sal med skraat Gulv, og de bygges med den Størrelse og den Indretning, som er vist paa Tegningen. Lokalerne bygges snarest muligt og indrettes paa bedste Maade og stilles til min (Hermansens) Disposition, saasnaart Bygningskommissionen, om dette maa være nødvendigt, giver Tilladelse til, at de maa tages i Brug.

Under Lejemaalet hører endvidere Brændselsrum efter Ejerens nærmere Anvisning og Adgang til en af Ejendommens Retirader.

Det Lejede overleveres Lejeren i forsvarlig Stand med hele Ruder og Nøgler til alle Dørene, og har han ved Fratrædelsen at aflevere det i samme Stand, hvoraf altsaa følger, at Lejeren i Lejetiden har den indvendige Vedligeholdelsespligt.

2.

Den aarlige Lejeafgift er fastsat til 2500 Kr., skriver to Tusinde fem Hundrede Kroner, der betales halvvaarsvis forud hver April og Oktober Flyttedag. Lejeafgiften begynder at løbe fra det Tidspunkt, da Ejeren har gjort Lokalerne fuldt færdige og meddelt Lejeren, at han har Bygningskommissionens Tilladelse, saafremt denne er fornøden til, at Salen maa tages i Brug til Fremvisning af levende Billeder, og senest 8 Dage efter dette Tidspunkt betaler Lejeren Lejeafgiften for Tiden indtil April Flyttedag 1907. Det bemærkes dog, at ved enhver Betaling har Hermansen 8 Løbedage, regnet fra Forfaldsdagen.

---

4.

Lejemaalet kan ikke fra nogen af Siderne opsiges til Ophør før til April Flyttedag 1917, men kan til denne Flyttedag og til enhver efterfølgende Oktober eller April Flyttedag fra en af Siderne opsiges



med et halvt Aars forudgaaende Varsel; det tilføjes dog, at hvis Koncessionen, der er meddelt Brems, og som Brems under hele Leje- og Fremlejetiden er forpligtet at stille til Hermansens eneraadende Disposition, skulde bortfalde af en Hermansen utilregnelig Grund, ophører Lejeforholdet uden nogen Opsigelse til den først indtræffende Flyttedag. Naar Opsigelse har fundet Sted, er Lejeren pligtig at finde sig i, at det Lejede tages i Øjesyn af Lysthavende.

## 5.

Skulde Lejeren nogensinde undlade prompte at betale den halv-aarlige Leje, eller skulde han ellers tilsidesætte sine Forpligtelser efter denne Kontrakt i nogen væsenlig Henseende, f. Eks. ved at ophøre at drive Biografteater i det Lejede, hvorved dog bemærkes, at Hermansen, uden at dette skal betragtes som Misligholdelse, har Ret til for en kortere Tid, dog ikke udover to Maaneder hvert Aar i Sommertiden at indstille Driften af Teatret i Lejetiden, er Ejeren berettiget til at forlange, at Lejeren paa Anfordring uden Opsigelse skal fraslytte det Lejede, og Ejeren kan i Vægningstilfælde lade ham udsætte ved Fogden.

## 6.

\* Ophører Lejemaalet paa Grund af Misligholdelse, er Lejeren pligtig at betale Lejeafgift indtil den Tid, til hvilken Lejemaalet kunde være lovligt opsagt, og denne Ydelse skal være at betragte som en kontraktmæssig Bøde, saaledes at det bliver uden Indvirkning derpaa om Ejeren inden denne Tids Udløb selv tager det Lejede i Brug eller bortlejer det til Andre, og om han overhovedet lider noget Tab ved Lejeforholdets Ophør.

## 8.

Lejeren skal være berettiget til at lade nærværende Lejeforhold tinglæse som Forhæftelse paa Ejendommen.

Ved Skrivelse af 9 April 1907 stillede Kontraappellanten de i Kontrakten ommeldte Lokaler til Hovedappellantens Disposition fra den 14 s. M. at regne, men hverken den sidstnævnte Dag eller senere tog Hovedappellantens Lokalerne i Brug, hvorimod han ved Skrivelse af 19 s. M. dels tilkendegav Kontraappellanten, at han ansaa sig berettiget til at hæve Lejemaalet og kræve Erstatning, dels under Forbehold af Ret til Tilbagesøgning tilbød Kontraappellanten Lejeafgift for Tiden fra den 14 s. M. til Oktober Flyttedag s. A. med 1264 Kr., som Kontraappellanten modtog, idet han i den af ham for Beløbet meddelte Tilstaaelse indføjede en Bemærkning om, at han nægtede at have misligholdt Kontrakten. Den 19 Oktober samme Aar tilbød Hovedappellanten paa tilsvarende Maade Lejeafgift for Halvaaret til April Flyttedag 1908 1250 Kr., som Kontraappellanten ligeledes modtog, idet han i sin Tilstaaelse indføjede en lignende Bemærkning som ved den første Lejebetaling.

Da Hovedappellanten stadig ikke tog Lokalerne i Brug, disponerede Kontraappellanten selv over dem, efter at han under 31 Januar 1908 havde tilskrevet Hovedappellanten saaledes:

»Da De stadig ikke har taget det af Dem hos mig lejede Biograftheater i Brug, gaar jeg ud fra, at De er enig i, at De har forbrudt Deres Ret efter Lejekontrakten, og jeg agter derfor at handle herefter, reserverende mig min Ret til Erstatning overensstemmende med Lejekontraktens Bestemmelser.«

Under nærværende fra Aarhus Købstads ordinære Ret hertil indankede Gæsteretssag har derefter Kontraappellanten i 1ste Instans søgt Hovedappellanten til Betaling af 22,500 Kr. som Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 13 Februar 1908, indtil Betaling sker. Hovedappellanten nedlagde derimod Paastaand om Frifindelse, hvorhos han under et Kontrasøgemaal paastod Kontraappellanten tilpligtet at tilbagebetale ham allerede betalte Lejebeløb af tilsammen 2500 Kr. tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 1250 Kr. fra den 19 April 1907 og af 1250 Kr. fra Oktober Flyttedag 1907. Ved Gæsteretsdommen blev Kontraappellanten overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Hovedappellantens Tiltale, medens Hovedappellanten tilpligtedes at betale Kontraappellanten en Erstatning af 12,370 Kr. 84 Øre tilligemed Renter deraf som paastaaet samt at godtgøre ham Processens Omkostninger i 1ste Instans med 200 Kr. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanten næst at paastaa Kontraappellsagen afvist — hvortil der dog ikke findes Føje — har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. Kontraappellanten har ligeledes gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande.

Overretssagfører J. B. Jørgensen, der har givet Møde for Hovedappellanten for Overretten saavel som under et ved Viborg Købstads ordinære Ret til Brug under nærværende Sag optaget Tingsvidne, har derhos her for Retten gentaget en af ham i 1ste Instans nedlagt Paastand om, at et af Overretssagfører B. Johnsen, der gav Møde under bemeldte Tingvidne for Kontraappellanten, benyttet Udtryk, for hvis Fremsættelse Johnsen ved Vidnedommerens Kendelse er anset efter D. L. 1—12, jfr. Frdn. 23 December 1735 § 3, mortificeres.

Til Sikkerhed for det Kontrappellanten ved Gæsteretsdommen tilkendte Beløb blev der paa hans Begæring under en, efter at Sagen af Hovedappellanten var indstævnet for Overretten, paabegyndt Fogedforretning, under hvilken han opgjorde sin Fordring, ifølge Gæsteretsdommen med Renter og Omkostninger til 14,481 Kr. 10 Øre, den 11 Oktober f. A., efter at han havde stillet en af Fogden forlangt Sikkerhed af 4000 Kr., foretaget Arrest i forskellige paa Hovedappellantens Bopæl i Aarhus beroende Løsøre effekter, der af Parterne ansættes til en Værdi af 14,500 Kr., og under en ved Aarhus Købstads ordinære Ret anlagt Sag paastod derefter Kontraappellanten Arresten stadfæstet og Hovedappellanten tilpligtet at godtgøre ham Arrestforretningens Omkostninger med 287 Kr. 58 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 Oktober f. A. Hovedappellanten paa-

stod derimod Arrestforretningen ophævet og sig frifunden for Kontraappellantens Tiltale, hvorhos han under en Kontrasag paastod Kontraappellanten tilpligtet i Anledning af Arrestforretningens Foretagelse at betale ham en Erstatning af 10,000 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 30 November f. A. Ved den i Sagen afsagte Underrettsdom blev Kontraappellanten overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Hovedappellantens Tiltale. Derimod toges Kontraappellantens Paastande til Følge, hvorhos Hovedappellanten tilpligtedes at godtgøre ham Forfølgningssagens Omkostninger med 25 Kr. Ved en af Hovedappellanten udtagen Kontinuationsappelstævning har han indanket ogsaa denne Sag her for Retten, hvor han har gentaget de af ham under bemeldte Sag i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Kontraappellanten har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Medens Kontraappellanten har gjort gældende, at Hovedappellanten, som, da Lejekontrakten oprettedes, drev adskillige Biograftheatre her i Landet, men som senere har afhændet dem til et Aktieselskab, har ønsket at frigøre sig for Lejemaalet, fordi han ikke længere mente, at Driften af et Biograftheater i Viborg kunde svare Regning for ham, og at han paaskød Lokalerne Ukontraktmæssighed som Grund til sin Vægring ved at vedstaa Kontrakten, har Hovedappellanten hævdet, at Lokalerne, da de den 14 April 1907 stilledes til hans Disposition, var i en saa mangelfuld Tilstand, at han har været berettiget til at træde tilbage fra Lejemaalet, hvorhos han har anbragt, at Kontraappellanten ikke, som forudsat ved Kontraktens Indgaaelse, har erhvervet en Bevilling, ifølge hvilken Hovedappellanten er berettiget til at drive Biograftheater i Lokalerne, samt at Kontraappellantens Ejendom i Viborg var behæftet med saa mange Byrder, hvorom Lejekontrakten ved Tinglæsningen modtog Retsanmærkning, at Hovedappellanten ogsaa af denne Grund maatte være løst fra Kontrakten.

Ligesom der nu ikke fra den Omstændighed, at den Ejendom, i hvilken de udlejede Lokaler findes, var behæftet, vil kunne søges nogen Hjemmel for Hovedappellanten til at betragte Lejemaalet som bortfaldet, saaledes kan det ej heller antages, at den Omstændighed, at Bevillingen til at forevise levende Billeder, da Lokalerne stilledes til Hovedappellantens Disposition, lød paa Kontraappellantens Navn, frembød nogen virkelig Hindring for, at Hovedappellanten kunde gøre Lejeretten frugtbringende, og der bliver herefter alene Spørgsmaal om, hvorvidt Lokalerne Tilstand har berettiget Hovedappellanten til at anse Kontrakten som hævet.

Til Oplysning i den anførte Henseende er der under Sagen fremlagt en Række den 14 April 1907 optagne Fotografier af Kontraappellantens Ejendom, og det fremgaar af disse, at Byggearbejdet den nævnte Dag langt fra var tilendebragt, idet Ejendommen, der bestaar af flere Etager, end ikke, bortset fra de under Sagen omhandlede Lokaler, var under Tag eller forsynet med Vinduer, hvorhos Bygningen var omgiven af Stilladser, ligesom der omkring Ejendommen henlaa Byggematerialer af forskellig Art. Imidlertid maa det dels ved en paa Hovedappellantens Foranstaltning optagen Skønsforretning, dels ved forskellige til Oplysning i Sagen optagne Vidneforklaringer i Forbindelse med de ommeldte Fotografier anses godtgjort, at de til Hovedappel-

lanten udlejede, til Biograftheater bestemte Lokaler var i alt Væsentligt færdiggjorte, saa at i hvert Fald Installeringen af Hovedappellantens Inventar saavel som af Lysanlægene, hvilke Arbejder maatte forudsættes at kræve nogen Tid, kunde tage deres Begyndelse, og vel fremgaar det af Sagen, at Politimesteren i Viborg endnu i en Skrivelse af 1 Maj s. A. havde udtalt, at han ikke kunde give Tilladelse til Forevisning af levende Billeder i Bygningen »i den nuværende Forfatning«, men da det, særlig ogsaa naar henses til, at Bygningskommissionens tilsynsførende Medlemmer havde givet deres Samtykke til Lokalernes Benyttelse efter deres Øjemed, ikke kan antages, at Politimesterens Forbud havde Hensyn til Hindringer af varig Art, findes det efter alt det Foreliggende at maatte statuere, at Hovedappellanten, om hvem det er ubestridt, at han ikke har stillet Krav om bestemte Manglers Afhjælpning, har savnet Føje til at paaberaabe sig Lokalernes Tilstand som Grund til Lejemaalets Ophævelse. Da nu Hovedappellantens Skrivelse af 19 April 1907 i Forbindelse med hans fortsatte Undladelse af at tage Lokalerne i Brug maatte give Kontraappellanten Føje til at gaa ud fra, at Hovedappellanten nægtede at vedstaa Lejemaalet, har Kontraappellanten været berettiget til som sket at disponere over Lokalerne og kræve Erstatning.

Med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse har Kontraappellanten gjort gældende, at den i Lejekontraktens Post 6 indeholdte Bestemmelse maa komme til Anvendelse, og han har herefter gjort Krav paa den for hele den resterende Lejetid betingede Afgift uden nogen Afkortning, men heri kan der ikke gives ham Medhold, idet den anførte Bestemmelse ikke kan antages at angaa andre Misligholdelser end Undladelse fra Hovedappellantens Side af at opfylde den ham i Lejetiden paahvilende Forpligtelse i Henseende til Betaling af Leje, Biograftheatrets Drift m. m., og navnlig ikke hans inden Indflytningen tilkendegivne Vægring ved overhovedet at vedstaa Kontrakten.

Derimod vil Hovedappellanten have at tilsvare Kontraappellanten foruden de alt erlagte 2514 Kr. den betingede Leje for Tiden fra April Flyttedag 1908 til April Flyttedag 1917 eller 22,500 Kr. med Fradrag dels af det Beløb, Kontraappellanten maa antages at kunne indvinde ved Lokalernes Benyttelse paa anden Maade i Tiden fra den 31 Januar 1908 til April Flyttedag 1917, dels af Udbyttet i samme Tidsrum af den ovenmeldte Bevilling til Forevisning af levende Billeder, dog saaledes, at der i disse Afdrag afkortes Udgiften til Lokalernes Omforandring. Da nu Lokalernes almindelige Lejeværdi under den fornævnte Skønsforretning er ansat til 1000 à 1200 Kr. aarlig, vil Lejeværdien, ansat til 1100 Kr. aarlig, i det sidstanførte Tidsrum udgøre 10,129 Kr. 15 Øre, og da Udgiften til Lokalernes Omforandring findes at kunne ækvivalere Værdien af Bevillingen i samme Tidsrum, er Hovedappellanten ved Gæsteretsdommen rettelig tilpligtet at betale Kontraappellanten en Erstatning af 12,370 Kr. 85 Øre, tillegemed Renter deraf som paastaaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Kontraappellanten i Henhold til det foranførte ligeledes rettelig er fri-funden for Hovedappellantens Tiltale, og hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Herefter vil den i Arrestforfølgningssagen, med Hensyn til hvilken

Hovedappellanten ikke har fremsat nogen særlig Indsigelse, afsagte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes tiltrædes, paa samme Maade være at stadfæste.

Da hverken det ovennævnte Tingsvidne eller den under samme afsagte Kendelse er indanket her for Retten, vil Overretssagfører Jørgensens Paastand om Mortifikation ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten findes Hovedappellanten at burde tilsvare Kontraappellanten med 200 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at efternævnte Dokumenter, nemlig:

et den 11 September 1907 i Viborg Købstads ordinære Ret fremlagt Indlæg, henhørende til den for Underretten den 14 Januar 1909 fremlagte Skønsakt,

en i den for Underretten den 4 November 1909 fremlagte Skønsakt indlemmet, den 9 September s. A. inden Aarhus Byting fremlagt Skønsbeskrivelse samt tvende for Underretten henholdsvis den 16 Juni 1910 og den 7 Juli s. A. fremlagte Vidnestævninger ikke er skrevne paa behørig stemplet Papir.

Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 193.                      Partikulier G. Høst (Møller)

mod

Højesteretssagfører H. Dietrichson samt Proprietærerne Anders Andersen, H. G. Høst og Niels Andersen. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Honorar for at have ledet et Landbrug.

Nørre-Sundby Købstads og Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 24 Marts 1911: Adcitationssagen afvises, og Indklagede Højesteretssagfører H. Dietrichson, København, betaler til de Adciterede, Gaardejerne Anders Andersen, Vadsholt, Niels Andersen, St. Tranget, og Bestyrer H. G. Høst, Gettrup, i Kost og Tæring 50 Kr. Saa betaler og Indstævnte til Citanten, Proprietær G. Høst, Vadsholt, et Beløb af 2400 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 September 1907, til Betaling sker. I Mulkt til Nørre-Sundby Købstads Kæmnerkasse betaler Indstævnte 10 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1911: Appellanten, Højesteretssagfører H. Dietrichson, bør for Tiltale af Appelind-

stævnte, Partikulier G. Høst, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Henseende til de Appellanten idømte Bøder bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appellanten for Underretten den 8 April 1910 fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stempelt Papir. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter sin processuelle Stilling foreligger Højesteret til Paakendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Partikulier G. Høst, 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Ejerne af Gjettrup Hovedgaard, Proprietær R. Ammitzbøll og hans Søster, Enkefru C. M. Schiøtz, vare komne i økonomiske Vanskeligheder, saa at de vare ude af Stand til at betale de forfaldne Renter af forskellige i Ejendommen indestaaende Prioriteter, blev der i Begyndelsen af Aaret 1896 foretaget Udlæg i Ejendommen for den i samme indestaaende første Prioritet, stor 220,000 Kr., og da det kunde forudses, at en Tvangsrealisation foruden at være fuldstændig ødelæggende for Familiens økonomiske Stilling vilde medføre, at de i Ejendommen indestaaende sekundære Prioriteter vilde gaa tabte, blev der i det Øjemed at afværge Tvangsrealisationen indledet nogle Forhandlinger mellem Appellanten, Højesteretssagfører H. Dietrichson i København, hvis Svigermoder havde en Kapital paa 20,000 Kr. indestaaende i Ejendommen paa tredje Prioritet, og to af Familiens Venner, nemlig nu afdøde Godsejer Ahlmann af Langholt og Appelindstævnte, Partikulier G. Høst i Nørresundby, der dengang ejede Vadsholt og var Nabo til Ejerne af Gjettrup. Efter at der derpaa under 2 April s. A. af Ejerne af sidstnævnte Ejendom var meddelt nævnte tre Mænd Generalfuldmagt til at administrere og under visse nærmere Betingelser sælge Ejendommen, lykkedes det Appellanten at formaa Indehaveren af Første-Prioriteten til mod et Afdrag af 60,000 Kr., der tilvejebragtes ved i Aalborg Bys og Omegns Sparekasse at optage et Prioritetslaan af nævnte Størrelse, ikke blot at give Afkald paa forfaldne Renter og et Beløb af 10,000 Kr. af selve Kapitalen, men ogsaa for en længere Aarrække at nedsætte Renten fra  $4\frac{1}{2}$  pCt. til  $3\frac{3}{4}$  pCt., hvorhos Appellanten foruden at formaa de øvrige Panthavere til at

indrømme forskellige Rentelettelser endvidere i Forening med sin Kompagnon, Højesteretssagfører Shaw i København, for at sætte Ejendommen i Drift indskød en Kapital paa 10,000 Kr., for hvilken der blev givet Pant i Ejendommen næst fornævnte tvende Prioriteter paa tilsammen 210,000 Kr., og Administratorerne besluttede derefter at lade den hidtilværende Forpagter af Ejendommen, nemlig en Søn af den ene af Ejerne, fortsætte Forpagtningen, der overlodes ham paa betydelig gunstigere Vilkaar end tidligere.

I Begyndelsen af Aaret 1900 viste det sig imidlertid, at Forpagteren i høj Grad havde forsømt Ejendommen og navnlig forringet dens Besætning, og efter at han derfor af Administratorerne var udsat af Forpagtningen, blev Ledelsen af Ejendommens Drift overladt til Appelindstævnte G. Høst, idet hans Søn, Appelindstævnte H. G. Høst, nu Ejer af Vadsholt, dog et Aarstid efter blev ansat som Forvalter paa Gaarden, og da det var nødvendigt at indskyde en Kapital for paany at sætte Ejendommen i Drift, indskød Appellanten det nødvendige Beløb, idet han for at skaffe sig Sikkerhed for Beløbet under en Udlægsforretning i Ejendommen, som han den 24 April 1900 i nævnte Øjemed lod afholde for det forannævnte Prioritetslaan paa 10,000 Kr., lod Ejendommen udlægge til brugelig Pant for ham og hans fornævnte Kompagnon.

Efter at Administrationen af Ejendommen derpaa var bleven fortsat i de følgende Aar, samt efter at der herunder ved Frasalg af nogle Parceller af Ejendommen var blevet afdraget 50,000 Kr. paa de i Ejendommen indestaaende tvende første Prioriteter, lykkedes det i Begyndelsen af Aaret 1907 at sælge Ejendommen til et Konsortium bestaaende af de Appelindstævnte, fornævnte H. G. Høst, Proprietær Niels Andersen nu af Lengsholm og Gaardejer Anders Andersen nu af Rottrup, for en Købesum af 243,000 Kr., hvorved der opnaaedes et saa gunstigt Resultat af Administrationen, at der ikke blot opnaaedes Dækning for Prioriteterne og Appellantens Udlæg til Ejendommen — efter hvad Appellanten har anbragt, dog med Undtagelse af nogle Renterestancer til et Beløb af nogle Tusinde Kroner — men at der endog kunde udbetales Ejerne af Gjettrup et Beløb af ca. 8000 Kr.

Ved Appelindstævnte G. Høsts Antagelse som Driftsleder af Ejendommen blev der, som det maa antages, tilsagt ham »et godt Honorar«, hvis det lykkedes at faa »et rigtigt godt Resultat« ud af Administrationen, medens han i modsat Fald maatte nøjes med et ringere Vederlag, og i de følgende Aar omtalte Appellanten i forskellige Breve til G. Høst gentagne Gange Honoraret, idet han bl. a. i et Brev af 4 Januar 1905 udtalte, at hvis Ejendommen kunde sælges for 250,000 Kr. »kunde der blive et klækkeligt Honorar baade til Dem og til mig for vort Arbejde og Risiko«, og i et Brev af 6 Februar 1907, at, hvis nogle indledede Forhandlinger om Salg af Ejendommen gik i Orden, skulde Køberen foruden de i Ejendommen indestaaende Prioriteter, der med paaløbne Renter androg et samlet Beløb af ca. 240,000 Kr., tilsvare Høst et saadant Beløb for hans Ulejlighed med Gaarden i de forløbne Aar, at han i Forbindelse med, hvad han mulig allerede havde beregnet sig herfor, erholdt et Honorar af ialt mindst 3000 Kr. I

Overensstemmelse med det Høst saaledes givne Tilsagn forlangte Appellanten under Salgsforhandlingerne med det fornævnte Konsortium, at dette skulde tilsvare Høst hans tilgodehavende Honorar efter nærmere Aftale med ham, og efter at Konsortiet i et Brev af 19 Marts 1907 var indgaaet herpaa, idet det tog et Forbehold om, at Honoraret ikke maatte overstige 3000 Kr., og at der alene skulde udredes den Del heraf, som Høst ikke alt havde oppebaaret, svarede Appellanten Konsortiet i et Brev af 20 s. M., at han fastholdt sit ovennævnte Forlangende, samt at han havde modtaget en Meddelelse fra Høst om, at han i de 7 Aar, han havde administreret Ejendommen, havde beregnet sig og oppebaaret 600 til 700 Kr. aarlig for Administrationen, men at han forlangte et yderligere Vederlag uden dog at opgive, hvormeget han forlangte, hvorfor Appellanten henviste Konsortiet til at forhandle direkte med Høst, hvorefter Konsortiet i et Brev af 25 s. M. indgik herpaa.

Appelindstævnte G. Høst nægtede imidlertid at indlade sig i nogen- somhelst Forhandling med Konsortiet, og han har derefter under nær- værende, fra Nørresundby Købstads og Kær Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag under Anbringende af, at han fra den 24 April 1900, da den ovennævnte Udlægsforretning foretoges, og indtil Gaardens Salg i Foraaret 1907 har ledet Driften af Ejendommen for Appellan- tens Regning, i første Instans paastaaet Appellanten tilpligtet at betale ham i Honorar for nævnte 7 Aar ialt 7000 Kr. med Fradrag af de af ham oppebaarne Beløb af 4600 Kr. eller til Rest 2400 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 September 1907, indtil Betaling sker. Appellanten paastod sig derimod princi- palt frifunden for Appelindstævnte G. Høsts Tiltale, hvorhos han efter Stævning til de fornævnte Medlemmer af Konsortiet — der tillige ind- varsledes for at varetage deres Interesse — nedlagde en subsidær Paastand om, at de in solidum tilpligtedes at betale G. Høst det Beløb, som denne maatte findes at have tilgode hos ham. Ved Under- retsdommen er Appelindstævnte G. Høsts Paastand tagen til Følge, og idet den af Appellanten mod Konsortiet anlagte Sag er afvist, er han i Overensstemmelse med Konsortiets derom nedlagte Paastand tilpligtet at betale dette i Kost og Tæring 50 Kr., hvorhos han for under Pro- ceduren at have brugt Udtrykkene »dundrende Løgn« og »tarveligt Prokurator kneb« i Medfør af D. L. 1—12—2, jfr. Fr. 23 December 1735, er anset med en Bøde af 10 Kr. til Nørresundby Købstads Kæmnerkasse og en lige Bøde til Justitskassen. Sagen er nu af Ap- pellanten ved Stævning til G. Høst og fornævnte Medlemmer af Kon- sortiet indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande og derhos paastaaet sig frifunden for de ham ikendte Bøder, hvorimod Appelindstævnte G. Høst har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse. Ingen af de andre Appelindstævnte have givet Møde for Overretten.

Da nu den ovennævnte Udlægsforretning, som meldt, maa antages alene at have haft til Formaal at skaffe Appellanten Sikkerhed for de Forstrækninger, som han maatte indskyde i Ejendommen, samt da der intet er oplyst, der kunde støtte en Antagelse af, at Appelindstævnte G. Høst efter Udlægsforrettningens Foretagelse med Hensyn til Drifts-



ledelsen af Ejendommen er bleven betragtet som Appellantens Repræsentant, hvorimod Sagens Oplysninger endog pege paa, at Udlægsforretningen ikke har bevirket nogen Forandring i det bestaaende Administrationsforhold, vil der ikke mod Appellantens Benægtelse kunne gaas ud fra, at der paahviler ham nogen personlig Forpligtelse til at udrede det ommeldte Honorar, og han vil derfor være at frifinde for Appelindstævnte G. Høsts Tiltale i denne Sag.

Forsaavidt Medlemmerne af det fornævnte Konsortium have paa-staaet det mod dem anlagte Adcitationssøgsmaal afvist, vil der ikke kunne gives dem Medhold i, at Søgsmaalet ikke staar i en saadan Forbindelse med Hovedsagen, at de have kunnet adciteres under Sagen, og idet deres nævnte Paastand derfor ikke vil kunne tages til Følge, bliver der ej heller Spørgsmaal om at tilkende dem noget Beløb i Kost og Tæring.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de Appellanten ikendte Bøder vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appellanten for Underretten den 8 April 1910 fremlagt Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir; men iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 424.

Advokat Halkier

mod

**Karl Axel Vilhelm Pedersen og Peter Christian Pedersen**  
(Def. Liebe),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1912: Arresterne Karl Axel Vilhelm Pedersen og Peter Christian Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Becker og Godsken, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at de Tiltalte under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør have erkendt, at de begge den omhandlede Aften have været inde i Gaarden til Ejendommen

Saksogade Nr. 25, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt denne efter den skete Indstævning foreligger til Paakendelse,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Karl Axel Vilhelm Pedersen og Peter Christian Pedersen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arresterne Karl Axel Vilhelm Pedersen og Peter Christian Pedersen tiltales for Røveri; Førstnævnte er født den 8 August 1889 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 12 April 1910 efter Straffelovens §§ 229, 4de Stk., og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; Sidstnævnte er født den 31 Marts 1891 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 4 Maj 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 11 April 1908 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Januar 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Højesterets Dom af 27 Januar 1911 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem Fredagen den 13 og Lørdagen den 14 September d. A. anmeldte Jord- og Betonarbejder Per August Johansen paa Vesterbros Politistation, at han umiddelbart forud var blevet overfaldet af 2 ham ubekendte Mandspersoner, og hans Penge ham frarøvede. Anmelderen var i Følge med Bud Jens Mathiasen, og efter de af denne og af Vicevært Eriksens Hustru, Ferdinandine Thorup, der var kommet til under Overfaldet, givne Oplysninger, blev Arresterne anholdte den 4 Oktober d. A.

Anmelderen har nærmere forklaret Følgende:

Efter at han den 13 September d. A. ved Fyraften paa sit Arbejdssted — hvor han havde arbejdet ca. 5 Uger — havde faaet udbetalt sin Ugeløn med 30 Kroner og efter i sit Hjem og andetsteds at have udbetalt heraf ca. 9 Kroner, gik han, der ellers er ædruelig, ud og drak, fordi han var Uvenner med sin Husholderske. Han besøgte flere Beværtninger, og om Natten ved 1—2-Tiden kom han alene gennem Saksogade, hvor han i Nærheden af Mathæusgade gik ind i en Gaard for at lade sit Vand. Her blev han overfaldet af 2 Per-

soner, der greb fat i ham og begyndte at undersøge hans Lommer, og da han protesterede herimod, greb den ene Person ham i Halsen, hvoraf han endnu flere Dage efter var øm; han blev væltet omkuld og fik et Slag under venstre Øje, hvorefter Personerne fratog ham hans Portemonnæ, der da, efter hvad han kan have brugt i Aftenens Løb, maa have indeholdt en 17—18 Kroner eller maaske lidt mindre.

De 2 Personer løb saa ud af Gaarden, og efter at være kommen paa Benene løb han efter dem og traf udenfor Porten ovennævnte Bud Mathiasen, hvem han fortalte det Passerede. Han var, da han gik i Saksogade, meget beruset, og han har ikke nogen sikker Erindring om, hvad der passerede umiddelbart før Overfaldet, men han husker tydeligt, hvad han har forklaret om dette, og at han, medens de 2 Personer øvede Vold mod ham, mærkede, at hans Portemonnæ, som han havde i sin venstre Benklædelomme, blev greben af den ene af Personerne og revet ud af Lommen.

Politibetjentene 518, Ousted, og 328, Rothmann, der af ovennævnte Vicevært Eriksens Hustru blev tilkaldt, og som derefter talte med Anmelderen, have forklaret, at denne, der gav en med Anmeldelsen stemmende Beretning om det Passerede, var paavirket af Spiritus, men ikke mere, end at de henviste ham til at gaa paa Stationen og gøre Anmeldelse, og Overbetjent Skurup, der havde Vagt og modtog den foreløbige Anmeldelse, har forklaret, at Anmelderen var ikke saa lidt beruset, men dog ikke mere, end at han kunde gøre Rede for, hvad der var passeret ham.

Endelig bemærkes med Hensyn til Anmelderens Forhold, at hans Husholderske har forklaret, at hun har sammenlevet med ham i 11 Aar og i den Tid aldrig har set ham paavirket af Spiritus.

Bud Mathiasen har under Ed forklaret Følgende:

Den 13 September kom han i Kafé »Nutiden« i Saksogade Nr. 4 i Selskab med Arrestanterne, som han ikke forud kendte, og spillede Kort med dem; de var noget paavirkede af Spiritus, men ingenlunde berusede. Karl Pedersen (der er Murer) var iført hvide Benklæder, medens Peter Pedersen bar et blaat Jakkesæt. Ved Lukketid fulgtes de alle 3 op ad Saksogade, hvor de mødte Anmelderen, der var meget beruset. Han tiltalte Arrestanterne, der lod til at kende ham og nævnede ham ved Navn, og han tilbød at give Drikkevarer hos Hørkræmmeren i Nr. 25 i Gaden, hvorhen de fulgtes. Der gik Karl Pedersen ind i Gaarden med Anmelderen, men da det varede noget længe, inden de kom ud, gik Mathiasen ogsaa ind i Gaarden og saa der, at Karl Pedersen og Anmelderen var i Slagsmaal. Da Mathiasen ikke vilde blande sig deri, gik han atter ud paa Gaden og sagde til Peter Pedersen, at de 2 andre var i Slagsmaal, og Peter Pedersen løb saa derind. Kort efter kom en Dame og en Herre og gik ind i Porten, og lidt efter kom Damen løbende ud og raabte paa Politi. I samme Øjeblik kom Arrestanterne løbende ud og forsvandt ned ad Saksogade, og derefter kom Anmelderen ud og sagde, at Arrestanterne havde røvet hans Portemonnæ med 23 Kr., hvorpaa han og Mathiasen gik sammen til Politistationen.

Vicevært Eriksens Hustru har edelig forklaret Følgende:

Da hun, der bor i Saksogade Nr. 25, den anførte Nat kom gaaende i Gaden, noget før hun gik hjem, mødte hun Anmelderen, Bud Mathiasen, Arrestanten Karl Pedersen og en fjerde Person af Størrelse som Arrestanten Peter Pedersen, gaaende i Retning mod Nr. 25, de forsvandt i en Port, uden at hun paa Grund af Afstanden kunde se hvilken. Da hun og hendes Mand noget efter fulgtes hjem og gik ind ad Porten til Nr. 25, stod Mathiasen ved Indgangen, og da hun kom ud i Gaarden, saa hun, at 2 Personer havde overfaldet en tredje.

Den ene af de to, der var iført helt mørkt Tøj, laa hen over den Overfaldne, som var Anmelderen, og holdt med den ene Haand denne i Struben, medens han med den anden Haand holdt Anmelderens Arm bøjet tilbage; den anden Person, der var iført hvide Benklæder, gennemrodede Anmelderens Lommer. Da hun spurgte, hvad der foregik, sprang de begge op og løb ud af Gaarden, idet Personen med de hvide Benklæder gav hende et Slag i Ansigtet. Hun løb efter dem ud paa Gaden, og medens hendes Mand forfulgte dem, tilkaldte hun de fornævnte Betjente. Hun har i Arrestanten, Karl Pedersen, som hun forud kendte af Udseende, bestemt genkendt Personen med de hvide Benklæder, medens hun ikke har kunnet genkende Arrestanten Peter Pedersen, om end hans Størrelse og øvrige Udseende passer paa Personen i det mørke Tøj.

Vicevært Axel Eriksen har forklaret, at da han ved den paagældende Lejlighed kom hjem sammen med sin Kone, som han kort forud havde truffet paa Gaden, raabte hun, der gik først ind ad Porten, at han skulde skynde sig, da der var nogen, der sloges i Gaarden. Da han kom ind i Porten, kom en Person løbende fra Gaarden, greb ham i den ene Arm og slog ham i Ansigtet, og idet han vendte sig om, kom en anden Person løbende ud og greb ham i den anden Arm, hvorefter begge Personerne, hvoraf den ene var iført hvide Benklæder, løb ud af Porten. Straks efter kom Anmelderen ud og fortalte, at han var frarøvet sine Penge. Eriksen forfulgte de 2 Personer, der var et Par unge Mennesker, der kunde se ud som Arrestanterne, men de forsvandt for ham.

Arrestanterne har nægtet sig skyldige i det ovenomhandlede dem paasigtede Forhold.

Karl Pedersen har erkendt, at han den paagældende Aften spillede Kort i Kafé »Nutiden« med Vidnet Mathiasen, men han har benægtet, at de fulgtes derfra, idet Mathiasen blev staaende og talte med Opvarteren i Beværtningen, medens han og Peter Petersen, der er hans Broder, fulgtes til Mathæusgade, hvor de skiltes, hvorefter han gik videre ad Saxogade til sin Bopæl i Nr. 82, han har derhos benægtet, at han den Aften var iført hvide Benklæder, som han ellers plejer at have paa, naar han arbejder.

Peter Pedersen har fra først af og i en Række Forhør benægtet, at han den paagældende Aften var sammen med Medarrestanten og Vidnet Mathiasen i den nævnte Beværtning, men har derefter erkendt, at dette er rigtigt, og forklaret, at de, da de forlod Beværtningen, skiltes, og at han gik lige til sit Hjem i Dannebrogsgade.

Opvarteren i nævnte Beværtning, Lars Christian Larsen, har imid-

lertid forklaret, at de to Personer, der den anførte Aften spillede Kort i Beværtningen med Mathiasen, som han kender, gik sammen med denne ved Lukketid, samt at han ikke har indladt sig i Samtale med Mathiasen, inden denne forlod Beværtningen.

Samme Vidne og Indehaveren af Beværtningen, Gæstgiver Henrik Rosenkvist, har derhos forklaret, at den ene af de omforklarede 2 Personer, hvem Arrestanterne efter Størrelsen og hele Habitus ganske ligner, havde hvide Benklæder paa.

Tjenestepige Anna Johansen, der tjener i Beværtningen, har under Ed forklaret, at Arrestanterne, som hun kender, den anførte Aften forlod Beværtningen i Følge med Mathiasen, hvem hun senere meddelte, hvem Arrestanterne er, og endelig har Tjenestepige Valborg Hoffmann, der ligeledes tjener i Beværtningen, under Ed forklaret, at hun, der havde fri den paagældende Aften, paa Vej til sit Hjem i Saksogade Nr. 19 ved Lukketid saa Arrestanterne, som hun kender, i Følge med Mathiasen gaa op ad Saksogade, samt at Karl Pedersen havde hvide Benklæder paa, medens Peter Pedersen bar blaat Jakkesæt.

Efter Anmelderens og de øvrige foranførte Vidneforklaringer og under Hensyn til Arrestanternes aabenbart usandfærdige Forklaringer samt i Betragtning af deres Fortid findes det uden Betænkelighed at anse Arrestanterne for at have i Forening ved personlig Vold frataget Anmelderen hans Portemonnæ med Indhold.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar.

Nr. 431. Højesteretssagfører Dietrichson

mod

**Johan Peter Nilsson, kaldet Roos**  
(Def. Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Udvisningstilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1912: Arrestanten Johan Peter Nilsson, kaldet Roos, bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Peter Nilsson, kaldet Roos, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Harboe 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johan Peter Nilsson, kaldet Roos, hvis opgivne Alder af 55 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som senest er anset: ved Rettens Dom af 19 September 1911 efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 8 Maaneder, og ved Rettens Dom af 4 Juni 1912 efter Lov af 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, med Tvangsarbejde i 180 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om at have overtraadt et ham den 2 d. M. ved hans Oversendelse til Malmø til Københavns Politis Protokol over hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet, idet han den 12 d. M. uden Tilladelse er vendt tilbage her til Staden, hvor han har opholdt sig til sin Anholdelse under nærværende Sag den 13 d. M., vil han være at anse efter Lov af 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

---

Torsdag den 20 Februar.

Nr. 184. Direktør Chr. Jensen og Sogneraadet for Øls-Hørby-Døstrup Kommune (Asmussen)

mod

Grosserer Jens Emil Juhl eller nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke Emma Albertine Juhl, født Fischer (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Panterets Bortfald som Følge af den personlige Fordrings Forældelse.

Rinds Gislum Herreders ordinære Rets Dom af 15 September 1910: Indstævnte, Direktør Chr. Jensen, Hostrup Huse, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer Jens Emil Juhl, i København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1911: Appellanten, Grosserer Jens Emil Juhl, bør i Mangel af Betaling af 472 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 December 1874, indtil Betaling sker, være berettiget til for dette Beløb med de anførte Renter at søge Dækning ved Udlæg i og Forauktionering af den ved den ovennævnte Obligation af 24 November 1874 pantsatte Ejendom Matr. Nr. 2 c af Hostrupgaard. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

### Højesterets Dom.

Foruden Direktør Chr. Jensen er ogsaa Sogneraadet for Øls Hørby-Døstrup Kommune optraadt som Appellant for Højesteret, men har ikke fremsat nogen særlig Paastand. Efter at Sagen var paastævnet for Højesteret, er Grosserer Juhl afgaaet ved Døden, og hans Enke, Emma Albertine Juhl, født Fischer, der hensidder i uskiftet Bo, er indtraadt i hans Sted som Part. Det er uomtvistet, at den i den indankede Dom omhandlede Panteobligation, af hvis Paalydende der aldrig skal være betalt eller krævet Renter, og om hvis Tilværelse hverken Debitor eller Kreditor i Følge deres Svar paa Forespørgsler, som Appellanten Jensen i Begyndelsen af Aaret 1907 lod rette til dem, den Gang havde bevaret nogen Erindring, som Gældsbevægelse er forældet i Henhold til D. L. 5—14—4. Hverken denne Bestemmelse eller Lovgivningen iøvrigt giver derhos Føje til desuagtet at anse den til Sikkerhed for Gælden givne Underpanteret i Ejendommen Matr. Nr. 2 c af Hostrupgaard for bevaret, idet der navnlig ikke er oplyst noget, paa Grundlag af hvilket Panteretten kunde anses særligt opretholdt uafhængigt af den ommeldte Forældelse. Som Følge heraf vil Appellanten Jensen efter den nedlagte Paastand være at frifinde, og da Herredstingsdommen har dette Resultat, vil denne Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger der efter Sagens processuelle Stilling ikke kan blive Spørgsmaal om at forandre til Fordel for bemeldte Appellant, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ind-

stævnte, Grosserer Jens Emil Juhls Enke, Emma Albertine Juhl, født Fischer, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Appellanten, Grosserer Jens Emil Juhl i København, havde faaet forskellige, væsentlig fra kontante Forstrækninger hidrørende Fordringer paa Landinspektør G. Simesen, ligeledes i København, der ikke var i Stand til at betale Gælden — ialt 236 Rigsdaler — eller til at paavise noget Aktiv, der kunde yde Appellanten Fyldestgørelse, meddelte Simesen under 24 November 1874 Appellanten Obligation for Gælden. Ved denne Obligation erkendte Simesen at være Appellanten 236 Rigsdaler skyldig, som han forpligtede sig til fra 11 December at forrente med 5 pCt. aarligt, at erlægge med Halvdelen hver 11 Juni og 11 December, og til skadesløst at tilbagebetale efter »Aars« forudgaaet Opsigelse, hvorhos han til Sikkerhed for skadesløs Betaling af Kapital, Renter og Omkostninger meddelte Appellanten Panteret næstefter tidligere tinglæste Forhæftelser — hvilke ifølge en Obligationen ved Tinglæsningen meddelt Retsanmærkning udgjorde ialt 2130 Rigsdaler — i sin Ejendom Matr. Nr. 2 c af Hostrupgaarde, Hørby Sogn. Obligationen, der tinglæstes den 8 December 1874, og som ikke senere er indfriet, hvorhos der ingensinde er betalt Renter af Gælden efter samme, er paa Appellantens Foranledning ved en den 21 Oktober 1909 inden Rinds-Gislum Herreders Ret afsagt Dom mortificeret, idet den efter hans Anbringende enten er bortkommen for ham eller muligvis ikke modtaget tilbage efter stedfunden Tinglæsning.

Under nærværende fra Rinds-Gislum Herreders ordinære Ret her til indankede Sag har Appellanten i 1ste Instans i Henhold til Forligsklage af 5 November 1909 efter Stævning til Pantets nuværende Ejer, Direktør Chr. Jensen af Hostruphuse, paastaaet sig kendt berettiget til i Mangel af Betaling af Pantegælden, 472 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. fra 11 December 1874, at søge Dækning ved Udlæg i og Forauktionering af den nævnte Ejendom Matr. Nr. 2 c af Hostrupgaarde. Da Appelindstævnte i Overensstemmelse med sin derom nedlagte Paa-stand ved Underretsdommen er frifunden for Appellantens Tiltale, er Sagen nu af denne efter Stævning dels til fornævnte Direktør Chr. Jensen, dels til Sogneraadet for Øls-Hørby-Døstrup Kommune, af hvilket Jensen har købt den paagældende Ejendom, hvorfor han har ladet Retstrætten denuncere for det, indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Appelindstævnte Jensen tilpligtet i Mangel af Betaling af ovennævnte Beløb med Renter som anført at taale, at der for Beløbet med Renter og Omkostninger foretages Udlæg til Forauktionering i oftnævnte Ejendom. De Appelindstævnte have procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen og derhos nedlagt en subsidiær Paa-stand.

Ved Tinglæsningen af Appelindstævnte Jensens Skøde paa Ejendommen den 13 Juni 1907 er der meddelt Skødet Retsanmærkning



om, at Ejendommen hæfter for 236 Rigsdaler til Jens Juhl, hvorimod der ikke er oplyst noget Forhold fra nævnte Appellindstævntes eller hans Forgængeres Side, der kunde opfattes som en Anerkendelse af Gælden.

Vel maa nu den personlige Fordring ifølge den ovennævnte Panteobligation anses bortfalden i Medfør af D. L. 5—14—4; men da det ikke kan antages, at den anførte Bestemmelse i D. L. er anvendelig paa den ved Obligationen stiftede Panteret, eller at den personlige Fordrings Forældelse har medført Panterettens Bortfald, maa Pantetretten anses fremdeles bestaaende.

Herefter vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at Bestemmelserne i Fdg. 12 Marts 1790 ikke kunne komme Appellindstævnte som den pantsatte Ejendoms Ejer tilgode.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 179. Fhv. Bankdirektør **C. Nielsen** (V. Kondrup)

mod

By- og Herredsfuldmægtig, Justitsraad **C. Ewald** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om Afdragene paa et Kreditforeningslaan, hvilende paa en af Appellanten solgt Ejendom, burde komme Køberen, der overtog Laanet, eller Appellanten tilgode.

Løgstør Købstads og Aars og Slet Herreds ordinære Rets Dom af 23 Februar 1910: Indstævnte, Justitsraad, By- og Herredsfuldmægtig C. Ewald, Løgstør, bør til Citanten fhv. Bankdirektør C. Nielsen, København, betale 556 Kr. 52 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 13 April 1908 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1911: Kontraappellanten, By- og Herredsfuldmægtig, Justitsraad C. Ewald, bør til Hovedappellanten, forhenværende Bankdirektør C. Nielsen, betale 189 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13 April 1909, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der forelægges Overretssagfører V. Kondrup en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til

det af ham den 5 September 1910 for Overretten fremlagte Indlæg. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført var det Kreditforeningslaan, oprindelig stort 14,000 Kroner, som Hotelejer Jensen ved den i Sagen ommeldte Handel overtog, af Appellanten ved Afdrag nedbragt til 13,504 Kroner 19 Øre, og kunde derfor ikke i Indstævntes Opgørelse med Appellanten regnes Jensen tilgode med noget højere Beløb, idet de betalte Afdrag ikke uden Vedtagelse i Slutsedlen eller anden Aftale, hvormod Intet er bevist, kunde komme Køberen af Pantet tilgode, ligesaa lidt som saadant kunde sluttes af, at Laanets Reservefondsandel ved Slutsedlen udtrykkelig forbeholdtes Appellanten.

Da Dommen med Føje har forkastet de af Indstævnte til Støtte for hans Paastand iøvrigt anførte Grunde, vil Indstævnte efter Appellantens Paastand være at tilpligte at betale ham 556 Kroner 52 Øre med Renter heraf som nedenfor anført, hvorhos Indstævnte vil have at betale Appellanten Processens Omkostninger for alle Retter med 300 Kroner.

### Thi kendes for Ret:

Indstævnte, By- og Herredsfuldmægtig, Justitsraad C. Ewald, bør til Appellanten, fhv. Bankdirektør C. Nielsen, betale 556 Kroner 52 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 13 April 1909, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for alle Retter med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Januar Maaned 1908 blev der mellem Hovedappellanten, forhenværende Bankdirektør C. Nielsen i København, og Hotelejer Edv. Jensen i Løgstør oprettet en Slutseddell angaaende en Mageskiftehandel, hvorved navnlig Hovedappellanten til Jensen for en Byttesum af 11,000 Kr. bortmageskiftede en Del af en ham tilhørende Ejendom i Løgstør. I den paagældende Ejendom indestod paa 1ste Prioritet en Gæld til »Den nye Kreditforening af Købstadgrundejere i Nørrejylland« stor oprindelig 14,000 Kr. og paa 2den Prioritet en Gæld til Jysk Hypothekforening, og det var da i Slutsedlen bestemt, at Byttesummen skulde afgøres saaledes, »at Køberen Jensen overtager af de nu indestaaende Laan til Købstadkreditforeningen og Hypothekforeningen saa stor en Del, som kan forblive staaende; skulde herved ikke den fulde Byttesum blive dækket, lader Sælgeren, Nielsen, Resten indestaa til Rente 5 pCt. p. a.« Imod

hvad man ved Slutsedlens Oprettelse var gaaet ud fra, meddelte Kreditforeningen Samtykke til, at hele det i den tidligere samlede Ejendom indestaaende Laan blev indestaaende i den til Hotelejer Jensen bortmageskiftede Parcel, og idet Jensen ønskede at overtage dette Laan, uden at der erlagdes noget Afdrag paa samme, maatte Hovedappellanten, da Handelen i Juli Maaned 1908 blev endelig berigtiget, foruden fuldstændig at indfri det paa 2den Prioritet indestaaende Laan til Hypothekforeningen, godtgøre Jensen Forskellen mellem den af ham overtagne Gæld og 11,000 Kr.

Da Kontraappellanten, By- og Herredsfuldmægtig, Justitsraad C. Ewald i Løgstør, der ved Ordningen af den ommeldte Mageskiftehandel fungerede som juridisk Konsulent saavel for Hovedappellanten som for Hotelejer Jensen, har opgjort det Beløb, Hovedappellanten i nævnte Anledning vilde have at godtgøre Jensen, til 1908 Kr. 63 Øre og derefter har tilbageholdt dette Beløb ved Udbetalingen af et af ham for Hovedappellanten inkasseret andet Beløb, har denne, idet han har anført, at hans Skyld til Jensen rettelig udregnet ikkun udgør 1352 Kr. 11 Øre, under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Kontraappellanten tilpligtet at betale ham Differencen mellem de fornævnte to Summer eller 556 Kr. 52 Øre tilligemed Rente heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13 April 1909, indtil Betaling sker, og Processens Omkostninger skadesløst. Ved Underrettsdommen er denne Paastand for Hovedstolens Vedkommende tagen til Følge, hvorimod Renten — som det dog maa antages alene paa Grund af en Fejlskrift — er ansat til at løbe fra den 13 April 1908, og Processens Omkostninger i 1ste Instans ophævede. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanten, næst iøvrigt at paastaa Underrettsdommen stadfæstet, har paastaaet den forandret derhen, at der tilkendes ham Processens Omkostninger for Underretten skadesløst eller med et passende Beløb, medens Kontraappellanten ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for Hovedappellantens Tiltale og endvidere har nedlagt forskellige subsidiære Paastaande.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Kontraappellanten ved den af ham foretagne Opgørelse af Hovedappellantens Tilsvar til Jensen er gaaet ud fra, at det oftnævnte Kreditforeningslaan vil, uanset de derpaa erlagte Afdrag være at beregne efter dets oprindelige Hovedstol 14,000 Kr., saaledes at Hovedappellanten altsaa vil have at tilsvare Jensen Forskellen mellem disse 14,000 Kr. og 11,000 Kr. eller . . . . . 3000 Kr. 00 Øre, hvori fragaar:

dels en Hovedappellanten tilkommende Andel i Kreditforeningens Reservefond stor 983 Kr. 33 Øre  
 dels en i Forhold til bemeldte  
 3000 Kr. beregnet Andel i de  
 paa Laanet erlagte Afdrag, 495  
 Kr. 81 Øre eller . . . . . 108 — 04 —

er. . . 1091 — 37 —

hvorefter Hovedappellantens Tilsvar bliver . . . 1908 Kr. 63 Øre

I Modsætning hertil har Hovedappellanten hævdet, at han ikke er pligtig at godtgøre Jensen mere end, hvad det virkelig vilde have kostet at nedbringe Laanet, der, efterat den i Juni Termin 1908 forfaldne Ydelse var betalt, udgjorde til Rest 13,504 Kr. 19 Øre, til 11,000 Kr., hvilken Bekostning han har opgjort saaledes:

der vilde være at afdrage ved kontant Betaling . . . . .	4 Kr. 19 Øre
og ved Kasseobligationer 2500 Kr., hvad der efter Obligationernes Kurs vilde have medført en Ud- gift af . . . . .	2331 — 25 —
tilsammen. . . . .	2335 Kr. 44 Øre
og naar herfra drages den Hovedappellanten til- kommende Andel i Kreditforeningens Reserve- fond. . . . .	983 — 33 —
udkommer det af ham beregnede Beløb. . . . .	1352 Kr. 11 Øre

Til Støtte for sin Frifindelsespaastrand har Kontraappellanten under Henvisning til, at han ved Opgørelsen af det omhandlede Mellemværende alene er optraadt som juridisk Konsulent og befuldmægtiget for begge de to Kontrahenter, i første Række gjort gældende, at han ikke er rette Sagvolder, men at Søgsmålet burde have været anlagt mod Hotelejer Jensen. Da imidlertid Hovedappellanten ikke ved den af Kontraappellanten saaledes paaberaabte Omstændighed kan anses afskaaret fra hos ham at indsøge det Beløb, han urettelig maatte have disponeret over til Fordel for Hovedappellantens Medkontrahent, vil der ikke kunne gives Kontraappellanten Medhold i denne Indsigelse.

Kontraappellanten har dernæst anbragt, at det af Hovedappellanten er ham overladt efter bedste Overbevisning og med bindende Virkning for Hovedappellanten at ordne de to Kontrahenters Mellemværende, saaledes at hvers Ret skete Fyldest, men overfor Hovedappellantens Benægtelse har han ikke godtgjort Rigtigheden heraf, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at en saadan Beføjelse ikke findes at kunne udledes af nogle af ham paaberaabte Udtryk i et fra Hovedappellanten til ham stilet Brev, der maa antages at angaa et specielt, nærværende Sag uvedkommende Forhold.

Hvad endelig angaar selve Spørgsmaalet om Opgørelsen af Hovedappellantens og Hotelejer Jensens fornævnte Mellemværende, findes Slutsedlens Bestemmelse om, at Jensen skulde »overtage« saa stor en Del af Kreditforeningsgælden, som kunde forblive staaende, og udstede Obligation til Hovedappellanten for Resten, i og for sig naturlig at kunne forstaaes derhen, at Obligationen til Hovedappellanten kun skulde omfatte, hvad Foreningen maatte forlange udbetalt som extraordinært Afdrag, hvorimod Jensen isøvrigt skulde indtræde i Hovedappellantens Forhold til Foreningen. Da det nu i Slutsedlen særlig var betinget, at den Kreditforeningslaanet vedrørende Reservefondsandel skulde tilfalde Hovedappellanten, medens Slutsedlen ikke indeholdt nogen tilsvarende Vedtagelse med Hensyn til de allerede erlagte Afdrag, samt da Kontraappellanten, der har været Tillidsmand for begge

Parter i Mageskiftehandelen, har givet en Fremstilling, ifølge hvilken det var en udtrykkelig Aftale, at de allerede erlagte statutmæssige Afdrag skulde komme Jensen tilgode, findes denne Fremstilling at maatte lægges til Grund ved Beregningen. Medens der herefter ikke vil kunne godskrives Hovedappellanten nogen større Del af de erlagte Afdrag end det i Opgørelsen opførte Beløb af 108 Kr. 04 Øre, maa der derimod, da Hovedappellanten, som meldt, findes at maatte stilles paa samme Maade, som om han ved et ekstraordinært Afdrag skulde have nedbragt Kreditforeningslaanet til en Hovedstol af 11,000 Kr., samt da det er in confesso, at Afdraget for den Del af samme, der udgjorde fulde hundrede Kroner, kunde have været erlagt ved Kasseobligationer til en Kurs af  $93\frac{1}{4}$ , gives ham Medhold i, at den Kursfortjeneste, som han kunde have indvundet ved Indfrielse med Kasseobligationer, burde have været godskreven ham i Opgørelsen. Da derhos Laanet efter Godskrivningen af det ovennævnte Beløb af 108 Kr. 04 Øre kunde have været nedbragt til en Hovedstol af 11,000 Kr. ved Indbetaling af et kontant Beløb af 91 Kr. 96 Øre og ved Kasseobligationer til et Beløb af 2800 Kr., vil den nævnte Kursfortjeneste andrage  $6\frac{3}{4}$  pCt. af sidstnævnte Beløb eller 189 Kr. og Kontraappellanten vil derfor være at tilpligte at betale Hovedappellanten nævnte 189 Kr. tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører V. Kondrup i København en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 5 September 1910 for Overretten fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

---

Nr. 332. Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise**  
(David)

mod

Aktieselskabet »**Det forenede Dampskibs-Selskab**«  
(Liebe),

betræffende Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 Juni 1912: De Indstævnte, Aktieselskabet Emil Z. Svitzers Bjergningsentreprise, bør til Citanterne, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, betale 5000 Kr. med Rente heraf 5 pCt. pro anno fra den 27 Marts 1912, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der er tilkendt Indstævnte Bjergeløn, men dennes Størrelse findes navnlig under Hensyn til den forholdsvis ringe Ulejlighed, Anstrængelse og Fare, som Bjergningen af »Hertha« under de foreliggende Forhold maa antages at have medført for »Bryderen«, at burde nedsættes til 3000 Kr. med Renter. Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, hør til Indstævnte, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, betale 3000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Marts 1912, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

---

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Lørdag den 3 Februar 1912 Kl. 1.<sup>30</sup> Eftermiddag afgik den de Indstævnte, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, tilhørende Bjergningsdamper »Hertha« fra København for at søge at bjerge Gedser-Rev-Fyrskib, der var gaaet i Drift paa Grund af Is. »Hertha« ankom til Fyrskibet den næste Dag ca. Kl. 3 om Morgenen, men kunde paa Grund af Isen, der satte haardt østefter, intet udrette. »Hertha« forsøgte da at naa ind til Gedser, dels for at indtage Kul og Proviant, dels for at afvente bedre Isforhold, men efter at den var naaet omtrent 3 Kvartmil frem, blev den siddende fast, og den laa nu inde-sluttet af Isen, indtil det den 12 Februar om Formiddagen Kl. 7 lykkedes den at komme et Stykke frem hen imod Fyrskibet. Omkring Fyrskibet viste Isen sig imidlertid saa sammenpakket, at »Hertha« opgav at gaa helt hen til det, og den arbejdede sig derfor frem i syd-østlig Retning for at undersøge, om Isforholdene skulde være gunstigere under Gedser Rev. Da »Hertha« var naaet mellem  $\frac{1}{2}$  og 1 Kvartmil frem, observerede man en Damper, der kom ned mod Fyrskibet, og man stoppede derfor op for at afvente denne. Damperen, der senere viste sig at være »Bryderen«, tilhørende Citanterne, »Det forenede Dampskibsselskab«, Aktieselskab, var den 11 Februar d. A. Kl. 3 Eftermiddag efter Anmodning fra Marineministeriet gaaet ud for at opsøge det ovennævnte Fyrskib, og Føreren havde af Citanternes Direktør faaet Underretning om, at »Hertha« var ude i et lignende Hverv, men at man ikke vidste, hvor den var bleven af. Efter at »Bryderen« var kommen hen til Fyrskibet, brød den Isen rundt om det, og medens dens Mandskab hjalp Fyrskibets Besætning med at faa Fortøjningerne hevne ind, gik »Bryderen« gennem svær Is hen til

»Hertha«, der paa Anmodning af dens Kaptajn blev forsynet med 30 Tdr. Kul, en Del Brød, 2 Skpr. Kartofler og noget Margarine. »Bryderen« gik derpaa tilbage til Fyrskibet og begyndte Kl. ca. 2 om Eftermiddagen at slæbe dette til København. »Hertha« var imidlertid ligeledes gaaet hen til Fyrskibet, idet den herved til Dels benyttede den Passage, »Bryderen« ved at gaa frem og tilbage havde dannet i Isen, og da »Bryderen« gik frem med Fyrskibet paa Slæb, fulgte »Hertha« efter, idet den stadig holdt sig lige bag ved Fyrskibet. Ved Mørkets Frembrud stoppede »Bryderen« og Fyrskibet op og blev liggende stille Natten igennem, hvad »Hertha« ligeledes gjorde, og den næste Morgen gik alle 3 Skibe videre i samme Rækkefølge, indtil man kom ud i aabent Vand, hvorefter »Hertha« skiltes fra de andre to Skibe og alene afgik til København.

Idet nu Citanterne har anbragt, at den Hjælp, »Bryderen« har ydet »Hertha«, har været af en saadan Art, at Forholdet efter Sølovens § 224 maa karakteriseres som Bjergning, har de paastaet de Indstævnte tilpligtede at udrede Bjergeløn efter Rettens Bestemmelse, hvorhos de har paastaet sig tilkendt Rente af det dem tilkendte Beløb 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato den 27 Marts 1912, indtil Betaling sker.

De Indstævnte hævder, at »Hertha« ikke har været udsat for nogen som helst Fare, og at der følgelig ikke foreligger noget Bjergningstilfælde. De har derfor paastaet sig frifundne mod Betaling af de modtagne Kul og Provianten med ialt 82 Kr. 19 Øre.

Det fremgaar af Sagen, at der, medens »Hertha« laa indesluttet af Isen, flere Gange fremkom svære Isskruninger, hvorved der tilføjedes Fyrskibet en Del Havarier. Det er derhos oplyst, at »Hertha« kun havde en forholdsvis lille Kulbeholdning om Bord, samt at man, medens den laa i Isen, kom i Trang for Proviant, hvorfor der den 6 Februar blev sendt en Baad over Isen hen til Fyrskibet, hvorfra man blev forsynet med Proviant af forskellig Art.

Om end det nu maa antages, at »Hertha«, da »Bryderen« ankom til den, laa i en Vaage i Isen, og at der saaledes ikke den Gang var nogen øjeblikkelig overhængende Fare for den, findes det dog ikke at kunne betvivles, at den stadig var stedt i Nød og stod i Fare for at blive ødelagt eller dog beskadiget af Isskruninger, og idet den »Hertha« af »Bryderen« ydede Hjælp herefter findes at maatte karakteriseres som en Bjergning, vil de Indstævnte have at betale Citanterne Bjergeløn.

Under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder, og idet endnu bemærkes, at »Bryderen«s Værdi er angivet til 150,000 Kr., »Hertha«s til 75,000 Kr., findes en Bjergeløn af 5000 Kr. passende, og dette Beløb med Rente deraf som paastaet vil derfor være at tilkende Citanterne hos de Indstævnte.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 435. Højesteretssagfører Hansen

mod

**Mikkøl Pedersen (Def. I. Kondrup),**

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 23 November 1912: Arrestanten Mikkøl Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Tortzen og Johnsen, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 December 1912: Arrestanten Mikkøl Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mikkøl Pedersen til Højesteretssagførerne Hansen og I. Kondrup 30 Kroner til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Silkeborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Mikkøl Pedersen sat under Tiltale for Tyveri eller Bedrageri.

Arrestanten, der er født den 10 November 1879, har tidligere været anset ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 December 1911 efter Straffelovens §§ 268 og 251 med Forbedringshusarbejde i et Aar, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 19 s. M. er formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage paa Vilkaar, at han i Løbet af 5 Aar efter Udstaaelsen af Straffen fører en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, medens den tilbageværende Del af den idømte Straf i modsat Fald bliver at fuldbyrde med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 160 Dage.



Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 14 September d. A., da Arrestanten skulde rejse fra Bjer-ringbro til Ans, lejede han af Cyklehandler A. Nielsen paa Gullev Mark for en Betaling af 75 Øre en Cykle, idet det aftaltes, at den skulde tilbageleveres samme Dag. I Ans erfarede Arrestanten imidlertid, at hans Fader, der boede i Høgild, var afgaaet ved Døden, og han tog derfor hertil for at tale med sin Moder, idet han lagde Vejen om ad Silkeborg for dersteds at afhente noget til Vask indleveret Tøj. Inden Ankomsten til Silkeborg punkterede imidlertid en af Cykle-ringene, og da han kun var i Besiddelse af 7 Øre, pantsatte han for at forskaffe sig de til Rejsens Fortsættelse fornødne Rejsepenge og — som han har udsagt — for at have Cyklen paa et sikkert Sted, den til en Pantelaaner i Silkeborg for 2 Kroner. Arrestanten, der efter sin Forklaring stadig har haft til Hensigt at indløse Cyklen, undlod imidlertid, forinden der indlededes Undersøgelse mod ham, at foretage Skridt hertil, efter hvad han har forklaret, dels fordi han ikke huskede Cyklehandlerens Navn, dels fordi han manglede Penge, men efter Undersøgelsens Paabegyndelse tilskrev han vedkommende Pantelaaner om mod Efterkrav for sit Tilgodehavende at sende ham Cyklen, men da han forinden dens Ankomst var bleven anholdt og manglede fornødne Penge, fandt Indløsningen ikke Sted.

Cyklen, der af Nielsen er ansat til en Værdi af 30 Kr., mod hvilken Ansættelse Arrestanten intet har haft at erindre, er bragt til Stede under Sagen og tilbageleveret Nielsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

---

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1912.

---

---

Færdig fra Trykkeriet den 27 Februar 1913.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.